

Hạnh Phúc Tiểu Hải Tử Lưu Tiểu Nguyên

Contents

Hạnh Phúc Tiểu Hải Tử Lưu Tiểu Nguyên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	36
11. Chương 11	39
12. Chương 12	42
13. Chương 13	45
14. Chương 14	48
15. Chương 15	51
16. Chương 16	55
17. Chương 17	59
18. Chương 18	63
19. Chương 19	65
20. Chương 20	68
21. Chương 21	71
22. Chương 22	76
23. Chương 23	81
24. Chương 24	85
25. Chương 25	89
26. Chương 26	94
27. Chương 27	99
28. Chương 28	103
29. Chương 29	106
30. Chương 30	111
31. Chương 31	115
32. Chương 32	118
33. Chương 33	122
34. Chương 34	125
35. Chương 35	127
36. Chương 36	130
37. Chương 37	134
38. Chương 38	136
39. Chương 39	139
40. Chương 40	142
41. Chương 41	145

42. Chương 42	148
43. Chương 43	151
44. Chương 44	154
45. Chương 45	158
46. Chương 46	162
47. Chương 47	164
48. Chương 48	167
49. Chương 49	170
50. Chương 50	173
51. Chương 51	175
52. Chương 52	178
53. Chương 53	182
54. Chương 54	185
55. Chương 55	189
56. Chương 56	193
57. Chương 57	196
58. Chương 58	199
59. Chương 59	201
60. Chương 60	203
61. Chương 61	206
62. Chương 62	208
63. Chương 63	210
64. Chương 64	214
65. Chương 65	216
66. Chương 66	220
67. Chương 67	223

Hạnh Phúc Tiểu Hải Tử Lưu Tiểu Nguyên

Giới thiệu

Tám biển lớn lóe sáng hàng chữ: ‘Đại học Bắc Kinh’. Nhóm sinh viên đến từ khắp mọi nơi giống như

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-tieu-hai-tu-luu-tieu-nguyen>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Tám biển lớn lóe sáng hàng chữ: ‘Đại học Bắc Kinh’. Nhóm sinh viên đến từ khắp mọi nơi giống như chờ đợi kết quả thi đại học vậy, sau khi nhận được giấy báo trúng tuyển, những sinh viên vượt qua kỳ thi phần

chấn vác ba lô bước vào cánh cửa rộng mở của học viện Y. Cánh cửa này thật là cao, sinh viên được tuyển đương nhiên cũng là nhân tài trong nhân tài. Nhìn nhóm tân sinh viên chớp mũi cao hơn ngực ba tấc cũng đủ biết thi đậu vào học viện này đáng kiêu ngạo biết bao nhiêu.

Trước cổng lớn có treo biểu ngữ – Nhiệt liệt hoan nghênh tân sinh viên. Những chữ cái của năm trước bị xé đi, chữ mới vừa được dán lên lộ ra màu mực nước còn chưa khô, chữ nọ nối tiếp chữ kia ngay ngắn, thẳng hàng. Hội Sinh viên nhiệt tình tiếp đón sinh viên nhỏ tuổi hơn tới nhập học. Những sinh viên năm hai thì vội vàng hô gọi chào bạn bè rồi trao đổi về kỳ nghỉ, nhóm tân sinh viên không bị cuốn vào, lưng đeo ba lô đi thành hàng loạn tìm ký túc xá. “Tôi 208, cậu ở đâu?” “405. Sinh viên năm nhất phải đi canh xác chết đó. Sớm biết có ngày này thì tôi đã thi học viện Cảnh sát rồi.”

Bỗng nhiên có mười hai chiếc xe dừng lại trước cổng – một đoàn xe BMWs, vàng có, đen có, đỏ thậm có, giống như muốn áp đảo học viện Y. Đoàn xe đến cổng trường chia làm hai hàng rồi dừng lại, lập tức thu hút sự chú ý của các sinh viên, họ tự động tụ tập ở hai bên cửa. Một đàn anh phụ trách đón tân sinh viên còn tưởng rằng đó là một bậc lãnh đạo đến thị sát trường, nhanh nhanh nhẩu nhẩu chạy tới, còn có thật nhiều người không rõ là ai thấy náo nhiệt liền chen về phía trước, chỉ sợ học viện náo loạn tới nơi.

Mười hai chiếc xe dừng trước mặt mọi người từ từ mở ra, nhất thời làn gió mang mùi thơm bay đến, là mùi đinh hương. Một đám mỹ nữ cơ hồ đồng thời giơ những đôi chân đẹp đẽ ra khỏi cửa xe, vẻ đẹp tỏa ra xung quanh. “Ồ~” “Oa~” Mọi tròng mắt của người vây xem đều sắp rớt xuống. Các nam sinh mở lớn miệng chảy nước miếng, các nữ sinh cắn cắn ngón tay nhìn chằm chằm váy giày của người ta. Trong thành phố Bắc Kinh, mỹ nữ nơi nơi đều có thể thấy, không hiếm lạ gì nhưng xuất hiện một loạt thật nổi bật như vậy đúng là chưa từng thấy. Đây quả thực chính là mười hai đại mỹ nhân thời hiện đại.

Một mỹ nữ chân dài đi phía trước mặc váy liền thân màu tím cùng giày cao gót đính hoa màu xanh, các nữ sinh mặc quần jeans nhìn thấy đều học máu. Mỹ nữ không coi ai ra gì nhìn lướt bốn phía, đi về phía chiếc xe cuối cùng, cười tủm tủm gọi: “Tiểu Nguyên, chúng ta tới rồi, mau xuống xe thôi.”

Cánh cửa của chiếc xe thứ mười hai mở ra, một cô gái mặc quần áo trắng tinh bước ra, dáng người mảnh khảnh đẹp đẽ như ngọc giống mười hai người kia nhưng thiếu đi chút thành thực, ngây ngô như một nụ hoa mới nhú. Ánh mắt các nam sinh lập tức sáng lên. Mỹ nữ. Bạn học. Hoan hô! Tám năm cực khổ tại học viện Y thế là chấm dứt rồi.

Chỉ là tâm tình vị tiểu mỹ nữ này xem ra không tốt, vung ba lô lên vai gọi với vào trong xe: “Lưu Tiểu Nguyên, xuống đây đi.” Đúng là tên du côn. Rốt cuộc mình còn phải mở cửa xe cho cậu ta, Trần Mặc quệt miệng thảm mắng Lưu Tiểu Nguyên.

Cậu thanh niên ngồi phía sau xe cười tủm tủm, tao nhả bước ra ngoài. Nhất thời người vây quanh đều im lặng. Làm cái gì đây? Thực muốn diễn Hồng Lâu Mộng sao? Mười hai mỹ nữ cùng Cố Bảo Ngọc! Lưu Tiểu Nguyên vừa lòng nhìn xung quanh, thế này thì không ăn nhằm gì, chẳng mấy trở ngại. Lưu Tiểu Nguyên cậu là ai chứ? Có thể không đứng trong đám những người đặc biệt sao?

“Chị ba.” Cậu cười tủm tủm gọi một tiếng.

“Tiểu Nguyên, chúng ta đi thôi.” Chị gái xinh đẹp vươn tay dắt cậu đi vào trong học viện.

Lúc này đến phiên nữ sinh liên tục chảy nước miếng, nam sinh trợn mắt há hốc miệng. Oa, cảm thấy Cố Bảo Ngọc và mười hai mỹ nữ kia đều đẹp. Tất cả đều cười như hoa nở, tim hồng trong mắt rụng lả tả. Có ai lại không thích ngắm mỹ nam chứ. Huống hồ cậu thanh niên đẹp trai đang xấu hổ kia lại được người chị xinh đẹp mặc váy tím dắt tay, dịu dàng dẫn vào học viện rộng lớn. Một bàn tay tiểu mỹ nam được chị ba xinh đẹp dắt đi, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn trộm đám người đứng bên đường hoan nghênh, rất giống một con nai con đáng yêu dễ bị dọa cho hoảng sợ. Trần Mặc bị đám người ngăn lại ở phía sau liếc mắt xem thường, Lưu Tiểu Nguyên cậu cứ giả vờ đi. Đáng thương cho tám năm trong học viện Y của mình, phải ở cùng một chỗ với tên du côn này.

“Bạn... Bạn học, cậu tên gì vậy?” Thành viên và cũng là Hội trưởng hội Sinh viên Cung Học Yến ăn nói lấp lắp, hai mắt híp lại như con sói. Người bên cạnh rõ ràng nghe được tiếng nuốt thứ gì đó trong cổ họng của cô.

“Lưu Tiểu Nguyên.” Mỗi lần báo danh đều khiến Lưu Tiểu Nguyên nhụt chí, bằng với dáng người và khí thế này, mấy người nổi danh như Lang Trạch, Tú Phong hay Lam Vũ(*) gì gì đó cũng chỉ bằng một phần mà thôi. Lưu Tiểu Nguyên – đại ca của các góc gác Bắc Kinh, chỉ cần một đồng cũng mua được kem.

(*) Vui lòng tìm hiểu thêm trên google

“Ký túc xá của cậu ở tầng 3 phòng 315, đi theo đường này, vòng qua là có thể thấy.” Cung Học Yến khẽ cười, hận không thể tự mình dẫn cậu đi.

Một mình Trần Mặc vác hành lý cố hết sức ung dung đi tới ký túc xá của nữ sinh. Cô vừa đi vừa thương hại bản thân, không phải mình lớn hơn tên nhóc kia 3 tháng sao? Vì cái gì cậu ta được tiền hô hậu ủng còn mình phải lạc lõng thế này chứ? Mình còn là nữ sinh nữa. Trọng nam khinh nữ! Cô thở dài thật sâu, tới rồi, 438. 438? Trần Mặc lập tức mở to hai mắt nhìn, đi tới ký túc xá đã cảm thấy quái lạ, nhưng không biết nói như thế nào. Hiện tại mới hiểu được, thì ra là 438.

“Vào đi. Đừng nhìn nữa, cậu ở phòng 438 đó.” Một nữ sinh vóc dáng nho nhỏ từ trong phòng chạy ra đón. Trần Mặc đau đớn ngửa mặt lên trời thở dài: đồng nghiệp bất đồng mệnh không nói làm gì, dù sao mười mấy năm cũng quen rồi. Nhưng vì sao mình lại là 438???

Sắc trời dần tối, đèn trong ký túc xá sáng lên. Các chị đều đi rồi, ký túc xá nam rốt cuộc yên tĩnh trở lại. Lưu Tiểu Nguyên nằm ở chiếc giường phía trên, vốn đó là giường của Chu Kiến nhưng cậu thấy không gian trên đó rất lớn, trên vách tường có thể dán nhiều tranh ảnh nên liền bày trò khiến Chu Kiến nhường lại cho mình. Hiện tại cậu đang ngồi trên giường sửa sang lại cho sạch sẽ, đôi mắt đen to như ngọc lưu ly nhìn tứ phía. Chu Kiến mệt mỏi dựa vào bàn, cảm thấy miệng khô lưỡi khô. Ký túc xá này hẳn là người tới đầu tiên, sau thì lần lượt từng người khác tới, hẳn cũng liên tục làm dạ chịu nổi lên trách nhiệm của anh cả. Ngoại trừ Thiên Viễn chân tay lạnh lẽo, hiểu ý người khác không cần hẳn giúp đỡ, còn lại những người khác đều được hẳn hỗ trợ. Nhưng hôm nay, Lưu Tiểu Nguyên thực làm hẳn mệt chết, toàn bộ buổi chiều hẳn đều dùng để ứng phó với cậu và các bà chị xinh đẹp. Nghĩ tới thì đầu Chu Kiến lại ong ong hết cả lên. Mấy bà chị đó dường như ủy thác hẳn phải lo chu toàn cho em trai họ. Chu Kiến là anh cả trong ký túc xá, không có lựa chọn nào khác nên đành thay mặt toàn thể gánh vác trọng trách lịch sử – hầu hạ bạn học Lưu Tiểu Nguyên thật tốt, cố gắng làm bảo mẫu, vệ sĩ kiêm bác sĩ bảo vệ sức khỏe cho cậu.

Ngồi xuống bên cạnh, Chu Kiến mỉm cười nhìn cậu bạn hiền lành có vẻ ngoài đẹp đẽ. Gương mặt trắng bóc, đôi môi hồng hồng, dường như có chút làm nũng. Vừa thấy đã biết cậu được cưng chiều từ bé, là tiểu bảo bối chưa từng trải qua sóng gió cuộc đời, thành linh bị tổng vào đại học, khó tránh khỏi có cảm giác bị vứt bỏ.

“Lưu Tiểu Nguyên, tại sao cậu không nói gì? Tôi tên Chu Kiến, về sau chúng ta là anh em ở cùng ký túc xá.” Chu Kiến cười xán lạn vươn tay, lộ ra răng nanh hình vỏ sò, giống như người mẫu trong quảng cáo cao ngà voi.

Ấn tượng của Lưu Tiểu Nguyên về Chu Kiến rất tốt, Chu Kiến là một người tốt, nhiệt tình, thẳng thắn lại còn vui vẻ giúp đỡ người khác, điểm này Lưu Tiểu Nguyên vừa nhìn đã nhận ra. Từ nhỏ Lưu Tiểu Nguyên đã được người nâng niu, trong mắt cậu chỉ có mỹ nữ chứ từ trước tới giờ chưa từng thấy được người nam nào đẹp hơn mình. Bất quá Chu Kiến này, Lưu Tiểu Nguyên không thể không thừa nhận, quả là đẹp trai, sống mũi cao thẳng tựa như một pho tượng Hy Lạp. Bà ngoại cậu nói, nhìn đàn ông phải nhìn cái mũi, con người không ra gì thì cái mũi cũng không thể dài được. Cậu lập tức xấu hổ vươn tay. “Chào cậu, lần đầu tiên tôi xa nhà, cái gì cũng không hiểu, về sau phiền cậu giúp đỡ.” Ngụ ý là về sau công việc lao động chân tay nào trong phạm vi của tôi thì cậu làm cả đi.

Chu Kiến còn tưởng rằng cậu khách khí, thoải mái nói: “Không thành vấn đề, về sau có cái gì muốn giúp thì cứ tìm tôi.”

Ánh mắt Lưu Tiểu Nguyên sáng ngời, cầm tay người ta, một lời như vậy đã định.

Bên cạnh vang lên tiếng cười nhạo, một nam sinh có mái tóc đen dựa vào cạnh giường, để sách trong tay xuống nhìn bọn họ, gương mặt thanh tú hơi nhú lại, cho dù là lúc mỉm cười cũng mang theo một chút kiêu căng lãnh đạm. “Lão đại, chào.” Giọng nói trong trẻo mà du dương, giống như phiên bản của diễn viên ***g tiếng.

“A?” Chu Kiến không hiểu, giương miệng nhìn y.

Lưu Tiểu Nguyên liếc y một cái, cái tên thối kia, giả bộ cái gì chứ? Cậu cười thật hồn nhiên. “Chào cậu, tôi là Lưu Tiểu Nguyên.”

Nam sinh kia đứng lên, thực thành thực vươn tay ra. “Tôi là Phí Thiên Viễn.”

Lưu Tiểu Nguyên định đứng lên tạo một hình tượng tao nhã lịch sự nhưng vừa thấy thân hình cao lớn của tên kia liền nhụt chí. Muốn làm cái gì chứ? Cậu nhìn một vòng người cao lớn kia, y ăn cái gì mà lại cao quá khổ như vậy nhỉ?

“Đây là trưởng nhóm Chu lão đại, Thiên Viễn là lão nhị, tôi là lão tam...” Một nam sinh tóc húi cua đeo kính còn chưa nói xong đã bị nam sinh đứng sau ngắt lời. “Cậu ta là lão tam, nhưng luận hình dáng thì cậu ta lớn nhất cho nên chúng tôi còn gọi là Lão Uy.”

Lão Uy cho cậu ta một đấm. “Tới địa ngục đi. Đây là lão tứ Tiểu Phác, lão ngũ Chu Tinh, cậu nhỏ nhất, là em út của chúng tôi.” Cười hì hì vươn tay, tất cả mọi người sợ người nhìn như cục cứng lần đầu tiên rời nhà khổ sở, tuy rằng bọn họ cũng là lần đầu tiên bước vào hoàn cảnh lạ lẫm nhưng vẫn cố gắng tỏ ra người lớn để an ủi Lưu Tiểu Nguyên ngàn vạn lần có chuyện thì đã có họ giúp. Lưu Tiểu Nguyên vô cùng uyển chuyển đồng ý, trong lòng lại nói thầm: không biết tám năm trong học viện ai sẽ làm lão đại đâu?

...

Trần Mặc bị mấy nữ sinh vây quanh, lú lú hỏi về chủ đề Lưu Tiểu Nguyên. Trần Mặc không nề hà mà kiên nhẫn giải thích: Bạn học Lưu Tiểu Nguyên chính là em họ của Trần Mặc. Mẹ Lưu Tiểu Nguyên là vợ của Trần Mặc, mẹ Trần Mặc là bác của Lưu Tiểu Nguyên, đại gia đình có bảy cô tám cậu, sinh ra mười hai người con gái, đương nhiên khi tên nhóc này sinh ra sẽ trở thành bảo bối của cả nhà. Cho nên từ nhỏ cậu chính là cái con khỉ không đuôi mà nhà chính là Hoa Quả Sơn. Trần Mặc nói hăng say đang định nói một chút về chiến tranh cách mạng mười tám năm của Lưu Tiểu Nguyên liền thấy những ánh mắt của các nữ sinh vây quanh, thầm nghĩ rằng xong rồi. Tên du côn kia đã hãm hại rất nhiều người, ai bảo hần trời sinh có gương mặt gạt người chứ. Bất quá dựa vào tình cảm đồng chí mà tốt bụng khuyên một câu: “Các cậu đừng nhìn khuôn mặt cậu ta mà cảm thấy Lưu Tiểu Nguyên sao mà đáng yêu, sao mà tử tế. Kỳ thật tên nhóc đó không phải như vậy. Từ nhỏ tôi đã lĩnh giáo cậu ta, chưa thể quên được. Sơ trung thì các nữ sinh cả ngày đánh nhau vì cậu ta, đến Trung học thì nam sinh lại đánh nhau vì cậu ta.”

“A?” Các cô gái nghe được, trợn mắt há hốc miệng. Tây Môn Phi đến từ Từ Xuyên nháy mắt. “Các nữ sinh đánh nhau là vì tranh giành Lưu Tiểu Nguyên, còn nam sinh là vì sao chứ?”

Trần Mặc hừ một tiếng. “Cũng là vì cậu ta cả đấy. Đồng phục của nam và nữ ở trường bọn tôi không khác nhau lắm, cậu ta lại có bộ dáng xinh đẹp, bước vào cổng sẽ trở thành bảo bối của nam sinh. Vì thế các nam sinh vì có thể mang cặp sách xinh đẹp cho cậu ta mà ngày đánh nhau mấy lần.”

Các cô gái cười đau bụng, Lưu Na nói một câu tiếng phổ thông Thượng Hải. “Vậy chắc cậu ấy không được thoải mái lắm nhỉ?”

“Không được thoải mái? Cậu ta vui không dứt ấy chứ. Nếu thiên hạ thái bình thì cả người cậu ta mới không được thoải mái ấy.”

Đúng như lời Trần Mặc nói, mấy ngày khai giảng này thực khiến Lưu Tiểu Nguyên buồn muốn chết. Không vào đại học không biết nhiều người, không vào học viện Y không biết có nhiều một sách. Đưa mắt nhìn những người trong khắp trường học, hơn phân nửa tay đều cầm sách – Tư liệu tham khảo, mắt đeo kính – kính cận. Nếu hỏi bọn họ thì bọn họ sẽ giảng cho bạn về chu kỳ sinh trưởng của vi khuẩn. Chờ cho bạn nghe rõ thì vi khuẩn cũng đã leo lên cổ chân bạn rồi. Lưu Tiểu Nguyên buồn buồn chạy vòng đi. Chu Kiến lại cố tình lôi kéo cậu, vừa mới khai giảng phải chuẩn bị tốt bài vở, đừng có chạy loạn mọi nơi, quản lý ra lệnh cuối tuần không được tự tiện rời khỏi trường... Lưu Tiểu Nguyên buồn bực than thở...

Căn tin trong trường học rộng rãi, sạch sẽ, một hàng người đứng thật dài chờ mua đồ ăn. Một đám cầm cà mèn giương mắt chờ mong nhìn thiên sứ mập mạp mặc áo trắng đang cầm vá cơm, chờ cô chuẩn bị xong thì cũng rụng rời xương cốt, bôn cơm như có ma lực. Tuy rằng ánh mắt mọi người đều tập trung ở chỗ đồ ăn nhưng khi mỹ nam xuất hiện thì cũng phải tám mươi đến chín mươi phần trăm quay đầu lại. Các anh

em phòng ký túc xá 315 lôi kéo nhau đến đây. Hai tên cao một mét tám mươi lăm đi đầu quả thực chính là tiêu điểm. Chu Kiến và Phí Thiên Viễn sóng vai nhau đi trước một đội ngũ đằng sau.

“Chu Kiến!” Một tiếng gọi vang lên, một nữ sinh vừa tách ra khỏi đội ngũ xếp hàng che chở cẩn thận cà mèn trước ngực, chạy đến bên cạnh hắn. “A, đây là sườn heo tôi vừa mới mua, tôi mua hai phần. Phần này là của cậu.”

Chu Kiến có chút kinh ngạc nhìn cô, đến đây có ba ngày nhưng đây là lần thứ tư cô mua cơm cho hắn. “Không cần đâu, tự tôi mua cũng được rồi.”

“Cậu khách khí cái gì chứ? Chúng ta đều là sinh viên một khoa mà. Cậu gọi tôi là ‘em’ cũng được.”

Thiên Viễn đứng phía sau cười ha ha, lướt qua bọn họ.

“Thiên Viễn, cậu đừng xếp hàng. Tôi đã mua cho cậu rồi đây.” Một giọng nói run rẩy cất lên, một nữ sinh có vóc dáng nhỏ bé cổ hết sức đem chiếc cà mèn lớn tới trước mặt Thiên Viễn.

Lần này đến lượt Thiên Viễn xấu hổ.

“Lưu Tiểu Nguyên?” Khi ngồi xuống mở cà mèn ra, Chu Kiến phát hiện cái tên đi dọc đường luôn miệng kêu la đói bụng kia đã không thấy đâu.

Thiên Viễn ngẩng đầu dùng cầm chìa chìa. Trên bàn ăn bên cạnh, Lưu Tiểu Nguyên bị một đám nữ sinh thân thiết nhìn chăm chú, ngồi nhìn chỗ đồ ăn thơm ngon. Cuối cùng cậu mang chiếc cà mèn đầy thịt gà và thịt bò chạy trở về. Cậu tiện thể nói cho bọn hắn biết. “Các cô ấy giảm béo nên cho tôi ăn.”

Ba thành viên còn lại của phòng 315 hiển nhiên không được đối xử công bằng, cảm thấy lòng tự trọng đã bị tổn thương sâu sắc. Tiểu Phác, Lão Uy và Chu Tinh quyết định áp dụng phản kích chính nghĩa, giờ đôi đũa lên nhắm ngay mục tiêu gấp tới tấp.

...

“Lưu Tiểu Nguyên, nhanh lên, bị muộn rồi.”

“Từ từ. A, chết rồi.”

Chu Kiến quả thực muốn té xỉu, hiện tại mới phát hiện con búp bê xinh đẹp này là một phiên toái vô cùng lớn. Đêm qua bị cậu đùa giỡn đến mức phát điên, buổi sáng sắp đi học còn chưa chịu dậy, bước đi cũng mơ màng màng. Buổi học chính khóa không thể bị trễ được.

Lớp học im phăng phắc, thầy giáo còn chưa tới. Mọi người im lặng chờ đợi, ngẫu nhiên cúi đầu nói chuyện nhỏ nhỏ chào hỏi nhau. Lưu Tiểu Nguyên chạy vào lớp miệng ngậm kẹo mút, liếc mắt một cái liền thấy Chu Kiến cắn răng nhìn cậu, cậu liền làm cái mặt quỷ rồi ngồi xuống. Lưu Na bên cạnh nhanh chóng lấy khăn tay cho cậu lau. Lưu Tiểu Nguyên bày ra nụ cười tiêu chuẩn mê chết người với cô, Lưu Na nghe thấy phía sau những tiếng xuyết xoa.

Tiết này là môn Được lý. Nghe nói thầy giáo là bác sĩ du học bên Mỹ về, hơn nữa các thầy cô nói vị thầy giáo này tuổi không lớn lắm, tính tình không tốt, nếu mất hứng thì không thể nói chuyện được nữa. Những tiếng bước chân vang lên, một bóng dáng cao lớn đứng trên bục giảng, nhất thời mấy chục học sinh than một tiếng. Trời ạ!

Người trên bục giảng không ngại, dường như anh đã quen với phản ứng này khi đón các tân sinh viên năm nhất. Tay vịn bục giảng, anh thong dong nhìn mọi người một lượt. “Chào mọi người, tôi là Mạc Ngôn.”

Lưu Tiểu Nguyên cứng hàm, trừng mắt nhìn chăm chăm người mặc tây trang trên bục giảng. Một người, một người đàn ông sao có thể đẹp trai như vậy chứ? Trời ạ, đây quả thực là cực kỳ bi thảm. Người này không đi chụp ảnh quảng cáo thì thật sự lãng phí đó.

Mạc Ngôn bình tĩnh bắt đầu giảng bài, mọi người cũng dần từ kinh ngạc phục hồi lại tinh thần. Lớp học vẫn là lớp học. Môn Được lý làm cho Lưu Tiểu Nguyên khổ sở muốn chết vì thế cậu dời ánh mắt khỏi người thầy đẹp trai và lạnh lùng, chuyển đến điện thoại di động. Hình ảnh một người đội mũ bảo hiểm phong cách đang phóng như bay trên đường. Cậu cúi đầu chơi rất cao hứng. Bỗng nhiên Lưu Na chọc mạnh bên sườn cậu. Lưu Tiểu Nguyên đang chơi đoạn gay cấn, cổ tình không để ý

đến cô, cơ thể dần dần chuyển ra phía ngoài. Rốt cuộc cậu dựa vào một người. Lưu Tiểu Nguyên cuối cùng cũng có chút cảm giác, ngẩng đầu thì thấy Mạc Ngôn đang đứng bên cạnh, từ trên cao nhìn xuống mình.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Gương mặt điển trai của Mạc Ngôn rất lạnh lùng, tuy rằng anh vừa mới hai mươi tám tuổi nhưng đã có bốn năm thâm niên giảng dạy. Đối với các loại tình huống trong lớp học anh dù thấy nhưng không thể tránh. Nhưng đây là học viện Y có tiếng về giảng dạy, mà những sinh viên đầu vào đều là những học sinh Cao trung giỏi giang, ngay tại khóa thứ nhất mà đã công khai trốn học thì đây là lần đầu tiên anh gặp.

Anh lấy tay nhẹ nhàng gõ bàn, im lặng tỏ vẻ khiển trách, khi anh chấp hai tay sau lưng thì các học trò đều hiểu dụng ý của anh, lúc ánh mắt phức tạp của anh nhìn người học trò gây chuyện kia, Mạc Ngôn tức giận rồi.

Nhìn cậu bé với mái tóc màu nâu dựa vào người mình, ánh mắt còn luyến tiếc rời khỏi di động, Mạc Ngôn vừa bức vừa buồn cười. Lần này tổ chức của sinh viên sao lại kém như vậy chứ? “Em làm cái gì?” Giọng nói không lớn nhưng trong sự bình thản lại tỏ rõ uy nghiêm của người làm thầy.

Đột nhiên thấy một người đứng trước mặt, hai tay chấp sau lưng nhìn xuống mình, Lưu Tiểu Nguyên bị dọa run run. “Hô” một tiếng đứng lên, di động giấu sau lưng, sờ soạng đóng lại. Hai mắt cậu vụt sáng lên, vẻ mặt vô cùng vô tội. “Em đang nghe thầy giảng bài ạ, nhưng bỗng nhiên em thấy đau bụng, vì không muốn ảnh hưởng tới mọi người nên xoay người chịu đựng rất lâu.”

Không nghĩ tới cậu đứng lên lại cao như vậy, cơ hồ cao đến chóp mũi mình; đầu hơi cúi thấp xuống, đôi mắt dưới hàng lông mi thật dài đang nhìn mình, nếu không phải vừa rồi chính mình nhìn thấy hai tay cậu cầm di động thì Mạc Ngôn quả thực sẽ cảm thấy mình trăm phần trăm đã đổ oan người tốt rồi. Sắc mặt bắt đầu kém đi, Mạc Ngôn không nói gì thêm, lạnh lùng nhìn cậu. Ánh mắt sắc bén giống như xuyên thấu tâm linh ngay thơ của Lưu Tiểu Nguyên. Ánh mắt như điện, đây là bí quyết không giận mà uy của người làm thầy. Trong tình huống trăm mặc mà áp lực như vậy cậu còn có thể nói sao? Mạc Ngôn đã dự liệu trước cả rồi.

Trong lòng Lưu Tiểu Nguyên cười thầm, chỉ bằng cách đó mà đã nghĩ có thể làm cho mình khai ra sao. Có rảnh thì thầy tới trước mặt mẹ em lĩnh giáo một chút để cho thầy biết cái gì gọi là cao nhân với ánh mắt như điện. Cậu lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt thuần túy không hề có mưu toan đối diện với thầy Mạc, khóe miệng kéo tỏ vẻ oan ức. Gớm, từ hồi còn đi nhà trẻ mình đã luyện chiêu này rồi. Tâm lý chiến, ai sợ ai chứ?

Lớp học yên lặng làm cho người ta nổi hết da gà, Chu Kiến, Phí Thiên Viễn và các đồng chí phòng 315 đều thay Lưu Tiểu Nguyên cầu khẩn, ngay cả những nữ sinh đã biết tâm tính cậu cũng có, kinh hoàng nhìn hai người đối diện nhau.

Mạc Ngôn giận! Ánh mắt không có tôn ti trật tự lại không chịu hồi cải, chết không nhận tội của học trò này quả thật không thể tha thứ. “Trong tay em là cái gì?” Không có chút gì dư thừa trong lời nói, ngôn ngữ và ánh mắt cùng nhắm thẳng vào trọng điểm. Lưu Tiểu Nguyên dịch điện thoại vào trong tay áo, Mạc Ngôn nhanh tay lẹ mắt đoạt lấy, di động đã tắt máy nhưng thứ liên tục nhấp nháy trên điện thoại di động hấp dẫn ánh mắt của Mạc Ngôn. Trên vòng trang sức màu bạc là một con heo *** hình người. Phần móng phần hồng của con heo, quần áo vén cao bày ra những nơi không nên lộ đều lộ ra, nằm trong lòng bàn tay thầy Mạc. Mặt Mạc Ngôn có chút xanh, cư nhiên đi học mà chơi cái này. Không đúng, phải là ở tuổi của cậu chơi cái này quả thực... Anh lạnh lùng nhìn Lưu Tiểu Nguyên đột nhiên thay đổi sắc mặt. “Xem ra khóa học của tôi kém xa sức hấp dẫn của thứ này với em.”

Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy thực ử rử, đòn sát thủ vẫn dùng đúng lúc đúng nơi tại sao hôm nay lại không thấy hiệu quả với ông thầy ma quỷ trước mặt này chứ? “Cái kia chỉ là em đùa thôi, em không có đụng tới nó.”

Lời nói của Lưu Tiểu Nguyên đúng là sự thật nhưng Mạc Ngôn không tin cậu. Anh cầm thứ kia trong tay vừa mới định nói chuyện, ai ngờ ngón tay anh đụng phải đuôi heo, vì thế lời nói thảm thía của thầy Mạc bị con heo cắt đứt, nó chớp chớp mắt. “Anh chàng đẹp trai, đến sao?”

Sinh viên ngồi kín lớp học nhất thời tròng lớn mắt, dừng một chút lập tức vang lên những tiếng khục khục nín cười. Tất cả mọi người vội vàng cắn cổ tay áo hít thật sâu, thật sự không có cách nhìn được sẽ tận lực lui đầu vào dưới bàn học. Mặt Chu Kiến tái đi, đã sớm nói nên bỏ cái vật gây sự này đi mà cậu ta không chịu nghe, lần này thì chọc phải tổ ong vò vẽ rồi.

Lưu Tiểu Nguyên không nghĩ tới con heo sẽ nói chuyện, ngây dại tròng lớn mắt. Mạc Ngôn ghen tím mặt, gắt gao nắm lấy con heo kia. “Tan học em tới phòng làm việc của tôi.” Sau đó anh xoay người bước đi.

Lưu Tiểu Nguyên thấy con heo nhỏ của mình bị bắt làm tù binh thì không cam lòng ‘Haiz.’ một tiếng, Mạc Ngôn quay lại tròng lớn mắt cậu. Lưu Tiểu Nguyên há miệng, muốn đòi về lại không có lý do, ghen nửa ngày mới nói được một câu: “Nó ở chỗ thầy sẽ không vui đâu...”

Nhất thời tiếng cười bị ức chế trong phòng học bùng nổ, thiếu chút nữa xóc mái nhà lên.

Vài người bạn đến bên cạnh Lưu Tiểu Nguyên, Chu Kiến dùng sách vở đánh vào đầu cậu. “Tên nhóc xấu xa này, cậu đi chết đi. Vừa rồi không phải nói xin lỗi là xong rồi sao, làm gì mà còn cứng đầu với thầy chứ?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Tiểu Phác chạy qua phụ họa, xuất phát từ sự kính nể vô hạn của hần với lão đại, với hần mà nói thì lời lão đại nói ra chính là thánh chỉ do Hoàng đế viết ra.

“Đúng cái gì mà đúng? Cậu lui ra.” Lưu Tiểu Nguyên tức giận từ dưới bàn đạp hần một cú. Dừng thấy Lưu Tiểu Nguyên nhỏ nhất, bình thường lại hay làm nũng, thực tế thì lúc cậu nóng nảy tròng lớn mắt sẽ khiến bọn Tiểu Phác rất sợ.

Tiểu Phác rụt cổ lại đứng sau Chu Kiến. Thiên Viễn ngồi bên cạnh Lưu Tiểu Nguyên, thấp giọng khuyên: “Đi xin lỗi thầy Mạc đi. Nói gì thì nói cũng là cậu không đúng, một người kiêu ngạo như thầy làm sao mà chịu được chứ? Cậu không lo lắng về thành tích Được lý học, lẽ nào cậu cũng không lo lắng cho heo con bảo bối của cậu sao?” Thiên Viễn cười ha ha.

Lưu Tiểu Nguyên tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, không muốn phản ứng lại người thầy ác ma mặt đen kia, lại thực sự luyến tiếc con heo nhỏ kia. Đây chính là hàng ngoại nhập, mua cũng không mua được. Tôi đã muốn tận lực biểu hiện mình ngây thơ trong sáng, thế mà còn nhấn tâm khó dễ tôi. Hừ. Tôi là kẻ dễ bắt nạt lắm sao? Lưu Tiểu Nguyên cắn cắn môi.

...

Trong phòng giáo viên, tâm tình của Mạc Ngôn còn chưa khôi phục lại. Sao lại có thể gặp một người học trò đáng giận như thế chứ? Bộ dáng rất ngoan ngoãn, tính tình lại xấu không chịu được. Nhìn con heo trong tay, nhớ tới hôm nay ở trước mặt các học trò xấu hổ nan kham, Mạc Ngôn hận nghiêng răng.

Lưu Tiểu Nguyên đeo túi sách trên vai, cúi đầu chậm rãi đi tới cửa phòng. Tuyệt đối không phải vì sợ anh ta, chỉ là không biết nên dùng phương pháp nào để đối phó với anh ta. Lưu Tiểu Nguyên cũng cố tinh thần cho mình. Hít sâu một hơi, Lưu Tiểu Nguyên ngẩng đầu ưỡn ngực gõ cửa.

“Mời vào!” Giọng nói nghiêm túc làm cho trong lòng Lưu Tiểu Nguyên nhảy lên một cái, kiên trì đi vào. Xong rồi, tại sao trong phòng chỉ có một mình anh ta nhỉ? Các thầy cô khác trốn đi đâu rồi? Muốn dùng bộ dáng đáng thương lôi kéo vài thầy cô tốt bụng xin tha tội cho mình, Lưu Tiểu Nguyên thăm mắng những thầy cô không nghĩa khí kia một trận.

Nhìn thiếu niên cao cao gầy gầy cúi đầu đang từng bước từng bước tiến đến trước mặt mình, đôi mắt dưới hàng lông mi dài cong cong giống như chim nhỏ bị kinh hoảng. Mạc Ngôn hết giận một nửa, cũng chỉ là đứa nhỏ ham chơi mà thôi, quên đi.

“Thầy Mạc, em đến rồi.” Giọng nói thản nhiên, ánh mắt Lưu Tiểu Nguyên cũng không nhìn anh.

Nói cái gì đây chứ? Dáng vẻ này không giống như giải thích, căn bản là tuyên bố ‘Em đến đây, thầy có thể tùy tiện bắt nạt em.’ Mạc Ngôn ‘Hô’ một tiếng quay đầu nhìn cậu. “Tốt lắm! Đối với hành động lúc sáng của em, tôi muốn nghe em giải thích.”

“Em đã giải thích rồi nhưng mà thầy không chịu tin.” Không phiền không vội, không kiêu ngạo không xu nịnh.

Sở trường của đồng chí Lưu Tiểu Nguyên này chính là từng chút từng chút một kích thích đối thủ cho tới khi kẻ đó không thể nhận được nữa mà phát điên. Quả nhiên, Mạc Ngôn đập bàn một cái đứng lên rống giận: “Em cần bản là nói dối. Khóa học của tôi không hấp dẫn em thì thôi nhưng tôi không cho phép học trò của mình có thể làm càn như thế.” Anh giơ con heo nhỏ kia lên, trừng mắt cậu. “Đây mới chính là thứ thật sự hấp dẫn em, tâm tư hứng thú của em đều dồn cả vào vật này. Trong trường Y rất coi trọng việc học. Ngành Y sẽ không tha thứ cho một bác sĩ không có tư cách ra ngoài xã hội lừa bịp. Tôi thật sự nghi ngờ em làm sao mà thi vào trường Y này được, tôi lại càng lo lắng tương lai sau này em làm sao mà ra đời đây.”

Lưu Tiểu Nguyên tức giận! Cậu quật cường ngẩng đầu. “Điều này không cần thầy lo cho em. Em có bản lĩnh vào đây thì cũng có bản lĩnh ra ngoài. Nhưng thật ra thầy nên nghĩ lại một chút, khóa học của thầy vì cái gì không thể hấp dẫn sinh viên? Chỉ biết lấy tiêu chuẩn của thầy giáo áp đặt cho người khác.”

Mạc Ngôn tức giận xanh mặt, Lưu Tiểu Nguyên dường như không có việc gì mà vươn tay. “Đồ vật của em thầy có thể trả lại cho em chứ?”

Mạc Ngôn cắn răng. “Không được. Thứ dơ bẩn này không thể phát tán trong trường, tôi muốn tịch thu.” Nói xong, anh ném con heo vào trong hộp bút.

Lưu Tiểu Nguyên tức giận thở phì phò, trừng mắt nhìn anh nửa ngày không nói lên lời, lệ đảo quanh hốc mắt. Cậu quay đầu chạy vụt ra khỏi cửa. Lưu Tiểu Nguyên vừa chạy vừa khóc, chạy ra khu ký túc xá thì dừng lại, quay đầu hung hăng nhìn. Mạc Ngôn! Chúng ta cứ chờ xem!

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

“Heo xấu. Đứng lên cho tôi.” Chu Kiến xốc chăn của Lưu Tiểu Nguyên lên, vỗ một cái lên mông cậu.

Lưu Tiểu Nguyên mơ mơ màng màng mở mắt ra, giọng nói như làm nũng. “Ừm... Hôm nay cuối tuần mà. Người ta phải ngủ.”

Chu Kiến không khách khí kéo cậu dậy. “Chín giờ mà còn ngủ gì. Đứng lên, thu dọn sạch sẽ giường của cậu cho tôi, nhìn liên phiền lòng.” Lưu Tiểu Nguyên than thở đứng lên, lung tung mặc quần áo, thân mình lại nằm ườn ra trên chiếc giường đã được thu dọn gọn gàng của Chu Kiến. Chu Kiến rống lên: “Cậu lại đập loạn giường của tôi.”

Lưu Tiểu Nguyên cười hì hì. “Lão Đại, cậu điểm nào cũng tốt, trừ điểm ấy là không tốt. Khiết phích quá! Đó là chương ngại về mặt tinh thần, đề nghị cậu nên học tập đồng học Lưu Tiểu Nguyên, vừa có lợi cho thể xác mà tinh thần lại khỏe mạnh.”

Chu Kiến đang thu dọn cho cậu, thuận tay ném gối đầu lại đây, Lưu Tiểu Nguyên cười hì hì tiếp được. “Đi đi đi, ra ngoài chơi đi. Có cậu ở trong phòng vĩnh viễn cũng không sạch sẽ được.”

Lưu Tiểu Nguyên nghe lời đi ra ngoài.

“Đứng lại!” Chu Kiến đá một đồng lớn quần áo bẩn từ dưới gầm giường ra. “Tôi nói tại sao cậu lại giặt quần áo nhanh một cách quỷ quái như vậy, thực chất lại để hết dưới đất thế này. Quay lại giặt hết chậu quần áo này cho tôi.”

Lưu Tiểu Nguyên làm mặt quỷ. “Lão đại, cậu đừng để tôi phá hỏng nguồn tài nguyên nước quý giá của tổ quốc chứ. Cậu làm phúc đi, dù sao cậu cũng giặt quần áo, một cái cũng là giặt mà hai cái cũng là giặt.”

“Khốn!”

“Ôi chào!” Lưu Tiểu Nguyên vui muốn lăn ra đất cười.

Thiên Viễn nằm trên giường đọc sách không hồn không giận từ mắt liếc Chu Kiến một cái. “Cậu tại sao lại cứ chiều cậu ta chứ, càng chiều lại càng hư.”

Chu Kiến bỏ quần áo bẩn của Lưu Tiểu Nguyên vào trong chậu, cười cười nói: “Cậu ta còn nhỏ, năm nay còn chưa tới mười tám tuổi mà. Luyện từ từ đi. Thật muốn mặc kệ cậu ta, cậu ta lại thối ra.”

Thiên Viễn liếc mắt hần một cái. “Cậu mệt chết là xứng đáng.”

Chu Kiến cười vỗ y một chút. “Được, hôm nay cũng chiều cậu một hôm. Đưa quần áo cho tôi đi.” Thân thủ đem cái quần Thiên Viễn ném tới bỏ vào trong chậu.

“Ôi chào, tôi vừa mới mặc một ngày...” Thiên Viễn quay người ngồi xuống thì Chu Kiến đã đi ra ngoài rồi. Thiên Viễn vừa tức vừa cười kêu: “Cậu thật đúng là tấm gương cần cù lao động a. Để xem lát nữa cậu có chịu nổi hay không?”

“Tôi chính là nhân dân lao động mà.” Chu Kiến quay đầu lại cười nói, nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời ngày hè. Cổ áo T-shirt màu đen lộ ra vòm ngực dày rộng, ống tay áo xắn cao khoe cánh tay khỏe mạnh, biểu hiện khí lực tràn trề của thanh niên, tràn ngập tinh thần phấn chấn và sức khỏe.

Thiên Viễn bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt trời chiếu trên người hần giống như một pho tượng Hy Lạp sáng rực khiến y có chút hoa mắt. Cúi đầu cười, nhảy xuống giường. “Nhân dân lao động đều giống như cậu, vĩnh viễn đều không thay đổi được cuộc đời.”

Phòng giặt ở ngay cuối tầng lầu bọn họ ở, vòi nước chảy rỉ rỉ, bên trong còn có một cái máy giặt không biết đã ở đó bao lâu rồi. Trên thân máy đầy những kí hiệu do chìa khóa hoặc đinh sắt gây ra. Có một vị trí viết: Các anh em, đứng vững. Chu Kiến bỏ quần áo vào ***g giặt, lại xả nước vào.

Thiên Viễn theo vào. “Tôi đến đây!”

Chu Kiến liền nói: “Chà giày thôi.”

Vẫn là lần đầu tiên Thiên Viễn dùng máy giặt của trường học, sau khi mở nắp máy ra thì cho bột giặt vào trong máy. Máy giặt kêu hai tiếng, chậm rãi bắt đầu giặt. Rầm rập giống như là dờn núi vậy. Thiên Viễn xoay người đến cạnh bể nước xem Chu Kiến chà giày thể thao, người này không chịu ngồi yên, bóng đá, bóng rổ, cầu lông, hần không chơi thì không chịu được. Hần chà giày rất mạnh, cho dù là giày tốt thì cũng không dùng quá một tháng được.

“Cậu nhẹ tay chút đi, nếu gót giày Nike này hỏng thì cậu phải khóc a. Cậu sao lại không biết mệt chứ.” Thiên Viễn tựa vào bể nước, bình thường y không thích nói chuyện gì nhưng hôm nay lại có cảm giác muốn tâm sự với hần.

“Thế trạng tôi tốt.” Chu Kiến tươi cười nở rộ trên mặt nhìn y.

“Cậu ở nhà là anh cả sao? Nhà các cậu có mấy anh em?”

Chu Kiến ngẩng đầu nhìn y, đột nhiên cười ha hả. “Cái gì chứ? Mấy anh em, nhà chúng tôi làm sao mà có mấy anh em được chứ? Tôi thật cũng muốn có anh chị em lắm nhưng là ai cho tôi đây. Trong thành Bắc Kinh muốn sinh hai đứa bé, trừ phi là người ngoại thành.”

“Cậu nhìn không giống như là con một, thật giống như phải làm lụng vất vả ở nhà.” Thiên Viễn nhìn hần thành thật nói.

“Đúng thế, tôi chính là làm lụng vất vả a. Ở nhà đều là tôi hầu hạ cha mẹ, tôi vừa ra ngoài không biết bọn họ sẽ sống ra sao nữa?” Chu Kiến cúi đầu dùng sức chà giày, Thiên Viễn cũng không dám hỏi, y nhớ lại chuyện xưa, trong đầu là hình ảnh một đứa bé vì gia đình nghèo khó mà phải tự lập và cố gắng từ nhỏ.

Đột nhiên Thiên Viễn liếc thấy phía sau có đồ vật này nọ liền tới gần, nhìn lại thì máy giặt đang kêu như ông già thở khò khè gấp từng hơi như sắp đổ tới nơi. Thiên Viễn kêu ‘A’ một tiếng, Chu Kiến ngẩng đầu nhìn thấy, nói: “Đứng vững, đứng vững.”

“Gi thế này?” Thiên Viễn luống cuống tay chân không biết làm sao cho phải.

Chu Kiến đi qua đẩy lão máy giặt về chỗ cũ rồi dựa ở ngay bên cạnh, cười nói: “Cậu không phát hiện bên trên có viết ‘Các anh em, đứng vững’ sao?”

Thiên Viễn cười ha ha. “Tôi sao mà biết thứ này sẽ động chứ? Sẽ không phải là bị rò điện nhỉ?”

“Không đâu, cứ dựa người vào, còn có thể chấn động cơ thể, cường thân kiện thể mà.” Chu Kiến nói cứ như chuyện thật.

Thiên Viễn bán tín bán nghi dựa vào. “Như này được không?” Chấn động từ máy giặt truyền đến lưng thật tê dại. Lại gần trong chốc lát, Thiên Viễn cảm thấy. “Chu Kiến, vừa rồi không phải tôi cố ý, thực xin lỗi cậu.”

Chu Kiến sững sốt, nháy mắt nửa ngày mới hiểu được ý nói cái gì, ha ha nở nụ cười. “Cậu nghĩ cái gì chứ. Cha mẹ tôi buồn lắm. Cậu không biết đâu, cha mẹ tôi đều là con một, bị ông bà ngoại đặc biệt nuông chiều. Lúc ở nhà, mẹ tôi cả ngày sáng rực hai mắt đối với mấy vi tính, còn ba tôi thì vĩnh viễn chiếm sofa, suốt sáng chờ đợi những trận bóng đá. Tôi cứ mặc kệ mà sống thì gia đình sẽ có thể thành cái chuồng heo mất.”

Thiên Viễn nở nụ cười. “Tôi biết rồi. Người xưa có câu: Mẹ lười sẽ sinh con đảm, trường hợp của cậu là như thế.”

Chu Kiến thở dài. “Số tôi đã vậy rồi. Người khác khen tôi lúc còn nhỏ có khả năng, ba tôi đặc ý đào tạo nói cái này gọi là giáo dục gian khổ. Ngày tôi thi vào trường cao đẳng cũng chính tôi đã làm cho bọn họ ăn sáng xong rồi mới đi. Tôi mà không có ở nhà, hai người bọn họ liền tới bây giờ chưa ăn sáng ngày nào.” Thiên Viễn khó có thể tin lắng đầu. Chu Kiến nhìn y. “Nói về cậu đi. Nhà cậu ở đâu vậy?”

Nụ cười của Thiên Viễn hiện lên một tia chua xót. “Nhà tôi ở trong núi, Thạch gia trang, cậu biết không?”

“Biết nhưng không đi qua. Cậu nói tiếng phổ thông thật lưu loát a, nếu cậu không nói cậu là người ngoại thành thì thật đúng là nhìn không đoán ra mà.”

Thiên Viễn cười lạnh một chút. “Dám không lưu loát sao? Nếu hơi lộ ra một chút giọng địa phương thì ngay cả người bán vé giao thông công cộng cũng có thể xem thường cậu thôi. Người Bắc Kinh mà.”

Thiên Viễn buồn bực đá hòn đá dưới chân. Chu Kiến nhìn toàn thân y đều là hàng hiệu mới nhất, nói: “Nhà cậu hẳn là có tiền nhỉ? Lúc mới tới tôi còn tưởng cậu là con của cán bộ cao cấp đó.”

Thiên Viễn cười cười. “Xem như là vậy đi. Ba của bọn tôi là chủ vùng đó, coi như là có chút uy tín danh dự đi. Nói cậu đừng không tin chứ thật ra tôi là anh cả, trong nhà ngoài tôi còn có ba đứa em nữa.”

Chu Kiến trừng to mắt. “Thật sự? Bốn người. Trời ơi, nhà cậu sao sinh lắm vậy?”

Thiên Viễn cười lạnh một tiếng. “Mẹ tôi sinh tôi và một em gái, đàn bà bên ngoài của ba tôi sinh hai đứa con trai. Mẹ tôi đuổi người đàn bà kia đi nhưng không thể đuổi hai đứa bé trai kia đi cho nên nhà tôi... Hừ!”

Chu Kiến chỉ chớp mắt nghe tiếp.

“Từ khi học trung học tại Bắc Kinh, tôi chưa về nhà lần nào. Có lẽ xuất thân không có cách nào lựa chọn nhưng là tiền đồ thì sẽ do tay tôi nắm giữ. Cho nên tôi tự nói với mình nếu đã làm việc gì thì sẽ làm tới mức tốt nhất. Tôi chưa từng phục ai, trong mắt tôi chỉ có mục tiêu, không có thần tượng.” Thiên Viễn mỉm cười đôi môi mỏng lại, dưới hàng lông mi đang sụp xuống có chút ánh sáng chớp động. Chu Kiến nhìn y, bỗng nhiên có chút cảm động. Nam sinh ít nói mang theo chút cao ngạo lúc này hiển lộ chính là một người bạn cùng lứa tuổi.

“A!” Nói chuyện xong, Chu Kiến lúc mở máy giặt chuẩn bị lấy quần áo mới phát hiện nước đã hết rồi, quần áo quần quýt với nhau, ông quần quần vào tay áo, cổ áo xoắn vào lưng quần, còn có mấy cái tất thối của Lưu Tiểu Nguyên lẫn lộn bên trong. Chu Kiến và Thiên Viễn cười khổ không thôi, dùng tay gỡ quần áo rối rắm ra.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Ánh mặt trời ấm áp dào dạt chiếu xuống mặt đất, thời gian sau mười hai giờ những ngày đầu thu giống như ngày xuân đầy nắng, làm cho người ta xúc động muốn bay lên khỏi mặt đất. Vườn trường tao nhã u tĩnh ngày Chủ nhật càng có vẻ mê người. Trong hồ có những cây sen xinh đẹp, trên bờ là thảm cỏ xanh lục với những rặng liễu thướt tha càng làm nổi bật những học sinh đang ngồi chăm chỉ đọc sách. Một lão nhân với thân thể mập mạp hưng trí bừng bừng chơi thả diều, đầu đầy tóc bạc lay động trong gió.

Lưu Tiểu Nguyên đi lại dạo chơi, hai tay đút trong túi quần, liếc mắt một cái liền thấy hiệu trưởng Lâm đang chơi diều, nhanh chóng chạy qua ngoan ngoãn chào hỏi: “Em chào thầy.”

Hiệu trưởng Lâm cười tủm tỉm nói: “Chào em, chào em, ha ha.” Cơ hồ mọi người đều thích vị lão hiệu trưởng này, nhóm giáo viên tôn kính ông đức cao vọng trọng, thích ông bình dị, gần gũi lại có tính trẻ con.

Lưu Tiểu Nguyên ngửa đầu xem diều. “Hiệu trưởng, mùa thu cũng có thể chơi diều sao?”

“Cậu bạn nhỏ, mùa nào cũng có thể chơi diều thôi, chỉ cần em muốn là có thể chơi.” Hiệu trưởng Lâm cười cười diều khiến sợi dây diều trong tay.

“Diều của thầy thật đẹp. Hiệu trưởng, em thấy thầy rất thích thả diều đó.” Lưu Tiểu Nguyên ngước mắt lên nhìn bầu trời màu xanh.

“Đúng vậy, thầy rất thích. Thầy thả diều đã hơn ba mươi năm rồi.” Nụ cười của hiệu trưởng Lâm có chút cảm khái.

“Hơn ba mươi năm? Vậy thầy bắt đầu chơi diều từ năm ba mươi tuổi sao? Trước đó thì sao ạ?” Tật xấu của Lưu Tiểu Nguyên này, mới hòa nhã với cậu một chút mà đã bắt đầu không biết lớn nhỏ gì cả.

Hiệu trưởng Lâm cười ha hả. “Trước đây nhà thầy không cho chơi. Nhà thầy rất quy củ đến mức đi đường cũng phải quy củ, nhìn giống như người bù nhìn. Mãi đến năm thầy ba mươi tuổi, hần ta... có người dạy thầy chơi diều, thầy thấy cũng không bỏ được.”

Lưu Tiểu Nguyên cười ha ha. “Hiệu trưởng, em phóng giúp thầy nhé. Em có thể phóng rất cao đó.”

“Được, làm cho nó bay cao đi.” Hiệu trưởng Lâm ngồi xuống bãi cỏ nhìn Lưu Tiểu Nguyên cao hứng nắm lấy dây diều. Ở đầu sợi dây kia là một con bướm xinh đẹp đang bay trên trời cao cách xa ông. Gió nhẹ thổi qua, sóng mắt nhộn nhạo, giống như đôi mắt ẩn tình của mỹ nhân.

...

“Mặc Mặc, tiếp khách nào.”

Trần Mặc đang gọi đầu trong phòng ký túc xá nghe thấy dưới lầu một truyền đến tiếng kêu to nghẹn cười, kéo tóc đi ra ngoài, tựa vào lan can hướng xuống dưới lầu rống. “A phi. Chính cậu treo biển hành nghề thì có.”

Các nữ sinh dưới lầu được một trần cười. Đồng học Lưu Tiểu Nguyên xấu hổ tạm biệt người quản lý rồi lên lầu.

Tiến vào phòng 438, Lưu Tiểu Nguyên thấy trong phòng không có ai, lập tức bày ra vẻ vô lại. Cậu nằm lên giường Trần Mặc, hô to: “Này, có gì ăn không? Tôi còn chưa ăn cơm trưa. Sắp đói thành con rệp rồi.”

“Cậu liền hút máu tôi đi.” Trần Mặc nghiêng răng nghiêng lợi lòi từ trong ngăn kéo ra một bọc bánh bích quy nhỏ, thật là lưu manh mà, mỗi lần vụng trộm mua điểm tâm ăn đều phải cống nạp cho cậu trước, dường như cô chỉ được ngủ mùi.

Lưu Tiểu Nguyên đoạt lấy, hì hì cười. “Cậu đã có lòng như vậy thì tôi cũng không khách khí a.” Cậu xé bọc rồi ăn luôn.

Mấy nữ sinh ở phòng bên cạnh đang đánh bài nghe thấy động tĩnh liền như ong vỡ tổ, thấy Lưu Tiểu Nguyên thì ánh mắt phần khích tỏa sáng.

“Lưu Tiểu Nguyên, cậu chưa ăn cơm sao? Cho cậu cái này nè.”

“A, cái này nè, cái này ăn ngon lắm.”

“Lưu Tiểu Nguyên, cho cậu này.”

Một phòng người cứ vậy mà vây quanh Lưu Tiểu Nguyên.

Trần Mặc không chịu nổi cảnh này, chống nạnh kêu lên: “Tôi nói các cậu vội gì chứ? Aiz, Lưu Tiểu Nguyên, cậu có nhiều đồ ăn như vậy thì trả bánh bích quy cho tôi.”

Lưu Na bất bình thay cho Lưu Tiểu Nguyên, lườm cô một cái: “Cậu là chị kiểu gì thế? Bánh bích quy mà cũng tranh với em trai sao?”

Lưu Tiểu Nguyên ôm một đồng lớn đồ ăn ngon dùng sức gạt đầu. “Ở nhà cô ấy cũng như vậy đó.”

Trần Mặc tức giận trợn trắng mắt. Sau khi sấy tóc xong thì cầm lấy chậu chuẩn bị giặt quần áo, tức giận nói: “Quần áo của cậu đâu?”

Lưu Tiểu Nguyên ngay cả mí mắt cũng không động. “Tôi tìm cu li, không cần cậu. Đưa bút ký môn Được lý của cậu cho tôi mượn đi.”

Trần Mặc tìm vở ném lên đầu cậu. “Cậu đi học ít gây sự liên không cần phải luôn xem bút ký.”

Lưu Tiểu Nguyên nằm úp sấp trên giường vừa ăn vừa xem, nhìn nhìn, giữa hàng loạt ký hiệu và số hiện lên gương mặt của Mạc Ngôn. Đáng giận! Nói mình là hỗn đản, hoài nghi thành tích của mình, rõ ràng là tên khốn kiếp mà. Thành tích của Lưu Tiểu Nguyên tôi cũng không phải kém cỏi như vậy. Tôi chỉ dùng nửa bộ óc vui đùa một chút còn tài giỏi hơn người khác a. Hừ! Chocolate trong tay cậu đè xuống khuôn mặt Mạc Ngôn, đồ đáng ghét nhà anh.

Trần Mặc giặt quần áo xong trở về, Lưu Tiểu Nguyên đã biến mất tăm, trên giường còn một đồng túi này nọ. Trần Mặc than thở thu dọn chiếc giường bị cậu làm rối loạn, cầm lấy vở môn Được lý thì phát hiện không mở ra được, dùng sức lật ra, cuốn vở viết đẹp để giờ phút này dính chocolate lòe loẹt, lau không hết. “Lưu Tiểu Nguyên!” Trần Mặc kêu thảm thiết.

Mạc Ngôn cố gắng bình tĩnh giảng bài, không chú ý đến người đang gục xuống bàn ngủ say kia. Trừ cậu ra, mỗi sinh viên trong lớp đều chăm chỉ ghi chép, ánh mắt dán chặt vào tay anh và bảng đen. Chính là càng lảng tránh thì ánh mắt lại càng nhìn về phía cậu. Rốt cuộc không thể nhịn được nữa. “Lưu Tiểu Nguyên, mời em trả lời vấn đề vừa rồi của tôi.” Giọng nói thực bình tĩnh.

Chu Kiến dùng sức thúc cậu; từ lần giảng cơ với thầy Mạc xong, cứ đến giờ Được lý là Chu Kiến sẽ kéo Lưu Tiểu Nguyên đến ngồi cạnh mình. Lưu Tiểu Nguyên cũng biết sự khổ tâm của lão đại, không giảng cơ mà chỉ nằm ngủ. Lưu Tiểu Nguyên mơ mơ hồ hồ mở mắt, không tình nguyện đứng dậy, xoa xoa ánh mắt lười biếng nói: “Thầy nói cái gì ạ? Em không nghe rõ.”

Mạc Ngôn đè lại cơn tức lặp lại một lần. “Chuột bạch bị tiêm vào chất đông máu sẽ xuất hiện bệnh trạng lâm sàng như thế nào?”

Chu Kiến khấn trương nhìn cậu, chỉ chỉ bụng mình ám chỉ cho cậu. Lưu Tiểu Nguyên nhìn hẩn, lại nhìn Mạc Ngôn. “Nó mang thai.”

Trong phút chốc tiếng cười bùng nổ, giống như bom làm rung động cả căn phòng. Có người cười há miệng không nói được gì. Mạc Ngôn tức giận tím mặt, Lưu Tiểu Nguyên chẳng biết gì nhìn bạn bè xung quanh.

“Được lắm. Nội dung tiết này tôi đã dạy xong. Hiện tại chúng ta kiểm tra một chút đi, xem thành tích bình thường của các em ra sao.”

A! Cả phòng học giống như bị ai cúp điện, tiếng cười chợt ngừng hẳn, mọi người mắt to trừng mắt nhỏ, miệng mở lớn có thể nhét một quả trứng chim. Nói kiểm tra liền kiểm tra, toàn thể sinh viên ban 2 về mặt nhăn nhó đều đem nợ máu này ghi tạc trên người Lưu Tiểu Nguyên.

Lão Uy ngồi phía sau Lưu Tiểu Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi nói bên tai cậu: “Không còn cách nào khác, đêm nay cho cậu tắm nước lạnh.”

Lưu Tiểu Nguyên chẳng hề để ý nói: “Anh bạn, nhớ cho thêm tinh dầu.”

“Tôi cho cậu tinh dầu.”

Mạc Ngôn chấp tay sau lưng thong thả bước đi. Mọi người khấn trương cần cán bút trong tay. Lưu Tiểu Nguyên ngẩng đầu liếc Mạc Ngôn một cái, quả nhiên cặp mắt như điện kia đang theo dõi cậu mà. Cười hắc hắc, Lưu Tiểu Nguyên cầm bút trong tay xoay xoay. Mạc Ngôn, anh muốn chơi đùa tôi sao? Hừ, tôi cho anh thấy Mã vương gia ba mắt. Cậu cúi đầu viết cấp tốc. Không đầy nửa giờ sau, Lưu Tiểu Nguyên đứng lên với vẻ mặt không sao cả, cầm bài kiểm tra đưa tới trước mặt Mạc Ngôn. Sau đó cậu thương xót liếc mắt nhìn nhóm sinh viên anh không ra anh, em không ra em của cậu một cái, hai tay đút vào túi quần, thực tao nhả đi ra ngoài. Lúc này đến phiên Mạc Ngôn giật mình.

Trong phòng làm việc, Mạc Ngôn ngậy người cầm bài kiểm tra của Lưu Tiểu Nguyên. Chữ viết thanh tú, trật tự rõ ràng. Cả lớp chỉ có duy nhất một bài giải đúng hoàn toàn làm cho thầy giáo Mạc thực khó xử. Tiểu tử kia... Mạc Ngôn cắn môi.

Hoàng hôn ven hồ như mộng, gió mát vi vu. Thiên Viễn ôm đàn tựa vào cây vong tình hát, Lưu Tiểu Nguyên, Chu Kiến và mấy nam sinh ngồi trên bãi cỏ nhập thần lắng nghe. Tiếng ca hấp dẫn người khác vì thể nam sinh nữ sinh quay một vòng lớn xung quanh, bị tiếng ca của Thiên Viễn làm cho say mê.

“Thanh xuân hoa nở hoa tàn làm cho ta mệt mỏi nhưng không hối hận

Bốn mùa mưa tuyết bay bay làm cho lòng ta say cũng không trở nên tiêu tụy

Nhẹ nhàng gió, nhẹ nhàng mộng, nhẹ nhàng đôi mắt mơ màng

Thản nhiên mây, thản nhiên lệ, thản nhiên tuổi tác tháng năm

Mang theo niềm vui sướng lưu lạc, ta cứ như vậy một đi không trở về

Không có ai thấu tư vị chua xót nhớ nhà của kẻ trẻ tuổi ta đây

Mỗi một tia nắng vàng óng ta đều muốn gặt gao dựa sát vào nhau

Mỗi một giọt sương trong suốt lại tẩy đi bi thương lắng đọng trong ta

Tại mùa xuân xa xôi kia ta đã gặp được em đang nở rộ

Trong mắt tràn đầy màu sắc của hoa cỏ giống như một câu chuyện đồng thoại đáng yêu

Cho phép ta hát vang cho em nghe mỗi đêm ta không thể nào chợp mắt

Cho phép ta khóc vì em, ở trong nước mắt ta có thể tự do bay lên

Không trung trong mộng rất lớn, ta lại ở ngay trước mắt em

Rất nhiều lần trong mộng ta bắt đầu nghĩ muốn về nhà

Tại triền núi xanh ngắt kia ta chờ đợi cùng những khúc ca của mình

Cùng đợi rồi cuộc có ngày chúng trở thành truyền thuyết trên đời

Thanh xuân hoa nở hoa tàn làm cho ta mệt mỏi nhưng không hề hối hận

Bốn mùa mưa tuyết bay bay làm cho lòng ta say nhưng không tiêu tụy

Dây dưa mây, dây dưa lệ, dây dưa đôi mắt mơ màng

Gió như mộng thổi qua những năm tháng đời người.”

Tiếng đàn ghi ta cuối cùng kéo dài rồi biến mất, người nghe như say như dại còn chìm đắm trong đó không thể thoát ra được. Không biết là ai vỗ tay trước tiên, mọi người mới như tỉnh lại từ giấc mộng. Lưu Tiểu Nguyên nhảy dựng lên. “Thiên Viễn, hát tiếp đi, hát một bài sôi nổi vào.”

Thiên Viễn mỉm cười, khẽ gảy dây đàn, làn điệu quen thuộc tràn ngập sống động lập tức làm thức tỉnh mọi người, rất nhiều người còn hát theo.

“Cái gì gọi là thiên trường địa cửu, chính là tùy tiện nói mà thôi. Em yêu tôi một chút mà em cũng nói không lên lời. Em quen biết với một người đẹp trai, vứt bỏ tôi qua một bên, trời mùa hè nóng nực nhưng trong tâm lại rét lạnh như đông...”

Tiếng ca cuối cùng thành dàn hợp xướng. Mọi người cao hứng phấn chấn nhảy dựng lên, Lưu Tiểu Nguyên gõ cà mèn làm nhạc đệm, Chu Kiến cũng phụ họa theo làm cho các nữ sinh thất thanh thét chói tai, các nam sinh ồn ào hát theo Thiên Viễn. “Muốn mua rượi giải sầu, lại miễn cưỡng không muốn đi ra ngoài, muốn mua một gói mỳ trường thọ lại nhớ tới ta chưa đầy mười tám tuổi...”

Mạc Ngôn và hiệu trưởng Lâm tản bộ bên hồ, thấy nhóm sinh viên đang ca hát tưng bừng, hiệu trưởng Lâm cảm khái nở nụ cười. “Tuổi trẻ, thật tốt a.”

Mạc Ngôn không nói chuyện, anh nhìn thấy học trò làm cho anh tức giận sôi lên mà không làm gì được – Lưu Tiểu Nguyên.

Lưu Tiểu Nguyên nhất thời lớn tiếng hát: “Vì cái gì năm mười tám tuổi của tôi, nhất định vì tình yêu rơi lệ...”

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Hôm nay là sinh nhật Thiên Viễn, hôm qua mọi người đã bắt y phải đồng ý, mọi người mua bánh sinh nhật cho y coi như cảm ơn y đã mời mọi người đi nhậu. Thức ăn trong trường quá kém, lại không thể mỗi ngày đều ra ngoài ăn cho đỡ thèm. Có cơ hội như thế này đương nhiên không thể buông tha. Sáng sớm Lưu Tiểu Nguyên đã bắt đầu để dành bụng để ăn. Người khác cũng không giống cậu, nhìn chuột bạch làm thí nghiệm cũng có thể liên tưởng đến lợn sữa nướng. Ai nói Thiên Viễn là đại gia chứ. Lẽ ra gia cảnh Chu Kiến bọn họ cũng không tồi, Lưu Tiểu Nguyên cũng cảm giác mình là một người giàu có, chính là rốt cuộc Thiên Viễn người ta mới là tài cao lực lớn. Ba y không có tới thăm y, ngay cả điện thoại cũng hỏi xem y có đủ tiền hay không. Chính là lúc rút tiền thẻ tín dụng cho y lại lộ ra một thân hào sảng người làm cha. Cho nên mọi người căn cứ theo tình thần chủ nghĩa cộng sản, theo như lời Lưu Tiểu Nguyên nói chính là thay mặt cho anh em vô sản mà hành động. Cuối giờ học, các anh em chen chúc nhau chạy đến tiệm bánh ngọt cần thận so sánh giá cả từng cái, so sánh xong thì quyết định lấy cái bánh ngọt có bơ nhỏ nhất, căn cứ theo nguyên tắc góp vốn đã thương lượng từ trước, mọi người chia đều, mỗi người ba đồng sáu. Thiên Viễn thấy mọi người trịnh trọng mang về một chiếc bánh ngọt không lớn là bao, cười mắng. “Các cậu mấy con quỷ keo kiệt chưa gặp qua bánh ngọt sao?”

Không thèm để ý đến kháng nghị của Thiên Viễn, mọi người nhét bánh ngọt vào tay y, sau đó bay qua bàn mỹ thực kia. Bia, vịt nướng, các loại điểm tâm sáng, còn có một bàn trái cây đầy ắp, mọi người thành thật không khách khí ngồi xuống lấy đĩa ăn. Vẫn là Chu Kiến có bộ dáng lão đại, gõ gõ miệng bát. “Haiz, tôi nói các cậu này, đừng có giống như Trư Bát Giới vậy chứ, thấy ăn là quên hết sạch mọi thứ. Hôm nay là sinh nhật a, nói vài câu để nghe xem nào.”

Tiểu Phác mau chóng chạy quay xun xoe. “Lão nhị, tôi chúc cậu trẻ mãi không già.”

“A phi. Nói cái quái gì vậy chứ? Ai không biết còn tưởng Thiên Viễn đã bảy tám mươi tuổi rồi đó.” Chu Tinh bĩu môi. “Cậu nói vậy hả, nói để nghe một chút.” Tiểu Phác không phục, Chu Tinh trịnh trọng nói: “Lão nhị Thiên Viễn, tôi chúc cậu cầu được ước thấy, làm quan lớn, cười tuần mã, sau này có vợ đẹp, nhà to...”

Mọi người cười ha ha, Thiên Viễn tát hần một cái, cười mắng: “Nói loạn thất bát tao gì vậy chứ.”

Chu Kiến giữ chặt Thiên Viễn. “Đừng để ý đến các cậu ấy, qua đây nào.” Hắn rót một chén rượu. “Ca ca chúc cậu không phiền không náo, mỗi ngày đều thật vui vẻ.” Thiên Viễn nhẹ nhàng giơ chén lên chạm nhẹ một chút, âm thanh thanh thúy của thủy tinh làm trong lòng chấn động.

Cánh cửa vang một tiếng bị đẩy ra, thân hình của quản lý ký túc xá Lưu đại gia vừa tiến vào một nửa liền khiến cho vài nam sinh nhanh chóng đứng xếp thành một hàng ngang che đi bình rượu. Lưu đại gia thật không có nhìn mặt đất, ôm một bó hoa lớn đẩy vào ngực Thiên Viễn. “Này, đây là nhóm nữ sinh lầu dưới nói đưa cho cậu. Hôm nay là sinh nhật cậu hả? Bộ dáng đẹp trai thật sự là tốt, cái gì cũng đến phần.”

Thiên Viễn xấu hổ, liếm liếm môi không nói chuyện. Sau khi Lưu đại gia đi khỏi, Lưu Tiểu Nguyên liền khoa trương tiếp nhận bó hoa trong ngực Thiên Viễn. “Oa, một bó hoa hồng. Thiên Viễn, xem ra nữ sinh bị cậu hút hồn thật sự là có tiền a.”

Từ ngày hôm qua không ngừng có nữ sinh tặng hoa hoặc quà cho mình, Thiên Viễn cũng không quá cao hứng, nam sinh này không muốn mình là tiêu điểm trong mắt con gái a. Chính là bị những ánh mắt dò rọc của các nam sinh khác chiếu thẳng thật sự là không chịu nổi. Hơn nữa Lưu Tiểu Nguyên cứ nháo mãi, trên mặt có chút chưa nghịch đủ, Thiên Viễn đỏ mặt ngồi xuống, cậu lại nhào qua. “Thiên Viễn, hoa thật là đẹp, nói trắng ra nó chính tằm lòng gửi gắm trong hoa đó. Cậu nghĩ mà xem, cậu cùng một mỹ nữ đi bộ trong sân trường, ánh mắt cô ta mị mị nhìn cậu, trong tay cậu cầm một bó hoa tươi thật là tươi...” Thiên Viễn múc một miếng bánh ngọt trát lên mặt Lưu Tiểu Nguyên, Lưu Tiểu Nguyên vừa chạy vừa khiêu khích, Chu Kiến và mấy người kia cười đau cả ruột.

...

Sinh viên ban 2 khoa Lâm sàng đều tốt nghiệp bác sĩ, nói cách khác là sau khi trải qua tám năm kháng chiến cực khổ thì bọn họ chính là bác sĩ. Nhưng mặc kệ là bác sĩ gì đó thì vẫn phải học những bài học đơn giản nhất, những bài học căn bản để cứu sống người lúc khẩn cấp đều phải học. Chương trình học hôm nay chính là cứu hộ lúc khẩn cấp – hô hấp nhân tạo.

Thầy giáo một tay nâng chiếc cổ bằng plastic trắng bệch của người mẫu đáng thương kia lên, một tay nâng cằm nó, cách một tầng bằng gác dùng miệng thổi khí vào miệng nó. Ở phía sau thầy, các sinh viên khoa Lâm sàng nghiêm túc đứng im. Tuy rằng biểu tình trên mặt mọi người không phải rất tự nhiên nhưng là vẫn rất có tinh thần tự giác mà cẩn thận quan sát.

Một bàn tay Lưu Tiểu Nguyên gắt gao che miệng lại, tay kia thì thỉnh thoảng xoa xoa vùng bụng đang quặn lại như bị rút gân của mình. Sự đồng tình vốn là một tài nguyên hữu hạn trong Lưu Tiểu Nguyên giờ phút này bộc phát ra. Trong thâm tâm cậu ngầm đồng tình với người mẫu bằng plastic đã theo vị thầy giáo cứu hộ liên tục thực hành trong nhiều năm như vậy. Tưởng tượng người mẫu kia bị một ông lão năm mươi tuổi mỗi ngày hút hai bao thuốc lá hôn lên miệng, cậu đột nhiên ngồi xuống ‘oa oa’ ới ra.

Thầy giáo nâng cặp mắt liếc xem mọi người một cái, sau đó nói giọng Giang Tô: “Các em, nhớ kỹ các động tác chưa? Bây giờ chúng ta luyện tập thôi.” ‘Ba’ một tiếng, toàn thể đồng học khoa Lâm sàng nhất trí bịt miệng lại, ánh mắt thực khủng bố: Tôi không cần hôn người mẫu kia.

“Hôm nay mô hình chỉ có một, còn lại đang sửa hết rồi. Vì thế mọi người có thể càng áp dụng thực tế, cho nên hôm nay chúng ta luyện tập rồi mọi người cùng nhau làm người mẫu, chia tổ rồi tập.”

Trầm mặc...

Sau đó, ‘âm’ các nam sinh hưng phấn đỏ mặt, các nữ sinh cắn môi cười, trong lòng tuy mừng rỡ nhưng ngoài miệng thì oán niệm hôm nay ra đường xui xẻo giẫm phải đồng phân, thực không hề may mắn chút nào. Không đợi thầy giáo nói tiếp, mọi người tự động tự giác xếp hàng. Nam sinh liêu mạng đi đến trước mặt đám nữ sinh Trần Mặc, Tiểu Phi; còn các cô thì hướng đôi mắt về phía Chu Kiến, Thiên Viễn và Lưu Tiểu Nguyên, làm bộ như vô ý mà hướng tới mục tiêu. Lúc hai chiến đoàn đang lạng lẽ hình thành thì thầy giáo ‘khụ’ hai tiếng rồi tuyên bố: “Nam sinh một tổ, nữ sinh một tổ, mọi người không cần loạn lên, cứ theo thứ tự mà tới. Trước chọn ra một người mẫu đến đây.”

Chính là nói nữ sinh hôn môi nữ sinh, nam sinh hôn môi nam sinh.

“Không cần!” Mọi người đều trừng lớn mắt, sao lại có loại chuyện như thế này chứ. Tôi không cần.

Các nữ sinh mắt to trừng mắt nhỏ, ai cũng không muốn làm người mẫu không hay họ kia rồi bị mọi người từng bước từng bước thổi khí qua miệng. Mắt Trần Mặc và các nữ sinh liên lảo như mắt kẻ trộm, mỗi người đều cảm thấy bất an, sợ bị chính bạn học không lương tâm của mình bán đứng. Tâm tư các nữ sinh rất

cuộc linh hoạt, bất chấp tất cả mà nhanh tay nhanh mắt đoạt người mẫu vào tay, tuy rằng cảm thấy có điểm ghê tởm nhưng so với việc cùng hôn môi thân mật với các nữ sinh có cấu tạo như mình vẫn còn tốt chán. Các nam sinh chỉ có thể nhếch miệng, da mặt bọn họ dù dày cũng không có bản lĩnh cướp người mẫu kia về, không có thì đành chọn ra một người trong đám làm tế phẩm thôi.

Chu Kiến vội ho một tiếng. “Các anh em, vì thành tích của mọi người, cậu bạn nào muốn kính dâng thì cứ tự động tự giác đi.”

Lời còn chưa dứt, tập thể các nam sinh thần tốc lùi về sau ba bước, trong vòng tròn là Lưu Tiểu Nguyên mở lớn mắt đứng ở đó. “A!” Lưu Tiểu Nguyên nhất thời thất thần bị tập thể hăm hại còn chưa kịp phản kháng đã bị đám bạn bè như lang như hổ nâng lên bàn thí nghiệm. “Các cậu hăm hại tôi. Tại sao lại là tôi chứ?” Lưu Tiểu Nguyên vừa mới hiểu được liên liệu mạng giây dựa, cậu mới không bị đám xấu xa này làm hại, nụ hôn đầu tiên quý giá của cậu còn phải giữ để trao cho Trương Bách Chi mà.

“Việc này, nếu cậu ấy không muốn thì...” Chu Kiến có chút dao động.

Lão Uy vung tay lên hô: “Lưu Tiểu Nguyên làm người mẫu, ai đồng ý thì giơ tay.”

“Soạt” một tiếng, tất cả mọi cánh tay đều giơ lên cao, đúng là rất không có nghĩa khí bạn bè gì hết, chỉ cần không phải là mình thì ai cũng được, huống chi bộ dáng Lưu Tiểu Nguyên còn đẹp hơn cả nữ sinh, cứ mắt nhắm mắt mở coi cậu là mỹ nữ rồi hưởng thụ một phen cũng được.

Lưu Tiểu Nguyên hoàn toàn hiểu được vì cái gì chính sách dân chủ của quốc gia chúng ta còn muốn tập trung hơn nữa, sự ích kỷ của đám xấu xa kia thật là đáng sợ. “Cứu mạng a!” Lưu Tiểu Nguyên kêu thảm thiết.

“Trước khi tôi còn chưa hô hấp cho cậu thì cậu không thể hô to cứu mạng. Đây là quy củ làm người mẫu.” Tiểu Phác cười tủm tỉm ẩn Lưu Tiểu Nguyên nằm xuống, đáng đời, tiểu tử cậu cũng có ngày hôm nay.

Lưu Tiểu Nguyên thấy đôi mắt lóe sáng của các nam sinh liền hiểu được hôm nay là ngày tận thế của mình rồi. Cấn rằng một cái, thế giới không có đáng cứu thế thì hết thảy phải dựa vào chính mình thôi. Cậu xoay người đẩy Tiểu Phác rồi nhảy khỏi bàn, ngay cả cánh cửa cũng không dám xông ra mà trực tiếp bay ra bằng đường cửa sổ.

“Lưu Tiểu Nguyên, đứng lại!”

Lưu Tiểu Nguyên chạy thực mạng, một tay cầm lấy lan can cầu thang vòng cung mà chạy xuống hoa viên dưới lầu, sợ nếu không nhanh sẽ bị đám sói kia bắt trở lại và chà đạp mình. Lưu Tiểu Nguyên đang lao xuống dưới thì phát hiện Mạc Ngôn đang đi lên lầu nhưng cậu không dừng lại được tốc độ của mình.

“Oa!” Cậu hú lên quái dị, nhắm mắt đụng phải người kia.

Mạc Ngôn thành linh bị người ta phi vào lòng nên sợ ngây người, trơ mắt nhìn cậu đụng vào lòng ngực mình. Lực đập thật lớn làm cho anh bị văng ra sau. Lúc bị đụng vào, Mạc Ngôn theo bản năng ôm chặt người trong lòng ngực. Trong tiếng kêu sợ hãi của các nam sinh, hai người ngã xuống cầu thang.

“Thầy Mạc! Thầy có sao không? Có bị thương không vậy?” Chu Kiến lao lên trước nâng Mạc Ngôn dậy. Một bàn tay Mạc Ngôn gắt gao kéo lan can lại, bụng bị gấp lại đau quặn lên mới tránh cho hai người bị ngã nhào xuống cầu thang nguy hiểm. Nhưng cả người anh ngã vào trên cầu thang cứng rắn, âu phục bị rách ra, trên cổ tay có chỗ bị sượt qua đang xuất huyết. Lưu Tiểu Nguyên ngã trên người anh, gắt gao túm áo anh.

Mạc Ngôn thở hổn hển, buông tay đang nắm lan can ra, nhìn Lưu Tiểu Nguyên đang trừng lớn đôi mắt tròn tròn. “Em không sao chứ?”

Đột nhiên, Lưu Tiểu Nguyên nhảy dựng lên như bị điện giật, ngốc lăng liếc nhìn Mạc Ngôn một cái sau đó đẩy mọi người ra rồi cầm đầu chạy.

“Lưu Tiểu Nguyên!” Chu Kiến hô lớn nhưng Lưu Tiểu Nguyên đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Tên du côn gây họa bỏ chạy này. Chu Kiến than thở nâng Mạc Ngôn dậy.

Thất lạng Mạc Ngôn bị đụng vào bậc thang rất đau, mắt cá chân đau nhức, cảm giác chết lặng dần dần lan ra toàn thân. Anh gắng sức đứng lên, cười nói: “Tôi không sao, các em đi học đi.”

Chu Kiến lo lắng nhìn anh. “Thầy có muốn tới bệnh viện không? Lần này rất nặng đấy.”

“Không cần, không có việc gì hết. Tôi có thể đi.” Mạc Ngôn di chuyển chân mình, lập tức mồ hôi lạnh liền toát ra.

...

Lưu Tiểu Nguyên chạy như điên dọc đường, vọt vào ký túc xá liền ngã lăn ra giường, thở phì phò từng hơi, thở muốn xé rách cổ họng. Vừa rồi lúc đụng vào anh bởi vì sợ hãi nên cậu nhắm chặt mắt lại. Khi nắm chặt quần áo của anh cũng cảm giác được cánh tay kia đang siết chặt trên lưng cậu. Không biết vì sao cậu lại lao xuống dưới, chỉ biết là anh luôn luôn đứng đó. Ánh mắt của anh, trong trẻo nhìn cậu chăm chú, rất thân thiết. Đột nhiên lúc đó cậu càng sợ hãi, thẳm nghĩ né ra xa. Anh ta, hẳn là không có việc gì nhỉ! Nơi anh ta ngã xuống... chính là cầu thang... Lưu Tiểu Nguyên kéo chăn che kín mặt lên tới đỉnh đầu.

...

Ngày hôm sau chính là môn Được lý, Lưu Tiểu Nguyên nhộn nhạo cả người ngồi trong lớp học. Đêm hôm qua cậu phá lệ một lần mất ngủ. Cậu nghe bọn Chu Kiến lúc trở về phòng nói anh không động dậy được, là bọn hắn mang anh tới bệnh viện băng bó. Hoàn hảo là xương cốt không bị gãy, nếu không thì Lưu Tiểu Nguyên đền tội không nổi. Lưu Tiểu Nguyên giống như một cây cỏ trước gió, không rõ rốt cuộc mình sợ hãi, lo lắng hay vì cái gì, dù sao cũng là suốt một đêm không sao ngủ được. Cuối cùng Chu Kiến không đành lòng, trèo lên giường phía trên mà an ủi cậu.

Bởi vì ngày hôm qua Lưu Tiểu Nguyên đụng thương bạch mã vương tử trong cảm nhận của tất cả nữ sinh làm cho địa vị của cậu trong lòng họ xuống dốc không phanh, vài nữ sinh bị Mạc Ngôn làm cho mê muội đầu óc thì nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía Lưu Tiểu Nguyên. Chính là cảm giác của Lưu Tiểu Nguyên luôn luôn miễn cảm mà hôm nay không có một chút tự giác nào.

Hôm nay anh ta có tới được không? Nếu anh ta không đến có phải chứng tỏ vết thương của anh ta thực sự nặng không? Ánh mắt bất an thỉnh thoảng liếc về phía cửa ra vào.

Mạc Ngôn đi từ từ, trên cổ chân được quấn chặt bằng băng vải co giãn, có chút cứng ngắc. Đi vào phòng học, ma xui quỷ khiến Mạc Ngôn lại quay mặt nhìn phía sau một chút, một đôi mắt đen láy như ngọc lưu ly nhanh chóng biến mất sau mái tóc màu nâu. Trong khoảnh khắc ánh mắt giao nhau, Mạc Ngôn có chút không được tự nhiên. Tiết học cứ theo lệ thường mà giảng dạy, chính là Mạc Ngôn luôn có ảo giác cặp mắt như hắc ngọc lưu ly kia dường như lặng lẽ chăm chú nhìn mình, nhưng khi anh quay người lại thì chỉ có thể nhìn thấy một mái tóc màu nâu được cắt tỉa rất tinh tế.

Anh ta đã đến đây, có lẽ thật sự không có chuyện gì đâu. Chính là đẹp trai một chút có gì quan trọng hơn chứ vả lại tôi cũng không phải cố ý. Lưu Tiểu Nguyên tâm hoảng ý loạn tự giải thích với bản thân. Anh ta có thể ghi hận mình rồi tìm cơ hội chinh phục mình không a? Cậu không yên tâm mà ngược mặt lên khỏi mái tóc mượt mà nhìn trộm Mạc Ngôn.

Sau tiết học cuối cùng của buổi chiều, thầy giáo phụ đạo hưng trí bừng bừng đứng trên bục giảng nói về tầm quan trọng của việc tranh cử vào các ban, kêu gọi mọi người tự đề cử. Sau khai giảng, các ban có kế hoạch thành lập. Ban 2 khoa Lâm sàng, Chu Kiến có năng lực lại nhiệt tình hơn mọi người một chút, chuyện lớn chuyện nhỏ trong lớp đều do hắn gánh vác, các nữ sinh sùng bái vẻ đẹp trai như ánh mặt trời của hắn, các nam sinh thì thích lòng nhiệt tình và chân thành của hắn.

Chẳng những ở ban 2 mà toàn bộ khoa Lâm sàng đều nói hắn rất có năng lực. Từ lúc khai giảng cho tới bây giờ, Chu Kiến trên thực tế vẫn là nhân vật đứng đầu ban 2 khoa Lâm sàng cho nên vị trí lớp trưởng có rất nhiều người muốn để Chu Kiến làm.

Cho nên khi thầy giáo đang tích cực diễn thuyết kêu gọi mọi người đề cử, tất cả mọi người đều nhìn về phía Chu Kiến, Chu Kiến thì có chút ngượng ngùng hơi hơi cúi đầu. Những lời diễn thuyết được cả lớp nhiệt liệt vỗ tay hưởng ứng. Lưu Tiểu Nguyên và Tiểu Phác vỗ đến nổi đỏ bừng cả hai tay, Lưu Tiểu Nguyên vừa vỗ tay vừa chớp chớp mắt nhìn Chu Kiến. Có lẽ đại chống lưng, sau này cậu có cái gì mà không dám làm xằng làm bậy chứ. Trong lòng Lưu Tiểu Nguyên mừng rỡ như hoa nở. Từ nhỏ đến lớn làm từ lớp trưởng, đại đội trưởng rồi bí thư chi đoàn, Chu Kiến đã có thói quen tùy thời tùy chỗ đứng ở phía trước. Ngay lúc thầy giáo đang tự hỏi có nên công bố kết quả hay không khi đầu phiếu biểu quyết cho Chu Kiến rất nhiều,

ai cũng không nghĩ tới Thiên Viễn bình thường tao nhã lại đứng lên, dưới ánh mắt giật mình của mọi người mà tự nhiên, trấn định bước lên bục giảng.

“Tôi muốn tranh cử chức lớp trưởng, bởi vì tôi cho rằng vị trí lớp trưởng này tôi là người thích hợp nhất.” Những sợi tóc đen bóng che lấp vầng trán sáng ngời, một đôi mắt đen tuyền thâm thúy, đôi mắt hàm chứa mỉm cười nhìn quét một vòng, mỗi người đều bị nó hấp dẫn. “Tôi cho rằng làm người lãnh đạo một tập thể thì nhiệt tình phục vụ là không đủ. Một tập thể lớn như vậy, người đứng đầu phải toàn vẹn trên các phương diện để làm gương cho mọi người, cần một người tâm tư sâu sắc, kiên quyết tiến thủ, có mục tiêu lớn lao và cố gắng hướng về mục tiêu trở thành người dẫn đầu. Chúng ta vĩ đại chẳng những làm cho chúng ta tự hào kiêu ngạo mà cũng sẽ làm cho cả khoa Lâm sàng chúng ta kiêu ngạo, làm cho học viện Y của chúng ta kiêu ngạo, làm cho cả Bắc Kinh chúng ta kiêu ngạo.”

Lòng nhiệt tình của người thanh niên được khích lệ, ánh mắt khát khao bộc phát ra tiếng vỗ tay làm cho Thiên Viễn hiện lên mỉm cười tự tin, giọng nói trong trẻo, du dương càng thêm vang dội. “Đó cũng không phải là một vọng tưởng xa xôi, cái giá chúng ta phải trả nhất định sẽ có hồi báo. Sau đây chính là kế hoạch thiết thực của tôi...”

Tròng mắt của Lưu Tiểu Nguyên đều sắp rớt xuống. Phí Thiên Viễn! Tại sao không nhìn ra y sẽ có thủ đoạn này chứ? Này tính là cái gì đây? Anh em trong cùng một phòng, vô thanh vô tức liền ra tay giết người, thật dễ tiện. Dễ tiện! Lưu Tiểu Nguyên hung tợn nhìn chăm chăm từng người vỗ tay cổ vũ Thiên Viễn, hận không thể biến hai mắt của mình thành một hồ nước sôi một nghìn độ. Lương Chu Kiến càng ngày càng cứng cỏi. Lúc Thiên Viễn từ phía sau hần đi lên bục giảng, Chu Kiến mê man nhìn y, làm sao cũng không bình tĩnh được. Y chưa từng nói qua a. Anh em mỗi ngày mỗi đêm sống chung, ăn chung, hôm nay hành động như vậy nhưng chưa từng nhắc một chữ nào. Bài diễn thuyết của y không phải lòng tham nhất thời, là đã xuất hiện thật lâu, thật lâu trước kia y đã nghĩ tới ngày hôm nay. Chính là vì cái gì y không nói một lời nào. Buổi tối khi Lưu Tiểu Nguyên bọn họ hô to hần làm lớp trưởng, chính mình không hề có tâm cơ gì mà nói với các anh em về cảm thụ cùng kế hoạch khi làm lớp trưởng, y một câu cũng không nói, nhìn mình cao hứng, phần chần trước sau đều lơ đãng mỉm cười từ sau lưng. Chu Kiến thống khổ nhắm hai mắt lại, hần cảm giác được trên lưng có nơi bị người ta khảm một lỗ hổng lớn, gió lạnh cứ thế lùa vào.

Thiên Viễn từ bục giảng bước xuống, lúc đi qua người Chu Kiến, ánh mắt không tự chủ được nhìn qua. Chu Kiến nhìn y, ánh mắt sáng trong làm cho mắt Thiên Viễn lóe lên một chút. Sau khi ngồi vào chỗ mình, Thiên Viễn nhìn tấm lưng rộng lớn của Chu Kiến, cắn chặt môi. Thực xin lỗi Chu Kiến, tôi không phải cố ý đối địch với cậu. Việc đứng trước mặt người khác, dục vọng của tôi so với cậu càng mãnh liệt hơn. Chính là cậu rất tự tin, căn bản không nghĩ có người đủ tư cách cạnh tranh với cậu. Tôi không nói là bởi vì tôi không biết nói sao với cậu, trong mắt của cậu chưa từng có tôi.

“Có cạnh tranh mới có tiến bộ, tôi nghĩ trong lòng mọi người đối với việc chọn lớp trưởng đều có chủ trương riêng của mình. Cuối tuần này, chúng ta bỏ phiếu tuyển cử.” Lặng im một lúc lâu, thầy giáo phụ đạo quyết định.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Lưu Tiểu Nguyên chán chết nằm trên giường, lo lắng đề phòng đợi xem vài ngày tới Mạc Ngôn có hành động trả thù gì hay không nhưng thậm chí hai mắt anh lại không thèm nhìn cậu như bình thường. Điều này không khỏi khiến cho Lưu Tiểu Nguyên có phần ủ rũ. Bình thường cậu chính là kẻ xấu làm vô số việc ác, đột nhiên biến thành cục cưng vô cùng ngoan ngoãn, rất nhiều người không thể thích ứng nổi, nhất là anh em trong phòng 315 mấy ngày nay cũng không được tự nhiên, thậm chí lão Uy còn nói quá lên rằng nên đi chuẩn bị áo cứu sinh cho mọi người, cái này gọi là sự yên ả trước cơn bão táp.

Đột nhiên nghe được giọng nói quen thuộc, Lưu Tiểu Nguyên ngồi bật dậy, dỏng lỗ tai lên nghe ngóng. Đúng vậy. Là anh ta! Anh ra rồi cuộc đến đây. Hừ, trên lớp thì không coi mình ra cái gì, hiện tại anh ta tìm đến

tận phòng ngủ nhất định là tra hỏi tội trạng của mình đây mà. Lưu Tiểu Nguyên nhảy xuống giường, rón ra rón rén mở cửa rồi ló đầu nhìn ra xung quanh. Quả nhiên Mạc Ngôn đang nói chuyện với một nam sinh ở cuối hành lang. Lưu Tiểu Nguyên lui vào phòng, hắc hắc nở nụ cười. Mạc Ngôn à Mạc Ngôn, cái này gọi là ‘thiên đường có lối không chịu đi, địa ngục không cửa mà cứ đâm đầu vào’. Cậu tới sau tú treo quần áo lúi thùng nước ra, haiz, thùng này quá nặng nếu bị nó đè lên nhất định rất đau, thôi bỏ đi. Cậu lại lúi chậu giặt quần áo của Chu Kiến ra. Không có cách nào ra ngoài mức nước, Lưu Tiểu Nguyên mang cả sáu phích nước nóng ra, thử độ ấm. Ừm, không sao cả. Cậu ào ào rót nước vào cái chậu lớn, mất rất nhiều công sức mới khiêng nửa chậu nước tới đặt lên cửa ra vào, mở cửa ra một chút để làm cho chậu nước thăng bằng. Lúc này chỉ cần có người hơi đẩy cửa, khẳng định sẽ ướt nhẹp từ đầu tới chân.

Lưu Tiểu Nguyên bước vài bước tới giường nằm, kéo chăn trùm kín từ đầu tới chân, nhin không được cười ha ha. Cậu nằm trong chăn nhìn ra hướng cửa, có tiếng bước chân lại gần.

“Rào rào! A~”

Lưu Tiểu Nguyên ngồi bật dậy, Tiểu Phác đang nằm bẹp trên đất thành hình chữ đại – chân tay giang ra trên đất, cái chậu màu xanh biếc thì đang úp trên mông hắn, bộ dáng giống như con rùa đang cùng Bạch nương nương dâng nước ngập Kim Sơn tự vậy. Lưu Tiểu Nguyên không nghĩ tới Tiểu Phác nằm trong vũng nước không giống những người khác, sưng sốt một chút rồi ôm bụng lăn qua lăn lại cười ha ha. Tiểu Phác lảo đảo gắng đầu khỏi vũng nước, tóc rũ xuống chặn tầm mắt lại, hắn liền vung tóc lên, đôi mắt sáng ngời hữu thần hung hăng trừng Lưu Tiểu Nguyên.

Lưu Tiểu Nguyên đắc ý vênh váo thế nhưng không thể né tránh lực kéo mãnh liệt của Tiểu Phác, cứ thế mà bị kéo từ trên giường xuống. Tiểu Phác không quan tâm mà đem một thân ướt đẫm nước dùng sức nhào vào người Lưu Tiểu Nguyên. Lưu Tiểu Nguyên cười đến nhũn cả người nhưng cũng không quên phản công lại, lộn xộn một lúc khiến trong phòng rất bừa bãi, cả hai đều thành ra ướt đẫm.

Thiên Viễn đẩy cửa bước vào, thống khổ kêu lên, Lưu Tiểu Nguyên và Tiểu Phác cả người ướt nhẹp đang đánh nhau trên giường của y. “Hai người các cậu đứng lên cho tôi. Trời ơi, giường của tôi!” Thiên Viễn tức giận đỏ bừng mặt, drap giường vừa mới thay khó coi vô cùng, sách vở và quần áo đều bị dính nước. “Hai kẻ chết tiệt các cậu đang làm cái quái gì thế hả?”

Tiểu Phác đứng lý hợp tình nói: “Không phải lỗi của tôi. Là Lưu Tiểu Nguyên gọi cả một chậu nước lên người tôi. Cậu nhìn tôi mà xem này.”

Lưu Tiểu Nguyên cười ha ha. “Ai bảo cậu không may vậy chứ? Thứ này cũng không phải chuẩn bị cho cậu.”

Tiểu Phác nghiêng răng nghiêng lợi. “Cậu lại định hại ai hả?”

“Lưu Tiểu Nguyên, suốt ngày cậu ngoài việc gây chuyện thị phi còn có thể làm gì nữa? Cậu ở trong này làm cho mọi người sống vô cùng bất an đó.” Thiên Viễn tức giận tím mặt, kéo mạnh drap giường, nước trên đó tí tách rơi xuống đất.

Lưu Tiểu Nguyên sưng sốt một chút, cậu không nghĩ rằng Thiên Viễn thực sự sẽ nổi giận, nhất thời cũng phát hỏa, không phải chỉ là làm ướt giường của cậu ta thôi sao, có cần phải như thế không? “Tôi gây chuyện thị phi gì hả? Tôi cũng không nhắm tới cậu. Tôi với Mạc Ngôn có cừ oán thì chuẩn bị cho anh ta, liên quan quái gì tới cậu hả?”

Thiên Viễn cười lạnh một tiếng. “Cậu chuẩn bị cho ai? Người ta quan tâm tới cậu sao? Người ta là tới tìm nghiên cứu sinh của mình, cậu cho mình là ai chứ? Ít tự mình đa tình đi.”

Cậu nói giống như thụi một đấm trong lòng Lưu Tiểu Nguyên, cảm thấy ủy khuất vô cớ, cậu hét lên: “Tôi chính là tự mình đa tình đấy, cậu quản nổi sao? Tôi không cần Phí Thiên Viễn cậu khoa chân múa tay ở đây, cậu chưa làm lớp trưởng mà đã mang uy phong ra đùa giỡn, nếu thực cho cậu nắm quyền trong tay thì cậu còn coi ai ra gì nữa.”

Lưu Tiểu Nguyên tức giận chưa ngoa giống như con mèo đuổi thẳng móng vuốt, không hề bận tâm hậu quả mà hung hăng vả vào mặt Thiên Viễn làm cho mặt y nóng rát và đau đớn. Gương mặt Thiên Viễn nhất thời trắng bệch. Mấy ngày nay cảm thấy rất khó thoải mái đối mặt với Chu Kiến trong lớp, huống chi là với anh em cùng phòng cùng giường. Đây là quyết định do y lựa chọn, y không có hối hận. Y chỉ lo lắng,

lo lắng mình được chọn sẽ làm Chu Kiến bị tổn thương, càng lo lắng Chu Kiến mà được tuyển thì mình sẽ giống như Trư Bát Giới soi gương. Câu nói của Lưu Tiểu Nguyên giống như đánh vào nỗi khổ riêng của y, trên trán Thiên Viễn nổi đầy gân xanh. “Cậu lặp lại lần nữa.”

“Tôi lặp lại lần nữa làm gì chứ? Cậu chính là cái đồ tiểu nhân vô sỉ mê làm quan tới mức xuống tay cả với anh em của mình.”

Thiên Viễn giống như đám lửa bị đổ cả một thùng xăng lên, nổ bùng, nắm tay lại đánh về phía Lưu Tiểu Nguyên. Lưu Tiểu Nguyên cũng không yếu thế, nhấc chân liền đá y. Tiểu Phác ở giữa tả ngăn hữu chắn đến sắp khóc. “Đừng đánh, đừng đánh. Có ai không? Mau tới a.”

Chu Tinh và lão Uy đang đánh bài ở phòng bên cạnh, nghe thấy động tĩnh liền chạy tới, phòng 315 đã hỗn loạn cả lên. Trên mặt Thiên Viễn có vài vết máu, khoe miệng Lưu Tiểu Nguyên thâm đen một mảng. Đáng thương nhất là Tiểu Phác, áo sơ mi chữ T rách vài chỗ, cổ áo xiêu vẹo, một chiếc giày văng ra sau cửa, một chân mang giày đứng đó, toàn thân đều là nước, khóc nức nở. “Tôi đã chọc ai mà ra nông nổi này a.”

Lưu Tiểu Nguyên hung hăng lao ra hành lang, chạy đến khúc quanh của hành lang thì một thân ảnh quen thuộc lọt vào mắt cậu. Mạc Ngôn và một nam sinh cao cao vừa nói cười vừa đi xuống lầu. Nam sinh kia kéo tay áo Mạc Ngôn. “Thầy Mạc, lúc nào thì thầy có thể chơi lại một trận bóng rổ vậy? Thật sự là chơi một lần thành nghiện mà.”

“Ha ha, mấy ngày nữa đi, chắc hẳn các em cũng không muốn một người què theo sau mình chứ.” Mạc Ngôn cười nói.

Lúc này đầu Lưu Tiểu Nguyên như một lò luyện đan, lửa nóng bùng bùng bốc lên, hận không thể đá hai người kia xuống lầu.

Tiếng bước chân hung hổ sau lưng đột nhiên dừng lại, Mạc Ngôn quay đầu thì thấy Lưu Tiểu Nguyên đứng phía sau đang phùng mang trợn má tức giận. Dưới ánh mắt kinh ngạc của hai người, Lưu Tiểu Nguyên trừng mắt thờ phỉ phỉ hung hăng liếc bọn họ một cái, đẩy mạnh hai người ra rồi lao xuống lầu dưới.

“Cậu bị bệnh thần kinh à? Đấy ngã người ta thì biết làm sao hả?” Nam sinh kia bị dọa toát mồ hôi lạnh cả người, gắt gao bám lấy lan can mới không ngã xuống. Mạc Ngôn nhìn bóng dáng Lưu Tiểu Nguyên chạy về phía xa, quần áo đều đã ướt đẫm, đầu tóc thì rối bù xù, khoe miệng còn có vết thương. Có người đánh cậu. Là ai? Mạc Ngôn nhăn mày lại, quay đầu lên phòng ký túc xá nam trên lầu.

Lưu Tiểu Nguyên chạy một mạch tới sân thể dục, mệt đứt hơi thở gấp gáp, đặt mông ngồi xuống bãi cỏ. Sắc trời dần dần âm đạm, tất cả mọi người đã đến phòng tự học cầm cúi đọc sách hoặc ở trong phòng âm ỉ đánh bài. Sân thể dục càng trống vắng, tâm tình của Lưu Tiểu Nguyên cũng càng lúc càng tệ. Cậu hung hăng bứt cỏ dưới mông. Tự mình đa tình. Tôi phi. Dựa vào anh ta sao? Dạy nghiên cứu sinh thì rất giỏi sao? Bốn năm nữa tôi cũng là nghiên cứu sinh vậy, tôi sẽ tìm một thầy giáo suýt hơn anh cho anh tức chết. Phi phi phi! Cái loạn thất bát tao gì đây? Lưu Tiểu Nguyên thở dài vài cái, bỗng nhiên cảm thấy uể oải vô cùng. Tại sao mình lại cho rằng anh ta tìm đến mình để gây phiền toái chứ? Còn làm cho người khác chê cười. Anh ta là tìm người khác, kẻ học năm tư kia. Bọn họ cười... A! Lưu Tiểu Nguyên ôm lấy đầu. Mười tám năm tuổi trẻ của cậu chưa bao giờ u ám như thế này cả.

Bụng thật đói, trên người lạnh quá, lúc cậu hiên ngang lăm liết đi ra cũng chưa mặc áo khoác. Lưu Tiểu Nguyên ôm bả vai, cuộn người lại. Mẹ nó, cái đám bạn chết tiệt này thật không lương tâm, không thèm tìm mình mà khuyên can, chỉ cần kéo mình trở về rồi mang thức ăn ngon cho mình thì mình sẽ làm hòa ngay a. Thế này thì làm sao mà mình trở về được chứ?

Trong lúc Lưu Tiểu Nguyên đang ‘ân cần hỏi han’ mọi người trong phòng 315 thì rốt cuộc cứu tinh cũng đến. Chu Kiến dầm lên cỏ xanh, không nhanh không chậm đi tới, nhìn Lưu Tiểu Nguyên ôm bả vai cúi đầu thì đá đá cậu. “Haiz, nháo đủ rồi. Quay về ăn cơm đi, đều là anh em cả mà.” Lưu Tiểu Nguyên không phản ứng hẳn, run run cắn răng. Chu Kiến ngồi xuống bên cạnh, ôm vai cậu. “Tức giận thật sao? Anh em với nhau cãi vã vài câu, đánh đấm vài cái không có gì cả.”

Lưu Tiểu Nguyên ngẩng đầu, phần nộ chỉ vào khoe miệng cho Chu Kiến xem. “Không có gì cả sao? Cậu xem mặt tôi đi, ra tay rất nặng đấy.”

Chu Kiến cười xoa xoa cho cậu. “Được rồi, được rồi, mặt của cậu ấy còn không bằng cậu sao, đều là miêu tả gây ra.” Hắn cởi áo khoác phủ thêm cho Lưu Tiểu Nguyên, thấp giọng nói: “Tôi và mọi người không nói, chuyện này không ai nói ra cả, đừng ở đây đi. Cậu cũng không nói.”

“Gì chứ? Tôi sợ cái gì chứ?” Cậu được phủ thêm tấm áo khoác còn mang theo nhiệt độ cơ thể ấm áp của Chu Kiến nên giọng nói cũng mềm mỏng hơn.

Chu Kiến ôm cậu. “Cậu không sợ nhưng Thiên Viễn còn muốn tranh cử chức lớp trưởng mà. Chuyện đánh nhau mà truyền ra sẽ không tốt cho cậu ấy.”

Lưu Tiểu Nguyên nóng nảy, xoay người trừng mắt hô lớn: “Đầu cậu bị cái gì vậy chứ? Cậu ta vô thanh vô tức đứng ở phía đối lập với cậu, tại sao còn sợ cậu ta không trúng cử chứ?”

Chu Kiến thu tay lại, mắt dán xuống đất. “Tôi không muốn thua, chính là mặc kệ thua hay thắng đều phải quang minh chính đại, lúc đó mới có ý nghĩa. Chúng ta là anh em cùng ký túc xá với nhau, vì chuyện này mà tổn thương tình cảm thì không nên.”

Lưu Tiểu Nguyên trợn trắng mắt. “Người ta không giúp cậu, cậu còn giúp cậu ta. Lão đại, tôi cần chết cậu.”

Chu Kiến lôi cậu đứng dậy. “Đừng giả bộ con cún ốm nữa, về thôi.”

Lưu Tiểu Nguyên cả người không được tự nhiên để Chu Kiến kéo về ký túc xá.

Trên hành lang lầu thí nghiệm, Mạc Ngôn lẳng lẳng đứng đó. Lưu Tiểu Nguyên cúi thấp đầu trên sân thể dục như một chú gà trống nhỏ vừa rơi xuống nước. Bóng đêm hôn ám, sân thể dục trống vắng, cậu cuộn mình lại có vẻ đơn bạc đáng thương. Rốt cuộc làm sao vậy? Chưa từng phát hiện ra bộ dáng tịch mịch này của cậu. Mạc Ngôn nhẹ nhàng thở dài, nơi nào đó trong đáy lòng dần dần trở nên mềm mại. Bỗng nhiên anh nhìn thấy Chu Kiến, nam sinh như ánh mặt trời sáng lạn kia chạy tới kéo cậu rồi ôm cậu, đem áo khoác của mình phủ lên người cậu rồi ôm vai dỗ dành. Mạc Ngôn cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, anh hít thật sâu rồi thở ra, ánh mắt nhìn về hướng khác. Có lẽ bọn họ giận dữ, sau đó một người tới dỗ, một người thì làm nũng, chung quy là bọn họ ở chung rất ngọt ngào à. Ha ha, mình quan tâm làm gì chứ? Trong phòng thí nghiệm còn có rất nhiều chuyện chưa giải quyết xong mà. Mạc Ngôn xoay người lại, vẫn là không tự chủ được mà nhìn thoáng qua hai người ở xa kia, bàn tay nắm lại.

Vào ký túc xá, Lưu Tiểu Nguyên giống như xa cách lâu ngày thâm tình đi qua ôm lấy Tiểu Phác đang ngồi trên giường. “Hôn nhẹ Phác Phác của tôi cái nào. Vừa rồi không giận tôi chứ?”

Tiểu Phác cả kinh lui người lại, ép sát vào một bên tường. “Tôi nói Lưu Tiểu Nguyên cậu đừng lại đi. Cậu nếu làm thật thì tôi sẽ nhảy lầu.”

Lưu Tiểu Nguyên cười hì hì vỗ vỗ hắc, khoe mắt quét về phía Thiên Viễn tím xanh mặt ngồi trên giường, đề thấp giọng nói lại nhưng rồi cố ý cho y nghe thấy. “Đừng vậy, hai chúng ta cùng chung một chiến hào mà. Hai ngày nữa bỏ phiếu rồi, chúng ta nhất định phải keo sơn đoàn kết, không thể để cho kẻ không có nghĩa khí chiếm tiện nghi được.”

Chu Kiến hung hăng vỗ một cái vào hông cậu. “Còn không mau đi ăn cơm. Còn cần tôi bón nữa sao?”

“A. Ăn cơm thôi.” Lưu Tiểu Nguyên cố ý hét lên, vừa ăn vừa rì rầm hát.

Chu Kiến đi qua ngồi bên giường Thiên Viễn, nhìn khuôn mặt tím xanh của Thiên Viễn muốn nói vài lời an ủi nhưng không biết nên nói cái gì. Hắn đành phải yên lặng bắt chéo tay ngồi đó, Thiên Viễn lạnh lùng quay mặt đi.

...

Trần Mặc nhìn Lưu Tiểu Nguyên từ xa chạy tới. “Cậu tìm tôi có việc gì, lại còn viết giấy hẹn chỗ nữa chứ, cậu thần thần bí bí như thế vì sợ có người nhận ra sao? Đừng nói với tôi cậu đang bị cảnh sát truy nã và tìm tôi mượn lộ phí đào tẩu đấy.”

Hai tay Lưu Tiểu Nguyên đút vào túi quần jeans, cười xấu xa. “Không dối gì cậu, bây giờ tôi là người đứng đầu của đặc vụ Đài Loan muốn đề bạt cậu trở thành người phụ trách khu Bắc Kinh, biệt danh đã đặt rồi,

Mai Xuyên Khóc Tử.”

Trần Mặc tức giận giơ tay vỗ vào ót cậu. “Cậu rảnh nó vừa thôi. Có chuyện mau nói, có rắc mau phóng.”

Lưu Tiểu Nguyên cúi đầu nói vài câu bên tai Trần Mặc, Trần Mặc cau mày. “Việc này có cần thiết không? Chu Kiến mà biết sẽ cao hứng sao? Lại nói, dựa vào thực lực của cậu ta hẳn là sẽ không...”

“Tôi đương nhiên biết Chu Kiến sẽ thắng. Đây không phải là vạn vô nhất thất(*) sao?”

(*) Vạn lần không thể thất thủ

“Kỳ thật cậu không nhất thiết phải đối đầu với Thiên Viễn, Thiên Viễn là người rất tốt.”

Lưu Tiểu Nguyên nghiêm mặt. “Bớt nói nhảm. Cậu có làm hay không? Cậu mà không giúp tôi thì cẩn thận về nhà tôi sẽ tố cáo. Tôi không ngại bịa đặt đầu, tới lúc đó cậu đừng có hối hận.”

Trần Mặc hận tới mức muốn cắt đứt thịt Lưu Tiểu Nguyên, suy nghĩ nửa ngày mới nói: “Tôi có ưu đãi gì?”

Lưu Tiểu Nguyên cười hắc hắc. “Còn tưởng rằng cậu kiên trì bắt khuất chứ? Mau như vậy đã lật ngược lại rồi. Được rồi, sau khi chuyện thành công thì tôi mời cậu đi xem phim.”

“Tôi phi. Cậu cho rằng tôi còn lạ lắm sao. Tôi nói cho cậu biết, sau khi chuyện thành công thì một tuần, không, một tháng, cậu không được cướp đồ ăn này nọ của tôi, không được chạy đến quấy rầy tôi, không được mượn vở ghi bài của tôi mà chép lại, còn có, phải cho tôi mượn CD của cậu một học kỳ.” Trần Mặc nói một hơi xong, trong lòng âm thầm kích động, cái CD chất lượng cao kia rốt cuộc cũng tới tay cô rồi.

“Thành giao.” Lưu Tiểu Nguyên sáng khoái đập tay với Trần Mặc. “Nhưng mà cậu hành động nhanh một chút, hai ngày nữa là bỏ phiếu rồi. Đừng để cho người khác biết nhé, nhất là Tây Môn Phi ở phòng 438 của cậu, cậu ấy chính là Hán gian thân tín của Phí Thiên Viễn đấy.”

Trần Mặc phát tay. “Tôi biết rồi.”

Lưu Tiểu Nguyên xoay người đi về phía sau, vừa đi vừa quay đầu lại nói: “Tôi có việc phải đi trước. Cậu phải nhanh lên a. Chậm là không kịp đâu đấy.”

...

Trần Mặc ngồi trong thư viện ngăn người cần cần bút, tên du côn Lưu Tiểu Nguyên kia cứ nhiên nghĩ ra chủ ý quái đản này, bắt mình dùng mỹ nhân kế mượn sức các nam sinh bỏ phiếu cho Chu Kiến. Tuy rằng cảm thấy có lỗi với Thiên Viễn nhưng không rõ ràng lắm, chỉ là điều kiện kia thật sự mê người. Có gì đâu chứ? Đi thẳng vào vấn đề vẫn là kế sách tốt nhất nhĩ? Cô muốn tìm con mồi có thể dễ dàng hạ thủ nhưng rất khó. Đôi mắt to tròn nhìn từng người mà từng người lại chợt dạ run lấy bấy. Bị ánh mắt Trần Mặc tiểu thư đảo qua, các nam sinh không hẹn mà cùng cảm thấy lạnh cả sống lưng, trộm quay đầu nhìn lại thì thấy Trần Mặc cười hắc hắc gật đầu với bọn họ. Các nam sinh lập tức như bị kim châm vào mông. Trần Mặc hôm nay làm sao vậy? Ăn phải cái gì không tiêu hóa được hay sao, tiểu mỹ nữ thoạt nhìn rất đáng sợ a. Mười phút sau, trong thư viện chỉ còn nữ sinh; ba mươi phút sau, trong thư viện chỉ còn hai người, một người chớp chớp hai mắt to tròn là Trần Mặc, còn một người là quản lý thư viện đang ngồi đằng xa giữa đồng sách báo.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Tất đèn, Lão Uy và Tiểu Phác câu được câu không nói chuyện, Thiên Viễn không lên tiếng, có thể đang ngủ. Lưu Tiểu Nguyên nằm ở giường trên mắt không chớp nhìn chằm chằm trần nhà. Chu Kiến giờ chân đá đá ván giường trên đầu. “Tiểu Nguyên, sao hôm nay cậu ngoan ngoan vậy? Ngủ rồi sao?”

Lưu Tiểu Nguyên không nói chuyện, Chu Kiến nghĩ cậu đang ngủ, trở mình định ngủ. Bỗng nhiên trên giường nhaoang một cái, Lưu Tiểu Nguyên trực tiếp nhảy xuống đất, vô thanh vô tức đi ra ngoài. Chu Kiến hoảng sợ, Tiểu Phác và Lão Uy nhô đầu ra ngoài, mấy người nhìn nhau không biết Lưu Tiểu Nguyên lại mắc chứng động kinh gì nữa.

Lưu Tiểu Nguyên đứng ngoài hành lang, cắn cắn môi lấy di động ra, bấm số. “Alo, Mặc Mặc. Ừm, việc kia coi như bỏ đi. Tôi đã suy nghĩ rồi, thật muốn như thế, chính là thắng cũng không có ý nghĩa gì. Chu Kiến nói cậu ấy thích quang minh chính đại. Ừm, đúng thế, cứ như vậy đi. Chào.”

Cúp điện thoại, Lưu Tiểu Nguyên thở dài một hơi. Nếu làm như kế hoạch thì về sau Trần Mặc sẽ cảm thấy có chuyện đè nặng trong lòng, không thích hợp chút nào. Hiện tại thì không có việc gì rồi. Lưu Tiểu Nguyên thoải mái cả người trở về phòng ngủ. Trần Mặc ở đầu dây bên kia cầm điện thoại ngây người. Quên đi? Nói đúng ra thì cái gì cô làm cũng không cần nữa? Ý tưởng vắt hết óc cả một buổi chiều làm hại toàn thư viện không ai dám ngồi thì sao chứ? Còn có CD tưởng tới tay cũng xong rồi. Tên Lưu Tiểu Nguyên chết băm chết chém kia! Trần Mặc bị thống vô cùng, nếu hôm nay không mặc quần trắng thì cô thật rất muốn đặt mông ngồi trên hành lang mà chà chà chân xuống đất.

...

Chiều cuối tuần, ban hai khoa Lâm sàng chính thức bỏ phiếu bầu cử lớp trưởng. Chu Kiến cao hơn Thiên Viễn mười ba phiếu, chiếm đa số nên cuối cùng thắng cử. Sau khi công bố kết quả kiểm phiếu, trong phòng học vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Lưu Tiểu Nguyên còn kém chưa chiêng gõ trống, một bên dùng sức vỗ tay, một bên suy nghĩ nhìn Thiên Viễn. Đôi môi mỏng của Thiên Viễn khép lại thành một đường, không có biểu tình gì, ánh mắt đen láy quật cường mở to, ánh sáng lay động.

Chu Kiến đi lên bục giảng trong tiếng vỗ tay của mọi người, tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời, cười khê chấp tay nói: “Cảm ơn mọi người đã tin nhiệm tôi, Chu Kiến nguyện cúc cung tận tụy vì ban hai khoa Lâm sàng, không chối từ điều gì.” Đọc đường đi xuống, mọi người bắt tay và cười rạng rỡ với hắn, Chu Kiến cũng giơ bàn tay to của mình ra mà nắm lấy. Đi đến cuối cùng là ánh mắt chuyên chú của Thiên Viễn. Chu Kiến ngừng lại, ngây người một chút. Thiên Viễn chậm rãi giơ tay, khoe môi nhếch lên mỉm cười, giống như ánh mặt trời phút chốc đột nhiên sáng rực, tảng đá trong lòng Chu Kiến rơi xuống. Nhếch môi cười lớn, hắn ôm lấy cánh tay Thiên Viễn kéo y tới chỗ ngồi, không nghĩ ngợi gì mà cho y một cái ôm nhiệt liệt. Cánh tay hữu lực gắt gao ôm chặt lưng y, hắn dán vào tai Thiên Viễn thấp giọng nói: “Cảm ơn, anh bạn.”

Thiên Viễn mỉm cười, vỗ vỗ lưng hắn.

...

Sắp tới Trung thu, gió buổi tối rất lạnh. Trên đường mọi người lục tục trở lại ký túc xá. Trong phòng đọc sách chỉ có một mình Thiên Viễn. Trong giờ tự học, Lão Uy trốn ở góc hành lang hút thuốc, hiện tại trở về lấy sách vở, thấy Thiên Viễn ngồi một mình thì trong lòng bỗng nhiên cảm thấy khó chịu. Từ sau khi bầu cử lớp trưởng, Thiên Viễn luôn chờ đèn sáng mới trở về ký túc xá, ban ngày đi học, tan học cùng các sinh viên khác tranh cãi âm ỉ cũng nhìn không ra cái gì khác lạ, chính là lúc y ngồi một mình thì trong cặp mắt đen láy có cái gì đó làm cho người ta lo lắng. Lão Uy ngồi bên cạnh Thiên Viễn. “Thiên Viễn, đừng nhìn nữa. Chúng ta trở về đánh bài một lát đi.”

Thiên Viễn cười cười. “Cậu về trước đi, tôi ở lại một chút nữa.”

Lão Uy hắc hắc nửa ngày, vỗ chân Thiên Viễn. “Thiên Viễn, đừng nản chí. Lớp trưởng thì tính cái gì chứ, sau này còn tranh cử Hội trưởng Hội sinh viên mà. Cậu có năng lực và có tâm thì tuyệt đối có hi vọng. Không riêng gì tôi, còn rất nhiều người ủng hộ cậu mà.”

Thiên Viễn nở nụ cười. “Tôi biết. Tôi không nản lòng.”

“Vậy là tốt rồi, đi một chút đi, nơi này lạnh muốn chết, về ngủ thôi.” Lão Uy đứng dậy lôi Thiên Viễn về phòng.

...

Chu Kiến nằm ở trên giường, buồn bã và hốt hoảng. Mấy ngày nay Thiên Viễn đều rất thân thiện, ôn hòa, nói càng ngày càng ít. Y và Tiểu Nguyên hiện tại đều không nói lời nào, tất cả mọi người đều không được

tự nhiên, không biết giải quyết như thế nào. Việc bầu cử lớp trưởng làm cho anh em xấu hổ không chịu nổi, trái tim Chu Kiến quặn lại không được tự nhiên.

Cửa mở, Chu Kiến ngẩng đầu lên. Thiên Viễn vừa vào cửa liền thấy đôi mắt lóe sáng của Chu Kiến nhìn chăm chú mình, giống như mong chờ cái gì đó. Trong lòng y bỗng nhiên nổi lên một chút tình cảm khác lạ, mỉm cười. “Còn chưa ngủ sao? Bọn họ đâu?”

Y quay người đóng cửa lại. Nụ cười của Thiên Viễn làm cho nơi nào đó trong lòng Chu Kiến thả lỏng hơn, bỗng nhiên cảm thấy thật cao hứng. “Bọn họ tới phòng bên cạnh chơi bài, cậu có muốn tắm rửa trước không? Trong phích của cậu có nước ấm đấy.”

Thiên Viễn gật gật đầu, mở phích nước ra dùng ngón tay thử, thật nóng, dường như mới nấu. Hơi nóng vờn quanh đầu ngón tay, trong ngực cũng có nơi ấm áp bắt đầu xao động.

Thiên Viễn tắm xong, ngồi bên giường ngâm chân nước nóng. Chu Kiến nhìn y nhẹ giọng hỏi: “Bên ngoài lạnh lắm sao?” Thiên Viễn gật gật đầu, Chu Kiến đứng lên cho thêm nước ấm vào chậu cho y. “Ngâm chân đi, bây giờ còn chưa có hệ thống sưởi, đứng ở bên ngoài chịu lạnh, trở về ký túc xá đọc sách không phải cũng giống nhau sao?” Thiên Viễn ngẩng đầu nhìn hắn, có điều muốn nói lại rút trở về.

Cửa mở, Lão Uy cùng vài người tranh luận chưa dứt tiến vào, dọc đường ồn ào. “Mấy người các cậu ở trong phòng làm cái gì mà không trở lại luyện tập cùng huynh đệ chứ.”

Lưu Tiểu Nguyên gào khóc kêu với Tiểu Phác: “Tôi nhin cả một buổi tối mới bắt được một lần bài tốt. Gọi về làm hỏng việc của tôi.”

Tiểu Phác cũng không yếu thế. “Đánh chết cậu. Cậu chơi kiểu gì thế không biết, lúc nên hạ thì không hạ, lúc không nên hạ thì hạ toàn bộ.”

“Được được. Tôi sẽ chơi tiếp, xem tôi có thắng mấy đứa tay thối các cậu không.” Lão Uy hô to gọi chơi bài, dùng sức khuyến khích.

Mọi người hiểu được ý tứ của hắn, mấy ngày nay trong ký túc xá quá sức nặng nề vì thế không suy nghĩ gì nữa, tất cả mọi người lấy ghế dựa ngồi xung quanh giường Chu Kiến. Thiên Viễn và Chu Kiến ngồi trên giường, Lão Uy ngồi ghé bên cạnh, bọn Tiểu Nguyên thì ngồi trên ghế. Sau một trận loạt soạt, mọi người rất nhanh đã bị đám bài trên tay hấp dẫn, bắt đầu tập trung tinh thần chiến đấu. Thiên Viễn vừa mới tắm xong thu chân lại bên người, vừa xếp bài vừa lấy tay xoa xoa. Chu Kiến hưng phấn kêu to ‘Tôi đánh chết cậu’ thuận tay kéo chân của mình phủ lên bàn chân trần lạnh lẽo của Thiên Viễn. Chấn thật ầm ập, Thiên Viễn thoải mái duỗi chân ra, khoe miệng mỉm cười như có như không.

...

“Hôm nay dừng ở đây.” Mạc Ngôn nhìn quanh bên dưới bục giảng một chút, mọi người nhanh chóng thu dọn giáo trình chuẩn bị tan học. Nhưng... “Tôi có chuyện muốn nói với mọi người.”

Mọi người bốn mắt nhìn nhau, ai cũng không biết thầy Mạc nghiêm túc như vậy là muốn tuyên bố việc gì. Mọi người đều ngừng thở nhìn anh. Mạc Ngôn nhìn thoáng qua Lưu Tiểu Nguyên đang cúi đầu ngồi cạnh Chu Kiến, mỉm cười. Thoáng chốc, trong phòng học ban hai khoa Lâm sàng vang lên một loạt tiếng hít sâu. Bình thường thầy Mạc đẹp trai mà lạnh lùng, chính là thầy Mạc chưa bao giờ nói năng không suy nghĩ trong lớp học, lại mỉm cười với Lưu Tiểu Nguyên. Mọi người vô cùng kinh ngạc, đồng thời dùng ánh mắt vô hạn đồng tình nhìn đồng học Lưu Tiểu Nguyên. Chu Kiến nhìn cửa sổ gần ngay cạnh Lưu Tiểu Nguyên, lo lắng có nên che giấu cho cậu trốn đi hay không, đến tốt cùng đúng là một đồng chí cách mạng cùng chiến hào. Lưu Tiểu Nguyên cũng cảm giác được một trận gió lạnh lẽo, ngẩng đầu lên. Nhất thời rùng mình. MD! Nụ cười kia là muốn cái gì chứ?

“Vì để chương trình học của các sinh viên được tốt hơn, tôi cần một trợ thủ. Nói cách khác tôi cần một đồng học có thành tích học tập vĩ đại có năng lực nhiệt tình phục vụ mọi người làm đại biểu cho khóa học này của tôi. Bạn Lưu Tiểu nguyên, tôi hi vọng em có thể đảm nhiệm chức đại biểu này. Mọi người có ý kiến gì không?”

Thầy giáo tự mình chỉ đích danh, mọi người có thể có ý kiến gì sao? Huống chi lần thi trước Lưu Tiểu Nguyên xác thực là đứng thứ nhất. Tiếng vỗ tay như sét đánh ngang tai tuyên bố đồng học Lưu Tiểu

Nguyên thẳng chức. Lưu Tiểu Nguyên hốt hoảng đứng lên, cái này là chuyện quái gì đây? Nhưng khi nhìn thấy nụ cười rất có ý vị trên mặt Mạc Ngôn, Lưu Tiểu Nguyên liền hiểu được mình bị người ta tính kế.

...

Lưu Tiểu Nguyên ôm một xấp bài tập môn Dục lý đi vào phòng học, tất cả cũng chỉ bắt đắc dĩ mà làm cái chức đại biểu không hay ho này, cả ngày thu bài tập phát giáo trình rồi nhấn giúp khẩu dụ của thầy Mạc, nhìn thấy bảng đen chưa lau còn phải tự mình lau. Mình đúng là số khổ a. Mấy ngày nay Lưu Tiểu Nguyên đều mắng chửi Mạc Ngôn. Tên âm hiểm kia không để ý đến cố gắng của chính mình, thập phần kiên định chấp hành yêu cầu vô lý của anh ta, tự đứng trói buộc Lưu Tiểu Nguyên tự do tự tại này bên người. Mỗi ngày ra vào văn phòng nhìn mặt anh ta không nói, trong lòng lại còn bực bội khi nhìn ánh mắt của anh ta. Mạc Ngôn a Mạc Ngôn, anh cái này gọi là tàn phá đóa hoa của đất nước, mượn việc công trả thù riêng, anh thật không có khí chất biết không hả?

Ôm bài tập bước lên bục giảng, nhìn xuống rất nhiều sinh viên đang ngồi phía dưới, Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy cả người không được tự nhiên. Chính là lời nói vẫn phải nói, cậu cúi đầu ho khan vài tiếng, hừ khí vô lực nói: “Bài tập ở trên này mọi người tự lấy về đi, ngày mai học trên phòng thí nghiệm.”

Bên dưới truyền đến tiếng cười xì xì. Lưu Tiểu Nguyên hận nghiêng rằng nghiêng lợi, từ sau khi cậu bị Mạc Ngôn tính kế liền vẫn còn người có ý định chê cười cậu. Hôm nay mình không nhịn nổi nữa. Lưu Tiểu Nguyên oán hận ném bài tập lên bục giảng, hùng hổ chỉ ngón tay. “Ai? Ai cười nữa?”

“Ha ha ha.” Mọi người nén cười lập tức ôm bụng cười to, Lưu Tiểu Nguyên đối mặt với cả ban nhưng không thể nào phát tiết tức giận, đột nhiên cậu bước mạnh vài bước hướng về phía Chu Kiến, ôm vai hắc hắc. “Cậu cũng cười tôi!”

Chu Kiến ghen cười méo mặt. “Tôi không cười, thật sự không cười, tôi chết cũng không cười. Ha ha ha.”

Lưu Tiểu Nguyên tức giận giơ tay ra đánh, Chu Kiến bật người chạy quanh bàn, Lưu Tiểu Nguyên không chịu buông tha liền đuổi theo lại gặp Mạc Ngôn đi tới. Chịu đựng tức giận trở lại chỗ ngồi, Lưu Tiểu Nguyên hung tợn nhìn chằm chằm Mạc Ngôn. Hừ! Muốn đùa giỡn tôi sao? Không có cửa đâu!

...

Lưu Tiểu Nguyên ôm đống bài tập mới thu lười biếng tiến vào phòng giáo viên. Trong phòng làm việc không có ai. Lưu Tiểu Nguyên đặt bài tập lên bàn làm việc của Mạc Ngôn, vừa định xoay người rời đi thì bỗng nhiên thấy ống bút được làm rất khéo léo kia, giật mình. Có lẽ heo nhỏ của mình còn ở bên trong nhỉ! Mắt to liên lảo nhìn khắp nơi xem có ai không, Lưu Tiểu Nguyên lập tức cúi xuống bàn xem xét. Trong ống đựng bút không tìm thấy cái gì. Lưu Tiểu Nguyên chưa từ bỏ ý định, lại mở ngăn kéo của Mạc Ngôn ra. Bỗng nhiên có một bức ảnh từ trong sách rơi ra. Lưu Tiểu Nguyên luống cuống tay chân đặt trở lại – ảnh chụp của phụ nữ – là một bức ảnh của mỹ nữ. Đây là bạn gái anh ta nhỉ? Hừ, còn kẹp trong sách để tùy lúc có thể xem nữa chứ. Cậu giống như thầy Mạc Ngôn vừa soạn bài vừa nhìn trộm ảnh chụp mà chảy nước miếng. Lưu Tiểu Nguyên nheo mắt lại. Mạc Ngôn, anh đề bạt tôi làm trợ thủ của anh, tôi dù sao cũng phải đáp lễ lại anh chứ nhỉ! Khả khả khả... Về mặt Lưu Tiểu Nguyên xuất hiện nụ cười hiểm ác lấy bút ký tên trong ngăn kéo của Mạc Ngôn.

...

Mạc Ngôn đi vào văn phòng, Trưởng khoa Trương đã đợi anh nửa ngày vội vàng đặt chén trà xuống mím môi chào đón. Bà nhìn sâu Mạc Ngôn một cái, sau đó đóng cửa ban công lại. Mạc Ngôn chỉ cảm thấy rét run, mấy ngày nay bị bà tìm tới mức lòng dạ rối bời, nếu văn phòng không ở lâu ba thì anh rất muốn nhảy qua cửa sổ mà trốn. Cô giáo Trương đã hơn năm mươi tuổi, đáng người mập mập, luôn cho rằng phụ nữ hờn dỗi là vũ khí có lực sát thương rất nặng, ôm tay Mạc Ngôn nói: “Tiểu Ngôn a. Tôi chờ cậu hai ngày rồi, cậu luôn vội tới vội lui.”

Mạc Ngôn cười khổ. “Chị à, tôi thật sự bận bịu nhiều việc.”

“Đừng lừa tôi.” Cô Trương hơi dẩu môi chớp mắt, Mạc Ngôn thở dài. “Người khác thì tôi chẳng hơi đâu làm chuyện rồi hơi như thế này. Cũng là cậu thôi. Tôi nói cho cậu biết, nhà gái người ta vô cùng cao hứng đó, ai bảo cậu vừa đẹp trai lại có năng lực làm việc chứ. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, cô gái kia cũng là

một mỹ nữ tài giỏi khó tìm. Người ta là giám đốc một công ty chứng khoán, rất xứng đôi với cậu. Dù sao cũng thấy mặt rồi mà.”

Bức ảnh mấy ngày trước bị nhét vào trong cặp bây giờ đang còn nằm trong ngăn kéo, Mạc Ngôn thật sự không muốn giống con nghé nhỏ bị người ta xách mũi tới mặt người mua. Huống hồ vừa thấy mỹ nhân trên ảnh chụp kia, anh liền cảm thấy không hứng thú. Mạc Ngôn bị bức không còn đường lui, đành phải tự nhủ bằng bất cứ giá nào cũng phải đem cô Trương nặng một trăm tám mươi kí này vào bệnh viện. Anh đi tới cạnh bàn, kéo ngăn kéo ra. “Thực xin lỗi cô Trương, tôi bây giờ không muốn quen bạn gái. Nhờ chị chuyển lời xin lỗi của tôi tới người ta.” Mạc Ngôn thành thật xin lỗi nhìn khuôn mặt càng lúc càng dài thượt ra của cô Trương, đưa bức ảnh ra.

Đột nhiên, Mạc Ngôn phát hiện mỹ nữ trên ảnh chụp có thêm chiếc mặt nạ màu đen, trong miệng vẽ đầy răng chuột. A! Mạc Ngôn sợ ngây người. Nhanh tay nhanh mắt thu lại, trong lòng Mạc Ngôn thấy bất ổn. Sao lại như vậy? Ai làm chuyện này? Ánh mắt liếc nhìn sách bài tập bên cạnh. Lưu Tiểu Nguyên! Mạc Ngôn hận nghiêng răng nghiêng lợi. Cậu nghịch cái gì cũng được mà lại cố tình chọn cái này. Ảnh chụp như vậy mà trả lại cho người ta, thể diện của mình sẽ mất sạch. Chính là tìm lý do nào để không trả lại chứ? Cô Trương nhìn Mạc Ngôn biến sắc khẩn trương cầm ảnh chụp liền đi tới. “Cậu thật sự không lo lắng nữa?”

Mạc Ngôn mau chóng kẹp ảnh chụp lại trong sách, cắn răng cười. “Cô Trương, tôi nghĩ, tôi còn có chút lo lắng.”

“Haiz. Như thế này là được rồi, còn lo lắng cái gì chứ? Tôi sẽ nói với người ta rằng cậu đồng ý, ngày mai hẹn gặp mặt. Tiểu Ngôn à, về sau chúng ta chính là thân thích. Ha ha ha.”

Cô Trương hưng phấn lắc mông rời đi. Mạc Ngôn cảm nín như ăn hoàng liên.

...

Cuối tuần, cả nhóm tụ tập đi dạo phố mua sắm quần áo. Đến giữa trưa mà vài người vẫn hai tay trống trơn, chỉ có Thiên Viễn chọn được mấy bộ quần áo. Lưu Tiểu Nguyên kêu gào đói bụng vì thế mọi người bàn nhau tìm một quán cơm nhỏ tiện nghi rồi sau đó ùn ùn kéo vào. Vừa mới đi ra đầu phố, Tiểu Phác mắt tinh, lôi kéo Chu Kiến. “Mau nhìn kia? Là ai vậy nhỉ?”

Chu Kiến mở to hai mắt nhìn. “Thầy Mạc!”

Lưu Tiểu Nguyên cũng nhìn thấy. Phở đối diện, Mạc Ngôn mặc tây trang trắng thảnh thơi, hơi hơi mím môi, đi bên cạnh anh là một phụ nữ mặc bộ váy màu tím, mái tóc dài uốn gợn sóng nhìn thật quen mắt, là người phụ nữ trong ngăn kéo của anh ta. Ha ha ha. Quả nhiên là bạn gái anh ta.

“Suyt!” Thiên Viễn nhanh chóng lôi kéo Chu Kiến, Tiểu Phác lôi kéo Tiểu Nguyên, lặng lẽ vọt sang một bên.

Mạc Ngôn không biết có người đang tràn ngập hứng thú nhìn anh, người phụ nữ ôn tồn ân cần bên cạnh làm cho anh đổ mồ hôi lạnh toàn thân, toàn tâm toàn ý ngóng trông thời gian mau qua nhanh, cuộc hẹn xem mắt thật rất xấu hổ. Hai người bị người ta đẩy đến cùng nhau, sau đó thì tới nơi này. Cảm nhận được ánh mắt quynh rũ của người bên cạnh thỉnh thoảng liếc nhìn mình, Mạc Ngôn cảm thấy mình ngốc vô cùng. Lưu Tiểu Nguyên chết tiệt.

“Bạn gái của thầy Mạc kia. Thật xinh đẹp.” Chu Kiến tán thưởng nói.

“Tôi đoán bọn họ sắp kết hôn, đang đến khu thương mại mua đồ? Khà khà, chắc hẳn có rất nhiều nữ sinh trong trường võ mộng đây.” Lão Uy rất vui sướng khi người gặp họa.

Lưu Tiểu Nguyên nheo mắt lại. Hừ, Mạc Ngôn, anh đừng đắc ý vội. Tôi mà để anh đắc ý thì sẽ không phải là Lưu Tiểu Nguyên.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Đèn tắt, toàn bộ ký túc xá nam tối sầm lại, dần dần hòa vào màn đêm xung quanh. Những người trong phòng 315 đều đang ngủ. Chu Kiến mơ mơ màng màng, lúc xoay người nghe thấy giường phía trên của Lưu Tiểu Nguyên vang lên tiếng sột soạt, thở dài một câu: “Cậu lại ăn cái gì hả? Đói bụng sao?”

“Hả? Không có, cậu ngủ đi.” Lưu Tiểu Nguyên hoảng sợ, thật cẩn thận nhô đầu ra nhìn Chu Kiến, thấy hắn từ từ nhắm mắt ngủ, thở đều đều mới thả lỏng cả người. Cậu trùm chăn lên đầu, chui vào bên trong. Trong ổ chăn cậu cầm một chiếc đèn pin, dưới ánh đèn là một chú chuột bạch đang cao hứng gặm bánh quy. Lưu Tiểu Nguyên cười tủm tỉm nhìn nó ăn, thỉnh thoảng sờ sờ cái đuôi trắng muốt. Đây chính là bảo bối và cậu phải vất vả lắm mới mang ra khỏi phòng thí nghiệm được. Ngoan ngoãn ăn no đi, ngày mai mày sẽ thực hiện một nhiệm vụ nguy hiểm hạng nhất đó. Hi hi.

Đêm khuya, đã là cuối thu nên ban đêm vô cùng lạnh lẽo. Thiên Viễn dậy sớm, muốn đi toilet lại sợ lạnh, do dự nửa ngày vẫn là không thể nhịn được nữa, không mặc quần áo xỏ chân vào giày. Trong giày hình như có cái gì đó, y giẫm lên một đám lông xù nóng hằm hạp, hình như còn động đậy. “A!” Y hét thảm một tiếng vang tận chín tầng mây.

Lão Uy đang nằm mộng bị một chiếc giày từ trên trời giáng xuống ót lộp tức ngồi dậy trừng hai con mắt bị cận thị gào khóc kêu lên: “Mọi người tới a! Có kẻ trộm đột nhập.”

“A! Mau dậy.”

Phòng 315 nhất thời thức dậy. Chu Kiến đi xuống thì đầu đập vào lan can giường làm cho mắt hắn nổi đom đóm, đứng trên mặt đất lắc lư. Tiểu Phác và Chu Tinh ôm một cái gối đầu cùng một phích nước nóng làm vũ khí, chen chúc nói: “Trộm đâu? Chỗ kia sao?”

Lưu Tiểu Nguyên bị dọa sợ dựng tóc gáy, trực tiếp nhảy từ giường trên xuống đất, cầm lấy tay Chu Kiến không buông.

“Bật đèn, bật đèn!” Hai tay Lão Uy lò mò trên tường nửa ngày mới bật được đèn lên.

Dưới ánh đèn chói mắt, phòng ký túc xá nho nhỏ hiện ra rõ rệt giữa màn đêm. Trên mặt đất, mấy nam sinh đi chân trần, chỉ mặc một cái quần lót cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, nhìn tới nhìn lui nhìn tới Lão Uy, Lão Uy thanh thanh cổ họng. “Không phải là tôi nằm mơ đâu, có cái gì đó đập vào tôi. Ở chỗ này đây... Giày của ai?” Lão Uy lúc bấy giờ mới nhìn rõ bên cạnh gối ngủ của mình còn một chiếc giày da màu đen.

“Là... là của tôi.” Thiên Viễn lui ở trên giường, sợ hãi giơ tay lên. Mười con mắt hung tợn nhìn y.

“Cậu làm sao?”

Thiên Viễn hoảng hồn nuốt nuốt nước miếng. “Trong giày của tôi có thể... hình như có chuột.”

Tiếng hút không khí vang khắp phòng. “Phí Thiên Viễn!”

“Tôi biết rồi. Thực xin lỗi.” Thiên Viễn đáng thương lấy hai tay bịt chặt lỗ tai lại.

Thiên Viễn vừa nói có chuột, Lưu Tiểu Nguyên liền hiểu được chuyện gì xảy ra, nhất định là con chuột bạch nhỏ đó thừa dịp mình đang ngủ chui sang giày của Thiên Viễn đánh một giấc. Thiên Viễn sợ hãi đá giày tới đầu Lão Uy, chính là vì con chuột nhỏ ấy rồi. Lưu Tiểu Nguyên cúi thấp đầu tìm kiếm xung quanh.

Câu nói tiếp theo của Chu Kiến thiếu chút nữa hù chết Lưu Tiểu Nguyên. “Mọi người lục khắp phòng xem, phải tìm bằng được con chuột kia nếu không quần áo của chúng ta sẽ bị nó gặm nát mất.”

Mọi người lục tục tìm đèn pin soi chuột, muốn tìm ra đầu só quấy rầy giấc ngủ của mình rồi phán án tử hình. Lưu Tiểu Nguyên nhanh nhẩu xung phong nhận việc. “Đừng, đừng vội. Đêm hôm khuya khoắt sẽ làm cho mọi người tưởng rằng chúng ta xảy ra chuyện gì thì sao? Tất cả các cậu ngủ đi, con chuột này cứ để tôi.”

Mọi người nhìn nhau, hôm nay Lưu Tiểu Nguyên lại mắc chứng thần kinh gì vậy, bình thường không thấy cậu ta tốt bụng như vậy a. Chính là đêm thực lạnh, lại sắp sáng rồi, cả đám lũ lượt trèo lên giường của mình. Chu Kiến cũng chui vào chăn ha hả cười nói: “Vậy cậu tìm đi, không có thì đi ngủ, sáng mai nói sau.”

Khi đám con trai đã lên giường ngủ hết, Lưu Tiểu Nguyên mới bắt đầu tìm kiếm. Đi đâu rồi nhỉ? Lưu Tiểu Nguyên rón ra rón rén đến giường của Lão Uy, nhẹ nhàng xóc chăn của hắn lên rồi đưa tay vào sờ soạng.

“A! Cậu làm cái gì vậy?” Bàn tay lạnh lẽo của Lưu Tiểu Nguyên đụng vào Lão Uy làm cho cả người hắn nổi da gà.

Lưu Tiểu Nguyên vừa mò mẫm vừa nói: “Tôi đoán con chuột kia còn ở trong chăn của cậu.”

“Á!!!” Lão Uy bật dậy giống như bị điện giật, ôm chăn nhảy khỏi giường, nửa ngày không thấy bóng dáng đâu. Lưu Tiểu Nguyên đứng dưới đất buồn bực cắn tay áo. Vật nhỏ đi đâu rồi nhỉ? Sóng phải thấy chuột, chết phải thấy xác chứ, bay mất rồi sao? Cậu rầu rĩ trở về giường.

Tất cả mọi người chui vào chăn, Thiên Viễn ngồi bên giường dùng sức rửa chân. Nghĩ đến việc dẫm chân lên người con chuột, cả người Thiên Viễn nổi da gà. Lúc cục xà bông sắp bị y dùng hết, Chu Kiến rút cuộc nhìn không nổi, nói: “Thiên Viễn, đừng chà nữa. Chân cậu không phải da trâu, chà nữa liền chảy máu đấy.”

Thiên Viễn oán hận trừng mắt liếc hắn. “Không cần cậu để ý.”

Tiểu Phác cười hì hì trêu ghẹo. “Thiên Viễn, người trong Thạch gia trang các cậu thật đúng là yêu nước, việc vệ sinh cũng làm thật tốt a. Có phải là chưa thấy bộ dáng con chuột như thế nào đúng không?”

Lão Uy vào hòa theo. “Người ta Thiên Viễn làm sao mà chưa thấy chứ? Chẳng qua là không dùng chân trần giẫm lên lưng chuột bao giờ thôi... Ai ui.” Thiên Viễn cực kỳ tức giận, cầm một chiếc giày khác ném qua.

Lưu Tiểu Nguyên hận Thiên Viễn phá hủy kế hoạch của cậu, cố ý làm cho y ghê tởm. “Thiên Viễn, cậu không biết chứ con chuột này không giống chuột nơi khác. Tôi đã gặp nó ở căng tin một lần, lông xù lên nhìn to lắm, cả người đen thùi. Người đã to lớn thì chó, lại thêm hai con mắt đỏ bừng bừng, thật đúng là...”

“Cậu dừng lại. Ghê quá đi.” Không đợi Thiên Viễn lên tiếng, mấy nam sinh kia đã chịu không nổi. Cái thứ Lưu Tiểu Nguyên miêu tả quá ghê tởm, quả thật có thể khiến cho người ta ói lên ói xuống, công lực biểu đạt của cậu có thể sánh ngang Triệu Trung Tường(*). Thiên Viễn chỉ cảm thấy dạ dày nhộn nhạo, chà toàn bộ cục xà bông còn lại lên chân.

(*) một trong những diễn viên ***g tiếng hoạt hình hàng đầu Trung Quốc.

...

Một đêm ngủ không ngon, buổi sáng rời giường mọi người đều mệt rũ rời, vài tên vừa đi vừa ngáp. Chu Kiến ôm sách muốn đi lại quay đầu thấy Lưu Tiểu Nguyên còn đang ngủ, vỗ một cái vào mông cậu. “Mau dậy, mấy giờ mà còn ngủ chứ? Bị muộn rồi kìa.”

Lưu Tiểu Nguyên mê man mở mắt ra. “Lão đại, xin phép giúp tôi. Tôi đau đầu, đau bụng, cả người khó chịu.”

“Hả?” Chu Kiến hoảng sợ, hay là đêm qua lạnh quá nên bị cảm lạnh? Hắn sờ đầu cậu, ớn mà, không nóng.

“Không thì tôi đưa cậu tới bệnh viện.”

“Không cần. Tôi nằm nghỉ là tốt rồi.” Lưu Tiểu Nguyên miễn cưỡng trả lời, đầu tóc rối bời cọ trên gối.

“Được rồi, vậy cậu ngủ một giấc đi, tan học tôi sẽ về thăm cậu.” Chu Kiến kéo lại góc chăn cho cậu. Lưu Tiểu Nguyên ngoan ngoãn nằm im, đôi mắt to chỉ còn hơi mở. Chu Kiến thở dài. “Cậu không nghịch ngợm quậy phá mà ngoan ngoãn thành thật thì sẽ rất đáng yêu.”

Nếu không phải cố giả vờ cho giống một chút thì Lưu Tiểu Nguyên đã bật người cắn hắn một cái rồi, cái gì mà tôi không quậy phá thì đáng yêu chứ? Lưu Tiểu Nguyên tức giận, đơn giản nhắm mắt lại không để ý tới hắn nữa. Chu Kiến căng thẳng. Cậu ta ngay cả mở miệng phản bác cũng không làm, thoát nhìn thật là khó chịu lắm. Nói gì thì nói, giữa trưa phải dẫn cậu ta tới bệnh viện thôi.

Chu Kiến vừa đi, Lưu Tiểu Nguyên lập tức tỉnh táo lại, chân tay nhanh nhẹn nhảy xuống đất. Bảo bối kia thật vất vả mới chôm được, không thể cứ thế mà làm mất. Lưu Tiểu Nguyên cúi đầu, cầm bánh mì trong tay, miệng ngọt ngào kêu: “Bảo bối... Bảo bối... Bảo bối... Bảo bối...”

Có lẽ giọng nói Lưu Tiểu Nguyên rất khủng bố, có lẽ mùi bánh mì rất hấp dẫn, chuột bạch rút cuộc chịu không nổi mà run run từ trong giày da của Thiên Viễn đi ra. Lưu Tiểu Nguyên nói liền thoảng: “Mày được đấy! Tối hôm qua hù dọa người ta vậy mà vẫn ở trong đó không chịu chui ra. May mà Thiên Viễn ghét bỏ, nói sao cũng không đi lại đôi giày này, nếu không mày thật sự sẽ bị làm thịt mất.” Chuột bạch chỉ lo cúi đầu ăn bánh mì, nào nghe cậu nói cái gì đâu.

Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy mỹ mãn nằm trên giường, vuốt ve chuột bạch nhỏ, nghĩ vất vả lắm mới tìm được cách chinh Mạc Ngôn, cậu cười hì hì. Lưu Tiểu Nguyên nhàn sẽ khó chịu, cầm lấy bấm móng tay cắt cho chuột con, nói văn hoa chính là tu sửa nhan sắc cho nó. Đáng tiếc kỹ thuật của cậu không ra làm sao cả, trên cơ bản giống như nhéo người khác, làm cho chuột bạch nhỏ đau đớn không chỗ nào giải oan được, bốn móng nhỏ co lại, nằm ra gối của Lưu Tiểu Nguyên khóc xèo xèo.

...

Trong phòng làm việc không một bóng người. Lưu Tiểu Nguyên lén lút nhìn qua cửa sổ một lúc lâu sau đó yên lặng đi vào. Cậu liếc mắt liền thấy tây trang của Mạc Ngôn khoác lên vai ghế. Thật sự là trời cũng giúp mình! Lưu Tiểu Nguyên hưng phấn, liền tiến tới lục lọi túi áo. Quả nhiên trong túi có một chiếc khăn tay màu trắng. Cậu thích những sát thủ khăn tay trắng, gây ấn tượng sẽ viết tin để lại. Lưu Tiểu Nguyên lôi chuột nhỏ ra, buộc đuôi nó vào một góc khăn tay sau đó thả lại vào trong túi áo, vỗ vỗ bên ngoài, vừa lòng gật gật đầu. Lưu Tiểu Nguyên ảo tưởng, trong lớp học Mạc Ngôn lấy khăn ra lau tay, con chuột trên khăn kêu chít chít, mọi người cười vang, mặt Mạc Ngôn xám ngắt. Ha ha ha... Lưu Tiểu Nguyên bắt tri bắt giác cười ra tiếng, sợ tới mức mau chóng che miệng lại.

...

Trong tiết Được lý buổi chiều, Lưu Tiểu Nguyên phá lệ ngồi vào chỗ rất sớm, con mắt mòn mỏi chờ mong a. Chu Kiến lại ngồi cạnh cậu. “Cậu nhóc mau khỏi thật. Sáng sớm tôi còn tưởng mình phải lấy cáng đưa cậu đi nữa chứ.”

“Cái này gọi là tố chất thân thể tốt.” Lưu Tiểu Nguyên không yên lòng nói, đôi mắt thì trông mong nhìn cửa, còn chưa tới a...

Đến rồi!

Mạc Ngôn đứng giờ đi tới cửa lớp, trên người là chiếc áo tây trang màu đen. Còn sợ anh ta không mặc nữa chứ! Tinh thần Lưu Tiểu Nguyên lập tức tỉnh táo, vô hạn chờ mong nhìn nhất cử nhất động của Mạc Ngôn, đôi mắt to cơ hồ chớp cũng không chớp.

Mạc Ngôn giống như bình thường, chuẩn bị bắt đầu giảng bài. Hôm nay hình như có điểm gì là lạ, Lưu Tiểu Nguyên làm sao vậy? Sao cậu ta vẫn nhìn mình? Hào quang lay động trong cặp mắt to kia, tràn ngập chờ mong và khát vọng. Bị ánh mắt không biết mệt mỏi đó nhìn chăm chú, Mạc Ngôn ảo não nhận ra mình có điểm hoảng hốt. Có phải có chuyện gì hay không? Hay là cậu ta đọc được suy nghĩ của mình? Mạc Ngôn không tự giác nhìn qua, ánh mắt kia không lùi bước chút nào, vẫn sáng long lanh nhìn anh, cái miệng phần nộn gất gao mím lại. Lòng Mạc Ngôn hoảng loạn, ý nghĩ cũng rối rắm. Anh vừa mới giảng xong liền không nói tiếp được nữa, trên mặt giống như có ngọn lửa bùng cháy, Mạc Ngôn xoay người viết lên bảng đen, mượn cơ hội chỉnh đốn lại ý nghĩ.

Lưu Tiểu Nguyên gấp gáp. Xin anh đó, mau lấy khăn tay ra đi. Không phải lau tay sao? Bình thường anh đã sớm lấy ra rồi mà. Cậu càng vội thì Mạc Ngôn kia càng không nhúc nhích, Lưu Tiểu Nguyên hận không thể tự mình chạy lên lôi khăn ra giúp anh. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sự thất vọng càng ngày càng thể hiện rõ ràng trong đôi mắt Lưu Tiểu Nguyên. Lúc chuông tan học vang lên, Lưu Tiểu Nguyên từ thất vọng biến thành tuyệt vọng. Nhìn Mạc Ngôn sửa sang lại đồ vật này nọ chuẩn bị đi về, cậu chậm rãi cúi đầu.

Trong cặp mắt to kia rõ ràng tràn ngập thất vọng, khóe môi dần dần cong xuống. Chuông tan học vừa vang lên cậu ta liền cúi đầu, không chút nào che giấu sự mất mát. Cậu ta hi vọng mình làm cái gì mà mình chưa

làm sao? Rốt cuộc là cái gì chứ? Có lẽ không phải, chỉ là mình lỗi giác? Đầu Mạc Ngôn loạn cả lên, chính là sau khi tan học, lúc Mạc Ngôn bước tới cửa vẫn quay đầu lại nhìn cậu một chút. Lưu Tiểu Nguyên cúi đầu, tóc trên trán che mất ánh mắt. Trái tim Mạc Ngôn ‘thịch’ một tiếng, chậm nửa nhịp.

...

Hoàng hôn, ánh trời chiều màu đỏ phản chiếu trên mặt hồ như trong mơ, mấy con chim nhỏ bay tới, cất tiếng kêu uyển chuyển gọi bạn. Mạc Ngôn đứng trước cửa sổ hít một hơi thật sâu. Cảnh sắc tươi đẹp luôn làm cho lòng người trở nên mềm mại. Ánh sáng phản chiếu trên mặt hồ tựa như ánh mắt ẩn tình của mỹ nhân, trách không được cổ nhân ví đôi mắt như nước hồ thu. Giống như nước hồ thu – cặp mắt kia. ‘A!’ một tiếng, giống như bị cái gì đó đụng phải lòng mình, Mạc Ngôn nhất thời rối loạn. Trời ạ. Đây là chuyện gì vậy? Vì sao lại nhìn ánh sáng rực rỡ trên mặt hồ thành ánh mắt tràn ngập chờ mong và khát vọng kia chứ? Hôm nay nhất định là mệt mỏi, tâm thần không yên rồi. Mau về nhà thôi, mẹ vẫn đang chờ.

Mạc Ngôn thu dọn đồ đạc chuẩn bị về thì điện thoại vang lên. Cầm lấy di động, Mạc Ngôn nghe được giọng nói làm cho anh phải xấu hổ. “Đêm nay có rảnh không?”

Mạc Ngôn trầm tư một chút, gật gật đầu. “Có, tôi rảnh.” Mạc Ngôn cúp máy, thở dài một tiếng. Hẳn là nên rõ ràng một chút, nói rõ cảm giác của chính mình, chứ cứ như vậy thì không công bằng với cả hai.

...

Trong nhà hàng cơm Tây sang trọng, thực khách lui tới đều cố gắng duy trì sự cao nhã, có thể giả vờ liến giả vờ, có thể giấu liến giấu, nhưng trong bụng thì đã mắng đến quỷ cũng phải ngóc đầu dậy, thành thực nuốt trọn tảng thịt bò, biết rõ rượu Tây có vị lạ uống không ngon như rượu xái nhưng vẫn phải khen nước nỏ như được ủ tận chín mươi năm vậy.

Mạc Ngôn ngồi nghiêm chỉnh, lưng trở nên cứng còng. Ngồi đối diện anh là một người phụ nữ, cô đang cố gắng ép mình không khóc thành tiếng, nước mắt càng ngày càng rơi nhiều. Mạc Ngôn thực xấu hổ, cũng có chút áy náy, nhưng không có cảm giác chính là không có cảm giác, không thể ép buộc được. Nhìn đôi mắt đầm nước dưới hàng mi giả thật dài như rèm cửa của người đối diện, Mạc Ngôn đột nhiên có ý nghĩ: nếu cặp mắt như nước hồ thu kia đọng đầy nước mắt thì sẽ động lòng người tới mức nào a. Lông mi ướt át không có màu đen của mascara chảy xuống, nước mắt lấp lánh trong mắt làm cho không người nào có thể kháng cự. Chết tiệt! Hôm nay đúng là bị trúng tà, tự nhiên lại có ý nghĩ cổ quái trong đầu. Mạc Ngôn tự mắng bản thân, ngẩng đầu nhìn người phụ nữ đối diện đang nghẹn ngào nói: “Thật không thể nín giữ nữa sao? Chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu mà.”

Mạc Ngôn trầm mặc, người phụ nữ lại bắt đầu khóc. Mạc Ngôn cảm giác có người nhìn bọn họ chăm chú, xấu hổ nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi, xin cô đừng khóc.”

Anh lấy khăn tay trong túi đưa cho người phụ nữ, cô vươn tay nhận lại cảm giác được bàn chân ấm áp của một sinh vật nhỏ bé. Trên khăn tay màu trắng được đưa tới treo một con chuột bạch nhỏ nhắn đang giãy dụa kịch liệt để giữ thăng bằng.

“A!!!!” Người phụ nữ hoảng sợ ngã về phía sau, Mạc Ngôn cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa ngây người, nhẹ buông tay khiến con chuột rơi trên mặt bàn. Chuột nhỏ được tự do cũng không cần biết sau đuôi dính cái gì, nhảy xuống bàn, chạy qua ngực người phụ nữ đang ngã ngửa trên mặt đất, mọi người sợ hãi chân tay đá loạn xạ cả lên. Nhất thời vang lên tiếng thét chói tai của phụ nữ, tiếng rống của đàn ông, tiếng ghế dựa đập vào bàn rồi đổ ra sàn nhà, tiếng la ‘Đuổi theo, đuổi theo’ của nhân viên phục vụ, trong nhà hàng lộn xộn cả lên.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Mạc Ngôn không biết mình đi ra khỏi nhà hàng kia như thế nào, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng. Chưa từng bị dọa sợ như thế, anh chỉ biết trừng mắt nhìn a. Con chuột kia ở trong túi áo anh chui ra. Mạc Ngôn càng chạy càng nhanh, dường như làm thế mới có thể giảm bớt sự khô nóng trên mặt và ảo não trong lòng. Đây là cậu ta làm, nhất định là cậu ta. Cậu ta muốn làm mình xấu hổ trước mặt mọi người. Ánh mắt khát vọng và chờ mong kia hoàn toàn chính là vẻ ác độc trông ngóng mình bề mặt, mà chính mình lại giống như kẻ ngốc rối loạn tâm tư cả ngày. Mạc Ngôn đột nhiên dừng bước, hung hăng lấy tay gõ trán. Anh đi qua vài dãy nhà mới nhớ là quay về trường học cần ngồi xe.

...

Lưu Tiểu Nguyên nằm úp sấp trên giường ăn đồ ăn vặt xem tranh biếm họa, Lão Uy vội vàng đi tới vỗ mông cậu. “Này, thầy Mạc tìm cậu.”

“Hả? A...” Lưu Tiểu Nguyên bị dọa nhenh không thể nuốt tiếp làm cho hai con mắt đỏ ửng lên, nửa ngày mới thở được. Anh ta tìm mình? Chết rồi, có phải chuột nhỏ gây ra chuyện gì hay không nhỉ?

“Tôi không có ở đây.” Lưu Tiểu Nguyên dứt khoát lui vào chăn.

Lão Uy ghé vào giường cậu. “Cậu lại làm gì thầy ấy hả? Nhìn sắc mặt thầy ấy còn nghiêm trọng hơn cả ninja đó. Cậu nên cẩn thận một chút.”

Lưu Tiểu Nguyên lộ đầu ra khỏi chăn. “Cậu cứ nói không thấy tôi, cũng không biết lúc nào tôi về phòng, bảo thầy ấy đừng đợi.”

Lão Uy không nói lời nào nhìn cậu, Lưu Tiểu Nguyên thở dài, hòa thượng chạy nhưng miếu còn đó, trốn ngày một nhưng sao trốn được ngày rằm. Mặc kệ nó, cứ chối bay chối biến thì anh ta ăn tươi mình được chắc?

Lưu Tiểu Nguyên bình tĩnh bước vào văn phòng của Mạc Ngôn, đèn đuốc trong phòng làm việc sáng trưng. Mạc Ngôn đứng trước cửa sổ nhìn màn đêm tối đen bên ngoài. Lưu Tiểu Nguyên nghiêng đầu nhìn trộm thấy Mạc Ngôn đang xanh mặt, vùng má thỉnh thoảng giật giật, nhất thời tim cậu như con thỏ nhỏ sắp chết, đập ‘thình thịch’, làm bộ như không có việc gì hỏi: “Thầy Mạc, thầy tìm em có việc gì ạ?”

Mạc Ngôn chậm rãi quay đầu lại, từ trong túi lấy ra chiếc khăn tay đã bị nước trái cây và đồ ăn làm nhiễm đủ mọi màu sắc, treo lủng lẳng dưới khăn tay là chú chuột nhỏ đang trong trạng thái hôn mê. Lúc nhân viên tạp vụ nhà hàng trả lại vật nhỏ này cho anh, Mạc Ngôn thật muốn đập đầu cho ngất đi.

“Cái này trả lại cho em. Hơn nữa mời em nói cho tôi biết việc này là thế nào.” Ánh mắt Mạc Ngôn như sắp phát hỏa.

Vừa thấy chiếc khăn tay, Lưu Tiểu Nguyên liền ‘xì’ một tiếng vui vẻ, ác ý châm chọc. “Thầy Mạc, thầy ăn gì mà bẩn vậy chứ. Khăn tay sao lại nhiều màu như vậy? Thầy ăn xong thì vứt đi, còn mang về làm gì nữa. Gần đây lưu hành ăn thứ này sao? Lạ thật...”

“Lưu Tiểu Nguyên! Cậu...” Mạc Ngôn tức giận nói năng lộn xộn, ngón tay bắt đầu run rẩy.

Lưu Tiểu Nguyên cười hì hì, được một tác lại muốn tiến một thước. “Sao vậy thầy? Đồ ăn khó nuốt sao? Để em lấy nước cho thầy...”

Mạc Ngôn bị chọc giận không tưởng tượng được, mạnh mẽ giơ tay lên. Một cái tát vang dội đánh lên mặt Lưu Tiểu Nguyên. Bàn tay thô bạo đánh lên gương mặt non mịn, một tiếng vang thanh thúy vang vọng trong không khí khiến hai người chấn động ngây ngẩn cả người.

Lưu Tiểu Nguyên ngạc nhiên nhìn Mạc Ngôn, sự tình xảy ra đột ngột ngoài ý muốn khiến cậu cảm thấy mơ hồ, gương miệng ngơ ngác nhìn anh, trên mặt nóng bừng đau đớn. Từ nhỏ đến lớn, không có người nào dám đụng một đầu ngón tay vào cậu. Hôm nay cậu bị ăn tát như thế này, sự đau đớn bén nhọn đâm thẳng vào trong lòng. Lông mi run run, khóe môi run rẩy, Lưu Tiểu Nguyên hung hăng cắn môi. Đùng khóc, không được khóc. Cậu nâng mặt lên, đôi mắt vốn đã to trừng lớn, không cho nước mắt trào ra.

Mạc Ngôn đứng sững người, không biết làm sao nhìn gương mặt đỏ bừng của Lưu Tiểu Nguyên. Rất muốn nói ‘Thực xin lỗi’, rất muốn sờ mặt cậu, chính là anh không làm cái gì, chỉ có thể chờ, chờ kết quả mà anh không biết.

“Tôi hận anh!”

Lưu Tiểu Nguyên quay đầu chạy. Mạc Ngôn nhắm hai mắt lại, vô lực dựa vào bàn làm việc. Anh thật chẳng ra làm sao cả. Là thầy giáo lại đánh học trò có hậu quả như thế nào, anh biết rất rõ. Chỉ cần Lưu Tiểu Nguyên tố cáo, chẳng khác nào mười năm cố gắng của anh coi như đổ sông đổ biển trong ngày hôm nay. Danh dự, sự nghiệp, khát vọng và lý tưởng đều không còn. “Tôi hận anh. Tôi hận anh.” Cặp mắt tràn ngập chờ mong và khát vọng vừa mới rời đi với nước mắt hoảng sợ và ủy khuất. Có lẽ về sau không còn nhìn thấy nữa. Mạc Ngôn bỗng nhiên cảm thấy đau lòng tột độ.

...

Lưu Tiểu Nguyên chạy một mạch tới sân thể dục, chậm rãi đứng lại. Sân thể dục tối như mực, gió rất lạnh nhưng cả người cậu khô nóng nên căn bản không cảm giác được. Nước mắt giống như vòi nước được mở bung, ào ào chảy ra, nước mắt nóng hằm hập chảy trên mặt trần xuống vạt áo. Anh ta đánh mình. Anh ta thể vậy mà đánh mình. Anh ta cho mình là ai chứ? Ba mình cũng chưa từng đánh mình...

“Ai ở sân thể dục vậy? Sao còn không quay về ký túc xá?” Luồng ánh sáng chói mắt chiếu tới, là thầy trực đêm. Lưu Tiểu Nguyên hoảng sợ, mau chóng lau lau nước mắt. “Là Lưu Tiểu Nguyên đây mà, trời lạnh cảm cảm như thế, em đúng là có nghị lực thật lớn nhỉ.” Thầy trực đêm vừa nói vừa huơ đèn pin về bốn phía.

Lưu Tiểu Nguyên dút hai tay vào túi quần. “Thầy à, đừng có tìm, không có bạn gái nào đâu. Em bị phạt đứng ở đây một mình mà.”

“Thật sao?” Thầy trực đêm hoài nghi nhìn cậu. “Đêm hôm khuya khoắt mà phạt gì chứ?”

“Đánh bài thua, mấy tên đó bắt em phải đứng đây để muỗi cắn mới cho về phòng.”

Thầy trực đêm vỗ đầu cậu một chút, cười mắng. “Nhóc này, thôi mau về ngủ đi.”

Lưu Tiểu Nguyên được hộ tổng vô cùng không tình nguyện trở về ký túc xá. Cậu không quay về phòng 315 luôn mà vào phòng tắm rửa sạch mặt mũi. Nếu để bọn họ thấy mình khóc thì làm sao mà giải thích chứ? Sau khi rửa mặt xong, Lưu Tiểu Nguyên mới từng bước trở về phòng. Chu Kiến vừa thấy cậu đã chạy tới hỏi: “Sao rồi? Thầy Mạc tìm cậu có chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì.” Lưu Tiểu Nguyên cúi đầu hàm hồ nói xong, sau đó nhảy phắt lên giường trùm chăn từ đầu tới đuôi.

Lão Uy đứng lên. “Thật sự không có chuyện gì chứ? May quá, nhìn thầy Mạc như vậy làm tôi cứ tưởng thầy sẽ xé xác cậu chứ.”

Chu Kiến thấy cậu không muốn nói chuyện biết trong lòng cậu không thoải mái, chặc chặc lại gây gổ với Mạc Ngôn, vỗ vỗ đầu cậu. “Được rồi, không có việc gì thì ngủ đi.” Haiz, tên hay gây rối này tới bao giờ mới có thể an phận chút đây?

Đèn tắt. Trong bóng tối, Lưu Tiểu Nguyên thò đầu ra khỏi chăn. Mạc Ngôn chết tiệt! Tên chết tiệt cuồng ngược đãi. Tôi muốn báo thù báo thù báo thù. Tôi muốn tố cáo anh... Tố cáo anh đánh học trò. Đúng, đánh học trò là vấn đề vô cùng nghiêm trọng. Được, ngày mai phải đi tìm thầy hiệu trưởng, mình muốn tố cáo, tố cáo anh ta đánh vào mặt mình. Lưu Tiểu Nguyên sờ sờ mặt, có vết thương sao?

“Ồ.” Lưu Tiểu Nguyên nhảy dựng lên, chạy xuống đất bật đèn soi gương. Cậu soi trái soi phải, ngoại trừ có chút hồng hồng thì trên mặt tuyệt nhiên không có dấu vết gì cả. Xì! Có làm hay không? Mình đau gần chết mà không có lấy một vết thương là sao chứ? Cậu vươn hai ngón tay ra nắm nắm xoa xoa bóp bóp. Lưu Tiểu Nguyên thở dài thườn thượt, chỉ có mình với mình, cậu thực sự không tự ra tay được. Quên đi, vẫn là nghĩ cách khác thôi. Cậu vừa quay đầu lại, toàn bộ đám con trai đang mở to mắt nhìn mình. “Gì thế? Tôi ngủ không được, tự tát mình chơi không được sao?” Lưu Tiểu Nguyên chống nạnh nói.

Tắt đèn xong, Lưu Tiểu Nguyên leo lên giường giơ ngón tay đếm số biện pháp chinh Mạc Ngôn. Không có một nghìn lẻ một thì cũng phải có ba trăm sáu mươi lăm, mỗi ngày đối một cách. Tính toán xong, hai mí mắt cậu bắt đầu khép lại.

...

Một đêm này, Mạc Ngôn không về nhà, ngồi ngơ ngác trong phòng làm việc tới hừng đông. Hôm nay có tiết dạy, chính là nên làm sao để đối mặt với phán quyết. Suy đi nghĩ lại, trong đầu hoàn toàn hỗn loạn.

Nặng nề tiến tới lớp học, Mạc Ngôn cơ hồ không có dũng khí ngẩng đầu nhìn học trò dưới bức giảng. Thanh thanh cổ họng, anh cầm giáo án lên. Chỗ ngồi bên cạnh Chu Kiến trống không. Cậu không tới? Vụng trộm liếc đi liếc lại vài lần, tâm tư Mạc Ngôn hỗn loạn, lời nói cũng dừng lại.

Chu Kiến rút cuộc chịu không nổi, ngừng viết gơ tay lên, Mạc Ngôn năm lần bảy lượt gian nan nhìn quanh muốn nói lại thôi khiến người ta thật khó chịu. “Thầy Mạc, Lưu Tiểu Nguyên hôm nay bị bệnh, không thể đi học.”

Mạc Ngôn cả kinh. “Cậu ấy bị bệnh?” Lời thốt ra đầy kinh ngạc và khẩn trương làm cho chính anh cũng phải giật mình.

Chu Kiến sững sốt một chút, đáp lại: “Đúng vậy, nửa đêm qua cậu ấy bắt đầu phát sốt. Buổi sáng cô ở phòng y tế cho cậu ấy ít thuốc, nói phải nghỉ ngơi vài ngày.”

“Ừm.” Mạc Ngôn giống như bị mèo cào trong lòng, bối rối lại không biết rõ ràng là cái gì. Tiết học giảng sai mấy lần, sửa đi sửa lại làm cho Mạc Ngôn đầu đầy mồ hôi, hoàn toàn mờ mịt.

...

Ánh mặt trời chiếu vào phòng ngủ 315, Lưu Tiểu Nguyên gối vào gối đầu, nặng nề rơi vào giấc ngủ. Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, Mạc Ngôn đứng ở cửa. Tất cả mọi người đều đi học, không ai nhìn thấy Mạc Ngôn, người đáng lẽ không nên xuất hiện ở đây, cùng vẻ khổ sở không thể giải thích trên mặt anh. Anh nhẹ nhàng đi tới, đứng ở bên giường nhìn Lưu Tiểu Nguyên đang ngủ say, khuôn mặt búp bê tròn tròn đỏ bừng, lông mi thật dài mệt mỏi khép lại che khuất đôi mắt trong suốt như nước kia. Nếu không phải hôm qua anh xúc động tát một cái thì tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện này. Mạc Ngôn không tự giác vươn tay ra, ngón tay lướt qua gò má mềm mại của cậu, cẩn thận nhẹ nhàng vuốt ve, sợ đánh thức cậu. Thực xin lỗi, thực xin lỗi... Mạc Ngôn không ngừng lặp lại, trong lòng có một nơi nào đó càng ngày càng đau.

Cảm giác được ngón tay ấm áp rời khỏi mặt, Lưu Tiểu Nguyên hé hé lông mi nhìn trộm bóng dáng Mạc Ngôn rời đi, bỗng nhiên cảm thấy thực mất mát. Nhìn anh tiến vào cậu liền mau chóng nhắm mắt lại, mặt chẳng biết tại sao lại nóng ran. Cậu thực sợ anh sẽ vạch trần mình đang giả vờ ngủ, đối mặt xấu hổ như thế cậu không chịu nổi. Nhưng anh cứ đứng bên giường nhìn cậu, ngón tay vuốt ve gò má cậu, cảm giác mềm mại ôn nhu như thế đánh chết cậu cũng không bao giờ thừa nhận rằng cậu muốn có nhiều thêm một chút.

Cánh cửa đóng lại, ánh mặt trời đều trở nên lạnh lẽo hơn. Lưu Tiểu Nguyên nhẹ nhàng thở dài.

Mạc Ngôn ngồi cạnh bàn, nhìn xấp giấy viết bản thảo trước mặt tới xuất thần. Xong rồi, thực lưu luyến sao? Đúng vậy, mười sáu tuổi ngồi ở chỗ này trở nên nổi tiếng khắp trường, khắc khổ hơn người thường rất nhiều, trở hết tài năng vì khát vọng lớn lao, sau khi học xong lại được cử sang Mỹ du học, về nước thì được mời về dạy học. Anh chính là giảng viên trẻ tuổi nhất Học viện Y, tiền đồ sáng lạn bị hủy hết vì lỡ ra tay đánh học trò. Mạc Ngôn cười khổ một chút. Chờ người khác tới tuyên bố án tử không bằng tự mình chấm dứt vẫn hơn. Nhắc bút lên, viết xuống giấy mấy từ làm cho anh kinh hãi – Đơn từ chức.

...

Mạc Ngôn thừa dịp trong phòng làm việc không có ai thu dọn đồ đạc vào thùng. Đã xong. Anh không muốn đối diện với ánh mắt kinh ngạc và an ủi của người khác. Lúc lấy ống đựng bút nhét vào thùng, một con heo nhỏ màu phấn hồng rơi ra, Mạc Ngôn cầm trong tay, nhẹ nhàng nở nụ cười, nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng của cậu. Phải trả lại cho cậu sao?

Lưu Tiểu Nguyên ôm một đồng bài tập lên lút thăm dò, liếc mắt một cái liền thấy Mạc Ngôn ngồi bên trong, nhất thời có chút giận, cúi thấp đầu đi tới, không thèm nhìn anh mà đặt đồng bài tập lên bàn rồi xoay người bước đi. Bỗng nhiên cổ tay cậu bị kéo lại, xoay người thì nhìn thấy ánh mắt thâm trầm của Mạc Ngôn. Lưu Tiểu Nguyên có chút sợ hãi, không dám nhìn thẳng ánh mắt kia.

“Thực xin lỗi. Tôi... Tôi muốn nói với em... Thực xin lỗi.”

Giọng nói Mạc Ngôn trầm thấp làm cho Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy hốc mắt nóng nóng, vội vàng đảo mắt nhìn xung quanh, vừa nhìn đã cảm thấy không thích hợp. Mạc Ngôn thu dọn đồ đạc! “Thầy làm gì mà thu dọn đồ đạc? Không ở đây nữa sao?”

Đôi mắt sáng ngời làm cho Mạc Ngôn đắm chìm một chút, xoay người nói: “Tôi từ chức.”

“Từ chức? Vì sao?” Ánh mắt Lưu Tiểu Nguyên lập tức nhìn thẳng anh.

Mạc Ngôn bỏ vài cuốn sách vào thùng, giọng nói khó chịu. “Tôi đánh em, đây là việc rất nghiêm trọng. Không có lý do giải thích thì tôi từ chức là tốt nhất. Xế chiều qua tôi đã giao đơn từ chức cho thầy hiệu trưởng, chắc là sáng nay thầy ấy sẽ thấy.”

‘Bộp!’ Cuốn sách trong tay Mạc Ngôn bị đánh bay xuống đất, Lưu Tiểu Nguyên nóng nảy cầm tay Mạc Ngôn lôi ra cửa. “Đầu óc anh bị hỏng hả? Có lý do quái quỷ nào khiến anh phải từ chức chứ. Bây giờ anh phải đi mang lá đơn kia về đây cho tôi. Thầy hiệu trưởng hỏi thì cứ nói anh không có việc gì làm nên luyện chữ chơi chút thôi. Mau đi nhanh lên.”

Lưu Tiểu Nguyên hỗn hển rống lên với Mạc Ngôn, hai chân dậm rầm rầm trên mặt đất. Mạc Ngôn bị cậu túm lôi ra ngoài, tuy rằng vẫn là mơ mơ màng màng đi theo nhưng trong lòng đã có thứ gì đó trào ra, ấm áp vui vẻ lại thực ngọt, thực hạnh phúc.

...

Hiệu trưởng Lâm vừa tưới hoa xong, lau lau tay đeo kính ngồi cạnh bàn bắt đầu xem thư từ. Mạc Ngôn bước nhanh tới, liếc mắt một cái liền thấy đơn từ chức của mình trên tay hiệu trưởng. “Hiệu trưởng Lâm.”

Hiệu trưởng Lâm ngẩng đầu, cười nói: “Ồ, Mạc Ngôn à, thầy đang xem đơn của em, có việc gì mà phải làm đơn chính thức như thế này a?”

Mạc Ngôn đỏ mặt đi tới. “Hiệu trưởng, thực xin lỗi. Em có thể lấy lại không? Cái kia... là em nhất thời xúc động.”

Đôi mắt sau gọng kính của thầy hiệu trưởng lóe một chút, hiền lành nở nụ cười. “Được rồi, lấy về đi.”

Mạc Ngôn cầm đơn trong tay, nhẹ nhàng thở ra.

“Mạc Ngôn, em là học trò tâm đắc nhất của thầy, cũng là học trò mà thầy coi trọng nhất. Thầy biết em luôn nghiêm khắc kiểm chế bản thân, nhưng là cứ gia tăng áp lực cho mình như thế cũng không phải chuyện tốt đẹp. Em còn trẻ, cuộc sống còn rất nhiều niềm vui mà không chỉ phòng thí nghiệm mới có thể mang lại, thỉnh thoảng thả lỏng một chút sẽ cảm thấy thoải mái và tiến nhanh hơn đấy.”

Hiệu trưởng Lâm ôn hòa tươi cười, Mạc Ngôn lại cảm thấy thực áy náy, đỏ mặt nói: “Cám ơn thầy.”

Trở lại văn phòng, Lưu Tiểu Nguyên đang ngồi trên bàn làm việc chờ anh, hai chân đung đưa qua lại, ôm chén trà của anh trong lòng. Mạc Ngôn cảm động, đứng trước mặt Lưu Tiểu Nguyên, tay cầm đơn từ chức không có phong bì nghịch nghịch. Còn chưa biết mở miệng như thế nào, Lưu Tiểu Nguyên đã nhảy khỏi bàn, đặt chén trà trong tay vào ngực anh, liếc anh một cái, nhẹ giọng mắng một câu: “Trên đời này tôi chưa thấy người nào ngốc nghếch như anh.”

Lưu Tiểu Nguyên đi ra ngoài, áo lông màu xanh da trời, quần jeans màu trắng, giống như trời quang ngoài cửa sổ. Mạc Ngôn ôm chén trà, đứng ngốc trong phòng, khóe miệng chậm rãi cong lên một nụ cười. Mạc Ngôn áp chén trà lên ngực, thực ấm áp.

Ra khỏi văn phòng, Lưu Tiểu Nguyên móc một thứ từ trong túi ra – thuốc kích ới. Lưu Tiểu Nguyên cười như kẻ trộm. Tôi không để anh từ chức không có nghĩa tôi tha thứ cho anh, không chửi anh. Bắt nạt Lưu Tiểu Nguyên không phải trả giá, trên đời có việc tốt như vậy sao? Hắc hắc hắc...

“Tôi biết có một ngày em nhất định sẽ yêu thương tôi. Bởi vì tôi cảm thấy tôi thật sự rất tốt, lá la...” Lưu Tiểu Nguyên dọc đường vừa đi vừa hát.

Các thầy cô buồn cười tránh đường cho cậu. “Tên nhóc này! Lại ăn phải thuốc kích thích gì rồi?”

Mạc Ngôn ghé vào cạnh ao bên đường nôn ào ào. Buổi sáng không ăn cái gì thể mà giờ thì nôn sạch ruột. Nhìn sắc mặt trắng bệch của Mạc Ngôn, các thầy cô tốt bụng ân cần hỏi thăm: “Tiểu Ngôn, cậu bị sao vậy? Muốn đi bệnh viện khám không?”

Mạc Ngôn nhanh chóng lắc đầu. “Không có việc gì, không có việc gì.” Trên mặt anh miễn cưỡng cười nhưng trong bụng thầm mắng: Tên nhóc chết tiệt kia.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Cách giờ học còn một khoảng thời gian ngắn, âm nhạc phát ra từ chiếc loa trong phòng, các sinh viên lục tục đi tới. Đám người Chu Kiến, Lưu Tiểu Nguyên ngồi một chỗ nói chuyện vui vẻ, bỗng nhiên âm nhạc ngừng bật. Tiếng nói nhu hòa ôn nhu của Thiên Viễn vang lên, lập tức các nữ sinh trong phòng học thét chói tai. Chu Kiến không nói gì quay qua lật sách. Thiên Viễn gia nhập tổ radio đã được một thời gian ngắn, chính là vừa nghe giọng nói của y phát ra từ loa, tim Chu Kiến lại nhộn nhạo vài cái. Tư vị này thật khó sở, Chu Kiến cũng bắt đầu thống hận tật xấu này của mình. Anh em chung phòng ký túc xá mà mỗi ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu không gặp, kệ thôi. Nhưng giọng nói kia như cố tình từng chữ từng chữ một tiến vào trong lòng hắn. Người này, trời sinh chính là làm việc này, nếu y bước vào thế giới giải trí thì người người vây quanh không thiếu.

“Giải bóng đá League sắp bắt đầu, hi vọng sinh viên các năm trong học viện tích cực chuẩn bị, lấy được thành tích tốt. Ngoài ra còn một thông báo nữa tới các bạn học ghi-ta, hoạt động xế chiều nay tạm thời hủy bỏ, mong các bạn thứ lỗi.”

Lưu Tiểu Nguyên lập tức kích động ôm bả vai Chu Kiến. “Lão đại! Ngày kiến công lập nghiệp của cậu tới rồi. Chỉ có một đội chính thức duy nhất của năm nhất thôi đấy, phải để bọn họ thấy uy phong của cậu.”

Lớp trưởng ban một A Tử lập tức chạy tới, đó là một nữ sinh khỏe mạnh, sáng khoái giống một cậu con trai, vỗ bả vai Chu Kiến. “Chu Kiến, cậu là hi vọng của khoa Lâm sàng chúng ta. Cả hai ban chúng ta sẽ ủng hộ cậu. Ban các cậu có mấy người tương được lắm, người bên lớp chúng tôi thì cậu cứ tùy chọn, toàn bộ đều nghe lời cậu.”

Chu Kiến cười xòa. “Không thành vấn đề! Thời gian còn một tháng, xế chiều hôm nay sẽ lập đội luyện tập. Phải đá tới mức thiên hạ vô địch.”

Lưu Tiểu Nguyên giơ cao tay. “Tôi! Tôi! Tôi là người đầu tiên báo danh.”

Chu Kiến lôi móng vuốt của cậu xuống dưới. “Cậu báo danh đội cổ động viên đi, đội đó hợp với cậu hơn đấy.”

Lưu Tiểu Nguyên trừng mắt. “Cậu khinh thường tôi.”

Chu Kiến thực thành khẩn nhìn cậu. “Tiểu Nguyên, tôi không có khinh thường cậu. Tôi hỏi cậu, hôm trước đá bóng người nào là đội nhà cậu biết không?”

Người xung quanh đều cười bò ra bàn, Lưu Tiểu Nguyên tức giận dựng thẳng hai ngón tay lên với Chu Kiến. Đáng giận! Cuối tuần trước sinh viên hai ban chơi đá bóng, hơn nửa trận Lưu Tiểu Nguyên đều chạy lung tung cướp bóng rất vất vả rồi đá vào lưới nhà, còn đứng tạo dáng trước cầu môn, một đội viên tức giận suýt nữa lao vào đánh cậu.

“Lưu Tiểu Nguyên, tôi chính là đội trưởng đội cổ động, nếu cậu muốn báo danh thì nhanh chân lên bằng không đội cổ động cũng không có phần của cậu đâu.” A Tử khoanh tay cười tùm tùm nhìn cậu.

“Haiz, tôi đây phải nhanh lên mới được, ở trong đội cổ động gần gũi các cậu thì thà ngồi trên khán đài còn thích hơn.”

Cái miệng của Lưu Tiểu Nguyên cũng không buông tha ai, nói oang oang làm A Tử đỏ mặt, rống cậu một hơi: “Lưu Tiểu Nguyên tôi cho cậu biết, đội viên đội cổ động sẽ ăn tươi cậu.”

Các nam sinh gào một tiếng, cười ha ha.

Trong tiếng cười Thiên Viễn vội vã chạy vào, thấy bên cạnh Chu Kiến có chỗ trống liền ngồi xuống, thấp giọng hỏi: “Mọi người cười cái gì vậy?”

Chu Kiến lắc đầu. “Không có gì, nói giỡn nhau thôi. Đúng rồi, tại sao lớp học ghi-ta của cậu lại hủy bỏ? Phòng học ghi-ta của thầy giáo Thiên Viễn thu hút hết các bạn gái xinh đẹp, cậu biết có bao nhiêu hội muốn tìm cậu đánh nhau không?” Chu Kiến nói đùa khiến Thiên Viễn đỏ mặt, tà mắt liếc hắt một cái. “Là do đội bóng sao?”

Chu Kiến nở nụ cười, Thiên Viễn nhỏ giọng nói: “Xế chiều nay tôi có việc, là việc về trận bóng.”

Chu Kiến nghiêng đầu thấp giọng nói: “Nói về trận bóng, chiều nay tôi có tổ chức lập đội, cậu có tham gia không?”

Thiên Viễn cười cười, giọng nói nhu hòa dễ nghe. “Tôi sẽ không vào đội đâu nhưng mà tôi cũng tham gia. Hơn nữa vị trí rất quan trọng.”

“A? Vậy cậu làm cái gì?” Chu Kiến tỏ vẻ kinh ngạc.

Thiên Viễn có chút thần bí mỉm cười, tà nghệ nhìn hắt. “Cậu đoán xem.”

Chu Kiến lập tức cúi đầu, tay cầm bút vẽ loạn trên giấy. Thật đáng chết, gần đây trái tim hình như có vấn đề.

“Không phải cậu làm trọng tài chứ?” Chu Kiến cúi đầu cười nói.

Thiên Viễn khoa trương ngẩng đầu lên. “Chính xác!”

“Thật hả?” Chu Kiến giương mắt nhìn y.

“Gì chứ? Cậu không tin nhiệm tôi vậy sao? Tôi phải nắm chắc khả năng mới tự đề cử mình đó, thầy trưởng bộ môn Thể dục cũng thừa nhận trình độ trọng tài của tôi là chuyên nghiệp mà. Người ta có giáo viên thực tập, vì sao lại không thể có trọng tài thực tập chứ?”

“A... Đúng.” Biểu tình ủy khuất của Thiên Viễn thật sự nhìn không nổi, Chu Kiến sáng suốt lựa chọn đọc sách, cũng may giáo viên đã tới lớp rồi.

Cô giáo vừa tiến vào lập tức khiến cả lớp xôn xao. Tiết Dục lý học này chính là do Mạc Ngôn dạy. Cô Trưởng trường khoa lắc lắc lưng áo to đùng bước lên bục giảng. “Các em, hôm nay thầy Mạc Ngôn bị bệnh, tôi tới dạy thay. Hôm nay chúng ta học...”

Đầu Lưu Tiểu Nguyên ‘bùm’ một tiếng. Bị bệnh? Bệnh gì? Không phải là...? Không thể nào! Đó là thuốc ới nhưng mình chỉ bỏ một ít. Đó là chuyện sáng hôm qua, sao hôm nay lại bị bệnh chứ?

Lòng dạ bất an, Lưu Tiểu Nguyên ngồi không yên chỗ, đứng lên. “Cô giáo, anh ta... thầy Mạc cuối cùng sao rồi?”

Cô Trương đang viết trên bảng nghe thấy câu hỏi chột dạ của Lưu Tiểu Nguyên liền xoay người lại. “À, đêm qua thầy Mạc không thoải mái, sáng hôm nay liền nhập viện. Hình như là...”

‘Rầm!’ Bàn đồ, cô Trương nhìn Lưu Tiểu Nguyên lao ra ngoài như một trận gió, trợn mắt há hốc miệng.

Lưu Tiểu Nguyên chạy như điên tới cổng trường đột nhiên dừng bước. Anh nằm ở bệnh viện nào? Cậu oán hận dậm chân, sao lại quên không hỏi việc này chứ, chỉ cần hỏi một tiếng là xong rồi. Lưu Tiểu Nguyên định xoay người nhưng chợt nhớ tới học viện cũng có bệnh viện riêng, anh khẳng định là ở đó.

Lưu Tiểu Nguyên đầu đầy mồ hôi chạy vào đại sảnh bệnh viện, thẳng tới chỗ quầy tiếp tân. “Xin hỏi, buổi sáng có ai nhập viện tên Mạc Ngôn không?”

Y tá hoảng sợ khi đột nhiên có một thân ảnh màu lam bổ nhào trước mặt, ngẩng đầu thì thấy một đứa nhỏ tầm mười tám mười chín tuổi đang thở gấp liên tục không tức giận nổi. Ánh mắt cậu sáng ngời, đứa bé này

thật xinh đẹp, mặt mũi cứ như tranh vẽ vậy. Cô mau chóng chỉ tay. “Thầy Mạc à, đang ở trong phòng theo dõi lâu một.”

Lưu Tiểu Nguyên chưa nói tiếng cảm ơn nào đã lao đi như gió, mạnh mẽ đẩy cửa vào.

Mạc Ngôn đang nhắm mắt dưỡng thần giật bắn người, mở to mắt, ở cửa là Lưu Tiểu Nguyên mồ hôi đầm đìa, đứng đó thở hổn hển ngơ ngác nhìn mình, sắp phát khóc rồi. Mạc Ngôn kinh ngạc ngồi dậy.

Lưu Tiểu Nguyên từng bước tiến vào, đứng trước mặt Mạc Ngôn, cắn cắn môi nhìn ông truyền dịch trên tay anh, nửa ngày mới nghẹn giọng nói: “Là em làm đó. Em bỏ thuốc ới trong chén trà của thầy. Em... Em... không muốn như thế...” Lưu Tiểu Nguyên khóc, ánh mắt đỏ bừng, tiếng khóc nghẹn lại trong cổ họng, ngay cả hít thở cũng không thông.

Mạc Ngôn thấy ngực thật khó chịu, vươn tay kéo cậu. “Đừng khóc...”

“Chuột trắng là em đặt trong túi thầy, em muốn chinh thầy.” Lưu Tiểu Nguyên bỗng lấy từ trong túi ra một đồng đồ vật này nọ, đặt hết vào tay Mạc Ngôn. “Còn có cái này, là tính hôm nay đi học đặt dưới chân thầy cho thầy trượt ngã, bóng nhựa cao su là muốn đặt trên ghế ngồi của thầy. Em không chinh thầy nữa... Thầy đừng có việc gì...”

Mạc Ngôn nhìn đồng đồ linh tinh trong tay cười khổ không thôi, chuyện tới nước này mà thừa nhận đêm qua mình vì ăn tôm nên bị tiêu chảy dẫn tới mất nước thì rất không sáng suốt. Nhìn Lưu Tiểu Nguyên khóc nước mắt nước mũi chảy lòng thông, Mạc Ngôn không nói gì kéo tay cậu ngồi xuống cạnh giường, đưa khăn tay của mình qua. Lưu Tiểu Nguyên khóc thút tha thút thít nhận khăn lau lung tung trên mặt vài cái. Mạc Ngôn nở nụ cười, lấy khăn lau khô cho cậu.

Khóc cũng đã khóc, sợ hãi cũng đã qua, Lưu Tiểu Nguyên bắt đầu cảm thấy không được tự nhiên, ngồi cạnh giường động cũng không phải mà bất động càng khó coi, tay chân không biết đặt ở đâu. Mạc Ngôn nhất thời cũng thấy xấu hổ, càng sốt ruột thì càng không tìm ra một câu thích hợp để nói. Hai người cứ trầm mặc như vậy.

Lưu Tiểu Nguyên liếc mắt nhìn thấy bình truyền dịch trên tay Mạc Ngôn trống không, mau chóng nói: “Dịch truyền xong rồi, em đi gọi y tá.” Cậu cúi đầu bước ra khỏi phòng, đứng trên hành lang thở dài một hơi. Kỳ thật không phải cậu sợ anh, nếu anh tức giận thì cậu còn có thể thoải mái một chút nhưng cái chính là anh không tức giận; dưới ánh mắt chăm chú đó, trên người cậu như công một bao cát lớn, làm sao cũng không được tự nhiên.

Lưu Tiểu Nguyên gọi y tá, vừa định quay người thì bỗng nhiên phía trước quầy tiếp tân xuất hiện một đám người. “Xin hỏi thầy Mạc Ngôn nằm phòng nào ạ?”

Lưu Tiểu Nguyên sợ đổ mồ hôi lạnh, đó chính là nghiến cứu sinh mà anh kèm cặp. Lo liệu sao bây giờ? Bọn họ đứng chắn phía trước muốn ra cũng không được. Đi hướng nào đây? Lưu Tiểu Nguyên nhanh chân chạy về phía sau. Vọt vào phòng Mạc Ngôn như một cơn gió, cậu lao đảo cả người, hoang mang rối loạn nhìn quanh bốn phía sau đó đẩy cửa sổ nhảy ra ngoài.

Mạc Ngôn trợn mắt há hốc miệng nhìn cậu, mãi tới khi một sinh viên mang theo trái cây và hoa tươi cười hi hi bước vào thì anh mới hiểu được, khóe miệng không giấu được nụ cười.

Lưu Tiểu Nguyên ngồi xổm dưới cửa sổ, nghe bên trong vang lên tiếng nói nói cười cười, dùng sức hít mũi. Mình đây là gì chứ? Mình làm chuyện gì đuối lý sao? A, quên đi, bộ dáng hiện tại của mình so với con thỏ nhà cũng không khác là bao, thấy họ biết nói cái gì chứ. Quay về thôi! Tránh khỏi cửa sổ, Lưu Tiểu Nguyên đứng dậy dút hai tay vào túi quần, cúi đầu lao đảo bước lên bãi cỏ đi ra ngoài, vừa đi vừa nhảm chán dùng chân đá ngọn cỏ dưới chân, tâm tư giống Tôn Ngộ Không ăn bánh quai chèo, làm gì còn lòng dạ nào để ý xung quanh.

Đi tới bên cạnh bãi cỏ, Lưu Tiểu Nguyên đang định nhấc chân bước ra liền thấy trên nền đá cuội trước mắt xuất hiện một đôi giày đi mưa, ngẩng đầu thấy một ông chú đẹp trai để râu đang thị uy nhìn mình. Cậu nhìn theo tầm mắt của ông chú kia thì thấy cách mình nửa mét có một biển gỗ nhỏ trên bãi cỏ – Giẫm chân lên cỏ, phạt năm mươi đồng.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Lưu Tiểu Nguyên há hốc miệng, hôm nay cậu gặp hạn rồi, nếu người này không hay ho thì đúng là xui xẻo. “Chú à, chú nói đùa đúng không?” Lưu Tiểu Nguyên bắt đầu giả vờ đáng yêu. Một bàn tay to như quạt xòe nắm lấy cằm cậu, ông chú này không có đùa rồi. Lưu Tiểu Nguyên tức giận, giả vờ đáng yêu không nổi nữa, cái cổ uốn éo. “Cháu không có tiền.” Thật sự là không có tiền, lúc đó đi vội quá, trong túi tiền chỉ có hơn mười đồng đều đưa hết cho tài xế lái xe còn cúi đầu chín mươi độ cảm ơn nữa.

“Không có tiền! Không có tiền cậu cũng đừng hòng chạy thoát.” Ông chú chống nạnh, hung tợn trừng mắt với cậu.

Lưu Tiểu Nguyên chẳng hề để ý, cọt nhả nói: “Không đi thì chú sẽ bao cơm cháu sao? Cháu sẽ bị đói a.”

Ông chú cười lạnh một tiếng. “Ha ha, tôi mặc kệ, tôi cần gì phải lo cơm cho nhóc con nhà cậu chứ.” Bàn tay to duỗi ra túm cổ áo Lưu Tiểu Nguyên. “Tôi nói cho cậu biết, cho dù cậu có tiền tôi cũng không để cho cậu đi đâu. Cậu vừa rồi hoang mang rối loạn nhảy ra khỏi cửa sổ tôi đều nhìn thấy. Nói, cậu ăn trộm cái gì?”

Lưu Tiểu Nguyên tức xì khói, bị người ta túm áo rồi vu cho tội ăn trộm là lần đầu tiên trong đời. “Ông thối lắm. Tôi muốn cái gì là có, cần phải đi ăn trộm sao?”

“Vậy chứ cửa có không đi mà cậu lại trèo cửa sổ là sao? Hả?” Ông chú nhất quyết không tha.

“Tôi... Tôi...” Lưu Tiểu Nguyên như cần phải đầu lười, nói năng ấp úng.

“Đi! Đi theo tôi. Cậu trộm hay không trộm, hỏi người trong phòng một chút sẽ biết.” Trong bệnh viện thường bị mất đồ vật này nọ, mấy hôm trước vừa nghe thông báo rằng bắt được trộm cướp trong viện sẽ thưởng ba trăm đồng. Tự dưng có tiền đưa tới trước mặt. Làm sao tôi để cậu chạy được? Ông chú hưng phấn, hai mắt sáng rực.

Lưu Tiểu Nguyên liền “A” một tiếng. Trở về sao? Minh trốn bọn họ mới ở đây, bộ dáng này mà quay lại không bằng đâm đầu chết quách cho xong. “Tôi không đi. Ông buông ra.” Lưu Tiểu Nguyên vừa đâm vừa đá, liều mạng chống cự lại. Đáng tiếc ông chú râu ria này nhất định là luyện Ung thảo công, bàn tay kia giống như kim sắt, trước mặt bao nhiêu người lồi Lưu Tiểu Nguyên đang giương nanh múa vuốt đi qua đại sảnh vào thẳng phòng Mạc Ngôn.

Thấy cửa phòng Mạc Ngôn, Lưu Tiểu Nguyên như cá thấy xoong chảo, vùng vẫy tránh xa ra. Đáng tiếc thể lực của cậu và ông chú kia cách nhau rất xa, rốt cuộc Lưu Tiểu Nguyên mang hình tượng thực tức cười bị lôi vào cửa. Nhìn thấy Lưu Tiểu Nguyên như một con mèo bị túm cổ, tứ chi vung loạn xạ tiến vào phòng, Mạc Ngôn kinh ngạc há to miệng, dần dần tiếng cười không thể ức chế nổi thoát ra ngoài theo đôi mắt sáng ngời và khóe miệng cong lên. Mọi người trong phòng cũng kinh ngạc cười ha ha. “Lưu Tiểu Nguyên, cậu đi diễn kịch hả?”

Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy mặt mình hồng tới mức sắp nổ luôn rồi. Từ nhỏ đến lớn cậu chưa từng mất mặt như thế này. Nhất là gương mặt cười vắn vẹo kia của Mạc Ngôn, nếu trong phòng không có một đồng người và cổ mình không bị người khác túm lấy thì Lưu Tiểu Nguyên thật muốn chạy qua đá cho anh vài cái, cho anh cười chết. Nhưng cậu không qua được, chỉ có thể hung tợn trừng mắt anh.

“Xin hỏi có chuyện gì vậy?” Mạc Ngôn vô cùng cố gắng không cười ra tiếng.

Ông chú kia biết người này chính là thầy giáo nên ăn nói thực khách khí. “Cậu biết tên nhóc này sao? Tôi thấy cậu ta...”

“Cậu ấy là học trò của tôi.” Mạc Ngôn ngắt lời hần, mỉm cười nói: “Bình thường nghịch ngợm hay gây sự, có phải cậu ấy lại gây họa gì không?”

“À, là thế này.” Về mặt ông chú thất vọng, thật vất vả có cơ hội gom tiền về tay giờ thì bay mất luôn, nhìn thoáng qua Lưu Tiểu Nguyên, ba trăm đồng a. Bàn tay to lừ luyến buông ra. “Cậu ta giẫm loạn lên bãi cỏ, theo quy định phạt năm mươi đồng.”

Mạc Ngôn nhìn Lưu Tiểu Nguyên, Lưu Tiểu Nguyên cúi thấp đầu giống như chuột đào hang. Mạc Ngôn hiểu được, lấy năm mươi đồng ra, ông chú run rẩy nhận lấy, cái này cũng có lợi a. Ruồi bọ không phải là thịt sao? Hân vui tươi hơn hở đi ra. Lưu Tiểu Nguyên đứng giữa phòng, thật khó chịu. Bị châm chọc đủ rồi, một phút đồng hồ cũng không đứng nổi nữa, Lưu Tiểu Nguyên quay đầu chạy.

Lưu Tiểu Nguyên chạy đến đại sảnh bệnh viện, liếc mắt một cái liền thấy ông chú kia đang cầm cúi cắt tỉa hoa. Sự tức hận trong lòng Lưu Tiểu Nguyên bộc phát, hôm nay nếu không làm cho ra ngô ra khoai thì ba chữ Lưu Tiểu Nguyên cậu sẽ viết ngược. Tìm mãi mới thấy vài đồng lẻ trong túi, Lưu Tiểu Nguyên nhanh như chớp băng qua tiệm tạp hóa ven đường mua một quả bóng bay và một chai cocacola, ngồi chồm hổm trên mặt đất thổi bóng bay, sau đó cẩn thận rót hết cocacola vào quả bóng. Buộc bóng cẩn thận, cậu đứng lên, tay nâng quả cầu đầy chất lỏng kia lặng lẽ nhìn lưng ông chú kia. Nhô đầu ra khỏi cột, ném vào cái mông bự kia, Lưu Tiểu Nguyên âm thầm cầu nguyện. Thiên Hoàng, Lão Tử, Jesus đại gia, không cần biết nhiệm vụ trên trời của các ngài là gì, hãy giúp tôi ngắm chuẩn xác. Lúc này mà ném không trúng thì tôi cũng không còn tiền mà mua quả nữa đâu.

‘Bộp!’ Trúng mục tiêu. Lưu Tiểu Nguyên ném một cú rất đẹp. Bóng vỡ, nước ở trong tràn ra chảy tí tách xuống đất một khoảng lớn. Ông chú thấy mông có động liền lấy tay sờ sờ, thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Mục tiêu rất chuẩn, quả bóng đập trúng nơi quan trọng, nước chảy rờn rờn còn xác bóng rơi xuống đất. Người đi qua không thể không bị thu hút sự chú ý, nhìn chăm chú giống như làm lễ. Ông chú che mông đi cũng không được mà ở lại cũng không xong, muốn mắng mỗ nhưng không biết kẻ gây họa kia ở chỗ nào, bực tức giậm chân tại chỗ. Lưu Tiểu Nguyên núp sau cột, mừng rỡ đến mức chân co rút lại, cuối cùng vỗ vỗ tay nghênh ngang theo dòng người ra khỏi bệnh viện.

Ra khỏi cổng lớn bệnh viện, Lưu Tiểu Nguyên ảo não. Hiện tại trên người thật giống như kẻ ăn mày, làm sao mà trở về đây?

Luống cuống đứng trên đường, Lưu Tiểu Nguyên vô cùng uể oải. Một phân tiền không có, muốn gọi xe người ta cũng không thèm chở. Cậu gọi điện thoại cho Chu Kiến thì không ai bắt máy. Tên kia chắc chắn đã nhét điện thoại vào cặp rồi chạy đi đá bóng. Trần Mặc càng miễn bàn, rõ ràng điện thoại tắt máy. Ai ô, lo liệu thế nào đây? Lưu Tiểu Nguyên về mặt đau khổ nhìn trời sắp hoàng hôn. Gọi điện thoại cho người khác? Không được. Mình sẽ giải thích như thế nào chứ. Còn giải thích sao, cũng không phải không ai trông thấy. Nhớ tới việc làm trò cười trong bệnh viện, Lưu Tiểu Nguyên vô cùng khó chịu trong lòng. Sớm biết như vậy thì không bằng nghênh ngang đi ra cho rồi. Mình hoảng hốt gì chứ. Lại còn nhảy cửa sổ. Hôm nay ở trên lớp học cũng thật to gan. Lưu Tiểu Nguyên, mày thật chẳng ra sao cả! Vừa nghe thấy anh ta có việc hồn vía liền bay mất, từ nhỏ tới lớn người bị mày lừa không có một nghìn cũng có tám trăm, chưa từng gặp ai nhát gan như mày. Lưu Tiểu Nguyên thở dài thật sâu, nếu người khác gọi thì trở về như thế nào a? Mình thật là xui xẻo.

Mạc Ngôn khoác áo khoác đứng trên đường nhìn xung quanh. Cậu nhóc kia đi đâu rồi? Trên người cậu khẳng định không có tiền, làm sao mà quay về trường chứ? Bỗng nhiên Mạc Ngôn tự giễu nở nụ cười, cậu không có tiền thì không phải còn gọi điện thoại cho Chu Kiến được sao, nói không chừng hiện tại cậu ấy đã trở về rồi. Chính mình mặc kệ trời lạnh tìm đi tìm lại vài vòng cả trong lẫn ngoài bệnh viện, có gốc hay không chứ? Nhưng mà trời sắp tối, nếu chẳng may cậu...

Mạc Ngôn đứng giữa dòng người qua lại, bỗng nhiên một bóng màu lam lọt vào tầm mắt anh. Tại công viên bên đường, dưới cây sồi rậm rạp, áo lông màu xanh da trời, mái tóc màu nâu. Là cậu! Mạc Ngôn thở phào một cái, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Lưu Tiểu Nguyên ngồi trên ghế đá lạnh như băng này thật khổ sở, trong lòng mắng Chu Kiến và Trần Mặc vài lần. Đúng lúc khó chịu nhất thì một đôi giày da lại đứng trước mặt. Lưu Tiểu Nguyên ngẩng đầu liền thấy Mạc Ngôn đang nhìn mình. Ánh mắt kia thật ấm áp, giống như nước ao xuân. “Tại sao thầy biết em ở đây?” Lòng Lưu Tiểu Nguyên ‘thịch’ một cái.

Mạc Ngôn không nói gì, ngồi xuống bên cạnh rồi nhìn cậu. “Trên người không có tiền, ngồi ở ghế đá lạnh

như thế này liền có biện pháp giải quyết sao?”

Lưu Tiểu Nguyên quay đầu đi không đáp lại. Còn dám nói sao? Là ai làm hại chứ?

Mạc Ngôn nhìn chớp mũi và gương mặt cậu có chút đỏ ửng, trong lòng trở nên ê ẩm. Cậu nhất định rất lạnh. Bỗng nhiên anh có chút xúc động muốn nâng mặt cậu trong tay mà sưởi ấm. “Có đói bụng không?”

Tiếng nói trầm thấp gần kề ngay tai, Lưu Tiểu Nguyên phản xạ có điều kiện rụt cổ lại, dùng sức lắc đầu. Không đói bụng! Giận tới no rồi.

‘Ừ ừ.’ Bụng Lưu Tiểu Nguyên kêu lên tố cáo cậu khẩu thị tâm phi, biểu lộ thái độ chính xác của mình – tôi đói. Mạc Ngôn nhin cười, đứng lên nắm chặt ống tay áo màu lam của Lưu Tiểu Nguyên. “Đi thôi!”

“Gì chứ?” Lưu Tiểu Nguyên tránh né.

“Trước hết chúng ta đi ăn cơm đã.” Lưu Tiểu Nguyên trừng mắt, cậu mà có cốt khí nói ‘Em sẽ không đi.’ thì... Nhìn ánh mắt mỉm cười của Mạc Ngôn, Lưu Tiểu Nguyên hít hít mũi đứng lên. Nhiệm đủ lạnh rồi.

Mạc Ngôn nở nụ cười sáng lạn hiện ra núm đồng tiền thật to. Chưa từng phát hiện ra anh cười như vậy, anh cười lộ lên lại còn xuất hiện má núm đồng tiền. Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy trong lòng có ý muốn hôn lên đó, sợ tới mức lập tức cúi thấp đầu xuống.

...

Trong tiệm cơm rất nhiều người ngồi, tại một góc nhỏ, Lưu Tiểu Nguyên đang ăn món canh thịt bò mà cậu yêu thích nhất. Ngồi trong quán ăn lấp bụng trống, cảm giác ấm áp hơn nhiều, Lưu Tiểu Nguyên nhẹ nhàng thở ra. Mạc Ngôn không ngừng gấp rau vào bát cậu. “Người bị ông chú kia chữa ở bệnh viện không phải là em chứ.” Anh nhin cười nhìn tên nhóc quậy phá há to miệng nhỏ ăn lấy ăn để. Cậu chắc hẳn rất đói bụng.

“Ồ! ...” Miệng đầy đồ ăn, Lưu Tiểu Nguyên nói không rõ.

Mạc Ngôn đoán nửa ngày mới hiểu được – Ai bảo ông ấy bắt nạt em. Nhìn cái miệng nhỏ nhắn của cậu vì ăn mà bóng lên, Mạc Ngôn vui vẻ cười đưa khăn giấy qua. Tay phải Lưu Tiểu Nguyên bưng bát cơm, tay trái cầm đũa, luyến tiếc buông xuống vậy nên Mạc Ngôn cầm khăn giấy lau miệng cho cậu để cậu ăn tiếp. Ngón tay đột nhiên đụng vào một chỗ ấm áp, cảm xúc mềm mại khiến trái tim đập mạnh, Mạc Ngôn nháy mắt trở nên ngây dại.

Lưu Tiểu Nguyên bỗng nhiên cảm giác được gì đó, ngẩng đầu nhìn Mạc Ngôn. “Tại sao thầy không ăn?”

Mạc Ngôn bình tĩnh lại, cười nói: “Bây giờ tôi không thể ăn cái gì được.”

Lưu Tiểu Nguyên có nằm mơ cũng không biết mình đang chịu tội thay cho lũ tôm kia, nghĩ mình là kẻ trực tiếp gây họa, cơm ăn không vào nữa, giọng nói lập tức lo lắng. “Vậy thầy có đói bụng không?” Đói mất to tròn xinh đẹp vừa sợ hãi vừa áy náy, chớp chớp một chút. Mạc Ngôn giống như bị đầu lưỡi của chú mèo nhỏ liếm, vừa ngứa ngáy, hoang mang lại vừa ấm áp, hưng phấn.

“Đói ~” Mạc Ngôn đặt tay lên bàn chống cằm, tỏ vẻ ủy khuất nhìn Lưu Tiểu Nguyên. Lưu Tiểu Nguyên nghĩ nghĩ, buông đũa xuống, dùng muỗng nhỏ múc một ít canh thịt bò đưa đến miệng Mạc Ngôn. “Uống chút canh chắc là không có việc gì đâu nhỉ?”

Nụ cười ngọt ngào giống như ma xui quỷ khiến làm cho Mạc Ngôn nhất thời mất hết năng lực suy nghĩ, ngoan ngoãn há miệng ngậm muỗng nhỏ kia, hương vị canh thịt bò lúc này thấm tận vào trong lòng.

Bỗng nhiên phát giác ra động tác này của bản thân quá... cái kia, một nam một nữ còn thấy buồn nôn, huống chi là hai tên con trai, Lưu Tiểu Nguyên dừng tay, gắt gao cúi đầu xuống thấp, mình đói bụng, mình ăn cơm, ăn lấy ăn để, vốn gương mặt không lớn giờ này cũng sắp úp thẳng vào lòng bát rồi. Mạc Ngôn cũng hiểu nên không được tự nhiên, cần môi hết nhìn đông lại tới tây, không dám nhìn cái đầu nhỏ bù xù đối diện.

Ra cửa, đứng ở cạnh đường. Những chiếc taxi chạy hối hả, rất ít xe trống. Người chờ xe đường như rất thích ý đứng chờ một hồi lâu, cũng không thêm để ý gió đêm đông lạnh thấu xương. Mạc Ngôn kéo tay Lưu Tiểu Nguyên, đó là vừa rồi sợ một chiếc xe đụng phải cậu nên mới giữ chặt như thế, cũng không buông

ra. Tay nắm rất nóng, tay được nắm cũng rất nóng. Đứng ven đường xe cộ đi lại nườm nượp, hai người cứ đứng mãi như vậy.

“Tôi... Nếu đêm nay không có chuyện gì thì ngày mai sẽ xuất viện.” Mạc Ngôn nhẹ nhàng nói, Lưu Tiểu Nguyên yên lặng gật đầu. Mạc Ngôn thở sâu, dùng sức nắm tay cậu một chút. “Xe đến rồi, lên xe đi. Về phòng nhớ uống nhiều nước ấm, đừng để bị cảm mạo.”

Lưu Tiểu Nguyên nóng lòng, đá cục đá dưới chân. Xe đứng trước mặt bọn họ, Mạc Ngôn mở cửa xe. Lưu Tiểu Nguyên ngồi xuống, ngắc đầu muốn nói gì đó lại thôi, đôi mắt sáng long lanh nhìn Mạc Ngôn. Tay Mạc Ngôn vẫn dút trong túi quần do dự một chút rồi rút ra, đặt một tờ giấy nho nhỏ vào tay Lưu Tiểu Nguyên, anh lập tức đóng cửa xe lại. “Bác tài, cảm ơn. Đi đường chậm một chút.” Đưa tiền xe, Mạc Ngôn nhìn đèn xe màu đỏ hòa vào lòng đường, nhin không được có chút thần thờ.

Lưu Tiểu Nguyên ngồi trong xe, trong tay là tờ giấy Mạc Ngôn đưa. Đó là danh thiếp của anh, mặt trái là một dãy số được viết vội vàng, số điện thoại của anh, cần môi nở nụ cười.

Ánh mắt Lưu Tiểu Nguyên nhu hòa, khóe môi mỉm cười từ từ tiến về ký túc xá, hai nam sinh vừa thấy cậu lập tức né sang hai bên, lưng áp sát tường nhường đường cho cậu. Chờ cậu đi qua, một người le lưỡi. “Cậu nhìn thấy không? Tên này dường như hồn chưa có trở lại xác rồi.” Một người gật đầu. “Cách xa cậu ta một chút, tôi phát hiện người này gần đây hồn phách cứ lên mây.”

Đêm đã khuya, y tá kiểm tra phòng nhẹ nhàng mở cửa phòng Mạc Ngôn, sau đó viết lên phiếu theo dõi ở cuối giường: Bệnh nhân giường số ba sắc mặt ửng hồng, về mặt phần khởi. Có hiện tượng mất ngủ. Đề nghị tăng thêm thuốc an thần.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Trong bóng đêm, hai điểm sáng xuất hiện. Đó là đôi mắt đang mở to của Lưu Tiểu Nguyên, điện thoại nằm trong tay, tim đập thình thịch. Có nên gọi điện cho anh ta không? Chính là phải nói cái gì mới được đây? À, vậy nói cho anh ta biết mình đã về phòng, cũng là sự lễ phép đúng không? Lưu Tiểu Nguyên thuyết phục bản thân, rón ra rón rén xuống giường. Tiểu Phác thở ra trở mình một cái làm cho Lưu Tiểu Nguyên dựng tóc gáy. Đứng giữa phòng nghe tiếng thở đều đều của mọi người, Lưu Tiểu Nguyên mới lò dò đi ra cửa.

Trên hành lang, Lưu Tiểu Nguyên vừa bấm dãy số kia xong liền hối hận, lúc này muộn rồi, có phải anh ta đã ngủ rồi không? Anh ta sẽ nói cái gì? Có phải rất kỳ quái hay không? Cậu âm thầm quyết định nếu một hồi anh không bắt máy sẽ để lại tin nhắn. Sau vài tiếng dương cầm dễ nghe, giọng nói trầm thấp của Mạc Ngôn vang lên: “Alo?” Có chút rung động.

“Là em. Em đã về phòng rồi.” Lưu Tiểu Nguyên nói xong, nhẹ nhàng ngồi xuống bậc thang.

Ngoài trời, ánh trăng trong như nước chiếu rọi xung quanh, bầu trời đêm rất sáng sủa. Đêm, cực kỳ yên tĩnh. Hai người không nói quá mấy câu, phần lớn thời gian là nghe hô hấp của nhau, mãi đến khi một tiếng ‘Ngủ ngon’ kia vang lên, Lưu Tiểu Nguyên mới cúp điện thoại, bỗng nhiên rùng mình. Lúc này cậu mới nhớ tới trên người mình chỉ khoác một chiếc áo ngủ mỏng manh, mông ngồi xuống bậc thang lạnh như băng. Lưu Tiểu Nguyên liền đứng lên, run rẩy chạy về phòng.

...

Ánh mặt trời buổi chiều ấm áp, hết giờ học Chu Kiến vội vàng tụ tập với đội bóng của khoa Lâm sàng để luyện tập. Mười một tên con trai ở sân vận động luyện tập khí thế ngất trời. Người nào người nấy mồ hôi đầm đìa. Các nữ sinh trong đội cổ động dưới sự hướng dẫn của đội trưởng ồn ào hò hét. Đối với nhiệt huyết tuổi trẻ, cái lạnh của mùa đông ở Bắc Kinh không tính là gì.

Đến khi trời tối đen, mọi người mới tan đội. Chu Kiến vắt áo khoác lên vai, kéo ống tay áo thể dục đỏ thẫm lên lộ ra cánh tay cường tráng. Lưu Tiểu Nguyên lẻo đẻo đi sau, trong ngực ôm bóng. Nhịn không được chiêu nhõng nhõo của cậu, Chu Kiến cuối cùng cho cậu một vị trí đội viên dự bị, Lưu Tiểu Nguyên cười đến là xinh đẹp. Đoàn người vừa đi vừa nói cười trở về. Dọc đường đi Lưu Tiểu Nguyên so với ai đều nói rất cao hứng. Vài ngày gần đây cậu nhìn bầu trời trong xanh thì cả ngày cứ như ăn đường cười híp mắt lại như trắng non, ngay cả bác gái mập mạp ở căn tin cũng cao hứng theo cậu, luôn chuẩn bị đồ ăn của cậu chu đáo hơn so với người khác khiến Lão Uy và Tiểu Phác nửa đêm còn lèo nhèo hậm hực.

“Thiên Viễn!” Lưu Tiểu Nguyên mắt sắc thấy ở rất xa ánh đèn hôn ám bên bờ hồ chiếu xuống hai người đang đi chậm chậm, nhìn dáng cũng biết đó là Thiên Viễn và chủ tịch hội Sinh viên Cung Học Yến.

Chu Kiến cũng nhìn thấy, hô to một tiếng: “Thiên Viễn.”

Thiên Viễn không nghe thấy, đi từ từ cùng Cung Học Yến, tán gẫu thật sự vui vẻ. Tâm tình như bị thứ gì đó kéo từ trên đỉnh xuống đáy vực, nụ cười trên mặt Chu Kiến dần biến mất. Hạ mi, Chu Kiến dời mắt đi chỗ khác.

“Chu Kiến, cậu biết không? Gần đây Thiên Viễn và Cung Học Yến cứ dính lấy nhau, tất cả mọi người đều nói bọn họ là một đôi. Chính là trong lòng ai cũng hiểu được Thiên Viễn không có khả năng coi trọng Cung Học Yến, còn không phải vì vị trí trong hội Sinh viên kia sao? Chu Kiến, tên Thiên Viễn này lòng dạ rất sâu, lại có dã tâm, cậu coi chừng một chút.” Một nam sinh cùng lớp ghé vào tai hắn nói.

Chu Kiến ngừng nửa ngày, nặng nề mở miệng: “Để ý gì chứ?”

“Để ý Thiên Viễn đó. Người nào không biết hội Sinh viên là nơi tốt để tới chứ. Vị trí kia vốn nên là của cậu, chúng tôi đều ủng hộ cậu. Chính là ý kiến của lãnh đạo hội Sinh viên cũng rất quan trọng a.”

Chu Kiến quay đầu lại, mấy nam sinh thì nhau gật đầu với hắn.

Hai người bên hồ đứng lại, Thiên Viễn cúi đầu cầm tay Cung Học Yến, ở xa không thấy bọn họ làm gì nhưng thái độ thâm mật khiến cho không người nào có thể nhìn thẳng vào.

“Đi thôi!” Chu Kiến thô lỗ gầm nhẹ một tiếng, xoay người bước đi.

Đám người đã đi xa rồi, chỉ còn Lưu Tiểu Nguyên ôm bóng đứng ngốc ở đó nhìn Thiên Viễn. Chuyện này có thật không?

Thiên Viễn trở lại ký túc xá, vừa mới đẩy cửa đã cảm thấy không khí có gì đó khác khác. Chu Kiến ngồi trên giường cúi đầu, hai tay vòng trên đầu gối. Bả vai dày rộng hơi hơi phập phồng, bộ dáng giống như rất mệt mỏi. Lưu Tiểu Nguyên ngồi trên giường cậu, hai chân để vắt vẻo ra ngoài, hai tay nghịch bóng. Bọn Lão Uy đều ngồi ở chỗ kia, rõ ràng cảm thấy áp suất thấp, đều không nói lời nào.

Thiên Viễn mỉm cười chào hỏi. “A? Đã về rồi sao? Luyện tập có tốt không?”

Chu Kiến ngẩng đầu nhìn y, trên mặt không có biểu tình gì. “Không phải cậu bảo sẽ mua cơm cho bọn tôi sao?”

“A?” Thiên Viễn lập tức ngây ngẩn cả người. Ngực rồi! Tại sao lại quên bég chuyện này chứ? “Thực xin lỗi, tôi quên mất. Buổi chiều bận quá, hội Sinh viên thiếu người cho nên tôi...” Trong phòng thực yên tĩnh, đôi mắt sáng ngời của Chu Kiến nhìn y. Thiên Viễn biết mình đuối lý, ngượng ngùng gãi đầu. “Việc này... Hay là thế này, tôi mời các cậu ra ngoài ăn, coi như chuộc tội. Ha ha...”

Chu Kiến giận dỗi đứng lên cầm chậu tắm vòng qua Thiên Viễn đi ra cửa. Thiên Viễn sững sờ đứng đó, ngược mắt nhìn Lưu Tiểu Nguyên. “Sao vậy? Vì cái gì lại giận như thế?”

Lưu Tiểu Nguyên nhìn y, nhướn nhướn mày.

Trong phòng tắm, Chu Kiến vẩy vôi hoa sen ở mức lớn nhất, nước lạnh gội xuống như dao nhỏ cứa vào da thịt. Chu Kiến cởi áo, dùng khăn mặt hứng nước, ra sức lau rửa cả người.

“Chu Kiến. Nước lạnh.” Ở cửa, Thiên Viễn quần bách đứng đó không biết làm sao. Vừa rồi ánh mắt Chu Kiến nhìn y biểu thị tâm tình rất phức tạp, chính y cũng không thể hiểu thấu đáo. Hắn thật sự giận rồi.

Nhưng mà vì cái gì mới được? Chỉ là bởi vì mình vội quá nên quên mua cơm sao? Chu Kiến, cậu không phải người như thế!

Chu Kiến quay đầu lại, gắt gao mím môi, càng ra sức tắm. Trong phòng tắm cực kỳ yên tĩnh, chỉ có bọt nước từ từ chảy xuống.

Phòng ký túc xá 315 bật đèn trước tiên, tất cả mọi người chưa từng ở trong tình huống áp suất thấp như thế này, lại sợ chọc lửa cháy tới người, cho nên đám người Lưu Tiểu Nguyên không hện mà cùng áp dụng phương pháp bảo vệ bản thân an toàn nhất – chui vào chăn. Người khác chui vào chăn rồi, Lưu Tiểu Nguyên vẫn không ngủ được, cậu còn bị bỏ đói đây. Không nghĩ tới ngày đầu tiên làm đội viên bổ sung lại bị đói xử như thế này, Lưu Tiểu Nguyên có oan mà không thể nói. Về mặt đau khổ sờ sờ bụng rỗng, cậu chợt nhớ tới trong ba lô có đồ ăn, vươn tay sờ sờ ba lô nửa ngày mới thấy. Xong rồi, chỉ còn lại nửa gói bánh quy.

Lưu Tiểu Nguyên cắn bánh quy, lôi điện thoại ra nhìn màn hình màu lam nghĩ: Tên kia đang làm gì nhỉ? Ở nhà xem TV hay là ăn chơi đàng *** bên ngoài? Do dự nửa này, cậu ấn phím soạn một tin nhắn.

Trong phòng thí nghiệm, Mạc Ngôn đang bận rộn với một đồng ống nghiệm. Điện thoại trong túi rung một chút, có tin nhắn. Lúc trước Mạc Ngôn không để ý tới nhưng từ khi đem số điện thoại của mình cho cậu nhóc quậy phá kia thì anh cực kỳ miễn cảm với tiếng điện thoại. Anh duỗi một tay ra lấy điện thoại, là cậu, trong lòng chấn động một chút. Trên màn hình là một hàng chữ nhỏ màu lam: ‘Buổi tối em chưa ăn cơm, thật đói’

~~~~~

Sau từ ‘đói’ còn thêm một hàng dài ký tự ‘~’. Mạc Ngôn giống như có thể thấy mặt Lưu Tiểu Nguyên xị ra với khóe miệng kéo dài xuống. Nhẹ nhàng nở nụ cười, anh ngồi xuống, ngón tay vuốt từng chữ trong tin nhắn. Đây là lần đầu tiên dùng phương thức trao đổi như thế này với cậu. Anh gửi đi một tin: ‘Tôi cũng chưa ăn cơm, cùng nhau ra ngoài ăn đi. Nhớ mang tiền theo, em mời khách.’

Gửi tin xong, Mạc Ngôn ngồi trên ghế cười ha ha. Quả nhiên không đầy một phút sau Lưu Tiểu Nguyên đã nhắn lại: ‘Dựa vào cái gì chứ?’ Theo sau là hình một cái đầu nghiêng rằng nghiêng lợi. Mạc Ngôn cười tùm tùm nhắn lại: ‘Bởi vì lần trước tôi mời rồi, cho nên em phải đáp lễ.’

Lưu Tiểu Nguyên vừa thấy tin này, hai mắt trừng thật lớn, hùng hổ ‘nói’: ‘Thầy! Thầy thực vô lại... PPP’

Tin nhắn đáp trả là một khuôn mặt tươi cười thật lớn kèm theo câu ‘Tôi ở cổng trường chờ em’. Lưu Tiểu Nguyên ghé đầu nhìn hai kẻ đang không được tự nhiên ở dưới, nhẹ nhàng xuống giường, lặng lẽ chạy.

Phòng 315 có hai giường tầng, mỗi giường tầng có hai giường đặt cạnh cửa. Chu Kiến và Lưu Tiểu Nguyên một giường, Thiên Viễn và Tiểu Phác một giường, hai giường tầng đặt đối diện nhau. Chu Kiến và Thiên Viễn đều ở giường dưới, hai người mỗi ngày đều nằm ngủ thẳng cẳng nhưng hôm nay như thường lệ nằm đó mà ai cũng không ngủ được.

Chu Kiến gối đầu lên một cánh tay, gắt gao mím môi lại. Buổi trưa hắn đi tìm Thiên Viễn tới xem mình luyện bóng, nhưng y lại nói có chuyện cần làm, thì ra là hẹn hò với con gái. Và cũng quên luôn việc có hai người chờ y mua cơm về. ‘Gần đây Thiên Viễn và Cung Học Yến cứ dính lấy nhau, tất cả mọi người đều nói bọn họ là một đôi. Chính là trong lòng ai cũng hiểu được Thiên Viễn không có khả năng coi trọng Cung Học Yến, còn không phải vì vị trí trong hội Sinh viên kia sao? Chu Kiến, tên Thiên Viễn này lòng dạ rất sâu, lại có dã tâm, cậu coi chừng một chút.’ Chu Kiến giống như bị người ta hung hăng đánh một cú vào lòng, hít một hơi thật lạnh. Thiên Viễn, việc này có thật không? Tôi không tin! Tôi không tin cậu kiêu ngạo như vậy lại dùng chính mình làm lợi thế để đối lấy lợi ích! Chính là Thiên Viễn kéo tay Cung Học Yến, hình ảnh kia giống như kim châm vào tim hắn. Lễ nào đối với cậu mà nói, vị trí trong hội Sinh viên so với trong sạch của cậu, so với tình bạn của chúng ta còn quan trọng hơn sao? Hay là trong lòng cậu căn bản không có thứ gọi là tình nghĩa? Ở trong lòng cậu ta, mình chỉ là đối thủ của cậu ta mà thôi. Đối thủ! Chu Kiến thống khổ nhắm mắt lại.

Thiên Viễn nằm suy nghĩ lan man, cảm giác Chu Kiến nôn nóng trần trọc. Khổ sở, ủy khuất, nghi hoặc tạo thành một chiếc dây thừng buộc chặt lấy trái tim y rồi kéo xuống. Nhìn Chu Kiến kích động chạy tới nói hãy đến xem hắn luyện bóng, y thấy thật sự ấm áp. Chính là hôm nay hội Sinh viên thiếu người mà y lại đồng ý hỗ trợ bọn họ, Chu Kiến thất vọng y nhìn ra được nên muốn mua đồ ăn ngon cho bọn họ để chuộc

tội. Ai biết y lại gặp Cung Học Yến tìm mình để hỏi ý kiến về bức tranh cho đầu báo kỳ này của hội Sinh viên, thuận tiện tán gẫu rồi nói hăng say quá nên đã quên mất việc này. Chu Kiến, tôi không tin cậu vì chuyện này mà tức giận, không hề giống cậu chút nào. Cậu nhất định là tức giận về chuyện hội Sinh viên. Đúng vậy, tôi rất muốn vị trí kia nên mới có thể cố gắng chăm chỉ, xung phong nhận việc như thế. Tôi chỉ muốn làm cho mọi người nhận ra thực lực của tôi mà thôi. Chu Kiến, cậu giống như ánh mặt trời nhưng tôi lại không phải ánh trăng đứng sau lưng mặt trời. Có lẽ cậu khinh thường việc tôi làm nhưng tôi phải biết tạo cơ hội cho bản thân mình.

...

Lưu Tiểu Nguyên nhanh như chớp chạy tới cổng trường. Mạc Ngôn đứng ở góc nhỏ, áo khoác dài màu đen ôm lấy thân thể cao to, nhẹ nhàng phủ xuống hai chân. Lưu Tiểu Nguyên chạy đến trước mặt anh, hơi thở trắng xóa thoát ra khỏi miệng. “Thầy còn chưa về nhà mà ở đây làm gì vậy?”

Mạc Ngôn lấy khăn quàng quần xung quanh cổ Lưu Tiểu Nguyên, nhẹ giọng nói: “Công việc trong phòng thí nghiệm khiến thời gian trôi qua thật nhanh, nếu em không nói thì tôi cũng quên bằng đi mấy tiếng rồi. Đi thôi, đói bụng quá!”

“Em có thể nói được, về điểm này tiền tiêu vặt của em đủ để ăn no căng bụng.” Lưu Tiểu Nguyên nhét hai tay vào khăn quàng cổ rộng thùng thình của Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn cười ôm chầm lấy vai cậu, nhét cậu vào trong taxi.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Trong xe taxi, hai người ngồi cạnh nhau trên băng ghế phía sau. Không biết là do hệ thống sưởi trong xe mở có chừng mực hay là do cánh tay sắp dính sát vào cánh tay Mạc Ngôn mà Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy cả người khô nóng, nhưng trong lòng luyến tiếc tách ra. Cậu cúi đầu nới rộng khăn quàng cổ ra một ít, chóp mũi chôn vào vải dệt mềm mại ấm áp, đều là mùi của anh. Vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc với mùi của người khác gần như thế này, cảm giác thực mới mẻ, thực kỳ quái nhưng... cũng tốt lắm.

Lưu Tiểu Nguyên lặng lẽ ngẩng đầu muốn nhìn anh một chút, kết quả Mạc Ngôn đang hơi hơi nghiêng đầu nhu hòa nhìn cậu. Ánh mắt chạm phải nhau, hai người giật mình bối rối quay đầu đi. Mạc Ngôn quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa xe, Lưu Tiểu Nguyên cầm đầu vào khăn quàng cổ, rằng nhanh nhẹ nhàng cắn cắn.

Xe dừng trước một nhà hàng được trang trí rất thanh nhã. Lưu Tiểu Nguyên xuống xe hít một hơi khí lạnh, thật là lạnh a. Muốn giết người sao?

Sau khi hai người ngồi xuống, Mạc Ngôn bắt đầu gọi món. Lưu Tiểu Nguyên nhìn thực đơn nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Đây là do thầy chọn, nếu em không đủ tiền thì thầy phải đi rửa bát đĩa trừ nợ.”

Mạc Ngôn dương dương tự đắc. “Không sao cả, tôi không phải chưa từng làm qua. Lúc du học tôi cũng rửa bát đĩa thuê hơn hai năm đấy.”

Lưu Tiểu Nguyên lấy đũa chống cằm. “Em nghe nói lưu học sinh đại đa số đều là rửa bát đĩa thuê, tại sao thầy cũng làm việc này để sống? Nói gì thì nói thầy cũng là bác sĩ tương lai của đất nước mà.”

Khóe miệng Mạc Ngôn xuất hiện một nụ cười khổ khó phát hiện, khẽ thở dài. “Thì sao chứ? Đều là sinh viên không có kinh nghiệm như nhau thôi. Chi phí học tập của tôi là chi phí của lưu học sinh, so với du học tự trả tiền đã tốt hơn rất nhiều rồi. Lúc đó tôi thường làm nhiều việc cùng một lúc, như vậy không cần mẹ cho tôi sinh hoạt phí, còn để dành được một ít gửi về nữa.”

Lưu Tiểu Nguyên gương miệng, tưởng tượng đến cảnh Mạc Ngôn đứng trước một đồng bát đĩa đầy dầu mỡ cầm khăn rửa rửa. Sau đó hình ảnh đổi thành chính mình. A! Lưu Tiểu Nguyên dùng sức lắc đầu.

“Có lẽ đợi tới lúc em xuất ngoại du học có thể không cần phải đi rửa bát đĩa nữa.” Mạc Ngôn cười tủm tỉm nhìn cậu.

Lưu Tiểu Nguyên lắc đầu. “Em không đi. Ở nhà em cũng chưa từng rửa bát đĩa bao giờ, không cần dày dạn bản thân như thế.”

Đồ ăn được mang lên, Lưu Tiểu Nguyên cúi đầu ăn. Mạc Ngôn gấp đồ ăn đặt vào bát cậu. “Buổi tối vì sao chưa ăn cơm vậy? Cơm cần tin khó ăn lắm à?”

Lưu Tiểu Nguyên cố nuốt xuống một miếng đầy thức ăn, dùng sức lắc đầu. “Haiz, đừng nói nữa. Em đây đúng là gỗ cưa thành cháy, hại cả trong chậu. Hai người bọn họ không được tự nhiên làm hại em cũng đôi bụng theo.”

“Ai a?”

“Chu Kiến và Thiên Viễn.” Lưu Tiểu Nguyên đặt đũa xuống, nói từ đầu tới cuối chuyện xảy ra từ hôm tranh cử lớp trưởng cho tới nay, cuối cùng thở dài. “Thiên Viễn đó, từ đầu em đã nhìn cậu ta không vừa mắt, cảm thấy cậu ta chẳng tốt đẹp gì. Nhưng ở trong ký túc xá một thời gian dài với nhau cũng hiểu được kỳ thật cậu ta không phải như vậy. Nói cậu ta thật sự thấp hèn tới mức dựa vào Cung Học Yến đi tranh cái gì đó em thật sự không tin được.”

Mạc Ngôn mỉm cười nghe, trong lòng không thấy tốt là bao. Xa rồi thực tế không phải là thiên đường, lời đồn đại, ghen tị, lừa gạt và uy hiếp, những hậu quả mà nó gây ra cho những đứa trẻ này sẽ không vì bọn họ còn là vị thành niên mà giảm bớt mức độ thương tổn. Nhưng đây là những gì bọn họ phải trả qua, tựa như những kiến thức phải nắm giữ. Một ngày nào đó bọn họ ra ngoài xã hội, một mình gánh vác tất cả còn gặp nhiều trở ngại hơn, khi đó những gì gặp phải ngày hôm nay sẽ dạy bọn họ cách ứng phó như thế nào.

“Chu Kiến và Thiên Viễn em nghiêng về bên nào hơn?”

Mạc Ngôn chấm tôm đã bóc vỏ sạch sẽ vào muối rồi đặt vào bát Lưu Tiểu Nguyên, Lưu Tiểu Nguyên gấp lên ăn, cái miệng nhỏ nhắn phình lớn còn không quên nói chuyện: “Đương nhiên là Chu Kiến a. Bọn em là bạn thân, lúc nào cũng ủng hộ cậu ấy.”

Mạc Ngôn đưa khăn giấy qua, mỉm cười nhìn cậu. Lần trước cũng là như thế, chính mình được anh lau miệng cho, nghĩ tới đó mặt liền phát sốt, Lưu Tiểu Nguyên thật sự không có can đảm thử lại một lần nữa, do dự một chút rồi vươn tay nhận lấy.

Trên tay Mạc Ngôn trống không, cảm thấy trong lòng cũng trống rỗng một khoảng. Anh rút tay về, chạm vào nơi lúc trước đụng vào chỗ ẩm áp mềm mại kia, lòng chua xót phát đau. Lưu Tiểu Nguyên cúi đầu lau miệng, nửa ngày không ai nói gì.

“À, trước kia thầy cũng ở ký túc xá kia như bọn em à?” Lưu Tiểu Nguyên là người đầu tiên không chịu nổi, mở miệng. Lúc có chuyện để nói thì không sao, lúc cả hai người đều không nói lời nào sẽ có cảm giác khó nóng không ngừng lan ra, cảm giác kích động như vậy thật khổ sở.

“Ừ, hướng của tòa nhà đó không tốt, người ở đó giống như chịu tội. Hồi đó bọn thầy đã thuận miệng làm một bài về, đoạn trước đã quên, chỉ nhớ rõ một câu là ‘Hạ ẩm đông lạnh.’” Mạc Ngôn cười nói.

Lưu Tiểu Nguyên vỗ bàn, lòng đầy cảm phẫn nói: “Lạnh thấu xương. Mỗi tối em ngủ giống như chui vào hầm băng. Khi chui vào chân toàn bộ răng đều va vào nhau lạch cạch lạch cạch như gõ mõ vậy đấy.”

Mạc Ngôn cười rộ lên. “Hệ thống sưởi ấm không phải mới được sửa sao? Vẫn còn tệ à? Các em đi tìm nhân viên quản lý xem.”

“Tim! Thầy biết người ta nói sao không? Đây là do hệ thống sưởi ấm cũ rồi, không có cách. Là con trai mà sợ lạnh cái gì? Có câu nói tên gốc ngủ lạnh hoàn toàn dựa vào thân nhiệt cao...” Lưu Tiểu Nguyên thanh thanh cổ họng bắt chước quản lý viên nói khiến cho Mạc Ngôn miệng đầy trà bị sặc, ha ha cười.

Cười đủ, Mạc Ngôn nhìn cậu. “Dù sao cũng phải nghĩ cách, không thể để lạnh thế được.”

Lưu Tiểu Nguyên gấp một miếng cá bỏ vào miệng, đắc ý nói: “Em có cách. Khi nào thật sự rất lạnh sẽ chui vào chăn Chu Kiến. Tên kia có thân nhiệt rất cao.”

Đầu giống như bị bổ một cú, bát canh trong tay Mạc Ngôn bị bóp mạnh một chút. Yên lặng buông bát canh xuống, Mạc Ngôn cảm thấy trong lòng giống như bị cái gì đó bao lấy, hung hăng giáng xuống, không tiếng động thấp giọng nói: “Hai người không chặt sao?”

Mạc Ngôn ảo não nhưng Lưu Tiểu Nguyên không thấy, cậu rất chuyên tâm nhắm nháp cá sốt chua ngọt trước mặt, vừa ăn vừa đỉnh đặc nói: “Chật chứ. Cho nên sau khi em chui vào chăn liền liền mạng ôm cậu ấy, ôm tới mức cậu ấy không chịu nổi tự động leo lên giường của em ngủ.” Cậu ngẩng đầu cười như kẻ trộm. “Nhưng chiêu này không thể dùng lâu, dùng nhiều sẽ không linh.”

Mạc Ngôn cúi đầu hăng say ăn canh, không cần soi gương cũng biết nhất định đỏ mặt tía tai. Cái gì thế này chứ! Mạc Ngôn lần đầu tiên biết khả năng liên tưởng của mình lại có thể phong phú như thế.

Đồ ăn không ăn, canh cũng không uống, đầu dừa đặt trên mặt bàn tạo thành những ký hiệu hình thù kỳ quái, hai người chậm rãi nói thật nhỏ. Không phải có điều gì quan trọng, cũng không phải nói điều không nên, chỉ là muốn ở bên nhau thêm một chút.

“Xin lỗi, hai vị. Chúng tôi muốn đóng cửa, hai vị xem...” Nhân viên phục vụ đẩy cửa bước vào.

Lưu Tiểu Nguyên hoảng sợ, luống cuống tay chân lấy điện thoại ra xem – mười một giờ. “Chết rồi!” Cậu hét thảm một tiếng, sao mà lo liệu đây?

Mạc Ngôn cũng hoảng sợ, bất tri bất giác mà muộn thế này rồi, trường học sớm đã đóng cửa, nguy rồi.

“Em về phòng thế nào đây?” Lưu Tiểu Nguyên đau khổ nói.

Mạc Ngôn vỗ vỗ đầu cậu, an ủi: “Không có việc gì, tôi đưa em về.” Sau đó anh quay đầu nói với nhân viên phục vụ: “Tính tiền giúp tôi.” Nói xong liền rút tiền ra khỏi túi.

Lưu Tiểu Nguyên nhớ rõ hôm nay mình mời khách. “Haiz, không phải nói là...”

Mạc Ngôn cười tủm tỉm. “Gần đây tôi không rảnh rửa bát đĩa.”

Lưu Tiểu Nguyên cười hắc hắc, chiêu này của anh rất khá, vậy được rồi. “Lấy cho tôi thêm hai cân thịt bò nướng, chín chứ đừng tái.”

Sau một lúc, một gói lớn thịt bò nướng chín được mang tới. Mạc Ngôn buồn cười nhìn cậu. “Em làm gì vậy?”

Lưu Tiểu Nguyên cẩn thận dùng túi nilon gói lại, thở dài. “Không phải vẫn còn hai tên cứng đầu chưa ăn cơm đó sao?”

Mạc Ngôn ôn hòa sờ sờ mái tóc nâu của cậu, cậu nhóc nghịch ngợm này đang đau lòng người khác đây mà.

“Chúng ta về thế nào đây?” Lưu Tiểu Nguyên ngồi trong xe nhìn Mạc Ngôn bên cạnh.

Mạc Ngôn cười tủm tỉm dựng thẳng một ngón tay lên. “Đừng hỏi, nghe tôi là được rồi.”

Cái gì thế không biết? Thần thần bí bí. Lưu Tiểu Nguyên bĩu môi.

Xe không dừng lại trước cửa học viện Y mà dừng trước một ngõ tắt nhỏ yên lặng.

“Đây là đâu?”

Mạc Ngôn không nói lời nào, kéo tay Lưu Tiểu Nguyên đi về phía trước. Càng chạy mặt đất dưới chân càng cao, xung quanh bị tường bao vây. Mạc Ngôn dừng bước, ánh mắt của anh trong bóng đêm vô cùng sáng ngời. “Chúng ta trèo tường vào đi.”

“Trèo tường?” Lưu Tiểu Nguyên hưng phấn nhìn Mạc Ngôn. “Thầy cũng trèo tường sao?”

Mạc Ngôn nở nụ cười, cúi đầu nói: “Khi đi học, cùng các học sinh khác chơi sung tới mức quên thời gian, liền trèo chỗ này mà về.”

“Không bị bắt sao?” Lưu Tiểu Nguyên liền hỏi.

Mạc Ngôn cười đắc ý. “Tôi chưa bị bắt lần nào.”

Anh nói xong liền bật người bám vào tường, dùng lực một chút liền leo lên. Nhìn Mạc Ngôn vẫy tay với mình, Lưu Tiểu Nguyên bỏ gói thịt bò vào lòng ngực, lùi lại mấy bước rồi nhảy lên thật mạnh, bám vào tường. Mạc Ngôn vươn tay kéo cậu lên. Hai người cùng lúc nhảy xuống dưới. Dưới chân hai người là bùn đất tươi xốp, còn có cỏ hoang khô héo mọc dày như nêm.

“Đây là đâu vậy?” Lưu Tiểu Nguyên khản trương hạ giọng.

“Đi theo tôi.”

Thật tối, mặt đất dưới chân không hề bằng phẳng, Mạc Ngôn nắm chặt tay cậu. Hai người dựa sát vào nhau, từng bước cẩn thận đi trong bóng đêm. Đột nhiên Lưu Tiểu Nguyên trượt chân, còn chưa kịp kêu ra tiếng đã bị một cánh tay dùng sức trên lưng, ôm vào trong ngực.

Hai cơ thể dán sát vào nhau, thậm chí có thể nghe thấy hơi thở dồn dập của người kia, nghe được tim đập rất mạnh. Một giây này tựa như trăm năm cũng có lẽ trăm năm chính là một giây này. Lưu Tiểu Nguyên nhẹ nhàng đẩy Mạc Ngôn ra, rời khỏi sự ấm áp. Cúi đầu, ai cũng biết biểu hiện trên mặt mình nhất định là không thuốc chữa, bóng tối thật là một thứ tốt. Lưu Tiểu Nguyên xoay người đi về phía trước, Mạc Ngôn theo sau, vòng qua cây cối, phía trước rộng rãi sáng sủa. Mặt hồ bằng phẳng phản chiếu ánh trăng màu bạc sáng trong.

Đi từ từ dọc theo cạnh hồ, hai người đều không nói lời nào. Rung động vừa rồi dần dần biến thành ngọt ngào nhẹ nhàng, thậm chí tận tim gan. Đi tới ký túc xá nam, Mạc Ngôn dừng lại. “Về phòng đi, muộn rồi.”

Lưu Tiểu Nguyên dứt hai tay vào túi quần, cúi đầu đứng im, không nói lời nào cũng không động đậy gì. Không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng trở nên ôn nhu, mềm mại, Mạc Ngôn tới gần một chút cầm lấy tay cậu. Lưu Tiểu Nguyên hít thở không thông, yên lặng tháo khăn quàng cổ xuống, giúi vào ngực anh rồi xoay người đi. Nhìn bóng dáng cậu dần biến mất, Mạc Ngôn nắm chặt khăn quàng cổ trong tay.

Vốn là phải về nhà không ngờ lại đi ra ngoài với cậu. Buổi tối nay làm thế nào đây? Mạc Ngôn im lặng nở nụ cười, quên đi, ở tạm trong phòng làm việc một hôm vậy.

Lưu Tiểu Nguyên rón rén trở lại phòng, ngồi xổm cạnh giường Chu Kiến, lấy thịt bò nướng nóng hổi từ trong ngực ra, đẩy đẩy hẳn. “Lão đại! Lão đại!”

Chu Kiến cắn bản không ngủ, ngửi thấy mùi thịt bò lập tức xoay người lại. “Tên nhóc này sao thế? Giờ mới về hả?”

Lưu Tiểu Nguyên cười hì hì. “Tôi đi kiếm cái ăn cho cậu. Người là sắt, cơm là đá, nếu không ăn cậu sẽ không ngủ được, đúng không? Mau ăn đi, còn nóng hổi đó.”

Chu Kiến xoay người ngồi dậy, mở gói ra, vừa lòng hít hít mũi. “Xem ra tên nhóc cậu còn có lương tâm.”

“Đúng thế! Tôi là bạn thân của cậu mà.” Lưu Tiểu Nguyên cọt nhả bò lên giường.

Chu Kiến chia một nửa thịt bò nướng ra, nhìn Thiên Viễn đang nằm nghiêng, lấy tay đẩy qua. Thiên Viễn cũng không ngủ, thấy đồ nướng được đưa qua, ngừng lại một chút rồi nhận lấy. Hai người, một quay mặt vào trong, một quay mặt ra ngoài, không nói tiếng nào ăn thịt bò nướng. Lưu Tiểu Nguyên nằm ngửa mặt lên trần, tỉ mỉ nhớ lại chuyện xảy ra lúc này, chỗ bị dùng sức ôm trên lưng càng ngày càng nóng.

Ba người đều có tâm sự riêng nhưng không ai nghĩ tới ác mộng đang chờ bọn họ phía trước.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Chu Kiến khoác áo đỏ thắm hấp tấp chạy về ký túc xá. Trận đấu sẽ bắt đầu ngay bây giờ mà hắn lại rời khỏi vị trí. Đẩy cửa ra, trong phòng im ắng chỉ có mình Thiên Viễn ngáy người tựa vào đầu giường. Chu Kiến sững sốt một chút rồi đứng lại. Từ lần náo loạn kia trở đi, hai người liền không còn nói chuyện tự

nhien với nhau nữa. Lúc tất cả mọi người có mặt thì đều làm bộ như không có chuyện gì, chính là những lúc ngẫu nhiên ánh mắt chạm nhau vẫn có thể thấy trong lòng còn khúc mắc chưa tháo gỡ.

Chu Kiến đứng ở cửa nhẹ nhàng thở dốc, hai tay không biết để đâu liền xỏ vào túi. Kỳ thật hắn muốn lớn tiếng gọi y giống như lúc trước, có thể ôm vai bá cổ nói giỡn nhưng dường như có trở ngại giữa hai bọn họ nên không thể tự nhiên đối diện nhau được. Thiên Viễn thấy hắn đi vào, tim bắt đầu đập loạn lên, lập tức đứng thẳng dậy, ánh mắt mơ hồ không biết có nên đi qua hay không. Chu Kiến cúi đầu đi tới mấy máy môi định nói chuyện nhưng cuối cùng không nói gì, vội vàng xỏ giày vào rồi chạy đi. Cánh cửa đóng lại, Thiên Viễn thấy lòng thật nặng nề.

Đi ra khỏi ký túc xá, Thiên Viễn đứng ở bãi đất trống nghe tiếng hoan hô từ khán đài vọng lại. Tất cả mọi người đang ở nơi nào đó xem trận đấu. Hôm nay là trận đấu tiên của bọn Chu Kiến, nhất định phải thắng đây. Y vô thức đi tới cạnh sân bóng. Trong đám người nhiệt tình, Thiên Viễn nhìn thấy bóng dáng màu đỏ kia chạy vội vã, khoe môi hiện lên nụ cười thản nhiên. Chẳng lẽ hắn không biết mệt sao? Tiếng hoan hô vang lên rầm trời, nam nữ xung quanh đều kiễng chân hò hét, Chu Kiến sút vào. Trên sân cỏ, hậu vệ cao lớn hưng phấn ôm lấy Chu Kiến, Chu Kiến vung tay hô to! Giữa tiếng hò hét, sợi tóc màu đen dần dần che mất ánh mắt sáng rực. Thiên Viễn xoay người đi ra.

Trong phòng làm việc hội Sinh viên, Cung Học Yến đang tập trung tinh thần nhìn chằm chằm màn hình máy tính. Cửa mở, Thiên Viễn đi tới.

“Thiên Viễn, có chuyện gì sao?” Nửa ngày không nghe thấy động tĩnh gì, Cung Học Yến xoay người lại. Thiên Viễn dựa vào bàn cúi đầu, sợi tóc đen bóng che khuất suy nghĩ trong mắt. “Sao thế?” Cung Học Yến kỳ quái hỏi.

Thiên Viễn dựa vào bàn nắm chặt tay rồi lại buông ra, nửa ngày sau mới rầu rĩ nói: “Đàn chị, em muốn rời hội.”

Cung Học Yến ngăn người, lập tức gạt gạt. “Là bởi vì những lời đồn khó nghe kia của bọn họ sao?”

Thiên Viễn yên lặng gạt đầu.

“Chị nghe rồi, không có gì mới mẻ hết. Những lời kiểu này chị nghe nhiều năm rồi. Mỗi lần hội Sinh viên tuyển người mới đều có những lời đồn quái gở như vậy xuất hiện. Đừng để ý.”

Thiên Viễn ngẩng đầu, giọng nói rầu rĩ. “Nhưng em rất áy náy, hại chị cũng bị liên lụy. Đàn chị, thực xin lỗi.” Từ lúc biết có tới nay, Thiên Viễn rất hài lòng với vị Cung Học Yến được toàn bộ học viện Y gọi là đàn chị này.

“Xin lỗi cái gì chứ? Năm nay thật vất vả chị mới vượt qua được một anh chàng đẹp trai thế này, em khiến chị thấy rất tự hào.” Cung Học Yến nói đùa khiến cho Thiên Viễn nhin không được nở nụ cười, nhưng là nụ cười kia có hơi gượng ép. “Thiên Viễn, em là bí thư chi bộ của ban các em, tài năng của em mọi người đều biết rõ, nếu chỉ vì những câu nói gây chuyện lúc rảnh rỗi mà rút lui thì chị thấy không đáng giá đâu.” Cung Học Yến thẳng thắn nói, bốn năm liên tục làm chủ tịch hội Sinh viên, chính trị, tư tưởng, công tác đều không phải trò đùa. Câu nói đầu tiên làm cho Thiên Viễn ngẩng đầu lên. “Nhưng em cũng có khuyết điểm. Em rất miễn cưỡng, lại kiêu ngạo. Tính nhẩn nại của em không đủ. Thiên Viễn, bản thân không được tự nhiên là khuyết điểm của em. Chúng ta phải học chịu đựng, có thể chịu khổ cũng phải chịu được ủy khuất.”

Thiên Viễn nghe xong xúc động trong lòng, ngừng một lát nhỏ giọng nói: “Áp lực của em rất nặng. Em và Chu Kiến... Ai thắng đều khổ sở cả. Em không muốn làm người khác hiểu lầm, lại không thể nào giải thích với chị được.”

Cung Học Yến thở dài. “Thiên Viễn, chị biết các em là anh em sống chung với nhau, tình cảm tốt. Nhưng cái đó và việc tỏ rõ năng lực của bản thân, phục vụ cho trường học là hai chuyện khác nhau. Lần này cái ghế trống trong văn phòng kia không chỉ có năm nhất các em báo danh, cũng không phải chỉ có riêng hai người các em. Những người tràn đầy tự tin vào bản thân còn nhiều mà, sao trong mắt em chỉ thấy có Chu Kiến vậy?” Một câu này làm cho Thiên Viễn nhất thời đỏ mặt, lòng dạ nhộn nhạo sửa sang lại bằng trên bàn. Cung Học Yến không phát hiện ra có điều khác thường, tiếp tục nói: “Thiên Viễn, không cần vì bản

thân khiếm khuyết mà thiếu tin tưởng tìm có này có nọ. Thắng cũng tốt, thua cũng được, đây là cơ hội để em rèn luyện bản thân. Chị hi vọng em sẽ suy nghĩ những lời vừa rồi.”

Thiên Viễn gật đầu.

Cửa mở, Lưu Dân Hạo ở tổ Thể dục đi đến, thấy Thiên Viễn liền lớn tiếng nói: “Ồ, sao cậu còn ở đây? Trận đấu sắp xong rồi, cậu tới xem kết quả đi.”

Thiên Viễn tỉnh táo lại, vội vàng trả lời rồi chạy ra ngoài, chạy tới cửa liền đỏ mặt quay lại, xấu hổ đặt bảng trong tay xuống mặt bàn.

Nhìn bóng dáng Thiên Viễn rời đi, Lưu Dân Hạo ngồi lên mặt bàn. “Haiz, người này cũng không tồi. Cậu không biết trận đấu hôm qua cậu ta làm trọng tài đâu, rất có bài bản.”

“Ừ, chính là tâm lý còn non yếu, có chút áp lực liền không chịu được.” Cung Học Yến tiếp tục nhìn chăm chăm máy tính.

Lưu Dân Hạo đá đá ghế của cô. “Chu Kiến Chu Kiến Chu Kiến!”

Cung Học Yến bày ra vẻ mặt đau khổ kêu lên: “A, cậu đừng thúc giục tôi. Cậu nghĩ tôi có ba đầu sáu tay sao? Chu Kiến là người của văn phòng, tổ Thể dục của cậu cũng không thiếu người.”

“Tôi mặc kệ, tôi đã quyết chọn Chu Kiến. Tôi đã nói với cậu rồi, nếu cậu không thu xếp xong việc này thì lần sau hội Sinh viên có việc tổ Thể dục bọn tôi sẽ không tham gia đâu.”

“Cậu dám?” Cung Học Yến liếc xéo Lưu Dân Hạo đang cợt nhả. “Tôi đây không phải đang làm báo cáo đó sao? Cậu cho là tăng người dễ dàng lắm sao?”

...

“Những người tràn đầy tự tin vào bản thân còn nhiều mà, sao trong mắt em chỉ thấy có Chu Kiến vậy?” Thiên Viễn nhớ lại rãnh mạch những lời này, từng chữ từng chữ giống như lông chim đột nhiên không nặng không nhẹ xáo động trong lòng.

...

Giải bóng đá League tiến hành đối kháng theo tổ đội của các năm, sau đó tuyển ra những đội xuất sắc nhất tiến vào trận chung kết. Hôm nay là trận đầu tiên của khoa Lâm sàng năm nhất, kết quả 3-0 khiến cho mỗi nam sinh đều ngẩng mặt lên trời tự hào. Tốc độ tiến bộ của đội bóng khiến Chu Kiến rất vừa lòng, mọi người ngày càng phối hợp ăn ý. Mục tiêu từ trước của Chu Kiến chỉ là thứ năm mà hiện tại đã nâng lên mức nhất nhì. Niềm vui thắng lợi hiện hết trên mặt, nhóm nam sinh đầu đầu mồ hôi hi hi ha ha quay về ký túc xá. Lưu Tiểu Nguyên làm đội viên dự bị tự nhiên cũng vui sướng hài lòng theo sau.

Vừa mới tiến đến cửa khu ký túc xá, bác Lưu gác cổng liền đuổi theo. “Khụ! Lưu Tiểu Nguyên! Chớ đi, có cái này cho cậu đây.”

Lưu Tiểu Nguyên chạy nhanh lại. “Ồ, bác Lưu, bác có thứ tốt gì cho cháu thế?”

Bác Lưu lấy một cái bao lớn trong phòng ra. “Thứ này tôi có muốn cho cũng không thể. Là lông vịt thứ thiệt đấy.”

Lưu Tiểu Nguyên nhận lấy, là chăn đệm lông vịt rất dày, trong lòng chợt rung động, đầu bắt đầu nóng lên, không yên hỏi: “Là ai đưa tới ạ?”

“Là thầy Mạc của các cậu chứ ai, nói là người nhà cậu đưa, thuận đường nên thầy ấy mang tới đây. Nhìn thầy giáo các cậu thật tốt còn tốt bụng mang giúp đỡ vật.” Bác Lưu vẻ mặt cảm thán.

Lưu Tiểu Nguyên cắn môi nở nụ cười, ôm chặt chăn đệm chạy như bay lên lầu ba để lại sau lưng mấy anh chàng nhìn không chớp mắt, chưa từng thấy cậu có thể chạy như vậy a.

Chạy một hơi về phòng, Lưu Tiểu Nguyên lấy chân đá văng cửa ra. Lão Uy và Tiểu Phác đang cầm cà mèn chuẩn bị đi ăn cơm, thấy cậu tiến vào liền hoảng sợ. Lưu Tiểu Nguyên cũng không nói gì, cười tủm tỉm đem chăn đệm của mình buộc lại rồi ném qua một bên, cẩn thận lấy đồ mới ra. Mặt trong màu vàng nhạt viền màu da cam, mặt ngoài đều là lông cừu trắng như tuyết.

“Ồ ồ, thật là đẹp mắt! Là lông vịt à?” Tiểu Phác bay qua, mắt tỏ vẻ hâm mộ.

“Ôi mẹ ơi, thật là sung sướng! Đúng là mẹ ruột có khác. Đúng rồi, lúc này liền nhận Lưu Tiểu Nguyên là mẹ ruột rồi hết lòng yêu thương a.” Lão Uy sờ soạng chăn đệm, liên tục chép miệng.

Lưu Tiểu Nguyên mau chóng kéo tay hắn ra. “Đừng sờ nữa! Bẩn chết!”

Chu Kiến vào phòng cũng chạy lại xem. “Thầy Mạc biết người nhà cậu sao? Còn mang chăn đệm lại đây nữa. Đúng rồi, gần đây nhìn không ra cậu có qua lại với thầy ấy đâu.”

Lưu Tiểu Nguyên đang vui trộm trong lòng bị những lời này dọa thiếu chút nữa rơi từ trên giường xuống đất, gương mặt non nớt hồng hồng. “Ha ha ha ha, lúc không có tôi trong phòng lại nói nhảm chứ gì!” Không cần biết những lời này có phải là lý do thoái thác hay không, Lưu Tiểu Nguyên nghiêng người nằm trong chăn. Lúc chui vào chăn, Lưu Tiểu Nguyên không nhịn được thở dài một hơi, haiz, thật thoải mái! Đệm giường dày mà mềm mại, giống như nằm trong đám mây mềm xốp. Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy cả người bắt đầu lâng lâng.

Tất cả mọi người đi khỏi, Chu Kiến cầm lấy cả mền cũng muốn đi, lại thấy Lưu Tiểu Nguyên còn đang nằm trong chăn, tức cười nói: “Haiz, cậu không ăn cơm hả? Chăn lông vịt có thể ăn đỡ đói nhỉ!”

“Tôi không đói, cậu đi trước đi.” Lưu Tiểu Nguyên nằm trong chăn phất tay với hắn.

Chu Kiến cười mắng một câu: “Bỏ tay!”

Tấm chăn mềm mại ấm áp bao bọc cả người giống như được một đôi tay ôn nhu ôm lấy. Kéo góc chăn che nửa mặt, Lưu Tiểu Nguyên nhắm mắt lại mỉm cười ngọt ngào.

Bầu trời giăng đầy sao lấp lánh, dưới chân là một vùng đầy bùn đất. Hai người đi trong yên lặng. Không biết đi đâu nhỉ? Một đôi bàn tay to ôm chặt lưng, thân mình dán vào ngực anh, nóng quá! Đột nhiên trượt chân, còn chưa kịp kêu lên cả người đã bị anh ôm vào ngực. Thật chặt, không thở nổi! Gần quá, có thể nghe được tiếng tim anh đập, có thể nhìn thấy bóng mình trong mắt anh, có thể... chạm vào hơi thở nóng rực của anh. Ướt át, nóng rực, càng ngày càng gần, ngừng tụ ở trên môi, trần trọc. Cậu làm cái gì thế này? Không biết, tim muốn vọt ra khỏi miệng, nóng quá, thật là khó chịu, muốn...

“A!” Lưu Tiểu Nguyên bừng tỉnh, trong phòng đèn đuốc sáng trưng, tất cả mọi người đã trở lại.

“Tỉnh chưa? Mau dậy ăn cơm đi, của cậu để trong hộp ủ ấm.” Chu Kiến nhìn cậu nói.

“Mấy giờ rồi?”

“Gần chín giờ. Cậu thế mà ngủ tít đi.”

Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy cả người biếng nhác không muốn động một ngón chân, yên lặng nghĩ lại xem vừa rồi là chuyện gì. Đột nhiên đôi mắt Lưu Tiểu Nguyên trừng lớn, tim cũng ngừng đập. Không thể nào ~ chẳng lẽ thật sự ~ lớn mật lạng lẽ thò tay vào sờ đùi quần, Lưu Tiểu Nguyên thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Nhất thời gương mặt kia đỏ mọng như cà chua, không dám động đậy, nằm ngủ thẳng cứng. Thật vất vả chờ mọi người ngủ hết, cậu mới vụng trộm đứng lên, mò mẫm trong tối lấy quần chip ra thay. Lại nằm xuống nhưng rốt cuộc không ngủ được. Cậu thầm mắng mình một trăm lần vô dụng, chính là vẫn nhìn không được một lần nữa nghĩ đến tình hình trong mộng kia? Tại sao lại thành như thế chứ? Lưu Tiểu Nguyên gãi đầu lên tay, nhẹ nhàng thở dài trong bóng tối.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Trên khán đài tụ tập rất nhiều người, trận đấu hôm nay vô cùng hấp dẫn người ta. Đám Chu Kiến đã vượt ra khỏi hình thức thi đấu theo năm. Đây là trận đầu bọn họ khiêu chiến với năm hai, hơn nữa trận này là

do Thiên Viễn làm trọng tài cho nên người tới xem bóng, tới xem anh chàng đẹp trai, tới xem náo nhiệt, tụ tập trên khán đài đông nghìn nghịt.

Thiên Viễn vội vàng chạy về ký túc xá, đồ thể dục y còn đang để trên giường. Y đẩy cửa, Lưu Tiểu Nguyên đang ngồi trên giường cựa dựa vào tường xem cái gì đó trên bàn, thấy y tiến vào liền hoảng sợ, như đụng phải lửa vội vàng giấu thứ trong tay ra sau lưng. “Sao cậu lại về?”

Thiên Viễn đi tới. “Cậu sao thế? Thật lén lút.”

“Ai... Ai lén lút?” Lưu Tiểu Nguyên chột dạ xoay người đứng lên.

Thiên Viễn cầm lấy cái túi trên giường, trong đó có quần áo thể dục mà y phải mặc, vươn tay sờ sờ, hai cái thẻ, bút ký tên và bản ghi chép đều ở trong túi quần, đó là đêm qua đã chuẩn bị sẵn. Xoay người bước đi, Thiên Viễn bỗng nhiên cảm thấy kỳ quái. “Cậu không tới xem bóng sao?” Đêm qua bọn họ còn bàn tán vô cùng náo nhiệt cơ mà.

“A? Ủ, một lát tôi sẽ đi.” Lưu Tiểu Nguyên nói quanh co.

Thiên Viễn không hơi đầu mà đoán tâm tư của cậu, xoay người mở cửa. “Nhanh lên chút. Sắp bắt đầu rồi đấy.”

Sau khi Thiên Viễn đi, Lưu Tiểu Nguyên thở phào một cái, đặt thứ gì đó trong tay lên mặt bàn. Một chiếc cà vạt được đóng gói rất đẹp cùng một tấm thiệp nho nhỏ. Cà vạt này cậu phải chạy tới ba khu mua sắm mới chọn được, Lưu Tiểu Nguyên tuyệt đối tin tưởng khiếu thẩm mỹ của mình. Rất hợp với tây trang đen của anh. Mau gói lại thôi.

Mở thiệp ra, bên trong là nền màu tím nhạt, ở giữa là ảnh chụp của mình vừa mới dán lên, đó là ảnh chụp ở nhà trước hôm khai giảng, ngồi trên giường ôm gối bắc cực mập mạp cười híp mắt lại như trăng non. Tim không hiểu vì sao lại đập mạnh, thật sự đưa cho anh sao? Có thể chứ? Có thể khiến anh cười hay không?

Anh thích mình? Bằng không anh sẽ không vì một câu nói của mình liền hao hết tâm tư đưa chặn đêm tới, lại còn nói là mang giúp người nhà mình. Ngốc!

Do dự nửa ngày, Lưu Tiểu Nguyên lấy hết dũng khí bỏ thiệp vào dưới đáy hộp đựng cà vạt.

...

Trên sân bóng, trận đấu diễn ra kịch liệt. Đội Chu Kiến gặp đối thủ. Đối phương là một đội mạnh của năm hai, thể lực và kỹ thuật đều rất khó ứng phó. Hai bên đấu rất gay gắt. Đột nhiên, hậu vệ Lý Cường của đội Chu Kiến bị đối phương hung ác đẩy ngã, không đợi bọn Chu Kiến phản ứng lại thì đối phương đã sút bóng vào lưới. Cổ động viên của năm hai hoan hô ầm ĩ. Lý Cường đứng lên, nổi giận dùng dùng chạy tới trước mặt Thiên Viễn. “Hắn phạm quy! Cậu tại sao lại không thổi còi? Lỗi này là thẻ vàng đấy!”

Thiên Viễn bình tĩnh nhìn hắn ta. “Tôi nhìn thấy chân của hắn ta không đạp lên cậu. Hắn ta chỉ sút bóng thôi.”

“Cái gì?” Lý Cường phát hỏa. “Mắt cậu nhìn thấy sao? Hả? Cậu rốt cuộc có làm được hay không? Bàn này không nên tính.”

Thiên Viễn tức giận đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn Lý Cường vốn cao hơn mình một cái đầu. “Tôi không nhìn lầm.”

“Này! Cậu có hiểu quy củ hay không thế? Trên sân trọng tài quyết định.”

Năm hai vậy lại, Lý Cường tức giận rống lên: “Các người biết cái gì chứ!”

Đột nhiên một cánh tay rắn chắc quàng lấy cổ Lý Cường, Lý Cường bị ngăn lại. “Nghe lời trọng tài đi.” Chu Kiến trầm giọng nói một câu, liếc nhìn Thiên Viễn một cái rồi xoay người tóm lấy Lý Cường rời đi.

Thiên Viễn nghiêng răng kết kết, Lý Cường thua bóng tức giận, cái nhìn kia của Chu Kiến là sao? Hoài nghi? Oán hận? Lạnh lùng? Nhưng mình không sai! Thiên Viễn đột nhiên hung hăng ném trang bị của trọng tài xuống đất, đẩy mọi người đi ra ngoài.

“Thiên Viễn! Thiên Viễn!”

...

Trong phòng nghỉ, Thiên Viễn cởi quần áo thể dục ném lên ghế, cầm lấy quần áo của mình mặc vào. Mọi người chạy theo sau khuyen nhũ. Lưu Dân Hạo đuổ theo. “Thiên Viễn! Cậu không thể như vậy! Cậu là trọng tài, sao có thể hành động theo cảm tính! Ở đây, quyết định của cậu không thể thay đổi, gây chuyện sẽ bị phạt. Cậu đi rồi thì tính làm sao đây?”

Thiên Viễn ngừng một chút, Lão Uy chạy nhanh lại lấy quần áo thể dục cho y. “Đúng thế đúng thế, Thiên Viễn, tất cả mọi người tín nhiệm cậu, đừng tức giận nữa.”

Vài nam sinh năm hai cũng vào theo, đồng loạt khuyen: “Ai cũng muốn thắng, tranh cãi trên sân đấu là khó tránh khỏi.” Vừa nói vừa cất thẻ đỏ thẻ vàng và bút ký tên vào túi Thiên Viễn.

Thiên Viễn hít sâu, cố gắng ổn định tinh thần của mình. Đúng vậy, chính mình phải mông bỏ đi rất mất mặt. Y yên lặng cầm lấy đồ dùng, đi ra ngoài.

Trên sân bóng, giữa cầu thủ hai đội bắt đầu xuất hiện mùi thuốc súng, hai đội trưởng cố gắng kiểm chế đội viên của mình. Sau khi rối loạn một lúc, trận đấu lại tiếp tục. Thiên Viễn đứng trên sân, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người y. Trước mắt bao nhiêu người, Thiên Viễn cảm thấy đầu ong ong. Có phải mình thật sự nhìn lầm rồi không? Có phải phán quyết của mình có vấn đề? Nếu quả thật là như vậy thì sau này lo liệu thế nào? Mồ hôi chảy xuống làm ướt hai bên thái dương. Da đầu đều tê rần lên giống như có vô số cây kim đang chọc xuống.

“Thiên Viễn! Giữ vững tinh thần, đừng suy nghĩ!” Lưu Dân Hạo lo lắng đứng cạnh sân, các thầy giáo ở tổ Thể dục cũng đã tới. Không khí nhất thời trở nên căng thẳng. Thiên Viễn dùng sức lau mặt, chỉnh đốn tinh thần.

Trận quyết đấu càng thêm gay go, nhìn tỷ số 0 – 1, mặt Chu Kiến thực hung. Thời gian sắp hết, Chu Kiến mang bóng tiến vào vùng cấm của đối phương, hai gã hậu vệ bên đó lập tức vây lại. Đột nhiên hậu vệ đối phương kêu to một tiếng rồi ngã sấp xuống đất, Chu Kiến lách qua người hấn tiến lên. “Huýt!” Còi của Thiên Viễn vang lên.

Chu Kiến lập tức nâng gã hậu vệ kia dậy, xem hấn ta không có chuyện gì mới đứng lên. Thiên Viễn chạy nhanh tới. Chu Kiến buồn nản bưng mắt, nguy rồi! Mọi người trong đội Chu Kiến ngậy đại cả ra. Chu Kiến đã bị phạt thẻ vàng rồi, lần này lại bị phạt tiếp cho mà xem! Không có Chu Kiến thì đấu đá gì nữa? Cầu thủ năm hai hưng phấn nháy mắt với nhau, thắng là cái chắc.

Một tay Thiên Viễn chỉ vào Chu Kiến, tay kia thì móc thẻ đỏ trong túi ra giơ lên cao. Nhất thời toàn bộ mọi người hít một hơi thật sâu, trợn mắt há hốc miệng.

Toàn bộ sân thể dục lặng ngắt như tờ, mọi người giống như bị đóng đinh tại chỗ ngơ ngác nhìn cánh tay giơ lên cao của Thiên Viễn. Thẻ đỏ, thẻ đỏ chính là một cái quần chip màu đỏ thẫm của con gái, nhẹ nhàng bay bay trong gió.

Chu Kiến xanh mặt lại, môi mím chặt thành một đường thẳng, nhìn chằm chằm Thiên Viễn, nếu như ánh mắt là kiếm thì có thể đã xuyên thủng tim y rồi. Đột nhiên hấn ném mạnh bóng đang cầm trên tay xuống đất, ‘bịch’ một tiếng chấn động lòng tất cả mọi người. Đầy đấm người, Chu Kiến không quay đầu lại rời đi.

Ánh mặt trời như co rút lại, giống một loạt bóng đèn sáng chói chiếu lên đỉnh đầu, dưới cái nhìn của mọi người, y không có chỗ nào để trốn đi. Thiên Viễn giống như bị sét đánh, cả cơ thể đột nhiên cứng ngắc, suy nghĩ cũng bị rút đi. Cái gì cũng không nghe được, y chỉ nghe thấy trong lòng vang động, mặt đất dưới chân bắt đầu chóp lên.

...

Cẩn thận bỏ hộp cà vạt vào trong lòng ngực, Lưu Tiểu Nguyên dứt hai tay vào túi áo lông nâng cái hộp bên trong lên, né tránh đám người đi lại vào dãy phòng thực nghiệm. Ở góc của hành lang thật dài trên lầu năm, trên biển số nhà viết – Phòng sinh hóa số 3. Trong điện thoại vừa nói chắc là chỗ này. Lưu Tiểu Nguyên dùng sức hít sâu một lần, cố nén không yên trong lòng nhắc tay gõ cửa.

Tay cậu vừa đưa lên, cánh cửa đột nhiên mở ra. Mạc Ngôn mặc áo blouse trắng, ánh mắt lóe sáng đứng ở cửa.

“Ồ!”

“Vào đi.” Lưu Tiểu Nguyên còn chưa nghĩ ra nên nói cái gì đã bị Mạc Ngôn kéo vào.

Đóng kỹ cửa, Mạc Ngôn nhìn cậu nhóc xinh đẹp đang thở không ra hơi trước mặt, tâm không ngừng bị lông mi cong dài của cậu chọc cho ngứa ngáy. Trong điện thoại cậu cứ ấp úng, rốt cuộc muốn nói cái gì đây? Không phải là đến trả tiền chứ? ‘Quà tặng kia rất quý trọng em không thể nhận, cảm ơn ý tốt của thầy.’ Cậu sẽ nói như vậy sao? Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, Mạc Ngôn lập tức sợ hãi. Chăn đệm kia lúc mua không do dự chút nào nhưng sau khi đưa xong lại thấy bất an. Đối với học sinh của mình, sự quan tâm này có quá phận hay không đây? Mình rốt cuộc là bị làm sao vậy?

“Em tìm tôi có chuyện gì sao?”

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai, Lưu Tiểu Nguyên nhanh chóng quay người nhìn bốn phía. “Không có việc gì ạ! À, em muốn thay lãnh đạo nhà trường kiểm tra một chút xem thầy có chăm chỉ làm việc hay không thôi.” Cậu vừa nói vừa cầm lấy ống nghiệm xem xét, tim đập loạn cả lên. Lưu Tiểu Nguyên thầm mắng chính mình: Mình vô dụng thế này đây! Ngay cả liếc mắt nhìn anh cũng không dám.

Nhẹ nhàng nở nụ cười, Mạc Ngôn bỗng nhiên cảm thấy thoải mái lâng lâng giống như mất đi lực hút của trái đất, đem ống nghiệm trong tay cậu đặt lên giá, cầm tay cậu đặt dưới vòi nước, vỗ lên trán cậu một chút, sáng giọng: “Nghịch ngợm vừa thôi!”

Lưu Tiểu Nguyên le lưỡi, ngoan ngoãn rửa sạch tay.

Mạc Ngôn đi vào phòng trong, Lưu Tiểu Nguyên đi theo. Phòng xép nhỏ rất sạch sẽ, có một cái bàn, một bộ sofa ba người ngồi, còn có chiếc tủ lạnh nhỏ và bình nước uống, không gian còn lại cũng không nhiều lắm. Lưu Tiểu Nguyên ngồi xuống sofa nhìn quanh bốn phía, ngay cả cửa sổ cũng không có. “Bình thường thầy đều ở đây à?”

Mạc Ngôn làm một ly chocolate nóng, đặt trong tay cậu. “Đúng vậy, trước kia có hai thầy nữa ở cùng với tôi, hiện tại thì chỉ có một mình tôi dùng chỗ này.” Anh ngồi xuống bên cạnh, mái tóc màu nâu của cậu tản ra hương thơm nhẹ nhẹ của sữa tắm. Nhìn cậu chậm rãi uống chocolate, Mạc Ngôn bỗng nhiên nghĩ nếu như mỗi ngày có thể nhìn cậu như vậy thì thật tốt.

“Cái kia... Chăn đệm thế nào? Buổi tối ấm không?” Mạc Ngôn nói có chút lấp lập.

Lưu Tiểu Nguyên nhớ tới giấc mơ tối qua, mặt hồng hồng, mím môi gật gật đầu.

Giọng nói Mạc Ngôn càng không rõ. “Vậy cũng không cần... chui vào chăn người khác chứ?”

Lưu Tiểu Nguyên ngồi trên sofa, cúi đầu cầm lấy cái chén, nửa ngày nhỏ giọng nói một câu: “Không chui.”

Bị một loại sức mạnh chưa từng gặp hung hăng đụng phải một chút, vừa trúng dòng điện đang chạy loạn trong lòng, Mạc Ngôn không tự chủ ngồi xích lại, vươn tay cầm đôi tay kia. Lưu Tiểu Nguyên đỏ mặt, nhẹ nhàng rút tay ra, lấy hộp cà vạt bọc giấy màu tím nhạt trong ngực đặt vào tay Mạc Ngôn. Mạc Ngôn nhận lấy, vừa mừng vừa sợ nhìn. “Đây là cho tôi sao?”

“Không muốn thì thôi.”

Lưu Tiểu Nguyên vươn tay giằng lấy lại bị Mạc Ngôn đè lại, mỉm cười. “Hiện tại nó là của tôi.”

Cẩn thận lột giấy bọc theo khe hở, Mạc Ngôn giống như đang giải phẫu, sợ làm hỏng bất cứ thứ gì. Lưu Tiểu Nguyên lặng lẽ nhìn, dựa vào bên cạnh anh. Hộp mở, Mạc Ngôn nhẹ nhàng lấy cà vạt ra, niềm vui không khống chế được bày hết lên mặt. Chợt phát hiện dưới đáy hộp còn có tấm thiệp, anh nghiêng đầu nhìn Lưu Tiểu Nguyên, cậu mau chóng quay đầu đi chỗ khác. Anh cầm lên mở ra, một tấm ảnh của cậu thiếu niên đang ôm gấu bắc cực trong lòng cười ngọt ngào.

Ngây ngốc nhìn chăm chú hồi lâu, Mạc Ngôn nắm chặt tấm thiệp trong lòng bàn tay. Anh trộm liếc nhìn cậu bé bên cạnh đã sớm đỏ mặt kia, cánh tay không yên ôm lấy thắt lưng cậu, cảm giác thân thể trong tay

cứng lại một chút, thuận theo nhích lại gần. Hơi thở của cậu tươi mát như cỏ xanh làm cho lòng người say mê, Mạc Ngôn thấy lòng lao xao, cảm cọ trên vai cậu, cúi đầu thì thầm: “Ồ đây chờ tôi một lát rồi đi ăn cơm chiều cùng nhau nhé!”

Lưu Tiểu Nguyên ngồi trên sofa nhìn Mạc Ngôn bên ngoài đang bận rộn trước bàn thí nghiệm, khoe môi có nếp nhăn không phai vì cười mãi, thường thường liếc mắt nhìn phòng trong một cái. Cậu thích ý nằm xuống sofa, vừa mới thân mật tựa như đường mật khiến cho tim muốn sa vào trong đó, lấy không ra. Bỗng nhiên Lưu Tiểu Nguyên nhớ tới – trận đấu của đám Chu Kiến! Nhìn thời gian, quên đi, hiện tại cũng đã xong rồi. Thôi thì cứ ở đây đi, mình không nói rõ với bọn họ, nếu hỏi thì cứ tìm cái có nói dối là được. Lưu Tiểu Nguyên trộm cười. (Sky: Diễn hình có sắc quên bạn. =.= Giống ta)

Chu Kiến ngồi trong phòng tự học, sách vở đặt trước mắt nhưng một chữ cũng không vào, đầu cứ râm râm, loạn không thể chịu đựng được. Cái quần chip kia tại sao lại ở trong túi cậu ta? Là ai làm? Hắn rốt cuộc phạm lỗi sao? Từng dấu chấm hỏi tra tấn thần kinh của hắn, mà vài người phía sau như cố tình, không biết sống chết nói: “Cậu nói cái quần chip kia là của ai?” “Thứ đó còn có tác dụng như vậy sao? Hì hì hì.” “Đúng là có trò hay để nhìn.”

‘Râm!’ Cái bàn cố định trên mặt đất bị đập phát ra tiếng kêu lớn, Chu Kiến âm trầm từng bước đi qua. Mấy người nói chuyện sợ ngây người. Nắm tay ‘rắc rắc’ kêu lên, Chu Kiến nheo mắt lại. “Các người nói cái gì?”

Mấy người nói chuyện vừa thấy không hay, từng bước từng bước lùi lại. Mọi người trong phòng tự học cúi đầu đọc sách, ai cũng không dám nói gì. Còn chưa có người nào thấy qua bộ dáng hung dữ này của Chu Kiến, thật đáng sợ!

Túi sách khoác trên vai, Chu Kiến nổi giận dưng dưng trở lại ký túc xá. Cánh cửa ‘phành’ một tiếng đẩy ra dọa mọi người trong phòng hững một cú sốc. Lão Uy, Tiểu Phác và Chu Tinh đều trong phòng lại không ai nói chuyện, ngồi cả trên giường lo lắng nhìn Thiên Viễn ngồi yên ở một bên. Thiên Viễn ngồi cứng còng, vẫn không nhúc nhích. Y không biết mình từ sân đấu về phòng như thế nào, y hận không thể lập tức mù mắt điếc tai cho xong để nhìn không thấy nghe không được – cảm giác bị tổn thương.

Vì cái gì? Mình làm sai cái gì sao? Ánh mắt Thiên Viễn đại ra không có tiêu cự. Chu Kiến mấp máy môi nhưng cuối cùng không nói gì, oán hận quăng túi sách lên giường, dùng sức cởi quần áo, đổi giày. Môi Thiên Viễn bắt đầu run rẩy, y dùng sức cắn chặt tới mức môi trắng bệch. Rốt cuộc là ai? Là ai làm việc này? Đầu óc Thiên Viễn hỗn loạn nghĩ không ra, không ngừng tự hỏi bản thân.

Cửa mở, Lưu Tiểu Nguyên vui vẻ tiến vào. Vừa ăn xong bữa tối, một buổi chiều ngọt ngào, cậu chậm rãi trở về phòng. A! Chăn lông vịt của anh, anh đã về rồi đây!

Lưu Tiểu Nguyên! Thiên Viễn giống như bị tia chớp bổ trúng, đột nhiên nhớ tới tình cảnh buổi chiều. Lưu Tiểu Nguyên lên lút để quần chip lên giường mình. Là cậu ta! Thiên Viễn chậm rãi đứng lên. Dùng chân đá cửa, Lưu Tiểu Nguyên rốt cuộc cảm giác không khí không ổn. Trong phòng không ai nói chuyện, Thiên Viễn dùng ánh mắt giết người nhìn cậu.

“Thế nào rồi?”

“Cậu đi đâu?” Giọng nói âm trầm của Thiên Viễn rất dọa người.

Lưu Tiểu Nguyên cười hì hì nhìn y. “Đi đâu á? Xem biểu diễn nội y.”

Mọi người đều hít vào một hơi, đột nhiên Thiên Viễn giống như mãnh thú tức giận nhảy lên, Lưu Tiểu Nguyên chưa hiểu đầu vào đâu đã bị đẩy ngã trên mặt đất. Thiên Viễn gơ nắm đấm lên.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

“Thiên Viễn! Thiên Viễn!” Chuyện xảy ra rất đột ngột, khi mọi người tỉnh táo lại ba chân bốn cẳng tách hai người ra, Lưu Tiểu Nguyên đang la oai oái.

Được Lão Uy nâng dậy, Lưu Tiểu Nguyên chưa hết kinh ngạc bưng cái ót đau nhói, lớn tiếng quát Thiên Viễn: “Cậu làm cái quái gì thế? Lên cơn điên rồi hả?”

Thiên Viễn bị Chu Kiến ôm chặt, hai cánh tay cứng như thép kia kẹp chặt thân thể y, liều mạng giãy giụa cũng chẳng ăn thua gì. Thiên Viễn nóng nảy rống lên: “Lưu Tiểu Nguyên! Tại sao cậu muốn hại tôi? Tôi đã làm chuyện gì có lỗi với cậu mà cậu độc ác như vậy hả? Nói thử xem!”

Lưu Tiểu Nguyên vô cùng tức giận. “Cậu nói nhầm nhứ gì thế? Tôi thể quái nào lại hại cậu?”

Lão Uy, Tiểu Phác cũng nhanh chóng khuyên: “Thiên Viễn cậu bình tĩnh một chút, không có khả năng là...”

“Là cậu ta! Chính mắt tôi trông thấy!” Thiên Viễn kêu lên. “Lưu Tiểu Nguyên!” Đột nhiên y giãy khỏi tay Chu Kiến xông lên, Lão Uy và Tiểu Phác nhanh chặn lại Tiểu Nguyên, Chu Kiến phi qua nắm lấy tay Thiên Viễn dùng sức kéo lại, Thiên Viễn bị lôi mạnh một cái lao đảo.

Chu Kiến rống giận: “Cậu đừng có náo loạn lên nữa! Là ai làm chính cậu rõ nhất.”

Bị tiếng rống làm cho ngậy đại, Thiên Viễn ngơ ngác nhìn Chu Kiến. Đây là điều cậu muốn nói với tôi sao, mặc kệ sự thật là cái gì, cậu lại nghĩ tôi như thế! Tim như bị một bàn tay vô hình bóp chặt lấy, đau quá! Sương mù dần dần tràn ngập trong mắt. “Cậu... Được lắm!” Thiên Viễn cố sức vùng thoát khỏi tay Chu Kiến, quay đầu chạy ra ngoài.

Trong tay trống trơn, Chu Kiến ngơ ngác đứng đó, ánh mắt ảm đạm sụp xuống.

“Rốt cuộc tôi đã làm gì? Phí Thiên Viễn cậu quay lại cho tôi! Cậu nói rõ ràng cho tôi xem nào!” Lưu Tiểu Nguyên đá chân loạn xạ.

Lão Uy ôm chặt cậu. “Tiểu tử tông cậu cũng đừng náo loạn nữa, hôm nay việc này không phải đùa đâu, thực không phải là cậu chứ?”

Lưu Tiểu Nguyên hận nhắc chân đá hấn. Tiểu Phác lôi kéo cậu, đem tình hình trên sân bóng lúc chiều nhiều loạn ra sao, việc Thiên Viễn lấy một chiếc quần chip màu đỏ ra khỏi túi như thế nào kể hai năm rõ mười cho cậu nghe, sau đó nhỏ giọng nói: “Tiểu Nguyên, buổi chiều cậu không xem bóng mà đi đâu vậy? Cậu vừa vào cửa đã nói đi xem biểu diễn nội y, như thế không phải là há miệng mắc quai sao?”

Lão Uy cũng nói: “Nếu Thiên Viễn trách lầm cậu thì cậu cứ giải thích rõ ràng là được.”

“Tôi làm gì mà phải giải thích với cậu ta chứ?” Bảo cậu đi giải thích rõ ràng sao? Giờ phút này Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy mình oan ngang giữa Đẩu Nga(*), thuận miệng nói dối một câu thể mà lại gặp phải tai họa lớn như thế.

(*)Nỗi oan của nàng Đẩu Nga: Vui lòng hỏi bác Google

“Rốt cuộc có phải cậu làm hay không?” Chu Kiến đột nhiên quay đầu trừng cậu.

Lưu Tiểu Nguyên nóng nảy gào khóc: “Không đúng không đúng không phải! Ngay cả cậu cũng đổ oan cho tôi, uống công tôi coi cậu như anh em! Tôi mà nói dối sẽ bị thiên lôi đánh chết!”

‘Đừng!’ Một tiếng nổ dọa tất cả mọi người run run. Lão Uy lập tức che miệng Lưu Tiểu Nguyên lại, tìm đập loạn xạ nhìn mọi nơi. “Đừng nói bậy, đừng nói bậy.”

Lưu Tiểu Nguyên cũng hoảng sợ, lời thề ứng nghiệm thật quá nhanh. Sớm biết thế này đã nói vàng rơi chắt thành đồng cho rồi. Không đúng a, sét gì mà lại đánh vào hành lang chứ?

Tiểu Phác chạy ra hành lang thấy bảy tám hộp cơm rơi lả tả trên mặt đất, một nam sinh vừa nhặt vừa cười nói với Tiểu Phác: “Xin lỗi các cậu nhé, hộp cơm của bọn tôi bị rơi.”

Chu Kiến ngồi xuống cạnh giường, trong đầu rối như tơ vò. Bỗng nhiên nhìn thoáng qua áo khoác Thiên Viễn ném trên giường, y chỉ mặc một chiếc áo len bỏ chạy ra ngoài, Chu Kiến ngồi không yên, cầm áo khoác Thiên Viễn rồi phóng đi.

...

Bóng đêm tối như mực, không trung đen tối không có một tia sáng. Đèn đường trong sân trường tỏa ra vàng sáng màu vàng hôn ám mờ ảo, gió lạnh rít gào xung quanh. Chu Kiến chạy thở hồng hộc, sau khi tìm một vòng lớn mới thấy trên băng ghế dài bên hồ bóng dáng hơi hơi còng xuống của người kia, thân thể trong chiếc áo len màu xám nhạt ở trong gió lạnh nhìn vô cùng đơn bạc.

Nhẹ nhàng thở ra, Chu Kiến đi qua cầm áo khoác trong tay phủ thêm cho y.

Thiên Viễn ngồi cứng còng, hai tay nắm thành quyền đặt trên đùi, ánh mắt đại ra nhìn mặt hồ đen như mực phía xa xa. Dưới cái lạnh thấu xương, cả người Thiên Viễn co ro lại một chỗ. Sự phẫn nộ, đau xót, khúat nhục trong lòng giống như ngọn lửa thiêu đốt khiến cho y không thể suy xét điều gì, không cách nào kiềm chế nổi. Áo ấm nhẹ nhàng khoác trên vai, Thiên Viễn đột nhiên quay đầu lại, thấy ánh mắt thân thiết của Chu Kiến. Đứng bật dậy vùng thoát khỏi áo khoác, Thiên Viễn nắm chặt tay lại. “Cậu tới làm cái gì?”

“Thiên Viễn!” Chu Kiến nhíu chặt mi lại.

“Không cần cậu mè nheo khóc chuột! Kết quả hôm nay không phải hợp ý cậu quá sao? Cậu còn muốn cái gì thì cứ nói thẳng ra đi.” Thiên Viễn không quan tâm rống to lên.

Chu Kiến phát hỏa, không hề nghĩ ngợi vung tay đánh. Thiên Viễn lui lại vài bước thở hổn hển, khóe miệng nóng nóng đau đau. Thiên Viễn quật cường đứng thẳng người, tức giận vung tay lên đánh trả. Hai tên con trai không nói một lời đánh nhau kịch liệt bên hồ, điên cuồng phát tiết. Mãi tới khi Thiên Viễn thở hổn hển dựa vào thân cây không có sức đánh nữa mới thôi.

Chu Kiến thở dốc nắm chặt hai tay, vẻ mặt phức tạp nhìn Thiên Viễn. “Tôi hỏi cậu một câu thôi, chuyện bọn họ nói cậu có làm hay không?”

“Tôi không có!” Thiên Viễn khàn giọng, ủy khuất và áp lực tích tụ nhiều ngày giờ phút này bùng nổ. Không ai hỏi y, không ai cho y một cơ hội giải thích, thậm chí không có ai nhắc tới một chút gì trước mặt y, mọi người cứ nghi ngờ như vậy truyền đại lời đồn, bề ngoài thì ra vẻ tốt đẹp nhưng trong lòng đã định tội cho y rồi.

Chu Kiến cúi đầu, bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn Thiên Viễn đang thống khổ, cười càng thêm rạng rỡ. “Cậu nói không có, tôi sẽ tin cậu!”

Cái lời kịch gì mà thối nát thế này, có phải cậu xem ngôn tình nhiều quá hay không? Thiên Viễn rất muốn chua ngoa chế nhạo hần nhưng sự chua xót trong lòng khiến y rối loạn, lời mắng ra chính là thất thanh khóc rống lên. “Cậu là đồ khốn!”

“Khốn nạn!” Thiên Viễn khóc, nước mắt chảy ròng ròng. Dựa vào thân cây, y chậm rãi ngồi xuống đất.

Chu Kiến nhặt áo khoác bị hất xuống đất, đi qua khoác lên người y, ngồi bên cạnh yên lặng nhìn. Nước mắt Thiên Viễn giống như tiếng lòng, ê ẩm mà ôn nhu. Thiên Viễn co người lại, gục đầu vào gối khóc. Nhìn bề vai run run của y, Chu Kiến luồn tay vuốt vuốt mái tóc đen nhánh đó. “Đừng khóc, nếu khóc nữa sẽ không có mặt mũi gặp người khác đâu.”

Thiên Viễn cúi đầu khóc, không hề động đậy, lúc sau cũng dần dần ngừng nức nở.

Ngồi im lặng thật lâu, Chu Kiến vươn tay kéo chặt áo khoác của y lại. “Lạnh không?”

Thiên Viễn gạt tay hẩn ra. “Tôi không cần cậu... Ô~” Y đang nói thì bị Chu Kiến bịt miệng lại. Thiên Viễn không kịp phản kháng đã bị Chu Kiến lôi lại phía sau.

Bàn tay ấm áp vẫn bưng ngoài miệng, người hẩn dán chặt vào người mình. Hai người không có khe hở nào, nghe được tiếng hít thở của nhau. Chu Kiến nhìn ánh mắt kinh hoảng của Thiên Viễn, ra hiệu bảo y đừng lên tiếng, chỉ chỉ phía trước. Thiên Viễn nghi hoặc xoay người, hoảng sợ. Xa xa, một người đàn ông mập mập tập tễnh đi tới – thầy hiệu trưởng. Hai người kinh ngạc trao đổi ánh mắt – Sao thầy hiệu trưởng lại tới đây? Không xui xẻo vậy chứ! Hai người đêm hôm khuya khoắt chạy đến đây đánh nhau lại còn bị hiệu trưởng bắt tận tay! Chu Kiến và Thiên Viễn núp vào một chỗ, thở cũng không dám, hận không thể biến mình thành một cây chổi núp sau thân cây.

Hiệu trưởng Lâm không nhìn về phía bọn họ mà tập tễnh đi tới chỗ vắng gió cạnh hồ, buông thứ gì đó trong tay rồi ngồi xuống, sờ soạng một lúc, cầm bật lửa trên tay. Ngọn lửa lóe lên chiếu sáng bánh sinh nhật xinh đẹp. Ngọn nến trên bánh ngọt lay động tỏa ra ánh sáng lung linh.

Nhìn nửa ngày thấy không có động tĩnh gì, hai người mới ló đầu ra khỏi phía sau thân cây, nhìn thấy cảnh này thì kinh ngạc há to miệng. “Thầy ấy làm sinh nhật cho ai vậy? Sao đêm hôm khuya khoắt lại chạy đến đây thế?” Chu Kiến cảm thấy bản khoăn, ghé vào tai Thiên Viễn nói.

Lúc môi hắn chạm vào vành tai Thiên Viễn, hơi thở gần kề khiến Thiên Viễn tê dại cả người, không tự chủ rút vai nghiêng đầu sang một bên, thở dài nhỏ giọng nói: “Đó là chúc mừng sinh nhật người quá cố.”

“A?” Chu Kiến kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Bên bờ hồ, hiệu trưởng Lâm đặt một chiếc khăn tay màu trắng đối diện chiếc bánh ngọt, rót rượu đầy hai chén, nhìn ánh nến lung linh mỉm cười giơ cao chén. “Tiểu Tam, hôm nay em tròn mười tám tuổi rồi. Chúc mừng em đã trưởng thành, chúng ta đã nói chờ tới ngày này hai ta sẽ không say không về. Nào, cạn ly.”

Uống cạn chén rượu của mình, ông lại cung kính giơ cao chén rượu phía đối diện lên, chậm rãi đổ lên mặt hồ. Lớp băng trên mặt hồ lóe lên ánh sáng kỳ dị, rượu chậm rãi lan ra.

Chu Kiến và Thiên Viễn tránh ở sau cây, nín thở nhìn trộm. Thiên Viễn nói là mừng sinh nhật người quá cố, Chu Kiến mới đầu còn không tin lắm nhưng nhìn thấy thầy hiệu trưởng nâng chén rượu đổ vào hồ mới tin. Sau lưng bắt đầu lạnh dựng lông, hắn nắm chặt bả vai Thiên Viễn. “Có phải người thân của thầy ấy không? Mẹ tôi cũng mừng sinh nhật bà nội, không giống như thế.”

Ở cách xa, chỉ thấy hiệu trưởng Lâm khi thì nói chuyện liên miên với mặt hồ, khi thì lặng lẽ nhìn chăm chú, lại nghe không rõ ông nói cái gì. Thiên Viễn nhẹ nhàng nói: “Cậu có tin không? Người hôm nay sinh nhật đã chết trong hồ này.”

Chu Kiến thiếu chút nữa kêu lên, tóc dựng thẳng đứng, khẩn trương nói: “Đừng nhìn, đi nhanh đi! Bị phát hiện thì nguy.” Không giải thích thêm, hắn lôi Thiên Viễn lặng lẽ rời đi.

Rời xa hồ, Chu Kiến cảm thấy bớt khẩn trương, hai người đi chậm lại. Chu Kiến đột nhiên bật cười. Thiên Viễn liếc hắn một cái: “Cậu cười gì thế?”

“Không thể tưởng được hiệu trưởng lại mê tín, đi làm mấy thứ như thế. Thật không rõ thầy ấy học vấn đầy người mà sao còn tin những thứ đó nhỉ?”

Thiên Viễn liếc mắt, sâu kín nói: “Kỳ thật có mấy ai tin? Mọi người khi rất thương tâm đều muốn tìm biện pháp an ủi bản thân một chút. Không có gì hơn!”

Chu Kiến đứng lại, mở to mắt nhìn chằm chằm Thiên Viễn, có chút ngẩn người. Thiên Viễn mất tự nhiên thanh thanh cổ họng, bổ sung một câu: “Bà ngoại tôi nói.”

Chu Kiến buồn cười huých y một chút. “Cậu thiếu chút dọa tôi sợ hết hồn.”

Thiên Viễn mím môi.

“Haiz, bà ngoại cậu rất giỏi! Nói rất thâm sâu. Những lời này đều có thể viết thành sách triết học đấy. Sẽ không phải là hậu duệ của dòng dõi quý tộc nào đó chứ?”

Khóe miệng mím chặt của Thiên Viễn rút cuộc cong lên. “Bà là thầy phù thủy.”

Chu Kiến lại ngẩn người.

“Cầu thần bái quỷ, bói toán xem tướng. Bà ngoại tôi chính là dùng cái này nuôi sống tám chín anh chị em nhà mẹ tôi. Bà có thể hiểu được nhưng chưa từng tin.” Thiên Viễn nhẹ nhàng nói.

“Ừ.” Chu Kiến gật đầu. “Trách không được cậu lại biết nhiều như vậy.”

“Tôi còn có thể xem tướng qua chỉ tay đấy.”

“Thật không? Vậy cậu xem cho tôi đi.”

Thiên Viễn đẩy tay hắn ra, khinh thường liếc mắt một cái. “Thần kinh!”

Chu Kiến cười ha ha.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Chu Kiến giậm chân. “Thiên Viễn, về thôi. Đêm khuya rồi, lạnh quá!” Chu Kiến kéo cánh tay Thiên Viễn.

Thiên Viễn hậm hực tức giận nói: “Cậu về trước đi, tôi muốn ở đây một lát.”

“Thật sự không quay về à?”

Thiên Viễn xoay người không để ý tới hắn. Chu Kiến nhìn y, đột nhiên kéo tay y bỏ chạy. “Đi theo tôi!”

“Này! Cậu đi đâu thế?”

Thiên Viễn bị kéo đi, chạy theo hắn tới sân bóng rổ. Thiên Viễn thở hổn hển, Chu Kiến cũng không nói, cười tủm tỉm từ từ đi qua bắt lấy khóa sắt trên cửa dùng sức giật ra. Khóa mở, Thiên Viễn kinh ngạc nhìn hắn đẩy cửa ra. “Cái khóa này hỏng rồi, buổi sáng bọn tôi đến chơi bóng đều mở kiểu này. Vào đi, chỗ này khá ấm đấy.” Chu Kiến kéo Thiên Viễn vào sau đó đóng cửa lại.

“Cậu dẫn tôi đến đây làm gì?” Thiên Viễn nhìn Chu Kiến.

Chu Kiến cười. “Còn cách nào nữa sao? Có người sống chết không trở về ký túc xá, nếu còn đi lại lãng xăng ngoài trời, sáng sớm mai báo chí nhất định sẽ đăng một dòng tin – Học viện Y có hai nam sinh chết đêm qua, nguyên nhân tử vong là một người tự sát, một người chết theo làm bạn.”

Thiên Viễn phì cười, quay đầu trừng mắt liếc hắn một cái. “Tôi không cho cậu chết theo.”

“Tôi muốn còn không được.” Chu Kiến than thở, mặt có chút hồng.

Hai người đều không nói chuyện, không khí bỗng trở nên ngột ngạt. Chu Kiến thực bối rối, câu nói vừa rồi của mình quả thật là ngu ngốc hết sức! Ánh mắt hắn nhìn liên lảo xung quanh nhưng lại không dám nhìn người bên cạnh.

Thiên Viễn cắn môi, cúi đầu đi tới hệ thống sưởi hơi bên cạnh, đưa lưng về phía Chu Kiến, giơ tay lên sưởi, trộm cười, ánh mắt đen lầy lóe lên ánh sáng sung sướng.

...

Những vì sao hiếm hoi trên trời đêm ngoài cửa sổ biến mất, phương Đông dần sáng. Ánh bình minh chiếu qua cửa sổ. Trong phòng ký túc xá 315, Lưu Tiểu Nguyên thè thốt phải đợi Thiên Viễn trở về tính sổ rồi cuộc không chống lại được cơn buồn ngủ liền trùm chăn ngủ trên giường, hai má đỏ bừng.

Trong sân bóng rổ, Thiên Viễn ngồi trên sàn nhà dựa lưng vào hệ thống sưởi hơi, Chu Kiến gối đầu vào chân y đang ngủ say.

17. Chương 17

CHƯƠNG 16

“Thiên Viễn! Thiên Viễn!” Chuyện xảy ra rất đột ngột, khi mọi người tỉnh táo lại ba chân bốn cẳng tách hai người ra, Lưu Tiểu Nguyên đang la oai oái.

Được Lão Uy nâng dậy, Lưu Tiểu Nguyên chưa hết kinh ngạc bưng cái ót đau nhói, lớn tiếng quát Thiên Viễn: “Cậu làm cái quái gì thế? Lên cơn điên rồi hả?”

Thiên Viễn bị Chu Kiến ôm chặt, hai cánh tay cứng như thép kia kẹp chặt thân thể y, liều mạng giãy giụa cũng chẳng ăn thua gì. Thiên Viễn nóng nảy rống lên: “Lưu Tiểu Nguyên! Tại sao cậu muốn hại tôi? Tôi đã làm chuyện gì có lỗi với cậu mà cậu độc ác như vậy hả? Nói thử xem!”

Lưu Tiểu Nguyên vô cùng tức giận. “Cậu nói nhầm nhứ gì thế? Tôi thế quái nào lại hại cậu?”

Lão Uy, Tiểu Phác cũng nhanh chóng khuyên: “Thiên Viễn cậu bình tĩnh một chút, không có khả năng là...”

“Là cậu ta! Chính mắt tôi trông thấy!” Thiên Viễn kêu lên. “Lưu Tiểu Nguyên!” Đột nhiên y giãy khỏi tay Chu Kiến xông lên, Lão Uy và Tiểu Phác nhanh chặn lại Tiểu Nguyên, Chu Kiến phi qua nắm lấy tay Thiên Viễn dùng sức kéo lại, Thiên Viễn bị lôi mạnh một cái lao đảo.

Chu Kiến rống giận: “Cậu đừng có náo loạn lên nữa! Là ai làm chính cậu rõ nhất.”

Bị tiếng rống làm cho ngây dại, Thiên Viễn ngơ ngác nhìn Chu Kiến. Đây là điều cậu muốn nói với tôi sao, mặc kệ sự thật là cái gì, cậu lại nghĩ tôi như thế! Tim như bị một bàn tay vô hình bóp chặt lấy, đau quá! Sương mù dần dần tràn ngập trong mắt. “Cậu... Được lắm!” Thiên Viễn cố sức vùng thoát khỏi tay Chu Kiến, quay đầu chạy ra ngoài.

Trong tay trống trơn, Chu Kiến ngơ ngác đứng đó, ánh mắt ảm đạm sụp xuống.

“Rốt cuộc tôi đã làm gì? Phí Thiên Viễn cậu quay lại cho tôi! Cậu nói rõ ràng cho tôi xem nào!” Lưu Tiểu Nguyên đá chân loạn xạ.

Lão Uy ôm chặt cậu. “Tiểu tử tông cậu cũng đừng náo loạn nữa, hôm nay việc này không phải đùa đâu, thực không phải là cậu chứ?”

Lưu Tiểu Nguyên hận nhắc chân đá hấn. Tiểu Phác lôi kéo cậu, đem tình hình trên sân bóng lúc chiều nhiều loạn ra sao, việc Thiên Viễn lấy một chiếc quần chip màu đỏ ra khỏi túi như thế nào kể hai năm rõ mười cho cậu nghe, sau đó nhỏ giọng nói: “Tiểu Nguyên, buổi chiều cậu không xem bóng mà đi đâu vậy? Cậu vừa vào cửa đã nói đi xem biểu diễn nội y, như thế không phải là há miệng mắc quai sao?”

Lão Uy cũng nói: “Nếu Thiên Viễn trách lầm cậu thì cậu cứ giải thích rõ ràng là được.”

“Tôi làm gì mà phải giải thích với cậu ta chứ?” Bảo cậu đi giải thích rõ ràng sao? Giờ phút này Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy mình oan ngang giữa Đẩu Nga(*), thuận miệng nói dối một câu thể mà lại gặp phải tai họa lớn như thế.

(*)Nỗi oan của nàng Đẩu Nga: Vui lòng hỏi bác Google

“Rốt cuộc có phải cậu làm hay không?” Chu Kiến đột nhiên quay đầu trừng cậu.

Lưu Tiểu Nguyên nóng nảy gào khóc: “Không đúng không đúng không phải! Ngay cả cậu cũng đổ oan cho tôi, uống công tôi coi cậu như anh em! Tôi mà nói dối sẽ bị thiên lôi đánh chết!”

‘Đừng!’ Một tiếng nổ dọa tất cả mọi người run run. Lão Uy lập tức che miệng Lưu Tiểu Nguyên lại, tim đập loạn xạ nhìn mọi nơi. “Đừng nói bậy, đừng nói bậy.”

Lưu Tiểu Nguyên cũng hoảng sợ, lời thề ứng nghiệm thật quá nhanh. Sớm biết thế này đã nói vàng rơi chắt thành đồng cho rồi. Không đúng a, sét gì mà lại đánh vào hành lang chứ?

Tiểu Phác chạy ra hành lang thấy bảy tám hộp cơm rơi lả tả trên mặt đất, một nam sinh vừa nhặt vừa cười nói với Tiểu Phác: “Xin lỗi các cậu nhé, hộp cơm của bọn tôi bị rơi.”

Chu Kiến ngồi xuống cạnh giường, trong đầu rối như tơ vò. Bỗng nhiên nhìn thoáng qua áo khoác Thiên Viễn ném trên giường, y chỉ mặc một chiếc áo len bỏ chạy ra ngoài, Chu Kiến ngồi không yên, cầm áo khoác Thiên Viễn rồi phóng đi.

...

Bóng đêm tối như mực, không trung đen tối không có một tia sáng. Đèn đường trong sân trường tỏa ra vầng sáng màu vàng hôn ám mờ ảo, gió lạnh rít gào xung quanh. Chu Kiến chạy thỏ hồng hộc, sau khi tìm một vòng lớn mới thấy trên băng ghế dài bên hồ bóng dáng hơi hơi còng xuống của người kia, thân thể trong chiếc áo len màu xám nhạt ở trong gió lạnh nhìn vô cùng đơn bạc.

Nhẹ nhàng thở ra, Chu Kiến đi qua cầm áo khoác trong tay phủ thêm cho y.

Thiên Viễn ngồi cứng còng, hai tay nắm thành quyền đặt trên đùi, ánh mắt đại ra nhìn mặt hồ đen như mực phía xa xa. Dưới cái lạnh thấu xương, cả người Thiên Viễn co ro lại một chỗ. Sự phẫn nộ, đau xót, khuất nhục trong lòng giống như ngọn lửa thiêu đốt khiến cho y không thể suy xét điều gì, không cách nào

kiềm chế nổi. Áo ấm nhẹ nhàng khoác trên vai, Thiên Viễn đột nhiên quay đầu lại, thấy ánh mắt thân thiết của Chu Kiến. Đứng bật dậy vùng thoát khỏi áo khoác, Thiên Viễn nắm chặt tay lại. “Cậu tới làm cái gì?”

“Thiên Viễn!” Chu Kiến nhíu chặt mi lại.

“Không cần cậu mè nheo khóc chuột! Kết quả hôm nay không phải hợp ý cậu quá sao? Cậu còn muốn cái gì thì cứ nói thẳng ra đi.” Thiên Viễn không quan tâm rống to lên.

Chu Kiến phát hỏa, không hề nghĩ ngợi vùng tay đánh. Thiên Viễn lui lại vài bước thở hổn hển, khóe miệng nóng nóng đau đau. Thiên Viễn quật cường đứng thẳng người, tức giận vùng tay lên đánh trả. Hai tên con trai không nói một lời đánh nhau kịch liệt bên hồ, điên cuồng phát tiết. Mãi tới khi Thiên Viễn thở hổn hển dựa vào thân cây không có sức đánh nữa mới thôi.

Chu Kiến thở dốc nắm chặt hai tay, vẻ mặt phức tạp nhìn Thiên Viễn. “Tôi hỏi cậu một câu thôi, chuyện bọn họ nói cậu có làm hay không?”

“Tôi không có!” Thiên Viễn khàn giọng, ủy khuất và áp lực tích tụ nhiều ngày giờ phút này bùng nổ. Không ai hỏi ý, không ai cho ý một cơ hội giải thích, thậm chí không có ai nhắc tới một chút gì trước mặt y, mọi người cứ nghi ngờ như vậy truyền đại lời đồn, bề ngoài thì ra vẻ tốt đẹp nhưng trong lòng đã định tội cho y rồi.

Chu Kiến cúi đầu, bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn Thiên Viễn đang thống khổ, cười càng thêm rạng rỡ. “Cậu nói không có, tôi sẽ tin cậu!”

Cái lời kịch gì mà thói nát thế này, có phải cậu xem ngôn tình nhiều quá hay không? Thiên Viễn rất muốn chua ngoa chế nhạo hần nhưng sự chua xót trong lòng khiến y rối loạn, lời mắng ra chính là thất thanh khóc rống lên. “Cậu là đồ khốn!”

“Khốn nạn!” Thiên Viễn khóc, nước mắt chảy ròng ròng. Dựa vào thân cây, y chậm rãi ngồi xuống đất.

Chu Kiến nhặt áo khoác bị hất xuống đất, đi qua khoác lên người y, ngồi bên cạnh yên lặng nhìn. Nước mắt Thiên Viễn giống như tiếng lòng, êm ả mà ôn nhu. Thiên Viễn co người lại, gục đầu vào gối khóc. Nhìn bề vai run run của y, Chu Kiến luồn tay vuốt vuốt mái tóc đen nhánh đó. “Đừng khóc, nếu khóc nữa sẽ không có mặt mũi gặp người khác đâu.”

Thiên Viễn cúi đầu khóc, không hề động đậy, lúc sau cũng dần dần ngừng nức nở.

Ngồi im lặng thật lâu, Chu Kiến vươn tay kéo chặt áo khoác của y lại. “Lạnh không?”

Thiên Viễn gạt tay hẩn ra. “Tôi không cần cậu... Ồ~” Y đang nói thì bị Chu Kiến bịt miệng lại. Thiên Viễn không kịp phản kháng đã bị Chu Kiến lôi lại phía sau.

Bàn tay ấm áp vẫn bưng ngoài miệng, người hẩn dán chặt vào người mình. Hai người không có khe hở nào, nghe được tiếng hít thở của nhau. Chu Kiến nhìn ánh mắt kinh hoảng của Thiên Viễn, ra hiệu bảo y đừng lên tiếng, chỉ chỉ phía trước. Thiên Viễn nghi hoặc xoay người, hoảng sợ. Xa xa, một người đàn ông mập mạp tập tễnh đi tới – thầy hiệu trưởng. Hai người kinh ngạc trao đổi ánh mắt – Sao thầy hiệu trưởng lại tới đây? Không xui xẻo vậy chứ! Hai người đêm hôm khuya khoắt chạy đến đây đánh nhau lại còn bị hiệu trưởng bắt tận tay! Chu Kiến và Thiên Viễn núp vào một chỗ, thở cũng không dám, hận không thể biến mình thành một cây chổi núp sau thân cây.

Hiệu trưởng Lâm không nhìn về phía bọn họ mà tập tễnh đi tới chỗ vắng gió cạnh hồ, buông thứ gì đó trong tay rồi ngồi xuống, sờ soạng một lúc, cầm bật lửa trên tay. Ngọn lửa lóe lên chiếu sáng bánh sinh nhật xinh đẹp. Ngọn nến trên bánh ngọt lay động tỏa ra ánh sáng lung linh.

Nhìn nửa ngày thấy không có động tĩnh gì, hai người mới ló đầu ra khỏi phía sau thân cây, nhìn thấy cảnh này thì kinh ngạc há to miệng. “Thầy ấy làm sinh nhật cho ai vậy? Sao đêm hôm khuya khoắt lại chạy đến đây thế?” Chu Kiến cảm thấy bản khoắn, ghé vào tai Thiên Viễn nói.

Lúc môi hẩn chạm vào vành tai Thiên Viễn, hơi thở gần kề khiến Thiên Viễn tê dại cả người, không tự chủ rút vai nghiêng đầu sang một bên, thở dài nhỏ giọng nói: “Đó là chúc mừng sinh nhật người quá cố.”

“A?” Chu Kiến kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Bên bờ hồ, hiệu trưởng Lâm đặt một chiếc khăn tay màu trắng đối diện chiếc bánh ngọt, rót rượu đầy hai chén, nhìn ánh nến lung linh mỉm cười giơ cao chén. “Tiểu Tam, hôm nay em tròn mười tám tuổi rồi. Chúc mừng em đã trưởng thành, chúng ta đã nói chờ tới ngày này hai ta sẽ không say không về. Nào, cạn ly.”

Uống cạn chén rượu của mình, ông lại cung kính giơ cao chén rượu phía đối diện lên, chậm rãi đổ lên mặt hồ. Lớp băng trên mặt hồ lóe lên ánh sáng kỳ dị, rượu chậm rãi lan ra.

Chu Kiến và Thiên Viễn tránh ở sau cây, nín thở nhìn trộm. Thiên Viễn nói là mừng sinh nhật người quá cố, Chu Kiến mới đầu còn không tin lắm nhưng nhìn thấy thầy hiệu trưởng nâng chén rượu đổ vào hồ mới tin. Sau lưng bắt đầu lạnh dựng lông, hần nấp chặt bả vai Thiên Viễn. “Có phải người thân của thầy ấy không? Mẹ tôi cũng mừng sinh nhật bà nội, không giống như thế.”

Ở cách xa, chỉ thấy hiệu trưởng Lâm khi thì nói chuyện liên miên với mặt hồ, khi thì lặng lẽ nhìn chăm chú, lại nghe không rõ ông nói cái gì. Thiên Viễn nhẹ nhàng nói: “Cậu có tin không? Người hôm nay sinh nhật đã chết trong hồ này.”

Chu Kiến thiếu chút nữa kêu lên, tóc dựng thẳng đứng, khấn trương nói: “Đừng nhìn, đi nhanh đi! Bị phát hiện thì nguy.” Không giải thích thêm, hần lôi Thiên Viễn lặng lẽ rời đi.

Rời xa hồ, Chu Kiến cảm thấy bớt khấn trương, hai người đi chậm lại. Chu Kiến đột nhiên bật cười. Thiên Viễn liếc hần một cái: “Cậu cười gì thế?”

“Không thể tưởng được hiệu trưởng lại mê tín, đi làm mấy thứ như thế. Thật không rõ thầy ấy học vấn đầy người mà sao còn tin những thứ đó nhỉ?”

Thiên Viễn liếc mắt, sâu kín nói: “Kỳ thật có mấy ai tin? Mọi người khi rất thương tâm đều muốn tìm biện pháp an ủi bản thân một chút. Không có gì hơn!”

Chu Kiến đứng lại, mở to mắt nhìn chăm chăm Thiên Viễn, có chút ngẩn người. Thiên Viễn mắt tự nhiên thanh thanh cổ họng, bổ sung một câu: “Bà ngoại tôi nói.”

Chu Kiến buồn cười huých y một chút. “Cậu thiếu chút dọa tôi sợ hết hồn.”

Thiên Viễn mím môi.

“Haiz, bà ngoại cậu rất giỏi! Nói rất thâm sâu. Những lời này đều có thể viết thành sách triết học đấy. Sẽ không phải là hậu duệ của dòng dõi quý tộc nào đó chứ?”

Khóe miệng mím chặt của Thiên Viễn rút cuộc cong lên. “Bà là thầy phù thủy.”

Chu Kiến lại ngẩn người.

“Cầu thần bái quỷ, bói toán xem tướng. Bà ngoại tôi chính là dùng cái này nuôi sống tám chín anh chị em nhà mẹ tôi. Bà có thể hiểu được nhưng chưa từng tin.” Thiên Viễn nhẹ nhàng nói.

“Ừ.” Chu Kiến gật đầu. “Trách không được cậu lại biết nhiều như vậy.”

“Tôi còn có thể xem tướng qua chỉ tay đấy.”

“Thật không? Vậy cậu xem cho tôi đi.”

Thiên Viễn đẩy tay hần ra, khinh thường liếc mắt một cái. “Thần kinh!”

Chu Kiến cười ha ha.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Chu Kiến giậm chân. “Thiên Viễn, về thôi. Đêm khuya rồi, lạnh quá!” Chu Kiến kéo cánh tay Thiên Viễn.

Thiên Viễn hậm hực tức giận nói: “Cậu về trước đi, tôi muốn ở đây một lát.”

“Thật sự không quay về à?”

Thiên Viễn xoay người không để ý tới hần. Chu Kiến nhìn y, đột nhiên kéo tay y bỏ chạy. “Đi theo tôi!”

“Này! Cậu đi đâu thế?”

Thiên Viễn bị kéo đi, chạy theo hần tới sân bóng rổ. Thiên Viễn thở hổn hển, Chu Kiến cũng không nói, cười tủm tỉm từ từ đi qua bắt lấy khóa sắt trên cửa dùng sức giật ra. Khóa mở, Thiên Viễn kinh ngạc nhìn hần đẩy cửa ra. “Cái khóa này hỏng rồi, buổi sáng bọn tôi đến chơi bóng đều mở kiểu này. Vào đi, chỗ này khá ấm đấy.” Chu Kiến kéo Thiên Viễn vào sau đó đóng cửa lại.

“Cậu dẫn tôi đến đây làm gì?” Thiên Viễn nhìn Chu Kiến.

Chu Kiến cười. “Còn cách nào nữa sao? Có người sống chết không trở về ký túc xá, nếu còn đi lại lằng xằng ngoài trời, sáng sớm mai báo chí nhất định sẽ đăng một dòng tin – Học viện Y có hai nam sinh chết đêm qua, nguyên nhân tử vong là một người tự sát, một người chết theo làm bạn.”

Thiên Viễn phì cười, quay đầu trừng mắt liếc hần một cái. “Tôi không cho cậu chết theo.”

“Tôi muốn còn không được.” Chu Kiến than thở, mặt có chút hồng.

Hai người đều không nói chuyện, không khí bỗng trở nên ngột ngạt. Chu Kiến thực bối rối, câu nói vừa rồi của mình quả thật là ngu ngốc hết sức! Ánh mắt hần nhìn liên lảo xung quanh nhưng lại không dám nhìn người bên cạnh.

Thiên Viễn cắn môi, cúi đầu đi tới hệ thống sưởi bên cạnh, đưa lưng về phía Chu Kiến, giơ tay lên sưởi, trộm cười, ánh mắt đen láy lóe lên ánh sáng sung sướng.

...

Những vì sao hiếm hoi trên trời đêm ngoài cửa sổ biến mất, phương Đông dần sáng. Ánh bình minh chiếu qua cửa sổ. Trong phòng ký túc xá 315, Lưu Tiểu Nguyên thè thốt phải đợi Thiên Viễn trở về tính sổ rồi cuộc không chống lại được cơn buồn ngủ liền trùm chăn ngủ trên giường, hai má đỏ bừng.

Trong sân bóng rổ, Thiên Viễn ngồi trên sàn nhà dựa lưng vào hệ thống sưởi, Chu Kiến gối đầu vào chân y đang ngủ say.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Mạc Ngôn nghe tiếng rì rào kia liền thấy kinh hãi. Anh bước vào bể quả nhiên nhìn thấy cậu nhóc Lưu Tiểu Nguyên nghịch ngợm hay gây sự kia vừa tắm rửa vừa vui vẻ ca hát, toàn bộ bể nước chỉ có mình cậu thảo nào lại tỏ ra vui vẻ như thế. Mạc Ngôn nhin không được cong khóe miệng, tên nhóc quậy phá này đúng là lăm trò, thế mà dám quậy tới phòng tắm của giảng viên. Anh mỉm cười ngồi xuống sau cậu, dù bạn vẫn ung dung tựa vào cạnh ao nhìn ngắm.

Mặt nước vang lên một tiếng vang nhỏ dễ nghe, gợn sóng dập dềnh từng đợt nhẹ nhàng đập vào tấm lưng bóng loáng của Lưu Tiểu Nguyên. Ngọn sóng nhỏ bồng bênh thật khiến Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy tự tôn trong lòng đang bị tổn thương. Nước càng ngày càng nóng.

Vòng tay ôm chặt cơ thể, lộ đầu ra khỏi mặt nước, hơi thở của Lưu Tiểu Nguyên nhẹ nhàng không phát hiện ra tần suất. Ông trời thật ác độc, sao lại cố tình đưa anh tới đây chứ! Mình còn chưa đủ xui xẻo sao? Giờ thì hay rồi, vụng trộm chạy tới địa bàn của người ta tắm rửa, cái gì cũng bị thấy hết rồi! Mình còn mặt mũi nào gặp ai nữa đây? Lưu Tiểu Nguyên hời hợt kêu to trong lòng, sao lúc đó lại cởi sạch sẽ hết, nếu để lại quần chip thì không tới mức bây giờ muốn đứng cũng không được.

Lưu Tiểu Nguyên cố gắng lui người trong nước nhưng nước rất trong, căn bản không che nổi thân hình trắng trẻo kia, ngược lại làn da bị nước làm cho nổi bật vô cùng. Tấm lưng trơn bóng rần rần căng cứng, giữa xương sống hơi hơi lồi lõm làm cho người ta muốn dùng ngón tay nhẹ nhàng kim xuống. Cậu cuộn người ngồi chồm hổm trong nước, thắt lưng mỏng manh dính sát vào cặp đùi thon dài, mông nhỏ xinh đẹp tròn tròn thỉnh thoảng động đậy. Da thịt trắng trẻo như thế dưới tác dụng của nước nóng hiện lên sắc màu phấn hồng, chạm tay vào sẽ có cảm giác trắng mịn như thế nào nhỉ? Bỗng nhiên một luồng nhiệt từ ngực chạy

thăng xuống thân dưới, biến thành ngọn lửa hùng hực thiêu đốt cả người, Mạc Ngôn nhất thời khí huyết sôi trào, hít thở dần nặng nề.

Lưu Tiểu Nguyên bỗng nhiên cảm thấy tức nghẹn, mình đây là ai chứ? Lưu Tiểu Nguyên này sợ ai? Ai đi tắm mà không cởi sạch sành sanh? Chẳng lẽ anh mặc tây trang đi tắm sao? Hừ, nửa ngày không lên tiếng, anh sao vậy? Lưu Tiểu Nguyên lặng lẽ xoay người, Mạc Ngôn ở phía sau đang ngồi trong nước đuổi chân ra, hai tay đặt lên thành bể, như cười như không nhìn cậu.

Lưu Tiểu Nguyên đỏ bừng mặt, đáng chết! Thái độ kia của anh là sao chứ? Đúng là bộ dáng chiếm được tiện nghi của người khác. Tất cả đều là đàn ông muốn xem thì cùng nhau xem, không thể chỉ mình chịu thiệt được. Lưu Tiểu Nguyên cả giận, 'ì oap' một tiếng xoay người ngông nghênh ngồi xếp bằng trong nước đối diện Mạc Ngôn, bĩu môi liếc mắt nhìn anh. Hừ, anh cho rằng tôi sợ anh sao? Không phải chỉ là xem của nhau thôi sao, thứ anh có tôi cũng có.

Mạc Ngôn đang khó chịu, Lưu Tiểu Nguyên nhân lúc anh không kịp phòng bị bất ngờ xoay người trắng trợn đối diện anh khiến sắc mặt anh nhất thời thay đổi. Cậu nhóc đáng giận kia khoanh tay ngồi xếp bằng ở phía đối diện, hai điểm hồng anh trên bờ ngực tuyết trắng, vật nhỏ trắng như tuyết giữa đùi giống như quả chuối tiêu nhỏ. Đột nhiên, Mạc Ngôn 'soạt' một tiếng đứng lên khỏi mặt nước, nhanh chóng xoay người bước ra khỏi bể. Anh đứng trên đất mở vòi sen mượn dòng nước lạnh lẽo cọ rửa thân thể nóng hừng hực.

Lưu Tiểu Nguyên hoảng sợ chớp mắt nhìn Mạc Ngôn, sững sờ một hồi rồi bỗng nhiên đắc chí, hô hô! Anh không phải cũng *** sao? Cảm giác bị người khác nhìn thân mình trần truồng rất khổ sở nhỉ? Có thể đã không chịu được mà bỏ chạy. Ha ha! Hả? Nước kia sao không có hơi nước? Mùa đông thế này mà tắm nước lạnh, đúng là bệnh! Lưu Tiểu Nguyên thật cao hứng tận hưởng thắng lợi, đuổi chân thả lỏng người, thoải mái dựa vào thành bể xem Mạc Ngôn. Lúc này đến lượt tôi xem anh! Người này đáng thật tốt! Sớm nói qua anh nên đi làm quảng cáo mà. Bả vai thật rộng, lưng thật thon dài, đùi... đùi...

Lưu Tiểu Nguyên bỗng cảm thấy cả người túa mồ hôi, sao lại bắt đầu thấy không bình thường rồi? Hết hồn cúi đầu nhìn xuống, Lưu Tiểu Nguyên rối loạn muốn cầm đầu vào trong nước. Hai tay cậu hoang mang rối loạn lay lay. Xẹp xuống! Xẹp xuống! Có phải chuyện của mày đầu mà mày đứng lên làm cái gì chứ? Nếu để anh thấy tao còn sống được hay không hả? Lưu Tiểu Nguyên sắp khóc tới nơi.

Không được, không thể ngồi ngẩn ra ở đây, mình phải đi thôi! Hai tay ôm chặt nơi muốn chết kia, Lưu Tiểu Nguyên có tật giật mình liếc nhìn Mạc Ngôn, thất lưng mềm dẻo như mèo lạng lẽ chuồn ra bên ngoài. Thật vất vả đi tới cửa, Lưu Tiểu Nguyên chạy vút qua chỗ đặt quần áo.

Dòng nước lạnh lẽo chảy qua mặt thoáng giảm bớt khô nóng vừa rồi. Mạc Ngôn hít sâu một hơi khổng chế tâm tư của mình. Anh biết cậu nhóc gây sự kia vừa trốn ra bên ngoài, đi thôi, đi thôi, cứ tiếp tục ngốc như thế này mình thật sự không dám nghĩ... Trời ạ! Mình sắp điên rồi!

"A ~ Oạch!" Tiếng da thịt non mềm va chạm vào nền gạch men vô cùng vang dội. Sau đó chính là yên lặng. Mạc Ngôn sững sờ, lập tức như bị điện giật chạy một mạch ra bên ngoài. Trên mặt đất phòng ngoài, Lưu Tiểu Nguyên cuộn tròn người lại, hai tay bưng chặt thân dưới há miệng khóc không ra tiếng, nước mắt chảy ào ào. Tìm Mạc Ngôn không biết nhảy tới nơi nào rồi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. "Tiểu Nguyên!" Anh mau chóng ôm Lưu Tiểu Nguyên khỏi mặt đất đặt lên băng ghế dùng để đặt quần áo.

"Tiểu Nguyên, Tiểu Nguyên, đừng sợ, không có việc gì. Buông tay cho tôi xem xem..." Mạc Ngôn quỳ trên mặt đất, một tay ôm chặt Lưu Tiểu Nguyên vào trong ngực, tay kia cẩn thận nâng vật nhỏ bị đập kia. Vật nhỏ vừa rồi dựng thẳng vô cùng cao hứng, nhưng giờ thì giống chủ nhân bị đau tới mức sắp hôn mê, mềm mềm nằm trong lòng bàn tay nóng bỏng của Mạc Ngôn.

"A a ~ ô ô ~" Lưu Tiểu Nguyên đau đớn, mười đầu ngón tay bấu chặt lấy ngực Mạc Ngôn, cắn răng nhắm mắt lại khóc. Cậu hoang mang rối loạn ngã một phát nằm ôm lấy ghế, tiểu đệ đệ cứng rắn đập mạnh vào mặt đất, không đau chết sao được! Cả người toàn là nước và mồ hôi trộn lẫn.

Mạc Ngôn ôm chặt, khẩn trương nhìn sắc mặt cậu, ngón tay cẩn thận sờ soạng xem xét âm nang một chút, sau đó nhẹ nhàng xoa nắn vật nhỏ mềm nhũn phía trước. Sau khi kiểm tra lại vài ba lần anh mới xác định là không có vấn đề gì, nhìn cậu nhóc trong ngực đã không còn đau đớn đến nhắm chặt mắt lại, tiếng khóc cũng biến thành nức nở.

Mạc Ngôn nhẹ nhõm thở ra, nhẹ nhàng xoa xoa cho cậu, cọ cọ cái trán. “Vừa rồi ngã đau không?”

“Đau...” Tiếng nói nhỏ như mèo kêu. Sự đau đớn đã qua đi, Lưu Tiểu Nguyên nằm trong ngực anh không muốn động dậy. Ngực anh nóng quá, tay xoa nắn thật thoải mái, đúng, chính là chỗ đó, lại xoa tiếp... “Ừm... Ừm...” Âm thanh trong mũi phát ra mờ ám nói không nên lời. Sung sướng, thoải mái, muốn...

Đột nhiên Lưu Tiểu Nguyên hoảng sợ mở to hai mắt nhìn Mạc Ngôn, bưng kín miệng lại. Đây, đây không phải là giọng của mình! Mình không kêu như vậy! Không phải là của mình!

Mạc Ngôn cũng ngây dại, kinh ngạc nhìn vật nhỏ trong lòng bàn tay lại đang ngẩng đầu, thì ra lúc trưởng lên cũng không hề nhỏ.

“A!” Lưu Tiểu Nguyên đẩy Mạc Ngôn ra, ‘đùng’ một tiếng giống như súng bắn nhảy dựng lên, nhấc chân chạy ra bên ngoài nhưng chưa được hai bước đã quay lại, gương mặt đỏ hồng bối rối gom quần áo, ôm lấy đồng quần áo lộn xộn chạy biến như gió xoáy.

Trong vườn trường, Lưu Tiểu Nguyên ôm quần áo, vừa né tránh vừa chạy, mặt đỏ bừng than thở: “Lưu manh... Đồ lưu manh...”

Mạc Ngôn xấu hổ đứng dậy, mặt đỏ đến khó chịu, Vừa rồi thứ kia trong lòng bàn tay anh giống như lửa cháy, nóng đến khó chịu. Không ngừng cọ cọ trên người, Mạc Ngôn cúi đầu mắng: “Hỗn đản, nhóc hỗn đản...”

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Lưu Tiểu Nguyên không có đồ lót bên trong, chỉ mặc một chiếc áo khoác màu hồng nhung và quần jeans, quần áo giữ ấm đều ôm trong ngực, lạnh co ro cả người. Mới vừa chạy thân mình toàn là khí nóng, hoàn toàn không biết gì, đợi tới khi gió Tây Bắc lạnh cắt da cắt thịt thổi tới Lưu Tiểu Nguyên mới chịu không nổi. Liều mạng chạy về phòng ký túc xá, vất vả lắm mới mở được cửa thì Lưu Tiểu Nguyên cũng sắp đông cứng rồi. Âm mười mấy độ đó! Đúng là trời người người khác mà.

Cậu ném quần áo trong tay xuống, run rẩy leo lên giường mình, trùm kín chăn từ đầu tới chân, gói chặt lại như một cái bánh chưng. Cậu cuộn tròn người, rùng và lập cập khiến những người trong phòng hoảng sợ. Lão Uy phản ứng trước tiên, mau chóng lấy khăn mặt lau tóc cho cậu, mái tóc ướt sũng cũng sắp đóng băng lại rồi. “Cậu điên rồi! Cậu đông chết cũng không ai xót thương đâu.” Lão Uy mắng.

Lưu Tiểu Nguyên không còn lòng dạ nào đấu võ mồm với hắn ta, cuộn người trong ổ chăn, hồn phiêu du tới bể nước kia. Lão Uy có chút hốt hoảng, tên nhóc này thực sự bị đông cứng rồi sao? Tại sao lại mê man không thêm phản ứng gì vậy? “Tiểu Nguyên! Tiểu Nguyên!” Hắn xoa nắn mặt cậu. “Mau mau, lấy nước gừng pha đường lại đây!” Lão Uy hô.

Tinh Tinh và Tiểu Phác luống cuống cả lên.

Tinh Tinh mang túi đường đỏ đỏ vào tách trà, pha thêm chút nước ấm. Nhưng mà kiếm đâu ra gừng bây giờ?

Tiểu Phác chạy qua. “Nếu không thì cho cậu ấy uống chút giấm ớt này của tôi được không?”

Tinh Tinh nhìn bình giấm ớt đỏ rực nhếch miệng. “Được không?”

“Hồng quân Trung Quốc tới vùng núi tuyết đều uống cái này, sao lại không được chứ? Tiểu Nguyên, há miệng ra.” Tiểu Phác giơ bình giấm ớt đến miệng Lưu Tiểu Nguyên.

Lưu Tiểu Nguyên ngửi thấy mùi ớt nồng nặc liền tỉnh táo sau đó rụt cổ lại, trợn tròn mắt. “Này này! Các cậu làm gì đấy? Đại học thời chủ nghĩa xã hội khoa học cho phép các cậu áp dụng mấy quy tắc trong quân đội lúc nào hả?”

Lão Uy tát cho cậu một cái. “Tôi còn tưởng rằng lưỡi cậu cũng bị đông lạnh rồi chứ! Uống mau!”

Lão Uy đưa nước đường đổ qua, Lưu Tiểu Nguyên vừa nhìn thấy nước đường tỏa hơi nóng liền nhanh tay nhận lấy. “Đấy, như thế này còn có chút cảm tình giai cấp!”

“Tôi nói cậu đây là ai chứ? Cái gì mà như thế này hả?”

Ba người vây quanh, Lưu Tiểu Nguyên không nói thêm lời nào, uống từng ngụm nước đường, thỉnh thoảng le lưỡi. “Ôi trời mẹ tôi ơi! Tinh Tinh, cậu bỏ quá nhiều đường đấy, màu cũng giống giấm ớt rồi đây này.”

...

Bọn Lão Uy tới phòng tự học, Lưu Tiểu Nguyên nằm trên giường nhàn nhã ăn đồ ăn vặt, nằm trong chăn cởi quần áo. Khi cởi quần áo cậu mới nhớ rằng bên trong trống trơn, quần chip và đồng quần áo kia bị ném ở cạnh giường. Không mặc, lỏa thể càng thoải mái.

Chăn lông vịt mềm mại phủ kín người, ấm áp bao bọc lấy Lưu Tiểu Nguyên đang ngẩn người cấn góc chăn. Trong lòng cậu lẩn quẩn hình dáng của người trong bể nước được khí nóng bao vây, ánh mắt của anh, trong ánh mắt có gì đó làm cho người ta hốt hoảng. Ngực anh thật rộng! Khuôn ngực cường tráng, làn da màu nâu nhạt, lòng ngực thật ấm áp. Thật muốn được anh ôm mãi như vậy. Anh hẳn là cũng muốn nhỉ? Không nghĩ tới mình lại có phản ứng với thân thể anh, thật mất mặt khi bị anh ôm vào ngực rồi vuốt ve như vậy.

Trong lòng run lên, Lưu Tiểu Nguyên thở hổn hển không ra hơi. Mặt cậu đỏ bừng, đồ khốn, đồ lưu manh! Vì sao anh lại sờ chứ? Nhất định là thường xuyên làm chuyện xấu. Haiz! Anh là bác sĩ, là giảng viên dạy bác sĩ là đương nhiên rồi. Tay anh xoa bóp thật thoải mái. Cậu không tự chủ được đưa tay sờ phía dưới. A! Lưu Tiểu Nguyên hoảng sợ rút tay lại. May mắn trong phòng không có ai, không thì thật mất mặt.

Hít sâu! Hít sâu... Một hai ba bốn năm, lên núi diệt hổ, hổ không có ở nhà, chỉ có một nhóc ngốc ở đó... (Bé Nguyên hát) Ô ~ Mặc kệ! Sự khô nóng kia ngày càng lan ra toàn thân, xuất hiện một cảm giác khát cầu khó hiểu. Lưu Tiểu Nguyên đỏ mặt trộm nhìn. Um... Không thể đụng vào. Rất xấu xa. Nhưng thật khó chịu, nằm úp sấp vậy. Vẫn không được. Lưu Tiểu Nguyên nằm trong chăn lật qua lật lại đè nén. Lăn qua lăn lại một hồi, cậu rút cuộc an tĩnh. Sau nửa ngày, Lưu Tiểu Nguyên đầu đầy mồ hôi lộ ra khỏi chăn, vô lực nằm trên giường, mặt chôn trong gối, vừa thẹn vừa xấu hổ. Ô ô ô ~ Mặc Ngôn chết tiệt!

...

Mặc Ngôn tựa vào đầu giường ngơ ngác nhìn nhìn hai tay trên đầu gối mình. Đêm đã khuya nhưng anh không tài nào giống như mọi ngày được, lòng mang theo một chút mong mỏi đối với ngày mai chậm rãi đi vào giấc mộng. Bắt đầu từ lúc nào đây? Cuộc sống buồn tẻ bắt đầu tràn ngập ý nghĩa. Mỗi đêm đều hi vọng để rồi sáng sớm vừa bước vào giảng đường lại bắt đầu kích động, từng cái nhàn mảy của cậu, từng nụ cười, từng cái nhấc tay nhấc chân, thậm chí chỉ là một ánh mắt không có ý tốt của cậu anh đều giữ lại trong lòng để nhiều lần hồi tưởng.

Thứ tình cảm này tựa như một cơn lốc xoáy, không phải không nghĩ tới thị phi đúng sai, không phải không hiểu rõ giới hạn thân phận của nhau, chính là cơn lốc xoáy ấy rất ngọt ngào và ấm áp, không gì thay thế được. Từ ngày nhìn thấy cậu liền bắt đầu, cứ thế mà sa vào. Vì thế một lần lại một lần anh dung túng cho sự tham lam của bản thân, từng bước dần thân vào không thể kiềm chế nổi. Mình khát vọng, mình nghĩ chính là cậu ấy! Anh luôn che giấu bản thân lừa mình dối người đều bị vạch trần qua chuyện hôm nay, chỉ có khát cầu trắng trợn. Trước ngực còn lưu lại vết cào ấy, đó là do cậu để lại. Trên vai còn đọng nước mắt, cũng là của cậu; sự ấm áp trong ngực cũng là của cậu nốt. Trong lòng anh khắc thật sâu hình bóng một người, đó là cậu. Mặc Ngôn đau đớn nắm tay lại, siết thật chặt.

Như thế là tội lỗi. Mặc Ngôn, mày đang phạm tội. Cậu ấy vẫn chỉ là một cậu bé, trong lòng cậu có rất nhiều hi vọng tốt đẹp. Mày đang dụ dỗ cậu ấy đi vào vực sâu! Sự đau đớn xé rách tâm can bao phủ Mặc Ngôn, móng tay anh cắm thật sâu vào lòng bàn tay. Không, không thể tiếp tục tạo ra sai lầm. Mày gây cho cậu ấy thống khổ vô tận, mày không có cái quyền kia.

...

Sáng sớm, mấy anh chàng phòng 315 bận rộn đánh răng, rửa mặt, hứng nước, quét rác. Lưu Tiểu Nguyên cũng tỉnh rồi nhưng không dậy nổi, lười biếng nằm trong chăn nhìn mọi người bận rộn làm việc. Bỗng nhiên cậu liếc thấy Thiên Viễn, y đang uống nước sôi để nguội từ tối hôm qua, đây là thói quen của y. Lưu Tiểu Nguyên nheo mắt lại, hứ! Đêm qua tôi bận ngủ nên không ‘chăm sóc’ cậu, hôm nay đúng lúc tỉnh sổ luôn.

Nhìn Thiên Viễn uống chén nước kia xong, Lưu Tiểu Nguyên tỏ vẻ thân thiết ân cần hỏi thăm một tiếng: “Thiên Viễn, nước uống ngon không?”

Thiên Viễn vẫn đưa lưng về phía Lưu Tiểu Nguyên, nghe thấy giọng nói ngọt ngào của cậu liền xoay người lại. “Cũng được, cậu...” Không đúng! Thiên Viễn cảnh giác, người này lúc tỏ vẻ ngoan ngoãn sao lại đáng nghi vậy nhỉ?

“Cậu, không có làm cái gì đấy chứ?” Thiên Viễn cố gắng nhớ lại hương vị của chén nước.

Tất cả mọi người ngừng tay hóng chuyện. Lưu Tiểu Nguyên dùng một tay nâng cằm cười ngọt ngào. “Không có gì. Chỉ là đêm qua tôi thấy miệng khô nên nhúng lưỡi vào trong chén nước của cậu rửa rửa chút thôi. Không có làm gì khác.” Nói xong cậu liền vươn lưỡi liếm liếm môi, đảo qua đảo lại.

Thiên Viễn mở to hai mắt nhìn, đột nhiên che miệng xông ra ngoài. Chu Kiến ngửa mặt lên trời thở dài, chuyện gì nên tới sẽ tới. Hắn đi qua nheo nheo mắt nhìn Lưu Tiểu Nguyên đang phủi chăn. “Nhóc con!”

Thiên Viễn trong phòng tắm ối trời tắm mặt mũi, ôm bụng chậm rãi vào phòng, hung hăng trừng Lưu Tiểu Nguyên. Lưu Tiểu Nguyên nhìn y bước vào, cười tủm tỉm, biết rõ còn cố tình hỏi: “Nôn à? Haiz! Cậu thật là, gì mà gấp gáp thế, cậu còn chưa nghe tôi nói hết câu cơ mà. Tôi chỉ nghĩ thế thôi chứ tối qua tôi ngủ bất tỉnh nhân sự có dậy nổi đâu. Chén nước của cậu không hề hấn gì.”

Thiên Viễn quả thực không biết nên làm gì, mới sáng sớm mà cậu nói đầu tiên của cậu đã khiến y cố gắng móc họng phát đau, vất óc suy nghĩ ối ra mọi thứ, thế mà bây giờ cậu lại nói ra một câu vô can, cái gì cũng không có. “Cậu dám đùa giỡn tôi!”

Lưu Tiểu Nguyên nhướn mày, không phải chỉ đùa giỡn một bữa sáng của cậu thôi sao?

Chu Kiến biết sớm muộn gì cũng có chuyện nên mau chóng can ngăn. “Được rồi, được rồi, mọi người huề nhau. Đừng ai nào loạn nữa!”

Thiên Viễn tức giận thở hổn hển đi đến trước mặt Lưu Tiểu Nguyên. Lưu Tiểu Nguyên không hề khách khí nâng cằm nhìn xuống y. Thiên Viễn nhìn cậu một cái, cuối cùng không nói gì xoay người đi. Lưu Tiểu Nguyên có vẻ nhụt chí, thực không vui chút nào! Nhìn bóng dáng Thiên Viễn, Chu Kiến nhăn mi lại. Hai ngày gần đây y hình như có tâm sự, luôn luôn không yên lòng. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?

...

Trong phòng học mọi người lục tục bước vào chờ tới giờ lên lớp. Tiểu Huân sợ hãi đi tới cạnh Tây Môn Phi, nhỏ giọng nói: “Lưu Tiểu Nguyên vẫn cười cười với tôi khiến lông tóc cả người cứ dựng thẳng lên. Cậu xem trên người tôi có dính thứ gì không?”

Tây Môn Phi cũng đang rất lo lắng! Sáng sớm đã thấy Lưu Tiểu Nguyên bày ra khuôn mặt tươi cười thuần khiết ngây thơ giết người không đền mạng, giống cảm giác lạc vào mê cung, mi biết rõ dưới chân luôn có bẫy rập nhưng mi lại không biết ở chỗ nào nên giẫm trúng. Chỉ chốc lát, mấy người Lưu Na cũng chạy lại. “Nói chứ chúng ta cứ ngồi chung một chỗ cho an toàn. Tên kia rất quái quỷ, không biết đang âm mưu trò hiểm nào đâu.”

Lưu Tiểu Nguyên ngồi tại chỗ xoay xoay bút trên ngón tay đùa nghịch, cười híp mắt nhìn mấy nữ sinh kia. Hừ, chỉ bằng mấy đứa con gái các cậu mà muốn đè đầu cưỡi cổ Lưu Tiểu Nguyên tôi sao? Lão hồ không ra oai các cậu lại coi tôi là mèo bệnh! Cứ chờ xem tôi chinh các cậu như thế nào đi.

Mạc Ngôn đi vào lớp học, đứng trên bục giảng sửa sang lại giáo án một chút rồi bắt đầu giảng bài. Giọng nói anh có chút khàn khàn, ánh mắt thường dừng lại trên cuốn sách trong tay mình.

Anh vừa bước vào, Lưu Tiểu Nguyên vội vã cúi đầu, tim đập loạn xạ, mặt đỏ bừng, thật lâu lắm mới ngẩng đầu một lần. Nhưng đợi nửa ngày Mạc Ngôn cũng không hề liếc nhìn cậu một cái. Mọi khi lên lớp, cặp mắt sáng ngời kia luôn luôn hướng về phía này, giống như cả buổi học chỉ giảng cho mình cậu nghe. Lưu Tiểu

Nguyên cảm thấy mát mát vô cùng. Bỗng nhiên, cậu phát hiện ra một vấn đề: Mạc Ngôn đổi cà vạt. Từ hôm đó trở đi, Mạc Ngôn chỉ đeo cà vạt mình mua cho anh không đổi cái khác. Hôm nay tại sao lại đổi?

Cả buổi học Lưu Tiểu Nguyên do do dự dự, nghĩ đông lại nghĩ tây nhưng không nghĩ ra được điều gì rõ ràng. Chuông tan học vang lên, Mạc Ngôn không quay đầu chậm rãi ra khỏi lớp. Cảm xúc trong lòng cậu dần trầm xuống, trầm tới mức cả người nặng không đứng lên được.

Suốt một ngày, Lưu Tiểu Nguyên không yên lòng. Cậu cúi đầu chậm chạp bước đi, điện thoại xoay xoay trong tay, có nên gọi điện cho anh hay không đây? Cũng thật làm nũng, anh có thấy phiền hay không? Có lẽ anh có việc, có lẽ vì ngưng ngừng chuyện hôm qua. Có lẽ cái gì cũng không có, chỉ là mình cả nghĩ. Lưu Tiểu Nguyên ngẩng đầu nhìn khung cửa sổ quen thuộc trên phòng thực nghiệm, anh có ở đó không?

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Đứng ở dưới lầu, Lưu Tiểu Nguyên cắn môi do dự. Đi lên mở cửa là có thể thấy anh. Lưu Tiểu Nguyên không cách nào giải thích được xao động bất an của bản thân lúc này, lại có chút bối rối đến cùng là vì cái gì đây. Cậu chỉ có thể theo bản năng cảm giác được chỉ có nhìn thấy Mạc Ngôn, nhìn thấy nụ cười dịu dàng của anh, nhìn thấy ánh mắt sáng ngời chờ mong làm cho người ta tâm hoảng ý loạn của anh nhìn mình thì sự bất an mãnh liệt trong lòng mới có thể tiêu tan. Đi lên sao? Nhưng... Minh ngày hôm qua nháo như thế không còn chút sức lực nào cả, giờ gặp lại anh, hai người đối diện nhau, trời biết giấu mặt vào đâu chứ?

Lưu Tiểu Nguyên bưng gương mặt nóng bừng của mình, từ từ ngồi xổm xuống cạnh góc tường. Nếu không thì gọi điện thoại nhỉ? Có thể nói gì đây? Lưu Tiểu Nguyên nghĩ trước nghĩ sau liền giận dữ, vì sao mình phải tìm anh trước đây, vì sao anh không thể ngoan ngoãn tự động tự giác chạy đến hồ hết bày tỏ tình yêu với mình chứ, sao lúc nào cũng là mình chịu thiệt? Thở hồng hộc đứng lên đi về. Hừ! Có giỏi thì cả đời đừng tìm tôi.

Đi được vài bước, Lưu Tiểu Nguyên cắn răng xoay người chạy thẳng vào dãy nhà thực nghiệm. Người đi ra đi vào đều nhìn cậu với ánh mắt có chút kỳ quái, chưa từng thấy ai không tuân theo quy củ đi nhẹ nói khẽ trong khu thực nghiệm mà chạy náo loạn như thế này, đây hẳn là cậu sinh viên năm nhất nổi tiếng nghịch ngợm?

Không để ý tới những người đó, Lưu Tiểu Nguyên chạy một mạch tới gian phòng thí nghiệm nhỏ ở góc lầu ba kia. Cậu thở hổn hển gõ cửa. Tim đập thình thịch, vừa hoảng vừa loạn lại vừa kích động, cả người Lưu Tiểu Nguyên hơi run rẩy. Mở cửa đi, mở cửa đi! Là em. Đôi mắt Lưu Tiểu Nguyên trông mong nhìn cánh cửa nhưng sự im lặng khiến người khác bất an. Lại gõ tiếp.

Thật lâu không có ai ra mở cửa. Anh không có ở đây. Sự mát mẻ sâu đậm giống như một chiếc lưới sắt bao chặt cậu lại. Ánh hoàng hôn chiếu qua hành lang len vào cửa sổ, chiếu thẳng vào Lưu Tiểu Nguyên đang lặng lẽ đứng trước cửa, có phần thê lương.

...

Trong vườn trường, đèn đường đã sáng lên. Hai thân ảnh cao to sóng vai nhau đi chậm chậm trên đường mòn yên tĩnh.

“Chuyện này không thể cứ thế mà quên đi được, nhất định phải tìm ra manh mối! Cái này không phải trò đùa dai bình thường, mà là ác độc!” Chu Kiến tức giận nói. Thiên Viễn buồn bực đá viên đá dưới chân. “Chuyện này không phải Lưu Tiểu Nguyên làm, cậu ấy rất hay quậy phá nhưng lòng dạ thiện lương chứ không ác độc. Tôi tin tưởng cậu ấy.” Chu Kiến dừng lại, đôi mắt sáng long lanh nhìn Thiên Viễn. Thiên Viễn cúi đầu nhẹ nhàng cười. Chu Kiến nhăn mi lại. “Cậu cười cái gì?”

Thiên Viễn học giọng điệu của hắn trên tức nói: “Cậu nói không có, tôi sẽ tin cậu... Người cậu tin tưởng thật là nhiều đấy...”

Chu Kiến trừng to mắt. “Đó là...” Vốn muốn cãi lại rằng đó là hai chuyện khác nhau, đột nhiên thấy tức giận. “Cậu đã không hiểu thì tôi cũng không nói lời vô nghĩa nữa.” Hắn xoay người bước đi.

“Haiz!” Thiên Viễn hối hận, vốn trong lòng không thoải mái muốn chọc hấn một chút, nhưng không nghĩ thực sự chọc hấn tức giận. Chạy hai bước đuổi theo, Thiên Viễn kéo ống tay áo hắn. Chu Kiến đứng lại.

Y không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng nắm tay áo hắn, hai người đứng yên lặng ở đó. “Tôi hiểu được...” Giọng nói nhỏ nhỏ cơ hồ không nghe thấy được.

Trong lòng bị chấn động một chút, Chu Kiến hít một hơi thật sâu, khàn khàn nói: “Cậu hiểu được cái gì?”

Thiên Viễn buông tay ra, cả người dựa vào một thân cây. Chu Kiến đi qua dựa vào bên kia. Hai người thanh niên có thân hình cao to giống nhau yên lặng đứng trong bóng đêm yên tĩnh, cảm thụ hơi thở của đối phương.

“Tôi... không phải là kẻ được người ta yêu mến. Mẹ tôi đã nói như vậy. Từ nhỏ tôi chỉ muốn mình thật hoàn mỹ, không để người khác chê bai nửa chữ. Ai cũng đừng hòng chọc tới tôi, tôi không ngán bất cứ kẻ nào. Biết không? Tôi còn có biệt danh – Trạc mai.” Nói xong Thiên Viễn nở nụ cười.

(Trạc mai: bản QT ghi là ‘đâm mai’, tôi không rõ chỗ này lắm, ai biết vui lòng chỉ giúp nhé.)

Chu Kiến cũng cười. “Trạc mai? Ừm, là ai đặt cho cậu vậy? Cũng giống lắm!”

Thiên Viễn tung chân đá hấn một phát, Chu Kiến nghiêng người né tránh. “Này! Tôi nói thế chứ cậu có đâm dài ra cũng không nở hoa được đâu.”

Thiên Viễn tức giận túm lấy hắn, Chu Kiến cười trốn đi.

Thiên Viễn đổi không nói gì, tựa vào cây nhìn thăm cổ khô vàng dưới chân. Chu Kiến nhào qua, dùng bả vai đụng y. “Giận à?” Thấy y không nói lời nào, hắn cúi đầu tựa vào vai y. “Quý hẹp hòi...”

Thiên Viễn giẫm hấn một phát. “Tôi biết không phải Lưu Tiểu Nguyên gây ra.” Thiên Viễn cúi đầu nói.

Chu Kiến mở to mắt nhìn. “Cậu... biết?”

“Quả thật từ đầu tôi chắc chắn là cậu ấy nhưng sau đó cuối cùng cũng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm. Cho nên tôi... ừm, nói tóm lại, tôi nghĩ không phải là cậu ấy.” Thiên Viễn xấu hổ cười cười. “Kỳ thật tôi đã sớm nghĩ xin lỗi cậu ấy nhưng lại không mở miệng được. Tôi không quen, cậu biết mà... Tôi chưa từng khúm núm với ai cả.” Nói xong y quay đầu đi chỗ khác, mu bàn tay cọ cọ lên hai gò má nóng bừng.

Chu Kiến thở nhẹ nhõm một hơi, nở nụ cười vỗ vỗ vai y. “Không nghiêm trọng như cậu nghĩ đâu, Tiểu Nguyên là con mèo thích xù lông, nói không được mấy lời êm tai.” Hắn bỗng nhiên nhớ lại. “Cậu nói không phải Tiểu Nguyên, cậu biết là ai à?”

Thiên Viễn nhếch môi cười lạnh. “Yên tâm đi, chuyện này tôi sẽ giải quyết. Đi thôi, nơi này lạnh chết mất.” Không đợi Chu Kiến nói thêm, Thiên Viễn bước nhanh về phía ký túc xá.

...

“Xin hỏi, thầy Mạc có ở đây không?” Giọng nói không yên.

“Không, hôm nay thầy ấy không có tiết.” Thầy giáo trên văn phòng không chút để ý trả lời. Đúng vậy, anh không làm việc đúng giờ, lúc không có tiết đương nhiên không cần đến trường. Nhưng vì sao tới bây giờ cậu vốn không có cảm giác anh sẽ rời đi, chưa từng nghĩ đến anh không phải lúc nào cũng ở bên cạnh mình. Ngay từ đầu đã có ảo giác, bản thân cậu rất choáng váng.

Đi lang thang ở vườn trường, trong lòng Lưu Tiểu Nguyên vô cùng trống rỗng, trống tới mức bản thân thấy hốt hoảng. Từ đêm qua cậu không ngừng gọi điện cho anh. ‘Số máy quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy.’ Giọng nói khô khan của nữ nhân viên tổng đài vô tình một lần lại một lần dập tắt hi vọng của cậu. Sự nhớ mong mòn mỏi giống như cơn đói khát không ngừng gặm nhấm cơ thể cậu, từng phút từng giây. Vì sao, vì sao, vì sao? Vì lý do gì anh không nói một lời cứ thế rời đi, ngay cả điện thoại cũng không gọi được. Mạc Ngôn, em nhớ anh.

Trong một góc vắng không người, Lưu Tiểu Nguyên ngồi chồm hổm trên đất. Cậu ôm đầu gối nhìn nước mắt mình nhỏ xuống, rơi trên nền đá dưới chân, chậm rãi kết thành bông tuyết thật nhỏ.

Lấy điện thoại ra, mở tới dãy số đã gần như thuộc lòng, Lưu Tiểu Nguyên nhắm hai mắt lại, cậu đã chuẩn bị tốt cho việc sẽ nghe thấy giọng nói lạnh như băng từ tổng đài kia. Chính là... Kết nối được! Lưu Tiểu Nguyên đột nhiên mở to hai mắt gần như rống lên: “Mạc Ngôn!”

Bên kia điện thoại dường như sững sốt một chút, sau đó giọng nói thông thả ôn hòa truyền đến: “Xin lỗi, Mạc Ngôn không có ở đây. Tôi là mẹ nó, xin hỏi cậu là ai?”

Mẹ! Lưu Tiểu Nguyên bị dọa ‘A’ lên, ngay cả nói cũng chưa dám, luống cuống chân tay cúp máy. Tim cứ đập thình thịch, giống như kiểu ăn trộm đồ vật quý giá gì đó bị người ta bắt tại trận. Lưu Tiểu Nguyên hơi chột dạ, hồi lâu gọi lại. Bình ổn cảm xúc một chút, cậu mới lên tiếng: “Chào bác, xin hỏi thầy Mạc có đó không ạ?” Không có! Lưu Tiểu Nguyên thất vọng cực độ. “Vậy bác có biết thầy ấy đi đâu không ạ? Lúc nào thầy trở về ạ?” Không biết. Chẳng lẽ anh thật sự biến mất khỏi nhân gian rồi sao? Lưu Tiểu Nguyên vừa hận vừa khổ. Mạc Ngôn anh chờ xem, đừng để tôi gặp lại anh không thì tôi sẽ hung hăng dạy dỗ anh, cho anh vĩnh viễn nhớ kỹ – Không được rời khỏi tôi.

Cậu lẳng lặng ngồi dựa vào cửa, không biết ngồi bao lâu rồi. Ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ dần trở nên đỏ ửng, mặc cho hai chân trên mặt đất lạnh như băng đã mất đi cảm giác. Cửa sắt trên hành lang ‘rầm’ một tiếng, Lưu Tiểu Nguyên biết thầy giáo cuối cùng phải về, thầy đang khóa cửa. Mỗi lần khu thực nghiệm đều có một lớp cửa sắt, khóa lại chẳng khác nào hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài. Chính là Lưu Tiểu Nguyên không nhúc nhích. Nghe tiếng bước chân xuống lầu của thầy giáo kia, Lưu Tiểu Nguyên bỗng nhiên nở nụ cười. Hôm nay là cuối tuần, nói cách khác nếu hiện tại cậu không lên tiếng thì cánh cửa này tuần sau mới được mở lại. Lưu Tiểu Nguyên, có phải mày thật sự muốn làm xác khô ở đây không?

Màn đêm dần dần bủa vây tứ phía, xung quanh tĩnh lặng chỉ nghe trái tim mình đang đập. Mạc Ngôn, em đang đợi anh.

...

Mẹ Mạc trong lòng không yên, con trai mấy ngày nay rất khác thường. Không phải nhốt mình trong phòng ngăn người hàng đêm thì chính là không ngừng nhìn một tấm thiệp trong tay giống như là bảo bối. Hỏi nó cái gì nó cũng không nói, đứa nhỏ này trước nay chưa từng như vậy, rốt cuộc là sao đây? Hôm nay lại giữ yên lặng, ra khỏi cửa tới giờ chưa về. Mẹ Mạc than vắn thở dài, đi qua đi lại. Bà bắt an nhìn chằm chằm đồng hồ quả quýt treo trên tường, đã hơn mười giờ rồi, Tiểu Ngôn đi đâu vậy?

...

Ký túc xá nam đã tắt đèn. Mạc Ngôn thẫn thờ đứng lặng trong bóng đêm. Anh ngóng nhìn lên cửa sổ kia, có phải cậu đã ngủ rồi không? Có lẽ nhân dịp cuối tuần nên về nhà, trong nhà nhất định rất ấm áp, có rất nhiều người cưng chiều cậu, sẽ không tịch mịch đâu. Tiểu Nguyên, đêm nay trong mộng của em, có thể có tôi hay không?

Dừng thẳng áo khoác ngoài lên, Mạc Ngôn chậm rãi rời đi. Anh nhớ rõ có vị dũng sĩ nọ, lúc leo núi tay bị mắc vào khe đá, vì muốn sống nên người đã dùng tiểu đao từng chút từng chút một cắt đứt cánh tay ấy. Hiện tại mình cũng đang từng chút một cắt đứt tâm của bản thân.

Đi vào khu thực nghiệm, lời chìa khóa ra mở cửa sắt, sau đó quay lại khóa kỹ, Mạc Ngôn không bật đèn, dọc hành lang chỉ có tiếng bước chân của anh vang vọng. Tại cái phòng nhỏ nhỏ kia có hơi thở cậu nhóc nghịch ngợm kia lưu lại, trên sofa có dấu vết cậu từng ngồi. Ít nhất, tôi có thể ở trong đó im lặng nghĩ về em.

Chuyển tầm nhìn, tay cầm chìa khóa của Mạc Ngôn run rẩy. Trước cửa, một đứa nhỏ đang cuộn mình ngủ, mái tóc màu nâu gối lên đầu gối, hai tay bởi vì rét lạnh nên lui vào ống tay áo. Cậu ở trong này, cậu vẫn đều ở chỗ này chờ anh! Một niềm chua xót mãnh liệt cùng hồi hận dâng lên trong lòng, nước mắt chậm rãi làm mờ hai mắt; anh ngồi xổm xuống, nhẹ tay vuốt ve mái tóc mềm mại kia, cậu ấy rốt cuộc ngồi đây đợi anh bao lâu rồi?

Lưu Tiểu Nguyên tỉnh, cố sức mở to mắt, là Mạc Ngôn! Cậu lập tức đứng bật dậy trừng mắt, không phải

mơ! Đây không phải mơ, Mạc Ngôn bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt cậu. Nhất thời ủy khuất và khổ sở dâng mình dâng trào trong cậu; tên khốn này anh chạy đi đâu vậy, anh có biết em tìm anh sắp điên rồi không? Lưu Tiểu Nguyên há miệng nhưng nước mắt rơi xuống trước khi kịp nói lời nào. “Ôm em một cái...”

Mạc Ngôn ôm Tiểu Nguyên vào ngực, ôm thật chặt. “Anh...” Mạc Ngôn cắn chặt răng, dòng lệ nóng bỏng rơi trên tay. Lưu Tiểu Nguyên nằm trong ngực Mạc Ngôn khóc nức nở, càng khóc càng thương tâm, càng khóc càng ủy khuất, cậu vươn tay cởi áo khoác ngoài của anh ra, nhẹ nhàng cắn một miếng trước ngực. Mạc Ngôn ôm đầu cậu vào lòng, mặc kệ cậu cắn hung ác ra sao.

Thật lâu sau, Mạc Ngôn nâng lên gương mặt đầy nước mắt của cậu, nghẹn ngào nói: “Anh đã tưởng mình có thể nhẫn nại, anh tưởng mình có thể tránh được sai lầm. Nhưng, anh sai rồi. Anh không cách nào kiềm chế được, bảo bối, thực xin lỗi. Anh yêu em.” Anh cúi đầu, đôi môi nóng ẩm hôn hai gò má ướt át của bảo bối, chớp mũi, rồi cuối cùng chạm tới đôi môi lạnh lẽo đang run rẩy kia, bao trùm chúng, nhẹ nhàng cắn thật hôn cậu. Đứa nhỏ trong ngực anh cứng đờ người, bởi vì không thể thừa nhận kích thích thật sâu từ nụ hôn đầu tiên mà cả người run rẩy.

Đôi môi nóng bỏng nhẹ nhàng trần trọc trên môi mình, Lưu Tiểu Nguyên hoàn toàn mềm nhũn mơ màng. Anh hôn mình, anh yêu mình, trời ạ! Vì sao cho tới giờ không có ai nói cho mình biết hôn môi có thể rửa sạch linh hồn, cùng với người mình yêu nhất.

Mạc Ngôn mở cửa ra, ôm Tiểu Nguyên vào. Tiểu Nguyên ôm cổ Mạc Ngôn, nằm trong ngực anh nhắm mắt lại. Những nụ hôn nhỏ vun rơi trên trán cậu, anh ôm cậu đi qua phòng thực nghiệm thật dài tiến vào phòng xếp nhỏ kia. Mở đèn bàn nho nhỏ lên, Mạc Ngôn ngồi lên sofa ôm Tiểu Nguyên đặt trên đùi, một tay ôm chặt thắt lưng cậu, tay kia nắm những đầu ngón tay lạnh lẽo của cậu nhẹ nhàng hôn.

Lưu Tiểu Nguyên mở to mắt, Mạc Ngôn dừng lại nhìn cậu. Ánh mắt cực nóng phút chốc châm lên ngọn lửa trong lòng, Lưu Tiểu Nguyên đỏ mặt, hơi hơi thở dốc. Mạc Ngôn chậm rãi lại gần, một lần nữa bao phủ đôi môi mềm mại ấm áp kia. Hút, trần trọc, tinh tế cắn xé. Mãi tới khi bảo bối trong ngực thở dồn dập không thể hé miệng hô hấp, Mạc Ngôn mới vòng chặt tay ôm lấy cậu vỗ về, đầu lưỡi luồn vào khoang miệng thám thính.

Đầu lưỡi bị thâm nhập bất ngờ liền hoảng sợ, Lưu Tiểu Nguyên bị hôn quay cuồng đầu óc không tự chủ rên ra tiếng. “Ồ ~”

Tựa hồ bị một tiếng này đụng phải dây thần kinh vô cùng mẫn cảm, Mạc Ngôn trở nên căng thẳng cả người, đầu lưỡi càng điên cuồng truy đuổi sự thơm ngọt trong miệng cậu.

“Ồ... Ừm...” Khí lực giống như bị hút cạn, ý thức Tiểu Nguyên trở nên mơ hồ.

Dường như trải qua cả một thế kỷ, rốt cuộc Lưu Tiểu Nguyên được buông ra nằm bẹp trong ngực Mạc Ngôn, ánh mắt mù sương nửa khép nửa mở, nhẹ nhàng thở dốc. Sợi chỉ bạc lấp lánh bên khóe miệng nói rõ sự cuồng nhiệt vừa rồi.

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Ấu yếm ôm lấy cậu nhóc, Mạc Ngôn dán vào trán cậu nói nhỏ: “Em ngồi đây chờ bao lâu rồi? Cứ ngủ vậy không thấy lạnh sao? Một mình bị khóa chốt ở đây em không sợ hả? Nếu anh không tới thì tính sao?” Tim thất lại rất đau, Mạc Ngôn chôn mặt trên vai Lưu Tiểu Nguyên.

Nói chưa dứt lời, càng nói Lưu Tiểu Nguyên càng tức đầy bụng. Như thế nào không lạnh chứ? Như thế nào không sợ chứ? Em đây cũng không phải gấu Bắc cực ngồi chồm hổm là có thể ngủ được, nếu tên khốn nhà anh không vô duyên vô cớ biến mất thì em... Bỗng nhiên trên vai nóng hằm hạp, lòng Lưu Tiểu Nguyên run

lên, tràn ngập chua xót. Cậu ôm cổ anh ủy khuất nói: “Em muốn gặp anh nhưng tìm khắp nơi đều không thấy. Vì sao phải trốn tránh em?”

Mạc Ngôn ôm chặt cậu. “Bởi vì anh sợ hãi, anh phát hiện bản thân đã lún vào quá sâu. Anh không có cách nào không nghĩ tới em, không có cách nào không thương em.” Nói xong, Mạc Ngôn vạch áo mình ra, chỉ chỉ cái túi trước ngực. Lưu Tiểu Nguyên thò tay vào lấy ra một tấm thiệp màu tím. Trong lòng ấm áp, cậu mím môi mở tấm thiệp ra. Giữa phong nền màu tím chính là cậu đang ôm một con gấu cưỡi rất ngọt ngào. Dưới ảnh chụp có một dòng chữ nhỏ cứng cáp còn mới – Bảo bối tôi yêu nhất, Nguyên.

“Mỗi tối nó đều giúp anh đi vào giấc ngủ, buổi sáng dán liền trái tim của anh.”

Tiểu Nguyên khép tấm thiệp lại, khẽ thở dài áp mặt vào ngực anh. “Yêu em cũng đừng lại rời khỏi em.”

“Anh vĩnh viễn cũng không rời xa em nữa.” Nếu đây là một loại tội ác thì cứ để anh trầm luân đi.

Hai người ôm chặt lấy nhau, triền miên gặm cắn, ngọt ngào hôn sâu.

Ngọn đèn tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt làm cho đồ đạc trong căn phòng dấy lên sắc màu ấm áp, cậu bé nằm trong ngực với hai mắt mù sương, gò má kiêu diễm, đôi môi đỏ mọng. Đôi môi vốn hồng hào giờ phút này giống như một trái anh đào còn đọng sương sớm. Mạc Ngôn chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn lại, dòng máu khô nóng chạy thẳng lên đầu. Ngón tay vẫn còn đặt lên trái anh đào đỏ bóng kia, giọng nói trở nên ám ách. “Bảo bảo, anh... anh muốn...”

Lưu Tiểu Nguyên dựa vào ngực anh, toàn bộ thân mình đều nằm trọn trong đó, thật thoải mái. Trong lòng ngực cường tráng truyền đến tiếng tim đập càng ngày càng mạnh, Lưu Tiểu Nguyên yêu thương âm thanh này, không bao giờ muốn rời khỏi nữa. Cậu cọ cọ trước ngực anh, hé miệng ngậm lấy ngón tay đang vuốt ve đôi môi mình, nhắm chặt hai mắt lại. Anh nói cái gì thế, không biết nữa. Ừm, mệt rồi, muốn ngủ quá.

Trong phút chốc, Mạc Ngôn như ngừng thở. Ngón tay anh bị ngậm trong cái miệng nhỏ nhắn ấm áp, cái miệng nhỏ ấy vừa động hút lấy ngón tay, đầu lưỡi khi có khi không liếm liếm. A ~ vật nhỏ này có phải thật sự muốn mạng của mình không đây?

Lưu Tiểu Nguyên sắp ngủ thì bị đánh thức, Mạc Ngôn gầm nhẹ cùng với cánh tay siết chặt trên lưng dọa cậu nhảy dựng lên. Cậu mở to mắt liền thấy đôi mắt đang đổ lên của Mạc Ngôn trong gang tấc. Lưu Tiểu Nguyên kinh ngạc hé miệng, chưa kịp lên tiếng đã bị một đôi môi phủ kín mít.

“Ô!” Hai tay Lưu Tiểu Nguyên khua loạn lên hồng thoát khỏi loại dây dưa hấp hồn đoạt phách này nhưng không ích gì. Mỗi chỗ trong miệng đều bị đầu lưỡi của anh càn quét vài lần, anh ở trong miệng cậu cắn hút giống như nhấm nháp kẹo ngọt. Nước bọt sáng lấp lánh tràn ra khóe miệng tạo thành một sợi chỉ mỏng manh.

Từng đợt run rẩy như sóng lớn tập kích, thân mình mềm nhũn, chân tay tê rần, Lưu Tiểu Nguyên từ bỏ sự chống cự nhắm mắt lại tận tình hưởng thụ sự sung sướng mãnh liệt người yêu mang đến cho mình.

Buông ra đôi môi bị mình chà đạp có chút sưng đỏ, Mạc Ngôn nhìn Lưu Tiểu Nguyên đang liên tục thở dốc, một bàn tay vén áo lên màu trắng của cậu lên, đi vào dò xét. Chạm tới da thịt trắng mịn, Mạc Ngôn vuốt ve cao thấp, cảm nhận được bảo bối trong ngực hơi hơi run rẩy; ngón tay đụng phải thứ nổi lên trước ngực, cẩn thận vuốt ve. Đột nhiên bị kích thích, cơ thể Lưu Tiểu Nguyên lập tức cong lên một chút, răng nanh cắn chặt môi hừ ra tiếng. Mạc Ngôn dần thở dốc, vén áo lên lộ ra hai đầu nhũ nho nhỏ trên bờ ngực trắng như tuyết. Nhũ tiêm phồng lên rất đẹp, giống hai nụ hoa đang hé nở. Anh cúi người xuống, ngậm một viên trong miệng chậm rãi mút vào, đầu lưỡi gầy qua gầy lại, răng nanh nhẹ nhàng cắn một chút. Nụ hoa quá nhỏ, Mạc Ngôn muốn ngậm toàn bộ trong miệng mà nhiệt tình âu yếm nhưng thử vài lần vẫn không được. Anh đơn giản dán mặt vào ngực cậu, dùng đầu lưỡi thô ráp liếm. Cậu nhóc trên tay anh lần đầu thể nghiệm sự hoan ái bởi vì không thể thừa nhận nỗi khoái cảm nên nắm chặt tay lại; bên tai vang lên tiếng khóc nức nở của bảo bối đáng thương.

Lưu Tiểu Nguyên bị động thừa nhận khoái cảm tăng vọt đến mức mắt nhắm đầu óc, nức nở khóc giãy, thân mình vặn vẹo muốn trốn nhưng không thể. Hai chân cậu trên sofa dùng sức kẹp chặt, co lại không mở ra. Vật nhỏ trong quần đã trưởng thành khó nhịn, kêu gào được giải thoát. A ~ Không được! Không được cắn nữa! A!

Mạc Ngôn tận tình âu yếm hai nhũ tiêm nho nhỏ mãi tới khi chúng trở nên đỏ bừng dựng thẳng lên. Nhìn bảo bối Tiểu Nguyên đáng thương đỏ bừng cả mặt, nước mắt long lanh, tay cầm lấy thân dưới thở dồn dập. Mạc Ngôn mỉm cười hiện lên má lúm đồng tiền thật lớn rất hấp dẫn cùng khát vọng sâu đậm. Nhìn Tiểu Nguyên có chút hốt hoảng, Mạc Ngôn kéo quần jeans của cậu. Lưu Tiểu Nguyên sắp phát khóc, hai tay nắm chặt lấy quần liều mạng lắc đầu. Mạc Ngôn cúi người hôn lên chóp mũi cậu. “Bảo bối, để anh xem nó.”

Không muốn, không muốn! Mới không cần anh xem! Ô ô ~ buông ra! Lắc đầu lắc đầu! Không muốn, không muốn!

Tiếp tục hôn, Mạc Ngôn ghé vào tai cậu nhẹ nhàng nói: “Sợ cái gì chứ? Anh đã từng thấy rồi mà. Buông tay ra, ngoan nào.”

Không biết bị hơi thở nóng hổi bên tai mê hoặc ý chí hay bị lời nói hấp dẫn mê hồn, dù sao thì Lưu Tiểu Nguyên cũng mơ mơ màng màng buông tay ra.

Bàn tay to lớn cách lớp quần xoa nắn bọc nhỏ đã gồ cao lên, cảm giác tê dại nháy mắt truyền khắp toàn thân, Lưu Tiểu Nguyên rên lên một tiếng, hai chân cuộn tròn mở ra. Quần mở ra, khóa bị kéo xuống. Quần chậm rãi bị kéo xuống dưới, thân thể trắng nõn mê người dần dần bày ra trước mắt. Cái rốn tròn tròn, vùng bụng săn chắc bằng phẳng, xuống chút nữa là vùng cấm – lông mao ngắn ngắn hơi uốn khúc. Mạc Ngôn thở sâu, cảm giác miệng khô lưỡi khô thật khổ sở. Lưu Tiểu Nguyên vươn tay muốn ngăn cản nhưng Mạc Ngôn lại kéo phăng quần cậu xuống. Chuối tiêu nhỏ phá tan tầng tầng trở ngại vui vẻ nhảy vào lòng bàn tay Mạc Ngôn. Lưu Tiểu Nguyên ậm ừ kêu một tiếng, xấu hổ chui đầu vào khuỷu tay Mạc Ngôn, cầm chặt vật áo anh không ngừng run rẩy.

Vuốt ve vật nhỏ trứng lớn nóng hầm hập, Mạc Ngôn nhẹ nhàng xoa xoa, chạm nhẹ vuốt chậm, thường bóp một chút, niết một chút tại những nơi mẫn cảm. Người nằm trong ngực run lên thở hồng hộc, mặt rúc vào ngực anh ô ô hừ ra tiếng. Đỉnh vật nhỏ từ từ chảy ra bọt nước mượt mà sáng lấp lánh. Mạc Ngôn dùng ngón cái xoa bọt nước khắp nơi, chất lỏng này có độ trơn, bôi lên sẽ làm cho cậu không thấy đau nữa. Cấu tạo thân thể nam giới, còn có những nơi mẫn cảm cùng những kích thích sẽ mang lại phản ứng cho chúng anh đều biết vô cùng rõ ràng, nhưng anh thật không ngờ có một ngày anh lại lấy tri thức y học có được dùng trên người bảo bối của mình.

Mạc Ngôn đột nhiên tăng thêm lực cho cánh tay, xoa nắn từ trên xuống dưới, khi nặng khi nhẹ, lúc nhanh lúc chậm. Lưu Tiểu Nguyên chịu không nổi, ngã vào ngực anh quay cuồng vặn vẹo, một tay nhét áo len của mình vào trong miệng nhằm ngăn chặn tiếng kêu thất thanh vì sợ hãi. Hơn phân nửa cơ thể cậu lộ ra ngoài, hai nụ hoa đỏ sẫm sáng bóng nở rộ mê hoặc lòng người. Mạc Ngôn cúi đầu cuồng nhiệt hút lấy bờ ngực trắng nõn trong lòng mình, lưu lại nhiều điểm màu hồng.

Thân thể ngây ngô giật mạnh một cái, nhũ dịch màu trắng phun trào.

‘Hô’ mệt mỏi quá! Xương cốt toàn thân giống như tan rã. Áo len nhét trong miệng rơi xuống, Lưu Tiểu Nguyên thất thần tựa vào ngực Mạc Ngôn, động cũng không muốn. Mạc Ngôn giơ tay lên, trên đó còn lưu lại rất nhiều dịch thể của cậu nhóc. Anh cười cười đưa tay lau một chút lên môi Lưu Tiểu Nguyên sau đó cúi xuống hôn cậu. Lần đầu tiên nếm mùi vị của chính mình, Lưu Tiểu Nguyên xấu hổ liều mạng giây thoát khỏi môi Mạc Ngôn, dán mặt vào ngực anh dùng sức cọ cọ. Mạc Ngôn đột nhiên rên lên tiếng: “Đừng nhúc nhích! A~”

Lưu Tiểu Nguyên lập tức bất động. Kỳ thật cậu không hiểu vì sao lại không được nhúc nhích nhưng dựa vào trực giác cậu nhận ra rằng ngoan một chút có lẽ tốt hơn, huống chi bây giờ cậu thật sự mệt chết đi. Giật nhẹ áo Mạc Ngôn, cậu mân mê miệng. “Em mệt quá, muốn ngủ.” Nói xong liền nhắm hai mắt lại.

Mông của bảo bối đang đặt tại nơi đã trường đau khó nhịn của mình, vậy mà tên nhóc này lại ngủ mất. Mạc Ngôn cười khổ một chút; bảo bối, anh thật sự không đành lòng làm bừa để em bị tổn thương. Chính là em có biết anh nhìn rất vất vả không? Anh lưu luyện vuốt ve mông nhỏ mềm mại đầy đặn của cậu, cảm giác trắng mịn không khác nào một sự tra tấn. Bỗng nhiên, bảo bối trong ngực rùng mình một cái, Mạc Ngôn im lặng thở dài kéo quần, kéo áo mặc lại cẩn thận cho cậu. Không thể để bảo bối cảm lạnh. Hôm nay cậu ấy đã trải qua nhiều kích thích rồi, ngủ thôi!

Mạc Ngôn điều chỉnh thân thể để cậu bé nằm trong ngực đang hô hấp đều đều có thể nằm thoải mái một

chút. Anh kéo áo khoác ngoài của mình bọc kín cậu lại, khẽ hôn lên trán người thương một cái. Ngủ ngon, bảo bối của anh. Nếu có thể hướng trời ước nguyện, anh nguyện có thể suốt đời suốt kiếp mỗi ngày mỗi đêm đều ôm em đi vào giấc ngủ.

...

Ánh bình minh chiếu sáng không trung, phòng nhỏ cũng dần dần sáng lên. Mạc Ngôn cả đêm không chợp mắt, cậu bé giống như thiên sứ trong ngực đang ngủ khiến anh không tài nào bỏ qua mà nhắm mắt lại được. Lưu Tiểu Nguyên giật giật, cái miệng nhỏ nhắn như ngậm kẹo ‘ùng ục’ vài cái liền giúi mặt vào khuỷu tay Mạc Ngôn ngủ tiếp. Vòng ôm ấm áp lại thoải mái này không ngủ tiếp sẽ thật lãng phí.

Mạc Ngôn mỉm cười nhìn cậu, bỗng nhiên nhớ tới một việc, nhẹ nhàng băng quơ hỏi: “Tiểu Nguyên, em không về ký túc xá không có việc gì chứ? Trời sáng rồi.”

Lưu Tiểu Nguyên hàm hồ lẩm bẩm: “Chiều hôm qua em không về phòng, bọn họ nhất định cho rằng em đã về nhà. Không có việc gì đâu.”

Mạc Ngôn nhẹ nhàng thở ra, bỗng nhiên anh khẽ kêu một tiếng: “Không xong rồi!”

Lưu Tiểu Nguyên mở một mắt nhìn anh. “Làm sao vậy?”

Mạc Ngôn cười cười. “Haiz! Hôm qua anh lang thang ở ngoài một ngày, buổi tối lại không về nhà, mẹ nhất định rất sốt ruột.”

Lưu Tiểu Nguyên hì hì cười rộ lên. “Có phải anh sẽ bị mắng không? Đáng đời!”

Mạc Ngôn tát một cái lên mông cậu. “Nên gọi điện thoại báo cho mẹ.”

Lưu Tiểu Nguyên ngồi xuống sờ soạng trong quần áo nửa ngày, lôi điện thoại ra. “Này, giờ gọi đi. Ai cho anh ném điện thoại ở nhà làm hại em bị xấu mặt chứ!”

Mạc Ngôn kỳ quái nhìn cậu, Lưu Tiểu Nguyên đỏ mặt, than thở nói: “Em gọi điện thoại, mẹ anh bắt máy.”

Mạc Ngôn cắn môi nở nụ cười.

Điện thoại được kết nối, Mạc Ngôn vừa lên tiếng, bên kia liền truyền tới giọng nói đầy lo lắng của mẹ Mạc. “Tiểu Ngôn hả? Con đi đâu vậy? Sao không về nhà?”

Mạc Ngôn áy náy thấp giọng nói: “Mẹ, con xin lỗi. Đêm qua con có chút việc phải tới trường học, vội quá nên quên không gọi điện báo làm mẹ lo lắng.”

Mẹ Mạc nhẹ nhàng thở ra. “Tiểu Ngôn, mấy ngày nay con rầu rĩ không vui có phải có chuyện gì không? Chuyện học vẫn cứ từ từ mà tiến tới, tổn hại thân mình không tốt đâu. Con vội thì làm cho xong đi, mẹ sẽ hầm canh để con bồi bổ.”

“A, không có đâu ạ.” Mạc Ngôn đỏ mặt tía tai, Lưu Tiểu Nguyên nằm úp sấp bên cạnh nghe, che miệng cười run rẩy cả người.

“Đúng rồi Tiểu Ngôn, hôm qua có một cậu bé gọi tới tìm con, mở miệng liền hét ‘Mạc Ngôn’, mẹ nói thì cậu ta treo máy. Một lát gọi lại nói là học trò của con muốn tìm con. Hỏi cậu ta là ai cậu ta không nói. Tiểu Ngôn, không thể để học trò đối với con không có quy củ như vậy được, con phải dạy bảo lại đi.”

Lưu Tiểu Nguyên lập tức trừng lớn mắt, Mạc Ngôn búng búng mũi cậu. “Con biết rồi. Cậu ấy rất bướng bỉnh, đối xử tốt với cậu ấy một chút liền không biết lớn nhỏ.”

Lưu Tiểu Nguyên cắn răng nhìn về phía Mạc Ngôn, gờ nắm tay lên uy hiếp.

Mạc Ngôn cầm tay cậu cười nói: “Nhưng cậu ấy là cậu bé rất tốt. Chúng con... Ừm... cùng nhau nghiên cứu đề tài, có chút khó khăn, cậu ấy không tìm thấy con nên có chút nóng nảy mới thế này. Vâng, giờ giải quyết xong rồi ạ. Vâng, rất thuận lợi. Không, không cần đâu mẹ, hôm nay con còn chút việc, về nhà nói sau nhé.”

Mạc Ngôn vừa cố gắng bình tĩnh trả lời từng vấn đề với mẹ, vừa phải dùng sức đè lại Lưu Tiểu Nguyên đang lặn lộn dưới đất cười sắp rút gân bụng.

Buông điện thoại, Mạc Ngôn ôm lấy Tiểu Nguyên cù lưng cậu. “Anh cho em cười! Anh cho em cười này!”

Lưu Tiểu Nguyên cười run rẩy cả người, đẩy anh ra bỏ chạy. Mạc Ngôn nhảy dựng lên đuổi theo. Chạy dọc phòng thực nghiệm, Mạc Ngôn đuổi theo cậu, cầm lấy tay cậu đặt cậu lên tường, không đắn đo hôn lên. Sự quần quýt gấn bó nhiệt liệt mà triền miên. Tiểu Nguyên ôm cổ anh, như say như dại. Mạc Ngôn ôm lấy cậu, để đôi chân kia quặp lấy lưng mình, tay nâng mũi nhỏ của cậu lên, vô cùng thân thiết thổi một chút lên môi cậu. “Hừ! Tiểu bại hoại!”

Lưu Tiểu Nguyên cười híp mắt lại.

“Có đói bụng không?” Trán đối trán, Mạc Ngôn liếm liếm môi Tiểu Nguyên.

“Chết đói rồi! Vài ngày nay chưa hôm nào ăn cơm tử tế! Anh phải đền cho em.”

“Được được, đền cho em. Muốn ăn gì nào?” Anh cười cưng chiều.

“Chỉ ăn cơm thôi không được! Hôm nay là Chủ nhật, anh phải theo em đi chơi! Ôm cổ làm nũng, ở trước mặt người yêu cậu vốn luôn là một cậu bé không lớn, cứ như đứa nhóc mười tuổi.”

“Được được được, đều nghe theo em. Nhưng mà...” Mạc Ngôn ghé vào tai cậu nhẹ nhàng nói gì đó, Lưu Tiểu Nguyên lập tức đỏ mặt kêu lên. “Không được! Em không cần, anh xấu xa...”

Câu kháng nghị bị ngăn lại trong miệng, Lưu Tiểu Nguyên lắc lắc người phản đối nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn để Mạc Ngôn ôm vào trong phòng nhỏ.

...

Trong một góc yên lặng ở vườn trường, một người đứng lặng với sắc mặt lạnh băng. “Thiên Viễn, tìm tôi có chuyện gì?” Nam sinh đối diện chẳng hề để ý nhìn Thiên Viễn.

Thiên Viễn lạnh lùng quan sát hán ta. “Trong lòng anh rõ ràng mà.”

“Ồ! Tôi biết sao? Tìm anh họ nhận thân thích à? Tôi thấy Phí Thiên Viễn cậu không có thứ tình cảm này. Sẽ không phải là nhà cậu phá sản nên đại thiếu gia cậu tìm tôi vay tiền chứ?” Nói xong hán ta liền cười càn rỡ, ba nam sinh phía sau cũng ha ha cười rộ lên.

Thiên Viễn áp chế tức giận trong lòng, tới gần một bước. “Đỗ Lập Cường, cái quần chip kia có phải anh bỏ vào quần áo của tôi không?”

Đỗ Lập Cường mở lớn mắt, đầu tiên là cả kinh sau đó lập tức vô lại mắng: “Mày đừng có nói nhăng nói cuội! Phí Thiên Viễn, ai chẳng biết đây chính là vì mày muốn vào hội Sinh viên nên mới tạo ra lời đồn, mày tính sao hả?”

“Chính là anh! Chỉ trách tôi sốt ruột nên đã quên anh. Anh trà trộn vào phòng nghỉ, thừa dịp mọi người vội vàng nhét quần chip vào túi đựng thẻ đồ của tôi. Bêu xấu tôi như vậy còn lòi Cung Học Yến vào, mặc kệ có như anh mong muốn hay không, tôi cũng đã không ngần đầu lên nổi rồi! Anh đủ ác độc!” Thiên Viễn giận dữ rống lên.

“Mày có chứng cứ gì?”

“Thật đáng tiếc không có. Nếu không bây giờ anh đã bị đuổi ra khỏi trường rồi.” Thiên Viễn lạnh lùng nói: “Nhưng mà tôi quả thực muốn biết anh làm như vậy vì lý do gì? Vì cái gì lại nhắm vào tôi? Cho tôi một lý do xem nào!”

Đỗ Lập Cường thở hổn hển vài cái, bỗng nhiên phần nộ nhìn chằm chằm Thiên Viễn. “Mày muốn lý do? Được, tao cho mày lý do! Bởi vì tao hận mày! Mọi người nhìn mày đều cười như hoa nở, mọi người nịnh hót mày cũng bởi nhà mày có tiền! Mọi việc tốt trong trường học đều dành cho mày, những gương mặt tươi cười ở nhà cũng dành cho mày nốt! Tao so với mày chẳng kém gì nhưng cái gì tao cũng không có. Tao thi đỗ học viện Y nhưng lại không nộp nổi học phí, mẹ tao vì hai nghìn tệ thiếu nước quỳ xuống chân ba mày, chính là ba mày thà rằng vung tiền bao gái lớn gái nhỏ cũng không muốn cho thân thích nghèo kém của mình! Vì tội ác nhà bọn mày, tao hận mày cả đời!”

“Ba tôi làm gì không liên quan tới tôi.” Thiên Viễn cắn chặt môi.

“Không phải chuyện của mày? Mày là con lão! Lão có bao nhiêu khốn nạn thì mày cũng có bấy nhiêu khốn nạn.”

Thiên Viễn nổi giận gầm lên: “Đồ Lập Cường! Anh còn dám nói lung tung, đừng trách tôi không thừa nhận tình thân!”

“Gi chứ? Muốn đánh nhau à? Đến đây! Tao cứ mắng đấy, một nhà bọn mày chẳng phải thứ tốt đẹp gì!”

Thiên Viễn bùng phát tức giận, vung tay lên đánh. Đột nhiên, cổ y bị một cánh tay phía sau siết chặt lại.

...

Hoàng hôn buông xuống, trong một nhà hàng Nhật Bản, nhân viên phục vụ mặc ki-mo-no lui ra ngoài, cung kính đóng cửa lại. Lưu Tiểu Nguyên dựa đầu vào ngực Mạc Ngôn, thoải mái để anh nuốt đồ ăn ngon vào miệng. Bàn gỗ nhỏ nhỏ, nệm ngồi bằng phẳng êm ái, Lưu Tiểu Nguyên cảm khái nghĩ người Nhật Bản thế nào lại biết hưởng thụ như vậy chứ, nằm ở trong ngực anh ăn uống so với ngồi quỳ củ bên bàn ăn vẫn sung sướng hơn. Tương lai mình có phòng ở nhất định thiết kế theo kiểu Nhật Bản.

Nhìn cậu nhóc trong ngực phồng miệng ăn uống ngon lành, Mạc Ngôn nhin không được dùng đầu lưỡi và môi rửa sạch vết dính bên miệng cậu, thuận tiện cũng ăn một miếng – mỹ vị tên Lưu Tiểu Nguyên.

Lưu Tiểu Nguyên mơ màng bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề thực nghiêm trọng, ngón tay chọc chọc ngực Mạc Ngôn. “Em hỏi anh, anh... đã từng hôn người phụ nữ nào chưa?”

Vấn đề xảy ra bất thành linh khiến Mạc Ngôn có chút vô thố, nói quanh nói co. Lưu Tiểu Nguyên lập tức giận dỗi ngồi dậy, gương mặt nhỏ nhắn cứng lại. “Rốt cuộc có hay không?”

“Từng có.” Mạc Ngôn thành thật thừa nhận.

“A!” Lưu Tiểu Nguyên nhảy dựng lên như đĩa phả vôi, lấy giấy ăn trên bàn liều mạng lau miệng. Chẳng trách anh lại có kinh nghiệm như vậy, thì ra là tay lõi đời, đáng giận, đáng giận! Mình lau mình lau, mình chà mình chà! Cứ nhiên dám để mình hôn lại nụ hôn của người khác.

Mạc Ngôn ôm cậu từ sau lưng, có chút xấu hổ cười cười. “Em làm gì vậy, đều là chuyện đã qua nhiều năm. Em ngại miệng bẩn cũng không nên dùng sức như vậy, nát môi mất thôi.”

“Anh nói đi! Chị ta là ai? Các người đã làm gì rồi?”

Chất vấn hùng hổ làm Mạc Ngôn dở khóc dở cười, xoa bóp mũi cậu. “Cô ấy là bạn hồi đại học của anh, bọn anh có vẻ hợp nhau. Sau đó anh xuất ngoại, tình cảm dần dần phai nhạt. Cũng không có nguyên nhân cụ thể nào, chỉ là không còn cảm giác nữa. Vì thế bọn anh chia tay. Bọn anh không có gì với nhau hết, chỉ là hôn môi thôi. Nhóc này việc gì phải ăn dấm chua(*) như thế chứ?”

(*) ăn dấm chua = ghen tuông

“Hừ!” Lưu Tiểu Nguyên liếc anh một cái, anh tốt nhất nên thành thật với em.

Cậu nhóc ghen tị ưỡn người giương cằm lên liếc mắt một cái khiến tim Mạc Ngôn rung động. Anh kéo cậu qua, vừa định nói chuyện thì chuông điện thoại vang lên. Lưu Tiểu Nguyên thực không cao hứng cầm lấy. “Alo?”

“Tiểu Nguyên! Cậu chạy đi đâu thế? Mau trở về, có chuyện không may rồi!”

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Máu chạy thẳng lên đầu, Thiên Viễn bị lửa giận thiêu đốt không còn suy nghĩ được gì nữa. Ai là đàn ông con trai đều không thể chịu đựng được việc người khác nhục mạ cha mình, cho dù kẻ đó có nói sự thật đi chăng nữa. Nhưng khi y định lao về phía trước thì bị một cánh tay cứng cáp khỏe mạnh ghì chặt lấy cổ.

Thiên Viễn cả kinh, hai tay theo bản năng đặt lên cánh tay kia. Rất nhanh, hơi thở quen thuộc, hữu lực khiến Thiên Viễn từ kinh hoàng dần bình tĩnh lại, là hần.

“Chu Kiến! Đây không phải chuyện của cậu, tốt nhất đừng có xía mũi vào!” Nhìn Chu Kiến phía sau Thiên Viễn giống như vệ sĩ, Đỗ Lập Cường có chút chột dạ.

“Chuyện của cậu ấy chính là chuyện của tôi.” Giọng nói trầm thấp vang lên. Chu Kiến lạnh mặt, phần nộ nhìn chằm chằm mấy người đối diện, vùng ngực cường tráng cùng bàn tay nắm chặt tỏa ra sự uy hiếp rất mạnh mẽ.

Trong lòng thấy ấm áp, trong sự ấm áp lại nổi lên chua xót. Cậu ấy vẫn đều lo lắng cho mình, vẫn ở phía sau yên lặng nhìn mình chăm chú. Nhưng thật sự không muốn để cậu ấy tiến vào. Không nói tới gia đình mình, trước mắt vẫn nguy hiểm hơn, những thứ xấu xa u tối không liên quan tới cậu ấy! Thiên Viễn bỗng nhiên gắng sức giãy giụa. “Buông! Cậu tới làm gì? Đây là việc của tôi, cậu tránh ra.”

Chu Kiến không thể không dùng hai tay ôm chặt Thiên Viễn, hai ngày nay Thiên Viễn biểu hiện khác thường hần đều để trong lòng, chính là Thiên Viễn không nói hần cũng sẽ không hỏi, nhưng hần tuyệt không cho phép Thiên Viễn một mình đối mặt với nguy hiểm. Không thể để y kích động, nội quy trường học tuyệt đối không cho phép chuyện ẩu đả đánh nhau, không những thế lại còn chuyện y muốn gia nhập hội Sinh viên, hậu quả nghiêm trọng như khai trừ đều có thể xảy ra.

“Thiên Viễn! Cậu bình tĩnh một chút!”

“A!” Thiên Viễn đột nhiên hét thảm một tiếng.

Đỗ Lập Cường thừa dịp Chu Kiến ôm chặt Thiên Viễn bèn xông tới đập một cú thật mạnh lên bụng y. Việc này nằm ngoài dự kiến của mọi người, ngay cả ba nam sinh đi cùng hần ta đều sợ ngây người. Thiên Viễn thống khổ ôm bụng trượt khỏi ngực Chu Kiến, ngã xuống đất.

Vốn phải bảo vệ y lại trở mặt nhìn y ở ngay trong ngực mình bị thương tổn, Chu Kiến phát điên. Buông Thiên Viễn ra, Chu Kiến như hổ dữ xông về phía trước. Hai tay hần nắm áo Đỗ Lập Cường đẩy hần ta ngã xuống đất, cười trên người hần ta hung hăng giáng đòn xuống.

Chỉ vòn vẹn vài giây, miệng mũi Đỗ Lập Cường đã rớm máu, tiếng kêu thảm thiết từ xa cũng nghe thấy.

“Chu Kiến! Chu Kiến!” Thiên Viễn bất chấp đau đớn giãy giụa cố gắng đứng lên muốn ngăn cản Chu Kiến, cứ như vậy sẽ xảy ra chuyện lớn mất! Tới lúc y đứng lên, ba nam sinh kia đã định thần lại cùng nhau vung nắm đấm về phía Chu Kiến.

Sau một hồi đánh đấm loạn xạ, Chu Kiến bị kéo xuống khỏi người Đỗ Lập Cường, khoe miệng và ngực trũng không ít cú đấm. Nắm đấm của hần cũng gây không ít tổn thương cho đối phương. Thiên Viễn trở mặt nhìn Chu Kiến bị vây đánh, muốn đi lên tìm cách giúp đỡ nhưng không tài nào đứng dậy được. Đau đớn kịch liệt khiến đầu y đổ đầy mồ hôi, trong bụng giống như có thanh đao chém cửa lung tung. Chồng người quỳ gối dưới một gốc cây ngọc lan, Chu Kiến thở khó nhọc. Đột nhiên, Đỗ Lập Cường nổi máu nóng. Đau đớn và tức giận khiến hần ta mất đi lí trí, nhấc chậu hoa lên, lắc lắc lắc lắc hướng phía đầu Chu Kiến đập xuống.

Thiên Viễn hoảng sợ nhìn hần ta giơ chậu hoa lên, không biết lấy sức lực từ đâu đứng bật dậy, bay qua ghì chặt hai tay Đỗ Lập Cường. Đỗ Lập Cường dùng sức vung, Thiên Viễn ngã trên mặt đất, đầu đập vào cạnh bồn hoa, máu chảy dọc thái dương nhưng hai tay vẫn bầu chặt lấy hần ta không buông. Đỗ Lập Cường giãy không ra, tức giận vung chậu hoa ném về phía Thiên Viễn. Thiên Viễn tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Hung hăng đá một cú vào vai Đỗ Lập Cường, chậu hoa cũng bị hất rơi xuống mặt đất cách đó không xa, Chu Kiến đỏ mắt túm lấy Đỗ Lập Cường. Ba nam sinh kia trợn tròn mắt, cục diện như vậy đã vượt xa điều bọn họ dự tính. Nhìn ánh mắt ngập lửa giận của Chu Kiến, ba người hoảng sợ chạy mất tăm.

Đỗ Lập Cường bị Chu Kiến áp trên mặt đất, Thiên Viễn liều mạng lôi kéo hắn. “Đừng đánh nữa! Sẽ xảy ra chuyện mất! Buông tay ra, tôi xin cậu đấy!”

Một đám người ầm ầm chạy tới, những người bị mấy nam sinh kia gọi tới nhìn thấy tình hình như vậy liền giật nảy mình, hô to, ba chân bốn cẳng tách bọn họ ra. Thiên Viễn đã không đứng nổi nữa. Đỗ Lập Cường cũng bị đánh đập vô cùng thê thảm. Ai cũng đều cần đưa tới bệnh viện ngay lập tức. Thiên Viễn được nâng lên cầm chặt tay Chu Kiến, vừa đau lòng vừa hoảng sợ nhìn hắn, Chu Kiến cầm tay y, bàn tay run nhẹ thay y lau đi vết máu đang chảy tới mắt. “Yên tâm, không có việc gì. Cậu không có việc gì đâu.”

Một giọt lệ trong suốt rơi xuống, hòa cùng vết máu. Thiên Viễn không nói tiếng nào, nhắm hai mắt lại.

...

Trong phòng giáo viên, ba nam sinh khóc ròng lau nước mắt. Hậu quả vô cùng nghiêm trọng khiến bọn họ không còn muốn vì lý do buồn cười nào đó mà đánh cược tiền đồ của mình nữa. Sau đó ba người nói rõ ngọn nguồn mọi việc trước đó. Bọn họ và Đỗ Lập Cường là bạn học cùng lớp, bởi vì đều là sinh viên nghèo dựa vào học bổng sống qua ngày nên tình cảm của họ rất tốt. Họ thường nghe Đỗ Lập Cường kể về gia cảnh của mình nên rất chú ý với Phí Thiên Viễn. Do đó khi Đỗ Lập Cường nói muốn chinh Phí Thiên Viễn, bọn họ liền hứa nhau làm theo. Ngày đó bọn họ vốn muốn đem quần chip bỏ vào quần áo Thiên Viễn thay, không nghĩ tới trên sân bóng xảy ra sự cố, vì thế liền thay đổi chủ ý bỏ vào túi quần Thiên Viễn. Lúc đầu ý tưởng chỉ là trò đùa dai, không nghĩ tới tạo ra hậu quả nghiêm trọng như thế. Hôm nay Thiên Viễn tìm Đỗ Lập Cường muốn nói rõ ràng mọi chuyện. Đỗ Lập Cường mắng người nhà của y, Thiên Viễn muốn xông vào đánh nhau bị Chu Kiến ngăn cản, nhưng không nghĩ tới Đỗ Lập Cường ra tay trước. Đỗ Lập Cường đánh Thiên Viễn bị thương, Chu Kiến mới nổi nóng đánh hắn ta.

“Bọn em không muốn đánh nhau, là Đỗ Lập Cường gọi bọn em tới tiếp thêm can đảm cho cậu ấy. Chính là... chính là Chu Kiến rất hung. Bọn em sợ gặp chuyện không may muốn ngăn cản cậu ta, liền nhào nhào đánh nhau. Sau đó xảy ra tai nạn nguy hiểm tính mạng, bọn em liền chạy đi gọi người tới.”

Thầy chủ nhiệm tái xanh mặt, ngón tay xoa xoa huyệt thái dương. Tại ngôi trường yên bình này chưa từng xảy ra chuyện kinh khủng như vậy. Thâm cừ đại hận thế nào lại đánh người thành dạng đó chứ, hơn nữa hành vi ác liệt như thế lại xảy ra trên người đứa nhỏ Chu Kiến! Quả thực... quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Thiên Viễn sao rồi? Xem ra cậu ấy tổn thương không nhẹ, chết tiệt! Nếu không phải mình ôm chặt cậu ấy, nếu không phải cơ thể mình chắn ở phía sau khiến cậu ấy bị đá kích trầm trọng, cậu ấy sẽ không bị thương. Mày Chu Kiến nhú chặt lại, hai tay chấp sau lưng nắm chặt.

“Chu Kiến! Em nói xem! Xảy ra chuyện gì thế này?”

Giống như đột nhiên bừng tỉnh, Chu Kiến ngẩng đầu liếc nhìn người xung quanh, không biểu cảm nói: “Sự việc giống như bọn họ nói, em không nói gì thêm. Chỉ có một điều, từ đầu tới cuối Thiên Viễn không hề động tay động chân, những việc khác đều không có.”

Giáo viên chủ nhiệm choáng váng, vô lực vẫy tay. “Mấy đứa các em, nghỉ học làm kiểm tra đã. Việc này xử lý sau.”

“Em không đánh cái nào hết, cha mẹ em vất vả nuôi em ăn học, nếu như em bị đuổi bọn họ sẽ chết mất. Thầy ơi... Em van thầy.” Đột nhiên, một nam sinh khóc lớn lên.

Cả người Chu Kiến chấn động. Đuổi học! Là thật sao? Trong nháy mắt đầu óc hắn trống rỗng.

...

Nhận được điện thoại của Lão Uy, Lưu Tiểu Nguyên lúc đó liền hăng hái hẳn lên. Không vì cái gì khác, chính là có náo nhiệt thì sao lại không xem chứ! Chuyện lớn như vậy sao có thể thiếu Lưu Tiểu Nguyên cậu đây! Cậu không thiết tha ăn cơm nữa, buộc Mạc Ngón lập tức lái xe, lòng như lửa đốt chạy về trường học. Tới trường học mới biết được tình hình nghiêm trọng vượt xa tưởng tượng của cậu.

Thật vất vả nghe mấy người Lão Uy nói liên hồi mới hiểu được chuyện gì xảy ra, Lưu Tiểu Nguyên không chịu nổi nữa. Nếu thật sự bị đuổi không phải sẽ xong hết sao? Chu Kiến à Chu Kiến, cậu thật oan uổng a!

“Ồ, Chu Kiến đâu?”

Tiểu Phác nói: “Ở lại bệnh viện chăm sóc Thiên Viễn. Bọn tôi vừa về xong. Cậu ấy không cho bọn tôi ở lại đó, nói là ban ngày cậu ấy phải ở trường học làm kiểm tra, bọn tôi thay phiên nhau tới bệnh viện, buổi tối cậu ấy ở cùng Thiên Viễn.”

“Thiên Viễn đến cùng bị sao?”

Lưu Tiểu Nguyên khẩn trương, Lão Uy thở dài thườn thượt. “Sau khi bọn họ được đưa tới bệnh viện, Đỗ Lập Cường tuy rằng thoát nhìn rất dọa người nhưng chỉ là tổn thương ngoài da, gãy xương mũi, băng bó xong liền ở lại trong viện theo dõi, chắc sẽ không có chuyện gì. Thiên Viễn trước khi đưa tới bệnh viện đã đứng không nổi nữa, đưa tới nơi liền vào phòng giải phẫu. Chấn động não rất nhỏ, vết thương trên đầu phải khâu ba mũi. Nặng nhất chính là cú đập kia của Đỗ Lập Cường, nội tạng bị dập nát, khoang bụng xuất huyết.”

Lưu Tiểu Nguyên hung hăng mắng một câu, môi run run không nói gì nữa.

Tiểu Phác nhăn nhó mặt mày nói: “Thiên Viễn bây giờ tốt rồi, Chu Kiến phải làm sao đây? Thật sự trở mặt nhìn cậu ấy bị đuổi học sao? Tiểu Nguyên, cậu lắm mưu mẹo, mau nghĩ cách đi.”

Việc cho tới nước này tên kia vẫn thông dong như thường – thái độ buông xuôi. Những cặp mắt trông mong nhìn Lưu Tiểu Nguyên tinh quái. Lưu Tiểu Nguyên mím môi, mắt to sáng long lanh. Nửa ngày không nói lời nào, đột nhiên cậu nhảy dựng lên, tiến tới giường Tiểu Phác lột drap giường ra. Tiểu Phác hoảng sợ ngăn lại. “Cậu lột drap giường tôi làm gì?”

“Đưa thầy hiệu trưởng.” Lưu Tiểu Nguyên cầm drap trắng tinh huơ huơ trong tay.

Tiểu Phác cảm thấy mù mờ, đẩy gọng kính ngốc nghếch hỏi: “Đưa thầy hiệu trưởng á? Tặng lễ sao?”

“Xùy!” Lưu Tiểu Nguyên thiếu chút nữa hôn mê, nhà các cậu mới tặng drap thì có! Cậu tức giận huých hất một cái. Cậu xé drap thành nhiều mảnh dài, sau đó khâu những mảnh đó xếp dọc nhau. “Mấy đứa các cậu lập tức triệu tập mọi người, càng nhiều càng tốt. Chúng ta cùng nhau viết thư gửi hiệu trưởng, Chu Kiến đánh người có nguyên nhân, thuộc loại phòng vệ nên cần xử lý nhẹ hơn. Ngày mai bọn họ nhất định họp bàn về chuyện này, yêu cầu của chúng ta chắc chắn có tác dụng. Hiện tại quan trọng nhất chính là tìm người, nhiều mà nhanh. Trước hết bắt đầu từ đội viên đội bóng đá năm nhất, bọn họ quen biết Chu Kiến. Sau đó chúng ta lần lượt kêu gọi các bạn học khác. Chỉ cần ký tên thôi, những người thích giúp vui cũng sẽ ký theo.”

Bọn Lão Uy bây giờ mới hiểu được ý của Lưu Tiểu Nguyên, Lão Uy bội phục võ vai cậu. “Tiểu Nguyên, tôi phục cậu. Cậu đó, sinh không uống kiếp này! Nếu trở lại vài thập niên, nói không chừng trên bia tưởng niệm phong trào Ngũ Tứ(*) cậu xếp số một đấy!”

(*) Phong trào Ngũ Tứ là một phong trào đấu tranh rộng lớn của sinh viên, học sinh, công nhân, thị dân, trí thức Trung Quốc chống lại Hiệp ước Versailles, nổ ra vào ngày 4 tháng 5 năm 1919 nên được gọi là phong trào Ngũ Tứ.

Lưu Tiểu Nguyên đập một phát vào mông hấn. “Bớt nói mấy lời này, mau làm việc đi!”

Mấy người phân công nhau ra ngoài, Lưu Tiểu Nguyên cầm điện thoại nói Trần Mặc lập tức tập hợp các nữ sinh ký tên.

Sau khi cúp máy, cậu cần môi suy nghĩ nửa ngày rồi gọi cho Mạc Ngôn.

...

Sáng sớm, hiệu trưởng Lâm giống như mọi ngày cầm bình tưới chăm sóc mấy chậu bồn hoa của mình. Nhưng tâm tình hôm nay của ông không thoải mái như trước bởi mấy giờ nữa ban lãnh đạo nhà trường sẽ họp quyết định biện pháp xử lý những sinh viên đánh nhau kia. Hôm qua mọi người đã họp sơ một lần nhưng không có ý kiến thống nhất. Về phần Đỗ Lập Cường, trước sắp bầy hại người, sau lại đánh người, mọi người nhất trí cho rằng người như vậy không đủ tiêu chuẩn đạo đức của một bác sĩ, không nên ở lại trường học tập nữa. Còn mấy nam sinh đi theo hấn ta, tuy có sai nhưng biết dừng lại đúng lúc, thái độ thành khẩn

nhận lỗi, nên cho bọn họ một cơ hội sửa sai. Khó xử nhất chính là Chu Kiến. Đứa nhỏ này giỏi về nhiều mặt lại có nhân phẩm, tiếng tăm ở trường học rất tốt. Nhưng dù sao hắn cũng làm sai! Haiz

~Hiệu trưởng Lâm đuổi thất lưng, thấy Mạc Ngôn mỉm cười đứng ở cửa ngập tràn nắng sớm. Ông cười cười nói: “Em tới đúng lúc lắm, đặt chậu hoa này lên cửa sổ giúp thầy đi! Chúng nó rất ưa bóng râm.”

Mạc Ngôn đem chậu hoa với những chiếc lá còn đọng nước để lên bàn cạnh cửa sổ. Hiệu trưởng Lâm cẩn thận dùng một ống trúc nhỏ xới đất cho chúng. Mạc Ngôn cảm khái nói: “Hoa cỏ này thật hạnh phúc, có thể được thầy dốc lòng chăm sóc.”

Hiệu trưởng Lâm ha hả cười rộ lên. “Phải không? Thầy cảm thấy có thể hết lòng hết sức chăm sóc những thứ mình yêu mến mới là một loại hạnh phúc.”

Lòng Mạc Ngôn khẽ động, thì ra hạnh phúc chính là thế này! Anh mỉm cười, khoe miệng ngày càng cong lên.

Hiệu trưởng Lâm lau tay, nhìn Mạc Ngôn. “Em đến tìm thầy có phải muốn xin xỏ cho ai không?”

Mạc Ngôn đỏ mặt cười nói: “Thầy biết là cái gì sao?”

Hiệu trưởng Lâm nở nụ cười. “Có gì khó đoán chứ? Cậu bé là học trò của em, em là thầy giáo của nó. Thầy giáo xin cho học trò cũng là chuyện hợp lẽ thường.”

Mạc Ngôn đứng đối diện hiệu trưởng Lâm nói: “Em được người nhờ xin thầy. Xin hiệu trưởng giảm nhẹ hình phạt với đứa nhỏ kia.” Nói xong Mạc Ngôn đặt một cuộn vải trước mặt hiệu trưởng Lâm.

Hiệu trưởng Lâm vừa mở ra liền thấy trên mảnh vải dài khoảng sáu, bảy(*) thước chỉ chít không biết bao nhiêu chữ ký.

(*) Theo tỷ lệ đo lường của Trung Quốc cổ, 1 thước = 0.333m; do đó, độ dài mảnh vải ở đây dài trên dưới 2m.

“Theo em biết, Chu Kiến và Thiên Viễn là đối thủ cạnh tranh vào hội Sinh viên, cũng từng vì chuyện này mà không thoải mái. Nhưng khi Thiên Viễn gặp nguy hiểm, Chu Kiến rất kiên quyết đứng bên cạnh cậu ấy. Thầy xem, có rất nhiều sinh viên đồng ý ký tên xin cho cậu ấy, chính là đứng về phía tình cảm bạn bè giữa các cậu ấy mà xem xét.” Mạc Ngôn nhìn về mặt hiệu trưởng Lâm, uyển chuyển nói: “Chu Kiến đứng là rất quá đáng. Nhưng khi Thiên Viễn được cậu ấy ôm mà vẫn bị thương tổn, rõ ràng là người mình nghĩ phải bảo vệ, lại bởi chính sự bảo vệ của mình mà bị thương tổn, em nghĩ đây là việc khó có thể chịu đựng được. Huống chi Chu Kiến cũng chỉ là một cậu bé hai mươi tuổi bồng bột, rất khó khống chế sự xúc động của bản thân.”

Hiệu trưởng Lâm gật gù, thận trọng cuộn mảnh vải lại. “Đúng vậy! Càng muốn bảo vệ lại càng dễ dàng bị sự bảo vệ gây thương tích. Chuyện đời thường là như thế(*). Việc này ban lãnh đạo nhà trường sẽ xem xét cẩn thận.”

(*) Nguyên văn: Thế sự vãng vãng như thử

...

Vách tường trắng noãn, drap giường trắng noãn, còn có gương mặt trắng như vách tường và drap giường của Thiên Viễn đang nằm trên giường bệnh. Khóe miệng Chu Kiến dán băng y tế, hàng lông mày nhíu chặt lại, dựa vào giường lo lắng nhìn Thiên Viễn. Ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve băng gạc trên đầu y, giọng nói trở nên khàn khàn. “Còn đau không?”

Thiên Viễn nhìn ánh mắt lo âu thống khổ của Chu Kiến, cổ họng đau rát, nửa ngày sau mới cúi đầu mắng một câu: “Ngu ngốc! Đại ngu ngốc!” Bỗng nhiên y quay đầu đi, nước mắt nóng bỏng lặng lẽ chảy xuống.

Cầm tay Thiên Viễn, Chu Kiến đặt trán mình lên đó, thở dài một hơi.

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Một ngày, hai ngày, sinh viên ban hai khoa Lâm sàng quả thực sống một ngày như một năm. Vẫn không có tin tức gì. Một nhóm đông các nam nữ sinh viên tụ tập trong phòng 315, mặt mày nhẩn nhó ngồi bàn bạc với nhau. Một người bị thương nặng phải nằm viện, một người có nguy cơ bị đuổi học, mấy chuyện xui xẻo đều đổ lên đầu bọn họ cả rồi. Lưu Tiểu Nguyên ngồi trên giường mình, hai chân đung đưa. Sao Mạc Ngôn còn chưa gọi điện báo tin nhỉ? Cẩm nang diệu kế của mình rốt cuộc có tác dụng không đây? Muốn chém giết gì cứ làm đi để người ta thoải mái, chờ đợi mãi thế này đúng là quá khó chịu!

Điện thoại reo, là Mạc Ngôn! Nhất thời mọi người không lên tiếng nhìn hết về phía Lưu Tiểu Nguyên. Lưu Tiểu Nguyên bắt máy, tay có chút run run.

“Tiểu Nguyên, em đang ở đâu?”

Giọng nói của Mạc Ngôn xuyên qua điện thoại tiến vào tai, thật ngứa ngáy. Lưu Tiểu Nguyên nhích vào trong một chút, giờ chân đạp Lão Uy và Tiểu Phác đang mon men lại nghe trộm, trừng mắt cảnh cáo: chuyện cơ mật quốc gia, nghe cái gì mà nghe!

“Thầy Mạc à? Em đang ở ký túc xá. Có phải có tin tức gì không ạ? Mọi người đều chờ mỗi mất rồi!” Thái độ ngoan ngoãn của Lưu Tiểu Nguyên khiến chính cậu nổi cả da gà. Rõ ràng đang nói với Mạc Ngôn, đừng nói lung tung, ở đây còn cả đồng đặc vụ ngóng tin!

Mạc Ngôn nghe hiểu được, nín cười. “Tin tốt. Vừa rồi họ quyết định xử lý nhẹ, xử phạt cảnh cáo Chu Kiến, nếu có biểu hiện tốt thì một năm sau sẽ hủy bỏ lệnh phạt.”

Mạc Ngôn nghe rõ ràng tiếng hò hét vui mừng của những nam nữ sinh viên từ chỗ khác truyền tới điện thoại. Anh lây sự vui sướng từ họ, cũng chân thành vui vì may mắn đã mỉm cười với Chu Kiến. Mạc Ngôn cúp điện thoại nhưng có vẻ chưa thỏa mãn. Hai ngày nay đầu óc tên nhóc kia toàn là chuyện này, ngay cả gọi điện cũng chưa nói được vài câu đã cúp máy. Haiz! Nhóc con à, anh nhớ em, biết không hả?

Phòng ký túc xá 315 tràn ngập tiếng hoan hô, áp lực cùng buồn phiền trong mấy ngày vừa qua biến mất tăm. Cơ hồ là cùng một lúc, mọi người nghĩ tin tức tốt như vậy nên lập tức nói với hai người kia, ắt hẳn bọn họ sẽ rất vui mừng.

“Chu Kiến đang trong bệnh viện, bây giờ chúng ta qua đó đi. Báo tin vui cho cậu ấy.”

Đề nghị của Trần Mặc lập tức được mọi người hưởng ứng. Chỉ có duy nhất Lưu Tiểu Nguyên không nhúc nhích gì, lười biếng dựa vào chần nghịch di động.

Mọi người nháy mắt nhau, ai cũng hiểu được tên nhóc này vẫn còn giận dỗi chuyện lúc trước. Lão uy vỗ vỗ cậu. “Tiểu Nguyên, đi cùng bọn tôi đi. Ý tưởng này do cậu nghĩ ra, thầy Mạc cũng là cậu nhờ vả. Gì thì gì cũng phải để Chu Kiến nói tiếng cảm ơn với cậu chứ.”

“Giữa bọn tôi không cần phải bày ra mấy trò giả tạo này, hơn nữa tôi mà đi không phải sẽ biến thành thăm bệnh cậu ta sao? Dựa vào đâu mà tôi phải làm thế chứ, tôi thiếu nợ cậu ta sao?” Lưu Tiểu Nguyên ngồi bắt chéo chân.

“Tiểu Nguyên à, đi thôi! Thiên Viễn bị thương như vậy, cậu đừng đấu khẩu với cậu ấy nữa. Nếu cậu ấy không biết bản thân sai lầm thì sao có thể xảy ra chuyện này chứ?” Trần Mặc khuyên bảo.

“Đúng vậy, đúng vậy! Bọn tôi đều biết cậu oan uổng mà.” Tây Môn Phi nhanh chân cười làm lạnh.

Lưu Tiểu Nguyên liếc cô một cái. “Các cậu biết tôi bị oan còn đổ vỏ bút chì vào người tôi à?”

Tây Môn Phi có vẻ đau khổ nói: “Sao cậu còn để bụng chuyện này vậy? Không phải người ta đã xin lỗi cậu rồi sao? Chocolate cậu cũng ăn hết rồi mà...”

“A, phi phi phi! Tôi không nên ăn chocolate hả? Cậu khiến tôi bị tổn thất rất lớn đấy!” Lưu Tiểu Nguyên vừa tưởng tượng tới chuyện trong bể nước kia liền nóng bừng cả người.

“Tổn thất gì?” Tây Môn Phi không hiểu ra sao, không phải chỉ là vỏ bút chì thôi sao? Tắm rửa liền sạch mà.

“Tinh tinh tinh... Tổn thất tinh thần!” Lưu Tiểu Nguyên nói năng không lưu loát, mặt bắt đầu hồng lên.

“Được được, không phải cậu đi nhìn cậu ấy, là để cậu ấy nhìn cậu. Thiên Viễn cũng biết bản thân có lỗi với cậu, mấy lần đều hỏi cậu đâu. Cậu tới cũng là cho cậu ấy một cơ hội chuộc tội có phải không nào?”

Lão Uy dẫn dắt từng bước. Lưu Tiểu Nguyên lúc này mới thoải mái, hắng giọng, cổ làm ra vẻ nói: “Ừm, về mặt các cậu, tôi đi xem chút vậy.”

...

Trên hành lang bệnh viện, những thanh niên trẻ tuổi kiềm chế vui sướng bước đi thật nhẹ nhàng. Chu Kiến được báo tin trước nên đã đứng sẵn tiếp đón, thấy Lưu Tiểu Nguyên liền cho cậu một vòng ôm lớn thật chặt, cảm kích xoa xoa mặt cậu. “Tiểu Nguyên, tôi làm gì để cảm ơn cậu bây giờ?”

Lưu Tiểu Nguyên cọt nhả đùa: “Tôi là bạn thân của cậu, nói cảm ơn liền tránh xa ra chút đi.”

“Nào nào, mau vào đây!” Chu Kiến tiếp đón mọi người vào phòng bệnh.

Thiên Viễn đã có thể ngồi dậy, thấy Lưu Tiểu Nguyên kỳ quặc bị Chu Kiến đẩy mạnh liền có chút ngoài ý muốn, lại có chút ngượng ngùng. Chu Kiến ôm vai Lưu Tiểu Nguyên, nháy mắt nói với Thiên Viễn: “Thiên Viễn, Tiểu Nguyên đến thăm cậu.”

Thiên Viễn cắn môi nửa ngày rốt cuộc cũng lên tiếng. “Tiểu Nguyên, cảm ơn cậu tới thăm tôi. Tôi... Tôi vẫn luôn muốn nói với cậu, thực xin lỗi.”

Lưu Tiểu Nguyên đứng trước giường xấu hổ xoay cổ đi, không biết nên làm cái gì mới tốt. Chu Kiến thúc cậu, nhỏ giọng nói: “Tất cả mọi người đều là anh em với nhau, người ta không phải đã xin lỗi rồi sao? Cho chút phản ứng có được không nào?”

Lưu Tiểu Nguyên liếc hần một cái, giật nhẹ áo. “Cái kia, nếu như vậy, tôi liền... Ừm, được! Đại nhân không chấp tiểu nhân, tôi vốn lòng dạ bao dung.”

Trong khi mọi người cười phá ra, Lưu Tiểu Nguyên đứng cạnh giường trừng mắt mấy người bọn họ. Thiên Viễn cũng cười, tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc đã được buông xuống.

“Thầy Mạc!” Mọi người lập tức lên tiếng. Ngoài cửa, Mạc Ngôn mỉm cười đi vào. Lưu Tiểu Nguyên giật mình thu ánh mắt, mỉm miệng lại, nghiêng người tránh qua một bên. Mạc Ngôn liếc nhìn cậu một cái, đến cạnh giường Thiên Viễn đặt một bó hoa đỏ tươi vào lòng y, thân thiết hỏi: “Thiên Viễn, đỡ hơn chưa?”

Thiên Viễn xúc động ngẩng đầu. “Thầy Mạc, sao thầy lại đến thăm em thế?”

Mạc Ngôn cười nói: “Rất nhiều người đang nhớ em đấy, em bình phục thế này tôi yên tâm rồi.”

Nói chuyện một lúc, Mạc Ngôn vỗ vỗ vai Thiên Viễn tạm biệt. “Tôi còn có việc phải về trước. sau này sẽ tới thăm em.”

Mọi người đứng lên. Mạc Ngôn liếc nhìn Lưu Tiểu Nguyên, Lưu Tiểu Nguyên quay sang phía khác nên không phát hiện. Chu Kiến cùng đi ra. “Thầy Mạc, em tiễn thầy.”

Trên hành lang, Chu Kiến vốn vẫn trầm mặc đứng cạnh Mạc Ngôn bỗng nói: “Thầy, cảm ơn thầy.”

Mạc Ngôn vỗ vỗ vai hần an ủi. “Chu Kiến, đừng nản chí. Đó là một hình thức xử phạt cảnh cáo thôi, chỉ cần nó bị hủy bỏ sẽ không ảnh hưởng gì tới em nữa.” Cách nói này là sao đây, cái gì mà không ảnh hưởng chứ! Ít nhất năm nay Chu Kiến tranh cử vào hội Sinh viên tự động sẽ bị loại ra. Dựa vào quy định thông thường, người bị nhà trường xử phạt không thể đảm nhiệm công tác quản lý trong lớp được nữa. Nhưng cái gọi là quy định này đang bị toàn thể ban hai khoa Lâm sàng liệt phản đối. Cậu nhóc nghịch ngợm kia nhà anh đứng đầu quá lớn: Chu Kiến không làm lớp trưởng, ban hai khoa Lâm sàng cũng không cần lớp trưởng nữa!

Âm thầm thở dài một tiếng, Mạc Ngôn nói: “Chu Kiến, chuyện lần này coi như một bài học đi. Về sau nghìn vạn lần không được kích động như thế nữa.”

Chu Kiến yên lặng gật gật đầu.

“Về đi, tôi đi đây.” Mạc Ngôn có chút thất vọng nhìn thoáng qua cửa phòng bệnh, sau đó xoay người bước đi.

Nhìn Mạc Ngôn đi vào thang máy, Chu Kiến không trở lại phòng bệnh ngay mà cúi đầu đi tới cuối hành lang, nơi từ cửa sổ có thể nhìn thấy bầu trời màu lam xám. Hắn hơi hơi rụt vai lại, lộ ra tâm tình bản thân hiện tại. Tuy rằng không bị đe dọa từ việc bị đuổi học nhưng hai chữ ‘xử phạt’ này vẫn giống như một bóng ma luẩn quẩn trong lòng hắn. Đó là sự sỉ nhục và suy sụp hắn chưa từng thể nghiệm, hắn cần thời gian điều chỉnh tâm tình.

...

“Tiểu Nguyên, không phải cậu với thầy Mạc đối đầu chết đi sống lại sao? Từ lúc nào tình cảm hai bên lại tốt đẹp thế này?”

“Đúng rồi! Lần này cũng là Lưu Tiểu Nguyên nhờ thầy Mạc mới có kết quả khả quan như vậy. Tôi ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đâu đấy.”

Lưu Tiểu Nguyên cười ha ha, trong lòng sợ hãi. “Các cậu biết gì chứ, cái này gọi là không hòa thuận. À, các cậu nói chuyện đi, tôi vào WC một lát.” Cậu nhanh chân chuẩn mất.

Thiên Viễn tựa vào đầu giường lắng lắng nghe mọi người bàn tán. Chu Kiến đâu rồi? Sao còn chưa vào phòng? Mọi người đều thấy may mắn cho hắn, cũng đáng được ăn mừng lắm. Nhưng dưới vẻ mặt tươi cười vui vẻ của Chu Kiến vẫn ẩn giấu sự thống khổ chỉ có y mới nhìn ra. Chu Kiến...

...

Sợ thang máy chậm chạp, Lưu Tiểu Nguyên không đợi cửa mở đã chui thẳng vào trong. Cậu nhanh chân chạy về phía cửa ra vào. Làm gì có ai đâu! Lưu Tiểu Nguyên nhứt chí dẩu miệng bĩu môi, không có việc gì sao lại chạy nhanh vậy chứ, làm gì có ai khen anh chân dài đâu! Một chút cũng không hiểu lòng người! Cậu đứng ở cổng bệnh viện cúi đầu hờn dỗi.

Giọng nói nén cười vang lên bên tai. “Chạy mau thật đấy! Tìm anh sao?”

Lưu Tiểu Nguyên quay ngoắt lại, Mạc Ngôn liền đứng sau lưng cậu. Gương mặt đang mỉm cười kia thật đáng giận khiến cậu muốn vung nắm đấm lên. “Ai nói vậy chứ? Em chờ bạn gái thì sao?” Lưu Tiểu Nguyên cố cãi lại, lườm anh một cái. Thực đáng giận, để anh thấy được mình sốt ruột tìm anh, đắc ý lắm sao? Sớm biết thế này em đã không đi tìm cho anh buồn chết.

Nhìn bộ dáng tức giận mím miệng tròng mắt của bảo bối Tiểu Nguyên, Mạc Ngôn không nhịn được cười, nhẹ nhàng nói: “Tối nay anh không về nhà.”

Lưu Tiểu Nguyên cười trộm trong lòng nhưng cố ý giả vờ nghe không hiểu. “Hả? Cái gì...”

Đảo mắt nhìn xung quanh, Mạc Ngôn bất mãn dằn dò một câu: “Anh ở phòng thí nghiệm.”

Lưu Tiểu Nguyên tiếp tục giả vờ vô tội, thỉnh linh bị một bàn tay to nhéo thắt lưng. “A!” Lưu Tiểu Nguyên đau kêu ra tiếng.

Mạc Ngôn tròng mắt liếc cậu một cái, gơ tay ngăn lại một chiếc taxi chui vào. Mãi tới khi xe đi rồi Lưu Tiểu Nguyên mới hồi hồn lại, ôm thắt lưng đá vài cái về phía chiếc xe đã đi xa – anh dám nhéo em!

...

Bóng đêm bao phủ vườn trường. Sau khi Mạc Ngôn ân cần thăm hỏi không dưới trăm lần tên nhóc hay gây sự kia, cửa phòng thí nghiệm truyền đến tiếng móng vuốt cào cửa. Cùng với âm thanh sột sột, còn có tiếng kêu của con mèo nhỏ. Mạc Ngôn nhịn không được mỉm cười, đứng lên mở cửa; cửa mở, Lưu Tiểu Nguyên cười hi hi giương vuốt cào lên cửa. Dùng hai ngón tay kẹp mũi cậu kéo vào, Mạc Ngôn ôm cậu vào ngực cười mắng: “Còn mèo nhỏ chạy đi chơi ở đâu vậy? Sao giờ này mới tới?”

“Mèo có thể đi đâu chứ? Đi tìm ăn chứ đi đâu được!” Lưu Tiểu Nguyên tựa vào ngực anh, cười tủm tỉm vừa lăm bắm vừa lấy móng vuốt nghịch nghịch cổ anh.

“Ăn no chưa?” Mạc Ngôn cưng chiều hôn nhẹ bờ môi của người yêu bé nhỏ.

Lưu Tiểu Nguyên bĩu môi. “No đâu? Thức ăn cũng chỉ có chuột là chuột, mèo không thích ăn.”

Mạc Ngôn nở nụ cười, con mèo nhỏ này miệng lưỡi thật dẻo.

Mạc Ngôn ôm ngang cậu đặt lên sô pha. Lưu Tiểu Nguyên cởi giày rồi đến áo khoác, cả người lười biếng cuộn tròn trên đó. Mạc Ngôn pha một ly sữa nóng, phòng anh chỉ có thứ này, xem ra về sau phải chuẩn bị trước thức ăn cho bảo bối rồi. Đưa sữa cho cậu, Mạc Ngôn ôm người từ phía sau, để cậu dựa vào ngực mình cho thoải mái một chút. “Uống hết ly sữa đi rồi chúng ta ra ngoài ăn. Hai ngày nay có phải chưa ăn bữa nào tử tế không?” Mạc Ngôn cau mày sờ sờ xương quai xanh hiện lên rõ ràng của bảo bối. Lần đầu nhìn thấy cậu, tên nhóc này ‘châu tròn ngọc sáng’, sao bây giờ giống như càng ngày càng gầy đi vậy?

Lưu Tiểu Nguyên vui vẻ bưng ly sữa uống, thỉnh thoảng ngẩng đầu cọ cọ cằm Mạc Ngôn, đáp lại những nụ hôn nhỏ vun của anh trên cổ, trên vai mình.

Sữa uống xong, trên môi còn một lớp sữa mỏng đọng lại, Lưu Tiểu Nguyên vươn đầu lưỡi liếm một vòng. Cánh tay Mạc Ngôn ôm cậu chột thắt chặt lại, ôn nhu chiếm lấy hai mảnh anh hồng trơn bóng kia. Ôn nhu hôn mút, đầu lưỡi ân cần vượt qua cửa ải tiếp xúc với đầu lưỡi quen thuộc kia. Lưu Tiểu Nguyên được hôn thực thoải mái, không hề bị động, cứng còng như lần đầu tiên nữa. Cậu vòng tay ôm cổ Mạc Ngôn thử thăm dò đáp lại.

Để cậu nằm hằn trong ngực mình, Mạc Ngôn đem hai tay chui vào áo da rộng thùng thình của Lưu Tiểu Nguyên thám thính. Dưới lớp áo len cậu không mặc gì, anh không nường tay vuốt ve làn da non nà. “Bên trong không mặc quần áo gì nữa, sẽ đau bụng.” Mạc Ngôn nhẹ nhàng cắn vành tai cậu rồi nói, bàn tay nóng ẩm chà xát vùng rốn mềm mại của cậu. Lưu Tiểu Nguyên hạ mắt xuống, hơi hơi đỏ mặt. Bỗng nhiên Mạc Ngôn nhớ ra ban ngày ở bệnh viện rõ ràng thấy cậu mặc trong ba lớp ngoài ba lớp, cậu nhóc này sợ nhất là lạnh mà! Nhất thời một luồng xúc cảm chạy thẳng vào nội tâm anh, rất ngọt, rất nóng rất. Mạc Ngôn cúi đầu cuồng nhiệt hôn cậu, đầu lưỡi không suy nghĩ liền vọt vào miệng. Lúc Lưu Tiểu Nguyên bị hôn tới quay cuồng, hít thở không thông anh mới buông cậu ra.

“Hô~” Dồn dập thở hổn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Tiểu Nguyên đỏ bừng, cả người đều mềm nhũn, đôi mắt to mở mịt khiếp hờ.

Một bàn tay to xoa nắn nhũ tiem cậu, còn một bàn tay hướng tới thắt lưng nhỏ hẹp, hơn nữa... đang dần đi vào bên trong. Xoa nắn khi nặng khi nhẹ, lúc nhanh lúc chậm.

“Ừm... Hừ...” Trời ạ, cảm giác kia lại tới nữa! Nóng! Ngứa! Khó chịu không thể không lắc lắc cơ thể muốn được nhiều hơn. “A!” Hoảng hét kêu lên một tiếng, Lưu Tiểu Nguyên bị đẩy ngã xuống sô pha, chưa kịp hiểu xảy ra chuyện gì đã bị một luồng khí lạnh bao phủ. Áo len bị vén lên cao, nhũ tiem hồng hồng trên bờ ngực trắng nõn hoàn toàn lộ ra ngoài không khí.

Mạc Ngôn quỳ một chân trên sô pha, cắn hai chân cậu. Anh cúi người xuống, những nụ hôn nóng rát trải từ ngực xuống dưới, lướt qua bụng, trực tiếp xông tới vùng cấm bí ẩn động lòng người kia.

Bị những nụ hôn nóng bỏng gây sức ép không ngừng vụn vỡ, Lưu Tiểu Nguyên đáng thương cắn chặt môi không lên tiếng. Quần bị mở ra, kéo xuống tận đầu gối, cặp đùi trắng nõn kích động run rẩy trong những nụ hôn âu yếm cuồng nhiệt. “A!” Lưu Tiểu Nguyên đột nhiên giật nảy lên như bị lửa thiêu, ôm chặt lấy đầu Mạc Ngôn đang vùi vào nơi nào đó của mình. Cậu thất thanh hét ầm lên. Khoang miệng ẩm áp đã bao vây lấy vật nhỏ trắng tấp của cậu, chậm rãi phun ra nuốt vào.

Chịu không nổi sự tra tấn như vậy, Lưu Tiểu Nguyên nắm chặt bờ vai anh, đầu liều mạng ngửa về phía sau. Cậu muốn gọi, muốn kêu to lên. Nhưng không làm được! Chút lý trí còn sót lại nói cho cậu biết rằng không được làm thế! Lại một lần nữa nhét áo len của mình vào miệng, âm thanh nức nở càng làm cho xuân sắc trong phòng thêm động lòng người.

Mạc Ngôn thử thăm dò, sờ soạng, tuy rằng anh biết động tác như vậy sẽ gây ra cảm giác bị kích thích rất mãnh liệt, nhưng phản ứng kịch liệt của Tiểu Nguyên vẫn nằm ngoài dự kiến của anh. Bảo bối biểu hiện kìm nén khó nhịn như thế càng khiến tình cảm của anh thêm mãnh liệt, động tác phun ra nuốt vào bộ vị trọng yếu của cậu càng nhanh hơn.

Đột nhiên, vai anh bị đầu ngón tay bầu chặt, Lưu Tiểu Nguyên uốn thẳng người, một cổ nhiệt lưu không hề báo trước cứ thế phun ra.

Vô lực ngã trên sofa, Lưu Tiểu Nguyên hô hô thở hổn hển. Mạc Ngôn không dự đoán được cậu sẽ xuất nhanh như vậy, bị sắc ho khan vài tiếng. Lần đầu tiên nuốt thứ như vậy, Mạc Ngôn có chút đỏ mặt. Anh giống như thị uy, nằm đè lên người cậu, mím môi nhìn.

Áp lực trên người khiến Lưu Tiểu Nguyên hít thở thêm khó khăn, nhất là dấu vết màu trắng còn vương bên khóe miệng Mạc Ngôn càng làm cho cậu không dám nhìn anh. Làm cái gì, làm cái gì? Người này hình như đang tức giận, vẻ mặt giống như phát cuồng! Cái này không liên quan tới em a, không phải em muốn xuất mà chính là do anh bắt nó xuất ra, còn có... còn có nếu anh nói em làm giống y như vậy cũng khó làm được, miệng của em nhỏ lắm, em em em... Lưu Tiểu Nguyên bị dọa tới đầu óc mê muội. “Cái kia, Mạc Ngôn, anh... có đói bụng không?”

Mạc Ngôn vuốt ve đôi môi hồng bóng của Lưu Tiểu Nguyên, cố ý ủy khuất nói: “Không đói, anh ăn no rồi.” Ánh mắt mang oán giận nhìn cậu nhóc đang kinh hoàng dưới thân.

Lưu Tiểu Nguyên hoảng hốt mau chóng nói: “Nhưng là em, em còn đói! Em muốn ăn thứ gì đó!”

Thấy ánh mắt chợt lóe sáng của Mạc Ngôn, Lưu Tiểu Nguyên đột nhiên ý thức được những lời này của mình có bao nhiêu nguy hiểm, lắp bắp giải thích ngay: “Em em... Em nói là... là những thứ nấu chín.”

Mạc Ngôn cúi người, vùi đầu vào hõm vai Tiểu Nguyên ha ha cười. Đột nhiên anh dùng sức ôm chặt cậu, gầm nhẹ một tiếng như phát tiết.

Lưu Tiểu Nguyên cũng hiểu được mình có lỗi với anh, nhưng là, nhưng là cậu vẫn còn sợ hãi! Cậu ôm chặt thắt lưng anh cọ cọ. Đây ~ Buông tha cho em đi, anh cũng đau em mà đứng không?

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Cậu lấy lòng ngẩng mặt lên, nhếch môi hôn anh. Biết anh đau em, nếu em nói không muốn anh cũng sẽ không bắt buộc em đúng không? Cho nên, cho nên nụ hôn này coi như là an ủi anh đấy. Cảm nhận được nhịp hô hấp nặng nhọc của Mạc Ngôn, cánh tay anh càng ôm chặt. Biết anh yêu mình, khóe miệng Lưu Tiểu Nguyên cong lên mỉm cười. Hai má, môi, cằm và cổ của anh, đôi môi mềm mại ấm áp tham lam lưu luyến, vô cùng thân thiết. Mạc Ngôn cắn chặt môi, nhắm mắt lại chịu đựng sự xúc động càng ngày càng không thể chịu đựng được.

Cơ thể của người đang đè nặng trên mình cứng ngắc lại, hạ thân đụng tới nơi kia vừa nóng vừa cứng, giống như núi lửa đang hoạt động tùy lúc sẽ bùng nổ. Không hiểu xảy ra chuyện gì, Lưu Tiểu Nguyên dường như có chút sợ hãi lại có chút chờ mong, đầu lưỡi chậm rãi lướt qua hầu kết của Mạc Ngôn.

Sự khô nóng sớm đã không thể khống chế nổi rồi cuộc bùng phát. Mạc Ngôn gầm nhẹ một tiếng đột nhiên đứng thẳng dậy. Ánh mắt nóng rực thật đáng sợ. Người dưới thân anh vừa rồi trải qua một trận giãy giụa, quần đã tụt xuống mắt cá chân. Áo len không rõ bị cởi từ lúc nào, toàn thân hoàn toàn trần trụi phỉếm hồng vô cùng mê người. Không biết bởi vì lạnh hay khiếp đảm, Lưu Tiểu Nguyên hơi hơi run rẩy, mở to hai mắt không biết làm sao nhìn Mạc Ngôn đang ngồi chồm hổm trên người mình. Hô hấp của Mạc Ngôn càng nặng, gờ tay tháo cả vạt rồi cởi áo ra. Vùng ngực rắn chắc màu mạch khiến trái tim Lưu Tiểu Nguyên đột nhiên ngừng đập.

Ngay sau đó Mạc Ngôn cởi dây lưng, hạ thân bại lộ hẳn ra ngoài.

“Không cần!” Lưu Tiểu Nguyên kinh hoàng giật bắn người ôm chặt lấy thắt lưng Mạc Ngôn. Cậu tỉnh tỉnh mê mê với chuyện sắp sửa phát sinh, cũng là do sợ hãi nữa.

Mạc Ngôn sững sốt một chút, ôm chặt lấy cánh tay đang phát run ôm lấy mình. Cậu nhóc thật sự sợ hãi rồi, cậu chôn chặt mặt trong ngực anh, chính là anh vẫn cảm giác rõ ràng được trái tim kia đang kinh hoàng. Mạc Ngôn âm thầm thở dài, cúi đầu ôm lấy cậu. “Tiểu Nguyên, em sợ nó đi, sợ là tốt rồi. Anh thật sự muốn...” Giọng nói khản cầu nhuốm áp lực, Mạc Ngôn ghé sát vào tai cậu nói.

Lòng thấy đau xót, cánh tay Lưu Tiểu Nguyên ôm chặt thắt lưng anh, nhắm mắt lại gật đầu. Cũng không biết bản thân sợ hãi điều gì, kỳ thật có lẽ không phải sợ chuyện kia. Nếu anh thật sự nói muốn thì... thì... cứ chiều theo cách anh đã làm là được. Không có gì khó cả, Lưu Tiểu Nguyên ra sức an ủi bản thân.

Mạc Ngôn đứng lên, ôm lấy Lưu Tiểu Nguyên đang ngồi chồm hổm trên sofa.

Tay bị dẫn dắt chạm nhẹ vào một vùng nóng rực rất dọa người. Lưu Tiểu Nguyên cố nén trái tim đang đập bùm bụp, cố gắng trấn định cầm lấy, thử thăm dò chà xát lên xuống. Bàn tay ôm lấy bả vai cậu ghì chặt, bên tai truyền đến tiếng thở dốc đầy áp lực của Mạc Ngôn. Cậu lên ngược mắt nhìn, lúc này Mạc Ngôn cũng đang nhíu chặt hai hàng lông mày miệng khô cổ khô nhìn cậu. Tim Lưu Tiểu Nguyên lại đập nhanh hơn, nhịn không được vươn lưỡi học theo anh liếm vùng đỉnh mướt mà trên thứ thô to kia một chút. Cảm giác được sự chấn động mãnh liệt của Mạc Ngôn, Lưu Tiểu Nguyên bỗng thấy có chút thành tựu. Cứ như vậy một chút, lại thêm một chút thì sao? Đường như không phải rất khó ăn, thử lại xem sao.

“A ~ Bảo bảo... Bảo bối...” Mạc Ngôn như có lửa đốt trong lòng, cầm lấy bả vai Lưu Tiểu Nguyên dùng sức cọ vào ngực mình.

Mặt Lưu Tiểu Nguyên cơ hồ đều đặn tới nơi nào đó của anh. Trong lòng cậu hốt hoảng không thôi, thứ nóng bỏng cứng rắn kia cứ cọ cọ bên môi. Không muốn không muốn, em không cần, em đã liếm rồi, anh không thể được một tác lại muốn tiến một bước. Đừng thúc em, em nói rồi, em không cần! Đừng có hướng vào miệng em nữa, anh còn dám dùng sức thì em sẽ... nuốt vào mất.

Cho tới bây giờ cậu chưa thử qua việc dùng miệng bao lấy thứ lớn như thế này, mới nuốt một nửa đã nghẹn đầy miệng rồi. Lưu Tiểu Nguyên muốn nuốt nước miếng nhưng động đậy đầu lưỡi của mình vô cùng khó khăn. Khó có thể tiếp thu, Lưu Tiểu Nguyên muốn đem thứ gì đó trong miệng nhổ ra, ót lại bị một bàn tay to nâng lên không thể động đậy. Cậu dùng sức ngửa đầu lại bị ấn trở về, thứ kia lại tiến vào trong miệng.

Lưu Tiểu Nguyên ngẩng đầu, cau giận ỷ khuất nhìn Mạc Ngôn. Mạc Ngôn không thể nhịn được nữa, hai tay nâng đầu cậu. “Bảo bảo, thực xin lỗi!” Đột nhiên anh động thân một cái, toàn bộ phân thân đi thẳng vào cái miệng hồng bóng của Lưu Tiểu Nguyên.

Thứ cứng rắn kia tiến vào yết hầu khiến ngay cả tiếng nức nở cậu cũng không phát ra được, mãnh liệt tới lui làm cho cậu hít thở không thông. Lưu Tiểu Nguyên phí công phụ giúp anh, động tác bất đắc dĩ loạng choạng theo. Ngay lúc cậu cảm thấy trời đất quay cuồng, hưng khí đang tàn sát bờ bãi trong miệng đột nhiên lui ra. Anh bối rối lui ra cho nên một ít dịch trắng đã xông thẳng vào yết hầu cậu.

Dù bị thứ kia làm cho ho khụ khụ và không thể hít thở nổi, Lưu Tiểu Nguyên cũng mặc kệ! Cậu bỏ nhào lên người Mạc Ngôn vừa cào vừa cắn, nếu Mạc Ngôn không mau chóng dùng miệng ngăn lại thì tiếng khóc kia có thể truyền khắp cả học viện Y rồi.

Ôm ấp dỗ dành, thật vất vả bảo bối mới ngừng khóc. Nhẹ nhàng vuốt ve thân thể trơn mịn trong ngực mình, Mạc Ngôn lại thấy khó chịu. Độ cảnh giác của Lưu Tiểu Nguyên lúc này đã tăng cao, liếc mắt một cái nhìn thoáng qua nơi nào đó của Mạc Ngôn lại đang ngẩng đầu, lập tức đẩy anh ra. Hai ba cái cậu đã mặc xong quần áo. “Em đói bụng, em muốn đi ăn thứ gì đó!”

“Tiểu Nguyên, chờ một lát được không?”

Không được! Chờ lát nữa còn không biết ai ăn ai đâu! Lưu Tiểu Nguyên hùng hổ trừng mắt liếc anh, xoay người mở cửa ra ngoài. Mạc Ngôn cười khổ mau chóng mặc quần áo chạy theo.

...

Thiên Viễn xuất viện. Lúc Chu Kiến dìu y đi trong vườn trường, Thiên Viễn nhận được vô số lời ân cần thăm hỏi của các bạn học quen và không quen. Nụ cười ấm áp mãi không tắt, đáy lòng Thiên Viễn sung sướng nở hoa thấy ai cũng cười. Chu Kiến thay y mang đồ dùng trên lưng, một tay giúp y đi lên cầu thang. Đám người kia không nghĩa khí mà mang vác giúp mấy thứ này, biết Thiên Viễn hôm nay xuất viện thể mà

không thấy tên nào lộ mặt ra. Để xem tôi dạy dỗ các cậu ra sao! Sáng sớm, Chu Kiến làm thủ tục xuất viện cho Thiên Viễn đồng thời ân cần hỏi thăm các anh em trong phòng 315 một lượt.

Các nam sinh trong ký túc xá đều đi ra chào hỏi, duy chỉ có phòng 315 đang khép hờ cửa, một người cũng không có.

“Tôi về rồi... A!” Thiên Viễn vừa mới đẩy cửa ra, một đồng lớn thứ gì đó từ trên khung cửa rào rào rơi xuống. Nếu không có Chu Kiến nhanh tay lẹ mắt kéo y tránh ra, Thiên Viễn nhất định sẽ bị quả gặp mặt này làm cho đầu nổ đầy hoa rồi.

Hai người nhìn những bông hoa vãi rơi lả tả xuống đất, còn có vài đóa hoa nhựa không biết nhặt từ đâu, rốt cuộc thế này là sao đây? Chu Kiến và Thiên Viễn nháy mắt không hiểu chuyện gì. Đợi khi bọn họ hiểu ra sự việc, cửa đột nhiên mở ra. Một đám người đứng trước mặt, Lưu Tiểu Nguyên đứng đầu. Pháo giấy cầm trong tay đồng loạt bắn về phía Thiên Viễn.

“Thiên Viễn!” ‘Đùng!’ Theo tiếng kêu vui mừng của Lưu Tiểu Nguyên, pháo giấy nổ hoa đầy đầu Thiên Viễn.

Thiên Viễn kinh ngạc kêu lên theo bản năng lui về sau một bước, cơ hồ cùng một lúc Chu Kiến cũng ném những thứ trong tay xuống, vươn tay kéo y vào ngực, hai tay ôm chặt bảo vệ.

Dưới màn hoa giấy bay bay đầy trời, hình ảnh Chu Kiến và Thiên Viễn ôm nhau nháy mắt ngưng đọng lại.

“Thiên Viễn! Hoan nghênh trở về!”

“A ~ giống như tổ chức hôn lễ vậy!” Trong tiếng thét chói tai vui mừng của một đoàn nam nữ sinh viên, Lưu Tiểu Nguyên nhanh nhẩu hô to một tiếng: “Buổi lễ kết thúc! Cô dâu chú rể tiến vào động phòng.”

Mọi người nhất thời cười phá ra.

Lão Uy rõ ràng giả ngây giả dại khởi xướng chia bánh kẹo cưới. “Ăn kẹo ăn kẹo thôi, mọi người đừng khách khí!”

Có mấy người cười đến thất cả bụng lại. Mặt Chu Kiến và Thiên Viễn hết trắng lại hồng, đồng thời lao về phía tên nhóc gây ra trò đùa dai kia. “Lưu Tiểu Nguyên!”

Lưu Tiểu Nguyên bị cù lăn lộn trên chiếc giường, chết không thừa nói: “A, tôi tốt bụng tổ chức hôn lễ cho các cậu... Hu hu hu, các cậu... có ân không báo! Ha ha ha, cứu mạng a!”

...

Màn đêm buông xuống, anh em trong ký túc xá đều đã lang thang trong mộng đẹp. Hai người nằm đối đầu lại không buồn ngủ. Ngón tay Chu Kiến lặng lẽ xuyên qua khe giường, chạm vào những ngón tay thon dài mềm mại khác. Tựa hồ không quen đột nhiên thân thiết như vậy, bàn tay kia lặng lẽ rút lại. Trong bóng đêm, đôi mắt Chu Kiến mở lớn sáng long lanh. Hắn ngậy người trong chốc lát, lại vươn tay ra. Lúc này đây, bàn tay đối diện do dự một chút nhưng không rút lại nữa.

Đụng chạm nhẹ nhàng rồi nắm lấy. Sau đó chậm rãi vuốt ve, xoa nắn. Giống như mỗi ngón tay kia đều là trân bảo vô giá, cẩn thận tỉ mỉ âu yếm, mãi không biết mệt. Thiên Viễn nhắm hai mắt lại, toàn tâm toàn ý cảm thụ sự ấm áp từ đầu ngón tay truyền tới. Còn có một dòng điện nhỏ tê tê dại dại mà y chưa từng thể nghiệm qua, xuyên thấu tứ chi, cuối cùng hội tụ trong lòng.

Lưu Tiểu Nguyên lặng lẽ nhô đầu ra, cười xấu xa: Tôi biết hai người các cậu có vấn đề mà! Hô hô, để bạn bè gia tăng chút hương vị giúp các cậu nhé!

Chu Kiến đang đắm chìm trong cảm giác ngọt ngào bỗng nhiên thấy giường rung, ngẩng đầu liền thấy Lưu Tiểu Nguyên mặc áo ngủ màu trắng lặng lẽ leo xuống dưới. Chu Kiến cũng lười để ý, nghĩ rằng cậu muốn đi WC. Ai biết Lưu Tiểu Nguyên mở mắt tròng tròng lảo đảo đi tới chỗ hắn. Đi đến cạnh giường Chu Kiến, Lưu Tiểu Nguyên giơ hai tay vô vô đầu hắn. Chu Kiến bị dọa mau chóng ngồi dậy. “Tiểu Nguyên, cậu sao thế?”

Lưu Tiểu Nguyên giống như không vui khi hắn rời vị trí, ngồi đối diện tiếp tục giày vò đầu hắn. Chột chột lỗ mũi, tím nhéo lỗ tai, Chu Kiến bị cậu chọc ghẹo nổi da gà đầy người, mau mau bắt lấy tay cậu. “Haiz! Cậu làm...”

Một bàn tay bịt chặt miệng hắn. Thiên Viễn khẩn trương lắc đầu ý bảo hắn đừng lên tiếng.

“Cậu ta bị cái gì vậy?” Chu Kiến nhìn Lưu Tiểu Nguyên như tỉnh như không ngồi đối diện mình, vừa sợ vừa nghi, thấp giọng hỏi Thiên Viễn.

“Cậu ta cần bản không tỉnh đâu. Bị mộng du!” Thiên Viễn nhỏ giọng nói.

“Trước kia sao không thấy cậu ta có tật xấu này? Tiểu Nguyên, mau về ngủ đi!” Chu Kiến giơ tay muốn kéo Lưu Tiểu Nguyên ra khỏi giường mình.

Thiên Viễn hốt hoảng giữ chặt hắn lại. “Cậu làm gì thế? Đừng có gọi người mộng du, nếu gọi cậu ta tỉnh lại có khả năng phát điên đấy!”

Chu Kiến sửng sốt. “Vậy, vậy phải làm sao?”

Lưu Tiểu Nguyên trong bụng đã cười điên cuồng rồi nhưng vẫn làm ra vẻ vuốt ve cổ hắn, dán sát mặt vào. Chu Kiến không dám động đây, nhìn thẳng Thiên Viễn.

“Mau xuống dưới! Cậu ta muốn cắn cậu!”

Chu Kiến giật mình, bất chấp có đánh thức cậu hay không, lăn ra khỏi giường. Hắn ôm cổ đứng cách Lưu Tiểu Nguyên rất xa. “Sao cậu ta lại cắn tôi chứ? Tôi có trêu chọc gì đâu!”

Thiên Viễn cũng xuống dưới, thấp giọng nói: “Tám phần là cậu ta đói bụng. Nghe bà ngoại tôi nói, từng có một tên lính nửa đêm mộng du tìm nước uống. Kết quả là cắn ngay cổ tên lính ngủ đối diện.”

Chu Kiến hít một ngụm khí lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thiên Viễn, cậu nhớ kỹ giúp tôi, về sau bất luận thế nào trước khi đi ngủ cũng phải cho tên nhóc này ăn thật no! Đỡ cho nửa đêm cậu ta sục sạo khắp nơi tìm thức ăn!”

Lưu Tiểu Nguyên đưa lưng về phía bọn họ đang cười hi ha, bả vai cũng run rẩy. Cậu cố ý há miệng, muốn xoay người lại. Chu Kiến xông thẳng lên, không nghĩ ngợi ấn cậu xuống giường, đắp chăn lên rồi vỗ vỗ. “Tiểu Nguyên, ngoan ngoan ngủ đi! Sáng sớm mai anh cả sẽ mua vịt nướng cho cậu!”

Lưu Tiểu Nguyên giãy giãy muốn thoát ra nhưng không đọ lại được với sức mạnh của Chu Kiến. Quên đi, hôm nay cứ vậy đã! Lưu Tiểu Nguyên thả lỏng bản thân nằm thoải mái, ừm, Chu Kiến thật có tố chất làm bảo mẫu, tay vỗ trên lưng thật thoải mái.

Thiên Viễn yên lặng trở lại giường. Chu Kiến vỗ một hồi cho tới khi Lưu Tiểu Nguyên nhắm mắt nằm im. Nghĩ nghĩ, Chu Kiến nhìn bốn phía, bọn Lão Uy ngủ say như lợn chết cả rồi. Hắn quay người lại, xốc chăn Thiên Viễn chui vào trong.

Thiên Viễn hoảng sợ, đẩy hắn ra ngoài. “Cậu vào đây làm gì?”

Chu Kiến đứng lý hợp tình nói: “Cậu ta chiếm giường tôi rồi.”

Tay chạm phải thân thể nóng bỏng của hắn không khỏi rút lại, Thiên Viễn không nói gì. Hai người nằm mặt đối mặt nhìn chăm chú ánh mắt nhau, nghe tim mình đập thành thịch liên hồi. Nhớ tới cái ôm dưới trời hoa buổi sáng, một tầng ửng đỏ hiện lên gò má hai người. Chu Kiến vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt thanh tú của Thiên Viễn, nhu tình trong mắt Thiên Viễn nhộn nhạo như nước.

“Hai người các cậu làm gì thế?” Gương mặt tò mò của Lưu Tiểu Nguyên cách phía trên bọn họ mười centimet.

“A!!!”

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Đèn đuốc trong phòng ký túc xá nam cách cách bật sáng trong đêm hôm khuya khoắt, mọi người bị nháo không hiểu làm sao sau khi biết không phải là báo cháy liền lần lượt tắt đèn. Mọi người bị nháo tỉnh hung hăng ân cần hỏi thăm cái kẻ tạo ra tạp âm kia rồi chui vào chăn ngủ tiếp.

Trong phòng 315, dưới ngọn đèn Chu Kiến đi chân đất vuốt đầu vô cùng xấu hổ đối diện với những ánh mắt hung tợn của anh em. Kẻ gây ra hậu quả xấu này chắc là nhân lúc bọn họ kêu thảm thiết đã nhanh như chớp chui vào chăn mình cười vụng trộm rồi. Dưới ánh đèn sáng trưng Thiên Viễn thực không nghĩa khí đẩy Chu Kiến ra khỏi chăn trong nháy mắt, đỏ mặt lui trong chăn che miệng lại, giống như tim mình có thể vọt khỏi miệng ngay tức khắc vậy.

Chu Kiến cuối cùng cũng hiểu được cái gì gọi là ngậm đắng nuốt cay khóc không ra nước mắt, ngoại trừ việc thành thật thừa nhận trong khi ngủ nói mơ khiến tên nhóc kia giật mình, hẳn còn có thể nói gì đây?

Cuối cùng hết thấy lại bình yên như cũ, Chu Kiến nằm trên giường trừng mắt dùng sức nghiền răng, Thiên Viễn cắn môi ngăn trái tim đang đập thịch thịch. Lưu Tiểu Nguyên há to miệng để thở, khỏi khiến bản thân cười đến toi mạng.

...

Giờ nghỉ trưa, Chu Kiến bị Lưu Tiểu Nguyên ngoắc ngón tay gọi đến sân thượng. Vừa thấy bộ dáng cười chớp chớp mắt của Lưu Tiểu Nguyên, Chu Kiến thật muốn bóp chết cậu. “Có chuyện gì?” Chu Kiến tức giận ngồi trên lan can đối diện cậu.

Lưu Tiểu Nguyên cọt nhả ôm cổ hắn. “Muốn đòi nợ! Tôi còn nhớ rõ tối qua có người đồng ý sáng nay có vịt nướng cho tôi ăn mà.”

Chu Kiến vừa bực mình vừa buồn cười, nắm tay dứt dứt trước mặt Lưu Tiểu Nguyên. “Tôi chỉ biết nhóc cậu cố ý!”

Sau khi cười xong, Lưu Tiểu Nguyên huých hắn. “Thật sự quen nhau chứ?”

“Quen cái gì?” Chu Kiến đến cùng không đo lại Lưu Tiểu Nguyên, chưa bắt đầu giả ngu mà mặt đã đỏ lựng.

“Miễn giả bộ ngớ ngẩn lừa tôi đi, cho tôi là người mù sao? Về điểm này hai người các cậu mà đo lại tôi sao?” Lưu Tiểu Nguyên tỏ vẻ khinh thường. “Nói đi, từ lúc nào coi trọng Thiên Viễn người ta vậy?”

Chu Kiến nhanh nhẩu che miệng cậu, hung hăng trừng mắt liếc một cái. “Cậu nói bậy cái gì thế hả?”

Lưu Tiểu Nguyên ‘hứ’ một tiếng, ngón tay chọc chọc tim Chu Kiến. “Đừng nói tôi không nói trúng tim đen cậu nhé. Tôi đã sớm nhìn thấy hai người các cậu không đơn giản, ánh mắt sắp vượt xa cả điện cao thế rồi!”

Chu Kiến chột dạ nhỏ giọng hỏi: “Lời này là cậu hay người khác nói vậy?”

Lưu Tiểu Nguyên vỗ vỗ hắn. “Yên tâm, chính là tôi hỏa nhãn kim tinh(*) mới nhìn ra được. Hai ta là ai với ai chứ, tâm sự cậu không nói với tôi thì nói với ai? Nói một chút nghe xem, có phải thật sự yêu cậu ta rồi không?”

(*) hỏa nhãn kim tinh: nghĩa nôm na là cái gì cũng biết, con ruồi bay qua liền biết con đực con cái.

Chu Kiến ghen đỏ mặt, nửa ngày mới ấp úng nói: “Tôi cũng không biết nên nói gì, dù sao chính là cảm thấy không bình thường.”

“Mỗi sáng đầu tiên thấy cậu ta trong lòng đều vô cùng tốt. Nếu cậu ta cười cười với cậu, cả ngày trôi qua vô cùng ngọt ngào. Chỉ cần tên hai đứa có gì đó liên quan liền cảm thấy thân thiết, cậu ta yêu thích gì đó cậu càng xem càng thuận mắt, dần dần cũng quen thuộc lắm.”

Lưu Tiểu Nguyên nói chậm rãi, Chu Kiến trừng lớn mắt không chớp nhìn cậu. “Cái gì cậu cũng biết sao?”

“Hừ ~ tôi là ai a?” Lưu Tiểu Nguyên đắc ý ngẩng đầu lên. “Tối hôm qua thấy hai người các cậu có ý tứ kia, cũng còn một lớp cửa sổ giấy(*) ngăn cản nhỉ?”

(*) ý nói vô cùng thân thiết.

Chu Kiến gật gật đầu. “Đúng, cậu nói đều đúng. Nếu Thiên Viễn là con gái tôi cũng hiểu được đó là chuyện gì. Nhưng bọn tôi đều là con trai... Kỳ thật cũng không phải chưa từng nghe nói về nam nam... Chuyện như thế này, khi rơi vào mình vẫn là có chút... Lại nói, tôi cũng không biết cậu ấy đến cùng nghĩ cái gì, khụ! Không nghĩ thì thôi, càng nghĩ càng loạn!”

Chu Kiến thở hắt ra thật mạnh, trượt khỏi lan can xuống ngồi dựa vào tường. Lưu Tiểu Nguyên ngồi sát lại gần hắn, hì hì cười. “Có phải cảm thấy bản thân vô cùng biến thái không?”

Chu Kiến trừng mắt. “Cậu thật muốn ăn đánh!”

Lưu Tiểu Nguyên bỗng nhiên không cười, vẻ mặt cổ quái nhìn Chu Kiến. “Nam thì làm sao? Ai quy định nam phải yêu nữ? Nam yêu nam phạm pháp sao? Hừ! Nam nữ gì cũng đẹp qua một bên cho tôi đi, tôi chính là yêu mến anh ấy! Không đúng không đúng, là cậu yêu mến cậu ta, yêu là yêu thôi!”

Chu Kiến mím chặt môi, ánh mắt lóe sáng. “Cậu thật sự nghĩ như vậy sao? Cậu thật sự cảm thấy chúng tôi không sai sao?”

Lưu Tiểu Nguyên vô cùng nghiêm túc gật đầu.

Chu Kiến hưng phấn ôm cậu. “Tiểu Nguyên! Có thể quen biết cậu thật tốt!” Lưu Tiểu Nguyên cười tùm tùm vỗ vỗ lưng hắn. Haiz! Cảm giác tìm được đồng chí tốt quá. Trách không được thời buổi chiến tranh những người cùng phe gặp mặt lại kích động như thế!

“Về sau phải tùy thời báo cáo tiến triển của các cậu đấy! Tôi sẽ làm tham mưu cho.” Lưu Tiểu Nguyên cười hì hì.

...

Trong thư viện rất im ắng, tất cả mọi người đều vùi đầu đọc sách. Lưu Tiểu Nguyên chọn một góc ngồi xuống, nhìn xung quanh không ai chú ý mới lặng lẽ lấy mấy quyển sách trong túi ra. Hai ngày nay không có việc gì, cậu chạy tới nhà sách phụ cận, truyện tranh thiếu nữ và tạp chí gì đó đều có. Nhưng không có thứ mình muốn tìm. Con gái chủ tiệm thường xuyên trò chuyện liên đoán tâm tư cậu, cười tít mắt khiến Lưu Tiểu Nguyên thật sợ hãi. Cô nàng nhìn mấy quyển sách trong ngực cậu, quan tâm nói: Cậu em này, trước kia chưa từng xem qua loại sách này sao, nếu chê nhạt nhẽo có thể đổi qua loại khác mạnh hơn. Lưu Tiểu Nguyên bị dọa, chưa kịp thanh toán đã ôm sách chạy mất.

Sách đã mua xong nhưng vẫn chưa tìm ra nơi thích hợp mở ra xem. Lưu Tiểu Nguyên sốt ruột vò đầu bứt tai, hồi cấp ba đi học xem tiểu thuyết võ hiệp đâu có sợ thế này? Cuối cùng cậu tìm được một cơ hội trong thư viện. Lưu Tiểu Nguyên vừa xem vừa đổ mồ hôi. Ôi, mẹ ơi! Hóa ra nam nam còn có thể như vậy a! Đây... Tranh này... Tranh này vẽ thật... Mình muốn uống nước.

Lưu Tiểu Nguyên nuốt nuốt nước miếng, đột nhiên nhớ lại có một lần Mạc Ngôn ôm mình, ngón tay đang vuốt người mình đột nhiên tiến tới nơi nào đó, giống như muốn thử đi vào. Chính mình lúc ấy liền đứng tình hợp lý nói một câu: Sao anh lại chọc em? Đau!

Mặt đỏ phừng phừng như bị thiêu cháy, Lưu Tiểu Nguyên theo bản năng thóp chặt vùng dưới thắt lưng. Có nơi đang cứng lên. Mắng Mạc Ngôn mấy trăm lần đại sắc lang, hóa ra anh đều hiểu được! Hít sâu ~ Lưu Tiểu Nguyên vẫn là nhịn không được tiếp tục xem.

Bên trên là sách giáo khoa đang mở ra, bên dưới là truyện tranh có hai người dễ nhìn không coi ai ra gì đang làm chuyện thống khoái, Lưu Tiểu Nguyên mặt đỏ tai hồng đổ mồ hôi đầm đìa. Tranh vẽ thực sinh động, tiểu thuyết lại miêu tả cách phải làm như thế nào! Sẽ đổ máu, sẽ đau, sau đó chính là khoái cảm mãnh liệt. Thật sự có thể như vậy sao? Nơi kia co dãn hữu hạn lại dễ dàng xuất hiện vấn đề, sách giáo khoa nói như vậy. Còn có những miêu tả so với các hình ảnh trong giải phẫu sao lại không giống nhau? Phải xem lại, ở đâu đây thôi! Cơ vờng...

“Tiểu Nguyên!”

“Haiz!” Thiếu chút nữa ngã từ ghế xuống đất, Lưu Tiểu Nguyên bị dọa trắng bệch mặt mũi, mau chóng dùng sách che truyện tranh đi.

“Xem cái gì mà nghiêm túc tới mức tôi hét cậu cũng không nghe thủng thế?” Lão Uy cầm sách đứng kế cậu, bên cạnh là Chu Kiến và Thiên Viễn.

Lưu Tiểu Nguyên ngoài cười nhưng trong không cười gờ quyển sách trên tay lên – Giang tràng nội khoa(*).

(*) giang: hậu môn; tràng: ruột

“Mười hai giờ rồi! Nếu không đi ăn sẽ chẳng còn cơm đâu.”

“Các cậu đi trước đi, tôi không đói chút nào. Bụng tôi không thoải mái lắm, muốn ngồi một chút, he he he...” Miệng Lưu Tiểu Nguyên sắp rút gân. Chết tiệt hôm nay lại mặc quần jeans bó sát người, thấy rất rõ ràng nơi kia đang nổi lên một ngọn núi nho nhỏ. Đánh chết cậu cũng không dám đứng lên! Đều là thanh niên thời kỳ trưởng thành ai lại không rõ, nhưng xem một cuốn giang tràng lại biến thành như vậy thì ai có thể hiểu đây. Lưu Tiểu Nguyên hạ quyết tâm, từ nay về sau đổi hết quần thành quần rộng thùng.

Sau khi tất cả mọi người đi rồi, Lưu Tiểu Nguyên nhìn thư viện trống trơn nhẹ nhàng thở ra. Điện thoại vang lên, vừa nhìn thấy số điện thoại Lưu Tiểu Nguyên bắt đầu đổ mồ hôi. “Được, giờ em qua ngay.”

...

Cửa phòng thí nghiệm khép hờ, Lưu Tiểu Nguyên dùng sức hít thở vài cái bình ổn tinh thần, đẩy cửa đi vào, gờ tay đóng cửa lại. Mạc Ngôn đứng trước cửa sổ, thấy cậu đi vào không nói một lời, vươn hai tay ra. Lưu Tiểu Nguyên cúi đầu cười, đi tới nhào vào ngực anh. Ôm thật chặt, hôn thật sâu thật dài. Vị ngọt thấm hồn khiến người ta muốn trầm luân. Bỗng nhiên Lưu Tiểu Nguyên nhận ra Mạc Ngôn có gì đó không ổn, loại sức mạnh giống như muốn cậu khảm vào trong lòng khiến cậu lo lắng. Ngẩng đầu nhìn anh, Mạc Ngôn cũng đang chăm chú nhìn cậu.

Nhìn ánh mắt nghi vấn của Lưu Tiểu Nguyên, Mạc Ngôn cúi đầu nói: “Anh phải đi xa. Có hội nghị nghiên cứu và thảo luận học thuật quốc tế sẽ tổ chức ở Nhật Bản mời đi, cơ hội khó gặp, viện muốn cử anh đi.”

Lưu Tiểu Nguyên ngậy ngẩn cửa người, hơn nửa ngày mới hiểu hết lời Mạc Ngôn. Đột nhiên cậu cảm thấy lòng rối như tơ vò, hoảng hốt vô cùng, giọng nói như không thuộc về mình. “Đi mấy ngày?”

“Khoảng hai tuần.”

“Lúc nào đi?”

“Sáng sớm mai.”

Hơn nửa ngày ai cũng không nói chuyện, hai người ôm chặt nhau. Sự hư không mãnh liệt bao vây cậu, Lưu Tiểu Nguyên không còn chút khí lực nào. “Hai tuần, vậy sinh nhật anh thì sao? Có thể về kịp không?”

Mạc Ngôn cười gượng. “Không biết, có lẽ kịp.”

Lưu Tiểu Nguyên dán vào ngực anh, nhỏ giọng nói với anh lại giống như an ủi bản thân: “Vây là tốt rồi. Đừng quên em chờ mừng sinh nhật anh đấy!” Hai tuần. Em sẽ đếm từng ngày từng ngày một.

Mạc Ngôn trong lòng ề ảm, chôn mặt trong mái tóc mềm mại của cậu. Bảo bối, em có biết anh khó xử như thế nào không? Cơ hội đi Nhật Bản cầu còn không được, nhưng anh thật sự một bước cũng không muốn rời khỏi em.

...

Mạc Ngôn đi rồi, cậu phải về nhà thu dọn mấy thứ đồ đạc linh tinh. Lững thững không mục đích đi trong vườn trường, Lưu Tiểu Nguyên như người mất hồn. Ánh mặt trời sáng trắng trở nên thật chói mắt, thật trống rỗng. Nơi nơi đều trống không, anh đi rồi.

Không còn lòng dạ quậy phá, ngay cả nghe người khác vui vẻ kể chuyện cười cậu cũng khổ sở khó hiểu. Lưu Tiểu Nguyên còn không rõ mình như thế nào thì sao có thể cười với ai được đây? Cô đơn ngồi trên sân thượng, cậu mờ mịt nhìn về phía xa xa, Nhật Bản có xa lắm không? Ở chỗ nào?

Đêm đã khuya. Lưu Tiểu Nguyên chui vào chăn bật đèn viết nhật ký. Trước kia nếu thấy Trần Mạc viết nhật ký, Lưu Tiểu Nguyên có thể nói những lời rất tổn hại với cô. Người viết nhật ký cơ bản là đang tự an ủi bản thân mà thôi. Giống nhau, đều là mở đầu bằng những lời này. Khi Mạc Ngôn đi rồi, Lưu Tiểu

Nguyên phát hiện đem những lời từ trong tim viết thành nhật ký cũng tựa như đang nói với anh. Mỗi chút nhớ mong, mỗi một giấc mộng, thậm chí từng cuộc gọi với Mạc Ngôn cậu đều ngọt ngào nhớ lại. Viết ra, đọc lại một lần nữa, sau đó bấm đầu ngón tay tính ngày. Mạc Ngôn! Em rất nhớ anh, sao anh mãi chưa trở lại vậy?

...

Một ngày lại một ngày trôi qua, đảo mắt đã tới ngày cuối cùng của một năm. Phố lớn ngõ nhỏ giăng đèn kết hoa, mỗi người vui sướng mang theo túi lớn túi bé về nhà ăn Tết. Trong vườn trường cũng treo băng rôn màu đỏ tươi: Chúc mừng năm mới! Từ lễ đường truyền ra tiếng cười nói hoan hô, Tất niên năm nay vô cùng náo nhiệt. Bài hát mừng năm mới vang lên thật dễ nghe: ‘Đây là nước cùng nước xao động, sóng sau xô sóng trước, đây là trái tim hướng tới hạnh phúc kéo dài vạn năm’. Chu Kiến cùng một đám nữ sinh đang đứng trên đài, bọn họ đã luyện màn múa này rồi. Chu Kiến kia thật là đẹp trai a! Những đoạn cần mạnh mẽ hay uyển chuyển hẳn đều diễn đạt vô cùng nhuần nhuyễn. Nhất định Thiên Viễn đang đứng sau cánh gà nhìn trộm hẳn nhỉ? Hẳn là cán bộ hội Sinh viên, tiệc liên hoan Tất niên này do một tay hẳn xử lý. Nhưng sự náo nhiệt đó không ảnh hưởng gì tới em, Mạc Ngôn, em chỉ nhớ rõ hôm nay là sinh nhật anh. Nhìn lướt qua khung cảnh vui tươi kia, Lưu Tiểu Nguyên xỏ tay vào túi áo, yên lặng rời đi.

“Tiểu Nguyên, anh sắp về rồi!” Mạc Ngôn trong điện thoại giống như chỉ cần đưa tay ra là có thể đụng tới. Anh đã về rồi! Cuối cùng anh đã về rồi!

“Em đi đón anh!”

“Không, Tiểu Nguyên, đừng tới đây. Đường rất xa, trời lại rất lạnh.” Mạc Ngôn ở đầu dây bên kia do dự nhưng bị Lưu Tiểu Nguyên đang cao hứng xem nhẹ.

“Anh đừng quản, em phải đi!” Em chỉ muốn gặp anh, sớm một phút cũng tốt. Chạy như bay ra vườn trường, bắt một chiếc taxi chạy thẳng tới sân bay.

Lưu Tiểu Nguyên đứng trong đại sảnh chờ đón hồi hộp bước đi thong thả, cách vài phút lại xem đồng hồ. Máy bay của anh bảy giờ tối mới hạ cánh, hiện tại... là mười một giờ trưa.

...

Buổi liên hoan Tất niên kết thúc, mọi người trở lại ký túc xá đang bàn luận tiết mục vừa rồi, Chu Kiến bận rộn tẩy trang.

“Chu Kiến! Nhanh lên!” Lão Uy cao hứng hét lên. Ngày mai nghỉ, đã sớm thương lượng tới nay mấy anh em trong phòng sẽ ra ngoài chơi.

Chu Kiến đáp lời, quay đầu tìm Thiên Viễn. “Thiên Viễn...”

Thiên Viễn cười nhạt nhạt. “Tôi không đi, tôi còn có việc. Các cậu cứ đi chơi đi!” Nói xong y mặc quần áo, ý tứ hàm xúc liếc Chu Kiến một cái rồi đi ra ngoài.

Người này muốn làm gì vậy? Chu Kiến rất nhụt chí, cậu không đi còn gì là vui nữa? Hắn cúi đầu lấy quần áo, trong túi vải đựng quần áo có một mảnh giấy nhỏ. Chu Kiến giật mình lặng lẽ mở ra xem. Không có phần đầu và cuối, chính giữa tờ giấy là mấy hàng chữ nhỏ sáng sủa:

‘Lục nghị tân phiêu tửu

Hồng nê tiểu hỏa lô

Văn lai thiên dục tuyết

Năng ẩm nhất bôi vô.’ (*)

(*) Đây là một bài thơ của Bạch Cư Dị, đề: Vãn Lưu Thập Cửu.

Một luồng ấm áp vọt vào nội tâm, Chu Kiến chỉ muốn hô to một tiếng bày tỏ tâm tình mừng như điên của mình. Hắn cầm quần áo chạy ra bên ngoài. “Tôi có việc, đừng chờ nhá!”

Chạy một quãng xa Chu Kiến mới đi chậm lại, thở hổn hển đến gần bóng dáng thanh tú kia. Thiên Viên hơi hơi cười, không nói gì. Hai người sóng vai ra khỏi trường. Trời hoàng hôn thật tối. Chắc sắp có tuyết rơi.

Mấy người Lão Uy không hiểu chuyện gì nhìn hẩn chạy. “Cuối cùng thế nào đây? Mọi người không đi, mấy bọn mình còn vui gì nổi chứ?”

“Lưu Tiểu Nguyên đâu?”

“Ai biết? Từ sáng tới giờ không thấy đâu cả!”

...

Từng giây trôi qua, kim đồng hồ nhích dần tới lúc vui sướng gặp lại. Đôi mắt Lưu Tiểu Nguyên nhìn chăm chăm cửa ra vào, phải đợi. Máy bay hạ cánh rồi! Có người đi ra! Mạc Ngôn, Mạc Ngôn, anh mau ra đây đi!

Một dáng người cao lớn xuất hiện giữa dòng người, tìm Lưu Tiểu Nguyên thiếu chút nữa vọt ra khỏi họng. Người ngày nhớ đêm mong ngay tại trước mắt, nhưng chỉ biết ngơ ngác đứng nhìn, giống như đứa ngốc nhìn anh cười. Mạc Ngôn sải bước chạy tới, tay cầm chặt hành lý không dám buông ra. Anh sợ mình khó khăn chế cảm xúc mà ôm người trước mắt khiến mình luôn tâm tâm niệm niệm này vào ngực. Dòng người đi qua đại sảnh, hai người chỉ có thể đứng đối diện nhìn nhau.

“Em tới bao lâu rồi?” Mạc Ngôn đau lòng luyến tiếc thấp giọng hỏi.

Lưu Tiểu Nguyên lắc đầu. “Không, em vừa tới.”

“Nói bậy!” Vẻ mặt cậu nhóc rất mệt mỏi, rốt cuộc cậu đã đứng đây bao lâu rồi?

“Chúng ta đi thôi, để em cầm giúp anh!” Lưu Tiểu Nguyên vui rạo rức cầm lấy cặp da của Mạc Ngôn, Mạc Ngôn tâm tình phức tạp theo phía sau. Bắt một chiếc taxi, hai người ngồi vào trong. Lưu Tiểu Nguyên dựa vào Mạc Ngôn, tay bị anh cầm chặt. Trong xe tối mờ mờ, không ai thấy được.

“Chúng ta đi đâu đây?” Hôm nay anh muốn đi đâu thì chúng ta đi đó, em nghe lời anh. Vẻ mặt có chút ngưng ngững của Lưu Tiểu Nguyên giống như dao nhọn khoét vào lòng Mạc Ngôn. Anh nắm tay cậu càng chặt hơn, chặt tới mức cậu nhóc như tinh linh kia rốt cuộc phát giác.

Mạc Ngôn không dám nhìn thẳng ánh mắt nghi hoặc của cậu, giọng nói khàn khàn chậm rãi cất lên: “Hôm nay anh phải về nhà.” Lưu Tiểu Nguyên nhìn anh, giống như lần đầu tiên nghe anh nói phải rời đi, ngây ngốc không có phản ứng gì. “Mẹ đã chuẩn bị sinh nhật cho anh, hàng năm đều như vậy. Anh không thể để mẹ một mình...” Mạc Ngôn không nói được nữa, anh phát hiện thì ra bản thân lại có thể tàn nhẫn như thế này.

Lưu Tiểu Nguyên quay phắt đầu, màn đêm đen tối ngoài kia như muốn nuốt trửng người khác.

“Rốt cuộc các cậu muốn đi đâu?”

Mạc Ngôn gian nan kéo kéo tay Tiểu Nguyên. “Anh đưa em về.”

Lưu Tiểu Nguyên không nói gì.

Chiếc xe chạy như bay trên con đường tràn ngập không khí đón mừng năm mới. MC trên radio đều lộ niềm vui sướng, cách vài phút lại nói vài câu may mắn mừng năm mới. Lưu Tiểu Nguyên từ đầu tới cuối đều nhìn ra ngoài cửa sổ, không dám quay đầu lại. Không dám nói lời nào. Cậu sợ một khi mở miệng sẽ phá vỡ sự đè nén đau khổ của mình.

Mây thật quá ngốc nghếch! Cứ nhiên theo ý mình muốn mừng sinh nhật với anh. Anh xuất ngoại đã nhiều ngày đương nhiên phải về nhà trước, sinh nhật anh cũng là qua năm mới đương nhiên phải cùng trải qua với người mẹ đang cô đơn ở nhà rồi. Lưu Tiểu Nguyên mày sao lại ngu ngốc vậy chứ! Đáng đời mày chạy tới sân bay rồi đợi anh hơn tám tiếng đồng hồ.

“Tiểu Nguyên...”

“Dừng xe!” Lưu Tiểu Nguyên đột nhiên hô một tiếng.

Mạc Ngôn theo bản năng nắm chặt tay cậu. “Em đi đâu?”

Lưu Tiểu Nguyên dừng một chút, quay đầu cười gượng. “Anh không cần đưa em về trường đâu. Kỳ thật em và đám Chu Kiến đã hẹn nhau tối nay ra ngoài chơi, giờ em đi tìm bọn họ.”

Mạc Ngôn bình tĩnh nhìn cậu, không nói gì, vẻ mặt bộc lộ nhiều suy nghĩ.

Đừng nhìn em như vậy, anh tỏ vẻ khổ sở sẽ khiến em chơi xấu giữ chặt không để anh đi! Lưu Tiểu Nguyên cắn răng mở cửa xuống xe.

Mạc Ngôn lo lắng giữ chặt cậu lại. Lưu Tiểu Nguyên bỗng nhiên quay đầu lại, lấy một hộp nhỏ trong ngực ra nhét vào tay anh, cúi đầu nói rất nhanh. “Cái này cho anh, sinh nhật vui vẻ.”

Cậu bước nhanh tránh đi, đi đâu cũng không quan trọng, chỉ cần không ngừng bước, đi mau!

Nhìn mái tóc màu nâu mau chóng biến mất trong dòng người, Mạc Ngôn thấy lòng trống rỗng vô hạn. Hộp quà nhỏ xinh tinh xảo đang cầm trong lòng bàn tay, nổi đau lan tràn thân thể.

...

Rất cuộc vẫn về trường học. Quảng trường lên giường, dùng chăn quấn chặt cơ thể lạnh như băng. Nơi nơi đều là những nhóm người vui tươi hơn hởi, nơi nơi đều là đèn ***g sáng rực. Không có nơi cho em dung thân. Chỉ có tấm chăn anh cho có thể cho em hơi ấm. Mạc Ngôn, đừng khổ sở. Hôm nay là sinh nhật anh, em sẽ không khóc.

“Happy birthday to you! Happy birthday to you!...(*)” Trong bóng đêm, Lưu Tiểu Nguyên nhẹ nhàng hát bài ca sinh nhật.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Xe chạy như bay về nhà, Mạc Ngôn tựa vào ghế ngồi, không có chút vui sướng nào khi trở về. Trên tay anh là quả sinh nhật mà cậu nhóc cổ nển khổ sở đưa cho. Cậu nhất định đã chuẩn bị thật lâu, đợi thật lâu, hẳn là trong lòng tràn đầy hi vọng rằng có thể cùng mình trải qua một buổi tối thật vui vẻ! Bảo bối, thực xin lỗi!

Cẩn thận mở chiếc hộp nhỏ được bọc rất tinh xảo trong tay, trong đó là một con mèo rối nhỏ đang giương nanh múa vuốt, nhếch miệng híp mắt mừng rỡ y như kẻ trộm. Đúng là rất giống Lưu Tiểu Nguyên. Mạc Ngôn kinh ngạc cầm con mèo nhỏ lên, trên chân nó có một cái nút nhỏ màu đỏ. Mạc Ngôn sờ sờ, trong bụng con mèo nhỏ thể mà lại truyền ra giọng nói của Lưu Tiểu Nguyên: “Tiểu Ngôn, sinh nhật vui vẻ...” Phía sau hình như còn có tiếng cười thầm của cậu nhóc khi chiếm được lợi.

Tên nhóc xấu xa này! Mạc Ngôn nhin không được cười ra tiếng, một lần một lần nghe lại, anh không nhin cười nổi, lệ trong hốc mắt thật nóng bỏng, cõi lòng chua xót vô cùng.

...

Trời đổ tuyết! Tuyết trắng như ngọc bay lả tả xuống đất. Tiệm ăn không lớn nhưng rất náo nhiệt, âm nhạc du dương khiến lòng người phiêu đảng, không tự chủ được mà dựa về hướng phát ra âm thanh tuyệt vời đó. Bàn gần cửa sổ, hai chàng thanh niên ngượng ngùng đối diện nhau. Hai chai bia, một ít điểm tâm. Uống bia không nhiều lắm, nói cũng ít. Nhưng gương mặt hai người đều hồng hồng. Ánh mắt như chứa sóng nước nhộn nhạo ngẫu nhiên thoáng nhìn một chút, thiên ngôn vạn ngữ đều không diễn tả nổi tình cảm hiện tại.

Đêm đã khuya, sóng vai đi trên đường dưới màn tuyết rơi, một cảm giác mang tên hạnh phúc bắt đầu nảy nở. Chu Kiến lặng lẽ vươn tay, cầm chặt tay người bên cạnh; sau khi do dự một lúc, mười ngón tay đan vào

nhau, giữ chặt. Nghiêng đầu mỉm cười nhìn Thiên Viễn bên người, khẽ đưa tay, nụ cười của Thiên Viễn cũng xuất hiện bởi hành động này, thật ngọt ngào.

Giẫm trên nền tuyết trắng, hai người đi chậm chậm. Ai cũng không nói gì, lẳng lặng lắng nghe tiếng tuyết kêu xèo xèo dưới chân, cảm thụ độ ẩm toát ra từ lòng bàn tay đối phương. Thiên Viễn nhảy lên hàng gạch bên đường, lắc lư đi trên đó. Chu Kiến ở dưới đỡ tay y, nhìn y cười. Tới cổng trường học, hai người đứng lại. Ngắm hiểu cười một cái, xoay người tiếp tục chậm rãi đi.

...

Mạc Ngôn ấn chuông cửa. Trong phòng vang lên tiếng nói vui sướng của mẹ Mạc. “Đến ngay đến ngay! Ôi, con tôi về rồi!” Cửa mở, ánh sáng ấm áp từ ngọn đèn xông ra, mẹ Mạc nhỏ gầy vội vàng lau tay lên tạp dề, cầm lấy hành lý của Mạc Ngôn. “Mau vào, bên ngoài chắc lạnh lắm? Rửa ráy bằng nước nóng đi, mẹ có nấu mì rồi đây!”

“Mẹ, mấy ngày nay ở nhà thế nào? Thất lưng mẹ có sao không?” Mạc Ngôn vừa cởi quần áo vừa nói. Trong nhà vẫn gọn gàng ngăn nắp như trước, không vương một hạt bụi. Chén dưa, thức ăn và rượu đã dọn đủ trên bàn, nồi mì nóng hổi trong phòng bếp đang chờ được bưng lên.

Rót một chén rượu, múc một bát mì đặt trên mặt tủ trước di ảnh trong khung màu đen. Nhìn gương mặt không già đi trong di ảnh, bà nhẹ giọng nói: “Cha nó à, Tiểu Ngôn hôm nay tròn hai mươi tám tuổi rồi. Nhờ phúc của ông, thằng bé vẫn bình bình an an, nó cũng khoe rằng mình rất có tiền đồ.” Nóng xong lặng lẽ dùng tạp dề lau khôe mắt.

Mạc Ngôn đứng trước di ảnh, nhìn vị quân nhân trẻ tuổi đẹp trai trong ảnh chụp. Từ nhỏ Mạc Ngôn chính là nhìn ảnh chụp mà lớn lên, ấn tượng về ba cũng chỉ giới hạn tới chiếc trống bỏi đang nằm trong buồng của mẹ. Từ nhỏ anh đã được nhóm bạn nhỏ hâm mộ khi tưởng tượng về người cha oai hùng vinh quang chiến đấu nơi chiến trường, sau khi anh lớn lên mẹ gian khổ lắm cũng nhận được tấm bằng danh dự vợ liệt sĩ nhưng thứ đó cũng không mang lại cho bọn họ một cuộc sống may mắn hơn. Một ngày ba bữa của hai mẹ con họ toàn bộ dựa vào tiếp tế của hàng xóm, trong mỗi đêm mưa cứ ngồi nhìn xô chậu đầy giường cho tới ngày hôm sau.

Người vừa mới năm mươi mà đầu tóc đã hoa râm. Mơ hồ cảm thấy chua xót trong lòng, Mạc Ngôn đỡ lấy đôi vai gầy nhỏ của mẹ. “Mẹ, ăn cơm đi!”

“Ăn cơm, ăn cơm thôi!” Mẹ Mạc cười ngồi xuống bàn, gấp thức ăn vào bát Mạc Ngôn. “Mấy ngày nay chắc chưa được ăn gì tử tế nhỉ? Nghe nói Nhật Bản cũng có làm đồ chua dưa muối, tuy đa dạng nhưng không ngon như ở nhà.”

Mạc Ngôn bật cười. “Mẹ, mẹ nghe ai nói vậy? Chắc là mẹ Đại Trương chứ gì?”

Mẹ Mạc thở dài. “Anh Trương hơn con có một tuổi thôi, mà giờ con người ta đã đi nhà trẻ rồi. Mẹ nhìn người ta thật thèm!”

Mạc Ngôn cười nhẹ nhàng, ngượng ngùng nói: “Mẹ, về sau con sẽ cố gắng ở cạnh mẹ nhiều hơn.”

“Này! Con có việc cần làm của con, bên cạnh một bà già như mẹ làm gì? Con cứ mang một nạng dẫu về cho mẹ là tốt nhất. Ban ngày vợ chồng các con đi làm, mẹ ở nhà trông cháu. Buổi tối nếu con bận việc thì mấy mẹ con bà cháu ngồi xem TV nói chuyện. A, thật là những ngày thần tiên a!” Về mặt mẹ Mạc hạnh phúc.

Đũa Mạc Ngôn chống trong bát, lại không đưa lên miệng. Trước mắt hiện ra gương mặt lã chã nước mắt của bảo bối Tiểu Nguyên. Nếu có thể đem Tiểu Nguyên về nhà, chỉ sợ mẹ liền đặt trong lòng bàn tay mà yêu thương! Chính là không có chữ ‘nếu’ này. Không có! Cậu hiện tại ở đâu? Ăn cơm chưa? Ai ở cùng cậu? Có phải lại một mình trốn trong phòng khóc, có phải ở trước cửa phòng thí nghiệm chờ mình?

Đột nhiên ý niệm trong đầu giống như một ngọn lửa nhen nhóm đồng củi khô trong lòng, hừng hực thiêu cháy bên trong. Như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, như nằm bàn chông, Mạc Ngôn nóng nảy nắm đôi đũa, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ treo trên tường. Đi gặp cậu, bây giờ còn chưa muộn. Thấy đứa nhỏ ngốc nghếch kia bình an vô sự mình cũng yên tâm. Nhưng nên nói gì với mẹ đây, tìm lý do gì bây giờ?

“Tiểu Ngôn!”

“A? Mẹ, sao vậy?” Mạc Ngôn đột nhiên bưng tỉnh, mau chóng cười làm lành nhìn mẹ.

Mẹ Mạc buồn cười nhìn anh. “Con suy nghĩ cái gì thế? Bát cũng sắp bị chộc thủng thành lỗ rồi, ăn đi chứ!”

Mạc Ngôn cười cười che giấu, mẹ Mạc nói: “Có phải con có việc gì không? Nhìn không yên lòng chút nào.”

“Đúng, mẹ, trong trường con còn có chút việc. Con phải mau tới xem.” Mạc Ngôn hai ba miếng ăn xong bát mì rồi đứng lên.

Mẹ Mạc nói: “Hôm nay là ngày lễ, có việc gì không thể để ngày mai nói sao? Con vừa mới về nhà...”

“Mẹ, con đi một lát sẽ về, mẹ ngủ trước đi!” Mạc Ngôn mặc áo khoác xong vội vàng chạy ra cửa.

Bước chân chạy dồn dập trên ngã tư đường yên ắng, áo khoác không cài cúc bung ra bay trong gió lạnh giống như đôi cánh xòe. Mạc Ngôn hiện tại mới hiểu rõ lòng mình, ôm bảo bối thật chặt vào trong ngực là nguyện vọng vô cùng mãnh liệt lúc này! Cuối cùng cũng tìm được một chiếc taxi trống, Mạc Ngôn vội vàng ngăn lại.

...

Trong bóng đêm, điện thoại đột nhiên vang lên. Lưu Tiểu Nguyên bưng tỉnh, giơ tay cầm điện thoại. “Mạc Ngôn...”

“Tiểu Nguyên, anh biết em đang trong phòng, xuống dưới được không? Anh đang đứng dưới lầu chờ em. Tiểu Nguyên, thực xin lỗi, anh muốn gặp em, anh nhớ em... Em có nghe không? Anh biết em giận anh, thực xin lỗi bảo bối. Xin em, hãy để anh thấy em. Xuống dưới này... Được không?”

Giọng nói Mạc Ngôn vang lên trong bóng đêm lẻ loi, người ngồi trên giường đã sớm nhảy xuống chạy ra khỏi phòng. Lưu Tiểu Nguyên chạy như bay xuống cầu thang, anh ấy đến đây rồi! Anh ấy đến đây! Thân thể vừa tỉnh ngủ chưa hoàn toàn thích ứng với hoạt động mạnh, Lưu Tiểu Nguyên đột nhiên giẫm vào khoảng không, cả người gục xuống cầu thang. Đau! Không biết chân hay tay đau, bất chấp vết thương ra sao, cậu đứng lên tiếp tục chạy.

Chạy ra khỏi cửa dãy nhà, Lưu Tiểu Nguyên kích động nhìn khắp nơi. Mạc Ngôn, anh ở đâu?

Trong một góc tối, tiếng gọi đè nén truyền ra: “Tiểu Nguyên.”

Lưu Tiểu Nguyên cắn môi chạy qua, nhào thẳng vào ngực anh ôm chặt lấy. Là hơi thở quen thuộc kia, là vòng ôm thật chặt kia. Nụ hôn gấp gáp phủ lên, nháy mắt lấy đi mọi ý thức. Ôm chặt em, đừng buông ra.

Vừa rồi anh còn bất an khẩn cầu xin lỗi, giây tiếp theo lại thấy cậu nhóc chỉ mặc một chiếc áo len vội vàng chạy đến, trái tim nhất thời giống như bị thứ gì đó đánh trúng, cái gì cũng không cần nói nữa. Mạc Ngôn mở rộng áo khoác kéo bảo bối vào trong ngực. Ôm chặt. Cơ hồ theo bản năng tìm kiếm bờ môi cậu, hôn nhiệt liệt mà điên cuồng. Giống như phải hấp thụ linh hồn đối phương để hòa với mình làm một thể. Đột nhiên, Mạc Ngôn cảm giác được thân thể trong lòng ngực xụi xuống, lập tức hết hoảng. “Tiểu Nguyên!”

Mạc Ngôn quỳ một chân trên mặt đất ôm Lưu Tiểu Nguyên vào ngực, kinh hoàng vỗ mặt cậu. “Tiểu Nguyên, Tiểu Nguyên!”

Lưu Tiểu Nguyên chậm rãi hít thở, trước mắt sao bay tán loạn. Thấy cậu tỉnh lại Mạc Ngôn mới thả lỏng đôi chút, ngón tay dò xét cổ cậu sau đó lại sờ mặt mũi. “Không thoải mái cứ nói với anh, đừng làm anh sợ.” Sở soạn từ trên xuống dưới một lượt.

Thấy dáng vẻ thất kinh của anh, Lưu Tiểu Nguyên vô cùng hưởng thụ, kỳ thật trong lòng hiểu rõ cả ngày chưa ăn cái gì, tâm tình không tốt khiến bụng chẳng được lấp đầy, ngủ mơ mơ màng màng liền chạy đến lại bị anh ôm chặt vào ngực rồi hôn sâu, không ngắt mới lạ. Nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên ngắt xiu như thế, gì thì gì cũng là đại sự. Thôi, cứ từ từ trải nghiệm cảm giác suy yếu này một chút tiện thể để anh ấy náy trong chốc lát vậy.

Đầu tựa vào ngực anh, giống như con mèo nhỏ kêu meo meo: “Em không sao...”

Mạc Ngôn nhìn thấy dáng vẻ đáng thương kia tim phát run, mười hai ngày không gặp cậu nhóc khỏe mạnh hoạt bát của anh đã yếu đuối như thế này sao? Chuyện thế này cũng đành vậy, anh vòng tay ôm chặt cậu. “Theo anh đi bệnh viện, cẩn thận kiểm tra chút.”

Lưu Tiểu Nguyên mau chóng ôm cổ anh. “Không cần, không cần, em không sao đâu!”

“Không được, anh muốn kiểm tra xem bảo bối của anh...” Miệng Mạc Ngôn đột nhiên bị bưng kín, Lưu Tiểu Nguyên mới vừa rồi còn nằm bẹp trong lòng anh giờ nhảy dựng lên, kéo cổ anh vào góc tường. Hai người ôm hôn thân mật đến ngừng thở.

Trên con đường phía trước ký túc xá được đèn đường chiếu sáng, mấy nam sinh vừa đi vừa cười hi hi ha ha, hiển nhiên hứng thú từ chuyện đi chơi bên ngoài vừa rồi chưa tan, vẫn đang hưng phấn đùa giỡn. Tựa hồ có thể nghe thấy trái tim đập thịch thịch, hai người khấn nguyện không dám nhìn ra bên ngoài. Chỉ mong sao bọn họ mau chóng vào phòng.

Các nam sinh rút cuộc đi qua, hai người đồng thời nhẹ nhàng thở ra. Bỗng nhiên, một người trong bọn họ dường như cảm thấy được gì đó bèn lui lại phía sau, nhìn bóng đen ở góc tường. “Là ai? Ai đang đứng đó?”

Ngón tay Mạc Ngôn lập tức nắm chặt lại, Lưu Tiểu Nguyên cắn răng một cái ôm đầu Mạc Ngôn vào ngực mình, quay đầu hung tợn rống lên với nam sinh đang thăm dò kia: “Liên quan tới cậu sao?”

Nam sinh kia loáng thoáng thấy hai bóng người, lại bị Lưu Tiểu Nguyên tức giận mắng một tiếng, đột nhiên nhận ra mình thấy chuyện không nên nhìn. “A! Thực xin lỗi, thực xin lỗi!” Quay đầu chạy mất.

Trong bóng tối, Mạc Ngôn ôm chặt cậu không một tiếng động. Ngay người trong chốc lát, Mạc Ngôn cúi đầu hỏi Lưu Tiểu Nguyên trong ngực: “Hiện tại khá hơn chút nào không?”

Lưu Tiểu Nguyên ôm cổ anh cười hi hi. “Em dọa anh thôi.”

Đột nhiên, cánh tay ôm trên lưng siết lại. Đôi mắt Mạc Ngôn lóe sáng trong đêm tối. Lưu Tiểu Nguyên nhắm hai mắt lại, biết Mạc Ngôn tức giận. Giận một chút so với lo lắng không dứt vẫn tốt hơn.

“Dám làm anh sợ? Không sợ anh phạt em hả?” Anh nhỏ giọng ầm chứa uy hiếp hỏi.

Lưu Tiểu Nguyên cười ngốc nghếch, giơ mặt lên chơi xấu hỏi: “Phạt em? Được, vậy phạt bốn thiếu gia này cả đời ăn của anh, uống của anh, sai sử anh, lúc không cao hứng liền bắt nạt anh.”

Đột nhiên Mạc Ngôn hung hăng hôn cậu một chút, nắm mũi cậu. “Lập tức cho em biết đây.” Lôi kéo Lưu Tiểu Nguyên chưa kịp phản ứng chạy về phía trước. Dọc đường mượn bóng đêm che giấu, hai người chạy vào dãy thực nghiệm, chạy đến thể giới nhỏ nhỏ kia của bọn họ.

Vừa đóng chặt cửa lớn xong, những nụ hôn nồng nhiệt dây dưa không dứt. Đau khổ nhớ nhung nhiều ngày nay không chút kiêng nể gì trút xuống. Nửa kéo nửa ôm, băng băng vượt qua hành lang, đi thẳng tới góc hành lang tới trước cửa phòng thí nghiệm. Mạc Ngôn đặt Lưu Tiểu Nguyên dựa vào cửa, nụ hôn cuồng nhiệt bao phủ lên môi cậu, mút lấy đầu lưỡi, sau lại hôn xuống cằm, ngay cả cổ và vành tai cậu cũng không bỏ sót. Một bàn tay ôm lấy thắt lưng bảo bối, tay kia sờ soạng tìm chìa khóa.

Có lẽ hơi thở của bảo bối rất mê người, cánh cửa ngày thường vô cùng quen thuộc cứ nhiên hôm nay tìm mấy lần cũng không thấy ổ khóa. Mạc Ngôn đơn giản ném chìa khóa xuống đất, hai tay quấn chặt bảo bối trong ngực mà vuốt ve cao thấp. Tay anh thăm dò vào trong quần áo cậu, xoa nắn da thịt trắng mịn, ngọn lửa trong lòng càng đốt càng vượng. “Bảo bối, nhớ em, nhớ em...”

Giọng nói như chú ngữ ngay bên tai, Lưu Tiểu Nguyên đã mềm nhũn dồn toàn bộ trọng lượng vào Mạc Ngôn. “Em cũng nhớ anh, em hận anh!”

Khi môi lại bị chiếm lấy có chút đau đớn, đầu lưỡi xâm nhập trong miệng không ngừng đảo quanh. “Ô!” Lưu Tiểu Nguyên không kiên nhẫn vặn vẹo thân thể, vật bên dưới bị nắm lấy, cách quần xoa nắn. “Đi vào... Đi vào...” Lưu Tiểu Nguyên mê man hàm hồ kêu lên.

Mạc Ngôn cắn tai cậu. “Em muốn anh đi vào hả?”

Chết tiệt! Lại thừa nước đục thả câu. Anh thừa biết em không phải ý kia, em gọi anh vì... “Mở cửa ra!” Lưu Tiểu Nguyên hận không thể cắn đứt một miếng thịt của anh.

Mạc Ngôn đột nhiên vén quần áo cậu lên, những nụ hôn nóng bỏng rơi trên từng tắc da tắc thịt, dần đi xuống phía dưới. Nghe hơi thở đột nhiên dồn dập, đỡ lấy thân thể không ngừng run rẩy kia. Mạc Ngôn ngồi chồm hổm dưới đất cởi dây thắt lưng của cậu, vạch quần lộ ra vật nhỏ nhợt nhạt mong đã lâu kia. Há miệng ngậm lấy, nghe thấy cậu nhóc bên trên hét lên một tiếng đầy kim nén, ôm lấy đầu mình. Mạc Ngôn chạm phải chìa khóa rơi trên mặt đất, đột nhiên buông người trong ngực ra đứng lên mở cửa.

Ấm áp vừa rồi đột nhiên rời đi, Lưu Tiểu Nguyên bất mãn ‘Ồ ồ’ ra tiếng, vươn tay ôm lấy cổ anh. Cửa mở, Lưu Tiểu Nguyên bị một đôi tay to khỏe kéo vào trong.

Khắp nơi đều là quần áo rơi xuống, đợi tới khi Lưu Tiểu Nguyên được đặt lên sofa trong phòng nhỏ thì chiếc quần chip còn lại trên người cũng bị cởi nốt. Không đợi cậu kịp thấy lạnh, một cơ thể nóng bỏng đã nằm đè lên. Tay anh xoa nắn trước ngực cậu, hơi dùng lực một chút, hai viên anh đào lập tức cứng lên. Mạc Ngôn hé miệng ngậm lấy dùng sức hút. Đau đớn và tê dại giống như dòng điện xuyên qua, Lưu Tiểu Nguyên không tự chủ hừ ra tiếng, ưỡn ngực lên cao. Bên trái bên phải, bên phải bên trái, hút cắn lặp đi lặp lại. Lưu Tiểu Nguyên đầu óc choáng váng ‘ừ ừ’ kêu lên, hai chân vô thức quăn lấy eo anh. Thắt lưng hướng lên trên cọ cọ, nơi nào đó nóng trưng khó chịu cậu cũng không để ý.

Hôn nhẹ vành tai cậu, Mạc Ngôn ám ám cầu: “Bảo bối, anh muốn em. Anh muốn em...”

Hơi thở nóng rực phả vào tai, thần kinh Lưu Tiểu Nguyên đã sắp không trụ được rồi cuộc chịu không nổi. Cậu thở gấp, thật ngu ngốc! Cái gì cũng làm rồi mà còn hỏi mình hử? Có phải anh còn chờ em nói hoàn nghênh tới đây không? Lưu Tiểu Nguyên hận cắn một miếng lên vai anh, dẫu rằng thật sâu xem như con dấu trao quyền.

Cúi đầu ngậm lấy vật nhỏ đang chờ được âu yếm, đồng thời vươn tay cầm lấy lọ Vaseline dùng để chữa bệnh trên mặt bàn. Trước đó chưa chuẩn bị gì, may mà có thứ này có thể thay thế.

Một ngón tay đi vào thăm dò, bảo bối đang trầm mê trong khoái cảm không hề bài xích, chỉ hút chặt ngón tay anh. Ngón thứ hai thử đi vào. Đường như thấy không thoải mái, cặp mông nhỏ nâng lên vặn vẹo. Mạc Ngôn càng ra sức phun ra nuốt vào, ngón tay cũng bắt đầu chuyển động mở rộng. Nghe được tiếng rên rỉ khó ức chế của bảo bối, Mạc Ngôn đột nhiên đưa đẩy ngón tay rất nhanh.

Nhất thời, Lưu Tiểu Nguyên giống như bị đốt, ‘ừ’ một tiếng cứng người lại. Ngón tay anh cắm vào nơi đó của mình, trưng trưng rất khó chịu. Không nên cử động, à~ đây là cảm giác gì? Phía trước bị ngậm trong khoang miệng ấm áp, phía sau run rẩy bị xoa nắn một cách kỳ quái. Cảm giác tê dại truyền khắp mọi nơi trên cơ thể. Muốn lớn tiếng hét chói tai, muốn anh lập tức dừng lại, nhưng cũng muốn nhiều hơn. Chịu không nổi, mình muốn... Lưu Tiểu Nguyên khó chịu nắm chặt cạnh sofa, đột nhiên rất đau đớn, tiểu huyết bị lấp đầy, cảm giác trưng trưng khiến cậu không thể hô hấp nổi.

Lưu Tiểu Nguyên âm ức mở to hai mắt. A~ anh anh anh anh, anh thế nhưng lại đang quỳ giữa hai chân mình, đem cái thứ kia đi vào.

Đau! Dừng cử động nữa!

A~ Mồ hôi cùng nước mắt chảy giàn giụa. Những nụ hôn nhỏ vun rơi trên môi, một bàn tay Mạc Ngôn vỗ về hạ thân cậu, tay kia nâng thắt lưng cậu xoa ắn. Nhìn thân thể trần trụi của Mạc Ngôn, nhận thấy bộ phận chôn trong người mình bắt đầu từ từ đứng lên, cảm giác then thùng cùng kích thích mãnh liệt gọi sâu vào lòng cậu. Đau đớn và tê dại đan xen nhau, xấu hổ và khoái cảm tồn tại song song. Mạc Ngôn tiến vào càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mạnh, nước mắt phủ kín mắt Lưu Tiểu Nguyên, rên rỉ, vặn vẹo, thừa nhận. Em là của anh, anh cũng là của em, chúng ta cùng nhập làm một thể.

Rốt cuộc tình cảm mãnh liệt cũng vỡ òa trong thân thể nóng bỏng mong nhớ đã lâu, yêu dịch trong tay cũng hàm chứa sự sung sướng của bảo bối. Mạc Ngôn đau lòng luyến tiếc hôn Lưu Tiểu Nguyên, cẩn thận mặc lại quần áo cho cậu. Lúc vừa rời khỏi người cậu, vết máu uốn lượn trên vùng đùi trắng nõn nhìn thấy ghê người. Mạc Ngôn cắn răng, đau lòng cọ cọ trán Lưu Tiểu Nguyên. “Bảo bối, rất đau phải không?” Còn tưởng rằng bản thân có thể làm rất tốt, nhưng rốt cuộc vẫn làm cậu bị thương.

Nằm trong ngực Mạc Ngôn, Lưu Tiểu Nguyên mệt không chịu nổi vì mệt vào khuỷu tay anh. Không muốn cho anh thấy hai hàng mi đang nhíp chặt lại. Tình cảm mãnh liệt qua đi, cơn đau tê tâm liệt phế không gì ngăn cản nổi. Chịu đựng chút là tốt rồi, Lưu Tiểu Nguyên cố gắng dỗ ngọt bản thân.

Bảo bối đang ngủ, cậu mệt mỏi rồi. Gần đây cậu gầy lắm, mình không ở cạnh mấy ngày, rốt cuộc cậu có ăn bữa nào tử tế không đây? Có trân trọng bản thân không? Anh cau mày ôm chặt cậu, ngủ một giấc thật say đi.

Áo trên lưng bị vén lên, lộ ra thắt lưng tuyết trắng. Sợ cậu cảm lạnh, Mạc Ngôn cẩn thận kéo xuống. Động tác nhẹ nhàng nhưng vẫn khiến cậu tỉnh giấc, Lưu Tiểu Nguyên mở to mắt, mơ mơ màng màng hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Mạc Ngôn nhìn đồng hồ. “Sắp mười hai giờ rồi, còn mười phút nữa.”

Lưu Tiểu Nguyên như nhớ ra điều gì. “Nghe thấy tiếng chuông mừng năm mới phải hứa nguyện đấy! Chúng ta đợi cùng nhau đi.”

Tinh thần Lưu Tiểu Nguyên tỉnh táo lại, Mạc Ngôn cương chiều theo ý cậu.

“Chín, tám, bảy...” Đôi mắt Lưu Tiểu Nguyên sáng lấp lánh trừng lớn nhìn kim giây đếm ngược. “Ba, hai, một!” Giây đầu tiên của năm mới, hai người bắt đầu hôn môi nồng nhiệt. Anh/em yêu em/anh, chính là nguyện vọng duy nhất của anh/em.

Bông tuyết tung bay, đầu đường đêm khuya tĩnh mịch như vùng quê trong đồng thoại. Xa xa, tiếng chuông ngân vang, Chu Kiến và Thiên Viễn nắm tay nhau nhìn ra xa về hướng nó truyền tới. Tối nay không ngủ, tối nay không ngủ. Bài ca hạnh phúc nhẹ nhàng cất lên, Chu Kiến nghịch ngợm thủ thế mời, kéo Thiên Viễn qua, ôm lấy thắt lưng y cùng nhảy. Thiên viễn cười xán lạn ngọt ngào, cùng hắn nhẹ giọng hát, cùng hắn xoay tròn nơi đầu đường đêm khuya.

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Nằm trong lòng ngực ấm áp không nhúc nhích, Lưu Tiểu Nguyên thật không muốn bận tâm điều gì mà ngủ trong lòng anh, chính là... Haiz! Nhẹ nhàng thở dài, Lưu Tiểu Nguyên mở to mắt. Mạc Ngôn đang cúi đầu nhìn cậu, thấy cậu tỉnh liền hỏi: “Không ngủ tiếp à? Lạnh không?”

Lắc đầu, ngón tay Lưu Tiểu Nguyên vòng qua cài lại khuy áo trước ngực anh. “Anh không về nhà hả?”

Mạc Ngôn trầm mặc một hồi, lắc đầu. “Không về, anh ở ngay đây. An tâm ngủ đi!”

Không về? Anh có thể yếm tâm thoải mái sao? Về nhà rồi lại chạy đi chạy lại. Đáng ghét! Vì sao anh không thể tự do tự tại giống như em? Lưu Tiểu Nguyên nở nụ cười. “Nhưng em phải về, chăn đệm, quần áo với điện thoại còn đó mà người mất tâm mất tích, em không muốn sáng sớm mai thấy mấy chú cảnh sát cầm ảnh chụp của em chạy lăng xăng hỏi thăm đâu.”

Ngồi dậy, Lưu Tiểu Nguyên nhin không được ‘A!’ một tiếng. Nửa người dưới đau như bị hỏa thiêu, lưng mỗi chân nhuyển, đầu choáng mắt hoa. Sớm biết như thế mình đã không phải chịu tội thể này! Lưu Tiểu Nguyên ngân ngấn nước mắt. Mạc Ngôn ôm cậu, lo lắng nhìn sắc mặt người đối diện. “Anh đưa em về.”

Tà liếc anh một cái, nào anh bị úng nước à? Nói những câu thật ngu ngốc!

Chống cạnh bàn đứng lên, hai đùi lung lay sắp ngã. Lưu Tiểu Nguyên ổn định lại, cất bước đi ra ngoài. Một bước, hai bước, ổn rồi. Lưu Tiểu Nguyên đang muốn sải bước lớn một chút, đột nhiên một đôi tay vòng qua lưng cậu, giây tiếp theo thân mình liền bị nhắc bổng lên.

Ôm chặt cậu nhóc đi đường cũng xiêu vẹo chực ngã này, Mạc Ngôn vui mặt vào ngực cậu. Hơn nửa ngày bất động mới ngẩng đầu lên, chỉ nói: “Anh đưa em về.”

Lưu Tiểu Nguyên im lặng, dựa vào hai cái đùi này tự về sợ là không có khả năng. Chính là bị anh ôm vào ngực như vậy, miệng vết thương phía sau giống như bị giấy ráp mài không ngừng. Đau ~ vì sao lại đau thế chứ?

Đi thật chậm, sợ phá vỡ mộng đẹp của người trong ngực. Hai người không ai nói gì, dựa sát vào nhau, yên lặng tiến bước. Màn đêm che giấu có hạn, khi cuối cùng cũng phải rời khỏi sự bảo vệ của nó, Lưu Tiểu Nguyên giãy giụa muốn xuống dưới. “Tự em về cũng được, anh đừng đi theo.”

Mạc Ngôn cũng biết mình không cách nào bước thêm được nữa, hai hàng lông mày hiện lên sự lo lắng không cùng. Anh kéo chặt áo khoác của mình trên người cậu lại, nhìn cậu gian nan bước về khu ký túc xá cách đó không xa.

Rằng bị cản chặt tới tê cứng, bởi vì lưng quay về phía anh rồi nên không cần thiết phải che giấu vẻ mặt thống khổ nữa. Gương mặt xinh đẹp xoay nghiêng, Lưu Tiểu Nguyên tận lực làm như không có việc gì lê từng bước về khu ký túc xá. Anh hẳn là không biết, mình lên lầu bằng cách nào đây? Lầu ba đấy! Ai sắp xếp phòng không biết? Mình #@%\$%*(&*^*

Chống vào lan can mượn lực, từng bậc từng bậc đi lên. Hai đùi run rẩy vô cùng, tim đập loạn cả lên như sắp chết. Lưu Tiểu Nguyên thở hổn hển, rốt cuộc không kiên trì nổi nữa, quỳ gục xuống bậc thang. Dù sao cũng chẳng ai thấy. Đầu tựa vào lan can, Lưu Tiểu Nguyên thật sự muốn cứ thế mà ngủ. Nghỉ ngơi một lúc, cậu lão đảo đứng lên đi tiếp.

Đẩy cửa phòng, trước mắt Lưu Tiểu Nguyên sao Kim bay lả tả. Đi tới giường nằm ngẩng đầu nhìn lên giường mình, thật sự không lên nổi! Cậu cúi người, chậm chậm quỳ trên mặt đất đẩy đẩy Chu Kiến. “Lão đại, tỉnh tỉnh. Cậu lên giường tôi ngủ được không?”

Chu Kiến vừa mơ màng ngủ, bị đánh thức rất không kiên nhẫn. “Đi đi, cậu tự lên đi!” Trở mình ngủ tiếp.

Lưu Tiểu Nguyên hét cách, cười cười. “Lão đại, cậu thương tôi đi mà! Tôi thật sự không leo lên nổi!”

Chu Kiến nhận thấy khác thường, giật mình ngồi dậy. “Tiểu Nguyên, cậu sao thế?”

Lưu Tiểu Nguyên cười cười. “Không có gì, cậu đừng hỏi.”

Chu Kiến vừa muốn há miệng nói, một bàn tay giường bên lạng lẽ đẩy đẩy hắn. Chu Kiến nuốt lời muốn nói xuống. “Lên đây, mau ngủ đi.” Nói xong, bụng đầy hồ nghi leo lên giường trên.

Lưu Tiểu Nguyên cố gắng lên giường Chu Kiến, nháy mắt liền bị sự mệt mỏi quá độ hạ gục.

Trong bóng đêm, Thiên Viễn nằm yên lặng. Đôi mắt mở to nhưng không nhìn thấy gì. Qua một lúc lâu, hô hấp giường bên kia đã đều đều. Thiên Viễn nhẹ nhàng xuống dưới, cúi xuống đắp chăn cẩn thận cho Lưu Tiểu Nguyên đang ngủ say quên trời đất. Chiếc áo khoác cậu mặc về cũng được Thiên Viễn cẩn thận che giấu dưới lớp chăn.

...

Ánh mặt trời buổi sáng tỏa ra khắp phòng 315, Chu Kiến đuổi thất lưng sờ trán Lưu Tiểu Nguyên, nóng hầm hập. Chính là tên nhóc này nói thế nào cũng không chịu tới bệnh viện mới chết chứ! Chu Kiến thở dài ngồi xổm cạnh cậu. “Tiểu Nguyên, cậu cứ nằm thế này mà được à?”

Lưu Tiểu Nguyên khó chịu đến mí mắt cũng không mở nổi, lầm bầm nói: “Cậu kiếm chút gì đó cho tôi ăn, rồi mua mấy viên thuốc hạ sốt là được rồi. Tôi không sao đâu, ngủ chút là khỏe ngay thôi.”

Anh em trong phòng nhìn cậu đến phát sầu, chưa hết một học kỳ mà cậu đã xảy ra bao nhiêu chuyện. Có gì tốt đây?

Điện thoại đột nhiên vang lên, Lưu Tiểu Nguyên giống như bị giọt nước lạnh đột nhiên mở mắt lôi điện thoại ra. Quả nhiên trong điện thoại truyền đến giọng nói bất an cực độ của Mạc Ngôn: “Tiểu Nguyên, em sao rồi?”

Sống mũi Lưu Tiểu Nguyên cay cay, cổ trăn định tinh thần. “A, ba à, có việc gì sao?”

Mạc Ngôn trừng mắt nhìn điện thoại nửa ngày mới hiểu được, cúi đầu nói: “Bây giờ em không tiện nói chuyện à?”

“Vâng.”

“Khá hơn chút nào không? Còn đau không? Có phát sốt không?” Ngữ khí vô cùng lo lắng của Mạc Ngôn khiến Lưu Tiểu Nguyên được an ủi rất nhiều. “Không có, không việc gì, con vẫn rất tốt. Ba cứ yên tâm!”

“Anh phải tới nhìn em mới được!” Hiện tại cậu ấy nhất định không tốt chút nào, mình sao có thể yên tâm đây! Bàn tay cầm điện thoại của Mạc Ngôn đỏ dầy mồ hôi. Đêm qua nhìn cậu bước thấp bước cao đi tới khu ký túc xá, tìm anh liên quần quanh bên cậu không về. Không thể đứng mãi dưới lầu bồi hồi khiến người khác hoài nghi, rời xa cậu một chút lại không chịu nổi sự nóng ruột nóng gan, gần trong gang tấc nhưng chỉ có thể trở mắt nhìn cậu chịu tội. Mạc Ngôn hận không thể nhét cậu vào ngực mình, tâm tình ghen ứ sắp bùng nổ rồi cuộc khiến anh không chịu nổi nữa!

“Không được!” Lưu Tiểu Nguyên nóng nảy. “Con nói không được chính là không được ba có nghe không đây?” Lập tức cúp máy, Lưu Tiểu Nguyên tâm hoảng ý loạn nằm úp sấp xuống, có phải anh vẫn chưa đi không? Ngủ ngốc ngủ ngốc! Anh đứng ở dưới đó có tác dụng gì chứ? Bên ngoài trời lạnh lắm, anh cái tên đại ngu ngốc này!

Thấy mọi người không chú ý, Lưu Tiểu Nguyên lặng lẽ gửi đi một tin nhắn: Mau đi đi, sẽ có người thấy anh đấy. Em không sao, yên tâm đi!

...

Tết Nguyên đán được nghỉ nhưng ai cũng ngầm hiểu rằng bài thi cuối kỳ đã cận kề lắm rồi. Phòng tự học chật kín người, ai cũng không hơi đâu mà đi bận tâm chuyện của người khác. Chu Kiến buồn bực xuống, nhìn đồng hồ. Rồi cuộc tối qua tên nhóc phá phách kia xảy ra chuyện gì? Hỏi bọn Lão Uy không ai biết, thật là! Lúc nào tên này mới khiến người ta yên tâm đây? Chu Kiến dùng khuỷu tay đụng vào khuỷu tay Thiên Viễn, nhỏ giọng nói: “Tôi về phòng thăm Tiểu Nguyên, cậu giữ chỗ cho tôi.”

Thiên Viễn kéo tay hắt lại, lắc đầu.

Chu Kiến quả thực không hiểu nổi. “Vì sao? Cứ để một mình cậu ấy sốt như thế à? Nói sao thì tôi cũng phải hỏi xem cậu ấy thế nào, nhìn cậu ấy như vậy không thể không có việc gì được!”

“Cậu nghe tôi, đừng đi.”

Ánh mắt trong trẻo của Thiên Viễn nhìn hắt, Chu Kiến bỗng nhiên hiểu ra đôi chút. Thiên Viễn cẩn thận chu đáo là thế, nhất định y đã nhìn ra điều gì đó. Nhưng rồi cuộc vì sao không thể nói với mình? Thở hắt ra, lại ngồi xuống cạnh y.

...

Lưu Tiểu Nguyên mở to mắt, ánh mắt trời soi rọi khắp căn phòng vắng vẻ. Bây giờ mấy giờ? Bọn họ đều đi cả rồi! Ô~ Thật khó chịu! Xương cốt khắp người như nát vụn, đau nhức vô cùng. Đau đớn dưới hạ thân vẫn không giảm bớt chút nào, Lưu Tiểu Nguyên gục vào gối thở gấp. Dưới đất có để một cốc nước, thuốc hạ sốt và bánh nướng bánh quẩy, vươn tay là với tới. Lưu Tiểu Nguyên nhìn những thứ này, haiz, rồi cuộc bạn bè thật có tình nghĩa. Cậu gơ tay lấy cốc nước, uống vài ngụm rồi nuốt thuốc xuống. Bánh nướng rất cứng, bánh quẩy lại ngấy, nhưng trong bụng giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt. Tựa vào giường gặm bánh nướng, Lưu Tiểu Nguyên đắn đo xem có nên dậy chuẩn bị nước ấm tắm rửa sạch sẽ rồi thay quần áo bây giờ không.

Cửa mở ra không một tiếng động, Lưu Tiểu Nguyên giống như có thần giao cách cảm ngẩng đầu nhìn lên, Mạc Ngôn đi vào. Hàng mi run rẩy, Mạc Ngôn cúi xuống ngồi xổm bên giường cậu, hai tay nâng khuôn mặt nóng bừng, há miệng không nói lên lời. Mũi Lưu Tiểu Nguyên nhức nhối, nước mắt liền rơi xuống, anh có biết không, em làm gì nên tội mà phải chịu thể này chứ? Cậu cầm nửa cái bánh nướng còn dở khóc thút tha thút thít.

Tim như bị người ta bóp nghẹt rất đau đớn, Mạc Ngôn ôm cậu vào ngực. “Tiểu Nguyên, Tiểu Nguyên...” Anh dán vào gương mặt ướt đầm nước mắt của cậu không nói lên lời. Làm gì đây, mình đã làm gì thể này?

“Tiểu Nguyên, đi theo anh. Anh ra ngoài thuê một phòng cho em nghỉ ngơi vài ngày.” Mạc Ngôn ôm cậu hôn cậu.

Lưu Tiểu Nguyên lắc đầu. “Vô duyên vô cớ nói đi là đi được sao? Lại nói, hiện tại em không muốn di chuyển. Anh đừng nghĩ nhiều nữa, đừng lo lắng. Ngày mai là tốt rồi, nhé!” Cậu vươn tay lau đi bọt nước ở khóe mắt anh, trong lòng vừa ê ẩm vừa dịu dàng. Người mình yêu nhất rơi lệ vì mình, đó cũng là một loại hạnh phúc phải không?

“Anh mau đi đi, nơi này tai vách mạch rừng sẽ bị người ta thấy mất!” Lưu Tiểu Nguyên bỗng nhiên nhớ ra. “Đúng rồi, áo khoác của anh...” Áo khoác đâu? Trên giường không có, xốc chăn lên, Lưu Tiểu Nguyên ngáy ngắc cả người. Áo khoác dày cộm được giấu dưới chăn. Nhất thời những ý nghĩ thoáng qua trong lòng, Lưu Tiểu Nguyên lấy áo khoác đưa cho anh. “Đi đi.” Đẩy đẩy anh, Mạc Ngôn vẫn bất động. “Đi mau. Nói không cho anh đến anh lại chạy đến, đi mau đi không bọn họ trở về thì nguy!” Lưu Tiểu Nguyên nóng nảy, cho dù bọn Chu Kiến chưa về vẫn còn những người trong phòng khác của ký túc xá. Cậu đứng thẳng dậy đẩy anh ra ngoài.

Mạc Ngôn quỳn luyến nhìn cậu, lấy một bọc nhỏ trong túi ra. “Đây là thuốc giảm nhiệt hạ sốt, còn có thuốc mỡ, nghìn vạn lần phải nhớ dùng đúng giờ. Nếu có gì không bình thường cứ gọi điện cho anh!”

Lưu Tiểu Nguyên ôm hết vào ngực gật đầu. “Em biết rồi, em sẽ uống đầy đủ.”

Mạc Ngôn đứng lên lưu luyến đi ra ngoài, không ngừng quay đầu lại. Lưu Tiểu Nguyên vẫy tay với anh. “Đi đi, mau đi đi.”

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, Mạc Ngôn đi khỏi, chỉ để lại ánh mặt trời lạnh lùng đang chiếu rọi. Lưu Tiểu Nguyên đỡ đỡ ôm gói thuốc nhỏ, trong lòng trống không khó chịu.

...

Thiên Viễn mang theo hộp cơm inox hai tầng cẩn thận lên lầu, biết hôm nay chủ nhân của chiếc áo khoác kia sẽ tới cho nên y ngăn cản không cho Chu Kiến về phòng. Lúc ăn cơm trưa y nói Chu Kiến mang bọn Lão Uy ra ngoài chơi đừng về ký túc xá, còn mình mang cơm về xem con mèo bệnh kia.

Y nhẹ nhàng gõ cánh cửa khép hờ, giọng nói yếu ớt của Lưu Tiểu Nguyên truyền ra: “Ai vậy? Vào đi!”

Thiên Viễn cười bước vào. Lưu Tiểu Nguyên đã thu dọn sạch sẽ giường chiếu của Chu Kiến, thay quần áo nằm trên giường mình. Lúc thay quần áo mặc dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng vẫn rất hoảng sợ. Quần chip màu trắng cơ hồ bị nhuộm thành màu hồng, ngay cả quần jeans mặc ngoài cũng loang lổ dấu vết. Cuộn đồng quần áo này nhét vào ngăn tủ của mình, Lưu Tiểu Nguyên vẫn có chút hoảng hốt.

“Cậu điên à, làm gì mà gõ cửa âm ỉ như thế?” Thấy người vào là Thiên Viễn, Lưu Tiểu Nguyên tức giận nói.

Thiên Viễn cười cười. “Tôi sợ cậu có khách sẽ bất tiện.”

Lưu Tiểu Nguyệt giật thót một cái, không nói gì.

Thiên Viễn leo lên giường cậu. “Sao cậu lại leo lên? Ở dưới sẽ tiện hơn nhiều đấy.”

“Sao tôi có thể chiếm giường người ta mãi được chứ?” Lưu Tiểu Nguyên cười tủm tỉm nói.

Thiên Viễn thật rất muốn đập cậu một cú, mang bộ dạng thế này mà còn cố cãi lại. Sờ sờ trán cậu, không có mồ hôi, cũng không nóng phồng tay như trước nữa.

“Ngồi dậy nổi không? Tôi mua mì cho cậu đây, nhân lúc còn nóng ăn mau đi.”

Vừa nghe có ăn, tinh thần Lưu Tiểu Nguyên tỉnh táo hẳn. Cậu mau chóng ngồi chồm hổm trên giường, tựa lưng vào tường. Thiên Viễn mở hộp cơm ra, mùi mì sợi nóng hầm hấp phả vào mũi. Tôm non với cà chua, còn có thêm mấy quả trứng gà.

Lưu Tiểu Nguyên vui vẻ ăn phần mì, Thiên Viễn ngồi cạnh thay cậu cầm hộp cơm, bên trong có đồ ăn nhẹ là rau dưa. Ăn uống no nê, Lưu Tiểu Nguyên vừa lòng vỗ vỗ cái bụng căng tròn. Haiz! Thoải mái hơn nhiều rồi! Thiên Viễn nhận lấy hộp cơm trong tay cậu. “Nằm chút đi, mới ra mồ hôi đừng để cảm lạnh.”

Cẩn thận nghiêng người nằm xuống, Lưu Tiểu Nguyên hí mắt nhìn Thiên Viễn đang ngồi bên. “Thiên Viễn, nghe bọn họ nói cậu biết xem tướng? Cậu xem cho tôi đi.”

Thiên Viễn cười mở lòng bàn tay cậu ra. “Thật là ngốc quá đi! Cậu dễ tin vậy sao?”

Lưu Tiểu Nguyên trừng to mắt. “Ôi, cậu xem tướng cũng phải chọn người hử? Tôi không cho cậu xem nữa.”

Thiên Viễn cười nhạt, cầm tay nhìn cậu. “Không phải không xem cho cậu, người đang chìm trong hạnh phúc sẽ không tin thầy tướng số đâu. Đừng phá quy củ như vậy!”

Lưu Tiểu Nguyên tư lự suy nghĩ hít hít mũi, thứ gì càng không thể nắm giữ lại càng muốn bắt lấy, nếu không mau mau thì ai sẽ tin tướng số mệnh đây? “Cậu không nói được câu nào dễ nghe mà cứ hò hét tôi thế hử?”

Thiên Viễn cúi đầu vuốt ve tay cậu, nụ cười tư lự thương cảm như vậy khiến lòng y chua xót lắm. Hơn nửa ngày, ai cũng không nói chuyện. Thiên Viễn lau nước mắt bên má cậu. “Tiểu Nguyên, đừng khóc!”

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

“Cậu biết cả rồi sao?” Giọng nói Lưu Tiểu Nguyên có chút khàn khàn. Thiên Viễn yên lặng gật đầu. Khóe miệng Lưu Tiểu Nguyên giật giật, cười rất khó coi. “Áo khoác kia là cậu giấu giúp tôi à? Tôi đoán là vậy. Nếu là Chu Kiến cậu ấy nhất định sẽ mở miệng hỏi ngay.” Ngừng một lát, Lưu Tiểu Nguyên nhìn Thiên Viễn. “Sao cậu biết áo kia là của ai?”

“Cậu cho rằng chẳng ai biết à?”

Khẽ mắng một câu, Lưu Tiểu Nguyên nhắm hai mắt lại. “Từ lúc nào cậu biết chúng tôi quen nhau?”

Thiên Viễn nói nhỏ: “Thật ra đã sớm đoán được nhưng không dám tin tưởng thôi.”

Lưu Tiểu Nguyên ‘a’ một tiếng ngồi dậy, kinh ngạc nhìn y. Thiên Viễn ấn cậu nằm xuống, nhỏ giọng nói: “Còn nhớ lần thầy ấy sinh bệnh nằm viện không? Trong lớp cậu chẳng thèm quan tâm cái gì chạy thẳng ra ngoài, trước đó chẳng phải hai người đấu nhau quay cuồng trời đất sao? Nếu nói cậu làm thế xuất phát từ sự kính thầy yêu cô thì đánh chết tôi cũng không tin.” Thiên Viễn bĩu môi cười. “Từ ngày đó trở đi cậu cứ ngây ngô cười như người mất hồn, vị kia cũng thế, suốt tiết học giống như chỉ giảng cho mình cậu nghe thôi. Bọn tôi ngồi đó để làm nền. Cậu cứ đi hỏi những người dạy lâu năm một chút xem có ai đã từng gặp thầy Mặc cười lúc giảng bài chưa?”

Lưu Tiểu Nguyên chột dạ lấp bắp hỏi: “Rõ ràng như vậy sao?”

“Không phải kẻ ngốc đều sẽ nhận ra được!” Thấy cậu nhóc hay quậy phá bị dọa trắng bệch mặt mũi, Thiên Viễn cười tủm tỉm. “Nhưng mà kẻ ngốc xung quanh chúng ta có lẽ còn nhiều lắm.”

“Khá lắm! Cậu chơi xỏ tôi hử?” Lưu Tiểu Nguyên nhấc chân đá y một cú, nhưng cậu hoàn toàn quên rằng bản thân mình hiện tại trong tình trạng như thế nào, kết quả co người lại đau tới mức nhe răng nhếch miệng.

Thiên Viễn mau chóng nằm úp sấp xuống hỏi: “Cậu sao thế?”

Lưu Tiểu Nguyên thở dài: “Biết là đau nhưng không ngờ lại đau như thế. Lúc ấy không cảm thấy khó chịu nổi nhưng sau đó thật là đau! Hừ, tôi cảm thấy nếu chiến tranh kháng Nhật nổ ra, cá nhân tôi có thể vào đội cảm tử chống Nhật đấy.”

Thiên Viễn nháy mắt mấy cái hoang mang hỏi: “Hai người làm gì rồi? Sao lại đau như thế chứ?”

Lưu Tiểu Nguyên khó tin quay đầu lại. “Cậu nói gì?”

Thiên Viễn tỏ vẻ ngu ngơ, mắt đen chớp chớp. “Tôi, tôi nói... thầy ấy làm gì cậu rồi?”

Lưu Tiểu Nguyên ngồi bật dậy. “Cậu cố ý phải không? Vừa rồi cậu còn hỏi tôi có thể ngồi xuống hay không?”

Câu hỏi của Lưu Tiểu Nguyên khiến Thiên Viễn không biết làm sao cho phải. “Tôi cảm thấy cậu phát sốt có thể không muốn động đây, không có ý khác. Cậu nói gì vậy? Tôi... Tôi nói sai cái gì sao?”

“Cậu cậu cậu... Không phải cậu nói cậu biết hết rồi hả?” Lưu Tiểu Nguyên hét lên, tròng mắt y. “Không đúng! Cậu giúp tôi giấu áo khoác, mua cơm cho tôi, còn...” Lưu Tiểu Nguyên không nói tiếp nữa, sao lại giải thích méo mó vụn vụn thế này chứ!

“Hôm qua lúc tôi về không thấy cậu trong phòng, sau khi thầy Mạc đi Nhật Bản cậu liền hốt hoảng không yên, tất cả mọi người vui vẻ đón Tết Nguyên đán còn mình cậu lại khổ sở không thôi. Lúc cậu về tôi có thấy, cậu hẳn rất khó chịu. Tôi đoán cậu lang thang bên ngoài một mình nhớ thầy ấy. Nhưng khi giúp cậu đắp chăn thấy áo khoác kia tôi mới biết được thầy ấy đã về nước. Hôm qua nhất định hai người đã ở cùng nhau, cái này... còn muốn tôi nói sao?” Thiên Viễn chợt chợt những vết đỏ ửng bên tai Lưu Tiểu Nguyên.

Lưu Tiểu Nguyên mau chóng soi soi gương trên tường. “A~” Mạc Ngôn chết tiệt! Chỗ này làm sao che được việc anh đã làm với em chứ? Ngón tay không ngừng cào tóc muốn giấu hai vết kia đi, giờ mới biết vì sao con gái thích để tóc dài. (Tác giả: vì chuyện kia sao?)

Thiên Viễn liếm môi, vừa rồi cậu nói... Đau... Làm chuyện gì? Trong lòng y loáng thoáng nhận ra bọn họ nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, ôm hôn nhất định là có, sau đó thì sao? Phí Thiên Viễn mày thực kém cỏi, mày hỏi người ta làm cái gì làm gì? Thiên Viễn đỏ mặt nắm chặt cạnh giường. Y nuốt nước miếng một cách khó nhọc. “Cái kia... Cậu nói... cậu đau à?”

Lưu Tiểu Nguyên ngã phịch ra giường, ngửa mặt lên trời bi tráng kêu to: “Tôi thật oan uổng! Các cậu được nghỉ lễ còn tôi bị làm đau hết cả mông rồi đây!” Sau khi hít hà mấy cái, cậu thăm dò nhìn đáng vẻ muốn nói lại thôi rồi quay quay xoay xoay của Thiên Viễn, ý xấu trong mắt không ức chế phóng ra ngoài. Ngoắc ngoắc ngón tay. “Cậu muốn biết lúc đó nam và nam làm như thế nào đúng không? Để tôi nói cho cậu!”

Thiên Viễn bị nói trúng tim đen, tức khắc từ mặt tới cổ đỏ lừ. “Hừ! Cậu cho rằng ai cũng giống cậu hả? Tôi tôi tôi quan tâm cậu, cậu còn không thèm cảm ơn tôi mà lại nói năng như thế! Cậu cứ ở mốc trong này, tôi còn phải lên lớp!” Nói xong nhảy xuống đi ra ngoài.

Lưu Tiểu Nguyên cười hì hì ghé vào cạnh giường. “Đừng cho rằng tôi không biết chuyện của các cậu, không tin cứ hỏi Chu Kiến sẽ rõ.”

Thiên Viễn quay phắt đầu lại, Lưu Tiểu Nguyên cười rất khả ố. Thiên Viễn bèn mạnh miệng: “Chuyện gì của chúng tôi?”

Lưu Tiểu Nguyên ngoắc ngoắc ngón tay, Thiên Viễn đỏ mặt đi qua. “Cái gì?”

Ngón tay mảnh khảnh của Lưu Tiểu Nguyên chợt chợt hai má Thiên Viễn. “Tên kia từng hôn cậu chưa vậy?”

“A~” Lưu Tiểu Nguyên la hét thảm thiết, cánh tay bị cắn mạnh một miếng.

...

Tối đến, mấy anh em trong ký túc xá sau một ngày khổ công học tập rửa mặt xong đều ngáp ngáp dài leo lên giường ngủ. Lưu Tiểu Nguyên đã nằm cả ngày, không đau không nhức, chỉ là tinh thần tỉnh táo, hưng phấn không ngủ nổi. Lúc chiều Mạc Ngôn gọi điện rồi nhắn tin, dỗ dành cho tâm tình Lưu Tiểu Nguyên tốt lên nên không muốn ngủ. Đầu gác lên thành giường. “Thiên Viễn, tôi không ngủ được. Leo lên đây nói chuyện với tôi chút đi.”

Thiên Viễn đang nằm xuống, cười mắng một câu: “Cậu ngủ no mắt rồi, có tinh thần nên muốn gây sức ép cho tôi phải không?”

Nói tới nói lui như vậy nhưng Thiên Viễn vẫn chui ra khỏi chăn leo lên giường Lưu Tiểu Nguyên. Lưu Tiểu Nguyên nhắc chăn để y vào. “Mau chui vào đây, đừng để bị đông lạnh.”

Hai người nằm chụm đầu lằm rằm nói tiếp về chủ đề dang dở lúc chiều. Trăng đã lên cao nhưng hai người vẫn chưa nói chuyện xong. Giống như hai chiến hữu ngồi tâm sự, càng nói càng hăng. Lưu Tiểu Nguyên thêm mắm dặm muối, Thiên Viễn muốn nghe nhưng xấu hổ, hai người chui trong chăn thỉnh thoảng lại cậu cắn tôi tôi chọc cậu. Tiểu Phác bật dậy. “Hai người các cậu nói cái gì mà xum tụ vậy, tôi cũng muốn nghe.”

Bàn chân trần của Lưu Tiểu Nguyên hươ hươ trước mặt hấn thay cho câu trả lời.

Chu Kiến gối đầu lên hai cánh tay đan nhau, vừa tức vừa buồn, từ khi nào bọn họ lại quan hệ tốt như thế? Thiên Viễn phát hiện ra điều gì đó mà không nói với mình, lại còn một mình đi thăm Lưu Tiểu Nguyên cả buổi chiều, vậy mà còn nói chưa đủ! Hai người các cậu rốt cuộc ở trên đó làm cái gì? Hấn tung chân đá giường trên. “Hai người các cậu còn không yên lặng hả? Người khác còn phải ngủ nữa! Thiên Viễn, xuống dưới ngủ!”

Lưu Tiểu Nguyên cười nói bên tai Thiên Viễn: “Lão đại ghen rồi.”

Thiên Viễn định cắn, Lưu Tiểu Nguyên nhanh tay nắm lấy tay y. “Cậu không tin thì nhìn đi, một lát cậu ta sẽ quát ầm phòng lên đấy!” Nói xong cười tùm tùm cúi đầu xuống dưới. “Lão đại, hôm nay Thiên Viễn ngủ với tôi, cậu không ý kiến gì chứ?”

Chu Kiến thiếu chút nữa cắn nát môi, nhưng ngẫm lại thật sự không nói được gì, đành phải chịu đựng không lên tiếng. Nghe bên trên lảm rả lảm rầm, Chu Kiến không thể giữ quyết tâm hơn được nữa, tâm trạng cứ loạn cả lên như con cá nằm trong chảo nóng, không tìm nổi tư thế thoải mái để nằm.

Giường giống như treu người hấn, cốt kết lay qua lay lại. Chu Kiến nhảy dựng lên như cá chép vượt Vũ môn, xốc chăn hai người kia lên. “Hai người các cậu muốn ăn đánh phải không?”

“Cậu sao vậy?” Thiên Viễn có chút ngượng ngùng, Lưu Tiểu Nguyên lại không biết sống chết cười nhăn nhở. “Lão đại, sao cậu lại thích xen vào chuyện người khác thế nhỉ? Chen vào lúc người ta tâm sự thật mất vui mà.”

Chu Kiến lập tức bốc hỏa. “Tôi cho hai người các cậu...” Bàn tay vung mạnh lên. Lưu Tiểu Nguyên đã sớm chuẩn bị liên bọc chăn nghiêng người đi, bàn tay Chu Kiến hạ xuống mông cậu. Cách một tầng chăn lông vịt thật dày nên Lưu Tiểu Nguyên bị đánh như phũ bụi. Thiên Viễn thê thảm hơn nhiều, Lưu Tiểu Nguyên cuốn chăn lăn sang cạnh. Y chỉ mặc một chiếc quần mỏng manh nằm trên giường, bàn tay to của Chu Kiến rõ rõ ràng ràng dừng trên mông y, phát ra tiếng vang giòn giã.

“A~” Thiên Viễn đau kêu lên. “Cậu đánh tôi!” Y nổi giận dùng dùng bật dậy đẩy Chu Kiến sang một bên. Thiên Viễn giận dữ vì oan uổng vô luận thế nào cũng không chấp nhận được, Chu Kiến cư nhiên đề y ra giường đánh đòn.

Trong tiếng cười của bọn Lão Uy, Thiên Viễn chạy về giường mình, hằm hừ lôi gối ra, trùm chăn ngã ra giường.

Chu Kiến ngượng ngùng ngồi trên giường mình. “Về sau hai người các cậu ít nghịch ngợm đi!”

Đèn tắt, Thiên Viễn vuốt nơi bị đánh, không đau. Tại sao lại nóng rát thế này? Mặt cũng phát sốt theo. Bỗng nhiên dưới chăn có một bàn tay với vào cầm chân y, Thiên Viễn hung hăng đạp ra ngoài. Chu Kiến há to miệng nhưng không dám nói lời nào. Còn Lưu Tiểu Nguyên nằm cười đau cả bụng.

...

Mạc Ngôn nhẹ nhàng đi vào phòng bếp, anh không muốn đánh động mẹ mình. Mạc Ngôn nhìn những thứ mình mua cân nhắc trong chốc lát, bắt đầu lấy xoong nồi dao thớt ra xử lý. Một người trong phòng bếp nấu ăn muốn không phát ra tiếng động cũng khó, mẹ Mạc rốt cuộc vẫn bị đánh thức. Thấy con trai loay hoay trong bếp, mẹ Mạc nhanh chóng mặc tạp dề đi tới. “Tiểu Ngôn, con nấu gì mà sớm thế này? Đói sao? Để mẹ nấu cho. Ồ? Những thứ này là con mua à?”

Một đồng đồ vật nằm trên đất, gà ác, bồ câu, thịt sườn rút xương, quế, táo đỏ, đẳng sâm(*), mẹ Mạc nháy mắt sưng sốt. Mạc Ngôn nói quanh co: “Mẹ, con có đồng nghiệp gần đây thân thể không tốt, người nhà cậu ấy lại không ở cạnh nên con nghĩ... con muốn làm chút đồ bổ cho cậu ấy.”

(*) đẳng sâm: tên một loại thuốc mọc ở vùng Đông Bắc châu Á và bán đảo Triều Tiên, rễ của đẳng sâm có nhiều tác dụng: hạ huyết áp, tăng hồng cầu và bạch cầu,...

Mẹ Mạc cầm lấy con bồ câu trong tay anh. “Con làm được thứ này sao, thôi để mẹ làm cho! Đi ra ngoài đi, làm xong mẹ gọi.”

Tay chân bận rộn, mẹ Mạc cẩn thận dò hỏi: “Tiểu Ngôn, đồng nghiệp kia của con là nam hay nữ vậy?”

Mạc Ngôn hoảng hốt. “Mẹ! Mẹ hỏi cái này làm gì?”

“Mẹ không hỏi mẹ không hỏi!” Mẹ Mạc vẻ mặt tươi như hoa nở.

...

Lưu Tiểu Nguyên ngồi trong phòng tự học một lúc xem như điểm danh, thừa dịp mọi người không chú ý liền trốn ra ngoài. Người đã không còn đau, tinh thần cũng khôi phục rồi. Lưu Tiểu Nguyên lon ton chạy tới phòng thí nghiệm. Tưởng tượng đến vòng ôm ấm áp từ đôi tay của Mạc Ngôn, Lưu Tiểu Nguyên liền nhin không được nhếch miệng cười. Hừ! Mạc Ngôn thôi! Gây sức ép khiến mình thương như vậy không nói, làm hại mình dán băng y tế hai ngày không dám gỡ, em không để yên cho anh đâu! Anh bảo em đến thì em phải đến sao? Em đến anh đừng hòng yên ổn!

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Thấy Lưu Tiểu Nguyên từ đằng xa, tâm lý lo lắng bất an của Mạc Ngôn mới dịu lại. Lúc chưa thấy cậu, dù Lưu Tiểu Nguyên có cam đoan tới lui thế nào rằng cậu không sao Mạc Ngôn cũng không tin. Bây giờ thấy cậu nhóc trần đầy sinh lực chạy tới, Mạc Ngôn yên tâm tươi cười, hận không thể kéo luôn cậu nhóc vào ngực mình. Lưu Tiểu Nguyên đã sớm thấy Mạc Ngôn đứng trên hành lang thật dài của tòa thực nghiệm nhìn xung quanh, mím miệng phụng phịu không cho phép mình bày ra dáng vẻ tươi cười. Lúc đi qua anh, Lưu Tiểu Nguyên không quên hung hăng liếc mắt một cái, nghênh ngang tự đắc đi vào tòa thực nghiệm. Cái liếc mắt này không nặng không nhẹ cào trong lòng Mạc Ngôn một chút, anh nín cười đi theo.

Khi thấy cậu nhóc hơi xoa móng cẩn thận đi lên lầu, lòng Mạc Ngôn thất lại, cậu chưa hoàn toàn khỏe hẳn. Anh nhin không được vươn tay ra, Lưu Tiểu Nguyên hoảng sợ, quay lại hung ác trừng mắt liếc anh một cái. Tới lầu trên, cửa phòng thí nghiệm mở ra. Lưu Tiểu Nguyên vừa bước vào Mạc Ngôn liền khóa chặt cửa lại. Nhanh chóng ôm lấy cậu, Mạc Ngôn dường như muốn phát tiết hết những lo lắng dày vò hai ngày nay của mình. Nụ hôn cuồng nhiệt nồng cháy như hấp thụ cả linh hồn, cánh tay quấn chặt lấy thân thể thiếu chút nữa không thể hô hấp, Lưu Tiểu Nguyên kiễng chân đáp trả. Ôm chặt em, đừng buông ra!

Thật lâu sau, Lưu Tiểu Nguyên ở trong ngực anh thở dốc. Làm cái gì mà mỗi lần đều khiến người ta hít thở không thông vậy chứ! Mạc Ngôn cau mày hôn nhẹ má cậu, thật đau lòng! Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trĩnh núng nính giờ đầy hơi gầy và dài ra. Vuốt ve hai má cậu, bỗng nhiên phát hiện sau tai dán hai miếng băng y tế. “Em bị làm sao đây?”

Lưu Tiểu Nguyên trừng mắt liếc anh, gờ tay lột ra, tức giận nói: “Tự anh nhìn đi!”

Mạc Ngôn mím môi cười. Vừa nhìn thấy anh cười, Lưu Tiểu Nguyên trong lòng động một chút. Mạc Ngôn cúi đầu nhẹ nhàng mút hai vết do mình để lại. “Chứng cứ phạm tội.”

“Bảo bối, nhớ em muốn chết.” Dần dần liến tới vành tai tinh xảo kia.

Cả người bỗng run rẩy, Lưu Tiểu Nguyên trốn tránh. “Anh! Không cần... Ừm~”

Ôm chặt lấy cậu nhóc đang rút cổ lại vào ngực, môi không ngừng qua lại trên tai trên cổ cứ mãi lẩn tránh kia. Liếm mút làn da mềm mịn. Nhưng không thể không kiễng nể gì được, vụn nhắt để lại dấu vết thì sao, băng y tế đối với da không tốt chút nào. Tay chọt chọt cái móng tròn tròn cong cong kia, ghé vào tai cậu hỏi: “Nơi này khỏi chưa? Còn đau không?”

Lưu Tiểu Nguyên mím miệng đang muốn bộc phát nói rằng cậu lớn thế này rồi nhưng chưa từng có ai dám để cậu phải chịu ủy khuất thế này đâu! Bỗng nhiên nghĩ ngợi một chút, từ từ đã! Nếu mình nói mình khỏi rồi, không đau một chút nào hết có phải anh sẽ lại giở trò hay không? Nhất quyết không được! Khéo đùa, một lần là đủ rồi, lại bắt mình hi sinh vinh quang như thế lần nữa là điều không thể! Nhưng nếu như nói

không còn đau lắm có phải anh sẽ lột quần kiểm tra không? Vậy cũng không xong, thịt đến bên miệng anh mà nhịn không ăn mới là lạ!

Nguy hiểm nguy hiểm... Mắt đảo vài cái, Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy nói sang chuyện khác là ý kiến vô cùng an toàn. “Ừm, không phải anh nói có đồ ăn ngon sao? Em nói cho anh biết, tốt nhất đừng có lừa em, bằng không tự gánh lấy hậu quả! Hừ!” Ngon tay thon thon chỉ vào mũi Mạc Ngôn, Lưu Tiểu Nguyên chọc chọc uy hiếp.

Mạc Ngôn cười nhéo mặt cậu một chút. “Mèo yêu mỡ, chó yêu nhà, không sai chút nào!” Đỡ vai cậu đi vào phòng trong.

Lưu Tiểu Nguyên vừa vào phòng hai mắt liền tỏa sáng, hai ngày không thấy anh mà trong phòng đã sắm thêm không ít đồ nhỉ! A! Lò vi sóng, ừm, về sau có thể làm bỏng ngô ăn. Trong tủ lạnh nhét đồ ăn vặt, sữa chocolate với một bó to kẹo que. Lưu Tiểu Nguyên tiện tay lột một viên nhét vào miệng. Ô? Còn có tử quần áo giần dị! Trong này chứa cái gì vậy nhỉ? Lưu Tiểu Nguyên kéo khóa tử quần áo thò đầu vào xem. Trên móc treo vài bộ quần áo, phía dưới là thứ được gấp rất phẳng phiu – chăn gối! Người này chuẩn bị làm cái gì đây? Minh! @#\$\$\$\$%%#\$%#. Mạc Ngôn nín cười nhìn Lưu Tiểu Nguyên như con mèo nhỏ chạy tung tăng khắp nơi, mở lò vi sóng bỏ hộp cơm và canh vào hâm nóng.

Mùi thơm mê người dễ dàng dẫn lực chú ý của Lưu Tiểu Nguyên từ tử quần áo lại bàn ăn.

“Ô oa~” Lưu Tiểu Nguyên bỏ kẹo que trong miệng ra, hai mắt tỏa sáng nhìn những thứ trên bàn. Canh là canh bồ câu hầm thơm lừng, hương thơm thoảng qua mũi. Trong hộp cơm đựng những hạt cơm dẻo thơm trong suốt, Lưu Tiểu Nguyên thò tay qua. Mạc Ngôn gạt tay cậu ra. “Rửa tay đi!”

Lưu Tiểu Nguyên ai oán: “Ăn trước một miếng không được sao?” Há mồm chờ.

Mạc Ngôn lấy dưa gồ lên đầu cậu, cười gắp một miếng. Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy mỹ mãn mới chịu đi rửa tay. Người này còn chuẩn bị cả nước nóng, anh định sống ở đây thật sao?

Thơm thật! “Điều do anh làm à?” Trưng ra vẻ mặt không tin.

Mạc Ngôn nở nụ cười. “Mẹ anh làm. Nhưng anh cũng biết làm! Em đừng coi thường.”

“Hừ!” Mặc kệ ai làm, Lưu Tiểu Nguyên dừng mọi suy nghĩ lại, cầm dưa tấn công đồ ăn ngon trước mắt... Nhưng ăn cơm phải ngồi xuống, ghế như thế ngồi kiểu gì đây? Lưu Tiểu Nguyên cúi người chống một chân lên bàn bên cạnh. Mạc Ngôn thấy căng thẳng trong lòng, tự mình ngồi xuống ghế, ôm Lưu Tiểu Nguyên đặt lên đùi. Chỗ bị thương phía sau không gặp cản trở gì nữa, Lưu Tiểu Nguyên ngoan ngoãn thoải mái ngồi trên đệm thịt ăn cơm uống canh. Mạc Ngôn múc từng muỗng từng muỗng canh cho cậu, dỗ dành để cậu uống nhiều một chút. Kỳ thật anh không cần dỗ ngọt làm gì bởi vốn dĩ Lưu Tiểu Nguyên ăn uống khá nhiều! Sau khi ăn no cậu mới nhớ ra Mạc Ngôn toàn ngồi nhìn mà không động đũa! Ha ha cười ngượng ngừng đưa bát canh tới miệng Mạc Ngôn. “Anh còn chưa uống kia!”

Mạc Ngôn xoa cằm. “Đây là cho em, ăn uống nhiều rồi mau mập một chút cho anh. Ngày mai em lại tới đây, anh hầm thịt dê với cầu kỷ(*) cho em ăn.”

(*) cầu kỷ: một loại thuốc Đông y

Lưu Tiểu Nguyên miệng đầy thức ăn gật gật đầu.

Ăn no uống đủ, Mạc Ngôn ngồi trên sofa, Lưu Tiểu Nguyên tựa vào ngực anh, hai người nhỏ giọng ngọt ngào nói chuyện. Mạc Ngôn vuốt ve vùng mông căng tròn của cậu, cúi đầu cọ cọ. “Để anh xem mông nhỏ có bị làm sao không nào?”

“Không cho xem! Em tốt lắm rồi!” Lưu Tiểu Nguyên lập tức kinh tỉnh lại, cảnh giác trừng mắt nhìn anh.

“Nào, cởi quần nằm sấp trên sofa đi.” Mạc Ngôn tuyệt không để ý đến cậu.

“Không được!” Lưu Tiểu Nguyên giống như mèo bị giẫm phải đuôi, ‘soạt’ một tiếng đứng dậy ngồi hằn lên bàn. Đôi mắt to tròn trắng lên, có gì vui chứ anh muốn giết người phải không nếu anh dám có hành động ác liệt nào đối với em xem em có đá anh ra ngoài không!

(Sky: Đoạn này không có dấu câu, chắc tại bé Nguyên tức quá nên nói không ngắt như vậy! >^<)

con=" mề=" nhữ=" trong=" ngược=" bồng=" nhiên=" bỏ=" chạy=" mặc=" ngôn=" mất=" mát=" thở=" dài=" cười=" khổ=" vươn=" tay=" ôm=" mề=" nhữ=" đang=" sợ=" hãi=" xuống=" "để=" anh=" kiểm=" tra=" một=" chút=" sau=" đó=" em=" cần=" lau=" rửa=" hạ=" sốt=" rồi=" bôi=" thuốc=" mỡ=" nữa=" nếu=" không=" hậu=" quả=" khôn=" lường=" kỳ=" thật=" việc=" này=" đáng=" ra=" nên=" làm=" khi=" em=" phát=" sốt=" lúc=" bị=" thương=" nhưng=" anh=" thật=" sự...=" lực=" bắt=" tông=" tâm=" thực=" xin=" lỗi=" em=" bảo=" bối=" mặc=" ngôn=" ôm=" chặt=" cậu=" vào=" lòng=" nghĩ=" tôi=" việc=" mình=" không=" hề=" chuẩn=" bị=" gì=" thậm=" chí=" ngay=" cả=" những=" dụng=" cụ=" tôi=" thiếu=" để=" giúp=" cậu=" tắm=" rửa=" tiêu=" độc=" cũng=" không=" có=" mặc=" cậu=" nhiễm=" trùng=" phát=" sốt=" nhìn=" cậu=" chịu=" tội=" lòng=" anh=" lại=" quặn=" đau=" tới=" ngăn=" tử=" cạnh=" sô=" pha=" lấy=" một=" hòm=" thuốc=" nhữ=" "lại=" đây=" để=" anh=" kiểm=" tra=" xem=" lưu=" tiểu=" nguyên=" khăn=" trượng=" dựa=" vào=" sô=" pha=" nhìn=" anh=" mở=" hòm=" thuốc=" ra=" cả=" cơ=" thể=" càng=" căng=" cứng=" không=" phải=" do=" lo=" lắng=" gì=" mà=" thật=" sự=" rất=" đau=" đau=" tới=" mức=" cậu=" không=" dám=" nghĩ=" lại=" "thả=" lỏng=" dùng=" sợ=" sẽ=" không=" quá=" đau=" đâu=" giọng=" nói=" mềm=" nhẹ=" an=" ủi=" bên=" tai=" bàn=" tay=" ấm=" áp=" xoa=" ấn=" trên=" móng=" lưu=" tiểu=" nguyên=" thả=" lỏng=" không=" ít=" thấy=" cơ=" thể=" cậu=" thả=" lỏng=" mặc=" ngôn=" nhẹ=" nhàng=" tách=" chân=" cậu=" ra=" thấy=" được=" nơi=" kia=" hơi=" hơi=" sưng=" đỏ=" quyết=" tâm=" bôi=" thuốc=" lên=" ngón=" tay=" đi=" vào=" thân=" thể=" bên=" dưới=" run=" rẩy=" một=" chút=" "đau=" không?= nhìn=" một=" chút=" "tình=" huống=" tốt=" lên=" mặc=" ngôn=" nhẹ=" nhàng=" thở=" ra=" mặc=" ngôn=" cần=" thận=" kiểm=" tra=" kỳ=" thật=" cũng=" không=" quá=" khó=" chịu=" lưu=" tiểu=" nguyên=" dần=" lấy=" lại=" tinh=" thần=" ngón=" tay=" anh=" rút=" ra=" tiếp=" đó=" có=" một=" cái=" gì=" mềm=" mềm=" chen=" vào=" một=" luồng=" chất=" lỏng=" lạnh=" lẽo=" rót=" vào=" cơ=" thể=" không=" đợi=" cậu=" có=" cảm=" giác=" không=" thoải=" mái=" liền=" lui=" ra=" ngoài=" sau=" đó=" lặp=" đi=" lặp=" lại=" vài=" lần=" ngón=" tay=" ấm=" áp=" mang=" theo=" thuốc=" mỡ=" trắng=" mịn=" chui=" vào=" dịu=" dàng=" chậm=" rãi=" mát=" xa=" thật=" thoải=" mái=" lưu=" tiểu=" nguyên=" gói=" lên=" cánh=" tay=" mình=" nhắm=" mắt=" lại=" chuyên=" tâm=" hưởng=" thụ=" sự=" đụng=" chạm=" mềm=" nhẹ=" tê=" dại=" trong=" cơ=" thể=" nhóc=" này!=" như=" vậy=" mà=" đã=" thoải=" mái=" rồi=" sao?= mặc=" ngôn=" nhìn=" cậu=" đang=" lim=" dim=" ngủ=" xấu=" xa=" cọ=" cọ=" vài=" cái=" vào=" nơi=" cậu=" vô=" cùng=" mẫn=" cảm=" kia=" "a~=" lưu=" tiểu=" nguyên=" sợ=" hãi=" kêu=" ngẩng=" đầu=" lên=" "anh=" làm=" gì?= ô~=" dùng=" chạm=" vào!=" a~=" cả=" người=" vắn=" vẹo=" hông=" thoát=" khỏi=" bàn=" tay=" đáng=" giận=" kia=" phản=" kháng=" không=" chỉ=" không=" có=" hiệu=" quả=" ngược=" lại=" càng=" ngày=" càng=" nhiều=" nụ=" hôn=" nóng=" rát=" rơi=" xuống=" vùng=" móng=" đang=" lộ=" ra=" ngoài=" không=" khí=" bám=" chặt=" tay=" vịn=" sô=" pha=" lưu=" tiểu=" nguyên=" nhả=" mi=" cắn=" răng=" nức=" nở=" nuốt=" tiếng=" rên=" rĩ=" vào=" trong=" ngón=" tay=" tàn=" sát=" bừa=" bãi=" trong=" cơ=" thể=" mang=" đến=" khoái=" cảm=" khôn=" cùng=" mãnh=" liệt=" như=" sóng=" xung=" kích=" khiến=" cậu=" không=" thể=" ngăn=" cản=" đột=" nhiên=" khẽ=" kêu=" một=" tiếng=" đây=" áp=" lực=" lưu=" tiểu=" nguyên=" cúi=" đầu=" chôn=" chặt=" xuống=" khuỷu=" tay=" mình=" chết=" cũng=" không=" chịu=" ngẩng=" lên=" mặc=" ngôn=" vừa=" kinh=" ngạc=" vừa=" không=" dám=" tin=" vươn=" tay=" sờ=" xuống=" phía=" dưới=" của=" cậu=" "a~=" anh=" dám?= anh=" dám=" sờ=" em=" sẽ=" giết=" chết=" anh!=" lưu=" tiểu=" nguyên=" vô=" cùng=" xấu=" hổ=" rống=" lớn=" mặt=" đỏ=" bừng=" bừng=" nước=" mắt=" đong=" đầy=" mặc=" ngôn=" cắn=" môi=" nhìn=" cười=" xoa=" chút=" thuốc=" mỡ=" lên=" cái=" động=" nhữ=" sáng=" bóng=" màu=" hồng=" nhạt=" thấp=" giọng=" dõ=" dãnh=" "được=" rồi=" được=" rồi=" anh=" không=" nhìn=" nữa=" đứng=" lên=" đi=" tốt=" hơn=" rồi=" phí=" lời=" đây=" sáng=" khoải=" như=" vậy=" đương=" nhiên=" là=" tốt=" rồi!=" lưu=" tiểu=" nguyên=" then=" quá=" hóa="

giận=" ngóc=" đầu=" lên.= " "anh=" đi=" ra=" ngoài!=" quay=" lại=" đã!...=" lấy=" khăn=" cho=" em.= " "mạc=" ngón=" cuối=" cùng=" nhin=" không=" được=" cười=" ha=" hả,=" không=" để=" ý=" lưu=" tiểu=" nguyên=" tay=" đấm=" chân=" đá=" phản=" kháng=" cứ=" thế=" ôm=" cậu=" hôn=" cuồng=" nhiệt.= " "bảo=" bói,=" thật=" tốt=" quá!=" thật=" sự=" tốt=" quá!=" lúc=" lưu=" tiểu=" nguyên=" đang=" còn=" thờ=" hỗn=" hèn=" nghe=" thấy=" mạc=" ngón=" thì=" thăm=" như=" thế.= " tức=" muốn=" tát=" cho=" anh=" một=" cái,=" tên=" chết=" dấm=" này!=" được=" lắm!=" mặt=" người=" ta=" đỏ=" bùng=" hết=" cả=" lên=" rồi=" đây...=" sau=" khi=" ngủ=" trưa=" một=" giắc=" thoải=" mái,=" lưu=" tiểu=" nguyên=" găm=" táo=" nằm=" trong=" lòng=" mạc=" ngón=" nghe=" thấy=" mạc=" ôn=" tập=" lại=" bài=" vở.= " cậu=" vừa=" nghe=" vừa=" trộm=" ngắm=" anh,=" đầu=" người=" này=" làm=" từ=" cái=" gì=" vậy?=" không=" cần=" sách=" vở,=" không=" cần=" soạn=" bài,=" cứ=" một=" mạch=" giảng=" giải=" rất=" êm=" tai.= " chỗ=" khó=" nhất=" chính=" là=" đưa=" ra=" nhận=" xét,=" hơn=" nữa,=" hơn=" nữa=" không=" chỉ=" là=" môn=" được=" lý=" học,=" các=" môn=" chuyên=" ngành=" khác=" anh=" cũng=" nắm=" rõ=" ràng=" như=" lòng=" bàn=" tay.= " lưu=" tiểu=" nguyên=" lập=" tức=" quyết=" định,=" từ=" ngày=" mai=" trở=" đi=" giờ=" tự=" học=" cậu=" sẽ=" tới=" nơi=" này.= " mũi=" và=" mắt=" người=" này=" thật=" đẹp,=" thẳng=" đến=" lạ=" lung,=" hơn=" nữa=" đôi=" môi=" mỏng=" khiến=" anh=" trông=" có=" chút=" giống=" người=" tây=" á.= " nhưng=" thích=" nhất=" vẫn=" là=" má=" lúm=" đồng=" tiền=" của=" anh,=" rất=" to,=" khi=" cười=" rộ=" lên=" đấm=" bảo=" ngọt=" chết=" người.= " "ôi!=" lưu=" tiểu=" nguyên=" rứt=" cổ=" lại=" để=" bảo=" vệ=" lỗ=" tai=" bị=" cắn,=" đối=" với=" ánh=" mắt=" trách=" cứ=" kia=" bèn=" ủy=" khuất=" kháng=" nghị.= " "em=" có=" nghe=" mà!=" cho=" dù=" bỗng=" nhiên=" xuất=" thần=" cũng=" đùng=" cắn=" em=" như=" thế=" chứ?=" cắn=" người=" là=" độc=" quyền=" của=" em=" đấy!=" anh=" không=" sợ=" em=" tố=" cáo=" anh=" xâm=" phạm=" bản=" quyền=" hử?=" ...=" phòng=" tự=" học=" chật=" cứng=" người,=" thiên=" viễn=" chăm=" chú=" đọc=" sách,=" nhưng=" một=" luồng=" áp=" lực=" vô=" hình=" bên=" người=" y=" vẫn=" cảm=" nhận=" được.= " không=" cần=" ngẩng=" đầu=" cũng=" biết=" là=" hần=" tới.= " chu=" kiến=" phụng=" phụ,=" vô=" vô=" nam=" sinh=" ngồi=" cạnh=" thiên=" viễn,=" ngón=" tay=" phải=" chỉ=" chỉ=" phía=" sau.= " nam=" sinh=" không=" nói=" nửa=" lời,=" thu=" dọn=" đồ=" đạc=" ngoan=" ngoan=" rồi=" đi.= " sắc=" mặt=" lão=" đại=" hóm=" náy=" rất=" tẻ,=" chỉ=" có=" kẻ=" đầu=" đất=" mới=" nói=" chữ=" "không"=" với=" hần.= " chu=" kiến=" dẫn=" môn=" ngồi=" xuống,=" thiên=" viễn=" không=" nhìn=" hần,=" thản=" nhiên=" đọc=" sách=" tiếp.= " nửa=" ngày,=" chu=" kiến=" thấp=" giọng=" nói=" chuyện:= " "cuộc=" thi=" lần=" này=" mà=" hỏng,=" tôi=" sẽ=" tìm=" một=" người=" tính=" số!=" thiên=" viễn=" cúi=" đầu,=" nụ=" cười=" chậm=" rãi=" xuất=" hiện=" bên=" khóe=" miệng=" run=" run.= " ba=" ngày=" không=" để=" ý=" đến=" hần,=" nghẹn=" sắp=" điên=" rồi!=" "cậu=" còn=" cười=" được!=" chu=" kiến=" hung=" dữ=" cắn=" răng,=" thiên=" viễn=" quay=" mặt=" ra=" chỗ=" khác=" cười=" càn=" vui=" vẻ=" hơn.= " ai=" cũng=" không=" nói=" chuyện,=" chu=" kiến=" bỗng=" nhiên=" lòi=" một=" tờ=" giấy=" đặt=" trên=" laptop,=" viết=" mấy=" chữ=" đưa=" cho=" thiên=" viễn.= " thiên=" viễn=" liếc=" mắt=" nhìn=" một=" cái,=" trên=" giấy=" viết:= " nghỉ=" đông=" định=" làm=" gì=" chưa?=" thiên=" viễn=" tiện=" tay=" viết=" bên=" dưới=" mấy=" chữ:= " về=" nhà.= " chu=" kiến=" lại=" viết=" một=" hàng:= " đến=" nhà=" tôi=" chơi=" vài=" ngày=" được=" không?= " đưa=" qua=" cho=" thiên=" viễn,=" trong=" đôi=" mắt=" sáng=" ngời=" lóe=" lên=" sự=" chờ=" mong.= " thiên=" viễn=" có=" chút=" hoảng=" hốt,=" vo=" tròn=" tờ=" giấy=" trong=" tay,=" rớt=" cuộc=" gặt=" gặt=" đầu.= " chu=" kiến=" cao=" hứng=" cười=" toét=" miệng.= " ...=" tự=" do=" rồi!=" được=" nghỉ=" rồi!=" học=" trò=" có=" một=" việc=" vui=" vẻ=" nhất=" chính=" là=" ngày=" nào=" đó=" có=" thể=" không=" cần=" để=" ý=" điều=" gì=" mà=" hô=" thật=" to=" những=" lời=" này.= " cuộc=" thi=" buổi=" sáng=" vừa=" chấm=" dứt,=" giữa=" trưa=" đã=" có=" người=" gấp=" gấp=" trở=" về=" nhà.= " trần=" mặc=" đã=" thu=" dọn=" đồ=" đạc=" xong=" xuôi,=" chờ=" xe=" của=" chị=" ba=" tới=" đón.= " một=" lát=" có=" cuộc=" gọi=" tới=" "tiểu="

mặc,="” tiểu="” nguyên="” đầu?"="” trần="” mặc="” trợn="” trắng="” mắt,="” em="” chỉ="” biết="”
chị="” mà="” tới="” việc="” đầu="” tiên="” làm="” chính="” là="” tìm="” em="” trai="” bảo="”
bối="” của="” mình.=“” “không="” biết!="” em="” có="” biết="” cậu="” ta="” chạy="” tới="” nơi="”
nào="” đầu?"="” chị="” ba="” đang="” ở="” đầu?"="” “chị="” đang="” ở="” phòng="” của="” tiểu="”
nguyên!="” em="” mau="” qua="” đây="” đi!="” trần="” mặc="” thở="” phì="” phì="” mang="”
theo="” hành="” lý="” chạy="” tới="” phòng="” ký="” túc="” xá="” 315.="” chị="” ba="” xinh="”
đẹp="” như="” tiên="” nữ="” đang="” hoang="” mang="” vuốt="” ve="” chần="” lông="” vịt="”
của="” lưu="” tiểu="” nguyên.=“” thấy="” trần="” mặc="” tới="” liền="” hỏi="” “tiểu="” mặc,="”
ai="” mua="” chần="” cho="” tiểu="” nguyên="” vậy?"="” không="” phải="” khi="” các="” chị="”
không="” có="” việc="” gì="” làm="” thường="” mua="” đồ="” linh="” tinh="” cho="” cậu="” ta="”
sao?"="” sao="” lại="” hỏi="” em="” chứ?"="” trần="” mặc="” túc="” giận="” nói="” “em="” biết="”
đầu="” được?"="” các="” cậu="” biết="” không?"="” quay="” đầu="” nhìn="” chu="” kiến="” và="”
thiên="” viễn.=“” chu="” kiến="” đã="” sớm="” bị="” thiên="” viễn="” cảnh="” cáo="” không="”
được="” nói="” lung="” tung,="” lúc="” này="” cũng="” chỉ="” nhìn="” thiên="” viễn.=“” thiên="”
viễn="” lắ="” đầu.=“” “không="” biết,="” cậu="” ấy="” không="” nói."="” lưu="” tiểu="” nguyên,="”
tôi="” không="” còn="” cách="” nào="” khác="” phải="” nói="” đối="” như="” vậy,="” tự="” cậu="”
cầu="” phúc="” đi!="” tiểu="” phác="” đang="” thu="” dọn="” quần="” áo="” ngây="” ngô="”
nói="” một="” câu:="” “không="” phải="” do="” người="” nhà="” chị="” mua="” sao?"="” em="”
còn="” nói="” tiểu="” nguyên="” người="” ta="” có="” người="” yêu="” thương="” nữa="” chứ!="”
chị="” ba="” chớp="” chớp="” ánh="” mắt="” xinh="” đẹp,="” không="” nói="” gì="” nữa.=“” đội="”
nửa="” ngày="” lưu="” tiểu="” nguyên="” vẫn="” chưa="” về,="” chị="” ba="” cau="” mày.=“”
“đưa="” nhỏ="” này,="” điện="” thoại="” gọi="” cũng="” không="” bắt,="” chạy="” đi="” đâu="”
chơi="” rồi="” không="” biết?"="” ...="” hai="” người="” ôm="” thật="” chặt,="” hôn="” cuống="”
quít.=“” lưu="” tiểu="” nguyên="” cả="” người="” trần="” trụi="” được="” bọc="” thảm="” ngồi="”
trên="” đùi="” mặc="” ngon,="” hai="” chân="” cuốn="” lấy="” thắt="” lưng="” anh,="” cấn="”
môi="” đón="” nhận="” đôi="” môi="” cực="” nóng.=“” giờ="” cổ="” lên="” cao,="” miệng="” hé="”
ra="” thở="” phì="” phò,="” lưu="” tiểu="” nguyên="” biết="” anh="” sợ="” lưu="” lại="” những="”
dấu="” vết="” không="” che="” giấu="” được,="” nhưng="” cứ="” găm="” cấn="” nhẹ="” nhàng="”
như="” thế="” này="” không="” khác="” tra="” tấn="” là="” bao!="” lắ="” lắ="” người,="” tay="”
luôn="” vào="” tóc="” anh.=“” đột="” nhiên,="” đầu="” nhũ="” bị="” hút="” lấy,="” cấn="” hút="”
mạnh="” mẽ,="” răng="” nanh="” cấn="” đầu="” nhũ="” muốn="” dứt="” ra.=“” “ưm!="” đau,="”
anh="” nhẹ="” một="” chút."="” ôm="” chặt="” đầu="” anh,="” hướng="” ngực="” mình="” vào="”
miệng="” anh,="” giọng="” nói="” run="” rẩy:="” “dừng="” cấn="” em...="” ưm...="” a!="” đáng="”
ghét!="” vì="” sao="” anh="” chỉ="” đùa="” một="” bên?"="” vắn="” vẹo="” cơ="” thể="” vài="”
lần="” không="” có="” hiệu="” quả,="” lưu="” tiểu="” nguyên="” quyết="” định="” hướng="” đầu="”
nhũ="” bên="” kia="” tới="” môi="” anh.=“” mặc="” ngon="” rớt="” cuộc="” cười="” buông="”
nụ="” hoa="” nhỏ="” đã="” được="” yêu="” thương="” đủ="” ra,="” ngậm="” lấy="” bên="” kia.=“”
sau="” khi="” xoa="” nắn="” rồi="” hút="” vài="” lần,="” anh="” dờ="” về="” phía="” đôi="”
môi="” mong="” chờ="” đã="” lâu.=“” mặc="” ngon="” vuốt="” ve="” bờ="” mông="” tròn="”
nhỏ="” của="” cậu,="” nơi="” nào="” đó="” đã="” trở="” nên="” mềm="” mại="” ưỡt="” át,="”
động="” nhỏ="” vội="” vàng="” khép="” khép="” mở="” mở="” đặt="” thứ="” cứng="” rắn="”
nóng="” rục="” của="” mình="” vào="” nơi="” đó,="” mặc="” ngon="” hỏn="” hỏn="” áp="” vào="”
tai="” cậu="” nói:="” “bảo="” bối,="” anh="” muốn="” đi="” vào."="” rồi="” rít="” gật="” đầu,="”
lưu="” tiểu="” nguyên="” đã="” không="” còn="” tinh="” lực="” suy="” xét="” gì="” nữa.=“”
mau,="” nhanh="” lên!="” không="” cấn="” tra="” tấn="” em="” nữa...="” a~="” “đau!="” ngón="”
tay="” bấu="” chặt="” bờ="” vai="” anh,="” về="” mặt="” thống="” khổ="” của="” lưu="” tiểu="”
nguyên="” khiến="” mặc="” ngon="” lắ="” túc="” dừng="” lại,="” chuyên="” tâm="” âu="” yếm="”
vật="” nhỏ="” đã="” nhuyển="” xuống="” của="” cậu,="” hôn="” mỗi="” tấc="” da="” tấc="” thịt="”
mãi="” đến="” khi="” tiểu="” bảo="” bối="” hừ="” nhẹ="” ra="” tiếng="” mới="” thôi.=“” mặc="”
ngon="” đỡ="” thắt="” lưng="” cậu,="” từng="” chút="” một="” tiếp="” tục.=“” cổ="” chịu="”
đau="” dần="” dần="” biến="” thành="” hưởng="” thụ,="” mỗi="” một="” chút="” biến="” hóa="”
trong="” tiếng="” rền="” rì="” của="” bảo="” bối="” đều="” bị="” mặc="” ngon="” nắm="” chắc,="”
điều="” chỉnh="” tần="” suất="” động="” tác="” của="” mình="” kịp="” lúc="” nhìn="” mèo="”
nhỏ="” bảo="” bối="” ôm="” chặt="” chính="” mình="” hừ="” hừ="” kêu="” như="” chưa="” đủ,="”

mặc="” ngôn="” đột="” nhiên="” ôm="” câu="” đứng="” dậy="” lưu="” tiêu="” nguyên="” thét="”
một="” tiếng="” kinh="” hãi="” tứ="” chi="” quần="” chặt="” lấy="” người="” anh="” lập="”
tức="” dưới="” thân="” bị="” va="” chạm="” hung="” hăn="” mỗi="” lần="” đều="” đánh="” tới="”
điểm="” trí="” mạng="” “ưm!="” ngôn!="” a!="” không="” cần...="”>

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Mãi tới khi ra tới cửa chính của khu thực nghiệm, Lưu Tiểu Nguyên vẫn chưa hết đỏ mặt. Đầu lưỡi thỉnh thoảng liếm liếm môi, nơi bị gặm cắn cứ đau đau tê tê. Lầm bầm mắng Mạc Ngôn, môi em ăn ngon như vậy hay sao mà trước khi về còn gặm một lần nữa, lần sau nhất định phạt không cho anh chạm vào! Lưu Tiểu Nguyên mím miệng xỏ tay vào túi quần, chậm chậm trở lại ký túc xá. Vừa rồi kịch liệt như vậy khiến thân thể có chút mệt mỏi, Lưu Tiểu Nguyên chỉ muốn nhảy phốc lên giường ngủ say một giấc, khỏi phải nghĩ tới chuyện khiến người ta mặt đỏ tím đập kia nữa.

Đẩy cửa vào, mồ hôi vừa hết của Lưu Tiểu Nguyên lại bắt đầu túa ra. “Chị ba? Chị đến đây làm gì vậy?”

Chị ba thấy cậu về liền lấy ngón tay chọc ót cậu. “Em chạy đi đâu chơi hả? Không phải đã nói hôm nay chị tới đón hai đứa sao?”

“Hả? Ô, em quên mất. Hi hi.” Mồ hôi sau lưng Lưu Tiểu Nguyên chảy xuống, chết thật! Sao lại quên việc này chứ? Hồng rồi! Đã hẹn buổi tối ra ngoài cùng Mạc Ngôn, làm sao bây giờ?

Về mặt Lưu Tiểu Nguyên không rõ đang nghĩ gì, chị ba nói một câu khiến cậu sợ hết hồn. “Tiểu Nguyên, sao môi em lại hồng vậy? Sưng à?” Chị ba đỏ mặt tía tai sờ soạng khắp người Lưu Tiểu Nguyên, có đồ mồ hôi, mặt cũng đỏ bừng. “Sao thế này? Sốt rồi sao? Có khó chịu không? Em em em... đã như vậy còn chạy đi chơi được!”

Lưu Tiểu Nguyên chớp mắt nói luôn: “Không sao đâu chị ba, em chỉ hơi nóng chút thôi. Mà hai người bọn chị về trước đi! Em ở đây hai ngày nữa, em có hẹn với bạn học rồi!”

“Không được! Ngoan ngoan theo chị về nhà đi! Hai tháng không về em không thấy nhớ nhà sao, em chơi phát điên rồi à? Đứng rồi Tiểu Nguyên, cái chân này là thế nào?” Chị ba vừa thu dọn đồ đạc cho cậu vừa nói.

Lưu Tiểu Nguyên lại đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Nhìn đám Thiên Viễn đang đứng một bên, Thiên Viễn nhăn mặt nhăn mũi. Đầu óc Lưu Tiểu Nguyên xoay tít trăm sáu mươi vòng cũng không nghĩ ra ý gì, đơn giản đen mặt không nói lời nào, tay xỏ túi quần quay người đá văng cửa phòng. “Rốt cuộc có đi hay không đây?”

“Đi ngay!” Chị ba hoảng sợ, câu nào chọc vị tiểu tổ tông này rồi? Đuổi sát gót ra ngoài. Thiên Viễn và Chu Kiến hai mặt nhìn nhau.

Mãi tới khi ngồi lên xe Lưu Tiểu Nguyên đều không nói lời nào, ngoảnh cổ nhìn ra cửa sổ. Vội chết mất! Mạc Ngôn còn chờ mình, mà hôm nay mình về nhà sẽ không thể tùy ý ra ngoài được!

Chị ba ngồi bên cạnh hết cỡ dành lại hỏi han. Lưu Tiểu Nguyên hùng hổ: “Là ai chọc em hả? Chị chọc em! Chị hỏi cái chân làm gì?”

Chị ba khép nép giải thích: “Chị thấy cái chân kia không phải của nhà mình nên hỏi một chút, em giận thật sao?”

“Bây giờ chị hỏi gốc gác cái chân kia, vậy buổi tối em lạnh ngủ không yên mọi người có ai từng hỏi em không? Mọi người ở nhà mặc áo quàng khăn ấm áp, một mình em ở ngoài chịu tội mọi người có biết không? Đó là em tự bỏ tiền mua đấy! Em là một đứa trẻ không ai thương, tự mình bớt xén tiền ăn tiết kiệm mua chân

còn phải mặt dày nói với bọn Lão Uy là người nhà mua cho, có oan hay không đây?” Lưu Tiểu Nguyên đúng lý hợp tình nói liền một mạch, còn không quên dùng tay chà xát đôi mắt.

Cậu nói tới mức tim chị ba như bị ai đó bóp nghẹn, giọng nói lập tức cao lên quăng tám: “Đứa nhỏ này, sao em không nói sớm chút... Em tự mua sao? Trong túi em giờ còn mấy đồng? Có phải em dùng hết tiền ăn rồi không? Xem em đói tới xanh xao vàng vọt thế này đây, nào, để chị cho tiền. Sau này muốn cái gì cứ nói!”

Vừa nghe hai chữ ‘cho tiền’, mây đen trên mặt Lưu Tiểu Nguyên lập tức biến thành tinh tú sáng ngời, cười hì hì ôm cổ chị ba giúp cô lấy ví tiền.

Trần Mặc ngồi ở ghế phó lái coi tài xế là Lưu Tiểu Nguyên mà đá, cậu ta thế kia mà nói xanh xao vàng vọt hả? Khuôn mặt gầy nhom, xanh xao vàng vọt là tôi đây có được không hả? Cậu ta là tên nhóc không ai thương, tôi đây không giống dân chạy nạn Somalia hả? Tôi phải đòi lại công bằng!

Tài xế ngồi bên cạnh cười. “Tôi nói cô ba này, cô đừng thiên vị quá, lát nữa tôi phải dùng chân để về nhà đó. Cô xem cái xe này cũng đang kêu ầm lên rồi đây!” Trần Mặc đá thêm một phát vào đùi anh ta.

Chị ba cười ôm chầm Lưu Tiểu Nguyên. “Việc này không thể trách tôi được, ai bảo nhà chúng ta chỉ có duy nhất cục cưng này chứ!”

...

Tòa biệt thự nguy nga với cánh cổng sơn son cùng bức tường vây xung quanh hiện ra, trên cổng treo một tấm biển với chữ phúc rất lớn, viền được chạm khắc tinh tế. Bước qua cổng là khuôn viên rộng lớn nhưng trống trải, chỉ có bàn ghế bằng đá với những cây sỏi xanh biếc xung quanh. Những khóm hoa trong bồn đều được cắt tỉa tỉ mỉ, vùng hoa chuyên dùng để tổ chức các dịp lễ nở hoa rất tươi tắn. Đại sảnh rộng và cổ kính. Tòa biệt thự này cơ hồ có thể trở thành văn vật trong viện bảo tàng, tuy rằng trải qua mưa gió nhiều năm nhưng vẫn duy trì được sự kiêu ngạo vốn có của mình.

Lưu Tiểu Nguyên chạy như bay vào đại sảnh, giọng hát ngọt ngào của Tân Phượng Hà từ trong radio phát ra: “Mùa hạ hoa nở rực rỡ giữa đất trời, cây lựu trổ những trái chín căng mọng như lửa đỏ. Yêu một cơn mưa, cơn mưa vào buổi hoàng hôn. Một đóa sen duyên dáng yêu kiều nổi trên mặt nước trước gió khuya...” Trên ghế thái sư làm bằng gỗ tử đàn, một ông lão tóc trắng với gương mặt hồng hào đang nằm nhắm mắt say mê nghe khúc hát. Áo ngắn tay đen tuyền thêu hoa, chân đi giày vải, chòm râu trắng phơ bay lả tả trước ngực. Hai tay ông đặt lên tay vịn, ngón tay phải đeo một chiếc nhẫn ngọc rất lớn sáng rực rỡ. Lưu Tiểu Nguyên bùm miệng rón ra rón rén như mèo ăn vụng chạy vào. Hai tay ôm cổ ông lão làm nũng, giọng cậu uốn éo theo bài hát của Tân Phượng Hà trong radio: “Chính là đóa tịnh đế liên(*) a~”

(*) Tịnh đế liên: Hai đóa sen nở cùng một đế, ý chỉ tình vợ chồng chung thủy, gắn bó.

“Ha ha ha. Ôi, hoàng tử bé nhà chúng ta cuối cùng cũng biết về nhà rồi! Con có nhớ ông nội không nào?” Ông nội cười híp mắt lại, tay vỗ vỗ cánh tay đang ôm cổ mình của Lưu Tiểu Nguyên. Cháu nội học đại học, người suốt ngày quẩn quanh mang đến cho ông sự vui vẻ đột nhiên mấy tháng không thể về nhà, ông nội bị việc này khiến cho buồn bực rất lâu. Cuối cùng lại thấy cháu trai, có cậu ở cạnh bày trò chơi xấu làm nũng khiến tâm tình ông trở nên tốt vô cùng.

Lưu Tiểu Nguyên ngồi lên tay vịn cạnh ông nội, làm ra vẻ trịnh trọng vỗ tay ông nội nói: “Bạn Lưu Tiểu Nguyên không thể về nhà kỳ thật có nguyên nhân vô cùng quan trọng, đó chính là việc học tập của bạn ấy rất bận rộn! Học viện Y không có bạn ấy ở lại chỉ huy quả thực sẽ không thể vận hành bình thường được!”

“Thằng nhóc này!”

“Ông nội, ông nội cứ nghe đi nhé, con vào phòng tắm rửa thay quần áo ăn cơm cái đã!” Tặng ông một khuôn mặt tươi cười, Lưu Tiểu Nguyên mau chóng chạy lên lầu.

Chạy nhanh như chớp. Trở lại phòng mình, Lưu Tiểu Nguyên đóng cửa lại. Việc đầu tiên làm chính là gọi điện thoại. “Ừm, em cũng không muốn về nhà đâu, nhưng không còn cách nào cả. Hôm nay em không ra ngoài được, vâng, vâng, em biết. Anh phải gọi điện thoại cho em đấy! Ngày nào cũng phải gọi! Còn nữa... Anh phải nhớ em.” Lưu Tiểu Nguyên nằm trên giường, giọng nói càng ngày càng nhỏ, mặt càng ngày càng hồng.

Cúp máy, Lưu Tiểu Nguyên thở dài, tâm tình không tốt chút nào. Về nhà chính là trở lại cái ***g chim, ngày nào muốn ra ngoài mà không có lý do rõ ràng sợ là không thể được.

...

Xe Audi màu đen chạy băng băng về phía trước, sau khi đưa Lưu Tiểu Nguyên về nhà chị ba không vào luôn mà tiếp tục đưa Trần Mặc về nhà cô. Dọc đường chị ba không nói gì, Trần Mặc nhận ra sự khác thường.

Quả nhiên.

“Dừng xe! Tiểu Vương, anh ở ngoài này chờ chúng tôi, hai chúng tôi đi ăn chút gì đó.” Chị ba không nói hai lời lập tức xuống xe đi tới tiệm cà phê ven đường. Trần Mặc đành phải đi theo.

Sau khi ngồi xuống, lông tóc Trần Mặc cứ dựng đứng cả lên. Chị ba lạnh lùng nghiêm mặt đang lườm cô kia kìa! Ngay cả ông ngoại còn nói người lớn nhất trong nhà này chính là chị ba của mấy đứa, mang dáng vẻ rất giống cụ nội. Trần Mặc mau chóng lấy lòng hỏi: “Chị ba, chuyện gì vậy?”

“Chị hỏi em, Tiểu Nguyên dạo này hay cùng đi với ai?”

“A?” Trần Mặc ngỡ ngàng hỏi: “Người nào?”

“Chị hỏi em bình thường nó hay chơi với ai nhất?” Chị ba nổi giận đùng đùng nói.

Trần Mặc không hiểu ra sao cả. “Bình thường cậu ấy hay chơi với Chu Kiến, cũng chơi với những người khác rất tốt.”

“Ai là Chu Kiến?” Chị ba hỏi mãi không thôi.

“Chính là cậu bạn trong ký túc xá, cái tên đẹp trai và cao nhất ấy, là lớp trưởng của bọn em.” Trần Mặc báo cáo chi tiết.

Chị ba nghĩ. “Cậu bạn kia à, nhìn cũng không tồi, không giống như đứa ăn chơi quậy phá.”

Trần Mặc trợn trắng mắt, toàn bộ thế giới này chỉ có một kẻ quậy phá duy nhất là Lưu Tiểu Nguyên mà thôi!

“Nó có hay chơi bởi với kẻ nào không đứng đắn bên ngoài không?”

“Không có.” Nếu có liệu cậu ta có cho em biết không chứ? Trần Mặc tùy ý uống nước trái cây.

“Tắm chặn kia rốt cuộc là ai mua cho nó đây?” Móng tay dài gõ gõ bàn, chị ba lăm bằm lăm bằm.

“Không phải cậu ấy nói tự mình mua sao?” Trần Mặc trừng đôi mắt to.

“Chị mà tin nó hã! Đứa em trai chị nhìn nó lớn lên còn không hiểu sao, làm gì cũng không gây thiệt cho bản thân, nó ngay cả người nhà còn tính toán được cơ mà!” Chị ba tức giận nói.

Trần Mặc nghiêm mặt đặt hai nắm tay lên bàn. “Chị biết cậu ấy lừa bịp mà lại cho tiền!”

Về mặt chị ba dịu lại. “Sắp Tết rồi, kiểu gì cũng phải cho nó tiền lì xì, coi như phát trước vậy.”

Trần Mặc hung hăng cắn răng, tiền lì xì lên tới tận mấy nghìn đồng cơ đấy.

“Im nào, em không phải không biết. Tiểu Nguyên là bảo bối nhà chúng ta, không thể để nó xảy ra bất cứ chuyện gì được. Em ở trong trường học theo dõi sát sao nó cho chị, đừng để nó qua lại với những người không đâu, nghe không?” Chị ba nghiêm khắc nói.

Trần Mặc xòe tay ra.

“Sao?”

“Kinh phí hoạt động! Không phải đặc vụ đều phải có cái này sao?”

Trần Mặc nghiêm trang, chị ba cười mắng cô. “Con bé này học được tính lừa đảo rồi đấy!”

...

Bảng hiện thị trong thang máy dừng lại ở lầu 14, Chu Kiến kéo Thiên Viễn ra ngoài. Thiên Viễn nhìn khắp nơi, khung cảnh trong khu này thật không tồi, ngay cả thiết kế hành lang thang máy cũng khiến cho người ta nhìn rất thuận mắt, rất thoải mái. Đây là nhà của hắn! Một cảm giác mơ mơ hồ hồ tràn đầy tim y, muốn nhìn tường tận nơi này để ghi tạc trong lòng.

Chu Kiến vội vàng ấn chuông cửa, cửa mở, giọng nói vui vẻ của hai người truyền ra. “Đã về rồi! Con trai mau vào nhà đi!”

Nhìn hai người trung niên xuất hiện trước cửa, Thiên Viễn có chút khẩn trương khó hiểu, mau chóng nắm lấy ba lô của Chu Kiến.

Chu Kiến lớn tiếng nói: “Ba! Mẹ! Đây là bạn học của con, Thiên Viễn. Thiên Viễn, đây là ba mẹ tôi!”

Thiên Viễn cúi đầu chào. “Cháu chào cô chú.”

“Đây là Thiên Viễn sao? Mau vào nhà đi! Ôi, thật là một đứa trẻ đẹp trai!” Mẹ Chu vui rạo rực kéo tay Thiên Viễn. “Mệt mỏi không? Mau nghỉ ngơi một chút, cơm sắp chuẩn bị xong rồi. Ba nó à, canh xong chưa?”

Ba Chu nhanh nhẹn lấy ba lô của hai đứa bỏ vào tủ âm tường. “Lập tức xong ngay! Lập tức xong ngay!”

Chu Kiến theo thói quen xắn tay áo đi vào phòng bếp. “Ba, để con giúp một tay!”

“Aiz aiz, không cần con.” Ba Chu mau chóng ngăn con trai lại. “Ba đã được mẹ huấn luyện thành đầu bếp giỏi rồi, hôm nay trở tài cho con xem!”

Chu Kiến nhếch miệng. “Mẹ huấn luyện á?” Lúc mình đi mẹ vẫn còn nhăm lẩn giữa đường với muối kia kìa!

Ba Chu vóc dáng cao lớn rất nghiêm túc nói: “Đúng vậy! Mẹ con cầm thực đơn chỉ đạo, ba lấy xoong chảo ra thực hành nấu nướng thôi. Ha ha, phối hợp vô cùng ăn ý đấy! Con ra với Thiên Viễn đi, người ta lần đầu tới nhà chúng ta mà. Yên tâm, ba sẽ không làm con mất mặt đâu!” Nói xong liền tự tin đi vào phòng bếp.

“Thiên Viễn, ném thử cái này đi! Cái này cũng không tồi...” Mẹ Chu cầm mẩu gấp đồ ăn vào bát Thiên Viễn, Thiên Viễn nhìn thức ăn xây thành một ngọn núi nhỏ trước mặt then thùng cười. “Cô ơi, cô mà gấp cho cháu nữa chắc không được đâu.”

“Vậy cháu phải phát triển tinh thần Ngu Công dời núi – ăn hết sạch chỗ đó.” Ba Chu cười tủm tỉm nói.

Bát cơm của Chu Kiến chẳng còn gì, hắn gõ gõ miệng bát kêu lên: “Này này! Đừng có chỉ gấp đồ ăn cho một người vậy chứ, con còn chưa ăn no đâu đấy! Thiên vị cũng mau quá đi!”

Mẹ Chu gõ đũa lên đầu hắn. “Con không biết tự mình gấp sao?”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Thiên Viễn không dám nhìn Chu Kiến mà cầm đầu ăn cơm.

...

Buổi tối mẹ Chu ôm chần vào phòng Chu Kiến. “Thiên Viễn này, nhà cô chú không có phòng khách. Cháu chịu khó ngủ cùng giường với Tiểu Kiến nhé! Cũng may giường nó đủ rộng, chắc không có vấn đề gì đâu.”

Mặt Thiên Viễn phỉếm hồng. “Cô à, kỳ thật cháu ngủ sofa cũng được mà.”

“Sao làm như thế được chứ? Rất không công bằng! Ngủ hai người so với một mình vẫn tốt hơn cả! Trong phòng có toilet, trong có áo ngủ và dụng cụ vệ sinh của cháu cả đấy. Mấy hôm trước Tiểu Kiến có nói cô chú chuẩn bị rồi.” Mẹ Chu vừa trải giường vừa nói, căn bản không phát hiện con mình và bạn học của nó đang dần dần đỏ mặt.

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

“A~ cậu tắm trước đi!” Chu Kiến dẫn Thiên Viễn vào phòng tắm xong, bỏ lại một câu rồi mau chóng chạy ra ngoài đóng cửa lại.

Thiên Viễn đứng trong phòng tắm nửa ngày ổn định lại cảm xúc mới bắt đầu chậm chạp cởi quần áo. Kem đánh răng, bàn chải đánh răng, khăn mặt, khăn tắm, áo ngủ, đều là đồ mới tinh được gấp gọn gàng đặt bên cạnh bộ của Chu Kiến, người này suy nghĩ thực chu đáo. Dòng nước nóng hầm hập xối lên người, trong lòng cũng trở nên nóng ấm.

Thiên Viễn ra khỏi phòng tắm, dùng khăn lau tóc, những sợi tóc đen mượt lấp lánh hơi nước, gương mặt hồng hào bởi dòng nước ấm. Chu Kiến lập tức lấy tạp chí bóng đá che ngang mặt.

“Chu Kiến, đi tắm đi! Cậu xem cái gì thế?”

Thiên Viễn bất thành linh ngó đầu qua, nóng nóng ầm ướt thoải mái bên tai, còn có một luồng hương bạc hà xâm nhập vào tận tâm can. Chu Kiến bỗng nhiên run run, buông tạp chí xuống. “Ồ, được.”

Tiếng nước trong phòng tắm ào ào, bọt nước ầm ập xối thẳng vào bờ ngực rắn chắc... Thiên Viễn dùng sức lau tóc, đã không thể lại còn muốn! Y nghiêng đầu nhìn ngắm phòng tắm, phòng không lớn nhưng rất sạch sẽ. Trên tủ đầu giường có đặt một bức ảnh được ***g trong khung kính hấp dẫn ánh mắt Thiên Viễn, Chu Kiến đập một tay vào thành rổ, chắc là vừa đập bóng vào rổ thành công, từ trên cao nhìn xuống đối thủ của hắn, cười cực kỳ đắc ý. Vươn tay cầm lấy, Thiên Viễn ngồi trên giường tỉ mỉ xem xét.

“Đó là ảnh chụp hồi trung học, khi đó tôi đang trong đội bóng rổ.”

Chu Kiến bò lại sau lưng Thiên Viễn, cầm đặt trên vai y. Thiên Viễn hoảng sợ, cả lưng trở nên cứng còng. Trước kia hắn cũng từng làm như vậy nhưng động tác hôm nay lại khiến tim y đập bùm bụp.

Thiên Viễn cười tủm tỉm liếc hắn, sau đó lật mặt sau của bức ảnh. Ánh mắt Chu Kiến lập tức trừng lớn, ‘soạt’ một cái cướp lấy bức ảnh. Mặt sau của bức ảnh còn có một ảnh chụp khác, trên bãi biển, Tiểu Chu Kiến lúc đó đang cưỡi trường chong tay bên hông bình tĩnh xem tivi, một cô bé đi ngang qua nghiêng đầu hoang mang quan sát tiểu kê kê của hắn.

Cái bức ảnh xấu xí này không phải đã đóng thùng cất đi rồi sao? Mẹ làm gì mà lại trưng nó ra đây không biết? Chu Kiến hốt hển cướp lấy, Thiên Viễn cười ha ha đoạt lại. Thiên Viễn cuối cùng cũng giằng được nhưng liền bị Chu Kiến đè xuống lấy lại. Chu Kiến ném bức ảnh vào ngăn tủ, Thiên Viễn nằm trên giường vừa cười vừa thở hổn hển. “Này, bức ảnh này nếu gửi đi tham gia triển lãm tuyệt đối sẽ giành được cúp đấy! Cậu thật là mai một nghệ thuật quá! A~”

Tay Chu Kiến cù loạn vùng xương sườn dưới nách y, Thiên Viễn bị cù quay qua quay lại lung tung, cả người bủn rủn. Dây lưng quần áo bị bung ra, bờ ngực trắng nõn với đôi chân đều lộ cả ra, chỉ có một chiếc quần chip tam giác che nơi quan trọng lại. Thiên Viễn ngừng cười, nằm trên giường nhìn hắn thở hổn hển, mắt đóng chút hơi nước.

Bàn tay Chu Kiến dừng trên vùng ngực ấm nóng của Thiên Viễn, cả người hắn ngơ ngác. Một cảm xúc khó hiểu đánh sâu vào lòng hắn, da thịt dưới bàn tay dường như khiến hắn muốn nắm lấy, muốn ôm y, muốn vuốt ve y... Chu Kiến vội vàng kéo lại áo ngủ trên người Thiên Viễn, hoang mang rối loạn chui vào chăn của mình. “Ngủ đi! Muộn rồi.”

Đèn tắt, chăn đắp trên người, quần chặt lại. Thiên Viễn không nói nữa mà nằm im không nhúc nhích, chỉ có đôi mắt không ngừng suy nghĩ trong bóng đêm. Có việc nghìn vạn lần không muốn thừa nhận, nhưng vẫn thấy mất mát, thậm chí có cảm giác thất bại, cứ dồn ứ trong lòng. Da thịt mình không ngứa, tay hắn chạm trên người kỳ thực... thực hy vọng cứ duy trì như thế một lúc.

“Thiên Viễn.” Chu Kiến nằm sau lưng y, cúi đầu khẽ gọi trong bóng đêm.

“Hả?” Cả người Thiên Viễn chợt căng thẳng.

“Ồ cùng với cậu... tôi rất vui vẻ.” Giọng nói hơi run run, Chu Kiến không có cách nào làm cho bản thân bình tĩnh nói chuyện được.

Yên tĩnh.

Hơn nửa ngày, một tiếng đáp nhẹ nhàng cất lên: “Ừ.” Sự ấm áp quanh quẩn trong lòng, Thiên Viễn cắn môi nở nụ cười.

Sau lưng loạt soạt một chút, Chu Kiến xoay người lại, thử nhấc tay vòng quanh thân thể Thiên Viễn ôm y vào lòng.

Mặt áp vào vùng ngực rắn chắc của Chu Kiến, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, Thiên Viễn an tâm nhắm mắt lại. Một đêm này ngủ thật sự ấm áp, thật sự ngọt ngào.

...

Những ngày tốt đẹp trôi qua rất mau. Ban ngày Chu Kiến dẫn Thiên Viễn đi khắp nơi vui chơi, mỗi người cầm một xâu mít quả vừa ăn vừa nói cười, buổi tối sau khi cùng cả nhà ăn cơm sẽ ngồi đánh bài rất vui vẻ. Mẹ Chu chỗ nào cũng bị bạn chơi bài ghét bỏ vì chơi kém rất cuộc có thể chơi mệt nhưng vui vẻ ngay trong nhà mình. Đương nhiên nếu Thiên Viễn cố ý nường tay, hoặc lúc thật sự không có cách nào khác sẽ để chồng và con trai xem bài giúp, thế là vui vẻ cả làng.

Đêm đã khuya, cả người được một đôi tay rắn chắc vây quanh, tham lam hưởng thụ sự ấm áp khi được chở che. Cứ như là mơ vậy! Thiên Viễn biết mình đã mất hoàn toàn kiểm soát mà sa vào. Nhưng dù sao đây cũng không phải nhà của y. Hết thấy những thứ này không thuộc về mình. Nghĩ đến nhà, Thiên Viễn không khỏi rùng mình.

Chu Kiến bị động tĩnh rất nhỏ trong ngực làm bừng tỉnh, vòng chặt tay lại. “Lạnh không?”

Thiên Viễn lắc đầu ôm lấy cổ hắn, dán mặt vào đó. Đúng là vẫn còn phải về nhà nữa.

...

Tàu sắp khởi hành, Chu Kiến đứng ngoài cửa sổ giữ chặt tay Thiên Viễn dặn dò: “Tối nhà nhớ gọi điện cho tôi, còn có... mau trở về nhé!”

Thiên Viễn nhìn hắn chăm chú, nhẹ nhàng gật đầu. Tàu chạy, Thiên Viễn không ló đầu ra ngoài xem nhưng y biết rõ quả dưa ngốc kia nhất định đang đứng nhìn cho tới khi không thấy tàu đâu mới thôi. Khóe miệng đang cười, mũi lại chua xót.

...

Tàu dừng lại, trời đã sẩm tối. Thiên Viễn bất an kéo hành lý tìm một chiếc taxi. Lúc trên tàu y gọi điện nói mẹ cho xe tới đón, không nghĩ tới giọng nói của mẹ lãnh đạm thốt lên rằng tự y bắt xe về. Tuy rằng tình cảm mẹ con của hai người không thân mật cho lắm, nhưng ít ra cũng không lạnh lùng như vậy chứ? Có phải mẹ y bị bệnh không? Hay trong nhà xảy ra chuyện? Dọc đường đi tinh thần Thiên Viễn hoảng loạn, thật vất vả mới tới nhà, y vội bước về phía căn biệt thự xa hoa nhà mình.

Cổng chính được sơn đen đang mở rộng, cánh cửa nặng trĩu của đại sảnh cũng vậy. Xảy ra chuyện gì rồi? Bình thường cửa trong cửa ngoài đều đóng chặt, ngay cả các phòng cũng lắp đặt điện thoại nội bộ. Thiên Viễn do dự đi vào. Trong đại sảnh giống như hầm băng, trên đồ đạc xa hoa trong nhà đều dán giấy niêm phong, tranh chữ trên tường cũng không còn, tấm thảm đắt tiền cũng bị cuốn lại. Trên đất bày la liệt đồ vật này nọ.

“Mẹ! Xảy ra chuyện gì vậy?” Bối kinh ngạc, giọng nói Thiên Viễn lạc cả đi.

Người phụ nữ với cơ thể khô gầy đang ngồi trên sofa hút thuốc không ngẩng đầu lên. “Con đã về rồi à, cũng được. Dù sao sớm muộn gì con cũng phải biết.” Gí điều thuốc xuống mặt bàn thủy tinh, mẹ Thiên Viễn ngẩng đầu nhìn con, giọng nói không kinh hoàng cũng chẳng bi ai: “Con bồ nhí của lão ba chết tiết của con bán đứng ông ta, ba trăm vạn tiền đầu tư đều bỏ sông bỏ biển cả. Hàng tồn kho của công ty không đủ trả ngân hàng, vừa thấy tình thế chuyển xấu lão ba liền ôm mấy trăm vạn tiền hàng bỏ trốn! Chủ nợ báo lên pháp viện, tài sản của chúng ta đều bị phong tỏa cả rồi.”

Thiên Viễn giống như đang nghe chuyện ‘Nghìn lẻ một đêm’(*), hơi giật mình nói không nên lời.

(*) Gốc là ‘thiên phương dạ đàm’, ý chỉ chuyện hoang đường, khó tin.

“Con trai! Đừng ử rữ như vậy! Mẹ con năm đó không phải cũng dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng sao? Cũng may là mẹ đã li hôn với tên chết tiệt kia, hai tên nhãi kia mẹ cũng đá ra ngoài luôn! Việc tới nước này mẹ cũng không giấu con làm gì, trong tay mẹ vẫn còn ít vốn, việc này không ai biết cả. Việc học của con cũng ngừng lại đi, đọc lắm sách vở vào rồi cuối cùng có ích gì chứ! Về nhà giúp mẹ, mấy mẹ con ta cùng chung tay xây dựng, mẹ không tin không thành công.”

Thiên Viễn chậm rãi ngồi xuống đối diện mẹ mình, hai tay đặt trên đùi. Thật lâu sau, Thiên Viễn liếm liếm môi, gian nan mà kiên định nói: “Việc buôn bán mẹ có thể tìm người hợp tác, không phải không có con thì không thể!”

“Nói vậy! Người ngoài làm gì bằng con trai mình chứ! Em trai đang học trung học của con cũng nghỉ luôn đi! Con làm bác sĩ thì kiếm được bao nhiêu tiền chứ!” Bà cuồng loạn rống mắng nhưng không nhận được phản ứng gì của con trai, Thiên Viễn chậm rãi đứng lên, ba lô còn đeo trên lưng, hành lý còn xách trong tay. Thân thể bị gió lạnh thổi phát run giờ phút này biến thành xương tủy lạnh như băng.

“Mày đi đi! Đi rồi đừng về nữa! Đừng hi vọng tao cho mày một xu nào!”

Ra khỏi cổng chính, rời khỏi nơi mình đã từng được sinh ra và lớn lên, mỗi góc đều lưu lại những đắng cay ngọt bùi mà bản thân đã trải qua. Thiên Viễn không quay đầu lại, bởi y không muốn để nước mắt mình rơi trên nơi gọi là nhà mà y vĩnh viễn không quay lại này.

Tàu gào thét chạy lướt qua trước mặt, Thiên Viễn kéo hành lý vô mục đích đi dọc tuyến đường sắt. Gió lạnh xối vào ngực, ngay cả một chút hơi ấm nhỏ nhoi cũng không có.

...

Trong tiệm McDonlad’s người đến người đi, một chàng thanh niên đẹp trai đang ngồi bên cửa sổ lo lắng nhấp nhẩm đợi người nào đó. Bỗng nhiên anh vui sướng phát hiện tâm can bảo bối của mình đã đẩy cửa bước vào, hết nhìn đông lại ngó tây tìm anh! Giờ tay lên, Mạc Ngôn vui sướng lộ ra hai lúm đồng tiền thật to.

Lúc nhận được điện thoại, Lưu Tiểu Nguyên vốn không muốn tỏ ra vui vẻ để anh cảm thấy bản thân cũng vô cùng nhớ anh, nhưng mà cũng một tuần không gặp chứ ít gì; thật bỏ còn có thể hầm nát bấy như tương nữa là. Sau khi hôn gió mấy cái qua điện thoại, cậu chuồn ra khỏi nhà như có lửa đốt mông.

Ngồi xuống trước mặt Mạc Ngôn, Lưu Tiểu Nguyên bỗng nhiên cảm thấy hơi lúng túng. Cứ chín giờ mỗi tối cậu liền vội vã chui về phòng, mục đích là nói chuyện điện thoại với Mạc Ngôn. Có lẽ là lâu không gặp mặt nên nói toàn chuyện sến súa, nói mãi tới khi Mạc Ngôn mặt đỏ tìm đập, mồ hôi túa ra mà cúp điện thoại mới thôi. Nhưng thật sự ngồi chung với nhau thế này, Lưu Tiểu Nguyên lại thấy luống cuống.

“Sao lại hẹn chỗ này chứ? Người đến người đi thật đông.” Lưu Tiểu Nguyên nhỏ giọng oán giận, khóe miệng tủm tỉm nhìn Mạc Ngôn, nhiều ngày không thấy người này thật là nhớ.

Mạc Ngôn ghé vào tai cậu nói một cách mờ ám: “Nếu không chúng ta đổi tới nơi không có ai nhé?”

Nếu không phải thường xuyên có các anh chị, cô dì, chú bác đi qua thì Lưu Tiểu Nguyên rất muốn nhéo nát da mặt dày như tường thành Tây An của anh. Nhưng ngấm lại một tuần anh bị thử thách như vậy nên liền tha thứ lần này.

Mắt Mạc Ngôn dán trên người Lưu Tiểu Nguyên. Gương mặt gầy gầy tái tái giờ đã hồng hào trở lại, cổ hơi cúi xuống, sợi tóc màu nâu bao lấy, ý muốn in môi xuống đó ngày càng mãnh liệt. ‘Anh muốn hôn em.’ Mạc Ngôn dùng nước đọng trên ly cola viết xuống bàn.

Mắt Lưu Tiểu Nguyên đỏ bừng! Người này còn giả vờ nghiêm túc! Được! Xem ai sợ ai?

Lưu Tiểu Nguyên cười tủm tỉm nghiêng mặt qua, thiếu chút nữa đụng vào chóp mũi Mạc Ngôn. Lần này đến lượt Mạc Ngôn đỏ mặt. Anh xấu hổ tựa vào chỗ ngồi, cúi gập nhìn tên nhóc lưu manh đang ngồi cười vô lại trước mặt.

“Đúng rồi, hôm nay anh gặp Thiên Viễn. Ở trường học.” Thở phào nhẹ nhõm, Mạc Ngôn nói.

“Cậu ta không về nhà à?”

“Anh thấy cậu ấy đi học lại thì đúng hơn, kéo hành lý vào ký túc xá rồi.”

“Ồ?” Sắp năm mới rồi mà tên này bị thần kinh gì thế nhỉ? Lưu Tiểu Nguyên mở lớn đôi mắt to.

Người xung quanh rời đi, Mạc Ngôn mỉm cười nhìn Lưu Tiểu Nguyên. “Anh có người bạn làm ở bệnh viện đa khoa, hôm qua cậu ấy nghỉ phép về quê chơi, nhờ anh trông phòng giúp. Ừm, cùng anh tới đó trông được không? Ngay sau tiệm này không xa lắm.”

Ha ha! Em chỉ biết anh là tên sắc lang bụng dạ xấu xa! Lưu Tiểu Nguyên âm thầm dùng lời lẽ chính nghĩa lên án, ra tới cửa miệng cũng là: “Anh là đồ cáo già! Anh tìm người ta là vì chuyện này chứ gì!”

Mạc Ngôn cúi đầu cười.

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Tới ngã ba đường, sau khi vòng vèo mấy lần trong con hẻm nhỏ, hai người rốt cuộc tìm thấy mục tiêu trên lầu của một tòa chung cư không cũ không mới. Lưu Tiểu Nguyên kích động, hưng trí bừng bừng giả làm cảnh sát chống khủng bố. Cậu giơ ngón tay làm súng tự động nhìn ngó xung quanh, không thấy ai chú ý liền phát tay với Mạc Ngôn, miệng hô: “Go! Go!” Mạc Ngôn đỡ khóc đỡ cười đi theo sau cậu đồng thời nhận lấy ánh mắt buồn cười của người qua đường.

Hành lang rất hẹp, Mạc Ngôn đứng trước cửa sắt bảo vệ mở cửa, Lưu Tiểu Nguyên cũng chỉ có thể đứng trên cầu thang nhìn ra xa. Mạc Ngôn sốt ruột, cái chìa khóa này xoay phải xoay trái mãi mà không mở nổi cửa. Lấy sai chìa khóa sao? Mạc Ngôn cẩn thận thử lại chùm chìa khóa trong tay. Đúng vậy! Thử lại một lần xem. Lưu Tiểu Nguyên hứng thú nhìn anh đổ mồ hôi ròng ròng.

Bác gái trên lầu đi chợ mua đồ ăn đã về, nhìn hai thanh niên xa lạ đang nhỏ giọng nói chuyện rồi dưng chạm cửa nhà người ta, tính cảnh giác lập tức nổi lên. Nhưng lại không dám lỗ mãng lên tiếng hỏi, đành phải vừa đi lên lầu vừa cẩn thận quay đầu lại nhìn. Lưu Tiểu Nguyên đảo mắt, nhìn cái gì mà nhìn! Không thấy người ta không mở được cửa sao! “Đại ca, lâu rồi anh không hành nghề hay sao mà chân tay lóng ngóng như vậy chứ! Không sao, để em trông chừng, anh cứ từ từ mở.”

Bác gái vừa rời bước không ra tiếng khi nghe câu này liền lập tức chạy vút lên lầu trên. Mạc Ngôn tức giận, hung hăng trừng mắt liếc cậu.

Cửa cuối cùng cũng mở được, Lưu Tiểu Nguyên cười ngả ngớn bị Mạc Ngôn túm vào phòng. Vừa vào trong, Mạc Ngôn liền nghiêm mặt lại, ôm Lưu Tiểu Nguyên đặt trên đùi đánh đòn. Lưu Tiểu Nguyên cười khúc khích xin tha, giãy giụa muốn xuống. Mạc Ngôn kéo cậu vào trong ngực hung hăng xoa nắn, cắn chóp mũi cậu. “Tên bại hoại này, nhớ anh không?”

Lưu Tiểu Nguyên không nói lời nào, ngẩng mặt cọ cọ cằm anh.

Nụ hôn nhẹ nhàng dần dần biến thành đoạt mất hô hấp của người khác, những lời rên rỉ châm lên ngọn lửa dè nén trong lòng. Mạc Ngôn ôm cậu bước vào buồng trong, nơi có thứ mà bọn họ hiện tại rất rất muốn – một chiếc giường không lớn nhưng thoải mái. Rốt cuộc có thể để bảo bối yên tâm thoải mái nằm trên giường mềm mại rồi. Mạc Ngôn vừa vui mừng vừa xót xa, ngay từ đầu mình đã không cho cậu một hoàn cảnh thoải mái an toàn, hiện tại nằm trên giường của người khác trong phòng của người khác, rất uất ức cho cậu.

Dùng đôi môi hạ xuống tình yêu sâu đậm và sự áy náy của bản thân, Mạc Ngôn chỉ có thể biểu đạt như vậy. Lưu Tiểu Nguyên cười thỏa mãn, ôm lấy cổ anh. Lắng nghe nhịp đập trái tim của nhau, đó là âm thanh đẹp nhất trên thế gian này.

Tiếng đập cửa ‘thình thình’ khiến bọn họ hoảng sợ, Mạc Ngôn vội vàng dừng lại động tác cởi quần áo, Lưu Tiểu Nguyên cả người phiếm hồng nằm trên giường, vừa nghe tiếng đập cửa liền sợ hãi ‘A!’ lên một tiếng. Mạc Ngôn luống cuống giúp cậu mặc quần áo rồi sửa sang cửa mình, khép cửa buồng trong cẩn thận mới ra mở cửa. Cửa đang bị đập ‘thình thình’. Mạc Ngôn về không yên mở cửa, trước cửa là một đám các bà cô mang vẻ mặt cảnh giác mà đứng đầu là một bà cụ.

“Cậu đang làm gì ở đây? Cậu vào bằng cách nào?”

Mạc Ngôn nhất thời không biết phản ứng ra sao, giọng nói như đang chất vấn tội phạm thế này anh chưa từng gặp. Nhưng một lúc, Mạc Ngôn nhẹ nhàng nói: “Đây là nhà của bạn cháu, cháu có chìa khóa phòng. Cậu ấy không có nhà nên cháu tới trông coi giúp.”

Bà cụ đứng trước tỉ mỉ quan sát Mạc Ngôn, có chút do dự. Dù sao người đứng trước mặt này rất có học thức, rất có phong độ, quan trọng là... rất đẹp trai; kẻ trộm nào có bộ dạng như vậy chứ?

(Sky: Á khẩu với người này!)

Bà quay đầu lại nhìn bác gái đưa tin lúc nãy, bác gái mau chóng tố giác: “Đúng vậy! Tôi thấy cậu ta mở cửa, còn có một cậu bé gọi cậu ta là đại ca mà!”

“Đây là thẻ nhân viên của cháu, mọi người có muốn gọi điện điều tra nữa không?” Mạc Ngôn cảm thấy tính tình của mình ngày càng tốt ra thì phải.

Xác định người trước mặt không phải là kẻ vào nhà ăn trộm, thái độ của bà cụ cũng hòa nhã ít nhiều. “Đồng chí này, cậu đừng hiểu lầm! Hiện tại đang dịp Tết âm lịch, bảo vệ an toàn của tòa nhà là trách nhiệm hàng đầu mà. A, còn có...” lập tức chìa ra tờ giấy nhỏ. “Cậu là bạn của Trương Chí Minh, vậy tiền điện nước tháng này cậu nộp thay cậu ta đi.”

Sau lưng vang lên tiếng cười của Lưu Tiểu Nguyên, Mạc Ngôn mau chóng nắm tay lại rồi dùng hai mươi mấy năm tu dưỡng của mình áp chế cơn tức giận sắp bùng nổ, lôi bóp tiền ra khỏi túi.

Hỗn loạn qua đi, trong không gian yên tĩnh lan tràn một chút u buồn nhạt nhòa. Lưu Tiểu Nguyên cúi đầu gối lên đầu gối Mạc Ngôn, Mạc Ngôn vuốt ve tóc cậu, hai người cứ ngồi yên lặng như thế thật lâu.

...

Cửa phòng ký túc xá bị lật giấy niêm phong đang khép hờ, Thiên Viễn cứng còng ngồi bên giường, ánh mắt đại cả ra cúi xuống đất. Đã là hai mươi lăm tháng Chạp, mọi người về nhà cả rồi – phòng ký túc xá trống trải lạnh như băng. Hôm đó khi rời khỏi nhà, y đã đi dọc đường ray cả một đêm, những cảm xúc không tên, lúc là bi phẫn, lúc là oán giận, thậm chí y nguyện tin rằng những chuyện này chỉ là một cơn ác mộng. Sau hừng đông, tinh thần và thể xác mệt mỏi, Thiên Viễn mới bình tĩnh lại rồi cuối cùng cũng nghĩ ra. Đường do mình chọn, phải dựa vào bản thân mà bước tiếp.

Việc đầu tiên làm khi trở lại Bắc Kinh chính là đến ngân hàng kiểm tra số dư trong thẻ tín dụng của mình. Thiên Viễn thậm chí đã ảo tưởng rằng người ba đang đào tẩu của mình sẽ để lại cho y một khoản tiền đủ chi trả học phí. Nhưng y phải thất vọng, trong tài khoản chỉ còn hơn một nghìn đồng. Sau khai giảng phải nộp học phí, tiền sách, tiền ăn, tiền trọ rồi đủ loại phí khác; trước kia những thứ này đối với Thiên Viễn chỉ là những con số đơn thuần, nhưng hiện tại y mới thấy được áp lực trầm trọng của chúng. Làm sao bây giờ? Sinh viên nghèo có thể xin học bổng, nhưng mình cũng như thế sao? Dùng tin đồn và tự tôn của gia đình đối lấy tiền, làm như thế được sao? Thiên Viễn siết chặt nắm tay lại.

...

Nhận được điện thoại của Lưu Tiểu Nguyên, Chu Kiến lập tức chạy tới trường. Không phải cậu ấy về nhà sao? Sao đột nhiên trở lại vậy? Về nhà rồi cũng không gọi điện thoại cho mình, gọi đi cũng không bắt máy. Thiên Viễn, rốt cuộc cậu xảy ra chuyện gì rồi?

Cửa phòng khóa, Thiên Viễn không có ở đó. Chu Kiến mở cửa ra nhìn thấy hành lý của Thiên Viễn ném trên mặt đất, chưa mở ra. Cậu ấy đi đâu rồi?

Trời dần tối, Thiên Viễn giống như chưa từng xuất hiện ở đây; nếu không phải hành lý của y còn trên mặt đất, Chu Kiến cơ hồ sẽ nghĩ rằng đây là trò đùa dai của Lưu Tiểu Nguyên. Sau khi canh ở ký túc xá suốt một đêm, Chu Kiến đâm ra nóng nảy. Trong khuôn viên trường, trong phòng bạn học, cơ hồ tìm khắp mọi nơi có thể nhưng Thiên Viễn giống như bốc hơi khỏi mặt đất.

Vài ngày trôi qua, nơi nào có thể Chu Kiến đều lục tung cả lên. Báo cảnh sát, có ích gì không? Mỗi ngày ở Bắc Kinh có trên trăm người mất tích! Thiên Viễn! Rốt cuộc cậu đã đi đâu? Ngồi trên bậc thang ở ký túc xá, Chu Kiến bồn chồn không nghĩ được gì nữa.

...

Thời gian gần đêm trừ tịch là thời điểm bận rộn nhất của người kinh doanh, quanh cảnh trong thành phố xa hoa truy lạc thể hiện sự phồn hoa, hưng thịnh của một thời đại. Trước cửa một quán bar có bảo vệ đứng thẳng trông coi, bên trong lại ồn ào, âm nhạc bật lớn hết cỡ, mọi người điên cuồng lắc lư theo những tiết tấu cuồng dã, dưới ngọn đèn nhấp nháy nhìn như một thế giới quỷ mị. Thiên Viễn mặc quần áo phục vụ bưng một khay bia và đồ uống xuyên qua đám đông. Gương mặt tái nhợt dưới ngọn đèn lộ vẻ vô cùng tiêu tụy.

“Này! Cậu em kia hình dáng không tồi nhỉ? Trắng trắng nõn nõn.”

“Anh già rồi, người ta sẽ không thèm liếc mắt đâu.”

“Shit! Mà có tin chỉ cần có tiền thì đàn ông nó cũng tiếp không?”

Một đám trai gái ngồi quanh bàn vừa chơi đùa vừa nhìn Thiên Viễn mà cợt nhả. Thiên Viễn giả vờ không nghe thấy; mấy ngày ở đây đã khiến y hiểu ra rằng cách tốt nhất để ứng phó với nơi này chính là làm ra vẻ mất ngơ tai điếc. Y nhanh chóng đặt những thứ trong tay xuống bàn, xoay người rời đi.

“Này, cho anh hỏi một chút, tiếp đàn ông thì bao nhiêu tiền?”

Một bàn tay thành lĩnh bóp đùi Thiên Viễn, Thiên Viễn kinh sợ kêu một tiếng, người thanh niên vốn dĩ kiêu ngạo đương nhiên không chịu nổi khuất nhục như vậy, không hề nghĩ ngợi vung tay vả cho tên kia một cái vào mặt.

“Mày dám làm phản!”

“Mày chán sống rồi!”

Không nghĩ tới việc thanh niên này ra tay đánh người, đám nam nữ kia cũng sốt một chút rồi xốc bàn xông cả lại. Thiên Viễn bị đẩy dưng vào cạnh bàn, ly rượu bị xô đổ, vỡ ra đâm vào tay y. Máu chảy đầm đìa.

Người trên sàn nhảy mau chóng vây lại chỗ này, ông chủ cũng vội vàng chạy tới, không hỏi một tiếng mà vượt qua Thiên Viễn bày ra khuôn mặt tươi cười với người đàn ông đang tức giận tận trời kia. “Ngũ gia Ngũ gia, xin bớt giận. Tên nhóc này mới tới không hiểu quy củ. Mấy ngày nay bận quá! Tạm thời tuyển được người cũng chưa kịp dạy dỗ gì đã đưa ra làm việc, tôi cũng không còn cách nào khác! Thế này đi! Hôm nay phí của mấy ngài tôi sẽ chịu hết. Ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ dạy dỗ cậu ta! Nếu không sẽ tới nhà nhận tội với ngài!”

Đầu Thiên Viễn ong ong; bị buộc cúi thấp đầu nhận lỗi như thế nào, bị người trước mặt vừa mắng vừa trộm lời đi như thế nào, Thiên Viễn không nhớ rõ. Mãi tới khi ngồi trong văn phòng của ông chủ, những tiếng nhục mạ dè tiện vẫn còn vang bên tai, Thiên Viễn bịt chặt miệng vết thương đang đổ máu, cả người lạnh run.

Cửa nhẹ nhàng mở ra, ông chủ bước vào. Nhìn Thiên Viễn ngồi trên sofa, ông thở dài, lời bông băng y tế từ trong ngăn tủ ra dán lên miệng vết thương.

“Ông chủ, cháu xin lỗi.”

“Cậu bé này, chú biết đây không phải lỗi của cháu. Đám khốn kia là những kẻ lưu manh sống tạm bợ, cháu không thể dưng vào! Cái gì cho qua được thì cho qua, đừng để trong lòng. Haiz!”

Thiên Viễn cắn chặt răng, không cho nước mắt chảy ra. Ông chủ rút tiền trong túi ra nhét vào tay Thiên Viễn. “Cậu bé, chú biết thế này là bất công với cháu. Nhưng cháu phải đi thôi, tên khốn này thường xuyên tới đây, thấy cháu ở lại sẽ gây rắc rối cho cháu! Nói sao thì nơi này cũng không phải chỗ thích hợp cho một sinh viên trong sáng như cháu, về nhà ăn Tết đi! Hôm nào qua Tết thì gọi điện thoại cho chú. Chú có người anh mở siêu thị, cháu tới đó làm nhân viên thu ngân gì đó tuy kiếm không được nhiều tiền như nơi này nhưng cũng đủ dùng.”

Thiên Viễn nắm chặt xấp tiền mặt kia, nước mắt ủy khuất rơi xuống. Ông chủ vỗ vỗ vai y. “Chú là kẻ thô kệch, không nói được lời nào dễ nghe cả. Nhưng chú biết một điều rằng, ai sống ở đời cũng có số mệnh cả rồi, rỗng dù ở trong ao tù nước đọng cũng có thể thăng thiên, còn cá chạch cho dù cháu thả nó ra đại dương mệnh mông cũng phải chịu kiếp bị người ăn mà thôi. Cậu bé à, cháu còn trẻ tuổi! Chịu chút đau khổ coi như được một bài học đi! Phấn chấn lên nào!”

...

Gió lạnh thấu xương, Thiên Viễn chậm chạp trở lại trường học. Sờ soạng mở cửa trong bóng đêm. Đột nhiên, đèn trong phòng vụt sáng, Chu Kiến cơ hồ lao như bay tới đứng ở cửa. Thiên Viễn sửng sốt một chút, lặng lẽ lui cánh tay bị thương vào ống tay áo. Trong lòng chua xót không chịu nổi nhưng trên mặt lại làm như không có việc gì mỉm cười. “Sao cậu lại biết tôi ở đây? Tới lúc nào vậy?”

Mắt Chu Kiến sáng quắc khiến Thiên Viễn sợ tới mức mở to hai mắt. Ánh mắt nhìn thẳng y, Thiên Viễn hoảng hốt, cúi đầu cười gượng. “Sao lại nhìn tôi như thế? Cứ như thẩm vấn kẻ trộm vậy.”

“Cậu đã đi đâu?”

Giọng nói trầm thấp của Chu Kiến khiến lòng Thiên Viễn chua xót. “Không đi đâu, đi chơi chút thôi.”

Ánh mắt Chu Kiến tràn ngập thống khổ, giọng nói vì đè nén quá mức trở nên run rẩy. “Cậu có biết tôi đợi cậu ở đây ba ngày không? Cậu có biết tôi suýt chút nữa lật tung cả trường học lên tìm cậu không? Cậu có biết tôi đã báo cảnh sát không?”

Thiên Viễn ngẩng đầu lên, gương mặt đẹp trai của Chu Kiến hiện lên vẻ thống khổ đang xoay nghiêng, sắc mặt tái xanh.

“Thực xin lỗi...” Có chút ảm áp vì được quan tâm nhận nhạo trong lòng, trong đầu, Thiên Viễn nhẹ giọng xin lỗi.

“Tôi không nghe cái này! Cậu nói cho tôi biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? mấy ngày nay cậu đã chạy đi đâu?” Chu Kiến vô cùng lo lắng bắt lấy cánh tay Thiên Viễn. Thiên Viễn bị làm đau rút tay ra, lúc này Chu Kiến mới phát hiện trên tay y đang bó thuốc. “Sao lại thế này?” Chu Kiến nóng nảy cầm cánh tay bị thương của y.

Thiên Viễn cười nhẹ. “Không cẩn thận nên bị vậy, không sao đâu. Hai ngày này tôi đi làm thuê, bao ăn bao ở tiền công cũng khá nên không về đây. Tôi có biết cậu chờ tôi ở đây đâu?” Thiên Viễn mệt mỏi ngồi trên giường, trong phòng không có chút nước nào. Kỳ thật bên ngoài cũng chỉ có nước lạnh.

“Làm thuê?” Chu Kiến mê man nhìn Thiên Viễn.

Thiên Viễn cười cười. “Đúng vậy, làm thuê. Tôi phải tự nuôi sống bản thân rồi. Ba mẹ tôi ly hôn, hai người bọn họ không ai cho tôi một xu nào. Kỳ nghỉ đông tôi phải ở đây kiếm đủ học phí và tiền sách học kỳ sau, còn sinh hoạt phí nữa. Nên thành ra thế này.”

Chu Kiến kinh ngạc trợn mắt há hốc miệng, ngây người một hồi, hần nhẹ nhàng ôm Thiên Viễn, ghé vào tai y nói nhỏ: “Vì sao không nói với tôi? Vì sao không tìm tôi?”

Thiên Viễn nâng tay vịn cánh tay hắn, cậu cũng do ba mẹ chu cấp mà! Cậu có thể có cách nào đây?

“Đi, theo tôi về nhà!” Chu Kiến kéo Thiên Viễn đi.

Thiên Viễn đột nhiên giãy ra. “Không, tôi không đi. Cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng tôi không thể lại tới nhà cậu được.”

“Vì sao?” Chu Kiến gào thét. “Cậu chỉ vừa mới đi khỏi, vì sao không thể trở lại chứ? Chẳng lẽ cậu thật sự muốn ngồi trong phòng một mình mà mừng năm mới sao?”

Thiên Viễn đỏ mặt, lần trước tôi tới với tư cách bạn của cậu, tôi có thể ở nhà cậu hưởng thụ sự chăm sóc ân cần của ba mẹ cậu. Nhưng hiện tại tôi không có nhà để về, tôi tới dưới cái bóng của kẻ ăn xin sống nhờ nhà người ta cậu có hiểu không?

“Cậu đừng nói nữa, tôi nói không đi là không đi!” Thiên Viễn vùng vằng.

Chu Kiến nổi giận, không quan tâm y có chịu hay không, cứ kéo y đi.

Thiên Viễn ra sức giãy giụa. “Tôi không đi, cậu buông tay ra... Ô ~” Lời kháng nghị bị chặn lại, Thiên Viễn sợ tới mức mở to hai mắt nhìn. Cậu ấy... hôn mình?

Chỉ là đơn giản chạm môi, thậm chí có thể nói trong tình thế cấp bách như vậy Chu Kiến thật sự không tìm ra cách gì bịt miệng y lại. Thiên Viễn nhanh chóng xoay người qua, mặt nóng như bàn ủi. Chu Kiến cũng không chịu nổi, ngồi bên giường, hai tay xoa xoa đùi, không ngừng liếm môi. Bỗng nhiên hắn đứng lên, kéo cả hành lý và tay của Thiên Viễn. “Theo tôi về nhà.”

“Đã bảo tôi không đi mà! Cậu...”

Chu Kiến quay đầu lại nghiêm túc nhìn y. “Muốn làm một lần nữa phải không?”

Thiên Viễn kinh ngạc không dám nói nữa, bị Chu Kiến lôi cả người và đồ đi.

...

Ánh nến đêm trừ tịch hết sức trang nghiêm, trong sảnh chính Lưu gia, bài vị của tổ tông sắp thành hàng đặt ở giữa. Một bộ khôi giáp tinh mỹ màu trắng được xếp nghiêm chỉnh đặt cạnh bài vị, phía sau khôi giáp là một lá cờ màu trắng hình tam giác. Đó là soái kỳ trong bát kỳ quân đội thời Mãn Thanh. Cả nhà lớn nhỏ đều thay trang phục Mãn Thanh, đây là một ngày lễ vô cùng long trọng trong năm, cũng là thời khắc trang nghiêm nhất. Ông nội dâng hương trước, sau đó là bác cả đã qua tuổi năm mươi của Lưu Tiểu Nguyên, con trưởng của Lưu gia. Mỗi khi tới thời gian này cũng chính là tới thời khắc vinh quang Lưu Tiểu Nguyên sâu sắc cảm nhận được tầm quan trọng của bản thân. Lưu Tiểu Nguyên có ba người bác, mười hai người chị em. Tuy rằng ba của Lưu Tiểu Nguyên là con trai út trong nhà nhưng Lưu Tiểu Nguyên cậu đích thực là cháu đích tôn của dòng họ. Sau khi bác cả dâng hương là lượt của Lưu Tiểu Nguyên.

Là trưởng tôn, đứng hàng tôn sùng thứ ba trong nhà, Lưu Tiểu Nguyên thẳng cổ, hai tay cầm hương, cung kính hành lễ dâng hương lên tổ tông. Danh hào Diệp Hách Na Lạp(*) trên bài vị lộ ra sự tôn quý giữa làn khói mờ ảo.

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Sau khi gọi điện thoại nói vài câu đơn giản với ba mẹ, Chu Kiến không suy nghĩ gì kéo Thiên Viễn vào xe. Sóng vai ngồi ở băng ghế sau, Chu Kiến ôm thắt lưng Thiên Viễn thật chặt. Thiên Viễn bị ôm rất mất tự nhiên, muốn cử động cũng không được. Chu Kiến chết tiệt, cậu cho rằng đang bắt kẻ trộm sao? Chu Kiến kéo cánh tay bị thương của y, cúi đầu rầu rĩ nói: “Còn đau không? Để tôi xem được không?”

Thiên Viễn liếc hắn một cái, dỗi không nói câu nào, trong lòng lại như vùng đất lạnh gặp tiết trời mùa xuân đang dần trở nên vừa ấm vừa xấp.

...

Trong thang máy không có ai, hai người đứng song song, Chu Kiến ngửa đầu nhìn bảng số. Thiên Viễn từ từ nói: “Chu Kiến, cậu không lo lắng cảm nhận của tôi sao?”

Chu Kiến xoay người đứng trước mặt nhìn chăm chăm y, nói từng chữ từng chữ một: “Thiên Viễn, tôi yêu cậu. Cho nên hãy để tôi chia sẻ cùng cậu. Mặc kệ là tốt hay xấu, có cậu thì phải có tôi.”

Thiên Viễn vĩnh viễn không nghĩ ra mình sẽ được một người con trai tỏ tình trong tình huống như vậy. Y há to miệng không nói lên lời, tuy rằng đã biết rõ lòng nhau nhưng vẫn đỏ mặt. Thiên Viễn lắp bắp tìm lý do cho bản thân: “Không phải, không phải như thế. Nếu cậu cho rằng...”

Thiên Viễn sợ tới mức không dám nói tiếp nữa bởi vì tay Chu Kiến đang ôm mặt y, hơi thở nóng rực gần ngay lông mày và lông mi. Này! Tôi không nói còn không được sao? Đừng sát vào tôi gần như thế, đừng... hôn tôi.

Đôi môi vừa mới lại gần giống như bị điện giật mà tách ra, một chút ẩm áp chạm nhẹ liền khiến động tác của hai người cứng lại. Nhưng cảm giác tốt đẹp này rất hấp dẫn, không thể buông tha. Lại thăm dò, đụng chạm, tiếp nhận, trần trọc...

Thang máy ngừng, Chu Kiến không thèm nhìn, duỗi tay đề chốt mở cửa. Thang máy bắt động.

Nhân viên bảo trì thang máy hấp tấp chạy đến, thang máy xảy ra sự cố không đáng nói, cái chính là có hai đứa nhỏ đang ở trong đó, lỗi nặng như vậy ai mà không gấp cho nổi. Thở hồng hộc leo lên lầu mười bốn, đúng là làm khó cho người béo phì mà. Sau khi tới nơi cũng không dám chậm chạp, lao tới cửa thang máy hỏi rí rít: “Người bên trong nghe thấy không? Có sao không?”

Thực khó hiểu, cửa mở. Hai tên con trai to đầu không sút mề gì bước ra ngoài, chẳng qua mặt đứa nào cũng đỏ bừng. Những hàng xóm tốt bụng căn dặn ba Chu mẹ Chu cũng vừa chạy tới: “Về nhà để mấy đứa nằm nghỉ, đừng sợ gì cả. Nhìn xem đứa nhỏ bị dọa tới mức...”

Ba Chu mẹ Chu nghe tin đều sợ hãi, mãi tới khi nhìn thấy con trai và Thiên Viễn an toàn đi ra mới hết lo lắng. Không ngừng cảm ơn những hàng xóm tốt bụng thay hai đứa nhỏ, ba Chu oán giận đá thang máy. “Hai đứa sao không biết ấn chuông báo động hả?”

Chu Kiến cắn môi cười, Thiên Viễn vừa thẹn vừa quẫn, co người lại không biết làm sao cả. Mẹ Chu kéo tay Thiên Viễn, đau lòng nhìn đứa nhỏ mình yêu quý này. “Thiên Viễn, đừng nghĩ ngợi gì hết nhé. Chỉ cần cháu không chê thì cứ coi nơi này như nhà của mình. Chúng ta cứ mừng năm mới thật vui vẻ rồi sau này nói tiếp!”

Bữa cơm đêm trừ tịch – đêm ba mươi – thật phong phú. Ba Chu bưng chén rượu. “Thiên Viễn, đau khổ gì đó để nó lùì vào quá khứ đi! Xưa cũ đón mới, tương lai của cháu còn dài lắm! Cháu là bạn tốt của Tiểu Kiến, chính là một thành viên của gia đình này. Nào, chúc cháu năm mới vui vẻ!”

Thiên Viễn cung kính bưng chén rượu lên. “Cám ơn chú...” Muốn nói nhiều lắm nhưng đều tắc lại trong cổ họng, Thiên Viễn nói không lên lời.

Hai tay Chu Kiến bắm lấy đùi, mím chặt môi, gân xanh trên đầu nổi đuôi nhau nổi lên. Mẹ Chu phát hiện ra sự bất thường, buông đôi đứa đang không ngừng gấp đồ ăn cho Thiên Viễn xuống, sờ đầu con trai. “Tiểu Kiến, con làm sao vậy?”

Chu Kiến hạ quyết tâm, ngẩng đầu kiên định nhìn ba mẹ. “Ba, mẹ, có chuyện con muốn nói với ba mẹ. Hi vọng hai người có thể hiểu cho con.”

Ba Chu mẹ Chu thoáng nhìn nhau, thái độ nghiêm túc của con trai khiến bọn họ nghi hoặc. “Con nói đi, chuyện gì vậy?”

Thiên Viễn khấn trương nhìn Chu Kiến, y linh cảm chuyện Chu Kiến sắp nói có liên quan đến mình, nhưng rốt cuộc hần muốn nói gì?

Không yên lòng buông bát đĩa trong tay xuống, Chu Kiến khó khăn nuốt nước miếng, giọng nói không lớn nhưng vô cùng kiên định. “Con yêu Thiên Viễn, con muốn cùng cậu ấy một chỗ.”

“Chu Kiến...” Thiên Viễn hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại. Cậu! Sao cậu có thể...

Mẹ Chu như trút được gánh nặng, cười rộ lên. “Trời đất! Mẹ còn tưởng chuyện gì quan trọng lắm, không phải ba con đã nói rồi sao, đây chính là nhà của Thiên Viễn. Chỉ cần nó muốn, ở tới khi nào cũng được mà.” Nói xong lại gấp một miếng cá lớn đặt vào bát con trai.

Không khí ngưng trệ, ba Chu ngưng trọng nhìn con trai. “Tiểu Kiến, điều con vừa nói là ý này sao?”

Hai bên thái dương của Chu Kiến đỏ mề hời, mẹ Chu hoang mang nhìn chồng, rồi lại quay sang nhìn con.

“Không phải. Con...”

“Chu Kiến!” Thiên Viễn hét lên, đôi đũa trong tay rơi xuống đất.

“Cậu ra ngoài một chút, tôi có chuyện muốn nói!” Bắt lấy tay Chu Kiến, y rất sợ sau khi nói ra thì dù nói gì nữa cũng vô dụng. Ngụ ngốc, sao có thể nói với ba mẹ như vậy chứ, cậu muốn bọn họ tức chết sao?

“Không, để tôi nói xong đã. Sớm muộn gì cũng phải nói thôi.” Chu Kiến cố chấp ngồi xuống.

“Cậu điên rồi! Chu Kiến!” Thiên Viễn vô cùng hoảng sợ, liều chết ngăn hãm lại.

Ba Chu nghiêm túc nhìn Chu Kiến. “Tiểu Kiến, tốt nhất con nên nói cho rõ ràng.”

“Ba mẹ, con muốn nói rằng con yêu Thiên Viễn, con sẽ sống cùng cậu ấy cả đời này, con thương yêu cậu ấy!”

Không một tiếng động, hết thảy giống như dừng lại. Mẹ Chu lo sợ thấp thỏm há to miệng: “Tiểu Kiến, con đang đùa đúng không? Con và Thiên Viễn đều là nam mà! Sao có thể như vậy chứ!”

Giọng nói thê lương của mẹ khiến cả người Chu Kiến run lên, mẹ luôn luôn vui vẻ việc gì cũng không lo lắng giờ lại bi thương như thế. Nhưng việc tới nước này đã không còn đường lui nữa. “Mẹ, xin hãy nghe con nói. Con cũng không biết tại sao lại có thể như vậy, con không muốn ba mẹ thất vọng. Nhưng con không có cách nào không thích cậu ấy, không có cách nào buông tay. Đây là sự thật.”

Thiên Viễn suy sụp ngồi xuống, nội tâm trống rỗng.

“Tiểu Kiến, chuyện này rất đột ngột. Ba mẹ chưa chuẩn bị tâm lý, con phải cho ba mẹ chút thời gian để suy nghĩ.” Ba Chu nhíu chặt mày, thận trọng nói.

Ngoài cửa, tiếng nói cười ồn ào, tiếng nhạc rồi tiếng pháo mừng giao thừa hòa quyện lại khiến cho sự yên tĩnh trong phòng có vẻ càng thêm khó chịu nổi. Bàn cơm tươm tất đêm tất niên đã lạnh ngắt vẫn nằm trên bàn, cửa hai phòng ngủ đều đóng chặt lại.

Mẹ Chu ngồi trên giường lau nước mắt, sợ Thiên Viễn nghe thấy sẽ để ý nên không dám khóc thành tiếng. Ba Chu đứng ở ngoài ban công hút thuốc, nửa năm cai thuốc giờ lại hút.

Chu Kiến và Thiên Viễn ngồi cạnh nhau trên giường, ai cũng không nói gì. Chu Kiến nôn nóng cào cào tóc, mình thật lỗ mãng! Trước khi nói cũng không suy nghĩ cặn kẽ, tại sao không lo lắng tới cảm nhận và tình cảnh hiện tại của Thiên Viễn chứ! Bây giờ làm sao có thể khiến cậu ấy yên tâm ở lại nơi này chứ? Thiên Viễn nhìn Chu Kiến cười nhạt, cái tên ngu ngốc lỗ mãng này, nhưng cũng là người chân thành nhất. Cảm ơn cậu, có thể gặp được cậu và yêu cậu là may mắn của tôi.

Thiên Viễn quay đầu về phía Chu Kiến, cười nhìn hấn. “Đừng suy nghĩ lung tung nữa, tắm rửa rồi ngủ đi! Có chuyện gì mai nói sau.”

Chu Kiến nghĩ ngợi, sau đó đứng lên. “Được rồi, mai nói sau.” Mở cửa phòng tắm, quay lại cười xin lỗi Thiên Viễn. “Tại sao cậu không mắng tôi?”

Thiên Viễn say đắm nhìn gương mặt anh tuấn của Chu Kiến. “Chu Kiến, tôi yêu cậu.”

Chu Kiến mừng rỡ mở to hai mắt, bỗng nhiên có chút ngượng ngùng cười gãi đầu.

Nghe tiếng nước và tiếng hát vui mừng không kiềm chế được từ phòng tắm truyền ra, Thiên Viễn buồn bã nở nụ cười, vươn tay cầm lấy ảnh chụp ở đầu giường. Chu Kiến, cái này tôi mang đi. Nhẹ nhàng mở tủ quần áo ra, lấy hành lý của bản thân trong tủ âm tường. Nghĩ một chút, quay lại viết mấy chữ rón rén đặt trước cửa phòng ba mẹ Chu, lưu luyến nhìn thoáng qua, nói thầm cảm ơn rồi xách hành lý lên.

Ra khỏi tòa nhà, hướng về phía đường lớn. Đêm đã khuya, sắp giao thừa rồi, những ngọn đèn bên khung cửa sổ lộ ra sự ấm áp và vui mừng, mọi người đều ở nhà cùng người thân đón năm mới, còn mình đi đâu đây? Thiên Viễn ngơ ngẩn đứng ở ven đường, nhìn ngă tư trống trải, đâu mới là nơi mình đi?

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Trong phòng tắm, nước xối ào ào, Chu Kiến vẩy nước trên đầu, hôm nay có lẽ chính là ngày đáng nhớ nhất trong cuộc đời của mình. Ha ha cười khổ vài tiếng, Chu Kiến tựa vào vách tường sũng nước. Chưa từng biết thống khổ là gì, mấy ngày Thiên Viễn biến mất hẳn mới hiểu rõ được cảm giác nóng lòng là như thế nào. Rõ ràng hạnh phúc đã nằm trong tầm tay lại đột nhiên mất đi, sự đau xót này thực sự khó có thể vượt qua!

Nhưng sự lỗ mãng hôm nay phải xử lý thế nào bây giờ? Ba sẽ nói thế nào đây? Còn mẹ thì sao? Mẹ yêu quý Thiên Viễn như vậy cơ mà. Thiên Viễn nhất định rất buồn bực, cậu ấy thực sự bị tổn thương tột cùng rồi, lần này cậu ấy không thể không đi... Giống như có một ngọn lửa đang gặm nhấm tâm can, Chu Kiến vươn tay đóng vòi nước. Nghiêng tai lắng nghe, bên ngoài không có chút động tĩnh nào. “Thiên Viễn!”

Không có tiếng vang, Chu Kiến vội vàng mặc áo tắm chạy vọt ra ngoài. Phòng rất im ắng, Thiên Viễn không thấy đâu.

...

“Có phải em đang nằm mơ không? Sao lại có chuyện thế này chứ? Không phải em kỳ thị đồng tính luyến ái, chỉ là không chịu nổi việc nó xảy ra với con trai mình mà thôi!” Mẹ Chu khóc rống lên.

Ba Chu ngồi cạnh mẹ Chu, hi vọng an ủi vợ mình. “Anh nghĩ kỹ rồi, có thể chúng ta đã nghiêm trọng hóa vấn đề thôi. Từ nhỏ Tiểu Kiến làm gì cũng thuận buồm xuôi gió, nó thấy việc nào đúng chính là việc đương nhiên phải làm. Hiện tại Thiên Viễn gặp khó khăn, cần một trụ cột dựa vào; Tiểu Kiến lại là đứa lòng dạ rộng lượng. Lại nói, con trai trong thời kỳ trưởng thành vốn không phân biệt được đâu là tình bạn, đâu là tình yêu. Anh nghĩ chúng ta nên nói chuyện rõ ràng với con, hiểu rõ tình hình mới chỉ bảo được, từ từ để bọn chúng biết tình cảm thật của bản thân.”

Mẹ Chu lau nước mắt. “Chỉ mong giống như anh nói, nhưng đáng về kia của Tiểu Kiến... Anh không phát hiện mấy ngày Thiên Viễn mất tích nó vội muốn chết sao? Ngay cả nhà cũng không thèm về.”

Ba Chu nhăn mi lại. “Từ từ khai thông thôi, chuyện tình cảm không thể gượng ép được, hai đứa nhỏ này anh không muốn thương tổn một ai hết...”

Đột nhiên cửa ‘rầm’ một tiếng bị mở ra, Chu Kiến hốt hoảng xông vào. “Ba, Thiên Viễn đâu?”

Thấy vẻ mặt sừng sốt của ba mẹ, một chút hi vọng cuối cùng liền tan biến. Cậu ấy đi rồi! Cậu ấy đi rồi! Chu Kiến quay lưng chạy thẳng ra ngoài. Ba Chu phản ứng mau lẹ đuổi theo. “Tiểu Kiến! Con đi đâu? Quay lại cho ba!”

Chu Kiến vọt ra tới cửa bị ba lôi lại. “Ba, con muốn đuổi theo cậu ấy, cậu ấy đi rồi! Nếu không tìm thấy cậu ấy, con sẽ không trở về!”

Tiếng hô ghen ngào như dã thú bị thương, con trai gần như tuyệt vọng giãy khỏi tay mình khiến ba Chu cả kinh.

“Con đang nói lung tung gì vậy?” Ba Chu tức giận đẩy con trai vào nhà, nghiêm khắc nói: “Con muốn gọi tất cả mọi người vây lại đây xem náo nhiệt sao?”

“Ba!”

“Về phòng mặc quần áo vào! Ba đi lấy xe.” Ba Chu cầm áo khoác ra ngoài. “Chưa lâu lắm, hẳn là thằng bé không đi xa đâu.”

Chu Kiến lúc này mới nhận ra bản thân chỉ mặc một bộ áo tắm, ngay cả giày cũng không xỏ. Hắn nhanh nhẹn chạy về phòng mặc quần áo vào, quần bách lau khô nước mắt vội vàng đuổi theo sau ba Chu.

“Mẹ cũng đi...” Mẹ Chu vội vàng đi theo. Trên tay bà cầm tờ giấy Thiên Viễn để lại: ‘Thực xin lỗi, mong cô chú quên đi việc hôm nay. Chu Kiến chỉ muốn giúp cháu, giờ cháu biết đó là ý kiến thật sai lầm.’

Chiếc xe nhỏ nhỏ hòa vào dòng xe trên quốc lộ, lòng nóng như lửa đốt, không dám bỏ qua một góc ngãch nào. Những chiếc xe chạy như bay trên quốc lộ, vội vàng về nhà mừng năm mới. Thỉnh thoảng có người phía sau gấp gấp ấn còi, có nhiều xe trực tiếp vượt qua, ba Chu không thể không cẩn thận giữ vững tay lái. Chu Kiến hạ toàn bộ cửa xe xuống, nửa người ghé trên cửa mở to hai mắt tìm kiếm bóng dáng quen thuộc trong màn đêm ngoài kia. Một dãy phố, hai dãy phố, một con đường, mười con đường. Thiên Viễn, rốt cuộc cậu đi đâu rồi? Chu Kiến thầm gào thét trong lòng.

Đột nhiên có một bóng đen cuộn mình dưới ánh đèn ven đường thu lấy ánh mắt Chu Kiến. “Thiên Viễn! Dừng xe!”

Quốc lộ chật kín xe không phải nói dừng là có thể dừng, nhưng nếu không nhanh chân thì biết đi đâu tìm cậu ấy chứ! Chu Kiến không đợi xe dừng đã mở cửa lao ra.

“Tiểu Kiến!”

Tiếng phanh sắc nhọn nối tiếp nhau, tiếng kêu thê lương sợ hãi đồng thời vang lên. Chu Kiến với chiếc áo lông đỏ thẫm tựa như một ngọn lửa lặn qua mặt đường. Hai chiếc xe nối đuôi nhau dừng lại, ba Chu gần như mất kiểm soát đụng vào vòng bảo hộ ven đường. Chu Kiến lướt qua lan can đường hướng về phía người đang bị dọa choáng váng với màn nguy hiểm vừa rồi, ôm chặt lấy y. Ngoại trừ ôm chặt lấy đối phương, hai người không còn biết gì nữa. Thiên Viễn cảm giác được Chu Kiến đang run rẩy, lại không biết rằng cả người mình cũng tê liệt rồi. Nghe được tiếng gọi quen thuộc kia, thấy ngọn lửa đỏ ấy liều lĩnh chạy lại đây như thế nào, cũng thấy được chiếc xe kia đụng hẳn bay ra ngoài như thế nào!

“Chu Kiến... Chu Kiến...” Thiên Viễn run giọng kêu lên, Chu Kiến nằm trong lòng y ngày càng run rẩy hơn. “Chu Kiến!” Thiên Viễn hoảng sợ khi cảm giác được có chất lỏng ấm áp chảy trên tay, trên mặt mình. Thân thể Chu Kiến càng ngày càng nặng, dần dần gục xuống.

“Chu Kiến!” Tiếng kêu quặn thắt ruột gan xé rách màn đêm ngày giáp Tết.

...

Người một nhà ngồi vây quanh ở đại sảnh, người lớn một bàn, anh chị em một bàn. Tiếng cười nói vui mừng vẩn vút trong không gian. Lưu Tiểu Nguyên vừa mới đi đốt pháo về, Bắc Kinh đã sớm cấm đốt pháo nên lễ mừng năm mới hàng năm người nhà liền lái xe mang cậu đến địa điểm chỉ định để tên nhóc mê pháo này đốt cho đủ mới thôi. Tiệc rượu phong phú khiến Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy quá gấp qua gấp lại.

Chị ba mặc sườn xám màu vàng cười cười kéo cậu. “Tiểu Nguyên à! Mau lại đây! Thành thật nói với các chị xem, nửa năm học đại học có cô gái xinh đẹp nào viết thư tình hay tặng đồ vật gì đó cho em không?”

Chị cả bắt đầu gỡ cua, dùng muỗng nhỏ lấy gạch cua béo ngậy đưa tới miệng cậu. Lưu Tiểu Nguyên vừa bận rộn ăn gạch cua trong tay chị mình, cậu thích ăn nhất là thứ này, ăn mãi không ngấy; vừa tranh thủ lúc rảnh rồi cợt nhả: “Xem chị nói kìa. Nếu không có ai theo đuổi em, không ai khóc nháo chạy phía sau đòi theo em thì mặt trời mọc đằng Tây mất. Chỉ cần từ trường trái đất không loạn lên, Lưu Tiểu Nguyên đáng yêu chính là người gặp người thích!”

Cả nhà cười vang, chị cả thường ngày vẫn đoan trang khéo léo giờ vỗ ót cậu một chút. “Cái tật xấu này của em lúc nào mới sửa được đây? Càng lúc càng lớn rồi, đừng có lơ phớt suốt ngày nữa.”

Lưu Tiểu Nguyên le lưỡi. “Được, chị cả, ngày mai cứ để em ngồi xuống cái ngai vàng kia của chị ở cục Tài chính xem, chị xem em làm báo cáo như thế nào! Không phải chỉ cần giả bộ nghiêm túc, thâm trầm thôi sao? Em làm được.” Nói xong, Lưu Tiểu Nguyên bắt đầu đùa giỡn, vỗ vỗ bàn, trầm giọng xuống: “Mọi người, mọi người, chúng ta họp thôi! Hôm nay đề tài thảo luận chính của chúng ta là nên giải quyết vấn đề thiếu hụt tài chính của đồng chí Lưu Tiểu Nguyên như thế nào. Vấn đề hết sức nghiêm trọng.”

Mọi người bị chọc cười ha ha, ông nội giơ cao tay lên, cười tùm tùm mở miệng: “Nói vui vẫn là nói vui, nhưng chúng ta cũng nên quan tâm tới đại sự của Tiểu Nguyên.”

Ba Tiểu Nguyên cười nhẹ nói: “Ông nội à, Tiểu Nguyên vẫn còn nhỏ mà! Tháng Sáu năm tới mới tròn mười tám tuổi. Sốt sáng thế nào cũng phải đợi nó tốt nghiệp đã!”

Ông nội vuốt chòm râu bạc phơ, vẻ không cao hứng. “Ba chưa nói nó phải kết hôn ngay bây giờ! Ý ba là các con nên tìm người thích hợp với nó dần đi. À, phải nói thêm là giàu nghèo không quan trọng, cốt lõi chính là phải biết nấu ăn.”

“Ba, hiện tại bọn nhỏ không giống hồi xưa, không chú ý điều này đâu! Lại nói, dù nói bọn chúng thì chưa chắc bọn chúng đã nghe lọt đâu.”

Lời của bác cả ông nội nghe không vừa lỗ tai, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu thừa nhận. “Aiz, chỉ cần con bé tốt tính, biết nấu ăn hay không cũng không có gì. Nhưng mà phải xinh đẹp, tâm tính phải thiện lương, biết thương người, biết nhường Tiểu Nguyên của ông, yêu cầu như vậy không cao đâu! Nếu cưới một mụ Mẩu Dạ Xoa về thì ông không bằng lòng đâu đấy!”

“Nghe thấy không? Tiểu Nguyên, ông nội để em cưới Lâm Đại Ngọc(*) về đấy!”

(*) một nhân vật trong tác phẩm ‘Hong Lâu Mộng’ của Tào Tuyết Cần, một người xinh đẹp, đa sầu đa cảm,...

“Lâm Đại Ngọc sao? Cưới mỹ nhân như vậy về nhà không biết chừng còn phải hầu hạ người ta đấy.”

“Haiz, chỉ cần dựa vào thủ đoạn của Tiểu Nguyên nhà chúng ta, không quá một tuần mỹ nhân đó liền bỏ của chạy lấy người cho mà xem.” Các chị cười lớn.

Lỗ tai Lưu Tiểu Nguyên sớm đã không nghe thấy gì nữa, khẩn trương giống như vừa nghe kết quả xổ số. Xinh đẹp, Mạc Ngôn không thể nói là khó coi! Tâm tính thiện lương, có hay không mình biết rõ chứ! Biết thương người biết nhường nhịn, tên kia mình nói một nào dám nghĩ hai chứ, chắc là đủ tư cách nhỉ? Ông nội, không cho ông nuốt lời! Nếu ông thật sự muốn một Lâm Đại Ngọc, cháu sẽ để anh ấy thất hai bím tóc rồi khiêng tới nhà chúng ta được không? Nhưng tới lúc đó, xe cứu thương có đủ dùng hay không cháu không can thiệp vào được.

Điện thoại vang lên, từ chín giờ tối tới giờ bạn bè chúc Tết nhau không ngớt. Lúc này đám Tiểu Huân với mấy nữ sinh ở Thượng Hải lú lú như chim chích gọi điện cho mọi người, Lưu Tiểu Nguyên nghe cũng không hiểu được hết nhưng bây giờ là Tết rồi nên cũng cọt nhả nói lại vài câu. Trong lòng nghĩ tới Chu Kiến, người này sao vậy? Sao gọi điện thoại không được thế này?

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Bệnh viện tràn ngập mùi thuốc sát trùng, nơi nơi đều là màu trắng khiến ai nhìn thấy cũng muốn ốm luôn. Trên giường bệnh phòng cấp cứu, đầu Chu Kiến bọc băng gạc rất dày, một cánh tay đang được truyền dịch. Chất lỏng trong bình truyền dịch chảy từng giọt từng giọt, Chu Kiến nhắm mắt nằm gối lên khuỷu tay Thiên Viên. Lúc hần từ trên xe nhảy xuống có một chiếc xe chạy vút qua nên mới bị đụng trúng. Cũng may tên này mạng lớn, lúc bị đụng trúng liền dùng tay chống thay chân, nếu không sau này muốn đứng dậy cũng khó.

Ba Chu mẹ Chu ngồi trầm mặc trên băng ghế ngoài phòng bệnh. Cảnh tượng kia không ai dám nghĩ lại.

Hơn nửa ngày, ba Chu khàn khàn nói: “Anh nghĩ có thể chúng ta hiểu lầm Tiểu Kiến rồi, nó có vẻ nghiêm túc.”

Mẹ Chu không kiềm chế được lại nước nỡ.

Thiên Viễn ôm chặt Chu Kiến, hai người ôm lấy nhau, dùng nhiệt độ cơ thể của nhau để xác định sự tồn tại của đối phương. Ai cũng không nói, ai cũng không nghĩ gì, chỉ ôm chặt nhau, bây giờ như thế là tốt rồi.

Bỗng nhiên điện thoại trong áo lông đỏ chuông, Thiên Viễn lôi ra đưa cho hắn.

“Lão đại! Cậu làm gì mà tôi gọi mấy cuộc rồi không tiếp thế? Hề hề, giao thừa vui không? Chúc cậu năm mới phát tài, lấy được nhiều lì xì... Ha ha.” Giọng nói vui vẻ của Lưu Tiểu Nguyên vang vọng trong căn phòng trống rỗng.

Chu Kiến cười khổ không nói gì.

“Đúng rồi, quên mất không hỏi, người trong lòng cậu tìm thấy chưa? Tên kia chạy đi đâu chơi vậy? Chờ tới lúc tôi gặp cậu ta sẽ dạy dỗ một trận, không thể đứng nhìn cậu ta bắt nạt lão đại của chúng ta được, không thì sau này kết hôn rồi không phải sẽ rất khó dạy sao?” Lưu Tiểu Nguyên cao hứng nói liến thoắng, bỗng nhiên nhận ra bên kia chẳng nói lời nào. “Lão đại? Chu Kiến? Nghe thấy không?”

Lâu sau, đầu dây bên kia mới truyền tới giọng nói khàn khàn của Chu Kiến: “Tiểu Nguyên, bọn tôi sắp vô gia cư rồi. Hai bọn tôi có thể ở nhà cậu vài ngày không?”

Bánh chèo, gạch cua trong miệng Lưu Tiểu Nguyên suýt chút nữa rơi xuống đất, quay đầu nhìn lại chỉ thấy người nhà đang xem TV nói chuyện không ai chú ý, mau chóng buông đĩa chuồn ra ngoài. “Lão đại, xảy ra chuyện gì rồi? Các cậu? Là cậu và Thiên Viễn hả?”

“Tôi nói với ba mẹ rằng tôi yêu Thiên Viễn.”

“A!” Tròng mắt Lưu Tiểu Nguyên thiếu chút nữa rơi ra ngoài. Trời ạ! Cậu ta thật to gan!

“Lão đại thật vĩ đại, thật không hổ là lão đại của tôi! Vừa đẹp trai, lại quang minh lỗi lạc, dám làm dám chịu! Cậu yên tâm, cứ mang Thiên Viễn tới đây! Nếu tôi không giúp cậu thì ai giúp đây? À mà... ba mẹ cậu nói sao?” Lưu Tiểu Nguyên nhất thời nhiệt huyết sôi trào vỡ ngực, nhưng nhiệt huyết đang sôi trào ấy gặp Chu Kiến ghen hờn không nói lời nào liền nguội hơn phân nửa.

Hơn nửa ngày, Chu Kiến mới cúi đầu nói: “Tiểu Nguyên, đừng nghĩ lung tung. Ngậm miệng lại!”

Một luồng khí lạnh xuyên qua thân thể, Lưu Tiểu Nguyên không tự chủ được sợ run người. Chu Kiến không nói, cậu cũng không hỏi tiếp. Yên lặng ngắt điện thoại, Lưu Tiểu Nguyên quay đầu nhìn đại sảnh sáng trưng, bóng đêm xung quanh ẩn chứa áp lực vô hình, chậm rãi đè ép cậu.

...

Qua vài ngày tĩnh dưỡng, Chu Kiến bó bột một chân xuất viện. Thiên Viễn đẩy xe lăn ra, Chu Kiến sống chết không chịu ngồi, thà rằng nhảy lò cò. Vì việc này mà nhận lấy nhiều ánh mắt không vui, Chu Kiến cũng không quan tâm. Ba Chu mẹ Chu không nói gì nữa, làm như không có việc gì đón hai người về nhà khiến hai đứa không biết làm sao.

Mãi tới khi về nhà ba mẹ Chu cũng không có ý kiến gì. Giống như chuyện này chưa từng xảy ra, lúc ăn cơm đồ ăn vẫn được gấp ùn ùn vào bát Thiên Viễn, ba mẹ Chu khuyên y ăn nhiều một chút. Thiên Viễn rất mất tự nhiên, Chu Kiến cào cào tóc.

Cơm nước xong, Thiên Viễn thấy ba Chu ngồi cạnh Chu Kiến, biết cha con bọn họ có chuyện cần nói nên lấy cốc tắm rửa đi vào phòng.

Ba Chu nghiêm túc nhìn con trai, Chu Kiến chột dạ cúi đầu. “Ba, con xin lỗi.”

“Con còn biết xin lỗi là tốt rồi, ba mẹ không phải không thương con.”

“Ba!” Một câu khiến Chu Kiến đau lòng, ngón tay bám chặt đệm sofa.

“Con có từng suy nghĩ sự lỗ mắng của con sẽ gây ra bao nhiêu tổn thương cho người yêu con chưa? Nếu không phải số con may mắn, lời này có lẽ ba phải tới bàn thờ con mà nói thôi!” Mắt ba Chu đỏ ngầu. “Con có nghĩ rằng nếu con xảy ra chuyện gì thì người đầu tiên chịu tội vì con chính là Thiên Viễn không? Chúng ta chỉ biết đổ hết tội lỗi lên đầu nó, nó dùng cái gì gánh vác đây?”

Cả người Chu Kiến chấn động, hẳn chưa bao giờ nghĩ tới nếu mình chết thì Thiên Viễn sẽ ra sao? Thiên Viễn trốn sau cửa phòng ngủ, môi cắn sắp nát nhưng không cách nào ngăn nước mắt chảy xuống.

“Con trai, ba biết con thực sự nghiêm túc. Nhưng tình yêu không phải chỉ có cảm xúc, còn cần trách nhiệm và đạo nghĩa nữa. Trái tim đàn ông chứa đựng tình cảm, đôi vai phải gánh vác trách nhiệm, con hiểu không?”

Chu Kiến gật đầu thật mạnh.

“Được rồi, ba hi vọng con nghiêm túc thực hiện lựa chọn của bản thân, cũng tin con sẽ làm được. Còn chuyện sau này, chúng ta từ từ bàn tiếp. Tạm thời cứ thế này đã, tự các con phải hiểu được mức độ nặng nhẹ của vấn đề, không được làm ra những chuyện tổn hại bản thân mình nữa. Đây là ý kiến của mẹ con và ba.”

Chu Kiến cảm kích nhìn ba mình. “Ba, cảm ơn ba.”

Ba Chu bỗng nhiên ho khan vài tiếng, suy nghĩ rồi thấp giọng: “Kỳ thật, ba luôn tin tưởng con, cho tới bây giờ chưa từng hoài nghi sức mạnh và tôn nghiêm đàn ông của con.”

“Đương nhiên là vậy!” Chu Kiến không hề nghĩ ngợi ngẩng đầu. “Có chuyện gì ạ?”

“À, không có!” Ba Chu dường như nhẹ nhàng thở ra, đứng lên bước về phòng ngủ.

Chu Kiến khó hiểu nhìn ba về phòng. Sức mạnh và tôn nghiêm đàn ông? Có ý gì nhỉ? (Sky: Ngó! Ba cậu dạy cậu làm tiểu công đây! (đoán thôi) > <) ...=“” những=“” ngày=“” đầu=“” năm=“” chính=“” là=“” ngày=“” lành,=“” ngày=“” mười=“” bốn=“” tháng=“” hai,=“” lễ=“” tình=“” nhân.=“” không=“” biết=“” bắt=“” đầu=“” từ=“” ngày=“” tháng=“” năm=“” nào,=“” những=“” ngày=“” lễ=“” của=“” phương=“” tây=“” lần=“” lượt=“” thâm=“” nhập=“” vào=“” trung=“” quốc.=“” lễ=“” giáng=“” sinh,=“” lễ=“” tình=“” nhân,=“” ngày=“” cá=“” tháng=“” tư,=“” lễ=“” phục=“” sinh,=“” lễ=“” vu=“” lan,=“” ngày=“” nào=“” cũng=“” náo=“” nhiệt=“” vô=“” cùng.=“” mặc=“” kệ=“” đó=“” có=“” phải=“” ngày=“” lễ=“” truyền=“” thống=“” của=“” trung=“” quốc=“” hay=“” không,=“” mọi=“” người=“” đều=“” rất=“” cao=“” hứng;=“” dựa=“” vào=“” tinh=“” thần=“” hăng=“” hái=“” của=“” thanh=“” niên=“” trung=“” quốc,=“” những=“” ngày=“” lễ=“” này=“” được=“” tổ=“” chức=“” rất=“” sinh=“” động.=“” đồng=“” chí=“” lưu=“” tiểu=“” nguyên=“” chính=“” là=“” một=“” phần=“” tử=“” trong=“” số=“” đó.=“” mặc=“” dù=“” hôm=“” nay=“” tuyết=“” rơi=“” dày=“” nhưng=“” thầy=“” giáo=“” mặc=“” ngôn=“” văn=“” mang=“” theo=“” bảo=“” bối=“” nhà=“” mình=“” chạy=“” tới=“” nơi=“” có=“” ít=“” người=“” qua=“” lại=“” -=“” vườn=“” viên=“” minh(*)=“” -=“” trải=“” qua=“” lễ=“” tình=“” nhân=“” của=“” riêng=“” hai=“” người.=“” (*)=“” viên=“” minh=“” viên:=“” ban=“” đầu=“” nơi=“” này=“” được=“” gọi=“” là=“” ngự=“” viên=“” -=“” nơi=“” các=“” hoàng=“” đế=“” nhà=“” thanh=“” ở=“” và=“” cai=“” quan=“” triều=“” chính,=“” cách=“” bắc=“” kinh=“” 8km=“” về=“” phía=“” tây=“” bắc,=“” được=“” xây=“” dựng=“” vào=“” cuối=“” thế=“” kỷ=“” xvii=“” đầu=“” thế=“” kỷ=“” xix.=“” năm=“” 1860,=“” công=“” trình=“” kiến=“” trúc=“” này=“” đã=“” bị=“” quân=“” đội=“” anh=“” và=“” pháp=“” phá=“” hủy.=“” tuyết=“” rơi=“” trên=“” mặt=“” đất=“” trắng=“” noãn,=“” ánh=“” mặt=“” trời=“” ám=“” áp=“” chiếu=“” xuống=“” hai=“” người=“” đang=“” đuổi=“” nhau=“” trên=“” mặt=“” đất=“” trống=“” trải=“” phủ=“” đầy=“” tuyết.=“” giờ=“” khắc=“” này=“” chỉ=“” thuộc=“” về=“” bọn=“” họ,=“” nơi=“” này=“” hoàn=“” toàn=“” không=“” còn=“” ai=“” khác.=“” thỉnh=“” thoảng=“” có=“” một=“” hai=“” chú=“” chim=“” sẻ=“” đi=“” kiếm=“” ăn=“” chạy=“” tới=“” chia=“” sẻ=“” niềm=“” vui=“” với=“” hai=“” người.=“” nhưng=“” mấy=“” quả=“” cầu=“” tuyết=“” không=“” nể=“” tình=“” bay=“” lại=“” vì=“” thế=“” chim=“” chóc=“” đành=“” phải=“” bay=“” đi=“” để=“” khỏi=“” bị=“” ném=“” trúng.=“” chúng=“” nó=“” không=“” giống=“” người=“” có=“” thể=“” hết=“” ô=“” rồi=“” thổi=“” đôi=“” tay=“” lạnh=“” cồng=“” nhét=“” vào=“” ngực=“” sưởi=“” ấm.=“” lưu=“” tiểu=“” nguyên=“” chơi=“” đùa=“” đồ=“” mồ=“” hôi=“” cả=“” người,=“” cười=“” thở=“” ra=“” những=“” ngum=“” khói=“” nói=“” đuôi=“” nhau=“” bay=“” đi,=“” hai=“” tai=“” thỏ=“” trắng=“” bằng=“” lông=“” ô=“” lấy=“” lỗ=“” tai,=“” áo=“” khoác=“” màu=“” đỏ=“” như=“” táo=“” chín=“” nổi=“” bật=“” trên=“” nền=“” tuyết=“” trắng.=“” mặc=“” ngôn=“” cười=“” lớn,=“” chưa=“” từng=“” vui=“” vẻ=“” như=“” vậy,=“” chưa=“” từng=“” chạy=“” đuổi=“” như=“” vậy,=“” trò=“” chơi=“” vô=“” cùng=“” đơn=“” giản=“” mà=“” cũng=“” khiến=“” người=“” ta=“” hạnh=“” phúc=“” tới=“” mức...=“” muốn=“” rơi=“” lệ.=“” nắm=“” tay=“” nhau,=“” nghe=“” tim=“” đập=“” mạnh=“” mẽ,=“” hai=“” người=“” nhìn=“” nhau,=“” tình=“”

nguyện=" hòa=" tan=" trong=" tình=" cảm=" chân=" thành=" ăn=" chứa=" trong=" mắt=" đối=" phương.= " nhẹ=" nhàn=" hôn=" một=" cái,=" trời=" tuyết=" sau=" lưng=" làm=" chúng,=" chúng=" ta=" lấy=" nụ=" hôn=" đặt=" lời=" thề=" anh/em=" yêu=" em/anh,=" anh/em=" tình=" nguyện=" suốt=" đời=" yêu=" em/anh.= " bởi=" vì=" có=" thể=" yêu=" em/anh=" nên=" anh/em=" mới=" có=" thể=" hạnh=" phúc=" như=" thế.= " anh=" công=" em=" đi!=" chơi=" mệt,=" không=" đi=" nổi.= " lưu=" tiểu=" nguyên=" bắt=" đầu=" giờ=" trò.= " mặc=" ngôn=" xoa=" tóc=" cậu,=" ngồi=" xôm=" đưa=" lưng=" về=" phía=" cậu.= " em=" nặng=" quá!= " còn=" tham=" ăn=" như=" vậy=" thì=" sao=" anh=" công=" nổi=" em=" đây?"=" " anh=" dám?"=" em=" có=" nặng=" tám=" trăm=" cân=" anh=" cũng=" phải=" công=" em!=" lưu=" tiểu=" nguyên=" làm=" nững=" rống=" bên=" tai=" mặc=" ngôn.= " mặc=" ngôn=" nghiêng=" đầu=" hỏi=" vặn=" lại=" cậu:=" "bây=" giờ=" anh=" không=" công=" nổi=" thì=" làm=" sao=" đây?"=" lưu=" tiểu=" nguyên=" cười=" tùm=" tùm=" hôn=" thật=" mạnh=" lên=" mặt=" anh,=" mặc=" ngôn=" cười=" lớn=" nhanh=" chóng=" công=" cậu=" lên=" lưng,=" lưu=" tiểu=" nguyên=" ôm=" chặt=" cổ=" anh=" hừng=" phần=" hết=" chói=" tai.= " sau=" tảng=" đá=" cách=" đó=" không=" xa,=" một=" ông=" kính=" đang=" chĩa=" về=" phía=" bọn=" ">

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Khai giảng rồi! Vui quá đi thôi! Lưu Tiểu Nguyên vô cùng hi vọng ngày nghỉ mau chóng chấm dứt với sự chân thành trước nay chưa từng có. Cuộc sống đại học tốt đẹp biết nhường nào chứ! Cần gì phải nghỉ? Một người ở thành Nam, một người thành Bắc, vất vả lắm mới được gặp nhau mà lần nào cũng phải lên lút chọn chỗ vắng người như đặc vụ ngầm. Hơn một tháng mới gặp nhau ba lần, tiền cược điện thoại lên tới mấy trăm đồng, Lưu Tiểu Nguyên thật hận chết mùa đông.

Trở lại ký túc xá, Lưu Tiểu Nguyên đeo ba lô đứng ở cửa vẫy tay chào hỏi Tiểu Phác và Lão Uy đang bận việc: “Chào các bạn thân mến! Các bạn vất vả rồi!”

Lão Uy cười mắng: “Còn tưởng có thể được thanh tịnh vài ngày chứ! Ai biết cái tên Hồ Hán Tam(*) cậu lại trở về nhanh như thế!”

(*) mang ý trêu chọc. Mình không biết Hồ Hán Tam là ai, search google thì thấy truyện gì đó có nhân vật Hồ Hán Tam, lười đọc nên bỏ qua. Ai biết ý nghĩa cái tên này thì chỉ giúp mình. Cảm ơn!

Lưu Tiểu Nguyên cười ha ha thả mình ngồi xuống giường, vuốt ve tấm chăn lông vịt màu vàng nhạt, thì thầm trong lòng: Ổ chần tình yêu của ta à, ta đã về rồi đây! Tên kia hôm nay có ở đây không nhỉ? Hừ! Mình không thèm nói cho anh biết mình đã về trường. Đợi anh đến tìm mình, ha ha, lúc đó khuôn mặt kia không biết thối tới mức nào đâu! Nghĩ tới vẻ mặt kinh ngạc xen oán hận của Mạc Ngôn, Lưu Tiểu Nguyên thậm chí cười trộm.

Nhưng nếu anh không có ở đây thì sao? Thì mình chờ chứ sao! Lưu Tiểu Nguyên bỗng nghĩ tới mặt khác của vấn đề, hai chân bắt đầu luống cuống. Vẫn là đi tìm tốt hơn, chỉ xác định xem anh có ở phòng hay không thôi, không phải nhớ anh tới mức không chịu nổi. Lưu Tiểu Nguyên coi như đó là lẽ dĩ nhiên, nhảy xuống đi ra ngoài.

“Cậu đi đâu thế? Còn không mau làm vệ sinh phòng!” Đầu đầy mồ hôi, Tiểu Phác gọi cậu.

Hai tay Lưu Tiểu Nguyên đút trong túi quần. “Nếu hai người các cậu không sợ tôi càng giúp càng hỏng thì tôi cũng không quan tâm hôm nay cả đêm không ngủ.”

Lão Uy mau chóng xua tay. “Được rồi, cậu cứ tìm chỗ nào mát mẻ mà chơi đi! Không cần phiền thêm.”

Lưu Tiểu Nguyên đắc ý xoay người, nhẹ nhàng thở dài, hai tên kia còn chưa tới? Rốt cuộc chuyện sao rồi? Nói là tạm thời duy trì hiện trạng, Thiển Viễn cũng coi như ở luôn nhà bọn họ. Nhưng tên này rất cao ngạo, lão đại lại không tính toán gì, sau này sẽ ra sao đây?

Hừ! Còn có lòng dạ quan tâm chuyện người khác nữa. Lưu Tiểu Nguyên tự giễu, khoe miệng giật nhẹ. Mặc kệ thế nào, người ta cuối cùng cũng nói ra rồi. Xem ra ba mẹ Chu không có ý muốn chia rẽ uyên ương, ít nhất còn dần dần chấp nhận chuyện của bọn họ. Ngẫm lại gia đình mình, Lưu Tiểu Nguyên bước chậm lại, lòng trầm xuống. Nếu mình cũng giống Chu Kiến, mang Mạc Ngôn về đứng trước mặt ông nội thì kết quả sẽ ra sao đây? Lưu Tiểu Nguyên bồng mím môi nở một nụ cười rất khó coi, vuốt gáy nghĩ trước khi làm chuyện này nhất định phải tuyên truyền kỹ càng cho cả nhà. Cố ý giết người là hành vi không tốt chút nào!

Cúi đầu tiếp tục đi về phía trước thì đụng phải một người, Lưu Tiểu Nguyên hoảng sợ ngẩng đầu lên thì thấy một khuôn mặt thối như dự kiến. Nhìn bốn phía không có ai, Lưu Tiểu Nguyên trừng mắt nói: “Này! Ông anh! Thật là hù chết người mà! Không có việc gì sao anh lại đứng ngáng đường hả?”

“Em gọi anh là cái gì?” Mạc Ngôn nhướn mi, nhóc con này được cưng chiều quá không coi ai ra gì nữa rồi!

“Em gọi anh là thầy giáo ~ thầy giáo...” Lưu Tiểu Nguyên bồng cúi đầu, Mạc Ngôn nhin không được khe cong khoe miệng.

“Mạc Ngôn, nhanh lên. Tối giờ họp rồi.” Hai thầy giáo lớn tuổi đi ngang qua thúc giục.

“Em qua ngay.” Mạc Ngôn cúi đầu vừa lúc nhìn thấy cậu nhóc đang bực tức đẩy người trừng mắt lườm mình, cười tủm tỉm nhỏ giọng: “Đến phòng thí nghiệm chờ anh.”

Anh nói em chờ là em phải chờ sao, anh nói cái gì em phải nghe cái nấy, có chuyện tốt như vậy sao? Lưu Tiểu Nguyên ra sức trừng mắt với bóng lưng Mạc Ngôn, hết giờ nắm tay lại đuổi chân đá. Tên háo sắc, tên chết tiệt, để xem hôm nay anh đối xử với tiểu gia đây thế nào! Em chờ anh đấy!

Cuộc họp chuẩn bị cho học kỳ mới không kéo dài lâu lắm, hiệu trưởng Lâm vốn không thích nói dài dòng thế nên nhóm giáo viên học viện Y hôm nay đúng là có phúc. Mạc Ngôn thỉnh thoảng lại xem giờ, tính nhẩn nại của cậu nhóc có hạn, không biết có chờ nổi không. Trong tủ lạnh có đồ ăn, chắc có thể dỗ cậu một lúc. Ngẫm lại liền cười, anh không tự giác đã coi cậu thành cậu bé vài tuổi mà cưng chiều, cứ như vậy sợ rằng sau này sẽ bị nhóc con này leo lên đầu mất. Trong tay là tư liệu dạy học lại hiện ra gương mặt phồng miệng trợn mắt của Lưu Tiểu Nguyên, má lúm đồng tiền của Mạc Ngôn càng ngày càng sâu.

...

Nhẹ nhàng vào phòng, Mạc Ngôn khóa cửa thật kỹ. Trên sofa, Lưu Tiểu Nguyên đang nằm gối đầu lên tay ngủ, miệng còn ngậm kẹo que. Đầu lưỡi liếm đôi môi hồng hồng, thật ngọt ngào, thật mềm mại. Rút cây kẹo que cản trở kia ra, Mạc Ngôn ngồi xổm xuống tiếp tục ăn vụng. Đột nhiên cổ bị ôm, đôi mắt tròn như mắt mèo kia trừng lớn. “Bắt kẻ trộm! Bắt kẻ trộm! Dám thừa lúc người ta ngủ mà ăn trộm này.”

Mạc Ngôn để mặc cậu hò hét, nửa ngày mới gỡ tay đụng vào lưng cậu. “Tên nhóc này, anh cho em làm loạn này...”

Thất lưng là nơi Lưu Tiểu Nguyên sợ ngứa nhất, lập tức co người lại như bánh quai chèo trên sofa. Lưu Tiểu Nguyên cắn chặt răng, Mạc Ngôn không buông tha, cười đùa hung hăng phát tiết sự nhớ nhung của bản thân thời gian qua.

Gây sức ép đủ rồi, Mạc Ngôn ôm lấy Lưu Tiểu Nguyên vào lòng, hương sữa thoang thoang trên người cậu nhóc khiến anh mê muội. “Tại sao về trường không báo cho anh biết, hôm qua anh có hỏi em mà!”

Lưu Tiểu Nguyên thích ý nằm trong ngực anh bĩu môi: “Dựa vào cái gì em phải nói cho anh chứ! Anh là ai của em nào?” Đang nói lưng bị nhéo nhẹ một chút, Lưu Tiểu Nguyên sợ tới mức co người lại cười xin tha.

Chưa từng vô cùng thân thiết như vậy, hai người đều triển miên, hương vị nước bọt thật ngọt ngào. Thân mình mềm nhũn như bị rút hết gân cốt, Lưu Tiểu Nguyên thỏa mãn hừ ra tiếng. Tay Mạc Ngôn thăm dò trong áo len cậu.

Đột nhiên có tiếng đập cửa. “Thầy Mạc! Thầy Mạc!”

Mạc Ngôn vội rút tay ra, vừa lên tiếp đáp trả vừa kéo Lưu Tiểu Nguyên ra.

“Thầy Mạc, vừa rồi có phải có một sinh viên vào đây không? Tôi thấy cậu ta đi hướng này mà tìm mãi không thấy đâu.”

“Đó là học trò của tôi, cậu ấy tìm tôi có việc nên tôi nói cậu ấy qua đây ngồi chờ chút.”

“A, vậy là tốt rồi. Tôi còn đang thắc mắc sao chưa khai giảng mà sinh viên đã tới rồi!”

“Làm phiền bác rồi...”

Lưu Tiểu Nguyên ngồi ngay ngắn trên sô pha nghe cuộc đối thoại ngoài cửa. Lòng cậu vừa rồi vô cùng thỏa mãn bỗng nhiên xuất hiện một kẻ nứt nhỏ nhỏ, toàn bộ hứng thú đều biến mất tăm.

Mạc Ngôn không dám khóa cửa nữa, âm thầm thở dài đi vào phòng. Anh ngồi xỏm trước mặt Lưu Tiểu Nguyên, cọ chóp mũi cậu. “Sau này trong trường học phải cẩn thận, không được làm bừa, dù sao nhiều người biết sẽ khó giữ bí mật. Còn nữa, lúc tới đây em cũng phải chú ý, đừng tùy tiện gây phiền phức, không thì nguy to!”

Không cãi lại, Lưu Tiểu Nguyên ôm cổ anh, nửa ngày không nhúc nhích. Mạc Ngôn cảm thấy không bình thường, vỗ lưng cậu. “Sao vậy? Nói chuyện đi!”

Lưu Tiểu Nguyên vui mặt vào cổ anh, tự dưng thấy thương cảm. Cậu cảm thấy thứ gì đó thoát ra khỏi tim càng ngày càng nhiều, ban đầu tràn đầy hạnh phúc nhưng hiện tại cảm giác có chút trống rỗng.

“Chu Kiến đã nói với người nhà cậu ấy rằng mình thương Thiên Viễn, yêu Thiên Viễn.” Sau kinh ngạc chính là im lặng, sự im lặng nằm trong dự kiến. Lưu Tiểu Nguyên cắn chặt môi, trong lòng có nơi nào đó đang co rút đau đớn.

“Bọn họ bây giờ thế nào? Có khỏe không?” Giọng nói Mạc Ngôn có chút xa xăm.

“Hiện tại Thiên Viễn ở nhà bọn họ, người một nhà ở cùng nhau rất khá. Hai tên này mỗi ngày đều hạnh phúc lắm, giờ đang luyện tiết ngày kia phải về trường khai giảng!” Giống như biểu đạt sự hâm mộ nhằm khiêu khích, Lưu Tiểu Nguyên không rõ bản thân vì cái gì lại phải tỏ vẻ về cuộc sống của Chu Kiến và Thiên Viễn như vậy.

Mạc Ngôn ngồi cạnh cậu, tránh ánh mắt nhìn thẳng ấy, mỉm cười nói: “Đúng rồi, ngày kia khai giảng. Em đó, phải học tập thật tốt cho anh! Hôm nay anh cố ý xem hồ sơ sinh viên, em đúng là người dân tộc Mãn. Lần trước ở vườn Viên Minh em có nói với anh rằng em họ Diệp Hách Na Lạp, thật hay giả vậy? Nếu thật thì sao em không mang họ Diệp Hách mà lại là họ Lưu?”

Hai tay nắm chặt lại nắm chặt, trong lòng gần như trống rỗng, nơi nào đó trong tim giống như khí cầu không ngừng phồng lên tới mức sắp bùng nổ! Lưu Tiểu Nguyên đứng bật dậy đi ra ngoài.

Mạc Ngôn kinh ngạc giữ chặt cậu. “Tiểu Nguyên!”

Lưu Tiểu Nguyên trừng mắt nhìn anh, răng nanh cắn môi trắng bệch. “Em là con cháu Diệp Hách Na Lạp, trong cơ thể chảy dòng máu kiên cường của tổ tiên. Nếu không có khả năng thì đừng đụng tới Diệp Hách Na Lạp!”

Mạc Ngôn sợ ngây người, mãi đến khi cửa bị đóng ‘rầm’ một tiếng mới bừng tỉnh. Người vừa phát hỏa với anh thật sự là cậu nhóc đáng yêu hay nghịch ngợm và gây sự sao? Nếu không có khả năng thì đừng đụng tới Diệp Hách Na Lạp! Mạc Ngôn nhú chặt hai hàng lông mày, tay đặt trên đùi nắm chặt phát ra tiếng ‘rắc rắc’. Đáng giận! Vậy mà mình lại nói ra câu khiến người ta bốc hỏa như vậy! Mắt của em nhìn thấy những gì? Trong lòng em suy xét được bao nhiêu? Em chỉ nhìn thấy Chu Kiến và Thiên Viễn thật may mắn nhưng lại không thấy có bao nhiêu người đang rất thống khổ!

Mạc Ngôn đau đớn gục đầu xuống, kỳ thật cậu mắng như vậy cũng đúng, nhưng bản thân anh không dám đối mặt. Thậm chí anh còn ảo tưởng rằng cả đời cứ cưng chiều cậu như vậy, yêu cậu như vậy, không cầu điều gì khác. Bảo bối, hãy tha thứ cho anh, anh không đủ dũng cảm để tuyên bố tình cảm của bản thân, chỉ có thể tìm được đường thoát cho cả hai để chúng ta có thể hướng tới hạnh phúc. Tin anh, anh sẽ làm được.

Lưu Tiểu Nguyên xanh mặt lao ra khỏi tòa thực nghiệm, căn bản không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Tuy rằng là tháng Hai nhưng gió rất lạnh. Khi đã đi xa, cơn tức ngày càng vơi dần, đầu Lưu Tiểu Nguyên càng cúi thấp hơn. Khi không lại tức giận như vậy! Chẳng lẽ muốn ép buộc anh phải ngã bài với người nhà sao? Anh dám, mày dám sao? Lưu Tiểu Nguyên ủ rũ thở dài, ngồi phịch xuống băng ghế đá trên hành lang. Hôm nay sao thế này? Thực sự không được bình thường! Cậu ôm chân, úp mặt vào hai cánh tay, cảm thấy cả người không có chút sức lực nào nữa.

...

Thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn đồng hồ, Thiên Viễn nói hôm nay sẽ về sớm mà! Bàn cơm đã dọn xong cả rồi, một nhà ba người đang chờ y về ăn cơm. Chu Kiến lo lắng vô cùng. Sau khi xuất viện, Thiên Viễn chỉ ở nhà một ngày rồi ra ngoài kiếm việc; trời vừa sáng đã không thấy bóng người, thường tối muộn mới về nhà. Có đôi khi mệt quá, y vừa ăn cơm vừa ngủ gật, ai nhìn thấy cũng đau lòng. Người này rốt cuộc đang làm gì vậy? Làm gì có nhân viên siêu thị nhà ai lại thành ra như thế chứ? Chu Kiến tức giận bất bình nghịch đũa.

Mẹ Chu lo lắng nhìn bóng đêm tối như mực ngoài cửa sổ. “Tiểu Kiến, con có nói với Thiên Viễn rằng chuyện học phí cứ để ba mẹ nghĩ biện pháp không? Nó không cần liều mạng như vậy! Sắp khai giảng tới nơi rồi, nó có thể kiếm được bao nhiêu tiền chứ?”

Chu Kiến buồn bực nghịch bàn. “Con có nói nhưng cậu ấy nói cậu ấy phải tự mình nghĩ cách.”

Ba Chu ngược mắt nhìn đồng hồ, đã sắp tám giờ tối rồi. Ông đang muốn nói chuyện thì chuông cửa vang. Chu Kiến nhảy dựng lên đi ra mở cửa. Ngoài cửa, Thiên Viễn cười hì hì xách một bọc to bước vào. Chu Kiến một lòng lo lắng, những câu oán giận liền biến thành: “Lạnh không? Mau rửa tay đi, cả nhà chờ cậu ăn cơm đây!”

Thiên Viễn cười gật đầu, đưa bọc to trong tay cho Chu Kiến. Chu Kiến vừa mở ra liền thấy bên trong là hơn chục con cua to đang giương càng lên.

“Hấp đi! Cua tươi đấy.”

Mẹ Chu oán giận: “Thằng bé này, sao lại mua thứ quý như vậy chứ!”

Thiên Viễn cười cười, lấy ra hai bình rượu Ngũ Lương(*) trong túi ra đặt trên bàn. “Chú, cháu nhớ chú thích nhất vị này, hôm nay có thể uống vài ly với chú không?”

(*) một loại rượu khá nổi tiếng ở Trung Quốc.

Ba Chu cao hứng lấy bình rượu qua xem. “Tốt! Xem ra hôm nay cháu thu hoạch không nhỏ nhỉ!”

Thiên Viễn ngồi xuống. “Chú ơi, hôm nay cháu rất vui.”

“Được! Cả nhà cùng uống một chén nào!”

Trở lại phòng ngủ, Chu Kiến gấp gấp bắt lấy cánh tay Thiên Viễn. “Thiên Viễn, mấy ngày nay cậu thần thần bí bí làm cái gì vậy? Cậu lấy tiền ở đâu ra mà mua nhiều đồ như vậy?”

Thiên Viễn cười nhìn hắn, mấy ngày nay mệt tới đầu óc choáng váng, chưa kịp nhìn hắn kỹ càng một lần. Do ảnh hưởng một chút từ men rượu, Thiên Viễn khẽ cười, gương mặt ửng đỏ dán vào ngực Chu Kiến. “Kiến, hôm nay tôi rất cao hứng, vô cùng cao hứng!”

Chu Kiến hít một hơi thật sâu, dáng vẻ này của Thiên Viễn khiến hắn có chút khó chịu. Hắn ôm y hôn nhẹ nhàng. “Thiên Viễn, cậu...”

“Tôi cho cậu xem cái này! Mau tới đây!” Tính trẻ con của Thiên Viễn bộc lộ, cẩn thận lấy ra một phong thư lớn trong áo. Y chớp mắt nhìn Chu Kiến sau đó giống như ảo thuật gia giũ ra một đồng tiền mặt trong phong thư, nhẹ nhàng rơi xuống giường như những bông tuyết.

Chu Kiến nhìn mà choáng váng, nửa ngày mới khó tin cầm lên xem. “Nhiều như vậy? Cậu đi cướp à?”

Thiên Viễn cười hì hì nằm trên đùi hắn. “Đúng vậy, tôi đi cướp đấy! Tôi dùng một nghìn năm trăm đồng của mình làm vốn, trong mười ngày kiếm về được sáu nghìn, cậu không khen tôi sao?”

Chu Kiến quả thực nói không lên lời. Thiên Viễn cười gầy gầy đồng tiền. “Tôi nói làm việc ở siêu thị là lừa cậu đấy. Trước kia tôi quá ngu ngốc, không đúng, phải nói là sự việc tới đột ngột nên tôi hơi mơ hồ; nhưng cuối cùng tôi cũng tỉnh táo lại. Muốn kiếm tiền đóng học trong vòng mười ngày đi làm công quả thực là ý nghĩ kỳ lạ! Nhưng nếu đổi sang cách khác thì có thể được.”

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

“Cậu làm việc gì?” Lòng Chu Kiến rối rắm, không tìm được giọng nói của chính mình.

Thiên Viễn lấy phong thư gõ lên đầu hắn, mím miệng giả vờ tức giận. “Làm cái gì, buôn bán chứ gì nữa, ngu ngốc! Đừng quên nhà tôi chuyên về cái này.”

“Buôn bán có thể kiếm được nhiều như vậy sao?” Chu Kiến vừa hưng phấn vừa hoài nghi, tiền dễ kiếm như vậy?

“Còn tùy thuộc cậu buôn bán thể nào nữa. Tôi chỉ là tìm đường tắt cho nên mới vượt trước người khác thôi.” Thiên Viễn không khỏi có chút đắc ý cười. “Tôi tìm được mỗi cung cấp hàng, giá mua vào cao hơn so với người khác một chút, bán ra lại thấp hơn người ta một phần. Tuy rằng một lần mua bán như vậy có vẻ chịu thiệt nhưng trong cùng một khoảng thời gian thì hiệu suất làm việc của tôi cao hơn người khác vài lần, do đó cuối cùng đương nhiên là tôi thắng!”

Chu Kiến vỡ lẽ, xoa tóc Thiên Viễn cười. “Đầu óc cậu đúng là biết tính toán hơn người khác nhiều lắm, có phải ba cậu cũng gây dựng cơ nghiệp như thế này không?”

Thiên Viễn cười, ẩn chứa chút trào phúng. “Ba tôi không làm loại chuyện này đâu! Chuyện giật tiền này chỉ có hai loại người mới làm, một là kẻ ngốc không hiểu cái gì, hai là kẻ điên bán mạng vì tiền.”

Chu Kiến hoàn toàn choáng váng. “Vì sao?”

Thiên Viễn ý thức được mình lỡ miệng, cười lấp liếm. Vì sao hả? Vì tôi làm xáo trộn thị trường, phá hủy cán cân cung cầu. Tôi đột nhiên xuất hiện sẽ gây tổn thất đến lượng tiền mà những kẻ, những tổ chức lũng đoạn(*) nắm trong tay, uy hiếp lớn đến lợi ích sau này của bọn họ. Mấy ngày nay lo lắng đề phòng tổn rất nhiều tâm sức, nghĩ tới đột nhiên bị trả thù, nửa đêm đều bừng tỉnh vài lần. Nhưng những điều này có nói cậu cũng không hiểu.

(*) lũng đoạn: hiểu nôm na là sự độc quyền về sản xuất và tiêu thụ của Tư bản chủ nghĩa nhằm thu lại lợi nhuận vô cùng lớn. Tìm hiểu thêm tại ĐÂY.

Nhưng may là đã qua rồi, hôm nay không thấy ai tới nhòm ngó nữa, đợi ngày mai thu lại khoản tiền cuối cùng kia là ‘đại công cáo thành’. Thiên Viễn đặt cảm lên vai Chu Kiến, nhỏ giọng nói: “Tôi mệt quá, xương cốt rụng rời hết cả rồi.”

Chu Kiến ôm lấy rồi xoa lưng y. Hắn biết mấy ngày nay y ăn không ngon ngủ không yên, vẻ hồng hào trên mặt không còn mà thay vào đó là sắc trắng xanh khiến ai nhìn thấy cũng đau lòng. Nhưng lời y vừa nói khiến hắn không cách nào an tâm được. “Thiên Viễn, cậu vừa rồi cậu nói có ý gì? Cậu làm chuyện rất nguy hiểm phải không?”

Thiên Viễn cười. “Đồ ngốc! Tôi chỉ bán mấy con cua tôm cá mà thôi, nguy hiểm cái gì chứ? Ý tôi là nếu tiếp tục làm như vậy sẽ mệt chết mất. Cậu không thấy tôi thấm mệt lắm sao?”

Chu Kiến thở dài một hơi, cười nói: “Vội mau tắm rửa rồi ngủ đi, hôm nay cậu uống không ít đâu.” Nói xong vuốt ve ngực y. “Chỗ này khó chịu không?”

Rượu Ngũ Lương uống ngon nhưng thấm chậm. Bị hắn sờ như vậy, ngực y liền nóng không chịu nổi, đầu cũng kêu ong ong. Thiên Viễn ‘hừ’ một tiếng úp mặt vào hõm vai hắn, tay ôm thắt lưng hắn.

Bị y ôm thắt lưng, mặt như có như không cọ trên vai, Chu Kiến chỉ cảm thấy trong người có một ngọn lửa đang dần bùng lên. Cơ thể cứng ngắc thật vật và áp chế xao động, hần thấp giọng ám ảnh nói: “Đi tắm rửa đi, để tôi trải giường cho cậu ngủ sớm một chút; ngày mai còn phải quay lại trường nữa!”

Đột nhiên Chu Kiến im bật, há miệng thông khổ hít thở, vai bị cắn không nặng không nhẹ cũng không rớm máu. Giọng nói Chu Kiến phát run: “Thiên Viễn~”

Thiên Viễn cắn hồi lâu mới nhả ra, ngẩng đầu ngạo mạn nhìn hần, cắn cậu đó, thì sao nào? Chu Kiến trừng y, hơi thở càng ngày càng nặng. Đột nhiên hần nhào qua đặt Thiên Viễn dưới thân mình, tiếng kêu kinh hoàng của Thiên Viễn đều bị nộ hôn sâu đoạt mất.

Nộ hôn giống như hấp hồn đoạt phách, hai người chưa từng nghĩ tới một nộ hôn có thể kịch liệt như vậy. Nhưng bây giờ không phải lúc dư thừa tinh lực để nghĩ về điều đó, chỉ theo bản năng xúc động tìm kiếm vui vẻ và hạnh phúc trong ngực nhau.

Không chuẩn bị gì, không nghĩ ngợi nhiều, chuyện gì nên tới cứ tới. Hai người lần đầu tiên lỏa thể đối diện trong phòng tắm, dòng nước ấm áp cọ rửa thân thể gấn bó của họ. Nộ hôn nóng bỏng lưu lại dấu vết loang lổ. Nhìn thấy dục vọng của người yêu vì mình mà lớn dần, cảm nhận được bàn tay hần âu yếm giữ lấy nơi chưa từng bị người khác chạm qua, sau đó không thể khống chế mà phun trào; xấu hổ, ngọt ngào, xúc động xen lẫn ngại ngùng cùng xông lên hai gò má Thiên Viễn biến thành nộ hồng say lòng người.

Đầu lưỡi Chu Kiến càn quét trong miệng Thiên Viễn, đôi môi mềm mại thoang thoang men rượu khiến hần muốn ngừng cũng không được. Thiên Viễn bủn rủn tựa vào Chu Kiến, cố gắng đáp lại nộ hôn ấy. Chu Kiến muốn ôm trọn y nhưng cánh tay bị thương lại cản trở hần. Thiên Viễn cười ha ha. “Hay là để tôi ôm cậu nhé? Tôi có thể mà!”

“Im ngay!” Chu Kiến phụng phịu ngồi xuống khiêng Thiên Viễn lên vai đi ra ngoài. Thiên Viễn sợ hãi kêu một tiếng sau đó bị ném lên giường.

Tắm chăn ấm áp phủ kín hai người, thân thể nóng bỏng ôm chặt lấy nhau. Trong bóng đêm, hai người không ngừng gọi tên nhau, trong cơ thể như có nham thạch nóng chảy chực phun trào. Nhưng sự ngây ngô thiếu kinh nghiệm khiến hai người đều chịu nhiều đau đớn. Khó khăn lắm Chu Kiến mới có thể để thứ vô cùng nóng kia đi vào, nhưng muốn thuận lợi đi tiếp lại quá khó khăn.

Cảm giác được thứ gì đó nóng rực đang ở trong mình, cả người Thiên Viễn run lên. Tuy rằng đã sớm nghĩ tới chuyện này, cũng vụng trộm liên tưởng vài lần nhưng lúc nó thật sự xảy ra vẫn có chút sợ hãi. Y nhắm mắt lại bình ổn hơi thở, nghe được tiếng thở dốc dồn dập của Chu Kiến bên tai.

“A~” Rốt cuộc Thiên Viễn không chịu được, tiếng kêu đầy áp lực khiến Chu Kiến lập tức dừng lại.

“Thiên Viễn, đau không?”

Đau! Ngu ngốc! Cậu nên nghĩ cách để tôi thích ứng mới phải, sao lại cứ thế mà tiến vào trong chứ! “Cậu nhẹ chút...” Mất mặt không nói lên lời, Thiên Viễn cắn răng chịu đựng.

Đau quá!

Tay Thiên Viễn túm chặt drap giường, mặt trắng bệch, cảm giác phía sau bị tắc đầy, vừa trướng vừa đau khó nhịn nổi. Chu Kiến cũng không chịu nổi, vừa mới vào một nửa đã bị hút chặt, rốt cuộc không cử động nổi. Đau

~“Cậu có sao không? Nhanh lên!” Thiên Viễn như sắp khóc.

Chu Kiến bối rối lên tiếng, lòng dạ rối bời làm theo bản năng. Nhưng mồ hôi đầy mặt và cổ Thiên Viễn khiến tim hần co thắt, ôm chặt Thiên Viễn, hôn y. “Nhịn một chút, sẽ tốt thôi.” Mãnh liệt va chạm vài cái, Chu Kiến buộc mình kết thúc lần đầu tiên này.

Chu Kiến cẩn thận rời ra, ôm chặt Thiên Viễn còn đang run rẩy, luyến tiếc hôn y, hoảng sợ nói: “Đau không? Thực xin lỗi, tôi... tôi... nếu sớm biết cậu phải chịu tội như thế tôi đã không cần rồi.”

Thiên Viễn chịu đựng đau đớn, ghé vào tai hần hỏi nhỏ: “Kiến... thế nào?”

Dừng một chút, Chu Kiến lắc đầu. “Không tốt.”

Thiên Viễn cắn chặt môi. Đồ lừa đảo! Lưu Tiểu Nguyên, cậu là tên lừa đảo! Sớm biết như vậy mình tội gì phải nhẫn nhịn! Nhất thời lòng y bối rối, xoay người. Chu Kiến lật y sang bên này, kéo vào ngực, thở dài nói bên tai: “Đứa ngốc, cậu tốt tôi mới tốt được!”

Lệ rơi, Thiên Viễn ôm thất lưng hần. Hừ, khóc thì khóc sợ gì, dù sao phòng tôi om chẳng ai thấy gì cả.

...

Vốn đã thương lượng xong xuôi rằng buổi sáng Thiên Viễn và Chu Kiến sẽ cùng nhau đi thu khoản tiền hàng cuối cùng, sau đó chiều quay lại trường học. Nhưng bởi một số nguyên nhân không tiện nói, buổi sáng Thiên Viễn không thể rời giường. Mẹ Chu cho rằng mấy ngày nay Thiên Viễn rất mệt mỏi, vì thế Thiên Viễn tựa vào đầu giường ăn đồ ăn ngon ba Chu cố ý làm cho mình mà đỏ mặt muốn chết.

Buổi chiều, lúc Thiên Viễn ngủ dậy không còn ai trong nhà nữa. Ba mẹ đi làm, Chu Kiến một mình mang hành lý về trường trước, như vậy sáng mai hai người sẽ kịp đi học. Thiên Viễn nằm một lúc, quyết định đi thu nốt món tiền kia khỏi ‘đêm dài lắm mộng’. Người làm ăn nghĩ tới việc gì cũng có thể moi ra vấn đề bất lợi. Bỗng y nhớ tới lần trước ưng ý một cái quần jeans trong cửa hàng thời trang, muốn mua cho Chu Kiến nhưng lúc đó không có tiền chỉ có thể trở mặt ra nhìn. Ngày mai khai giảng rồi, hôm nay phải dẫn cậu ấy đi mua mới được.

Thiên Viễn dứt hai tay vào túi áo khoác, cố gắng đi thật chậm. Tuy rằng Chu Kiến trộm mua thuốc mỡ giảm nhiệt cho y nhưng dùng không mấy hiệu quả, phía sau vẫn nóng rất đau đau. Ánh mặt trời buổi chiều thật rực rỡ, chiếu xuống ngã tư đường, Thiên Viễn vui vẻ nhìn lớp tuyết trên thảm cỏ xanh ven đường đang dần tan ra. Ông lão và cậu cháu bé nhỏ đang nhàn nhã hưởng thụ ánh mặt trời đầu xuân trong công viên. Mọi thứ đều tốt đẹp khiến người ta muốn cất vang tiếng hát.

Cửa tiệm hải sản kia quy mô không lớn nhưng làm ăn cũng phát đạt lắm. Hiện tại không phải giờ ăn cơm, có mấy người đàn ông đang ngồi trong đại sảnh lầu một, chén đĩa bày lộn xộn trên bàn, vài người còn thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa, nói chuyện câu được câu chăng, có lẽ đã đợi ai đó lâu rồi.

Thiên Viễn vừa mới bước lên bậc thang liền cảm thấy không khí bên trong có vẻ âm trầm. Y cảnh giác nhìn mấy người đàn ông đang đi về phía mình, chậm chậm lùi về phía sau. Y biết bọn họ đến là có ý đồ, cũng biết bọn họ là những tên du côn! Thiên Viễn không khỏi nắm chặt tay, may mắn, may mắn không để Chu Kiến đi cùng.

Ánh mắt y nhìn về phía người bán hàng trong cửa tiệm, hi vọng có thể có người ra giúp mình, không thì gọi điện thoại báo cảnh sát cũng được. Nhưng không ai nhìn y, giống như tất cả mọi người ước rằng tốt nhất nhìn như không thấy. Thiên Viễn hiểu, đột nhiên xoay người chạy ra ngoài.

Thiên Viễn chạy không xa đã bị đuổi kịp, sau khi bị hung hăng đâm đá, y bị đẩy vào một ngõ cụt. Toàn thân đau phát run, Thiên Viễn hoảng sợ nhìn mấy người trước mặt cầm côn và gậy.

“Nhãi con! Mày giỏi lắm! Kiếm lợi xong rồi bỏ chạy, bọn tao tìm mày mấy ngày nay rồi! Mấy ngày vừa rồi mày kiếm được không ít nhỉ? Hôm nay từ từ tính toán lời lãi nhá!”

Thiên Viễn không rên tiếng nào, biết những người này không phải người làm ăn, chính những người mình cật lực né tránh mấy ngày nay đã cho tiền đám côn đồ này. Thiên Viễn mím chặt môi, kết quả hôm nay thế nào đây? Có thể về nhà sao? Thiên Viễn bỗng nhiên phát hiện bản thân đã bất tri bất giác coi nơi kia là nhà mình.

Kiến, cậu ở đâu?

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Dựa lưng vào vách tường, Thiên Viễn không cần nhìn cũng biết mình đã hết đường chạy thoát. Điện thoại! Gọi điện thoại! Từ khi biết không còn ai lo lắng cho mình nữa, Thiên Viễn liền ngưng dùng điện thoại, bớt một khoản chi phí càng tốt. Nhưng Chu Kiến rút cuộc buộc y dừng lại, nói rất đúng tình hợp lý rằng: “Vì lúc nào tôi muốn thì sẽ tìm thấy cậu!”

Kiến...

Thiên Viễn thử men lại góc tường lôi điện thoại ra, nhưng chưa kịp mở đã bị đám người kia quăng vào tường vỡ vụn. “Nhãi con! Muốn gọi người sao? Mày nằm mơ đi con!” Tay chân bị gậy gộc đập túi bụi, cơn đau nhức lập tức lan toàn thân. Thiên Viễn ôm cánh tay mặc kệ gậy gộc giáng xuống. Đột nhiên, một chai bia bị đập vào tường vỡ ra, những mảnh thủy tinh như viên đạn bổ nhào vào mặt vào người Thiên Viễn, máu chảy xuống hai bên thái dương, ánh mắt y nhòa hẳn đi.

“Thằng nhóc này cũng kiên cường gớm, không thêm rên một tiếng cơ đấy!”

“Vây đánh cho nó kêu ra tiếng!”

Mấy gã đó lại hung hãn vây quanh y. Thiên Viễn cố gắng đứng thẳng, không biết bản thân có thể cầm cự bao lâu đây?

“Ái chà! Nơi này thật náo nhiệt, chơi cái gì vậy?” Một giọng nói giòn giã không chút để ý bay tới, một cậu bé xinh xắn tóc nâu đang đứng dựa vào tường trước con ngõ nhỏ cười như không cười nhìn bọn họ.

Giọng nói rất quen tai, Thiên Viễn kinh hãi ngẩng đầu, thật sự là cậu ta! Đáng chết! Sao cậu ta lại chạy tới đây? Không mau chạy đi gọi người tới giúp còn đứng đó làm gì?

“Không muốn chết thì mau cút!” Một gã nhỏ điều thuốc dờ trong miệng ra, hung tợn quay đầu lại.

“Mẹ kiếp! Ông nói chuyện với ai thế?” Chẳng chịu yếu thế mắng lại, Lưu Tiểu Nguyên cười tủm tỉm nói với thiếu niên cao to đứng phía sau. “Hình như gã nói chuyện với chúng ta.”

“Mấy thằng nhãi con khôn hồn thì cút mau!”

“Thật xin lỗi, bọn này chỉ thấy mấy người chơi vui vẻ nên đến góp vui thôi, mấy người cứ tiếp tục đi.” Lưu Tiểu Nguyên cười rất chi là vô lại, phía sau cậu còn có một nhóm người đi theo.

Đám người kia thấy bọn họ cường tráng hết chỗ nói; một hai tên nhóc căn bản không để vào mắt nhưng đây lại là hơn chục thanh niên cao to, khỏe mạnh, không thể không suy nghĩ lại. Kết quả của việc suy nghĩ chính là mấy gã đó ném lại một câu: “Coi như hôm nay may may mắn!” nói xong liền cúp đuôi chạy mất.

Thiên Viễn từ từ ngồi xồm xuống, những chỗ bị thương rất đau nhưng càng khó chịu khi chính mình mang dáng vẻ thảm hại như vậy. Lưu Tiểu Nguyên không cười nữa, chạy tới chạm vào trán y. “Cậu không sao chứ? Muốn đi bệnh viện không?”

Thiên Viễn cúi đầu lắc lia lịa.

Lưu Tiểu Nguyên không nghe theo y, để nhóm bạn tìm nơi nào đó ngồi chờ còn mình kéo Thiên Viễn tới bệnh viện.

Trong phòng cấp cứu, những mảnh thủy tinh trên đầu, trên cổ, trên cánh tay Thiên Viễn được gắp ra chất thành một đống; Thiên Viễn yêu cầu y tá dùng băng gạc quấn lại, ít nhất nhìn sẽ không quá nghiêm trọng. Lưu Tiểu Nguyên trừng y. “Cậu lừa được ai chứ? Không nhìn xem tay cậu sưng to như đùi heo rồi kìa!”

Thiên Viễn thử cử động tay một chút, đau đến thấu xương.

Trên băng ghế trong bệnh viện, hai người lặng lẽ ngồi.

“Sao cậu lại ở đây? Những người đó là bạn cậu à?” Thiên Viễn nhỏ giọng hỏi.

Lưu Tiểu Nguyên thở hắt ra, tựa vào lưng ghế bắt chéo chân. Hôm qua sau khi cãi cọ với Mạc Ngôn cậu giận dữ không về nhà, điện thoại không nhận, tỏ vẻ hờ hững. Thiếu gia ta đây buồn phiền lắm! Nhàm chán quá nên cuối cùng cậu tập hợp bang phái trước đây của mình lại, tới sân nhảy điên cuồng cả đêm. Thật sự không ngờ lại gặp Thiên Viễn.

“Rốt cuộc cậu chọc cái gì gây họa vậy?” Lưu Tiểu Nguyên không nói gì, hỏi tiếp.

“Không có gì, kỳ nghỉ đông tôi kiếm chút tiền thôi, có mấy người nhìn không vừa mắt nên thành ra thế này.” Thiên Viễn băng quơ đáp lại.

Lưu Tiểu Nguyên hoài nghi trừng y. “Vậy sao cậu lại tới chỗ kia?”

“Tiệm hải sản kia thiếu tôi tiền hơn một trăm cân hải sản(*)!” Thiên Viễn cắn răng.

(*) tương đương 50kg

Nửa ngày sau, Thiên Viễn thấp giọng nói: “Tiểu Nguyên, cảm ơn cậu.”

Lưu Tiểu Nguyên thúc y một cái. “Gọi điện thoại cho lão đại đi để cậu ta chăm sóc cậu.”

“Không được! Như vậy sẽ hù chết cậu ấy mất.” Thiên Viễn ngẩng đầu hô. “Tiểu Nguyên, chuyện hôm nay đừng nói cho bất cứ ai được không? Nhất là...”

Lưu Tiểu Nguyên cười cười. “Gì chứ? Không phải cậu và bọn họ tình cảm rất tốt sao?”

“Chính vì bọn họ đối xử tốt với tôi nên tôi mới không thể khiến bọn họ lo lắng. Tiểu Nguyên, cậu rất hạnh phúc, cậu sẽ không hiểu người mất đi gia đình so với chó càn đáng thương hơn nhiều. Tôi hiện tại có nhà, và vô cùng quý trọng điều đó.”

Thiên Viễn ngượng ngùng mỉm cười, lòng Lưu Tiểu Nguyên ê ẩm nói không nên lời.

“Tôi đưa cậu về!”

“Không cần, tôi bắt xe cũng được. Mấy người bạn còn đang chờ cậu đấy! Đúng rồi, cảm ơn bọn họ giúp tôi nhé!”

Lưu Tiểu Nguyên đóng cửa xe, phát tay tỏ vẻ không cần khách khí, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó liền nói với Thiên Viễn đang ngồi trong xe. “Đúng rồi, cậu nói tiệm hải sản kia nợ tiền hàng, giấy nợ đâu?”

Thiên Viễn khó hiểu lấy ra. “Đây, sao vậy?”

“Cậu đừng lo, cứ giao cho tôi.” Cậu vươn tay lấy tờ giấy nợ kia, con mẹ nó tên khốn vô liêm sỉ! Ở đây mà giở thủ đoạn thì đừng mong sống nổi!

Sau khi Thiên Viễn đi, Lưu Tiểu Nguyên đứng trước cổng bệnh viện lôi điện thoại ra, công ty quảng cáo của chị ba ở gần đây, so với việc giao giấy nợ cho chị ấy thì chạy tới Cục Thuế tìm anh rể có vẻ tốt hơn. Điện thoại vừa khởi động, Lưu Tiểu Nguyên bỗng nhiên bị một dòng cảm xúc không tên làm cho suýt rơi lệ. Điện thoại đầy tin nhắn với cuộc gọi nhỡ, đều là của cùng một người. Tin nhắn cuối cùng là ba phút trước – ‘Tiểu Nguyên, xin em, cho anh một chút tin tức, một chữ cũng được. Anh sắp phát điên rồi!’

Có người vì mình biến thành như vậy, có chút thỏa mãn, cũng có chút kiêu ngạo. Lưu Tiểu Nguyên bĩu môi nhắn lại: ‘Chờ tôi lấy được giấy phép khoa Thần kinh rồi tới tìm tôi, trước mắt tôi dành bất lực với căn bệnh của đồng chí.’ Sau khi gửi tin đi, Lưu Tiểu Nguyên chơi ác nhắn thêm một dòng: ‘Đương nhiên nếu bây giờ đồng chí tới ngay vòng xoay ngựa gỗ ở trung tâm trò chơi nghiêm túc kiểm điểm lời nói của bản thân, có lẽ sẽ có cơ hội sửa đổi.’ Tắt di động, Lưu Tiểu Nguyên cười lạnh ba tiếng ‘ha ha ha’.

...

Tiếng nhạc sôi động trên sàn nhảy đập vào màng nhĩ mọi người, Lưu Tiểu Nguyên đầu đầy mồ hôi chạy ra khỏi đám người, ngã xuống sô pha cướp lấy coca uống.

“Tiểu Nguyên, cầm lấy.”

Đồng bọn ngồi cạnh đưa kem qua, Lưu Tiểu Nguyên chẳng thèm khách khí cầm lấy ăn. “Mấy giờ rồi?”

“Chín giờ, còn sớm lắm!”

Trung tâm trò chơi chín rưỡi đóng cửa, tên kia sẽ không ngốc tới mức cứ đứng trong đó chứ? Đi mà đứng! Mình mặc kệ! Mà không biết anh có đi hay không! Tên này đáng về nghiêm túc như vậy nếu thật sự ngồi xổm trước khu vòng xoay ngựa gỗ của đám con nít kia ắt hẳn sẽ bị chú ý nhiều lắm!

“Cậu cười cái gì thế? Một người mà cũng hăng hái như vậy!” Hai cánh tay trắng kiện vòng sau lưng ôm lấy cậu, thiếu niên cao to kia dán mặt vào tai cậu cọ cọ. Bạn bè từ nhỏ tới lớn chơi chung với nhau chẳng kiêng kị điều gì nhưng hiện tại Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy không chấp nhận được.

Cậu dùng sức giãy ra. “Đừng áp sát tôi như thế! Nóng chết đi!”

“Sao vậy? Hơn nửa năm không gặp, cậu không thấy nhớ tôi sao?”

“Cao Suất!” Lưu Tiểu Nguyên hết chịu nổi kêu to. Cao Suất cười ha ha ngồi xuống bên cạnh.

“Cao Suất, tôi hỏi cậu, nếu trong lòng cậu có người thương mà mẹ cậu nhất quyết không chịu thì cậu làm thế nào?” Lưu Tiểu Nguyên bỗng nhiên hỏi một câu như vậy.

Cao Suất đang uống nước ngọt có ga, ghen một chút, nhìn Lưu Tiểu Nguyên. “Tiểu Nguyên, cậu coi trọng ai vậy?”

“Tôi coi trọng cậu!” Lưu Tiểu Nguyên tức giận lườm hắn một cái.

Cao Suất mừng rỡ như trộm được vàng nhào qua. “Đi! Tôi ở rể cũng thấy vui.”

“Xùy!”

Lưu Tiểu Nguyên bắt đầu hốt hoảng, mím miệng không nói gì nữa. Cao Suất nhìn cậu thăm dò, vỗ vỗ đầu cậu. “Tiểu thiếu gia cũng biết phiền lòng sao? Nhà cậu có nhiều quy củ tôi biết; tôi nói cậu nhé, coi trọng ai không thành vấn đề, không phải chỉ là người trong nhà không vui thôi sao? Nhưng quần được trong nhà liệu có quần được bên ngoài không? Lại nói, cậu mới bao nhiêu tuổi chứ, anh tôi sắp ba mươi còn không muốn về nhà, chỉ ở bên ngoài sống vui vẻ kia kìa! Có thể vui vẻ thì vui vẻ, có thể thế nào thì làm thế ấy đi, cần gì tới mức nháo nhào cả lên chứ.”

“Ngay cả gan thừa nhận cũng không có thì gọi gì là đàn ông!” Lưu Tiểu Nguyên căm giận ném cây kem lên bàn.

“Cậu nói cái gì?” Tiếng nhạc rất lớn, Cao Suất nghe không rõ cậu than thở cái gì.

“Đi thôi!” Lưu Tiểu Nguyên lôi hắn ra nhảy.

...

Ra khỏi sàn nhảy, nói dối để thoát khỏi sự lôi kéo của nhóm kia, Lưu Tiểu Nguyên nóng lòng ngồi trên xe chạy về phía trung tâm trò chơi. Cậu thăm mắng mình vô dụng nhưng ánh mắt sáng ngời nhìn về phía trung tâm trò chơi đã đóng cửa. Gọi điện cho anh? Không được! Thế thì lợi cho anh quá! Nhưng không vào nhìn sẽ không thấy an tâm; Lưu Tiểu Nguyên nhìn bốn phía không có ai liền bắt đầu leo cây trèo vào trong.

Ban ngày nơi này đáng yêu biết bao nhiêu, vậy mà buổi tối lại vắng tanh vắng ngắt! Lưu Tiểu Nguyên dựng tóc gáy, mắt đảo lịa lịa suy nghĩ, bước chân sần sật nghe sao cũng giống tiếng hát đêm khuya; thăm hân bản thân tại sao bắt anh tới nơi này, ít nhất cũng phải tìm chỗ có đèn sáng chứ!

Khu ngựa gỗ im ắng không bóng người. Đột nhiên cảm giác bị mắc mưu ập đến khiến Lưu Tiểu Nguyên nổ tung, không kiêng kị gào một tiếng đầy tức giận: “Mạc Ngôn, anh là tên khốn kiếp!”

Một đôi tay ôn nhu ôm lấy cậu từ sau lưng, những nụ hôn nhỏ vun rơi bên tai, giọng nói ầm ập vang lên: “Vậy em chính là cậu bé khốn kiếp!”

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

Cánh tay càng ôm càng chặt, cảm xúc truyền tới cũng càng ngày càng sâu, càng ngày càng nặng. Mạc Ngôn không nói gì, ôm chặt lấy cậu giống như sợ rằng buông lỏng tay cậu sẽ biến mất vậy. Lưu Tiểu Nguyên được anh ôm trong lòng thấy xót xa, không hề giãy giụa, mặc anh ôm. Hai người cứ thế đứng lẳng lẳng trong bóng đêm tối đen.

“Anh xin lỗi.”

Lưu Tiểu Nguyên ngẩng đầu lên, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Điều em muốn nghe không phải cái này.”

Mạc Ngôn buông tay ra, đôi mắt anh sáng lên trong bóng đêm ảm đạm. “Anh biết, nhưng bây giờ không phải lúc thích hợp! Tiểu Nguyên, anh nói em nghe, anh yêu em! Mặc kệ anh có tuyên bố với toàn bộ thế giới hay không thì đây luôn là sự thật không thể thay đổi! Anh biết em muốn được thừa nhận, anh cũng muốn! Ai có chuyện khó có thể công khai trong lòng đều muốn như vậy! Nhưng ai biết người nào cũng may mắn như Thiên Viễn và Chu Kiến hay không.” Anh cúi đầu. “Mẹ anh ngâm đắng nuốt cay hai mươi năm chính là vì để anh có thể chống đỡ gia đình này, nếu nói với bà người anh yêu không phải con gái thì bà sẽ chết mất. Mà chỉ sợ ngay cả gia đình em cũng không đồng ý hai chúng ta ở bên nhau, hiện tại nói rõ ràng với bọn họ chẳng khác nào chặt đứt đường sống của chúng ta. Huống chi chúng ta không chỉ phải đối mặt với gia đình, một khi mối quan hệ của chúng ta được công khai thì phản ứng đầu tiên chính là trường học. Lúc đó anh và em đều không ra sao, em có nghĩ tới không?”

“Ôi, nói hay lắm! Anh lo lắng thật chu đáo mà! Chúng ta chia tay đi, như vậy anh không cần lo tới lo lui nữa! Bỗng thiếu gia không rảnh chơi đùa với anh đâu!” Thất thanh hét to, Lưu Tiểu Nguyên hung hăng giãy khỏi vòng tay ấm áp của anh.

Chia tay đi! Những lời này như dao sắc khoét sâu vào lòng, Mạc Ngôn ngây dại. Chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mất đi bảo bối mình yêu thương này, chưa từng trải qua cảm giác thống khổ như xé rách thân thể thế này. Không! Lưu Tiểu Nguyên xoay người bước đi, từng bước như giẫm nát lòng anh.

“Đứng lại!” Mạc Ngôn giống như cướp đoạt bảo bối vô cùng quý giá mà kéo lấy Lưu Tiểu Nguyên ôm chặt vào trong ngực. “Em nó cái gì? Chia tay? Không được, anh không đồng ý! Anh muốn em nhớ kỹ, kiếp này chúng ta luôn ở bên nhau! Được, em muốn công khai, anh công khai với em! Mặc kệ kết quả ra sao, anh vẫn ở cạnh em!” Mạc Ngôn giống như dã thú bị thương hoàn toàn mất đi lý trí, không còn dằn vặt tao nhã ngày thường, đôi mắt rừng rưng rưng kéo Lưu Tiểu Nguyên ra ngoài.

Bị nước mắt của Mạc Ngôn dọa sợ, Lưu Tiểu Nguyên theo bản năng lùi về sau, kinh hoảng kêu: “Anh muốn đi đâu?”

“Tới nhà anh nói rõ ràng với mẹ! Sau đó anh đưa em về nhà!” Mạc Ngôn dứt khoát nói, không quay đầu lại.

“Buông tay! Anh buông ra! Đồ khốn!” Lưu Tiểu Nguyên sợ hãi, vừa khóc vừa đá giầy ra, thấy Mạc Ngôn không chịu buông tay liền bất thành linh cảm cắn lên cổ tay anh.

Mùi máu lan tràn trong miệng, Lưu Tiểu Nguyên ngây dại há răng ra, nhìn cổ tay bị mình cắn chảy máu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên mặt. Mạc Ngôn ôm cậu, ấn chặt vào ngực mình. Lưu Tiểu Nguyên khóc thất thanh: “Em không cố ý đâu! Tại lòng em rất khó chịu... Em khó chịu lắm!”

Mạc Ngôn cắn môi gật đầu, anh biết, anh biết rồi.

...

Ngày đầu tiên sau khai giảng, Chu Kiến và Thiên Viễn đồng thời xin nghỉ phép. Lưu Tiểu Nguyên hết cách, đành phải tự mình mò tới nhà.

Chuông cửa vang lên, mẹ Chu mau chóng chạy ra mở, Lưu Tiểu Nguyên bày ra vẻ mặt tươi cười vô cùng trong sáng, vô cùng đáng yêu đứng ở ngoài.

“Ôi, là Tiểu Nguyên à, mau vào đi!”

Được tiếp đón rất nhiệt tình, Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy bản thân không uống công khi ăn mặc và nói năng vô cùng đáng yêu, chọc cho ba Chu mẹ Chu vô cùng vui vẻ. Chu Kiến cũng ra đón khách, hốc mắt rõ ràng sâu hơn, sắc mặt tối tăm.

Lưu Tiểu Nguyên theo Chu Kiến vào phòng ngủ của bọn hắn, Thiên Viễn đang nằm trên giường thấy cậu đi vào liền rất vui vẻ.

“Ái chà, đang dưỡng thai đấy à?”

Thấy cửa đóng lại, Lưu Tiểu Nguyên chuyển sang thái độ cợt nhả, ngồi cạnh giường chưa vững đã bị Thiên Viễn đạp xuống đất, Chu Kiến mặt bình tĩnh cũng bị chọc cười phá lên, Thiên Viễn nắm cổ Lưu Tiểu Nguyên lay lay. “Nếu còn nói nhăng nói cuội nữa tôi sẽ cho cậu bay tự do xuống mười bốn lần ngay tức khắc!”

Lưu Tiểu Nguyên xoa cổ ầm ỨC nói: “Vừa khai giảng mà hai cậu đã xin nghỉ rồi, không biết nhiều người lo lắng lắm sao? Sớm biết hai cậu vong ân phụ nghĩa như vậy thì tôi đã chẳng thêm quan tâm làm gì!”

“Cầm lấy!” Lưu Tiểu Nguyên ném cho Thiên Viễn một phong thư dày cộp.

Thiên Viễn cầm lấy, vừa nhìn đã biết là tiền gì, lập tức ngồi bật dậy. “Sao cậu lại lấy được?”

“Chút lòng thành thôi, tôi đưa giấy nợ cho anh rể, anh ấy đang làm ở cục Thuế, sắp được bổ nhiệm làm Cục trưởng, là nhờ vả thôi mà.”

“Tiểu Nguyên, tôi phải cảm ơn cậu thế nào đây?” Thiên Viễn thấp giọng nói.

Lưu Tiểu Nguyên tỏ vẻ không sao, phát tay nói: “Sau này có chuyện gì cứ nói, không phải ngại.”

Thiên Viễn nhìn thoáng qua Chu Kiến, mặt hắn lặng như nước, vỗ vỗ gối sau lưng y.

Lưu Tiểu Nguyên nhìn bốn phía xem bài trí trong phòng, giường đôi, gối đôi, trên tủ đầu giường ngoài ảnh chụp của Chu Kiến còn có đồng hồ của Thiên Viễn, ngay cả dép lê cũng giống nhau; xem ra hai người đã bắt đầu cuộc sống gia đình ‘danh chính ngôn thuận’ tạm ổn rồi.

“Thôi! Nhiệm vụ hoàn thành, tôi cũng không quấy rầy ngày tháng hạnh phúc của hai cậu nữa. Bye bye!” Lưu Tiểu Nguyên không muốn ở lại nữa, không khí hòa thuận vui vẻ trong phòng khiến cậu thấy khó chịu.

Lưu Tiểu Nguyên đi rồi, trong phòng lại im lặng.

Hôm qua sau khi Thiên Viễn về nhà, rốt cuộc không giấu diếm. Nhìn vết thương của Thiên Viễn, Chu Kiến nổi trận lôi đình hận không thể lao luôn ra ngoài tìm đám khốn nạn kia tính sổ, nhưng lại bị Thiên Viễn và mẹ sống chết ngăn lại, hắn vừa đau vừa hận đen mặt lại.

Liếm liếm môi, Thiên Viễn xấu hổ kéo kéo cánh tay Chu Kiến. “Về sau tôi không làm nữa, thật đấy.” Chu Kiến không nói chuyện. Thiên Viễn áp mặt vào lưng hắn thì thào: “Kiến, đừng nóng giận nữa.”

Chu Kiến xoay người, nhìn vào mắt y. “Có phải cậu cảm thấy tôi không hiểu gì, không thể giúp cậu cho nên ngay cả lời nói thật cậu cũng không muốn nói với tôi?”

“Không phải! Tôi chỉ không muốn kéo cậu vào thôi. Rất nguy hiểm!” Thiên Viễn đột nhiên im thinh, lời đã nói ra không thể rút lại được.

Gật gật đầu, Chu Kiến đứng lên đi ra ngoài. Thiên Viễn nóng vội giữ chặt tay hắn. “Chu Kiến!”

Nước mắt nóng bỏng dần dần đóng đầy hốc mắt, Thiên Viễn cúi đầu, tay không bằng lòng buông ra. Chu Kiến ngồi xuống ôm lấy y, giọng nói khàn khàn: “Hứa không được gạt tôi làm chuyện nguy hiểm, hứa không được tổn thương tới bản thân, nghe rõ không? Bằng không tôi sẽ không tha cho cậu.”

Thiên Viễn gật đầu lia lịa, nước mắt chảy xuống.

“Kiến...” Lời vừa thốt lên liền im bật, ba Chu tròn mắt nhìn hai đứa ngồi trên giường hôn nhau ngọt ngào rồi hồn nhiên ngã xuống giường. Lặng lẽ rời đi, ba Chu lắc đầu, thanh niên thời nay thật là... Vào tới phòng bếp, ba Chu trầm ngâm nói: “Anh thấy việc mình nói lần trước có vẻ nên mau chóng tiến hành thôi.”

Mẹ Chu u buồn nhìn thoáng qua chồng mình. “Không phải anh nói đợi hai năm nữa xem thế nào sao?”

Ba Chu gật đầu. “Anh thấy chẳng thể hi vọng hai đứa nhỏ này buông nhau ra đâu. Ít nhất Tiểu Kiến sẽ không rời khỏi thằng bé đâu. Tốt nhất cứ chuẩn bị thủ tục nhận nuôi Thiên Viễn thôi, như vậy hai đứa có thể ‘danh chính ngôn thuận’ ở bên nhau không sợ người ta bàn ra tán vào nữa.”

“Nhưng, đó không phải coi như đồng ý cho bọn chúng quen nhau sao? Vậy sau này...” Mẹ Chu vẫn không thể chấp nhận được chuyện này.

“Em có cách nào dễ dàng hơn sao? Để bọn chúng tách ra không thương tổn bọn chúng sao?” Ba Chu vỗ vai vợ mình. “Đường là bọn chúng chọn, đau khổ hai đứa phải đối mặt trong tương lai còn nhiều hơn những gì chúng ta tưởng tượng lắm; làm cha làm mẹ, giảm đi áp lực chính là thương bọn chúng.”

Mẹ Chu lại bắt đầu khóc thút thít. “Cháu nội của em thế nào bây giờ?”

Ba Chu cười khổ an ủi. “Nhưng như thế em lại có thêm con trai mà.”

...

Đầu xuân tiết trời ẩm áp, cây cỏ xanh mướt một màu. Vườn trường đại học Y là nơi tụ tập đông nhất những nhóm sinh viên ngồi đọc sách. Cho dù là Lưu Tiểu Nguyên được treo nhân thiên tài cũng phải vừa ăn đồ ăn vặt đầy miệng vừa đọc sách. Đề tài nghiên cứu của Mạc Ngôn đã tới giai đoạn nước rút, ngoài việc lên lớp thì cả ngày đều ở lì trong phòng thí nghiệm không ra. Lưu Tiểu Nguyên bắt đầu cảm thấy chán chết đi quấy rối Mạc Ngôn, sau khi nhìn nhìn ngó ngó liền tự động đảm đương vai trò trợ thủ. Việc như vậy Mạc Ngôn cầu còn không được, thuận tiện dạy cậu không ít điều. Lưu Tiểu Nguyên ra vào phòng thí nghiệm tự do như nhà của mình, mặc dù những lúc nghỉ ngơi tránh không được phải hoạt động gân gót này nọ, ai nói trong ngực ôm bảo bối sẽ ảnh hưởng tới độ chính xác của thí nghiệm nào? (Tác giả: Đây là độc quyền của thầy Mạc, chớ bắt chước.)

Trần Mặc sau nhận được điện thoại của chị ba liền mau chóng chạy tới tiệm cà phê ngoài trường. Chị ba đang chờ cô kia mà!

“Đừng nói gì cả, chị bảo em trông coi Tiểu Nguyên mà em làm gì hử? Mấy ngày nay không thấy em gọi điện báo cáo gì hết!”

Về mặt chị ba không tốt, Trần Mặc hít một hơi mới miễn cưỡng nói: “Em có theo dõi cậu ta mà, cậu ta có chạy mất đâu! Không ai tìm cậu ta cả, nếu không có việc gì thì cậu ta sẽ vui đùa cùng đám Chu Kiến hoặc chạy tới phòng thí nghiệm.”

Chị ba hỏi ngay tức khắc: “Nó chạy tới phòng thí nghiệm làm gì?”

Trần Mặc liếc trắng mắt. “Cậu ta có thể tới chứ! Thầy Mạc đang lúc khó khăn, đề tài nghiên cứu cấp quốc gia mà! Cậu ta làm trợ thủ cho thầy ấy! Thầy Mạc hướng dẫn nhiều nghiên cứu sinh như vậy, thế mà lại cần tới cậu ta! Phần tử hay gây sự như cậu ta có cái gì tốt chứ?” Minh kém cậu ta cái gì mà không cần mình chứ? Trần Mặc ghen, hít một hơi.

Chị ba kinh ngạc hỏi liên tiếp: “Thật sao? Đó là thầy giáo tuyển hay nó tự xin vậy?”

“Em có biết đâu!” Trần Mặc thở phì phì nói. Không biết mới khiến người ta tức thế này đây!

Chị ba vui vẻ cười nói: “Đó gọi là có chí tiến thủ! Học viện Y nhiều sinh viên giỏi như vậy, cần gì phải chọn nó chứ! Cái này không phải Tiểu Nguyên có chí tiến thủ sao? Đứa nhỏ này ham vui thế thôi chứ thời khắc mấu chốt cũng tài trí hơn người lắm! Tiểu Mặc, em phải học hỏi Tiểu Nguyên đi!”

Trần Mặc thiếu chút nữa hôn mê tại chỗ! Lúc trước sao lại tiếp nhận công việc khổ sai này chứ, kinh phí hoạt động còn không đủ trị liệu tinh thần bị tổn thương!

Chị ba vui vẻ về nhà, Trần Mặc ngồi một mình tại chỗ coi giấy ăn như Lưu Tiểu Nguyên mà cẩu xé.

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Một tay bám vào hệ thống sưởi hơi, một tay chống bàn cố gắng giữ thăng bằng, Lưu Tiểu Nguyên ngồi dựa vào bàn cắn răng nhú mi tiếp nhận từng đợt, từng đợt công kích mãnh liệt. Một chân cậu bị gác lên bàn, dục vọng trướng lên đang được Mạc Ngôn nắm trong tay xoa nắn. Mạc Ngôn đứng phía sau cậu, một bàn tay khác ôm chặt lấy thắt lưng cậu, mỗi lần đều vùi thật sâu trong cơ thể, từ những va chạm cực mạnh đến sự tiếp xúc nho nhỏ tới những nơi cực kỳ mẫn cảm. Miệng cậu cắn chặt khăn tay của Mạc Ngôn nhưng không thể ngăn nổi những tiếng rên rỉ vui sướng thoát ra. Mồ hôi chảy từ thái dương xuống, Lưu Tiểu Nguyên lắc đầu dùng ánh mắt cầu xin mong chấm dứt quá trình khó nhịn này. Mạc Ngôn cúi xuống liếm vành tai cậu, hơi thở nặng nề xông thẳng vào lỗ tai, Lưu Tiểu Nguyên mẫn cảm cả người run lên lại mang tới sự xâm nhập ngày càng kịch liệt.

Cuối cùng đã kết thúc, thời gian nghỉ trưa chấm dứt. Lưu Tiểu Nguyên ai oán nằm trong ngực tên đầu sỏ kia, hạ quyết tâm lần thứ một trăm lẻ bảy rằng không bao giờ đến đây để tên háo sắc này ăn tươi nuốt sống mình nữa!

Mình muốn ngủ

~Lưu Tiểu Nguyên mơ mơ màng màng đi xuống lầu, trên sân thể dục đều là sinh viên ban hai khoa Lâm sàng. Ai đó thấy vậy trừng mắt. Tiết đầu tiên của buổi chiều học Thể dục! Lưu Tiểu Nguyên khẳng khái cho rằng giáo viên sắp xếp thời khóa biểu cố ý chơi khăm mình. ‘Xuân khôn thu pháp’(*) đúng là không phải nói đùa, hướng chỉ bạn Lưu Tiểu Nguyên này vừa mới luyện tập đối kháng với cường độ cao như vậy, thiếu(**) lắm! Đi đều, tập thể dục đã mệt muốn chết, tại sao các nam sinh lại còn phải chạy bốn vòng quanh sân thể dục nữa chứ? Lưu Tiểu Nguyên gặp phải trở ngại! Các nữ sinh đang cười cười nói nói chơi bóng chuyền, Lưu Tiểu Nguyên chưa bao giờ kỳ thị giới tính của bản thân dữ dội như lúc này.

(*) Lúc trước đọc truyện ‘Bình đàm như thủy’ bên nhà Yura có gặp câu này rồi, đầy đủ là: Xuân khôn thu pháp, hạ đã truân nhân. Khôn: mệt mỏi, buồn ngủ; pháp: thiếu (ngủ); đã: gục xuống; truân: lim dim.

Câu này khái quát về tình trạng thể chất của mọi người khi thời tiết thay đổi: mùa xuân người ta thường mệt mỏi do thay đổi lưu thông khí huyết, mùa thu thể chất mệt mỏi dẫn tới luôn thấy buồn ngủ, mùa hạ ngủ nhiều do ảnh hưởng từ mùa xuân.

(**) ‘thiếu’ ở chú thích này chính là từ ‘pháp’ trong chú thích trên.

Chưa chạy được hai vòng, Lưu Tiểu Nguyên đã bắt đầu hoa mắt chóng mặt, ôm bụng kêu oai oái.

Thầy giáo Thể dục hoảng sợ, vội vàng gọi cậu lại. “Em bị sao vậy?”

“Thưa thầy, trưa nay em ăn no quá, bây giờ đau bụng muốn chết!” Lưu Tiểu Nguyên đứng không vững, xiêu trái vẹo phải.

“Được rồi, em nghỉ ngơi đi!” Thầy giáo Thể dục không nghĩ ra tiết học của mình có vấn đề gì.

Lưu Tiểu Nguyên thích ý ngồi dưới cột bóng rổ, chỗ này tràn ngập ánh mặt trời ấm áp lại yên tĩnh, là một nơi tốt để nghỉ ngơi. Cậu ngồi xuống, tựa vào cột nhắm mắt lại, không kịp nghĩ xem nơi này vốn không thích hợp để ngủ chút nào đã ngủ luôn.

Chu Kiến lay cậu thật mạnh. “Tiểu Nguyên! Đứng lên! Cậu bị sao vậy? Nếu không thoải mái phải nói ra, đừng chịu đựng!” Nửa trận đấu bóng trôi qua rồi vẫn không đánh thức được người này, có phải cậu ta có bệnh gì không?

Lưu Tiểu Nguyên mất mũi nhập nhèm buồn ngủ giơ tay đánh loạn xạ. “Kêu gì mà kêu, em biết rồi, tới chiều sẽ không sao nữa!”

Chu Kiến vỗ mặt cậu. “Tỉnh mau! Cậu nói mơ cái gì vậy?”

Lưu Tiểu Nguyên đứng dậy rồi mới tỉnh ngủ, nơi này không phải phòng thí nghiệm của Mạc Ngôn, vậy vừa rồi ai lay mình? Cậu quay đầu thấy Chu Kiến. “Vừa rồi tôi nói cái gì?”

Chu Kiến chớp mắt nhìn cậu, tên này có vấn đề!

...

Giờ cơm chiều, chị ba gọi điện thoại, chính xác là gọi cho cả nhà. Nghe chị ba thêm mắm dặm muối xong, cả nhà hết sức kích động gọi điện hỏi thăm Lưu Tiểu Nguyên. Sau khi Lưu Tiểu Nguyên bị ông nội tới các bác, ba mẹ tới các dì cùng anh chị em lớn nhỏ thay phiên nhau oanh tạc đến choáng váng đầu óc, sau lưng mồ hôi tuôn như mưa, thật khó khăn lắm mới tìm được cơ hội mà hét lên: “Ai nói với mọi người?”

“Là Tiểu Mặc nói cho chúng ta biết chứ ai!” Cả nhà rất vui sướng, khó có dịp tiểu bảo bối đáng yêu của bọn họ dốc lòng học tập như vậy, tương lại nhất định vô cùng rộng mở!

Lưu Tiểu Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi. Trần Mặc! Cậu không muốn sống nữa phải không?

...

Mạc Ngôn đang ở trong văn phòng chuẩn bị lên lớp, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, một người thanh niên hiền lành đeo kính đi vào. “Xin hỏi anh là Mạc Ngôn đúng không?”

Mạc Ngôn đứng lên gật đầu. “Là tôi, xin hỏi anh tìm tôi có chuyện gì?”

Đồng nghiệp trong trường tìm đến nhờ vả nhau rất nhiều cho nên Mạc Ngôn cũng không nhớ nổi người xa lạ trước mặt này là ai. Anh chàng thanh niên lại rất khiêm tốn nói: “Tôi có chút chuyện muốn nói với anh, có thể bớt chút thời gian không?”

Mạc Ngôn nhìn anh ta với ánh mắt kỳ quái, một dự cảm xấu xuất hiện.

...

Trong một quán trà không quá xa xỉ, người thanh niên xa lạ kia ngồi trong góc phòng. Sự đề phòng trong lòng Mạc Ngôn ngày càng nặng, chậm rãi bước tới. Anh chàng kia đứng dậy nhường chỗ, Mạc Ngôn hỏi luôn: “Xin hỏi anh tìm tôi có chuyện gì?”

Anh ta cười nhẹ nhàng. “Trước hết xin giới thiệu một chút, tôi là Lỗ Minh – phóng viên tạp chí Du lịch. Thực xin lỗi vì đường đột tới tìm anh, nhưng nói thật tôi mất rất nhiều công sức mới tìm được anh!”

Mạc Ngôn không nhớ rõ mình từng qua lại với phóng viên tạp chí, ánh mắt nghi hoặc nhìn Lỗ Minh. Lỗ Minh đẩy gọng kính, cười rộ lên. “Thầy Mạc, tôi muốn cho anh xem thứ này; nhưng tôi muốn nói rõ một chút, tôi tuyệt đối vô tâm, không hề có ác ý gì.”

Mạc Ngôn nhìn anh ta lôi một phong thư ra, lưng bắt đầu lấm tấm mồ hôi; sau khi cẩn thận mở ra, sắc mặt anh trắng bệch, mồ hôi lạnh tuôn ra như tắm.

Bên trong là một xấp ảnh chụp, trong trời tuyết bay bay, hình ảnh anh và Tiểu Nguyên chơi đùa đều ở trong đó. Vui vẻ như vậy, hạnh phúc như vậy, từng chút từng chút một đều hiện lên trong ánh mắt và nụ cười rạng rỡ của người đối diện.

Lỗ Minh rút một bức trong đó chỉ cho anh xem. “Đây là bức hình tôi thích nhất, kết cấu hình ảnh và ánh sáng đều vô cùng hoàn mỹ, nhất là nụ hôn ngọt ngào dành cho người trong lòng, thật đẹp. Đây là bức hình tôi chụp hoàn hảo nhất từ trước tới nay.” Trong ảnh chụp, hai người cầm tay nhau, môi răng gần bó, sau lưng là trời đất trắng xóa như đang im lặng chúc phúc.

“Anh muốn làm gì?” Mạc Ngôn buộc bản thân tỉnh táo lại nhưng giọng nói vẫn hơi run rẩy.

Lỗ Minh thấp giọng xin lỗi. “Tôi nói rồi, là do tôi vô tình chụp được. Ngày lễ tình nhân tuyết rơi hôm đó, tôi vốn định tới vườn Viên Minh chụp cảnh tuyết rơi, không nghĩ tới lại gặp hai người. Lúc đó tôi không nghĩ gì, chỉ cảm thấy rất đẹp; sau khi rửa ảnh chụp tôi thật sự rất xúc động, muốn viết một bài báo. Tôi rất phân vân, trả lại cho hai người tôi thực luyến tiếc. Tôi nghĩ tôi không có quyền phá hủy hạnh phúc của người khác. Nghĩ tới nghĩ lui, để vật về cổ chủ vẫn là tốt nhất.”

Lỗ Minh cười cười, thò tay xuống dưới bàn lấy một khung ảnh lớn ***g kính được bọc lại cẩn thận. “Tôi đoán hai người nhất định không đi rửa hình nên đã phóng lớn bức kia tặng cho hai người. Anh yên tâm, quá trình tiến hành đều làm tại nhà tôi, không có ai khác thấy cả. Phim và ảnh chụp đều trong này, xin hãy tin tôi!”

Mãi lâu sau Mạc Ngôn mới miễn cưỡng đứng lên, cúi đầu nói: “Cảm ơn anh.”

Lỗ Minh đứng bật dậy. “Thầy Mạc, anh có thể tha thứ cho sự lỗ măng của tôi, tôi đã vui lắm rồi. Vậy tôi về trước nhé!” Anh ta đi hai bước liền quay lại. “Thầy Mạc, chúc hai người hạnh phúc!”

Mạc Ngôn lại cúi đầu thật sâu.

Sau khi Lỗ Minh đi, Mạc Ngôn ôm xấp ảnh chụp đứng ngơ ngác ở đó. Vai càng ngày càng nặng, giống như đang bị một áp lực vô hình đè ép khiến anh khó có thể hít thở. Muốn nói ra sao? Không thể tiếp tục như thế được nữa! Đây chính là lúc đưa ra quyết định.

...

Mấy giáo viên vừa đi vừa tán gẫu.

“Mọi người có nghe nói không, gần đây Mạc Ngôn tuyển một sinh viên năm nhất làm trợ thủ đấy!”

“Tôi thấy rồi, nhưng mà đứa nhỏ kia nhìn cũng rất thông minh.”

“Dù thông minh thế nào cũng chỉ là sinh viên năm nhất, trình độ so với nghiên cứu sinh kém không ít đâu! Thật không biết Mạc Ngôn nghĩ gì nữa?”

“Khi đề tài thành công, nghiên cứu sinh sẽ được hưởng chút thành quả, không lẽ cậu nhóc năm nhất kia cũng nghĩ tới điều này sao?”

“Có lẽ do phụ huynh cậu ta cố ý nhờ vả? Nhưng dù thế cũng không nên ưu đãi quá mức như vậy chứ?”

Vài người hi hi ha ha bàn tán, bỗng nhiên một giáo viên gần năm mươi tuổi nhớ tới điều gì đó, thấp giọng nói: “Nhắc mới nhớ, lâu lắm rồi tôi có nghe qua một chuyện, nghe nói hơn ba mươi năm trước có một nam sinh tự sát tại hồ nước trong trường. Lúc ấy xuất hiện những lời lẽ vô cùng tàn nhẫn nhưng rốt cuộc xảy ra chuyện gì không ai rõ cả, nghe bảo hình như quan hệ của cậu ta và thầy giáo có chút không rõ ràng.”

“Hm~” Người nào đó còn muốn hỏi thêm nhưng vị giáo viên này đã đứng thẳng người, mỉm cười chào hỏi hiệu trưởng Lâm đang đi tới.

...

Nước trong hồ Như Mộng sáng lấp lánh, cảnh liễu thon thả rủ xuống mặt hồ, lay động theo gió tạo ra những gợn sóng lăn tăn. Hiệu trưởng Lâm đứng lặng bên hồ, hàng mi hơi nhú lại.

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

Hiệu trưởng Lâm đứng lặng bên hồ, hàng mi hơi nhú lại. Từ trước tới nay trong trường không thiếu tin đồn, những bàn tán về Mạc Ngôn gần đây khiến người ta không an tâm. Mạc Ngôn trầm mặc kiên nhẫn, từ khi anh còn là sinh viên ông đã rất coi trọng. Mấy năm nay anh không phụ sự kỳ vọng của ông, hiện tại là thời điểm sự nghiệp của anh đang đà tiến tới, không nên xuất hiện một ngã rẽ nào.

...

Bóng đêm dần dần bao phủ vườn trường, đèn trong phòng thí nghiệm bật sáng. Lưu Tiểu Nguyên bận rộn cả ngày uể oải đuổi người, quay đầu thấy Mạc Ngôn đang nhìn chằm chằm vào máy ly tâm, anh không biết mệt sao? Gần đây thời gian hạn hẹp, Mạc Ngôn đã ba ngày không về nhà. Đây là loại thuốc mới có tính sát thương rất mạnh đối với tế bào ung thư trong máu; một khi thí nghiệm thành công, nó có thể trở thành sản phẩm đứng đầu trong giới y dược. Việc nó mang lại vinh dự và địa vị cho người phát minh là điều không cần nói cũng biết.

Gần đây thời gian anh ấy nhìn chuột thí nghiệm còn nhiều hơn nhìn mình! Lưu Tiểu Nguyên dẩu miệng.

Pha một ly cà phê thơm ngon đưa tới, Lưu Tiểu Nguyên chạy tới bên cạnh nhìn Mạc Ngôn tranh thủ uống từng ngụm cà phê nóng hồi lúc rảnh rỗi. Không biết sao cậu cảm thấy lúc này Mạc Ngôn nhìn đẹp trai hơn hẳn những khi khác.

Lưu Tiểu Nguyên nhìn đắm đuối.

“Tiểu Nguyên, đưa bản ghi chép hôm nay cho anh.”

Lưu Tiểu Nguyên mau chóng đưa bản ghi chép vừa mới hoàn thành cho anh. Được tính bắt đầu phát huy tác dụng, việc kiểm tra đo lường thí nghiệm lặp lại đều đều theo quy luật, càng cần hơn chính là bản ghi chép quan sát tỉ mỉ. Tuy rằng việc này vụn vặt nhưng là công việc rất quan trọng. Lưu Tiểu Nguyên vô cùng tự hào khi gánh vác công việc quan trọng như vậy; hơn nữa trước mặt các sinh viên năm nhất biểu hiện rõ ràng không giống người thường khiến toàn bộ bọn họ đều âm thầm tức đỏ mắt khi thấy cậu.

Kỳ thật Lưu Tiểu Nguyên không để bụng sự ghen tức này của đám sinh viên năm nhất; nhưng khi cậu suốt ngày bận rộn trong phòng thí nghiệm với thầy giáo, có rất nhiều ánh mắt không tốt đẹp gì phóng tới khiến Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy sau lưng rét lạnh. Không chỉ một lần, ngẫu nhiên sẽ có những nụ cười gượng kiêu ‘chỉ cây dâu mắng cây hòe’(*) bay tới khiến Lưu Tiểu Nguyên nghiêng răng ken két. Nhưng khi cậu quét ánh mắt lạnh lẽo về phía đám người đó, mỗi người đều bày ra dáng vẻ đang chuyên tâm nghiên cứu tài liệu giống như chuyện họ nói chẳng liên quan gì tới cậu. Mẹ nó, có giỏi đừng nói sau lưng người khác! Lưu Tiểu Nguyên hàng ngày vẫn nghênh ngang ra vào phòng thí nghiệm như cũ.

(*) chỉ cây dâu mắng cây hòe: chỉ mèo mắng chó

Mạc Ngôn giơ tay nhận lấy nhật ký theo dõi. Lưu Tiểu Nguyên tựa vào cạnh anh, cắn cắn bút máy trong tay. Đợi nửa ngày Mạc Ngôn không quay đầu lại nhìn mình, cậu thấy mắt húng, xòe tay trước mặt anh. Mạc Ngôn nở nụ cười, cố ý không ngẩng đầu: “Sao vậy?”

“Thù lao! Em đã hi sinh thời gian nghỉ ngơi quý báu để chạy tới hỗ trợ anh đấy!” Lưu Tiểu Nguyên nhướn mi.

Mạc Ngôn mặt không cảm xúc. “Những điều anh đã dạy em còn nhiều hơn so với ở lớp, anh còn chưa tính phí phụ đạo đâu đấy!”

Lưu Tiểu Nguyên đặt cằm lên vai Mạc Ngôn, cười gian nói: “Thầy à, thầy có biết hai chữ ‘quyet nợ’ viết như thế nào không?”

Mạc Ngôn nhin không được bật cười, xoay người ôm chầm tên nhóc nghịch ngợm kia, ghé vào tai cậu nói: “Anh tính toán cả rồi nhưng thù lao phải xem xét lại.” Nói xong, anh hôn mấy cái lên gương mặt non mềm của cậu.

Lưu Tiểu Nguyên chớp mắt mấy cái, không hiểu anh nói cái gì. Mạc Ngôn không giải thích, cúi đầu tiếp tục xem bản ghi chép.

...

Đêm đã khuya, Lưu Tiểu Nguyên làm ỏ trên sô pha, mệt mỏi không mở mắt nổi.

Mạc Ngôn lắc đầu. “Tiểu Nguyên, đừng ngủ, lúc về sẽ bị cảm mạo. Dậy thôi, về ký túc xá ngủ tiếp.”

Lưu Tiểu Nguyên cọ cọ trong ngực anh. “Anh thì sao?”

Mạc Ngôn ôm chặt cậu một cái, cười nói: “Anh còn ở lại lúc nữa, buổi tối là lúc làm việc hiệu quả nhất.”

Lưu Tiểu Nguyên trừng mắt liếc anh một cái. “Buổi tối là lúc ngủ tốt nhất! Ai cũng như anh chắc học viện Y phải sửa lại giờ giấc ban đêm mất!”

Mạc Ngôn không nói gì, chỉ nhẹ nhàng cười.

Lưu Tiểu Nguyên ôm cổ anh làm nũng. “Tối hôm qua chắc anh làm việc suốt đêm chứ gì? Không có ai thúc giục, anh cần gì phải liều mình như vậy chứ? Làm từ từ không được sao?” Sắt đá còn không chịu nổi cường độ làm việc thâu ngày thâu đêm như vậy! Không biết ban ngày anh làm gì nhỉ? Gần đây ban ngày thường không thấy bóng dáng anh, buổi tối mới tới phòng thí nghiệm làm việc. Cậu gọi điện thì anh nói đang bận,

thậm chí một vài bản ghi chép quan sát giao hết cho mình cậu làm. Do anh vẫn làm việc bình thường hay do thần kinh mình quá nhạy cảm? Sao cứ cảm thấy anh giấu mình việc gì đó nhỉ?

Hôn tiểu bảo bối một chút, Mạc Ngôn gục vào trán cậu, đôi mắt sáng lên sự hưng phấn. “Không còn cách nào cả, anh không thể dừng được. Mỗi khi thấy bản thân ngày càng tiến thêm một bước tới thành công, anh không thể áp chế được sự hưng phấn và chờ mong. Rất nhanh thôi, anh đã nhìn thấy cánh cửa kia, chỉ muốn nhanh chóng mở toang nó ra thôi.”

Lưu Tiểu Nguyên cup mắt, môi từ từ mím lại, sau đó cậu ngẩng đầu in môi mình lên môi anh. “Em sẽ ở bên anh.”

“Đợi khi có kết quả, công việc trong phòng thí nghiệm cũng chấm dứt, chỉ còn phải chờ kết quả kiểm nghiệm lâm sàng nữa thôi. Khi đó anh sẽ thoải mái một chút; Tiểu Nguyên, em có muốn ra ngoài chơi vài ngày không?” Mạc Ngôn đột nhiên đề nghị khiến Lưu Tiểu Nguyên lập tức tỉnh ngủ hẳn.

“A! Anh nói gì? A a a a a...” Mạc Ngôn bưng kín miệng Lưu Tiểu Nguyên lại, đêm hôm khuya khoắt mà la hét như vậy chẳng khác nào kêu cứu. Cố gắng tách tay Mạc Ngôn ra, Lưu Tiểu Nguyên cười trên người anh cầm cổ lay lay. “Đây là anh nói đấy! Nói không giữ lời sẽ bị thiên lôi đánh chết!”

Mạc Ngôn tát yêu một cái vào miệng tên nhóc kia. “Tên nhóc này! Em nói bậy bạ gì vậy!”

“Em mặc kệ, dù sao anh đã nói rồi!” Lưu Tiểu Nguyên như mèo vờn chuột, hùng hổ trừng Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn xoa mũi cậu. “Tiểu Nguyên, từ ngày mai anh sẽ ở lại đây tới khi hoàn thành thí nghiệm. Em không cần ngày nào cũng chạy tới đây nữa. Mấy ngày nay em vừa đi học vừa tới phòng thí nghiệm đã mệt mỏi lắm rồi, ra ngoài chơi với các bạn đi, nơi này mình anh là đủ rồi.” Xoa chiếc cằm hơi nhọn ra của cậu nhóc, Mạc Ngôn cảm thấy đau lòng lắm. Trong trường đã xuất hiện những lời bàn ra tán vào, tuyệt đối không thể để tiểu bảo bối này bị thương tổn gì được; việc duy nhất anh có thể làm chính là tận lực giảm bớt thời gian tiếp xúc của anh và cậu khi ở trường.

Lưu Tiểu Nguyên nheo mắt cắn răng. “Thầy à, thầy thật tàn nhẫn! Thầy không sợ em tố cáo thầy qua cầu rút ván sao?”

Mạc Ngôn cười phá lên, kéo cậu vào ngực vò loạn mái tóc kia lên, cúi đầu nói bên tai: “Tiểu Nguyên, cho anh chút thời gian, anh sẽ cho em thấy tấm lòng của mình.”

...

Mùa xuân đã phô bày nét quyến rũ nhất của mình khiến đại học nổi tiếng nhất tại đây cũng nhuốm phần xinh đẹp. Các nữ sinh yêu làm đẹp đã sớm đổi sang quần áo mùa xuân tạo nên một phong cảnh rất đẹp mắt trong làn gió ấm áp.

Cuối tuần, trong văn phòng hội Sinh viên, Thiên Viễn cùng vài người nữa đang phác thảo áp phích tuyên truyền cho giải thi diễn thuyết hàng năm. Bỗng nhiên điện thoại trong túi rung, Thiên Viễn vừa thấy dãy số kia liền cắn môi cười, sau khi mở điện liền đưa xa khỏi tai mười centimet mới nghe. Quả nhiên...

“Phí Thiên Viễn!”

Mọi người xung quanh cười rộ lên, giọng nói Chu Kiến gần như phát điên ấy nhỉ.

“Sao vậy?” Thiên Viễn cố gắng che giấu ý cười trong giọng nói, Chu Kiến đủ đáng thương lắm rồi, Thiên Viễn thật sự không muốn chọc hấn tức giận nữa. Y nghe hấn trút hết bức tức trong lòng xong liền ôn tồn khuyên nhủ, mấy ngày nay chuyện này xảy ra như cơm bữa rồi. “Nhấn nại một chút, các cô ấy là khách hàng của chúng ta, kiếm tiền phải như vậy mà.”

Sau khi nộp học phí học kỳ này, Thiên Viễn dùng số tiền còn lại thuê một gian hàng nhỏ cạnh trường học. Sau khai giảng sẽ không có nhiều thời gian đi làm thêm nữa, nguồn thu ổn định đối với bọn họ rất quan trọng. Thiên Viễn đã sớm tìm ra giải pháp, các loại trang sức rực rỡ muôn màu chính là tử huyệt của đám con gái, bọn họ chưa bao giờ tiếc tiền với những thứ này, nhất là khi có một anh chàng vô cùng đẹp trai đứng bán trong tiệm. Phần đông nữ sinh quanh trường học đều đến cửa tiệm mua đồ, giảm thiểu lo lắng ban đầu của bọn họ; thậm chí Thiên Viễn mong học kỳ sau Chu Kiến có thể không cần xin tiền ba mẹ nữa.

“Có phải tên nhóc cậu đem tôi làm bình hoa không hả?” Lúc đầu Chu Kiến vô cùng vui sướng trông coi cửa tiệm nhỏ này nhưng qua vài ngày hắn liền thấy sợ hãi. Chỉ cần hắn vừa đứng trong tiệm, cô bé bán hàng mới thuê liền làm không ngơi tay. Mỗi ngày bị một đồng nữ sinh vây quanh đòi chọn giúp chuỗi trân châu, Chu Kiến thực sắp phát rồ.

“Không phải, cậu so với bình hoa hữu dụng hơn nhiều!” Tiếng rống giận dữ không ngoài dự đoán vang lên, Thiên Viễn cười kêu oan: “Không phải đã thỏa thuận chúng ta sẽ thay phiên sao, không phải tôi chưa từng qua đó! Gần đây tôi bận nên đương nhiên cậu phải đi rồi. Chu Kiến, đừng so đo nữa; giấu lại tiền nhân công, tiền điện nước xem, cậu chịu chút oan ức không phải rất bình thường sao?” quay đầu thấy không ai chú ý, Thiên Viễn nhỏ giọng bổ thêm một câu: “Cậu nghĩ rằng tôi cam lòng để người khác nhìn cậu sao?” Chỉ cần cậu đứng đó cho cửa tiệm kiếm nhiều tiền chút là tốt rồi!

Cúp máy, Thiên Viễn trở lại bàn ngồi xuống.

“Thiên Viễn kia, không thể tưởng được cậu lại có tài cường bức và dụ dỗ lợi hại như vậy! Có phải cậu định sau khi tốt nghiệp sẽ đầu quân vào KGB(*) không?”

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Mùa xuân ở Bắc Kinh rất ngắn, vừa mới tháng Tư mà trong không khí đã thoang thoảng hương vị của mùa Hạ. Người đi lại trên ngã tư đường dần dần thưa thớt, trăng non đã lên cao, gió đêm phơ phất. Thiên Viễn mang cà mèn cơm vừa lấy đi vào cửa tiệm, cô bé phụ bán đang dọn hàng thấy y bước vào liền mau chóng cười chào hỏi. Chu Kiến tựa vào quầy ngũ gặt. Thiên Viễn đặt cơm trước mũi hắn, cười cười lay. “Này, tôi mua đồ ăn khuya, mau dậy đi.”

Chu Kiến ngẩng đầu nhìn, hít hít mũi. “Cậu lại không ăn cơm chiều à?”

Người phụ bán tan tầm, Thiên Viễn kéo cửa sắt xuống một nửa xem như tuyên bố đóng cửa, sau đó ngồi trên ghế vừa ăn vừa xem sổ ghi chép tình hình bán hàng, Chu Kiến đành ngồi bên cạnh nhìn y. Thiên Viễn ngay kế bên nhưng chưa bao giờ hắn nhìn y thật kỹ, mỗi lần luôn bị đôi mắt đen sâu thẳm của y hấp dẫn; hiện tại dáng vẻ chăm chú của y cùng vẻ mặt nhu hòa ấy thật sự rất – hấp dẫn! Chu Kiến lặng lẽ vượt người qua, không hề báo trước in nộ hôn lên hai gò má trắng nõn kia.

Thiên Viễn hoảng sợ, lập tức đỏ bừng mặt. Y quay đầu nhìn cửa, trách cứ mà đá Chu Kiến một phát. Mỗi người xoay mặt sang một bên, lát sau Chu Kiến nhả mặt nhả mũi đứng lên đi ra kéo cửa sắt rất nặng kia xuống, hoàn toàn ngăn cách cửa tiệm nhỏ với ngã tư đường. Nghe âm thanh cửa được ầm ầm kéo xuống, Thiên Viễn giật mình, lông mi run rẩy, đầu lưỡi liếm liếm môi.

Ôm chặt Thiên Viễn từ sau lưng, Chu Kiến có thể cảm nhận rõ ràng nhịp đập mãnh liệt của trái tim nơi ***g ngực đang kề sát mình. Hắn gục đầu vào vai Thiên Viễn, cánh tay đột nhiên siết chặt. Thiên Viễn nghiêng đầu cọ tai hắn, tay đặt lên cánh tay rắn chắc của hắn. Đột nhiên, Chu Kiến xoay mạnh người y lại, có chút thô lỗ vén cao áo Thiên Viễn lên, lộ ra vùng ngực trắng nõn, há miệng hút mạnh đầu nhũ hồng hồng.

“A~” Thiên Viễn không chịu nổi sự tập kích bất ngờ này của Chu Kiến, ngay cả hai điểm nhỏ mình không nghĩ tới này lại trở thành tử huyệt của bản thân, chỉ cần bờ môi hắn chạm vào hoặc thậm chí vừa mới nghĩ tới thôi, cả người đã mềm nhũn như bị điện giật, một luồng khí nóng xông thẳng lên đại não. Thiên Viễn hận thấu xương biểu hiện này của mình nhưng Chu Kiến như phát hiện ra đây là cách ép y đầu hàng nhanh nhất, mỗi lần đều tập kích đúng điểm này và lần nào cũng đúng.

Trên ghế, Thiên Viễn sạch bóng từ đầu tới đuôi đỏ mặt mở rộng hai chân ngồi trong lòng Chu Kiến. Hai tay y bám chặt bả vai rộng lớn của Chu Kiến, cắn răng cố thích ứng với quái vật đang đi vào cơ thể mình. Chưa từng thử qua tư thế như vậy, Thiên Viễn cảm thấy thẹn vô cùng nhưng cũng hưng phấn khó hiểu. Sau lần

đầu tiên kia, hai người cũng thử qua vài lần, mỗi lần đều lo lắng sợ hãi làm qua loa cho xong. Nhưng lúc này rất đặc biệt, đặc biệt tới mức dục vọng vô cùng mãnh liệt. Có lẽ ánh trăng đêm xuân vốn là một liều thuốc kích tình.

Ngón tay Chu Kiến linh hoạt mát xa nơi đang gấn bó chặt chẽ của hai người, giúp y mau chóng giảm bớt cảm giác khó chịu. Thử động dẩy thăm dò, mãi tới khi tiếng nức nở của người trong lòng thoát ra, móng tay sắp cắm sâu vào làn da, Chu Kiến mới bắt đầu yên tâm va chạm.

Một lần tiếp một lần, những cú va chạm rõ ràng và mãnh liệt tới nơi sâu nhất, thân thể chưa hoàn toàn thích ứng với sự thân mật như thế này vẫn cảm thấy đau đớn. Xúc động giống như điện giật càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng mãnh liệt. Rốt cuộc cố gắng hít sâu cũng không chống cự nổi luồng khoái cảm mãnh liệt, Thiên Viễn không phản kháng nữa, bắt đầu rên rỉ ôm chặt cổ Chu Kiến mà phóng túng bản thân theo sự nhiệt liệt của hắn, cùng nhau lên tới đỉnh khoái cảm.

...

Vườn trường sau mười hai giờ trưa hơi lạnh, quả bóng từng cú từng cú đập mạnh vào vách tường phát ra tiếng ‘bộp bộp’ rất lớn. Một mình đứng đối diện vách tường, Lưu Tiểu Nguyên hung ác ngược đãi quả bóng vô tội kia, tay áo sơ mi màu trắng xắn lên, mái tóc màu nâu nhuộm mỡ hôi, vài sợi dãn chặt lên trán. Mạc Ngôn chết tiệt! Lưu Tiểu Nguyên đá một cú thật mạnh.

“Cậu muốn phá dãy nhà này sao?” Giọng nói ẩn giấu ý cười vang lên từ phía sau.

Lưu Tiểu Nguyên đá cú này rất cao, bóng đập vào tường rồi bay vèo vèo trở lại đánh thật mạnh vào bụng cậu. Kêu một tiếng, Lưu Tiểu Nguyên ôm bụng ngồi xuống. Chu Kiến lắc đầu, giơ tay bắt lấy quả bóng rồi ngồi xổm trước mặt cậu. “Tôi nói này, nếu cậu thật sự dư thừa sức lực như vậy thì theo tôi tới đội bóng luyện tập đi, trong lòng không thoải mái cũng đừng lấy bóng trút giận nữa.”

Cổ tay Chu Kiến đeo một sợi dây bạc có khắc chữ ‘thân thể khỏe mạnh’, trên sợi dây treo một mảnh đá xanh thẫm. Lưu Tiểu Nguyên nhìn liền biết mảnh đá này là một đôi với mảnh trên cổ Thiên Viễn. Nhìn thoáng qua nụ cười xán lạn như ánh mặt trời của Chu Kiến, Lưu Tiểu Nguyên bắt đầu tức giận một cách khó hiểu. Cậu ngồi bệt xuống, hai tay kéo mũi chân, không mảy may không nhặt nói: “Ông chủ nhỏ không làm mà ra đây tán dóc với tôi à?”

Chu Kiến đẩy đầu cậu. “Dừng cảm chút xem nào! Nói đi, rốt cuộc sao lại thế này?”

Lưu Tiểu Nguyên cười lạnh. “Không cần quan tâm nhiều như vậy! Cao hứng quá sẽ biến thành mất hứng, ai cũng vậy cả thôi. Cho nên tôi nói cậu nghe, thừa dịp bây giờ hai cậu còn đang ngọt ngào hãy mau chóng xử lý đi, đừng chờ tới lúc hoa cúc nguội lạnh muốn ăn cũng đã muộn.”

Chu Kiến lập tức nhăn mi lại, hét âm lên: “Cậu bị trúng tà hả? Sao không nói được câu nào tử tế vậy?” Tên nhóc này dạo gần đây như con sói hoang ấy, thấy ai cũng không vừa mắt, mới gặp đã muốn cắn một miếng.

Lưu Tiểu Nguyên đứng lên, ánh mắt thật xa xăm. “Tôi chẳng có ưu điểm nào ngoại trừ độc mồm độc miệng cả! Muốn lời dễ nghe thì tới tìm thấy bói đi!”

“Cậu!” Chu Kiến cứng họng, đang muốn phát hỏa thì một bàn tay đặt lên vai hắn, ánh mắt quen thuộc khẽ cười.

Chu Kiến oán hận mắng một câu: “Tôi thấy tên nhóc cậu đúng là sống yên khó chịu nên muốn ăn đánh rồi!”

Hắn quay đầu bỏ đi. Lưu Tiểu Nguyên không thèm quay lại, dáng vẻ hiện tại của mình đúng là chọc đánh. Nhưng cậu chỉ muốn tìm nơi phá tiết, ghen khuất quá rồi! Hai tuần này chưa nói với nhau câu nào tử tế. Mạc Ngôn, rốt cuộc anh đang làm gì? Anh muốn em đợi, muốn em chờ anh thời gian nhưng em chờ đợi thế này hạnh phúc lắm sao? Hay là anh muốn quên em rồi?

Cậu nhìn chăm chăm quả bóng trong tay, hất tung nó lên, lúc bóng rơi xuống liền giơ chân đá thật mạnh.

“Ngày mai...” Giọng nói nhẹ nhàng tao nhã luôn khiến tim cậu xao xuyến chỉ thuộc về một người duy nhất bây giờ đang gần bên tai. Lưu Tiểu Nguyên chợt thấy nhẹ bẫng, thiếu chút nữa ngã sấp xuống đất. Cậu lão

đảo vài bước quay đầu lại, Mạc Ngôn đang ôm vài quyển sách trong tay, nụ cười tràn ngập tình cảm thiết tha. “Đi du lịch với anh đi!”

Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy trong đầu mình có cái gì đó vừa bị chặt đứt.

...

Công viên nhỏ khá u tĩnh, cây cối mọc rất nhiều. Bể ghề này từng ngồi cùng anh... Lưu Tiểu Nguyên nhận ra mình đang ngây ngô cười một mình, mặt dần đỏ lên, lập tức hít sâu. Cậu giả bộ như không có việc gì nhìn khắp mọi nơi, miệng chu lên huýt sáo. Mạc Ngôn chết dẫm! Du lịch thì du lịch đi, còn bày trò thần thần bí bí hện nơi gặp mặt nữa chứ. Mình tới lâu rồi mà anh còn dám chưa lộ diện! Hừ, dám chọc em, anh cần thận cái mạng đấy!

Lưu Tiểu Nguyên đeo ba lô trên lưng nhìn loạn khắp nơi, nào thấy bóng dáng Mạc Ngôn nhỉ? Lửa giận nhất thời bùng lên, đúng lúc điện thoại vang lên. “Mạc Ngôn! Anh làm cái gì vậy? Máy giờ rồi anh còn chưa tới hả?”

“Ai nói anh chưa tới? Do em không thấy anh mà thôi.” Mạc Ngôn buồn cười nhìn Lưu Tiểu Nguyên đi qua đi lại trước mặt mình. Cậu nhóc nghĩ tới cái gì mà cười ngọt ngào như vậy?

“Rốt cuộc anh đang ở đâu?”

Lưu Tiểu Nguyên rống lên một tiếng rồi im luôn; cửa chiếc xe màu bạc bên cạnh nhẹ nhàng mở ra, Mạc Ngôn mỉm cười bước đến; không tây trang giày da, chỉ một chiếc áo sơ mi màu trắng đơn giản nhẹ bay trong gió, làn da màu mạch như ẩn như hiện. Lưu Tiểu Nguyên nhìn ngây người, nửa ngày mới hồi phục tinh thần. Cậu trừng mắt chạy lại vuốt thân xe, không tin hỏi: “Đây là xe của anh sao? Anh mua à? Chúng ta tự lái xe đi hả?” Giọng Lưu Tiểu Nguyên khi hỏi câu cuối cùng đã cao vút lên. Mạc Ngôn không nói gì thỏa mãn nhìn vẻ mặt kinh hỉ của cậu nhóc, lập tức kéo cậu lên xe còn mình ngồi vào vị trí tài xế.

Lưu Tiểu Nguyên giống như phát hiện ra bảo bối mới mẻ gì đó, sờ loạn cả lên, ánh mắt tỏa sáng vì cao hứng. Mạc Ngôn nhin không được trêu ghẹo: “Này, em chưa từng thấy xe hơi sao? Sao lại thấy mới mẻ quá vậy?”

“Cái này khác chứ! Đây chính là của mình mà.” Lưu Tiểu Nguyên nói xong lập tức đỏ mặt. Mạc Ngôn cắn môi cười, mặt ngọt từ đáy lòng lan khắp thân thể, tràn ra cả không gian xe nhỏ nhỏ, gần bó chặt chẽ hai người lại với nhau.

“Xin phép chưa?”

“Xong rồi, dù sao hai ngày nay không có tiết học, không phải chỉ mình em đi được.” Lưu Tiểu Nguyên chẳng hề để ý trả lời, cho dù trời sập cũng không ngăn được quyết tâm của cậu.

“Không cần dặn dò người nhà sao? Chúng ta sẽ đi suốt kỳ nghỉ đấy!” Từ lúc xong việc anh liền bắt đầu tính toán, từ ngày hai mươi tám tháng Tư tới ngày mừng bảy tháng Năm bọn họ có tổng cộng mười ngày nghỉ. Mạc Ngôn không thể nói rõ bản thân đã mong chờ việc này như thế nào.

Lưu Tiểu Nguyên lắc đầu, lời của Mạc Ngôn khiến cậu đột nhiên thấy hốt hoảng. Mạc Ngôn dịu dàng cúi xuống cài dây an toàn cho cậu. “Ừm, chúng ta phải xuất phát rồi!”

Hơi thở gần bên tai làm cho Lưu Tiểu Nguyên bối rối, nhanh chóng bày ra khuôn mặt tươi cười xấu xí: “Bức tường này, bây giờ đi đâu đây?”

Mạc Ngôn vốn muốn lợi dụng không khí ấm áp giữa hai người để trộm hôn lên mặt cậu nhóc một chút, rất nhiều ngày không gần nhau rồi; nhưng bị chọc bởi một câu ‘bức tường’ của Lưu Tiểu Nguyên, vừa tức vừa cười nhéo cậu. “Ngồi yên nào! Anh lái xe.”

Chiếc xe xé gió chạy đi, dần dần rời xa đô thị phồn hoa. Đường chân trời đẹp đẽ vùng Sơn Tây dần hiện ra rõ ràng, mùi hương ngọt ngào của cỏ cây xua tan mọi âu lo trong lòng. Đường quốc lộ vùng núi hơi hẹp, hai bên là đồng ruộng bát ngát. Những luồng mạ khẽ lay trong gió tựa một tấm thảm lớn xanh biếc trải dài dưới vòm trời trong rất đẹp mắt. Lưu Tiểu Nguyên rất ít khi gặp được phong cảnh thế này, hưng phấn nhảy từ trên xe xuống.

“Mạc Ngôn, anh xem này! Người ta còn trồng...” Lưu Tiểu Nguyên nhanh trí nuốt hai chữ ‘rau họ’ xuống. Lúc thấy ruộng lúa bao la, cậu thầm thốt một câu: Rau họ nhiều quá!

Mạc Ngôn đến giờ vẫn chưa khép miệng lại được. Sợ bị cười nhạo, Lưu Tiểu Nguyên cố gắng nhắc nhở bản thân: đó là lúa mạch, mần thầu(*) được làm từ lúa mạch. Lúc về trường phải nghĩ cách vác một bó theo mới được, hừ! Chắc hơn phân nửa bọn họ chưa từng thấy thứ này ấy nhỉ?

(*) Loại bánh bao không nhân

Thôn xóm rất yên tĩnh, chiếc xe màu xám bạc chạy chậm chậm rồi dừng lại trước sân một căn nhà nhỏ. Tường bằng gạch đỏ, cửa gỗ sơn đen, bên trong là một căn nhà nhỏ hai tầng đẹp đẽ. Lưu Tiểu Nguyên lơ ngơ ngồi trong xe, cảm thấy kích động khác thường. Cậu dự cảm thấy điều gì đó nhưng không thể tin được. Chuyện gì thế này? Rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì?

Mạc Ngôn mở cửa xe, trong nụ cười dịu dàng xuất hiện sự kích động mãnh liệt Lưu Tiểu Nguyên không quen. Kéo tay cậu, Mạc Ngôn đẩy cậu tới trước cửa, đẩy cánh cửa gỗ sơn đen kia ra. Sân không lớn nhưng rất gọn gàng nho nhã, có một giàn nho với mấy gốc hải đường. Căn nhà có hai tầng, trước cửa trồng hai cây hải đường đang nở hoa rất đẹp, màu ửng đỏ xếp tầng tầng lớp lớp. Gió vừa thổi qua, những cánh hoa đỏ phớt bay khắp trời đẹp như một câu truyện đồng thoại xa xưa.

Lưu Tiểu Nguyên nhìn ngây người, mặc kệ đôi tay kia ôm mình đi lên bậc thang. Mở cửa phòng, Mạc Ngôn ghé vào tai Lưu Tiểu Nguyên nhẹ giọng nói: “Thích không? Nhà của chúng ta đây.” Bảo bối, suốt hai tháng nay anh dốc sức chỉ vì muốn lúc này có thể nhìn thấy nụ cười của em.

Lưu Tiểu Nguyên từ từ xoay người ôm cổ Mạc Ngôn. Nửa ngày, cậu mỉm cười ngọt ngào. “Mạc Ngôn, đây là nằm mơ, em biết mà.”

Mạc Ngôn đột nhiên bế cậu lên, cất bước đi vào căn nhà của bọn họ.

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

Bị Mạc Ngôn ôm vào nhà trong nháy mắt, Lưu Tiểu Nguyên bủn rủn cảm thấy không thật lắm, cậu nằm trong ngực anh nhìn khắp nơi đánh giá căn nhà mới của mình. Phòng khách lầu dưới tràn ngập ánh sáng, đồ dùng cần thiết có đủ cả. Tuy rằng không có thứ gì xa hoa quý giá nhưng khắp nơi đều mang hơi thở ấm áp của một gia đình nho nhỏ. Lưu Tiểu Nguyên không quan tâm Mạc Ngôn nghĩ sao, giầy dựa đôi xuống hờ hết chạy trong phòng. Cậu hưng phấn quá độ, sở thứ gì cũng thấy vui vẻ, nghĩ tới đây chính là nhà mình nên những thứ bình thường bỗng trở nên đáng yêu lạ kỳ, cảm giác kỳ diệu thế này có phải là – hạnh phúc?

Cầu thang gỗ được quét một lớp sơn trong suốt sáng bóng, Lưu Tiểu Nguyên cẩn thận cởi giày đặt ở dưới, ầm ầm ầm chạy lên. Nếu Chu Kiến thấy cảnh này nhất định dây thần kinh sẽ đứt sạch, bạn nhỏ Lưu Tiểu Nguyên này vốn không có thói quen quý trọng đồ vật gì. Nhưng hiện Lưu Tiểu Nguyên chẳng nhớ nổi Chu Kiến là ai, toàn bộ tinh thần của cậu đều tập trung vào việc thăm dò tổ ấm nhỏ xinh của mình. Lầu dưới là phòng khách, phòng bếp; lầu trên là phòng ngủ và thư phòng. Bước vào phòng ngủ, Lưu Tiểu Nguyên không nhịn nổi huyết khí một tiếng. Vách tường màu lam nhạt, sàn nhà màu vàng nhạt, tấm rèm xanh biển nhẹ nhàng phất phơ trong gió. Giữa phòng là chiếc giường lớn màu trắng mềm mại, rất giống một đám mây trôi bồng bềnh trên nền trời thăm thẳm.

Lưu Tiểu Nguyên hoan hô một tiếng rồi bỏ nhào lên đám mây, mây run rẩy mấy cái, Lưu Tiểu Nguyên vui sướng lâng lâng cả người. “A~ thoải mái quá! Thật thoải mái!” Lưu Tiểu Nguyên giang tay giang chân như tập bơi xoa xoa lên giường, ôm gối lăn lộn.

Trên đầu giường đặt một chiếc đèn bàn, bên cạnh là một khung hình đôi rất tinh xảo. Bên trái là hình chụp Lưu Tiểu Nguyên ôm gấu bông, bên phải là cảnh hôn của hai người trong trời tuyết rơi. Nhìn bức hình này, sự ngọt ngào trong lòng Lưu Tiểu Nguyên chất thành tầng tầng lớp lớp. Hai người trong vườn Viên Minh,

tuyết rơi trên mặt đất, nụ cười ngọt ngào vẫn in trong đầu. Sự buồn bực nghi ngờ vô cớ nhiều ngày nay biến mất tăm mất tích, Lưu Tiểu Nguyên quên sạch sẽ việc mình từng giận dỗi. Anh tổn không ít tâm sức nhỉ? Khoảng thời gian này là lúc anh vất vả nhất, trách không được đêm nào cũng phải tăng ca. Lưu Tiểu Nguyên ôm gối vào ngực, day day lên trái tim chua xót.

Mạc Ngôn yên lặng ngắm cậu, mỉm cười nhìn cậu nhóc đang tận hưởng niềm vui do anh mang lại. Suốt hai tháng nay, anh chạy khắp các góc ngách ở Bắc Kinh này để tìm một nơi yên bình chuẩn bị nhà ở cho bọn họ. Từ mua phòng, trang hoàng đến mua dụng cụ nội thất đều do một mình anh xử lý. Mạc Ngôn chưa từng mua bán cái gì cộng thêm túi tiền có hạn chỉ có thể kiên trì mặc cả với người bán; nhưng hết thấy mệt nhọc và vất vả đều tan biến trong nụ cười của cậu nhóc này.

“Anh biết em nhất định sẽ thích cái giường này. Trước kia tủi thân cho bảo bối của anh rồi, từ nay trở đi anh sẽ đền bù lại cho em.”

Giọng nói đầy mê hoặc vang bên tai, đầu lưỡi nóng hổi liếm liếm vành tai, Lưu Tiểu Nguyên run rẩy co người lại. Nghĩ tới những chuyện sắp xảy ra trên chiếc giường lớn này, mặt Lưu Tiểu Nguyên đỏ như sắp xuất huyết tới nơi, thỉnh thoảng hét lớn một tiếng. “Anh không nói cho em!”

Mạc Ngôn ôm cậu cười rộ lên. “Nếu anh nói cho em biết trước, anh sẽ không thưởng thức được sự kinh hỉ của em. Dù sao anh đã làm rất tốt, không được không thích!” Nụ hôn dịu dàng phủ lên, cậu không thể không đáp lại.

Đẩy cậu nhóc đang thở hổn hển xuống giường, Mạc Ngôn tham lam mạnh mẽ hôn cậu. Nhiều ngày áp lực đau khổ như vậy, hôm nay trả lại cho anh đi! Hai người ôm chặt cơ thể nóng bỏng của đối phương, nụ hôn thật sâu như muốn hợp thành một thể.

Rốt cuộc buông ra, Lưu Tiểu Nguyên thở hổn hển. Bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề hết sức quan trọng, cậu nghiêng người chặn Mạc Ngôn lại, mở to mắt nhìn anh. “Phòng này là anh mua? Xe cũng vậy sao? Sao anh có nhiều tiền như vậy?”

Mạc Ngôn duỗi thẳng người, ngón tay chọt mũi cậu. “Là anh mua đấy. Mọi thứ ở đây đều thuộc về chúng ta. Về vấn đề tiền bạc, em không nên quan tâm làm gì.”

“Không được! Anh không nói rõ ràng thì lòng em rất khó chịu, không được! Anh lấy tiền ở đâu ra?” Lưu Tiểu Nguyên không hiểu, trong lòng cảm thấy bất an lắm.

Mạc Ngôn cười. “Được rồi, kỳ thật anh dự định mua phòng từ rất lâu rồi, chẳng qua hiện tại mới thực hiện thôi.”

“Rất lâu? Rất sớm?” Lưu Tiểu Nguyên hí mắt nhìn anh, nếu anh dám nói phòng ở này anh mua để kết hôn em liền bóp chết anh!

Mạc Ngôn ha ha cười rộ. “Ngày đầu tiên chúng ta quen nhau anh đã bắt đầu có suy nghĩ này rồi.”

A! Lưu Tiểu Nguyên bỗng thấy xấu hổ vô cùng, vừa cào vừa cắn Mạc Ngôn khiến anh không thể không ôm chặt cậu đặt dưới thân. “Cái này cần rất nhiều tiền đấy! Anh lấy đâu ra hả?”

Mạc Ngôn vuốt ve tóc cậu nói: “Kỳ thật cũng không nhiều lắm. Xe anh mua trả góp, hơn nữa không phải loại đắt tiền. Nhà ở vùng ngoại ô so với trung tâm không tiện lắm. Lúc ấy chọn nơi này bởi yên tĩnh hẻo lánh, hơn nữa giá tiền không cao. Vay cá nhân, anh hoàn toàn có thể gánh vác. Hơn nữa anh còn có tiền tiết kiệm! Như vậy đấy, em yên tâm chưa nào?”

An ủi một cậu nhóc không rành chuyện tuyệt đối không khó khăn lắm, huống chi Lưu Tiểu Nguyên lớn như vậy chưa từng lo tới tiền bạc bao giờ.

“Ha ha ha~” Lưu Tiểu Nguyên cười tủm tỉm ôm cổ Mạc Ngôn. Anh cúi đầu hôn nhẹ bờ môi cậu, dịu dàng nói nhỏ: “Ngoan, lại đây, anh muốn cho em xem một thứ.”

A? Còn thứ gì tốt nữa sao? Đôi mắt Lưu Tiểu Nguyên sáng hẳn lên.

Đỡ vai giúp cậu xuống lầu, Mạc Ngôn tỏ vẻ bí mật không hé răng; anh ấn Lưu Tiểu Nguyên ngồi xuống sofa, cầm một chiếc khăn quàng cổ bên cạnh bịt mắt cậu lại. “Không được nhìn lên, xong ngay đây!”

Lưu Tiểu Nguyên bị bịt mắt cảm thấy rất khẩn trương, nghe tiếng Mạc Ngôn chạy tới chạy lui, tiếng tháo rèm xuống. Làm cái gì vậy? “Mạc Ngôn?” Lưu Tiểu Nguyên chột dạ kêu lên, bất an bám chặt vào tay vịn sofa.

Tay bị cầm lấy kéo lên khỏi sofa, đến một nơi lóe nhiều điểm sáng. Lưu Tiểu Nguyên kéo khăn xuống, kinh ngạc lần thứ hai trong ngày. Nhiều ngọn nến sáng lung linh, rượu ngon, một chiếc bánh ngọt hình trái tim có viết chữ ‘Yêu’ thật to. Cánh tay đằng sau dịu dàng ôm lấy cậu, môi Mạc Ngôn sát bên tai. “Tiểu Nguyên, kết hôn với anh nhé!”

“Ai... Ai muốn kết... kết...” Lưu Tiểu Nguyên ngơ ngác, bỗng nhiên nhận ra bản thân đang nói lắp loạn cả lên.

“Em và anh, hai người chúng ta kết hôn. Anh làm hết thấy là vì đêm nay có thể làm một việc – cầu hôn người anh yêu nhất!”

Đầu vang ong ong, Lưu Tiểu Nguyên cố gắng một lần lại một lần kiểm tra để chứng minh tai mình không nghe nhầm. Không phải cậu chưa từng ảo tưởng về việc này nhưng... nhưng giấc mơ xa vời ấy cứ thế trở thành hiện thực sao?

“Anh đã không bàn bạc với em mà tự mình quyết định.”

Nửa ngày Lưu Tiểu Nguyên không phản ứng gì, Mạc Ngôn có chút bối rối, cắn môi lấy một chiếc hộp nhỏ trong người mở ra đặt trong tay Lưu Tiểu Nguyên.

Lưu Tiểu Nguyên cố gắng tập trung nhìn thứ trong tay – một đôi nhẫn bạch kim giống nhau như đúc. Mạc Ngôn bòn chòn lấy nhẫn ra đeo vào ngón tay Lưu Tiểu Nguyên. Lưu Tiểu Nguyên chậm chậm giơ tay lên, nhìn chiếc nhẫn sáng bóng thuần khiết tượng trưng cho tình cảm sâu đậm của hai người lóe sáng, nụ cười dần dần nở rộ. Cậu cầm chiếc nhẫn còn lại đeo vào ngón áp út cho Mạc Ngôn, sau đó ngược đôi mắt sáng lấp lánh hỏi nhỏ: “Em có thể kêu to lên không?”

Mạc Ngôn vui sướng tươi cười, nhẹ nhàng nói: “Có thể.”

Lưu Tiểu Nguyên hít sâu, sau đó dùng toàn bộ sức lực của mình. “A!!!” Cậu nhảy chồm lên người Mạc Ngôn, chân quắp thắt lưng còn tay ôm chặt cổ anh cố gắng kêu to: “Mạc Ngôn! Em yêu anh chết mất! Mạc Ngôn! Em yêu anh chết đi được!”

Mạc Ngôn ôm cậu xoay tròn, cuồng nhiệt hô to trong phòng. Lúc hai người choáng váng đầu óc ngã lăn ra đất, Mạc Ngôn ôm Lưu Tiểu Nguyên, nói rõ ràng từng chữ một: “Bảo bối! Anh yêu em! Anh dùng tất cả mọi thứ của mình yêu em!”

Chiếc giường mềm mại đỡ lấy hai người đang quấn quýt nhau. Lưu Tiểu Nguyên nằm giữa túm chặt drap giường, đầu nâng cao rên rỉ. Mạc Ngôn vùi vào giữa hai chân cậu, ngậm lấy vật nhỏ đang nhếch lên lưu luyến liếm mát. Lưu Tiểu Nguyên muốn xuất vài lần rồi nhưng bị một bàn tay đáng giận ngăn lại.

“Ừm... Để em xuất...” Nửa như cầu xin, nửa như làm nũng.

“Đừng vội, chúng ta có rất nhiều thời gian.” Mạc Ngôn từ từ chuyển nụ hôn đến đôi môi mềm mại của cậu.

Sau khi cẩn thận hôn khắp thân thể trần trụi trước mắt, Mạc Ngôn bỗng nhiên dùng sức lật úp Lưu Tiểu Nguyên đang còn mê man để cậu nằm trên giường, mằn mê cặp mông căng tròn. Anh vuốt ve thắt lưng nhỏ hẹp, hai ngón cái nhẹ nhàng mát xa phần xương cụt trơn bóng, động tác quen thuộc khiến Lưu Tiểu Nguyên bật giữa đầu dậy, cả người run lên. Mạc Ngôn cúi đầu hôn cặp mông tròn trịa của Lưu Tiểu Nguyên khiến cậu không nhịn nổi, đang đưa muốn trốn tránh. Chưa từng trải qua hành động kích thích mãnh liệt như vậy!

Nhưng Mạc Ngôn không có ý dừng lại, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm mát trên nơi đang co rút kia.

“A a ~” Lưu Tiểu Nguyên sợ hãi kêu ra tiếng, muốn đứng thẳng dậy vùng thoát. Cho tới giờ anh chưa từng làm vậy, rất kỳ quái! Cảm giác... giống như có dòng điện chạy qua.

“A! Không cần! Ừm Ừm ~” Thắt lưng cậu bị giữ chặt, tiểu huyệt phía sau bị đầu lưỡi nóng bỏng liếm không ngừng. Cảm giác tê dại chấn động xông thẳng lên đại não, rất mãnh liệt! Cậu chịu không nổi. “Ngôn ~ a!”

Xin anh...” Lưu Tiểu Nguyên đã không còn khống chế được bản thân nữa, khoái cảm mãnh liệt khiến cậu càng muốn nhiều hơn.

Mạc Ngôn vươn đầu lưỡi thám thính tiểu huyết đang trở nên trơn bóng mềm mại, ra vào vài lần đã khiến bên trong nơi đó bắt đầu ướt át. Anh không vuốt ve những nơi mẫn cảm khác mà thu hút sự tập trung của bảo bối tại một điểm duy nhất, để cậu hưởng thụ sự công kích của luồng khoái cảm cực mạnh này.

Tiếng rên rỉ đã biến thành nức nở, Lưu Tiểu Nguyên vô thức gục đầu xuống, khoái cảm không tên và đau đớn cùng xuất hiện một lúc, hùng hực như lửa đốt. Mạc Ngôn không thể kiềm chế được, động thân một cái khiến dục vọng của hai người gần bó thật sâu. Va chạm mãnh liệt với nhiều góc độ, tiểu huyết ướt át mềm mại thật ngọt ngào. Đây chính là nhà mình nên không cần nhần nhịn nữa. Lưu Tiểu Nguyên lần đầu không cắn chặt khăn chằng cần che giấu mà biểu lộ khoái cảm của bản thân, rên rỉ lớn tiếng không cố kỵ điều gì.

Mạc Ngôn bị phản ứng mãnh liệt của cậu nhóc làm cho kích động, liều mạng đánh sâu vào nguồn suối khoái hoạt kia.

“A!”

Hét lên một tiếng, cơ hồ cùng một lúc hai người lập tức phun trào khát cầu nhiều ngày qua.

Sự tác cầu không ngừng lặp lại, sự thân mật vẫn chưa dứt, mãi tới khi Lưu Tiểu Nguyên kiệt sức mở to hai mắt, mãi tới khi mồ hôi của Mạc Ngôn thấm ướt drap giường. Cuối cùng xuất trong cơ thể cậu lần cuối, kỳ thật nơi nào đó sớm đã không còn bao nhiêu dịch thể, Mạc Ngôn nằm trên người Lưu Tiểu Nguyên thở hổn hển. Nhìn ánh mắt xao động của cậu nhóc, sợi tóc ướt đầm dãn trên mặt, Mạc Ngôn cười giờ tay gạt ra giúp cậu.

Nửa đêm nổi gió lớn. Nhánh cây tạo ra những hình dáng loang lổ lay động in lên cửa sổ. Hai người ôm nhau nằm trên giường ngủ thật sâu.

Đột nhiên, Lưu Tiểu Nguyên tỉnh mộng. “Mấy giờ rồi? Đã trễ thế này sao anh không gọi em?”

Cậu hoang mang xoay người đứng lên chạy xuống đất, Mạc Ngôn bừng tỉnh không kịp ôm lấy cậu, Lưu Tiểu Nguyên ngã thật mạnh xuống đất. Mạc Ngôn luống cuống tay chân mở đèn bàn, nhảy xuống giường ôm cậu vào ngực. “Tiểu Nguyên! Tỉnh nào! Đây là nhà chúng ta, đừng sợ!”

Lưu Tiểu Nguyên ngây ngô nhìn mọi nơi rồi tỉnh lại, ngượng ngùng cười: “Ha ha ha... Em ngủ mơ.”

Cậu xoay người leo lên giường, chui vào ổ chăn ấm áp ngủ tiếp. Thói quen lo lắng trường kỳ của cậu nhóc gây ra sự kinh hoảng vừa rồi khiến nơi sâu nhất trong lòng Mạc Ngôn quặn đau. Anh nằm xuống bên cạnh vươn tay ôm lấy bảo bối vào lòng, cố gắng nén nước mắt một lúc lâu mới nói: “Anh sẽ không, tuyệt đối sẽ không để em phải sợ hãi nữa!”

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Lưu Tiểu Nguyên ngủ một giấc vừa sâu vừa ngọt ngào, gần trưa vẫn chưa chịu mở mắt. Tối hôm qua cậu thực sự quá mệt mỏi, xương cốt khắp người giống như muốn rụng ra. Mơ mơ màng màng nhận ra có thứ gì đó nóng hầm hập liếm lỗ tai mình, Lưu Tiểu Nguyên không thể nhịn nổi, giận dữ gầm lên một tiếng chui vào trong chăn cuộn tròn người lại.

Mạc Ngôn buồn cười nhìn cậu co lại như con nhím xù lông, bàn tay thò vào sờ soạng vùng mông trơn bóng. Không ngoài dự liệu, Lưu Tiểu Nguyên bị sự kích liệt tối qua dọa sợ lập tức ‘A’ một tiếng chui ra. “Anh có dễ yên không hả?”

Mạc Ngôn cười tủm tỉm sờ sờ mái tóc rối như tổ quạ của cậu. “Nên ăn cơm thôi. Em đứng lên đi.”

Lưu Tiểu Nguyên chơi xấu gục xuống gối giả vờ đau khổ. “Đứng không nổi, cả người đều đau!”

Mạc Ngôn quỳ xuống xoa ấn bờ vai cậu. “Nơi này đau không?”

“Ừm, đau. Nơi này cũng đau, đúng đúng, chính là chỗ này, ô ~” Bàn tay Mạc Ngôn đặt lên thắt lưng cậu ấn ấn, Lưu Tiểu Nguyên thoải mái nheo mắt lại cười trộm.

“A!” Đợi tới lúc Lưu Tiểu Nguyên phát hiện ra thì bản thân đã bị người ta bế ra khỏi chăn. Cậu la ó dọc đường rồi bị bỏ vào một bồn tắm lớn với nước ấm đang bốc hơi, gương mặt tươi cười của Mạc Ngôn phóng đại trước mắt cậu. “Em ngoan ngoan tắm hay để anh giúp em một tay đây?”

Lưu Tiểu Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi giật lấy khăn tắm. “Ra – ngoài!”

Mạc Ngôn cẩn nhẹ chớp mũi cậu. “Nhanh lên, anh chờ em ăn cơm.”

Mặc áo ngủ mới tinh, Lưu Tiểu Nguyên soi phải soi trái sau đó vô cùng vui sướng chạy chân trần xuống cầu thang. Đồ ăn đã dọn sẵn trên bàn, thịt kho tàu nóng hổi với tôm rang ớt. Lưu Tiểu Nguyên lạnh chanh thò tay bốc một miếng thịt. Mạc Ngôn từ nhỏ đã học nấu ăn để có thể chăm sóc bản thân, chẳng qua tay nghề qua mười mấy năm vẫn dừng lại ở mức nấu chín rau củ mà thôi. Thấy cậu nhóc ăn thịt, anh không khỏi có chút mong đợi. “Ăn ngon không?”

Nhắm nháp một hồi, Lưu Tiểu Nguyên mới cho một lời bình đủ để Mạc Ngôn tự hào. “Ăn ngon!”

Đồ ăn đơn giản, tay nghề không tệ nhưng hai người lại ăn vô cùng thích thú và say mê.

Thôn nhỏ non nước hữu tình, rời xa thành phố cũng rời xa những công trình kiến trúc, không khí không còn náo nhiệt, càng không có mùi xăng thải xông thẳng vào mũi. Ban ngày Lưu Tiểu Nguyên cùng Mạc Ngôn đeo ba lô tới các ngọn núi gần đó hái hoa dại và uống nước suối thơm mát, buổi tối ngồi dưới giàn nho trước sân, tắt đèn để sao sáng chiếu khắp mọi nơi. Chưa bao giờ thấy trăng sao xán lạn mê người như vậy, Lưu Tiểu Nguyên nằm trong ngực Mạc Ngôn si mê nhìn lên trời đêm, có làn gió nhẹ nhàng khoan khoái thổi qua.

...

Sắp tới lúc chuông báo vang lên, Mạc Ngôn theo bản năng nhìn Lưu Tiểu Nguyên đang ngủ say. May mắn, bảo bối ngủ rất say. Chuông báo thức trong di động đúng hai giờ khuya vang lên, Mạc Ngôn cẩn thận rút cánh tay dưới đầu Lưu Tiểu Nguyên, rón ra rón rén tới phòng tắm rửa mặt nước lạnh. Vẫn buồn ngủ không chịu nổi, hai người cuồng nhiệt quấn quýt nhau đến khi kiệt sức; vừa mới ngủ một lúc đã phải dậy, Mạc Ngôn thực sự cảm thấy hơi khó chịu.

Chạy xuống phòng bếp dưới lầu tự pha cho mình một ly cà phê đen lớn, uống chậm rãi, Mạc Ngôn mở cửa sổ để gió đêm thổi bay đi mệt mỏi. Nói tiền không là vấn đề chỉ để dỗ dành cậu nhóc kia thôi, đối với thu nhập của mình mà nói, món tiền kia là gánh nặng không hề nhỏ. Ngân hàng, bạn bè, có thể nói là nợ nần chồng chất. Mạc Ngôn cười khổ một chút. Trước kia Mạc Ngôn thanh cao cao ngạo, chuyên tâm học tập rất khinh thường việc làm thêm; nhưng hiện tại vì tiền không thể không làm. Đến trường khác giảng bài, huấn luyện, biên soạn chuyên mục cho tạp chí Y học một chút, việc làm này rất trái lương tâm và thống khổ lại còn phải nhận lấy ánh mắt khinh miệt của đồng nghiệp. Công việc trong trường học, nhiệm vụ nghiên cứu khoa học không thể buông thả, Mạc Ngôn chỉ hận mình không thể phân thân ra được. Ban ngày phải ở bên Lưu Tiểu Nguyên, vài ngày nghỉ hiếm hoi không thể khiến cậu mất hứng; chỉ buổi tối mới có thể bớt chút thời gian xử lý công việc tồn đọng.

Trời mưa, Mạc Ngôn đóng cửa sổ cẩn thận lại. Đột nhiên một cột ánh sáng bổ ngang giữa trời đêm, Mạc Ngôn cả kinh chạy lên lầu bật chặt lỗ tai Lưu Tiểu Nguyên trước khi tiếng sấm vang lên. Lưu Tiểu Nguyên mơ màng mở mắt, vươn tay ôm lấy cổ Mạc Ngôn cọ cọ rồi ngủ thiếp đi. Mạc Ngôn ôm cậu, mãi tới khi tiếng sấm nhỏ dần mới buông ra. Vào thư phòng lấy laptop, điều chỉnh độ sáng tới mức thấp nhất, anh ngồi cạnh Lưu Tiểu Nguyên bắt đầu làm việc.

...

Những ngày tươi đẹp luôn trôi qua rất mau, chớp mắt ngày nghỉ đã chấm dứt, phải về trường học rồi. Lưu Tiểu Nguyên nhìn Mạc Ngôn khóa cửa, Lưu Tiểu Nguyên u oán nói: “Lúc nào lại về đây nữa vậy?”

Mạc Ngôn xoa xoa đầu cậu. “Không phải đã thương lượng rồi sao? Mỗi cuối tuần chúng ta sẽ về đây.”

Đêm qua hai người ở trong bồn tắm lớn đã vui vẻ lập ra ‘ước pháp tam chương’(*): Thứ nhất, khi không hẹn hò không được lãng nhãng, đương nhiên quyền rũ người khác càng không. Thứ hai, không được manh động trong phòng thí nghiệm, tất cả về nhà giải quyết. Thứ ba, không được đột nhiên biến mất, phải duy trì liên lạc với nhau. Lúc ấy cảm thấy rất buồn cười nhưng bây giờ chỉ thấy xót xa trong lòng.

(*) Những điều luật hoặc quy ước đơn giản, dễ nhớ.

Nhà càng lúc càng xa, lòng càng ngày càng nặng. Lưu Tiểu Nguyên ngồi trong xe nhìn phong cảnh lướt qua cực nhanh, tâm tình không còn như lúc trước nữa.

...

Mạc Ngôn mặc bộ quần áo màu trắng thoải mái bước vào lớp học, một loạt tiếng thét chói tai vang lên, có nam sinh to gan còn huýt sáo. Anh chưa từng mặc loại quần áo này tới lớp, toàn bộ đều là tây trang chỉnh tề; nhưng đây là quà cậu nhóc kia tự tay chọn, dám không mặc sao? Mạc Ngôn hơi ngượng ngùng mỉm cười, má lúm đồng tiền kia suýt nữa mướt sát tất cả nữ sinh trong lớp. Lưu Tiểu Nguyên hận nghiêng răng nghiêng lợi. Cười! Cười cái gì mà cười! Không nhớ rõ điều thứ nhất trong ‘ước pháp tam chương’ sao? Không được quyền rũ ai hết!

“Thầy Mạc, có phải thầy kết hôn không?”

Một câu nói khiến cục phấn trong tay Mạc Ngôn rơi xuống đất, theo bản năng nhìn chiếc nhẫn đeo trên ngón giữa, cười gượng. “Sao em nói vậy?”

“Bởi vì thầy trông không giống bình thường, đẹp trai lắm!”

Các nữ sinh hoan hô ầm ĩ, các nam sinh cất tiếng cười to, lớp Bệnh lý học lần đầu tiên xuất hiện những tiếng cười xôn xao.

Lưu Tiểu Nguyên cúi đầu mỉm cười, sờ chiếc vòng trên cổ mình – nơi treo chiếc nhẫn kia. Đây là bí mật, bí mật của riêng hai người bọn họ; ngay cả Chu Kiến và Thiên Viễn cũng không biết. Cảm giác thật sự kỳ diệu!

Đêm qua cậu vừa trở lại ký túc xá đã bị Trần Mạc tóm cổ về nhà, mọi người trong gia đình đã loạn hết cả lên rồi. Người biệt vô âm tín, điện thoại lại tắt máy, Chu Kiến và Thiên Viễn muốn giấu diếm giúp cậu cũng đành lực bất tòng tâm, ai bảo cậu không nói tiếng nào đã ôm mộng chạy mất! Chu Kiến lo lắng suông cũng không có cách gì. Lưu Tiểu Nguyên chẳng thèm quan tâm, không có chứng cứ rõ ràng thì dùng miệng lưỡi thôi. Đầu tiên là cười nói cợt nhả nịnh nọt, sau lại chịu mắng rồi chơi trò khóc lóc om sòm: Con không đi học nữa, ngày nào cũng ở nhà với mọi người được chưa? Ra ngoài chơi với bạn bè mấy hôm có gì nghiêm trọng chứ, chỗ kia xa trường, một năm rưỡi con chưa tới đó rồi. Lúc trước sống chết không cho con ra khỏi Bắc Kinh cũng chỉ là kiểm soát mà thôi!

Nói tới nói lui, ầm ĩ rồi ầm ĩ, ông nội phát uy giơ quả trứng trong tay lên, các bà chị nhanh tay lẹ mắt chạy tới. Ba mẹ đứng sau chỉ đóng vai người xem; Lưu Tiểu Nguyên từ nhỏ đến lớn dù phạm lỗi lớn tới đâu, ông nội chỉ cho phép bản thân nhếch nhếch râu dọa dẫm chứ tuyệt không để bất cứ ai nhúng tay vào. Rất cuộc, Lưu Tiểu Nguyên vẫn mang túi lớn túi nhỏ trở lại trường học với lòng tràn đầy niềm vui chiến thắng. Về phần lời răn dạy cuối tuần phải về nhà, không được đi du lịch lung tung một mình, Lưu Tiểu Nguyên tiếp tục ‘vào tai này ra tai kia’.

...

Từ thứ Hai đến thứ Sáu, nhìn mặt trời rồi ngắm sao rơi. Ngóng mãi tới buổi chiều thứ Sáu, Mạc Ngôn lại chạy chiếc xe màu xám bạc kia, Lưu Tiểu Nguyên phần chân ngồi cạnh, vui vẻ tiến về căn nhà nhỏ của hai người. Có lẽ do tập mãi thành thói quen, có lẽ do quá ngọt ngào mà quên đi hết thấy, hai người càng ngày càng quên che giấu.

...

Kỳ nghỉ hè, người nào cũng nôn nóng chuẩn bị hành lý rời trường. Lưu Tiểu Nguyên như kiến bò trên chảo nóng ở nhà đúng ba ngày, lấy cớ tới nhà bạn học tiện thể du lịch mà chạy ra ngoài, cùng Mạc Ngôn tới căn nhà hạnh phúc ở Sơn Tây của bọn họ. Tuy rằng không thể ở lại lâu nhưng vẫn có thể ngọt ngào một chút,

cả hai đều thấy thỏa mãn. Nếu cả đời cứ thông dong như vậy cũng không tệ. Lưu Tiểu Nguyên chẳng ghen tị chút nào với Chu Kiến nữa; chỉ có một điều, Mạc Ngôn càng ngày càng gầy, đáng vẽ vô cùng một mối. Lưu Tiểu Nguyên ôm mặt Mạc Ngôn xem trái xem phải, vừa khó chịu lại hoang mang.

Xách thức ăn, mẹ Mạc thở dài một hơi, kể khổ với dì Trương cùng khu phố. “Chị nói xem, bận cũng có khi rảnh rồi chứ! Cả ngày không thấy mặt mũi, có về cũng toàn nhè lúc đêm hôm khuya khoắt, cuối tuần chẳng thấy bóng dáng nó đâu cả.”

Dì Trương an ủi: “Tiểu Ngôn nhà chị có tương lai lắm, vội cũng đúng thôi. Chị nên tắm bổ cho nó một chút, gần đây nó gầy quá!”

“Có ai nói không đâu, người sắp thành da bọc xương rồi. Mấy ngày nay ở nhà tôi nấu cơm nấu cháo cho nó ăn, mặt cũng hồng hào chút rồi; hôm nay tôi mua hai con cá về hầm đây.”

Dì Trương bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, nhà chị mới mua xe phải không? Thằng hai nhà tôi thấy Mạc Ngôn lái một chiếc ô tô, trông ra đáng lắm!”

“Không thể nào? Tôi không thấy! Chắc là nó mượn của người khác.” Mẹ Mạc tỏ vẻ không tin. “Mất thấy chưa chắc đã tin được, nó chưa từng nói có bạn gái, tôi lo lắm!”

“Chị à, chị sao biết thằng bé có bạn gái hay không chứ! Chị cứ chờ xem. Nói không chừng ngày nào đó nó sẽ dẫn một cô dâu nhỏ xinh về cho chị đây.” Dì Trương cười nói.

“Được vậy thì tốt rồi, tôi ước còn chẳng thấy. Nhưng trong lòng tôi luôn không nở!” Mẹ Mạc ngừng cười. Gần đây Mạc Ngôn không đưa tiền lương cho bà nữa, nói phải tự mình quản lý. Thật ra đây không phải chuyện lớn lao gì, sớm muộn gì cái nhà này cũng do anh quản; nhưng cảm thấy rất kỳ quặc. Lại nghĩ tới việc Mạc Ngôn tuy khó khăn lắm mới được ở nhà nhưng có vẻ không yên lòng, nghe điện thoại luôn trốn trong phòng. Có việc gì quan trọng không thể nói trước mặt mẹ sao? Trước kia chưa từng như vậy! Mẹ Mạc càng nghĩ càng buồn bực.

Về đến nhà, Mạc Ngôn đã dọn hành lý xong xuôi, thấy mẹ bèn nói: “Mẹ, con phải ra ngoài vài ngày, có một hội nghị.”

Mẹ Mạc vội vàng nói: “Cuối tuần trước không phải con mới đi sao? Sao lại họp nữa rồi?”

Mạc Ngôn theo thói quen nói dối, mỉm cười cầm túi xách. “Gần đây vội lắm, mẹ đừng để ý nhiều làm gì!” Nói rồi đẩy cửa bước ra.

Mẹ Mạc sững sốt một hồi, bỗng nhiên nhớ ra. “Tiểu Ngôn! Con đi họp làm gì cần mang theo hành lý!”

Mẹ Mạc vội vàng đuổi theo nhưng Mạc Ngôn đã đi thật xa. Một chiếc xe màu xám bạc đậu ở đầu đường, Mạc Ngôn đi qua. Cửa mở, một đứa nhỏ đẹp như tranh vẽ nhảy ra, vòng tay ôm lấy người Mạc Ngôn. Mạc Ngôn mau chóng nhìn xung quanh, vỗ cậu một cái rồi nhét vào trong xe rồi anh cũng chui vào. Xe rời đi nhanh như chớp. Mẹ Mạc không hiểu gì cả. Không phải Tiểu Ngôn đi họp sao? Cậu bé kia là ai? Chiếc xe kia...

...

Lưu Tiểu Nguyên cao hứng nhún nhảy trên ghế. “Em lái xe chạy một vòng lớn rồi đây. Chẳng mắc lỗi nào cả, cảnh sát cũng không tóm!”

Mạc Ngôn vỗ cậu một cái thật mạnh. “Anh chỉ biết em là đứa hay gây họa nhất! Lần sau còn dám lấy trộm chìa khóa xe, anh sẽ đưa em tới đồn cảnh sát ngay tức khắc, nghe thấy không?”

Lưu Tiểu Nguyên gọi điện bảo sẽ lái xe tới đón anh, Mạc Ngôn sợ run bắn người, tên nhóc này thế mà dám lấy trộm chìa khóa; mãi tới khi thấy cậu nhóc bình an vô sự anh mới hết lo lắng.

Lưu Tiểu Nguyên cười hì hì. “Lần này chúng ta có thể đi mấy ngày rồi! Anh biết không, em luôn nghĩ rằng nếu tự đứng có lũ lụt hay động đất gì đó ngăn chúng ta ở luôn chỗ kia thì tốt biết bao!”

Mạc Ngôn cười rộ lên. “Vậy hai chúng ta cùng ước đi, nói không chừng sẽ linh nghiệm.”

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Xe chạy hai tiếng đã tới nơi nhưng Lưu Tiểu Nguyên vẫn thấy chậm lắm, hoảng hốt buông xuống rút cuộc về đến nhà. Lưu Tiểu Nguyên giành xuống xe trước để mở cổng, nhảy vào trong sân tinh nghịch chụm tay hô to: “Về nhà rồi!”

Cậu chạy tới cây nho hái một quả còn xanh ném vào miệng, lại chạy tới ngắm nghía cây hải đường. Mạc Ngôn khóa cổng, nhìn Lưu Tiểu Nguyên xinh xắn nhảy vòng quanh sân, đáy lòng vui sướng khôn tả. Hiện tại anh mới hiểu được lời hiệu trưởng Lâm: có thể toàn tâm toàn ý chăm sóc, âu yếm người mình yêu thương, làm tất cả vì cậu ấy – chính là niềm hạnh phúc lớn nhất.

Cơm chiều ăn rất ngon miệng; Lưu Tiểu Nguyên ăn xong, cọ xát trên người Mạc Ngôn trong chốc lát rồi kêu nóng chạy tới phòng tắm tắm rửa. Cối sạch trơn, nước mở thật lớn, tắm sạch một hồi lâu cũng không nghe thấy động tĩnh gì. Lưu Tiểu Nguyên dậm chân bành bịch; ngu ngốc, đáng ghét! Sao mãi không thấy đâu? Đợi thêm một lát, Lưu Tiểu Nguyên cả người ướt đầm mở cửa lên nhìn, Mạc Ngôn đang dọn dẹp phòng.

Cậu cắn đầu lưỡi nhỏ giọng gọi: “Mạc Ngôn, anh kì lưng giúp em.”

Nghe tiếng gọi hơi ngượng ngùng của cậu nhóc, Mạc Ngôn nhin không được nở nụ cười, ném khăn lau trong tay, xoay người đi tới. Anh dán vào chóp mũi cậu cười nhẹ. “Muốn anh kì lưng phải trả công!”

Lưu Tiểu Nguyên ngẩng đầu ấn nhẹ một nụ hôn xuống môi anh. “Là thế này sao?”

“Không đủ, còn muốn nữa.”

Mạc Ngôn vươn tay ôm thắt lưng Lưu Tiểu Nguyên, cậu cười tủm tỉm kéo cà vạt của anh. “Vây mau vào lấy đi!”

Dòng nước cọ rửa hai thân thể áp sát vào nhau, nụ hôn sâu trao đổi hô hấp của nhau. Mấy ngày xa cách, khát vọng khó có thể ức chế đều vội vàng cần phát tiết. Ngón tay dạo chơi quanh thân thể người yêu, đầu lưỡi lưu luyến tại những nơi bí ẩn của đối phương, sự kích động cùng vui sướng lan tỏa trong lòng.

“Nhớ anh phải không?”

Động tác thật mạnh đôi lấy tiếng thét chói tai trong ngực, Mạc Ngôn xấu xa đột nhiên bắt động, nhẹ nhàng thổi khí bên lỗ tai cực kỳ mẫn cảm của cậu nhóc. Lưu Tiểu Nguyên khó có thể nhẫn nại đối với sự tra tấn thể này, lùi về sau vào ngực anh yêu cầu nhiều hơn.

“Nói đi, có phải nhớ anh không?” Mạc Ngôn không quan tâm, ngón tay dè dặt thứ đang nhếch cao của Lưu Tiểu Nguyên, thổi mạnh vào tai cậu.

“A~ nhớ! Nhớ anh, em nhớ anh! A~” Sự va chạm đột ngột mà mãnh liệt khiến tiếng kêu của Lưu Tiểu Nguyên cao vút lên.

Tiếng hít thở nặng nhọc, tiếng rên rỉ thất thanh, cảnh xuân tỏa sắc trong phòng tắm nho nhỏ.

...

Màn đêm đen kịt, không trăng không sao. Mạc Ngôn lặng lẽ bò dậy, công việc hôm nay còn chưa làm xong! Pha cho mình một ly cà phê như thường lệ, nhìn cậu nhóc ngủ thật say, Mạc Ngôn nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ đi tới thư phòng.

Ngón tay thon dài gõ bàn phím, ánh sáng màn hình phản quang trên mặt anh. Mạc Ngôn quá chuyên chú nên không chú ý tới Lưu Tiểu Nguyên đang đứng sau kính gương lớn hai mắt; cậu nhìn những chữ cái và biểu đồ không ngừng tăng trên màn hình, nhìn Mạc Ngôn mặt mũi bất giác mặt nhàu mày nhíu ần ần trán. Gần đây anh khá gầy, sắc mặt khó coi đều bởi vì... mỗi ngày anh đều trải qua như thế này! Đã bao lâu rồi? Anh luôn phải chạy ngược chạy xuôi, anh luôn có công việc dở dang, luôn luôn miệt mài làm việc

rồi làm việc – vì xe cộ, vì nơi ở này sao? Vì để mình có thể ngủ an ổn sao? Mạc Ngôn... Mọi thứ trước mắt dần trở nên mơ hồ.

Bị hai cánh tay vòng qua ôm cổ, Mạc Ngôn hoảng sợ. Không đợi anh quay đầu lại, Lưu Tiểu Nguyên đã úp mặt vào vai anh. Vai nóng nóng, Mạc Ngôn hơi không tự nhiên, sờ tóc Lưu Tiểu Nguyên làm như không có việc gì hỏi: “Sao tỉnh rồi? Anh có chút việc gấp cho nên... A!” Trên vai đau nhói – là đau đớn do răng nanh cắn mạnh vào da thịt. Mạc Ngôn há miệng hít thở nhưng không động đậy.

Sự đau đớn trên vai giảm bớt, Mạc Ngôn nhẹ nhàng thở ra; quay đầu lại liền thấy ánh mắt ngấn lệ phần nộ của Lưu Tiểu Nguyên. Mạc Ngôn ngây ngẩn cả người. Không nói một lời, Lưu Tiểu Nguyên xoay người đi thẳng ra ngoài.

“Tiểu Nguyên!” Mạc Ngôn luống cuống, vội vàng đứng dậy đuổi theo. “Tiểu Nguyên! Em làm gì vậy? Giờ là nửa đêm, em muốn đi đâu?”

Lưu Tiểu Nguyên ngay cả giày cũng không mang, sải bước đi ra ngoài: Mạc Ngôn giơ tay giữ lại liền bị cậu vùng vằng giẫy ra. Hai tay anh nắm chặt cánh tay Lưu Tiểu Nguyên buộc cậu đối mặt với mình. Ánh trắng bàng bạc chiếu qua cửa sổ, Lưu Tiểu Nguyên mím chặt môi, đôi mắt trong sáng nhìn chăm chăm Mạc Ngôn; trong ánh mắt kia có gì đó khiến anh kinh hoàng một cách khó hiểu, càng làm cho anh thấy ảm ức. Thầm lặng vất vả gánh vác mọi thứ lại đối lấy một kết quả như vậy, trong lòng Mạc Ngôn thương tâm đau đớn vô cùng; hai tay nắm bả vai của Lưu Tiểu Nguyên phát run, hốc mắt nóng dần lên.

“Vì sao? Vì sao em lại tức giận như vậy? Là vì anh phải làm việc không ở cùng em sao? Vì để có thời gian bên em anh sắp phân thân ra rồi, em đối xử với anh như vậy không phải rất tàn nhẫn sao?” Mạc Ngôn cố gắng không chế bản thân nhưng giọng nói vẫn vô cùng run rẩy.

Tàn nhẫn! Hơi thở của Lưu Tiểu Nguyên càng ngày càng mãnh liệt, ngực phập phồng không nói lên lời. Tim giống như bị xé rách, đau quá! Anh luôn coi em như vậy, thì ra vẫn luôn coi em như vậy!

Cậu cúi đầu thật lâu mới ngẩng lên, giọng nói khàn khàn: “Mạc Ngôn, rốt cuộc anh coi em là cái gì?” Mạc Ngôn ngây dại, lảng lảng nhìn Lưu Tiểu Nguyên; Lưu Tiểu Nguyên thở hổn hển nói tiếp: “Em là thú cưng cần anh nuôi dưỡng, hết thấy mọi thứ đều ỷ lại vào anh. Thú cưng khiến anh vui vẻ do đó anh thấy nên có nghĩa vụ tạo cho thú cưng cuộc sống vui vẻ, về phần tạo ra nó thể nào cần bản không nhất thiết phải thương lượng với thú cưng chứ gì?” Rống một hơi, Lưu Tiểu Nguyên đỏ mặt như chú gà trống nhỏ bị chọc giận.

“Em nói bậy bạ gì đó! Anh vất vả như vậy vì cái gì em không rõ sao?” Mạc Ngôn gào thét trong phần nộ, lời của Lưu Tiểu Nguyên đâm thật sâu vào lòng anh.

“Anh cho rằng mình anh gánh vác là xong sao? Anh nghĩ rằng em thấy anh như vậy sẽ cảm ơn anh sao? Anh cho rằng biến em thành con rối gỗ rồi ôm ấp dỗ dành, mơ hồ hưởng thụ hết thấy thì em sẽ vui sướng sao? Mạc Ngôn, anh nhớ kỹ cho em, em hận anh hận anh hận anh!” Nước mắt ào ạt chảy ra, Lưu Tiểu Nguyên cắn chặt răng không thốt tiếng nào.

Mạc Ngôn giật mình nhìn cậu bé trước mặt, những lời này anh chưa bao giờ nghĩ tới, lòng nhất thời vừa xót, vừa đau, lại vừa rung động. Bỗng nhiên anh phát hiện đôi mắt sáng ngời kia ẩn chứa sự quật cường mình chưa từng phát hiện. Thì ra sự cứng chiều khôn cùng mà anh vốn tưởng sẽ làm cho cậu hạnh phúc lại thương tổn cậu như vậy. Cậu không phải chỉ muốn được anh ôm vào lòng nuông chiều mà còn muốn có thể đứng cùng anh trên con đường mang tên tình yêu này.

Mạc Ngôn ôm chặt cậu vào ngực. Thân thể Lưu Tiểu Nguyên run rẩy, cảm xúc mãnh liệt khi ở trong vùng ngực ấm áp rốt cuộc không khống chế được. “Buông!” Lưu Tiểu Nguyên gào khóc cố gắng giãy giụa, đá, đánh. “Em không phải sợi dây trói buộc của anh, em không cần làm gánh nặng của anh!”

Mạc Ngôn vẫn ôm chặt cậu, mặc cậu đánh mắng, ngẩng đầu lên để nước mắt cay nóng khỏi trào ra. “Thật xin lỗi.” Anh cúi đầu thì thầm một câu khiến Lưu Tiểu Nguyên đã mệt mỏi lại khóc nức thành tiếng.

...

Sau mười hai giờ một ngày mùa Hè, tiếng ve kêu khiến không gian càng thêm yên tĩnh. Nằm trên giường mình, Lưu Tiểu Nguyên ôm gối ngẩn người. Sau khi đi Sơn Tây về, cậu luôn rầu rĩ không vui. Ngày đó làm

âm ỉ xong, cuối cùng cậu cũng hiểu được tình trạng kinh tế của Mạc Ngôn. Tiền vay phải trả trong vòng hai mươi năm, căn hộ và xe tốn không ít tiền, tốn một thời gian dài để trả nợ. Hơn nữa còn phải trang trí nhà ở, Mạc Ngôn đành phải ký giấy vay nợ. Mượn xong phải trả, nhưng với số tiền như vậy còn phải lâu lắm mới trả xong.

Lưu Tiểu Nguyên nhịn không được than ngắn thở dài, chưa bao giờ biết rằng thì ra đau lòng quá sẽ phát hỏa, nhưng nao loạn xong thấy càng bức tức hơn. Bởi vì... Haiz! Bởi vì mình thật sự không có khả năng giúp anh! Vốn nghĩ mình có tiền không gọi là ít có thể giúp Mạc Ngôn một lần, ai dè vừa nghe con số thì ngay cả sức lực của Lưu Tiểu Nguyên cũng không còn. Hơn hai mươi vạn đó! Tiền của mình so với con số này chỉ có thể tính là tiền tiêu vật. Tìm giúp đỡ trong nhà? Đừng nói Mạc Ngôn không chịu, chính cậu cũng hiểu được lời này sẽ không có tác dụng gì. Lúc ấy cậu xúc động chỉ muốn ngày mai đồng cam cộng khổ đi làm thêm nhưng Mạc Ngôn sống chết không cho; nói cậu phải học hành chăm chỉ trong hai năm này mới là điều cốt lõi, tương lai chúng ta còn dài lắm. Cuối cùng anh đành uly hiếp Lưu Tiểu Nguyên, nếu cậu dám đi làm thêm thì anh sẽ lập tức bán căn hộ này đi, hủy hết mọi thứ!

Lưu Tiểu Nguyên liếc sâu một cái trong không trung giống như Mạc Ngôn đang đứng trước mặt. Nhưng lại nói, nếu đi làm thêm có thể kiếm được mấy đồng đây? Giá như có phép thuật nào đó biến ra một đồng tiền nhỉ! Tối tận bây giờ Lưu Tiểu Nguyên chưa từng cảm thấy tiền quan trọng như vậy! Số tiết kiệm của cậu hôm mừng năm mới có một vạn, bây giờ còn không đến ba nghìn; sớm biết như vậy đã nghỉ chi tiêu rồi! Lưu Tiểu Nguyên nhăn nhó nằm cuộn tròn trên giường.

...

Nghỉ hè mọi người đều về nhà, buôn bán của cửa tiệm cũng giảm không ít, Chu Kiến và Thiên Viễn không cần ngày nào cũng đứng trông; Chu Kiến đi học thêm, Thiên Viễn bắt đầu học chơi chứng khoán. Tuy rằng chỉ là người học nghề, nhát gan lại thiếu tiền nhưng sau vài lần giao dịch cũng có chút tiền, Thiên Viễn bắt đầu tự tin hơn.

Từ sàn giao dịch chứng khoán đi ra, Thiên Viễn nhớ Chu Kiến đang học không xa nơi này lắm! Gọi điện thoại, Chu Kiến sắp xong, hai người hẹn gặp nhau ở góc đường. Ba giờ chiều, trời âm u như hoàng hôn đổ bóng. Thiên Viễn vòng tay trước ngực lo lắng nhìn về phía đầu đường, chiếc xe đạp màu lam của Chu Kiến lao vút lại như điện. Thấy Thiên Viễn, Chu Kiến không tự chủ được mà hé miệng cười xán lạn.

“Lên đi!” Chu Kiến vỗ vỗ đòn dông(*) xe đạp, cười vô cùng lưu manh. Thiên Viễn ngồi xuống đằng sau, giơ tay nhéo lưng hắn một cái rồi nhỏ giọng mắng: “Càng ngày càng tệ!” Y ngồi sau ôm thắt lưng Chu Kiến rất tự nhiên. “Chúng ta đi đâu đây?”

(*) thanh ngang phía trước của xe, nối cổ xe và yên xe, chỉ có thể ngồi vắt chéo lên.

“Về nhà, mẹ nói hôm nay làm sườn xào chua ngọt, món cậu thích ăn nhất đấy.” Chu Kiến quay đầu lại nói. Từ khi nghỉ hè hai người rất bận rộn nên ít về nhà, kỳ thật cũng bởi vì trong cửa tiệm có đặt thêm một cái giường xếp, theo như lời Chu Kiến nói chính là để hai người có thể ngủm sao đêm!

Xe đạp chạy bon bon trên đường cái, Thiên Viễn rất thích như vậy. Hai người đi chung một chiếc xe đạp rất thoải mái nhưng không cần nói cũng hiểu được việc đó vui vẻ tới chừng nào.

“Hôm qua Tiểu Nguyên gọi điện, cậu đoán xem cậu ấy nói gì? Cậu ấy hỏi tôi làm việc gì mà một tháng kiếm được mấy vạn, tôi nói cậu ta tới mà cướp ngân hàng là tốt nhất. Ai không biết nhà cậu ta giàu có thế nào chứ, sao mà thiếu tiền nhỉ?” Chu Kiến vừa nói vừa lắc đầu.

Thiên Viễn huých hắn. “Cuối cùng tôi đã cảm thấy hình như bọn họ có chuyện gì đó. Thầy Mạc gần đây rất khác thường. Chu Kiến, tôi hơi lo lắng, nếu bọn họ thật sự bị phát hiện, tôi thật không dám nghĩ tới.”

Chu Kiến không nói; bởi cửa tiệm là nơi các nữ sinh tụ họp trao đổi tin tức, mà việc thêm mắm dặm muối của bọn họ là cách thức tuyên truyền tốt nhất; trên thực tế, một lời đồn đại đã rất nguy hiểm rồi.

“Tôi đã nói với Tiểu Nguyên rồi nhưng tôi cảm thấy không tác dụng là bao. Bọn họ nếu sợ lời ong tiếng ve sẽ không ở bên nhau. Thầy Mạc là người đàn ông có trách nhiệm, thầy ấy nhất định sẽ bảo vệ Tiểu Nguyên, không để cậu ấy bị tổn thương.” Giọng nói trầm âm và nghiêm túc của Chu Kiến vang lên.

Thiên Viễn thở dài: “Vậy ai sẽ bảo vệ thầy ấy đây?”

Một khi sự việc bại lộ, chỉ sợ người đầu tiên gánh hết mọi tai ương chính là Mạc Ngôn. Lòng tự đứng trầm xuống, nếu gọi là cùng cảnh ngộ thì Mạc Ngôn và Tiểu Nguyên nhất định sẽ nghiêm trọng hơn bản thân mình nhiều.

...

Chị ba vừa trở lại công ty chợt nghe thư ký nói tiểu bảo bối Lưu tiểu thiếu gia giá lâm. Quả nhiên, trên ghế dựa trong văn phòng của cô, Lưu Tiểu Nguyên đang ngồi bắt chéo chân chờ đợi.

Vừa thấy chị ba bước vào, Lưu Tiểu Nguyên lập tức cười hì hì nhảy dựng lên. “Chị ba, chị chạy đi đâu mà em chờ nửa ngày rồi đó! Mau lại đây ngồi đi! Chắc chị mệt lắm nhỉ, em bóp vai cho chị nhé!”

Chị ba thấy cậu ân cần bóp bóp sau vai liền đỏ mặt hơi lạnh, mau chóng kéo móng vuốt của cậu xuống. “Được rồi, sự chăm sóc của tiểu thiếu gia ngài tôi không nhận nổi đâu. Nói đi, lại thích thứ gì mới mẻ rồi phải không?”

Lưu Tiểu Nguyên ngồi lên bàn của cô cầm giá bút nghịch nghịch. “Không ngờ em tới thôi mà chị đã nghĩ em đòi tiền! Chị yên tâm, em không làm cái gì đâu.”

Chị ba véo mũi cậu. “Thằng nhóc không lương tâm này làm như chị keo kiệt lắm không bằng, không có việc gì sao nằng nặc thế này lại đến tìm chị hả? Nói hay không để chị đi họp đây!”

“Không! Em có việc.” Lưu Tiểu Nguyên ngồi thẳng lưng lại. “À, em muốn làm việc cho chị.”

Chị ba quay lại, sững sờ nhìn cậu một lúc lâu. “Làm việc? Em không bị đứt dây thần kinh nào đó chứ?”

Lưu Tiểu Nguyên cọt nhả: “Em không điên, chỉ muốn làm việc kiếm tiền thôi! Chu Kiến người ta còn biết kiếm tiền nuôi sống bản thân chẳng lẽ em còn mặt dày ngửa tay xin tiền người nhà sao? Nghĩ đi nghĩ lại hỏi chị là thích hợp nhất, em tài giỏi như vậy, tốt xấu gì cũng coi như nước phù sa không chảy ruộng người, rất có lợi cho chị. Tiền công chị xem một tháng trả em năm ba vạn không thành vấn đề.”

Chị ba vừa tức vừa buồn cười, xoa rối hết tóc của Lưu Tiểu Nguyên. “Tiểu Nguyên này, em có biết muối thì mặn còn giấm thì chua không? Em cho rằng tiền mọc được trên cây hả?”

Lưu Tiểu Nguyên ủ rũ nghĩ: chính vì bây giờ hiểu được nên mới tới tìm chị đây này.

Nhìn cậu nhóc lắc đầu, chị ba thở dài: “Được rồi, cứ vậy đi! Em ngoan ngoãn đừng gây họa nữa, khai giảng chị cho em hai nghìn.”

“Không được!” Hai nghìn thì bao giờ mới đủ? Lưu Tiểu Nguyên dẩu miệng. “Ba nghìn được không?”

Chị ba gật đầu đồng ý, nghĩ ngợi rồi hỏi: “Tiểu Nguyên, em nói thật chị nghe. Em xin tiền để làm gì?”

Lưu Tiểu Nguyên nhìn quanh quất. “Tiền đương nhiên phải dùng, dùng làm gì mà chẳng được chứ?”

Chị ba nhìn thẳng mắt cậu. “Gần đây chị bận nên không thể về nhà, nhưng chị nghe nói em chạy ra ngoài chơi! Vừa rồi đi vài ngày chơi với ai vậy?”

Trong lòng bắt đầu lo lắng, Lưu Tiểu Nguyên giả vờ như không có việc gì. “Em có thể chơi với ai chứ? Không phải bạn học thì ai? Không tin chị cứ hỏi bọn Chu Kiến xem, em đi chơi cùng bọn họ mà! Chị đang điều tra em đấy hả?”

Chị ba mím miệng trầm ngâm một hồi mới nói: “Tiểu Nguyên, có phải tình cảm của em và thầy giáo kia rất tốt không? Các em ở cùng nhau sao?”

‘Cạch’ một tiếng, giá bút trong tay Lưu Tiểu Nguyên rơi xuống. Tim đập bùm bụp như sắp trào ra khỏi họng. Thôi tiêu rồi! Có phải chị ấy nghe được chuyện gì không? Chẳng lẽ hôm nay mình tự chui đầu vào rọ sao?

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

Lưu Tiểu Nguyên vực dậy tinh thần, cười hi hi ha ha. “Đúng rồi, hai bọn em quan hệ khá tốt, nếu không thầy ấy có thể tuyển em làm trợ thủ sao? Điều này cũng không có gì lạ cả. Chị nghe ai nói vậy?”

Chị ba gõ những ngón tay được cắt sửa cẩn thận lên mặt bàn. “Không có việc gì, chỉ muốn nói cho em rõ thầy giáo là thầy giáo, học trò là học trò, đừng có lẫn lộn tôn ti trật tự.” Nghe nói bọn họ luôn đi chung với nhau, nhưng chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ? Cơ mà rốt cuộc vẫn khiến người ta lo lắng trong lòng, bây giờ chuyện gì mà không thể xảy ra chứ?

“Chị nói nên nghe, em ở lại công ty chị đi, ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới(*) không ra làm sao cả.” Nếu có thể giữ nó không cho chạy loạn lên cũng tốt, chị ba lập tức cảm thấy đó là cách dễ dàng nhất.

(*) vừa làm vừa chơi

“Được!” Lưu Tiểu Nguyên vui vẻ đồng ý. Dù sao gần đây Mạc Ngôn rất bận, anh ở nhà có thể thoải mái một chút, ít nhất có mẹ chăm sóc. Không biết tại sao, Lưu Tiểu Nguyên nghĩ như vậy xong bèn cảm thấy trong lòng chua xót, không được tự nhiên.

Lưu Tiểu Nguyên ở công ty quảng cáo của chị ba thật ra không có gì để làm cả. Cậu chạy lăng xăng mọi góc ngách, lúc buồn chán sẽ đùa vui với mấy chị thiết kế nhà ở xinh đẹp, nếu không sẽ đi phía sau chị ba cột nhà đùa giỡn. Hơn nửa tháng trôi qua, Lưu Tiểu Nguyên không chạy loạn khắp nơi, chị ba dần dần thả lỏng mối lo. Lúc tất cả mọi người bận rộn, Lưu Tiểu Nguyên lặng lẽ trốn một mình trong phòng vệ sinh gọi điện thoại cho Mạc Ngôn. Anh bận, nói đúng ra là không có cách nào nói chuyện nhiều được. Rất nhiều lúc Lưu Tiểu Nguyên cúp máy xong liền tựa vào phòng vệ sinh lẳng lặng ngắm người.

Bỗng nhiên một ngày, Mạc Ngôn phắn khởi gọi điện tới. Lưu Tiểu Nguyên từ trước tới nay chưa từng thấy Mạc Ngôn vui sướng như vậy, tự dưng bị cuốn hút bởi biểu hiện ấy, cúp điện thoại xong liền chạy ra khỏi công ty mà không thông báo gì.

Chiếc xe ô tô quen thuộc dừng ở góc đường, Lưu Tiểu Nguyên mở cửa ngồi xuống. Mười bảy ngày không gặp, Mạc Ngôn vừa thấy cậu nhóc liền hận không thể lập tức ôm chặt cậu vào ngực mà hôn cho tới lúc hôn mê mới thôi. Cúi người thắt dây an toàn giúp cậu, Mạc Ngôn cúi đầu, giọng nói ẩn chứa sự chờ mong. “Về nhà nhé? Được không?”

Lưu Tiểu Nguyên liếc anh một cái. “Không phải đã thỏa thuận trước khai giảng sẽ không về sao?”

Mạc Ngôn lấy lòng nói: “Bởi vì hôm nay cao hứng mà!”

“Có chuyện vui à?” Lưu Tiểu Nguyên miễn cưỡng mở to mắt.

“Ừ!” Về mặt của Mạc Ngôn hưng phấn khó lòng che giấu.

“Anh trúng thưởng? Phát tài rồi à? Kế thừa di sản của họ hàng bên nước ngoài sao?” Hai mắt Lưu Tiểu Nguyên càng trừng càng lớn, dấu hiệu đô la không ngừng xuất hiện trước mắt.

‘Bụp!’ Một cái tát đánh vào ót, đô la không có rồi.

“Anh mới từ bệnh viện Tổng hợp về, thí nghiệm thuộc hạng mục Lâm sàng của chúng ta đã xuất hiện hiệu quả vô cùng kinh người. Tám mươi phần trăm ca bệnh xuất hiện các mức độ phản ứng tích cực khác nhau, trong đó có bệnh nhân tiến triển tốt khiến anh cảm thấy rất kinh ngạc. Tiểu Nguyên, khoảng cách đến thành công của chúng ta chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.” Mạc Ngôn kích động, ánh mắt chớp động sáng ngời.

“A! Thật sao? Vậy... có phải có thể xin giấy phép độc quyền sau đó sản xuất giới hạn số lượng rồi... có được thưởng không?” Lưu Tiểu Nguyên chớp mắt dò hỏi.

Mạc Ngôn cười gật đầu. “Có thể, hẳn là có thể.”

“Vậy được bao nhiêu nhỉ?” Lưu Tiểu Nguyên lại bắt đầu khát khao.

“Có lẽ được mấy vạn, ảo tưởng một chút, có lẽ là mười vạn không biết chừng ấy chứ!” Trên má Mạc Ngôn hiện lên hai lúm đồng tiền thật sâu.

“Oa!” Lưu Tiểu Nguyên đứng dậy, hưng phấn nhún nhảy la to.

Mạc Ngôn túm cậu ngồi xuống, ghé môi vào tai cậu căn cứ, nhẹ nhàng nói: “Vậy có nên thưởng cho anh không?”

Mặt Lưu Tiểu Nguyên hồng lên, ánh mắt hướng về phía cửa kính. “Hạng mục kia có một phần công lao của em đấy! Vậy ai thưởng cho em đây?”

Hơi thở ấm áp phả bên tai. “Anh thưởng, không nhiều thì ít anh cũng sẽ thưởng, không được từ chối.”

Lưu Tiểu Nguyên không thèm xem xét, xoay tay tóm lấy điểm chết người của Mạc Ngôn.

Gọi điện cho chị ba viện một lý do vớ vẩn nào đó, Lưu Tiểu Nguyên phấn chấn đi theo Mạc Ngôn đến thẳng căn hộ ở Sơn Tây. Dọc đường đi, Lưu Tiểu Nguyên bật nhạc trong xe ở mức lớn nhất, nhóm S.H.E hát rất rộn ràng. Mạc Ngôn thật không dám khen tặng sở thích âm nhạc của Lưu Tiểu Nguyên, thứ nhạc sôi động khiến anh choáng váng đầu óc. Nhưng hôm nay lại khác, anh bị cuốn hút bởi tình cảm mãnh liệt của những bài ca này, cười nghe chăm chú, ngón tay bất giác gõ gõ lên tay lái. Lưu Tiểu Nguyên vui sướng hoa chân múa tay gào lớn: “Em phát điên vì anh, anh phải thưởng cho em!”

Lưu Tiểu Nguyên cầm cổ áo Mạc Ngôn lắc lư, anh cười lớn tùy ý để cậu làm nũng.

...

Hoa hải đường đang kỳ nở rộ, cây nho cũng chỉ chít quả chín. Nhà chính là nơi khiến người ta cảm thấy ấm áp nhất, mỗi phiến lá rụng trong sân đều thấy đáng yêu vô cùng.

Sắc trời hoàng hôn, Mạc Ngôn bận rộn trong bếp nấu cơm tối, đêm nay là thời gian vui vẻ của bọn họ, rượu ngon món ngon không thể nào thiếu được. Lưu Tiểu Nguyên tắm xong, tóc còn ướt nhẹ đi sau Mạc Ngôn, cười hì hì nói muốn giúp đỡ nhưng kỳ thực là quấy rối. Mạc Ngôn không nhịn nổi liền kéo cậu vào ngực, dùng miệng dạy bảo một hồi.

Lưu Tiểu Nguyên lại bị dạy dỗ, bị ôm chặt vào ngực rồi che kín miệng. Sự cắn hút lặp đi lặp lại khiến cậu choáng váng, mềm nhũn cả người. Bên ngoài hình như có người gõ cửa, Lưu Tiểu Nguyên mau chóng buông Mạc Ngôn ra lau miệng, đẩy anh nói: “Em ra xem là ai?”

Nhà rất ít khi có khách, người phụ cận đều không quen biết ai. Lưu Tiểu Nguyên khó hiểu mở cửa, một người phụ nữ luống tuổi tóc hoa râm đang do dự đứng bên ngoài.

“Bác tìm ai ạ?” Lưu Tiểu Nguyên kỳ quái hỏi.

Người phụ nữ thấy rõ khuôn mặt Lưu Tiểu Nguyên, nhất thời vẻ mặt thống khổ xem lẫn kinh ngạc và phần nộ khiến Lưu Tiểu Nguyên hoàn toàn ngây người.

“Tiểu Nguyên, là ai vậy?” Mạc Ngôn ra khỏi phòng, liếc mắt một cái thấy người đứng trước cửa, giống như bị giội một gáo nước lạnh, đột nhiên đông cứng lại. “Mẹ?”

Rõ ràng đang là mùa Hè nhưng không khí trong phòng dường như đóng băng lại. Mẹ Mạc run run cố gắng trấn định ngồi trên sofa. Đây là chuyện Tiểu Nguyên đau khổ giấu diếm – một căn nhà nhỏ không giống chuyện đùa, hai nghiệp chướng danh không chính ngôn không thuận! Lần đầu tiên nhìn thấy bọn họ bên nhau bà đã lo lắng không thôi, lúc này thấy con trai phấn chấn đuổi theo ra tận cửa. Quả nhiên!

Mạc Ngôn đứng cạnh mẹ, phía sau là Lưu Tiểu Nguyên tâm tình phức tạp. Kinh hoàng vừa rồi đã qua đi, bây giờ càng lo lắng nhiều hơn. Lo lắng cái gì? Anh không dám nghĩ tới. Mạc Ngôn nắm chặt bàn tay vẫn ấm áp như cũ của mình, có lẽ không có điều gì cần lo lắng hết. Lưu Tiểu Nguyên bỗng nhiên nở một nụ cười bên khóe môi.

“Mẹ, con xin lỗi. Có một số việc con đã không nói cho mẹ.” Mạc Ngôn do dự nhìn sắc mặt của mẹ, trong nháy mắt đó anh cảm thấy lòng rối như tơ vò.

Mẹ Mạc không nói chuyện từ lúc bước vào cửa, nước mắt không ngừng rơi, thân thể trên sofa càng thêm còng xuống. Tim Mạc Ngôn đau thắt lại, quay đầu nhẹ nhàng nói với Lưu Tiểu Nguyên đứng phía sau. “Tiểu Nguyên, em lên lầu trước đi, anh nói với mẹ chút chuyện.”

Lưu Tiểu Nguyên gật đầu xoay người đi.

“Đứng lại!” Mẹ Mạc vẫn trầm mặc từ đầu đột nhiên đứng lên, giọng nói kích động mà trở nên đanh gọn. “Tiểu Ngôn, con ra ngoài trước đi, mẹ có lời muốn nói với nó!”

“Mẹ?” Mạc Ngôn theo bản năng chặn Lưu Tiểu Nguyên ở phía sau.

Lưu Tiểu Nguyên cười vỗ Mạc Ngôn. “Đi ra ngoài đi!”

Không ai nói gì nữa, rốt cuộc Mạc Ngôn nan kham trầm mặc đi ra ngoài. Đứng trong khoảng sân đã chìm vào bóng đêm, Mạc Ngôn nhắm mắt lại, nắm chặt tay trái, vuốt ve chiếc nhẫn bóng loáng; anh cố gắng bình ổn sự kinh hoàng nảy lên trong lòng. Bị phát hiện chỉ là chuyện sớm muộn, anh đã chuẩn bị sẵn sàng cho đợt bão táp này. Nhưng ánh mắt đau xót tuyệt vọng của mẹ vẫn khiến Mạc Ngôn không dám đối diện.

Có phải mẹ sẽ không thể chấp nhận mối quan hệ này? Quan trọng là... nên làm thế nào để có thể khiến mẹ không thương tâm. Mình... nên làm thế nào đây?

Lưu Tiểu Nguyên dưới ánh mắt chăm chọc của mẹ Mạc lại tỏ ra rất vững vàng, cậu vuốt những sợi tóc ẩm ướt ra sau tai, ngồi đối diện bà, đôi chân trần đặt ngay ngắn, cười tủm tỉm nói: “Mời bác ngồi ạ. Bác muốn uống trà không?”

Rất giống bộ dạng chủ nhà, mẹ Mạc giận bốc khói, cổ đờ nén lửa giận mà ngồi xuống. “Cậu...” Lời định nói ra lại không thốt lên được, mẹ Mạc run môi nhìn chằm chằm thẳng nhóc không có cảm giác phạm lỗi lầm gì đang ngồi đối diện. Bởi nó quẩn quýt Tiểu Ngôn nên Tiểu Ngôn mới có thể u mê làm ra chuyện trái lẽ thường như vậy! Lúc này Lưu Tiểu Nguyên trong mắt mẹ Mạc là một tên yêu tinh đáng ghét và đáng sợ hơn cả quỷ dữ.

Bị ánh mắt cay nghiệt nhìn chằm chằm khiến cả người không được tự nhiên, Lưu Tiểu Nguyên nhếch miệng đứng dậy rót một ly trà cho mẹ Mạc, cung kính đưa tới trước mặt. “Cháu mời bác uống nước.”

‘Cạch’ một tiếng, chén trà bị đánh đổ, nước trà nóng hổi hắt cả vào tay Lưu Tiểu Nguyên. Đau đớn rụt tay lại, Lưu Tiểu Nguyên đứng lên bước đi.

Mẹ Mạc kích động đứng dậy. “Cậu đứng lại! Tôi nói cho cậu biết, Tiểu Ngôn là con trai độc nhất của tôi; tôi quyết không để cậu hủy hoại nó! Cậu muốn quẩn quýt lấy nó thì cứ nằm mơ đi!” Người mẹ dù hiền lành cỡ nào mà gặp phải chuyện liên quan đến con cái đều trở nên cay nghiệt vô cùng.

Lưu Tiểu Nguyên vào phòng bếp xả nước lạnh vào vết bỏng đỏ bừng trên tay, nhẹ nhàng nói: “Bác làm cháu bị phỏng.” Nếu không phải bởi bác là mẹ Mạc Ngôn thì...! Lưu Tiểu Nguyên nghiêng răng ken két. Cậu làm như không có việc gì quay trở ra, ngồi xuống sofa, đặt tay lên hai đầu gối, cười thực đáng yêu nhìn sắc mặt chuyển trắng của mẹ Mạc. “Bác à, bác tối chậm. Mạc Ngôn đã bị cháu hủy hoại mất rồi.”

47. Chương 47

CHƯƠNG 46

Lưu Tiểu Nguyên vực dậy tinh thần, cười hi hi ha ha. “Đúng rồi, hai bọn em quan hệ khá tốt, nếu không thầy ấy có thể tuyển em làm trợ thủ sao? Điều này cũng không có gì lạ cả. Chị nghe ai nói vậy?”

Chị ba gõ những ngón tay được cắt sửa cẩn thận lên mặt bàn. “Không có việc gì, chỉ muốn nói cho em rõ thầy giáo là thầy giáo, học trò là học trò, đừng có lẫn lộn tôn ti trật tự.” Nghe nói bọn họ luôn đi chung với nhau, nhưng chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ? Cơ mà rốt cuộc vẫn khiến người ta lo lắng trong lòng, bây giờ chuyện gì mà không thể xảy ra chứ?

“Chị nói nên nghe, em ở lại công ty chị đi, ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới(*)không ra làm sao cả.” Nếu có thể giữ nó không cho chạy loạn lên cũng tốt, chị ba lập tức cảm thấy đó là cách dễ dàng nhất.

(*) vừa làm vừa chơi

“Được!” Lưu Tiểu Nguyên vui vẻ đồng ý. Dù sao gần đây Mạc Ngôn rất bận, anh ở nhà có thể thoải mái một chút, ít nhất có mẹ chăm sóc. Không biết tại sao, Lưu Tiểu Nguyên nghĩ như vậy xong bèn cảm thấy trong lòng chua xót, không được tự nhiên.

Lưu Tiểu Nguyên ở công ty quảng cáo của chị ba thật ra không có gì để làm cả. Cậu chạy lăng xăng mọi góc ngách, lúc buồn chán sẽ đùa vui với mấy chị thiết kế nhà ở xinh đẹp, nếu không sẽ đi phía sau chị ba cọt nhả đùa giỡn. Hơn nửa tháng trôi qua, Lưu Tiểu Nguyên không chạy loạn khắp nơi, chị ba dần dần thả lỏng mối lo. Lúc tắt cả mọi người bận rộn, Lưu Tiểu Nguyên lặng lẽ trốn một mình trong phòng vệ sinh gọi điện thoại cho Mạc Ngôn. Anh bận, nói đúng ra là không có cách nào nói chuyện nhiều được. Rất nhiều lúc Lưu Tiểu Nguyên cúp máy xong liền tựa vào phòng vệ sinh lắng lắng ngẩn người.

Bỗng nhiên một ngày, Mạc Ngôn phắn khởi gọi điện tới. Lưu Tiểu Nguyên từ trước tới nay chưa từng thấy Mạc Ngôn vui sướng như vậy, tự dưng bị cuốn hút bởi biểu hiện ấy, cúp điện thoại xong liền chạy ra khỏi công ty mà không thông báo gì.

Chiếc xe ô tô quen thuộc dừng ở góc đường, Lưu Tiểu Nguyên mở cửa ngồi xuống. Mười bảy ngày không gặp, Mạc Ngôn vừa thấy cậu nhóc liền hận không thể lập tức ôm chặt cậu vào ngực mà hôn cho tới lúc hôn mê mới thôi. Cúi người thắt dây an toàn giúp cậu, Mạc Ngôn cúi đầu, giọng nói ẩn chứa sự chờ mong. “Về nhà nhé? Được không?”

Lưu Tiểu Nguyên liếc anh một cái. “Không phải đã thỏa thuận trước khai giảng sẽ không về sao?”

Mạc Ngôn lấy lòng nói: “Bởi vì hôm nay cao hứng mà!”

“Có chuyện vui à?” Lưu Tiểu Nguyên miễn cưỡng mở to mắt.

“Ừ!” Về mặt của Mạc Ngôn hưng phấn khó lòng che giấu.

“Anh trúng thưởng? Phát tài rồi à? Kế thừa di sản của họ hàng bên nước ngoài sao?” Hai mắt Lưu Tiểu Nguyên càng trừng càng lớn, dấu hiệu đô la không ngừng xuất hiện trước mắt.

‘Bụp!’ Một cái tát đánh vào ót, đô la không có rồi.

“Anh mới từ bệnh viện Tổng hợp về, thí nghiệm thuộc hạng mục Lâm sàng của chúng ta đã xuất hiện hiệu quả vô cùng kinh người. Tám mươi phần trăm ca bệnh xuất hiện các mức độ phản ứng tích cực khác nhau, trong đó có bệnh nhân tiến triển tốt khiến anh cảm thấy rất kinh ngạc. Tiểu Nguyên, khoảng cách đến thành công của chúng ta chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.” Mạc Ngôn kích động, ánh mắt chớp động sáng ngời.

“A! Thật sao? Vậy... có phải có thể xin giấy phép độc quyền sau đó sản xuất giới hạn số lượng rồi... có được thưởng không?” Lưu Tiểu Nguyên chớp mắt dò hỏi.

Mạc Ngôn cười gật đầu. “Có thể, hẳn là có thể.”

“Vậy được bao nhiêu nhỉ?” Lưu Tiểu Nguyên lại bắt đầu khát khao.

“Có lẽ được mấy vạn, ảo tưởng một chút, có lẽ là mười vạn không biết chừng ấy chứ!” Trên má Mạc Ngôn hiện lên hai lúm đồng tiền thật sâu.

“Oa!” Lưu Tiểu Nguyên đứng dậy, hưng phấn nhún nhảy la to.

Mạc Ngôn túm cậu ngồi xuống, ghé môi vào tai cậu căn cứ, nhẹ nhàng nói: “Vậy có nên thưởng cho anh không?”

Mặt Lưu Tiểu Nguyên hồng lên, ánh mắt hướng về phía cửa kính. “Hạng mục kia có một phần công lao của em đấy! Vậy ai thưởng cho em đây?”

Hơi thở ấm áp phả bên tai. “Anh thưởng, không nhiều thì ít anh cũng sẽ thưởng, không được từ chối.”

Lưu Tiểu Nguyên không thèm xem xét, xoay tay tóm lấy điểm chết người của Mạc Ngôn.

Gọi điện cho chị ba viện một lý do vớ vẩn nào đó, Lưu Tiểu Nguyên phấn chấn đi theo Mạc Ngôn đến thẳng căn hộ ở Sơn Tây. Dọc đường đi, Lưu Tiểu Nguyên bật nhạc trong xe ở mức lớn nhất, nhóm S.H.E hát rất rộn ràng. Mạc Ngôn thật không dám khen tặng sở thích âm nhạc của Lưu Tiểu Nguyên, thứ nhạc sôi động khiến anh choáng váng đầu óc. Nhưng hôm nay lại khác, anh bị cuốn hút bởi tình cảm mãnh liệt của những bài ca này, cười nghe chăm chú, ngón tay bắt giắc gõ gõ lên tay lái. Lưu Tiểu Nguyên vui sướng hoa chân múa tay gào lớn: “Em phát điên vì anh, anh phải thưởng cho em!”

Lưu Tiểu Nguyên cảm cổ áo Mạc Ngôn lắc lư, anh cười lớn tùy ý để cậu làm nũng.

...

Hoa hải đường đang kỳ nở rộ, cây nho cũng chỉ chít quả chín. Nhà chính là nơi khiến người ta cảm thấy ấm áp nhất, mỗi phiến lá rụng trong sân đều thấy đáng yêu vô cùng.

Sắc trời hoàng hôn, Mạc Ngôn bận rộn trong bếp nấu cơm tối, đêm nay là thời gian vui vẻ của bọn họ, rượu ngon món ngon không thể nào thiếu được. Lưu Tiểu Nguyên tắm xong, tóc còn ướt nhẹ đi sau Mạc Ngôn, cười hì hì nói muốn giúp đỡ nhưng kỳ thực là quấy rối. Mạc Ngôn không nhịn nổi liền kéo cậu vào ngực, dùng miệng day bảo một hồi.

Lưu Tiểu Nguyên lại bị day dỗ, bị ôm chặt vào ngực rồi che kín miệng. Sự cắn hút lặp đi lặp lại khiến cậu choáng váng, mềm nhũn cả người. Bên ngoài hình như có người gõ cửa, Lưu Tiểu Nguyên mau chóng buông Mạc Ngôn ra lau miệng, đẩy anh nói: “Em ra xem là ai?”

Nhà rất ít khi có khách, người phụ cận đều không quen biết ai. Lưu Tiểu Nguyên khó hiểu mở cửa, một người phụ nữ luống tuổi tóc hoa râm đang do dự đứng bên ngoài.

“Bác tìm ai ạ?” Lưu Tiểu Nguyên kỳ quái hỏi.

Người phụ nữ thấy rõ khuôn mặt Lưu Tiểu Nguyên, nhất thời vẻ mặt thống khổ xem lẫn kính ngạc và phần nộ khiến Lưu Tiểu Nguyên hoàn toàn ngậy người.

“Tiểu Nguyên, là ai vậy?” Mạc Ngôn ra khỏi phòng, liếc mắt một cái thấy người đứng trước cửa, giống như bị gội một gáo nước lạnh, đột nhiên đông cứng lại. “Mẹ?”

Rõ ràng đang là mùa Hè nhưng không khí trong phòng dường như đóng băng lại. Mẹ Mạc run run cố gắng trấn định ngồi trên sofa. Đây là chuyện Tiểu Nguyên đau khổ giấu diếm – một căn nhà nhỏ không giống chuyện đùa, hai nghiệp chướng danh không chính ngôn không thuận! Lần đầu tiên nhìn thấy bọn họ bên nhau bà đã lo lắng không thôi, lúc này thấy con trai phấn chấn đuổi theo ra tận cửa. Quả nhiên!

Mạc Ngôn đứng cạnh mẹ, phía sau là Lưu Tiểu Nguyên tâm tình phức tạp. Kinh hoàng vừa rồi đã qua đi, bây giờ càng lo lắng nhiều hơn. Lo lắng cái gì? Anh không dám nghĩ tới. Mạc Ngôn nắm chặt bàn tay vẫn ấm áp như cũ của mình, có lẽ không có điều gì cần lo lắng hết. Lưu Tiểu Nguyên bỗng nhiên nở một nụ cười bên khóe môi.

“Mẹ, con xin lỗi. Có một số việc con đã không nói cho mẹ.” Mạc Ngôn do dự nhìn sắc mặt của mẹ, trong nháy mắt đó anh cảm thấy lòng rối như tơ vò.

Mẹ Mạc không nói chuyện từ lúc bước vào cửa, nước mắt không ngừng rơi, thân thể trên sofa càng thêm cong xuống. Tim Mạc Ngôn đau thắt lại, quay đầu nhẹ nhàng nói với Lưu Tiểu Nguyên đứng phía sau. “Tiểu Nguyên, em lên lầu trước đi, anh nói với mẹ chút chuyện.”

Lưu Tiểu Nguyên gật đầu xoay người đi.

“Đứng lại!” Mẹ Mạc vẫn trầm mặc từ đầu đột nhiên đứng lên, giọng nói kích động mà trở nên đanh gọn. “Tiểu Nguyên, con ra ngoài trước đi, mẹ có lời muốn nói với nó!”

“Mẹ?” Mạc Ngôn theo bản năng chặn Lưu Tiểu Nguyên ở phía sau.

Lưu Tiểu Nguyên cười vỗ Mạc Ngôn. “Đi ra ngoài đi!”

Không ai nói gì nữa, rốt cuộc Mạc Ngôn nan kham trầm mặc đi ra ngoài. Đứng trong khoảng sân đã chìm vào bóng đêm, Mạc Ngôn nhắm mắt lại, nắm chặt tay trái, vuốt ve chiếc nhẫn bóng loáng; anh cố gắng bình ổn sự kinh hoàng nảy lên trong lòng. Bị phát hiện chỉ là chuyện sớm muộn, anh đã chuẩn bị sẵn sàng cho đợt bão táp này. Nhưng ánh mắt đau xót tuyệt vọng của mẹ vẫn khiến Mạc Ngôn không dám đối diện.

Có phải mẹ sẽ không thể chấp nhận mối quan hệ này? Quan trọng là... nên làm thế nào để có thể khiến mẹ không thương tâm. Mình... nên làm thế nào đây?

Lưu Tiểu Nguyên dưới ánh mắt chăm chọc của mẹ Mạc lại tỏ ra rất vững vàng, cậu vuốt những sợi tóc ẩm ướt ra sau tai, ngồi đối diện bà, đôi chân trần đặt ngay ngắn, cười tủm tỉm nói: “Mời bác ngồi ạ. Bác muốn uống trà không?”

Rất giống bộ dạng chủ nhà, mẹ Mạc giận bốc khói, cổ đờ nén lửa giận mà ngồi xuống. “Cậu...” Lời định nói ra lại không thốt lên được, mẹ Mạc run môi nhìn chằm chằm thẳng nhóc không có cảm giác phạm lỗi lầm gì đang ngồi đối diện. Bởi nó quán quýt Tiểu Ngôn nên Tiểu Ngôn mới có thể u mê làm ra chuyện trái lẽ thường như vậy! Lúc này Lưu Tiểu Nguyên trong mắt mẹ Mạc là một tên yêu tinh đáng ghét và đáng sợ hơn cả quỷ dữ.

Bị ánh mắt cay nghiệt nhìn chằm chằm khiến cả người không được tự nhiên, Lưu Tiểu Nguyên nhếch miệng đứng dậy rót một ly trà cho mẹ Mạc, cung kính đưa tới trước mặt. “Cháu mời bác uống nước.”

‘Cạch’ một tiếng, chén trà bị đánh đổ, nước trà nóng hổi hắt cả vào tay Lưu Tiểu Nguyên. Đau đớn rụt tay lại, Lưu Tiểu Nguyên đứng lên bước đi.

Mẹ Mạc kích động đứng dậy. “Cậu đứng lại! Tôi nói cho cậu biết, Tiểu Ngôn là con trai độc nhất của tôi; tôi quyết không để cậu hủy hoại nó! Cậu muốn quán quýt lấy nó thì cứ nằm mơ đi!” Người mẹ dù hiền lành cỡ nào mà gặp phải chuyện liên quan đến con cái đều trở nên cay nghiệt vô cùng.

Lưu Tiểu Nguyên vào phòng bếp xả nước lạnh vào vết bỏng đỏ bừng trên tay, nhẹ nhàng nói: “Bác làm cháu bị phỏng.” Nếu không phải bởi bác là mẹ Mạc Ngôn thì...! Lưu Tiểu Nguyên nghiền răng ken két. Cậu làm như không có việc gì quay trở ra, ngồi xuống sofa, đặt tay lên hai đầu gối, cười thực đáng yêu nhìn sắc mặt chuyển trắng của mẹ Mạc. “Bác à, bác tới chậm. Mạc Ngôn đã bị cháu hủy hoại mất rồi.”

48. Chương 48

CHƯƠNG 48

Lưu Tiểu Nguyên ôm chặt chị ba, gắng sức kéo cô đang bị hoảng loạn ra khỏi bệnh viện. Trở lại xe, nhìn chị ba thường ngày tao nhã như một vị hoàng hậu điên cuồng khóc lớn, Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy sợ hãi. Có bất an, có khổ sở, cậu giơ tay lau nước mắt thay chị. “Chị, đừng khóc.”

Chị ba cố nén kinh ngạc và đau đớn túm lấy Lưu Tiểu Nguyên. “Em nói đi, em và anh ta ở bên nhau là có ý gì? Đêm hôm qua hai người ở đâu? Anh ta làm gì... với em rồi?”

Lưu Tiểu Nguyên liếm môi, cậu thật sự không muốn kích thích thần kinh đáng thương của chị ba một lần nữa, nhưng chuyện tới nước này muốn giấu cũng giấu chẳng nổi. Cậu thở mạnh một hơi. “Nên có điều có, bọn em đã kết hôn rồi.”

Chị ba thiếu chút nữa tắt thở, chỉ vào Lưu Tiểu Nguyên khóc mắng: “Em đúng là oan gia! Em mới tí tuổi đầu mà kết hôn cái gì! Sao em lại ngu ngốc như thế chứ! Chẳng may tên kia là kẻ lừa gạt...” Vừa đau vừa hận, chị ba không thể chấp nhận sự thật, tay túm chặt người Lưu Tiểu Nguyên.

Lưu Tiểu Nguyên dùng sức nắm tay cô kêu lên: “Chị! Không ai gạt em cả! Chuyện căn bản không như mọi người nghĩ đâu!”

“Chuyện này chỉ bằng mấy câu không thể nói rõ.” Lưu Tiểu Nguyên cúi đầu hỏi nhỏ: “Ông nội có biết không?”

Chị ba nức nở. “Em còn biết bắn khoản xem ông nội biết chưa nữa hả?”

Lưu Tiểu Nguyên cay đắng nhìn tay mình. “Một người đã nằm trong bệnh viện rồi, không thể bởi vì em mà một người nữa phải vào đó.” Lưu Tiểu Nguyên gục đầu xuống, may mà mẹ Mạc Ngôn không có chuyện gì, nếu không thực sự sẽ hối hận cả đời.

“Hôm qua vì tìm em mà cả nhà rối tung cả lên. Tìm khắp một nửa Bắc Kinh; sáng nay không tìm thấy em, cả nhà chỉ muốn báo cảnh sát. Rốt cuộc hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Điện thoại không nói câu nào đã cúp, em cố ý muốn mọi người sợ chết phải không?”

Lưu Tiểu Nguyên không nói nữa, lòng chùng hẳn xuống.

...

Đứng trước cánh cổng lớn sơn đen, lần đầu tiên Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy da đầu run lên. Chị ba huých cậu. “Ông nội đang chờ em đây! Đến nước này chỉ sợ hết cách rồi.”

Lưu Tiểu Nguyên cười khổ. “Chắc không đến mức lặn bàn đĩnh đâu.” Cậu thở sâu, cất bước vào cửa.

Trong đại sảnh, toàn bộ người trong nhà đang chờ cậu! Ông nội ngồi trên ghế Thái sư làm từ gỗ tử đàn, hai tay chống quải trượng, chòm râu bạc phơ khẽ lay động. Ông tức giận trừng mắt nhìn cháu trai bước vào; vì cậu, đêm qua cả nhà không thể ngủ yên. “Lại đây!”

Lưu Tiểu Nguyên nuốt nước miếng, chậm rãi đi qua.

“Con nói đi, rốt cuộc tối qua con làm gì? Ở cùng ai?”

Ông nội giơ quải trượng chỉ vào Lưu Tiểu Nguyên, chị ba đứng phía sau gượng cười. “Ông nội, kỳ thật không có gì cả. Tiểu Nguyên nó...”

“Con im miệng lại! Để nó nói!” Ông nội trừng mắt ra uy, cả người Lưu Tiểu Nguyên run run, theo bản năng lùi về sau một bước.

Mẹ Lưu Tiểu Nguyên chịu không nổi, cả một đêm lo lắng đề phòng, bị sự phỏng đoán đáng sợ tra tấn mà đứng ngồi không yên. Thấy con trai trở về với vẻ mặt tiêu tụy, lòng bà đau như kim đâm, bản thân không dám van xin, lặng lẽ kéo tay áo chị cả.

Chị cả thấy bộ dáng bơ phờ của Lưu Tiểu Nguyên chỉ thở dài, thử nói dò: “Ông nội, tốt xấu gì em đã về nhà rồi, muốn dạy bảo nó cũng không cần làm ngay lập tức. Đứa nhỏ còn chưa ăn cơm, hơn nữa cả nhà mất ngủ một đêm rồi, có gì ngày mai nói sau được không ạ?”

Lưu Tiểu Nguyên mau lẹ ôm bụng giả bộ tội nghiệp gật đầu phụ họa. Ông nội đứng lên, run rẩy đi tới trước mặt Lưu Tiểu Nguyên. “Con nói thật cho ông biết, đêm qua con ở đâu? Vì sao không nhận điện thoại, vì sao không về nhà? Có phải con cùng thầy giáo kia ở một chỗ không?”

Câu nghi vấn này giống như đám mây u ám bao phủ trên đầu mọi người. Đêm qua sau khi hỏi tất cả bạn học của Lưu Tiểu Nguyên, mọi người không tìm thấy tung tích cậu nhưng lại nghe được một lời đồn rất đáng sợ. Tất cả mọi người nhìn Lưu Tiểu Nguyên, chị ba khẩn trương nắm chặt hai tay, cô không dám nói thật, lại không thể lừa gạt. Trời ạ! Nên làm cái gì bây giờ?

“Phải!” Lưu Tiểu Nguyên ngẩng đầu, giọng nói không lớn nhưng nện một cú thật mạnh vào lòng mỗi người.

“Tối qua con ở trong nhà của chính mình, cùng một chỗ với người con yêu mến. Con yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu con. Chúng con đã có một mái nhà. Chuyện là như vậy.” Lưu Tiểu Nguyên nói một hơi, nhẹ nhàng thở ra như vừa trút được một gánh nặng. Cái gì đến sẽ đến, cứ nói rõ ràng thôi!

Trong phòng không một tiếng động, ngay cả không khí cũng như ngưng đọng lại. Mỗi người đều kinh ngạc trợn mắt há miệng, ai cũng không tin nổi sự thật này. Ông nội chơi với, đột nhiên lão đảo lùi về sau.

“Ông nội!” Lưu Tiểu Nguyên nhanh tay lẹ mắt đỡ ông nội, mọi người hoảng sợ chạy ra sau đỡ lưng. “Ông nội, ông nội!” Lưu Tiểu Nguyên không tự chủ được mà rơi lệ, vuốt ngực thông khí cho ông.

Ông nội đột nhiên giãy giụa đứng lên kéo cậu. “Mày... Mày...”

Chị ba mau chóng gỡ tay ông ra. “Ông nội, ngàn vạn lần đừng nóng giận! Tiểu Nguyên còn nhỏ không hiểu chuyện, nó bị người khác lôi kéo!”

Bác Lưu Tiểu Nguyên vừa khóc vừa khuyên: “Tiểu Nguyên! Còn không mau quỳ xuống xin lỗi ông nội! Ông nội đừng nổi giận mà hại thân thể, Tiểu Nguyên đã hối hận rồi! Nó biết sai rồi!”

“Nói mau lên!”

Lưu Tiểu Nguyên giơ hai tay ôm đầu; hỗn loạn, tổn thương, chỉ trích, tại sao cái gì cũng đều do tôi gánh vác? Tôi làm sai cái gì nào?

“Con làm sai cái gì? Con chỉ yêu người mình yêu, con làm sai gì sao? Con không hối hận, con vĩnh viễn không hối hận!” Lưu Tiểu Nguyên liêu lĩnh rống lên; tính tình tùy hứng, quật cường khiến cậu không cách nào tiếp tục dịu dàng được nữa.

“Súc sinh! Hôm nay ông có đánh chết mày cũng không để mày khiến cả nhà mất mặt và xấu hổ được!” Ông nội tức giận tới mức râu dựng thẳng lên, đẩy mọi người ra, giơ quả trứng lên.

Quả trứng thô to vụt thẳng lên lưng, Lưu Tiểu Nguyên đau đớn kêu một tiếng, đứng lảo đảo. Lần đầu tiên trong đời thực sự biết đánh là gì, nhưng nơi đau không chỉ có lưng. Tính tình bộc phát, Lưu Tiểu Nguyên quật cường ngẩng đầu đứng bất động.

Ông nội đánh, vừa hận vừa đau lòng. Mọi người ba chân bốn cẳng ngăn lại, Lưu gia náo loạn.

“Khóa nhốt nó lại! Nó còn dám ra bên ngoài liên đánh gãy chân!” Ông nội rống giận.

Trên cửa phòng Lưu Tiểu Nguyên lắp thêm một ổ khóa lớn.

Nhìn vào gương, lưng bị bầm tím mấy chỗ, đau tới mức không dám chạm vào. Lưu Tiểu Nguyên âm thầm thở dài, đẩy sô pha trong phòng chặn cửa lại. Mấy người không cho tôi ra ngoài, ai cũng đừng hòng vào nổi! Tôi sẽ không ăn cơm, không uống thuốc, xem ai chịu ai!

...

Trời đã tối, mặc cho mẹ và các chị nói rất cổ hợm, Lưu Tiểu Nguyên vẫn không mở cửa. Bây giờ không ai tới đây, cậu có chút hối hận. Lưu Tiểu Nguyên đối hoa mắt, phờ phạc rũ rượi tựa vào cửa sổ. Cửa sổ giống như một lớp ngăn cách, Lưu Tiểu Nguyên tựa một chú chim bị nhốt trong ***g nhìn về khoảng không bên ngoài qua song sắt.

Trần Mặc lén lút đi men theo bờ tường lại chỗ cậu, sau khi về nhà cô liền trốn sang phòng khác. Đại sảnh đã loạn cả lên khiến cô sợ tới da đầu run rẩy.

Ngồi xổm dưới bụi hoa hồng bên cửa sổ, Trần Mặc ngửa đầu nói nhỏ: “Sao lại nháo nhào lên như vậy? Cậu không đói bụng à?”

Lưu Tiểu Nguyên trợn trắng mắt liếc cô. “Vớ vẩn!”

Trần Mặc chột dạ không cãi lại nữa, đưa hộp cơm trong tay cho cậu. Lưu Tiểu Nguyên nhìn trong sân không có ai bèn giơ tay ra cầm lấy.

Trong hộp cơm là cơm tẻ với thịt bò hầm và tôm bóc vỏ xào trứng vẫn còn nóng hổi! Lưu Tiểu Nguyên há to miệng ăn lấy ăn để. Trần Mặc nhìn cậu, suy nghĩ nửa ngày mới lẩm bẩm: “Tiểu Nguyên, hôm qua tìm cậu là do tôi dẫn đi. Cậu không thể trách tôi! Hối từng nhà bạn học nhưng không thấy cậu. Cả nhà hỏi tôi như hỏi cung kẻ trộm, hỏi tôi rằng cậu và thầy Mặc là thế nào? Tôi bèn nói lại những lời nghe được trong trường học.”

Trần Mặc chột dạ nhìn Lưu Tiểu Nguyên. Lưu Tiểu Nguyên cầm đũa chột cơm, cúi đầu rầu rĩ nói: “Trong trường nói cái gì?”

“Nói... hai người đi chung với nhau. Có người thấy hai người lái xe đi về phía ngoại ô, có vẻ rất thân thiết. Dù sao người ta nói rất nhiều nhưng không nói hùng hồn bằng cậu hôm nay.”

Lưu Tiểu Nguyên phì cười. “Sao cậu biết Mặc Ngôn ở bệnh viện?”

Trần Mặc nói: “Vốn chúng tôi tới nhà thầy Mặc tìm cậu, hàng xóm nhà thầy ấy nói mẹ thầy nằm viện. Ai biết đúng lúc gặp cậu cũng tới bệnh viện.”

Lưu Tiểu Nguyên cười cười lắc đầu. “Cái này gọi là oan gia ngõ hẹp.”

Trần Mặc khổ sở nhìn cậu. “Cậu định làm sao bây giờ? Hai người thật sự...”

Lưu Tiểu Nguyên ngịch đưa trong tay. “Ông nội thế nào rồi?”

Trần Mặc nhỏ giọng nói: “Tôi bây giờ tôi chưa từng thấy ông khóc.” Bỗng nhiên trong lòng chua xót rất khó chịu, Trần Mặc quay lưng lau nước mắt.

Khiến mọi chuyện đều hồng hót, Lưu Tiểu Nguyên, đây là bản lĩnh của mày! Cấn môi, Lưu Tiểu Nguyên cúi đầu nói: “Tiểu Mặc, tôi xin cậu giúp một việc. Cậu thay tôi đến bệnh viện gặp Mặc Ngôn, xem mẹ anh ấy có khỏe không? Nếu cậu có thể gặp bác ấy, hãy thay tôi nói câu xin lỗi.” Mặc Ngôn, chờ em gặp lại anh, em sẽ nói tiếng xin lỗi anh. Thấy ông nội thương tâm, em đã hiểu cảm xúc của anh khi ôm mẹ rồi.

“Tiểu Nguyên, coi như hết rồi! Đừng gây chuyện nữa, mọi người đang thương lượng xem xử trí cậu thế nào đây! Cậu nên suy nghĩ kỹ càng, đừng chống đối nữa!” Trần Mặc lo lắng nói.

Lưu Tiểu Nguyên bỗng nhiên mỉm cười ngọt ngào. “Tiểu Mặc, bọn tôi thật lòng yêu nhau. Người yêu nhau nên ở cùng một chỗ, ai cũng không có quyền tách bọn họ ra, cậu nói đúng không?”

“Tôi... tôi không biết.” Vấn đề này quá khó khăn đối với Trần Mặc, cô mờ mịt tròn tròn mắt.

...

Trong phòng ngủ của ông nội, mọi người vây quanh khuyên bảo người ông đang đau lòng.

“Tiểu Nguyên rất cố chấp, càng ngăn cản nó càng chống lại. Không thể đánh nó được, đánh nó bị thương không phải chúng ta sẽ đau lòng sao?” Chị ba lựa lời vừa tai khuyên bảo ông nội.

“Bây giờ làm sao đây? Sắp khai giảng rồi, chẳng lẽ giam nó cả đời?” Mẹ Lưu Tiểu Nguyên lo lắng khóc nức lên.

“Thà rằng không cho nó đi học nữa cũng không thể để nó và tên cầm thú kia bên nhau!” Ông nội kích động nói. “Đi tố cáo hắn ta! Việc này năm xưa đã xảy ra rồi! Dụ dỗ học trò đảng hoàng chính là tội mất đầu bỏ tù chứ chẳng đùa! Ông không tin xã hội hiện tại sẽ tha cho hắn ta!”

Chị cả bình tĩnh nói: “Đương nhiên là có tội rồi! Một giảng viên dụ dỗ học trò ở chung bất hợp pháp, tội này là đủ! Nhưng hiện tại chúng ta ‘ném chuột sợ vỡ bình’, phải bảo toàn thanh danh cho Tiểu Nguyên và gia tộc chúng ta! Cho nên không thể công khai tố cáo anh ta.”

“Vậy đặt bẫy hắn!”

“Ông nội yên tâm. Con quyết không tha cho anh ta! Ngày mai con và chị cả sẽ đi gặp thầy hiệu trưởng, nếu ông ấy hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề ắt sẽ biết nên làm thế nào! Chuyện này trường bọn họ cũng đồn đại rồi! Mặc Ngôn sẽ mau chóng biết cái gì gọi là hối hận thôi!” Chị ba nghiêng răng nói.

49. Chương 49

CHƯƠNG 49

Lưu Tiểu Nguyên nằm trên giường ôm chần lông vịt trong ngực, tuy rằng làm như vậy rất nóng nhưng trong lòng lại thấy ấm áp. Từ khi có chiếc chăn này, cậu vẫn dùng thường xuyên chẳng phân biệt các mùa, mãi tới khi mọi người trong ký túc xá máng cậu có vấn đề về thần kinh mới chịu cất đi. Còn nhớ rõ đêm đó ra ngoài ăn cơm, mỗi câu nói, mỗi ánh mắt đều khắc sâu trong lòng! Mặc Ngôn liệu có biết lúc cậu và Chu Kiến nằm sấp trên giường nói chuyện, hắn ghen tị nói không phải hai người vẫn tức nhau sao? Lúc đó mình

thật giống đứa ngốc, nghe mà không hiểu gì. Ngẫm lại, thật là ngốc mà! Lưu Tiểu Nguyên ôm chần cười ngây ngô.

Lúc cậu đang miên man suy nghĩ đến độ ngủ gục, trên cửa sổ vang lên tiếng gõ ‘cạch cạch’. “Tiểu Nguyên! Tiểu Nguyên!”

Lưu Tiểu Nguyên giật mình ngồi dậy kéo rèm ra, Trần Mặc đang lén lút đứng ở ngoài.

Ồi mẹ ơi! Nếu đây không phải nhà mình thì khác nào đang đưa cơm tù đâu. Trần Mặc rất khó chịu, thoát khỏi bao nhiêu ánh mắt trong nhà nào dễ dàng gì! Biết vậy cô đã không nói thật khi bị tra hỏi, nếu không hiện tại nào tới mức áy náy chột dạ đây mình vì phạm bao nhiêu lỗi lầm chứ!

“Gì vậy?” Lưu Tiểu Nguyên nhìn cô.

Trần Mặc ngó thấy phía sau không có ai, nói nhỏ: “Chu Kiến và Thiên Viễn tới nhưng mọi người không cho bọn họ vào.”

Lưu Tiểu Nguyên trừng lớn mắt. “Vì sao? Chỉ bởi vì tôi yêu đàn ông mà ngay cả bạn tôi cũng không cho vào sao?”

“Cậu nói nhỏ chút đi! Đây không phải ý kiến của tôi, cậu ồn ào cái gì?” Trần Mặc sốt ruột nhỏ giọng nói: “Bọn họ mới từ chỗ thầy Mặc đến. Thầy Mặc rất nóng ruột, hỏi cậu sao rồi. À phải rồi, cái này của cậu đây.”

Một tờ giấy được gấp rất cẩn thận. Lưu Tiểu Nguyên chịu đựng tiếng tim đập thình thịch, mau chóng mở ra. Là tờ giấy ghi chép trong bệnh viện, là chữ của Mạc Ngôn.

‘Tiểu Nguyên, bây giờ em sao rồi? Người trong nhà có làm khó em không? Đừng cố chấp mà gây ra chuyện có hại cho bản thân, thời gian của chúng ta còn dài, tất cả cứ từ từ, đồng ý nhé! Nếu không thể gọi điện thì nhờ mấy người Chu Kiến đưa tin cho anh. Còn nữa, mặc kệ chuyện gì xảy ra, hãy nhớ kỹ rằng: anh yêu em.’

Lưu Tiểu Nguyên đọc xong, trong mắt nóng dần lên.

“Đưa điện thoại của cậu cho tôi!” Lưu Tiểu Nguyên vội vàng nói. Điện thoại của mình đã bị đập nát, điện thoại trong phòng cũng bị cắt, nguyện vọng lớn nhất bây giờ của cậu là nói với Mạc Ngôn đôi ba câu.

Trần Mặc mau chóng đưa điện thoại ra. “Sớm muộn gì tôi cũng xui xẻo theo cậu thôi!”

“Em làm gì thế?” Tiếng khiển trách vang lên, không biết chị ba đứng trước mặt từ lúc nào.

Trần Mặc sợ run, mau chóng rút tay về. “Em không làm gì cả! Em chỉ nói với cậu ấy mấy câu thôi. Nhưng em chưa nói được gì hết!”

Chị ba trừng mắt liếc cô một cái. “Con bé chết tiệt này, còn dám nói! Em đưa điện thoại cho nó làm gì? Em còn để nó liên hệ với tên kia! Không biết phải trái, để ba mẹ em biết không đánh què chân em mới lạ!”

Lưu Tiểu Nguyên không nói gì, chỉ đứng im trừng mắt, trừng mắt với chị ba – người từng thương cậu hơn hết thấy mọi thứ. Bỗng nhiên trong ánh mắt phần nộ lấp lánh hơi nước, lệ chảy xuống nhưng Lưu Tiểu Nguyên vẫn quật cường mím chặt môi.

Lòng chị ba đau xót, đôi mắt đỏ hoe, nghẹn ngào nói: “Tiểu Nguyên, đừng trách chị độc ác. Về sau em sẽ biết tất cả những điều này đều vì muốn tốt cho em.” Cô quay lưng lúi Trần Mặc bước đi.

Trần Mặc không sợ mà liếc mắt nhìn Lưu Tiểu Nguyên một cái rồi đi theo chị ba. Lưu Tiểu Nguyên tựa vào cửa sổ, trong lòng trống rỗng không biết bầu vú vào đâu. Mạc Ngôn... Mạc Ngôn...

...

Đèn trên hành lang sáng mờ mờ, có lác đác vài người nhà của bệnh nhân đỡ họ đi tản bộ, tiếng giày dép truyền thật xa trong không gian yên tĩnh. Mạc Ngôn tựa vào cửa phòng bệnh, lẳng lặng nhìn điện thoại trong tay chờ đợi.

Bởi sự kiên quyết của mẹ, Mạc Ngôn đành phải làm thủ tục xuất viện đón bà về nhà.

...

Chuông cửa vang lên, Mạc Ngôn mở cửa ra, vô cùng ngạc nhiên khi thấy hiệu trưởng Lâm mỉm cười đứng ở ngoài. Mạc Ngôn kinh ngạc một lát, mau mau nói: “Hiệu trưởng, thầy đến đây lúc nào vậy? Mau vào!”

Hiệu trưởng Lâm đi vào, giao trái cây cho Mạc Ngôn, nói: “Thầy tới thăm mẹ em, đỡ chút nào chưa?”

Mạc Ngôn mau chóng dẫn hiệu trưởng vào phòng mẹ.

“Mẹ, đây là hiệu trưởng Lâm trường con, thầy ấy cố ý tới thăm mẹ đây.”

Mẹ Mạc thấy hiệu trưởng Lâm bước vào, giật mình một cái, sắc mặt thay đổi, trở nên trầm xuống. Mạc Ngôn kinh ngạc nhìn vẻ mặt khổ sở của mẹ, lại thấy hiệu trưởng cười xấu hổ. Có chuyện gì thế này?

Lặng im một lát, mẹ Mạc khổ sở mím chặt môi, cố gắng nén nước mắt nói: “Tiểu Ngôn, con ra ngoài một lát, mẹ có chuyện muốn nói với hiệu trưởng.”

“Vâng.” Mạc Ngôn đi ra ngoài. Hiệu trưởng đột nhiên tới, hành động của mẹ rất lạ, lại nói muốn tâm sự khiến Mạc Ngôn càng thêm nghi ngờ. Chẳng lẽ mẹ và thầy hiệu trưởng biết nhau? Vì sao chưa từng nghe mẹ nói tới? Nhìn dáng vẻ của mẹ dường như không muốn gặp hiệu trưởng, vì cái gì đây?

Sau khi Mạc Ngôn ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai người. Hiệu trưởng Lâm phá vỡ sự yên lặng. “Chị à, nhiều năm như vậy, lần đầu tiên tôi tới thăm chị. Hi vọng chị không trách tôi vô ý vô tứ.”

Mẹ Mạc thở dài. “Đã hơn ba mươi năm rồi, anh cũng chẳng sống dễ dàng gì. Chúng ta đều già rồi, chuyện quá khứ đừng để trong lòng nữa.” Nói xong lệ đọng đầy khóe mắt. Năm đó chỉ vì một câu ‘Chỉ cần tôi còn sống sẽ không gặp lại anh nữa!’ của mình, nói được làm được, thế mà đã qua mấy chục năm rồi.

Hiệu trưởng Lâm nhìn người phụ nữ gầy nhỏ ốm đau nằm trên giường bệnh, năm tháng thật sự quá vô tình! Mỹ nhân Liễu Mộng Mai năm đó giờ đã tuổi già sức yếu, mà người họ Liễu vẫn được mọi người ngầm gọi Thủy mỹ nhân kia thật sự đã hóa thành dòng nước xa rời nhân gian. Ông hít sâu một hơi, năm tháng thay đổi nhưng những gì đã khắc sâu trong lòng không phải nói bỏ là có thể bỏ được.

“Anh không đến thì tôi cũng sẽ tới tìm anh. Có chuyện, có chuyện... tôi...” Mẹ Mạc nghẹn họng không nói lên lời.

Hiệu trưởng Lâm an ủi: “Chị à, đừng gấp. Mặc kệ xảy ra chuyện gì tôi đều tự nguyện giúp chị, giúp Mạc Ngôn.”

Mẹ Mạc ngăn lệ nói: “Anh nói nó giúp tôi. Mạc Ngôn nó cùng... cùng một thằng bé... hai đứa nó... ở cùng nhau!”

Hiệu trưởng Lâm cup mắt, vốn ông nghĩ bệnh của bà là do chuyện này gây ra, hôm nay đến thăm cũng không muốn giấu diếm gì. Buổi sáng người nhà họ Lưu đến trường học, hiệu trưởng Lâm cảm thấy đây là tình cảnh xấu hổ và gian nan nhất mà mình gặp phải. Không than thở khóc lóc lên án hay tranh cãi âm ỉ, chị em nhà họ Lưu và ba mẹ Lưu Tiểu Nguyên rất bình tĩnh và lý trí nói rằng Mạc Ngôn đã xâm hại nghiêm trọng tới Lưu Tiểu Nguyên, yêu cầu nhà trường lập tức khai trừ anh, nếu không bọn họ không chỉ báo cáo lên ngành Giáo dục mà còn đưa ra trước pháp luật để đòi lại quyền lợi. Hiệu trưởng Lâm biết rõ đó không phải uy hiếp mà là chuyện chắc chắn sẽ xảy ra, hơn nữa họ nói sẽ tố cáo lên cấp cao hơn cũng là thật. Trong chuyện này, không chỉ có Mạc Ngôn phải ngậm đắng nuốt cay, chính mình làm thầy cũng phải có lập trường vững chắc để giải vây cho nó.

Trước mắt mà nói cho bà biết tình huống thực tế chỉ sợ sẽ là họa vô đơn chí. Suy nghĩ lại, hiệu trưởng Lâm ôn hòa nói: “Chị à, sức khỏe quan trọng hơn, chuyện gì cũng phải từ từ, hãy mở lòng ra một chút. Nếu chị thật sự có chuyện gì, người bị thương tổn nhất còn không phải là người chị thương nhất sao?”

Mẹ Mạc khổ sở gơ tay lau nước mắt. “Anh muốn tôi mở lòng thế nào đây? Đầu tiên là Mộng Hồ, giờ lại là Mạc Ngôn, Liễu gia chúng tôi tạo nghiệt gì mà bị báo ứng như vậy hả?”

Bà nắm chặt tay ông. “Anh khuyên nhủ nó giúp tôi, nó sẽ nghe lời anh nói! Mộng Hồ đã chết rồi, Mạc Ngôn không thể cũng bị hủy hoại bởi chuyện này! Anh phải cứu nó, coi như vì Mộng Hồ một lần đi!”

Một câu như búa tạ giáng vào lòng, hiệu trưởng Lâm im lặng một chút rồi ôn tồn nói: “Chuyện này tôi biết cách xử lý, chị cứ yên tâm, tôi sẽ nói chuyện rõ ràng với nó. Tôi sẽ khuyên nó buông tay.”

50. Chương 50

CHƯƠNG 50

Bọn họ nhìn cậu ra đi, trơ mắt nhìn cậu dần dần biết mất trong hồ nước.

Không ai thấy được hi vọng, không ai biết có thể hoàn toàn buông tay hay không.

Tuyệt vọng, tuyệt vọng thống trị con tim mỗi người, ngay cả tiếng rên rỉ cũng không phát ra được.

...

Mạc Ngôn đứng dưới ký túc xá của Lưu Tiểu Nguyên, ngẩng đầu nhìn lên khung cửa sổ quen thuộc. Rõ ràng biết cậu không ở đó nhưng vẫn không nhìn được mà đứng lặng dưới cửa sổ thật lâu. Không nhìn thấy cậu nhóc thì nhìn cửa sổ phòng cậu cũng tốt. Nhìn cửa sổ mở một nửa, anh nghĩ tới giây tiếp theo đột nhiên có gương mặt tươi cười ngọt ngào của cậu nhóc tinh nghịch kia dọa mình nhảy dựng. Mạc Ngôn bỗng nhiên cảm thấy mắt đau nhức, chắc hẳn là do nhìn lâu quá?

Giờ đêm Hè thật mát mẻ, cảnh liễu bên hồ Như Mộng khẽ lay động. Dưới ánh trăng trắng bạc, nước hồ lấp lánh như đôi mắt ẩn tình của mỹ nhân. Đi chậm chậm ven hồ, Mạc Ngôn không tự giác quay đầu đi về phía ký túc xá sinh viên nhìn quanh một chút. Còn mấy ngày nữa khai giảng rồi, không ít sinh viên tới sớm khiến ký túc xá yên lặng suốt kỳ nghỉ sáng thêm ánh đèn. Nhưng dưới ánh đèn đó không có Tiểu Nguyên.

Dẫm nát bùn đất tới xộp bên hồ, bước chân Mạc Ngôn dần trở nên nặng nề. Hôm nay hiệu trưởng đột nhiên tới chơi, có việc không nói rõ nhưng Mạc Ngôn đoán được vài phần lý do ông tới. Dù biết sớm hay muộn cũng có ngày này nhưng rốt cuộc sự việc chuyển biến theo hướng xấu tới mức nào vẫn khó có thể đoán trước được. Mạc Ngôn đứng thẳng người hít sâu một hơi, muốn đến đâu thì đến, nếu trốn không thoát thì cứ bình tĩnh chấp nhận thôi!

Hiệu trưởng đứng cách đó không xa cười vẫy tay.

Cỏ xanh bên hồ tản hương thơm ra xung quanh, ánh trăng rất mê hồn. Trên cỏ, hiệu trưởng Lâm vẫy Mạc Ngôn ngồi xuống, rót chút rượu vào chén của anh. “Người già dễ cảm thấy cô đơn lắm, gặp thời điểm như vậy sẽ nghĩ tới việc tìm người cùng uống rượu tâm sự. Đêm nay coi như giúp tôi ngắm trăng đi!”

Mạc Ngôn cười nhẹ, vươn tay nhận lấy chén rượu thưởng thức. Uống rượu ôn chuyện trong thời tiết như vậy, trong bầu không khí như vậy đích thực là một chuyện rất vui vẻ, nhưng nếu trên đầu còn treo một mảnh kiếm sắc bén đen tuyền của số phận thì hết thấy có vẻ trào phúng lắm.

“Có phải thầy và mẹ em biết nhau từ trước không?” Mạc Ngôn nhỏ giọng hỏi.

Hiệu trưởng Lâm cười cười. “Ừ, từ trước khi em được sinh ra, tôi đã biết mẹ em rồi. Đảo mắt đã ba mươi năm, bộ dáng trước đây của em như còn ngay trước mắt!”

Một câu gợi lên rất nhiều ký ức thuở nhỏ. Trong lòng Mạc Ngôn khẽ động, đó là ký ức không thể nào quên.

Khi đó mình vẫn còn là một đứa trẻ, thường xuyên thấy một người đàn ông xa lạ đứng ngoài rào chắn ở trường học chăm chú nhìn mình. Mẹ đã căn dặn rất nhiều lần rằng không được tiếp xúc với người lạ nhưng Mạc Ngôn vẫn không nhìn được mà chạy qua. Bởi vì người kia cười thực ấm áp; cách một hàng song sắt lạnh như băng, bàn tay nho nhỏ bị nắm chặt bởi bàn tay to ấm áp vô cùng. Thân thiết, ân cần hỏi han, chăm chú vuốt ve đầu tóc khiến đứa nhỏ đã lâu chưa nhận được sự quan tâm, âu yếm của người cha cảm thấy rất vui sướng. Đoạn thời gian đó có thể nói là ký ức vui vẻ nhất trong tuổi thơ của anh. Nhưng không biết vì sao đột nhiên chuyển nhà, chuyển trường khiến anh không gặp lại người xa lạ đó nữa. Mãi tới khi cầm thư đề cử bước vào học viện Y, anh mới thấy lại ông ấy – người giờ đây là hiệu trưởng học viện Y. Thời

khắc cổ nhân gặp lại nhau vô cùng vui sướng, nhưng tới tận bây giờ Mạc Ngôn vẫn không biết vì sao mỗi khi mình nói chuyện về hiệu trưởng Lâm với mẹ thì bà lại im lặng và lạnh nhạt. Rốt cuộc là vì cái gì?

“Nhưng vì sao mẹ chưa từng nói về việc này?” Mạc Ngôn cẩn thận hỏi. Nếu đã biết nhau từ trước, vì sao mẹ không nói, không hỏi; mỗi khi mình nhắc tới hiệu trưởng Lâm thì bà lại cố ý làm như vô tình mà lảng tránh. Rốt cuộc bọn họ đã trải qua chuyện gì? Hận thù, tổn thương, hay là... Lòng Mạc Ngôn bắt đầu rối loạn.

Hiệu trưởng Lâm nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, nhìn mặt hồ yên ả nói khẽ: “Bởi vì cậu của em.”

Mạc Ngôn giật mình mở lớn mắt. “Cậu... Cậu em?” Mình có cậu sao? Tại sao chưa từng có ai nhắc tới việc này?

Hiệu trưởng Lâm vô cùng cẩn thận lấy một bao da trong túi áo ra, mở ra đưa Mạc Ngôn xem. Mạc Ngôn kinh ngạc và khó hiểu nhận lấy, hình như trong bao da là một bức hình cũ đã ố vàng. Trên hình chụp là một thiếu niên dễ thương đang cười nhẹ, vẻ đẹp câu hồn đoạt phách người khác khiến người ta không thể tin được nó có tồn tại trên thế gian này.

“Cậu ấy chính là cậu của em, tên Mộng Hồ.”

Không thể tin vào bức hình đang cầm trên tay, lòng Mạc Ngôn vô cùng hỗn loạn. “Cho tới giờ mẹ em chưa từng đề cập đến việc này, hơn nữa trong nhà cũng không thấy ảnh chụp của cậu ấy.”

Hiệu trưởng Lâm nhìn mặt nước, dường như đang nói cho hồ nước nghe: “Mẹ em không nói cho em bởi bà không muốn em cũng hận tôi. Vì Mộng Hồ đã vĩnh viễn nằm lại dưới đáy hồ này, năm đó cậu ấy mới mười tám tuổi.”

Mạc Ngôn kinh hãi nhảy dựng lên! Mộng Hồ, hồ Như Mộng! Hồ nước trước mặt này đích thực là nơi mai táng thân nhân của mình! Mạc Ngôn lùi vài bước, không thể tin nhìn hồ nước xanh biếc kia, lại nhìn hiệu trưởng Lâm đang bình tĩnh, hỏi: “Vì sao?”

“Mạc Ngôn, có một số việc hẳn nên để em biết.” Mắt nhìn mặt hồ, hiệu trưởng Lâm chậm rãi vạch trần chuyện cũ đã chôn giấu hơn ba mươi năm nay.

“Chuyện xảy ra hơn ba mươi năm trước. Khi đó tôi vừa chấm dứt kỳ lưu học trở về nước, là bác sĩ trưởng bệnh viện U đồng thời là giảng viên mời giảng của học viện Y. Cách nơi tôi ở không xa có một gia đình. Người chị Liễu Mộng Mai nổi danh là mỹ nhân, mỗi khi cô mặc váy dài trắng đi trên đường, không biết có bao nhiêu thiếu niên ái mộ đi theo; tất cả mọi người đều gọi cô là Liễu mỹ nhân, rất ít người gọi tên thật. Nhưng em trai của cô còn đẹp hơn cả cô. Vẻ đẹp này hình dung không hết, chính là câu hồn đoạt phách người khác, tựa như tên của cậu ấy – hồ trong mộng, thanh thuần và thoát tục. Nhưng bởi vì là nam nên mọi người không dám gọi trước mặt, chỉ ở sau lưng thầm gọi cậu ấy là Thủy mỹ nhân.

Bất kể mưa hay gió, mỗi sáng sớm tôi đều thấy Mộng Hồ thả diều trên bãi đất trống ở góc đường. Cậu ấy rất thích chơi diều, rất thích nhìn chăm chú cánh diều tự do bay lượn trong không trung. Bộ dáng chăm chú nhìn diều của cậu ấy rất đẹp, rất đẹp. Rốt cuộc có một ngày tôi hỏi cậu ấy: “Mùa Thu cũng có thể chơi diều sao?”

Cậu ấy mỉm cười nói với tôi: “Mùa gì cũng chơi được, chỉ cần anh muốn thả.”

Từ đó về sau, trái tim của tôi liền gửi gắm tại sợi dây diều tinh tế trong tay cậu ấy. Khi đó cậu ấy chưa tới mười sáu tuổi.

Chúng tôi cùng nhau thả diều, cùng nhau nói chuyện phiếm. Mộng Hồ không hay nói, phần lớn thời gian chúng tôi lẳng lặng ngồi bên nhau, nắm sợi dây nối cánh diều đang bay lượn trong không trung. Có đôi khi cậu ấy mệt mỏi quá phải dựa vào vai tôi ngủ một chút, cảm giác đó thực sự vô cùng thỏa mãn. Cũng từng muốn ôm trộm cậu ấy vào lòng nhưng tôi không dám. Có thể dựa vào cậu ấy thật gần như vậy đã là phần thưởng lớn của trời cao rồi, những ý nghĩ dơ bẩn đều là sự khinh nhờn đối với cậu ấy.

Tôi luôn mong mau tới sáng bởi vì có thể thấy cậu ấy. Chỉ cần thấy bóng dáng cậu ấy, trong lòng liền tràn ngập vui sướng và hạnh phúc, không có dục vọng hay mục đích gì, chỉ đơn thuần muốn thấy cậu ấy, dù chỉ là bóng dáng từ xa thì trong lòng vẫn sẽ cảm thấy được an ủi. Lúc nhớ cậu ấy, tôi sẽ chạy tới con đường

nơi gia đình bọn họ ở, đứng từ xa nhìn ô cửa kia; mỗi ngày nhớ cậu ấy lại đi tới đi lui trên đường, đứng ở nơi đó đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi. Ha ha, không cần cười tôi, lúc đó thật sự rất ngốc nghếch.”

Tim Mạc Ngôn đập rất nhanh, cảm giác rất dữ dội! Thì ra dù là quá khứ hay tương lai, khi đã yêu đều ngốc như vậy.

“Hai năm cứ vậy trôi qua. Khi cậu ấy cầm giấy báo trúng tuyển học viện Y cho tôi xem, khóe miệng tươi cười có chút đắc ý và chờ mong. Đó là nụ cười đẹp đẽ và động lòng người nhất mà tôi đã thấy, tôi khắc nó thật sâu trong lòng mình.” Mắt hiệu trưởng Lâm hơi ướt.

Mạc Ngôn cúi đầu nhìn hình chụp trong tay, anh nhớ tới đứa nhỏ ôm gấu bông kia. Hiện tại cậu sao rồi?

“Tôi biết nguyên nhân cậu ấy thi đỗ trường này, cậu ấy cũng hiểu được lý do mỗi ngày tôi chạy tới bên hồ nhìn mình chơi đùa, nhưng ai cũng chưa từng phá vỡ lớp giấy ngăn cách này. Nếu không phải do kiếp nạn kia, chúng tôi thực có thể cùng nhau thả diều, cùng nhau ngắm trời xanh cả đời.

Cơ hồ chỉ trong một đêm đó, tôi từ một bác sĩ, giảng viên được bao người tôn kính biến thành tên phản Cách mạng tội ác tày trời. Lý do gây nên chuyện này rất khó hiểu nhưng lại trầm trọng như núi. Lúc ấy hạng mục nghiên cứu khoa học quan trọng của tôi chỉ còn bước cuối cùng là thành công, tôi bị giải đi khỏi phòng thí nghiệm, khi đó Mộng Hồ là trợ thủ của tôi. Người chưa bao giờ lớn tiếng nói chuyện như Mộng Hồ đột nhiên như phát điên hô mắng muốn cướp tôi về từ tay bọn tạo phản, nhưng...

Mộng Hồ rất thông minh, cậu ấy chú ý tới bọn tạo phản không giống bình thường, không đánh trả mà chỉ đẩy cậu ra rồi khóa kỹ cửa lại, dán giấy niêm phong lên. Ban đêm, Mộng Hồ mở cửa vào phòng thí nghiệm. Lúc bọn tạo phản ở học viện Y chạy tới, Mộng Hồ đã thiêu hủy tất cả.

Trí nhớ của Mộng Hồ rất siêu việt, nhất là đối với những con số, cậu ấy nhớ không quên được. Chính vì nguyên nhân đó nên cậu ấy mới dám hủy diệt tất cả tư liệu, cậu ấy chờ tôi trở về, giao trả hết thấy lại cho tôi. Kết quả giống như trong điện ảnh Cách mạng, Mộng Hồ mỉm cười đứng đó nhìn quân địch tức hổn hển.”

Tim Mạc Ngôn co rút lại, tuy rằng anh không tự mình trải qua thời đại điên cuồng kia nhưng anh có thể tưởng tượng được Mộng Hồ thanh tú kia với một đám tạo phản không hề lý tính đó sẽ nguy hiểm cỡ nào.

“Sau đó thì sao?” Mạc Ngôn nắm chặt tay lại. “Bọn chúng giết cậu ấy!”

Hiệu trưởng Lâm nhắm hai mắt lại, một lúc lâu sau mới mở ra, nói tiếp: “Không. Lúc ấy tôi bị nhốt vào một tầng hầm, không ai có thể tiếp xúc với tôi. Mỗi ngày tôi chỉ nhìn thấy lũ tạo phản thay nhau tới thăm vấn, cũng vì thế mà biết được tin tức của Mộng Hồ. Cậu ấy bị bắt, ngay tại phòng thí nghiệm kia. Bọn chúng nói cho tôi biết Mộng Hồ không còn liên quan tới tên phản Cách mạng là tôi, đã giao ra toàn bộ tư liệu và trở thành một thành viên của bọn tạo phản, để khiến tôi không cần hi vọng, hoàn toàn thẳng thắn nhận tội. Lúc đó, cha mẹ con cái vợ chồng vì tự bảo vệ mình không có gì không thể làm. Nhưng tôi biết đứa nhỏ ngốc nghếch Mộng Hồ kia nhất định đang phải chịu khổ; nhưng tôi lại ngu xuẩn không lo lắng cho tình cảnh của cậu ấy, chỉ cảm thấy tự hào khi có được tình yêu kiên trinh của cậu.”

51. Chương 51

CHƯƠNG 51

“Lúc ấy tin tức không thông, tôi vẫn không biết tin chính xác về Mộng Hồ. Tôi thể nhưng khờ dại nghĩ rằng vụ án này đều có nguyên do, chỉ cần nói rõ sẽ không sao hết, tôi và Mộng Hồ sẽ không chia lìa lâu. Nhưng sau đó tôi hiểu được, tôi có thể không còn hi vọng sống sót mà ra ngoài. Hi vọng duy nhất chính là Mộng Hồ có thể thoát khỏi kiếp nạn cho dù thật sự phải chia cách với tôi.

Không lâu sau, bọn họ tìm thấy nhật ký của tôi trong đồng văn kiện bị mang ra ngoài. Nhật ký là tất cả những gì tôi ghi chép lại trong ba năm quen biết Mộng Hồ, những suy nghĩ trong lòng, những điều bản thân

chứng kiến, tình yêu sâu đậm của tôi dành cho Mộng Hồ. Lúc đó bản nhật ký này là một sự kiện rất khủng khiếp. Bây giờ ngẫm lại, kẻ đẩy Mộng Hồ xuống vực sâu chính là tôi.

Tôi có thể chịu được bất kỳ ai đánh gục mình trên đất rồi dẫm chân lên mà đi, dù sao tôi không có tư cách phản kháng. Nhưng tôi không thể dễ dàng tha thứ bất luận kẻ nào làm nhục Mộng Hồ của tôi! Mà kẻ kia, chính là học trò của tôi và cũng là bạn cùng trường với Mộng Hồ! Tôi cố gắng đấu tranh, tôi muốn làm cho bọn họ hiểu rằng chúng tôi yêu nhau thuần khiết, những hành động ngày đó tôi tưởng đã bảo vệ được tình yêu của chúng tôi nhưng kỳ thật chính là hại chúng tôi. Đứa nhỏ đơn thuần rơi vào tay đám người vô nhân tính, bọn chúng sẽ trở nên rất tàn nhẫn và vô tình. Bản nhật ký kia trở thành vũ khí tuyên truyền lợi hại, mỗi trang đều được sao thành rất nhiều bản dán khắp các ngã tư đường như lệnh truy nã. Mọi người trở nên say mê thích thú mà nghị luận, nhục mạ. Mỗi ngày tôi đều bị giải ra phổ nhận lấy phán xét của quần chúng. Lúc đó, định nghĩa về chính nghĩa và thiện lương đã đổi khác, người ta có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để có thể giẫm đạp lên tôn nghiêm của người khác. Tôi gần như chết lặng đi, ngoại trừ một chút ý thức về Mộng Hồ. Đứa nhỏ tinh thuần như nước kia không nên nhận lấy sự nhục mạ như vậy. Tôi chỉ có thể cầu xin trời xanh nhưng trời xanh lại làm như không thấy.

Tôi không nghe được tin tức gì của cậu ấy, không ai có thể nói cho tôi biết cậu ấy có bình an hay không. Tôi liều mạng nghĩ biện pháp nhờ người mang tin tức tới nhưng chỉ như muối bỏ biển. Mãi cho tới một ngày tôi bị người ta áp giải lên xe giễu qua con phố nhỏ kia, nhìn thấy Mộng Mai – mẹ của em, hoảng sợ đứng dưới nơi dán những mảnh giấy kia, mái tóc dài thướt tha bị cắt loạn xạ. Tôi biết, Mộng Hồ của tôi đã không thể thoát nổi.” Hiệu trưởng Lâm hít một hơi thật sâu, cố gắng đè lại vết thương lòng.

“Tôi thật không ngờ trong tình huống như vậy có thể gặp lại Mộng Hồ! Chúng tôi bị áp giải tới quảng trường, gặp lại nhau trên đài cao! Xung quanh khẩu hiệu vang lên rung trời, bọn họ mang theo gậy gộc nhưng chúng tôi đều chỉ nhìn vào mắt nhau. Một khắc gặp lại đó ai cũng mừng như điên. Lúc chúng tôi quên hết tất cả nắm chặt tay nhau, một tên tạo phản bị chọc giận vùng mạnh gậy xuống. Tôi ôm chặt Mộng Hồ vào ngực, tôi không có khả năng cứu cậu ấy nhưng ít nhất có thể dùng lưng mình che đỡ một ít thương tổn cho cậu ấy. Nhưng tôi đã sai! Tôi đã gây ra sự hãm hại thảm thiết hơn cho cậu ấy.

Mộng Hồ bị kéo đi, cậu ấy giẫy giụa đứng thẳng người giữa gông cùm, xiềng xích tàn bạo, nở nụ cười. Cậu ấy nói với tôi: ‘Lâm Hi, em yêu anh.’

Tôi khóc, tôi biết không bao giờ có thể nhìn thấy Mộng Hồ của tôi nữa.”

Mặc dù cố gắng khắc chế không cho nước mắt tuôn trào nhưng hiệu trưởng Lâm vẫn rơi lệ đầy mặt. Sóng nước pháp phòng trên hồ Như Mộng, giống như cảm ứng được tiếng gọi của người yêu, nhẹ nhàng đáp lại.

“Tên người kia tôi không muốn nhắc tới, là hắn ta dẫn người tới nhà tôi lục tìm nhật ký, cũng chính là hắn nhốt Mộng Hồ vào phòng thí nghiệm tra tấn hòng đoạt lấy thành quả của tôi. Hắn vốn định để Mộng Hồ thấy tình trạng thê thảm của tôi sẽ hết hi vọng mà giao ra những thứ hắn muốn, nhưng lại không nghĩ tới việc Mộng Hồ mỉm cười tuyên bố tình yêu của mình trước mặt nghìn vạn người như vậy. Lúc Mộng Hồ bị giam giữ, chưa từng ai gặp cậu ấy nữa; không ai biết trong phòng thí nghiệm kia mỗi ngày diễn ra những tội ác mất hết nhân tính như thế nào! Một bác sĩ khi đứng về chính nghĩa sẽ là thiên sứ; nhưng khi trái tim hắn bị tội ác cắn nuốt, hắn còn tàn nhẫn hơn cả ác ma.

Khi sự tàn bạo của địa ngục nhân gian không còn nhân tính kia vượt quá khả năng thừa nhận, người bên cạnh hắn ta dao động. Tin tức lặng lẽ truyền ra bên ngoài, mấy người bạn học của Mộng Hồ liền tập hợp nhau lại, lén lút cứu cậu ấy ra. Mộng Hồ còn sống, trên cơ thể trần trụi chỉ khoác một chiếc áo trắng. Một bạn học sau khi ôm cậu từ phòng thí nghiệm xuống đã khóc nức lên. Một thanh niên mười tám tuổi nào đã trải qua trải qua tình cảnh kinh hoàng như vậy.

Bọn họ đều là bác sĩ tương lai nhưng không ai đủ can đảm cởi áo Mộng Hồ xem miệng vết thương của cậu ấy. Mộng Hồ không nói, ánh mắt của cậu vẫn nhìn mãi về một hướng – hướng tôi bị bắt đi, cậu ấy đang chờ tôi trở lại. Mấy đứa nhỏ kia lặng lẽ mang một giảng viên ra, hi vọng hắn có thể cứu sống Mộng Hồ nhưng vị giảng viên đó chỉ có thể nói với bọn họ rằng Mộng Hồ phải ra đi.

Lúc hấp hối, Mộng Hồ vẫn muốn gọi tên tôi. Vị giảng viên kia đưa tay cho cậu ấy rồi nói: ‘Mộng Hồ, Lâm Hi đã trở lại. Em nắm tay anh ấy đi...’ Mộng Hồ không nắm, cậu ấy biết rõ đó không phải tôi. Mộng Hồ biết bản thân không chống đỡ nổi bèn vươn một tay chỉ ra ngoài. Bạn học biết cậu ấy muốn đến bên hồ

– nơi mà cậu yêu nhất. Bọn họ nâng cậu dậy, có lẽ do hồi quang phản chiếu, ánh mắt Mộng Hồ tỏa sáng, đứng thẳng người dậy. Mặt cậu ấy hướng về phía tôi dời đi, từng bước từng bước một đi vào lòng hồ. Cậu ấy vĩnh viễn ở đó chờ tôi. Người trên bờ khóc, bọn họ chỉ có thể trở mắt nhìn cậu ấy dần dần biến mất trong hồ nước.”

Hồ nước dưới ánh trăng mở rộng vòng tay nghênh đón tinh linh của mình, Mộng Hồ cùng dòng nước hợp làm một thể. Mắt nhòa lệ trở nên mờ lung, Mạc Ngôn thấy cậu bé kia mỉm cười trong làn nước.

“Sau khi Mộng Hồ mất được mười năm, tôi từ nông trường Tây Bắc trở lại Bắc Kinh, về bên cạnh cậu ấy. Mười năm sinh tử không rõ, đợi tới lúc tôi trở về, Mộng Hồ của tôi đã hóa thành hồ nước trong xanh kia. Khi cậu ấy chưa tới sinh nhật lần thứ mười tám, tôi đã hứa với cậu ấy rằng vào ngày đó sẽ tổ chức tiệc rượu mừng cậu ấy trưởng thành nhưng tôi lại không làm được. Vì thế vào ngày mừng mười tháng Mười một hàng năm, tôi đều tổ chức sinh nhật cho cậu ấy – sinh nhật mười tám tuổi.”

“Tên của cái hồ này cũng vì thế mà ra đời à?” Mạc Ngôn đã hiểu rõ vì sao hiệu trưởng lại yêu cái hồ này như vậy.

“Đúng vậy, vào năm tám mươi ba, mấy chục trí thức trong ngoài nước trở lại trường xưa, ngày đó là ngày kỷ của Mộng Hồ. Trong số đó có người từng cứu Mộng Hồ, có người từng hãm hại cậu ấy, toàn bộ đều cảm thấy nội tâm bất an khi cơn sóng dữ kia đi qua. Chính một tay bọn họ đào đất bên bờ hồ, dựng lên một bia đá, đổi tên hồ này thành hồ Như Mộng. Bọn họ dùng cách này để nói với người trong hồ câu chào, câu tạ tội.” Hiệu trưởng Lâm dần bình tĩnh lại, không cảm động cũng không phần hận đối với sự sám hối muộn màng kia.

“Thầy không hận sao? Ít nhất là đối với người kia.”

“Người kia đã chết. Chết vì sự sợ hãi đối với hận thù luôn yên lặng bủa vây xung quanh. Không ai có thể thoát khỏi sự trừng phạt khi gây ra chuyện trời không dung, đất không tha, tôi luôn tin như vậy; cho nên tôi không hận, trái tim của tôi đã phủ đầy hình bóng của người tôi yêu, không có chỗ cho hận ta.

Sau khi trở lại Bắc Kinh, tôi không rời khỏi nơi này nữa. Hiện tại tuổi đã cao, người thân đã sớm di tản ra nước ngoài khuyên tôi xuất ngoại đoàn tụ với bọn họ, tôi không đi, chỉ muốn ở chỗ này với Mộng Hồ. Tôi không cô đơn vì mỗi giây phút Mộng Hồ đều ở bên cạnh. Tôi sống, chơi đùa bên hồ cho cậu ấy xem; tôi chết, sẽ làm một thân cây đứng bên hồ. Mạc Ngôn, nguyện vọng này của tôi giao cho em hoàn thành.” Hiệu trưởng Lâm vỗ bờ vai Mạc Ngôn. “Tới lúc tôi chết, hãy chôn tro cốt của tôi ở chỗ này, trồng một gốc liễu rồi để cành liễu có thể chạm tới mặt nước. Chúng tôi sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.”

Mạc Ngôn cắn chặt môi, cúi đầu vùi đôi mắt đầm lệ vào khuỷu tay. Vì sao lại như thế này? Yêu không phải thứ tình cảm thánh khiết nhất sao? Vì sao lại biến thành thương tổn khủng khiếp như vậy?

“Đối với tình yêu này, tôi không hối hận vì lựa chọn của bản thân nhưng lại khiến tôi cảm nhận sâu sắc sự ích kỷ và ngu xuẩn của mình. Nếu không phải vì tôi, Mộng Hồ sẽ không cực khổ như vậy; nếu tôi có thể buông tay sớm hơn, có lẽ Mộng Hồ đã không phải chết. Tôi vẫn luôn tin rằng kiên trì sẽ hạnh phúc, chúng tôi đều kiên trì tới cùng nhưng kết quả tôi lại mất đi Mộng Hồ.”

“Nhưng kiếp nạn chưa chấm dứt. Nhiều năm sau tôi mới biết được người đàn ông từng hứa hôn với mẹ em khi nghe được tin tức kia liền trở mặt ngay tức khắc, chẳng những dán tư liệu khắp nơi để vu nhục mẹ em lại còn mang theo một đám người tới nhà quấy phá. Ông ngoại em tức quá nên liều mạng với bọn họ, kết quả ngã đập đầu xuống đất, đột quỵ mà qua đời. Bà ngoại em từ đó về sau bị trúng gió liệt toàn thân, rốt cuộc không nói được câu nào nữa. Khi mẹ em nghe được tin Mộng Hồ đã chết liền chạy tới bên hồ nhưng cô ấy đã không khóc nổi nữa.

May mắn khi cô ấy cảm thấy bất lực lại có ba em đứng cạnh, giúp cô ấy vượt qua năm tháng gian nan nhất. Chỉ tiếc người tốt đó lại hi sinh ở tiền tuyến để lại mẹ con em lẻ loi hiu quạnh. Tôi muốn giúp hai người, đây là khả năng duy nhất tôi có thể làm vì Mộng Hồ, nhưng mẹ em không muốn nhận sự giúp đỡ đó. Nói cô ấy không tha thứ cho tôi thì chi bằng nói cô ấy không thể chấp nhận được sự thật quá tàn khốc; vì né tránh tôi, cô ấy thả rằng chuyển nhà, chuyển trường. Mãi tới khi em thi đại học, tôi mới nói lại được liên lạc với mẹ em. Tôi hi vọng em có thể vào học viện Y, như vậy tôi có thể tận lực trợ giúp em, tận lực hoàn thành trách nhiệm thay Mộng Hồ. Tôi tôn trọng ý nguyện của mẹ em, cũng không đồng ý để trong lòng em

cảm thấy mất tự tin khi có sự giúp đỡ của tôi, dù sao hết thảy đều là kết quả cố gắng của chính em. Cho nên mấy năm nay chúng tôi vẫn luôn im lặng, tất cả bí mật đều nói hết với em hôm nay.”

Hiệu trưởng Lâm nghiêm túc nhìn Mạc Ngôn. “Tôi nói cho em biết những chuyện này là hi vọng em đừng trách cứ mẹ mình, bà ấy không thể chấp nhận chuyện em và Tiểu Nguyên là có nguyên do. Hi vọng em có thể suy nghĩ kỹ về tình cảnh của mình và Tiểu Nguyên, thận trọng đưa ra quyết định. Tôi hiểu được tâm tình của em, cũng biết em rất cố chấp trong tình yêu; nhưng chớ quên, em cho rằng bản thân mình có thể che mưa chắn gió cho cậu ấy, em không quan tâm vì lựa chọn của mình mà trả cái giá rất đắt, mà em đã quên đứa nhỏ kia cũng phải chịu thống khổ vì sự lựa chọn đó, em không thể thay cậu ấy gánh vác đau khổ được.”

Tư tưởng Mạc Ngôn rối loạn, thống khổ ôm đầu, thì thảo nói: “Em sai lầm rồi sao? Em thật sự sai lầm sao?”

Hiệu trưởng Lâm dè dặt vai anh lại. “Tình huống hiện tại, em làm sai rồi! Tôi sẽ cố hết sức lo liệu, nhưng để không tạo ra sóng gió lớn hơn, em tạm thời dừng tới trường học.”

Mạc Ngôn giật mình nhìn hiệu trưởng, một luồng khí lạnh leo chậm rãi len lỏi vào trái tim anh.

Mạc Ngôn không biết mình rời khỏi chỗ hiệu trưởng như thế nào. Thất thểu đi trên đường, anh giống như một cái xác không hồn.

Trong nháy mắt, tất cả đều thay đổi, mình thực sự sai sao? Anh yêu em nên tổn thương em, tổn thương mẹ, tổn thương người nhà em, như vậy có nên kiên trì với tình yêu này không? Tiểu Nguyên, em hãy nói cho anh biết, anh nên làm thế nào đây?

...

Không khí trong phòng ngột ngạt và ngượng ngùng, mẹ Mạc run rẩy ngồi xuống đối diện cô gái xinh đẹp có vẻ mặt lạnh lùng. Từng gặp một lần ở bệnh viện, mẹ Mạc biết cô là người nhà của đứa nhỏ kia. Dì Trương được Mạc Ngôn mời tới làm bạn với mẹ mình cảm thấy có gì đó không đúng liền đề phòng ngồi giữa hai người. Mẹ Mạc cố gắng tươi cười. “Chị Trương, không có việc gì đâu, chị về nghỉ ngơi đi! Tôi có chút chuyện muốn nói với cô gái này.”

Dì Trương không nói lại được, đành phải đứng dậy ra về.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, chị ba hếch cằm lên, lạnh lùng nói: “Chào bác, cháu là chị của Lưu Tiểu Nguyên. Cháu nhận ủy thác của người trong nhà tới nói với bác và Mạc Ngôn mấy câu.”

52. Chương 52

CHƯƠNG 52

Mẹ Mạc biết người đến không có ý tốt gì nên càng thêm kinh hoảng một cách khó hiểu, ngồi thẳng người dậy, cố gắng kìm nén bất an trong lòng. “Cô nói đi.”

“Xin lỗi bác, cháu nghĩ chuyện này nói với Mạc Ngôn thì hơn, bởi hôm nay cháu tới chính là muốn một câu trả lời thuyết phục từ anh ta. Nếu bác không ngại, cháu có thể đợi anh ta về.” Chị ba hơi cúi đầu; so với khóc lóc om sòm rồi mắng chửi người, hành vi lễ phép được giáo dục từ bé này như một mũi nhọn chích vào lòng người.

Chị ba không nói tiếp nữa, ngồi ngay ngắn chờ đợi. Tiếng kim đồng hồ tích tắc gọi vào lòng, yên tĩnh khó có thể chịu được. Lòng bàn tay mẹ Mạc lấm tấm mồ hôi, không ngừng xem giờ.

Cửa nhẹ nhàng mở ra, Mạc Ngôn nặng nề bước vào nhà. Mẹ Mạc mau chóng đứng lên. “Tiểu Ngôn.”

Mạc Ngôn phát hiện chị ba đến với sắc mặt không tốt, nhất thời không biết bản thân có gì không phải. Bất an đi tới, anh không biết nên chào hỏi thế nào, im lặng nửa ngày, lời vừa ra khỏi miệng lại là: “Tiểu Nguyên có khỏe không?”

Tay chị ba nắm chặt dây đeo túi xách, cố gắng bình tĩnh lại. “Cám ơn đã quan tâm. Tiểu Nguyên đã được dạy dỗ, hiện tại đang bị cấm túc!”

Cả người Mạc Ngôn run lên, tim giống như bị ai đó nhéo thật mạnh, anh rướn người về phía trước tức giận hét lên: “Cô nói gì? Các người đã làm gì với Tiểu Nguyên?”

Chị ba hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Tôi lại muốn hỏi anh đã làm gì Tiểu Nguyên? Anh có tư cách gì mà chất vấn người khác? Anh không có! Hôm nay có mặt hai mẹ con anh ở đây, tôi nói thật cho hai người biết. Tiểu Nguyên là bảo bối duy nhất của nhà chúng tôi, nó bị tổn thương và lựa gạt, chúng tôi nhất quyết không bỏ mặc! Chuyện Mạc Ngôn làm, nguyên nhân hậu quả thế nào không cần nói nữa. Hôm nay, tôi tới đây chỉ muốn nói với anh một chuyện. Thứ nhất, chuyện này chúng tôi đã phản ánh với nhà trường, Mạc Ngôn không có tư cách làm giảng viên nữa, hiệu trưởng đã đưa ra cách giải quyết thuyết phục với gia đình chúng tôi. Thứ hai, Mạc Ngôn phải vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc sống của Tiểu Nguyên. Hai điều này nếu làm được, nhà tôi là thi thư thế gia, sẽ không làm khó Mạc Ngôn. Nếu không làm được, chúng tôi sẽ chẳng sợ mất mặt mũi hay danh dự nữa, đến lúc đó xảy ra chuyện gì thì các người sẽ phải hối hận!”

Cơ thể mẹ Mạc lung lay, chẳng lẽ hôm nay hiệu trưởng Lâm tới là vì Mạc Ngôn đã bị đuổi rồi sao? Không, không phải vậy! Không phải kết quả thế này! Tại sao lại đảo thành mọi lỗi lầm đều do Mạc Ngôn? Kinh hoàng và phẫn nộ khiến mẹ Mạc không có cách nào bình tĩnh được nữa, bà run rẩy đứng lên hét lớn: “Cô! Các người không thể đổi trắng thay đen! Mạc Ngôn có gì sai nào? Tại sao tất cả lỗi lầm đều do nó gây ra hả?”

Chị ba châm chọc: “Ý của bác là tất cả đều là lỗi lầm của đứa nhỏ mới mười tám tuổi nhà chúng tôi! Đây giống như lời của một kẻ làm ra hành động cầm thú đáng khinh thường nói với người ta đấy!”

“Cô câm miệng!” Mạc Ngôn hét lớn một tiếng, mau chóng đỡ mẹ.

Mẹ Mạc đang chìm đắm trong khủng hoảng vì bị kích động, túm chặt quần áo Mạc Ngôn. “Tiểu Ngôn, con nói cho mẹ biết cô ta nói dối đi! Lâm Hi sẽ không khai trừ con, đây không phải lỗi của con!”

Mạc Ngôn đỡ mẹ, á khẩu không trả lời được. Là lỗi của mình sao? Hoặc phải nói là ai gánh vác lỗi lầm này?

Mẹ Mạc thất kinh, bà không biết còn có chuyện gì đáng sợ hơn việc bị trường học khai trừ. Nói vậy, tất cả mọi thứ của Mạc Ngôn đều bị phá hỏng rồi! Đột nhiên mẹ Mạc nắm chặt cánh tay chị ba, nói năng lộn xộn: “Là do đứa nhỏ kia gọi điện thoại quán quýt lấy nó, còn chạy tới đây tìm nó nữa! Các người không nói lý lẽ gì hết! Vì sao Mạc Ngôn phải biến mất? Nó chịu khổ nhiều năm như vậy mới có ngày hôm nay. Các người...”

“Mẹ!” Mạc Ngôn nhanh tay kéo mẹ ra.

“Đủ rồi! Những lời vô nghĩa này nên nói với con trai bà đi!” Chị ba xanh mét cả mặt, lời thốt ra sắc bén tựa dao. “Xin bà đừng quên thế giới này không quay quanh mẹ con hai người. Lời tôi nói là thật, làm được hay không thì hỏi con bà sẽ biết!”

Mẹ Mạc hoảng sợ giữ chặt Mạc Ngôn. “Tiểu Ngôn, đó không phải lỗi của con. Con nói cho mẹ biết đi, trường học không thể không phân biệt phải trái trắng đen như thế được, Lâm Hi sẽ không khai trừ con.”

Mạc Ngôn ôm chặt mẹ, mặt tái nhợt không biểu hiện gì nhìn chị ba. “Cô rất quá đáng! Mẹ tôi vừa mới xuất viện. Nếu bà có chuyện gì, tôi sẽ không tha cho cô đâu.”

Chị ba lạnh lùng nói: “Mạc Ngôn, hãy nhớ kỹ lời anh nói đấy. Vì anh, em trai duy nhất của tôi bị đánh xanh tím cả người rồi nhốt trong phòng; vì anh, ông nội sắp tám mươi của tôi khóc đứt ruột gan; vì anh, một nhà chúng tôi đau đớn khôn cùng! Tôi có thể tha thứ cho anh hay không?”

“Tôi nói cho anh biết, Mạc Ngôn. Tiểu Nguyên là đứa nhỏ thích đồ mới mẻ, hiện tại nó hoàn toàn không biết thương tổn bản thân phải chịu nghiêm trọng đến chừng nào! Một khi tỉnh táo, nó sẽ hận anh cả đời! Vì cuộc sống sau này của Tiểu Nguyên, chúng tôi sẽ không cho anh cơ hội tới gần nó nữa. Cho nên tôi cảnh

cáo anh, vĩnh viễn không được xuất hiện trong cuộc sống của Lưu Tiểu Nguyên, vĩnh viễn không được liên lạc với nó!”

Mạc Ngôn sa sầm mặt mày, nói từng câu từng chữ: “Thực xin lỗi, tôi không làm được! Tôi yêu cậu ấy, cậu ấy cũng yêu tôi, chúng tôi sẽ không chia tay. Đây là sự thật, ai cũng không có quyền thay đổi!”

Chị ba giận run người. “Được, anh chờ hồi hận!” Nói xong, cô đập cửa mà đi.

Mẹ Mạc thôi khiếp sợ mà tỉnh táo lại, kinh ngạc nhìn Mạc Ngôn. Đột nhiên bà giơ tay tát vào mặt con trai, khóc thành tiếng: “Nghiep chương!”

Mạc Ngôn hơi lão đảo, yên lặng xoay người trở về phòng mình.

Không bật đèn, Mạc Ngôn ngồi bên giường, nặng nề gục đầu vào khuỷu tay.

Đã kích quá mức trầm trọng, Mạc Ngôn đã không chịu nổi. Không thể tới trường nữa sao? Từ khi bước chân vào học viện Y, Mạc Ngôn chưa từng nghĩ tới việc rời khỏi nơi này, anh yêu vườn trường yên tĩnh và đẹp đẽ này, anh yêu ngôi trường đã mang lại niềm vui và kiêu ngạo cho mình. Hiện giờ lại rời khỏi đây bằng cách rất nhục nhã. Sau khi rời đi, anh sẽ bước trên con đường nào đây?

Thống khổ Tiểu Nguyên gặp phải là do một tay mình tạo thành, nếu không phải do mình cổ vũ thì cậu đã không tùy ý như vậy, nếu không phải mình dẫn dắt cậu ấy đi vào ngõ cụt thì có lẽ cậu ấy sẽ không như vậy. Rốt cuộc sự kiên trì của mình là vì cái gì đây? Nếu bản thân mình đang tăng thêm thương tổn cho cậu ấy, thật sự phải tiếp tục sao? Tương lai u ám, mờ mịt, không tìm thấy điểm dừng chân.

Mạc Ngôn cảm thấy mình như đang rơi vào một vực sâu không đáy, đầu óc vô cùng trống rỗng và bế tắc khiến anh hít thở cực kỳ khó khăn. Không được rồi sao? Mạc Ngôn âm thầm tự hỏi.

Chặt đứt, phải chặt đứt. Sợi dây gắn bó hạnh phúc trong lòng kia – phải chặt đứt.

Cửa nhẹ nhàng mở ra, mẹ Mạc đứng dưới ánh đèn, trong ngực ôm di ảnh của ba Mạc Ngôn. Anh từ từ ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn mẹ quỳ xuống. “Tiểu Ngôn, đừng sai lầm nữa. Con là hi vọng duy nhất của mẹ lúc còn sống, ba cũng đang ở trên trời nhìn con đó! Tiểu Ngôn, mẹ và ba con cầu xin con, hãy buông tay đi!”

‘Phịch’ một tiếng như có thứ gì rơi xuống. Mạc Ngôn đứng lên, đến trước mặt mẹ quỳ xuống.

...

Lưu Tiểu Nguyên vô cùng mừng rỡ, gia đình cư nhiên thả cậu rồi cho phép tới trường học, thậm chí chưa từng nói một câu phải làm như thế nào, chỉ quy định nghiêm khắc rằng không được la cà, mỗi ngày các chị sẽ thay phiên nhau đón cậu. Cái này không sao, Lưu Tiểu Nguyên chẳng hề nghĩ ngợi đồng ý luôn. Mấy ngày đầu có vẻ sẽ bị kèm cặp sát sao, chuyện sau này nói sau, trước đến gặp Mạc Ngôn rồi ôm anh ấy một cái quan trọng hơn. Không có tin tức của anh, không nhìn thấy anh, mỗi phút trôi qua thật gian nan. Bất quá mới chỉ bảy tám ngày mà thôi, vậy mà giống như một thế kỷ rồi. Trong lòng hơi lo lắng nhưng không rõ là cái gì. Lưu Tiểu Nguyên theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời, trời vẫn xanh, mây vẫn trắng, không thay đổi chút nào! Như vậy hết thấy cũng sẽ không thay đổi! Lưu Tiểu Nguyên kích động ngồi trên chiếc xe đang chậm chậm lăn bánh.

Trở lại ký túc xá, mọi người đã tới cả rồi, anh em gặp mặt đương nhiên rất vồn vã. Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy bản thân như chiến sĩ Cách mạng trở về từ lao tù, lòng đầy hưng phấn và hào hùng.

Chu Kiến và Thiên Viễn rất lo lắng, kéo Lưu Tiểu Nguyên trốn vào phòng tắm. Chu Kiến lo sợ không yên. “Tiểu Nguyên, cậu thế nào rồi? Mấy ngày nay không có tin tức, sợ chết mất!”

Lưu Tiểu Nguyên cợt nhả: “Không phải tôi đã vui vẻ trở lại sao? Yên tâm! Đồng chí Lưu Tiểu Nguyên vô cùng kiên cường!”

Không nghe cậu nói nhăng cuội, Thiên Viễn nhăn mặt nhíu mày. “Nhà cậu cứ thế thả cậu ra sao? Không yêu cầu cái gì hết hả?”

“Không có! Nhưng mấy ngày nay tôi không về ký túc xá, có chuyện gì khác không? Này, tôi gặp các cậu rồi, các cậu vội gì thì làm đi, tôi có chút việc đi trước đây!” Không đợi Chu Kiến, Thiên Viễn kịp hiểu, Lưu Tiểu Nguyên đã xẹt đi như tia chớp.

...

Văn phòng không có, phòng thí nghiệm cũng không, điện thoại tắt máy. Lòng Lưu Tiểu Nguyên ngày càng rối nặng cả lên. Rốt cuộc Mạc Ngôn đang làm gì? Anh ấy đang ở đâu? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi? Hay là anh... Càng nghĩ càng hoang, Lưu Tiểu Nguyên không khống chế nổi cảm xúc, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh. Nhớ tới thời điểm Mạc Ngôn không nói tiếng nào rồi biến mất kia, sự khủng hoảng cực độ liền bao phủ xung quanh Lưu Tiểu Nguyên.

Tìm anh, phải lập tức đi tìm anh! Hiện tại trong đầu Lưu Tiểu Nguyên chỉ còn duy nhất một ý niệm này.

Không do dự gì, Lưu Tiểu Nguyên vội vàng chạy đi dưới con mắt kinh ngạc của mọi người trong vườn trường. Taxi vừa mới dừng ở đầu ngõ, Lưu Tiểu Nguyên liền nhảy vọt ra. Những bước chân chạy đi vội vàng khi nhìn thấy cửa sổ nhà Mạc Ngôn liền chậm lại, Lưu Tiểu Nguyên hít sâu để ổn định nhịp tim của mình, anh ở đây, chỉ muốn nhìn thấy anh bây giờ thôi!

Nhẹ nhàng gõ cửa, nghe tiếng bước chân từ trong vọng ra mà tim Lưu Tiểu Nguyên thiếu điều vọt ra ngoài.

Cửa mở, mẹ Mạc xuất hiện. “Cậu, cậu tới làm gì?” Giọng nói sắc nhọn của mẹ Mạc hơi run rẩy trong chốc lát.

Lưu Tiểu Nguyên lùi về sau một bước, lông mi run run, sau cất lời: “Cháu tìm Mạc Ngôn.”

Mẹ Mạc phẫn nộ: “Cậu còn tìm nó làm gì? Cậu hai nó chưa đủ thâm sao? Mọi phần đầu nhiều năm nay của Tiểu Ngôn đều bị cậu hủy rồi, cậu còn như âm hồn không tan quần quýt nó sao? Tôi nói cho cậu biết, nó đi rồi, nó xuất ngoại và sẽ không bao giờ trở lại nữa!”

Sắc mặt Lưu Tiểu Nguyên thoát cái tái nhợt, ngừng một hồi rồi bỗng nhiên nở nụ cười. “Cháu không tin. Anh ấy nói dù chuyện gì xảy ra cũng sẽ yêu thương, che chở cháu, cháu cũng vậy. Cho nên cháu không tin anh ấy sẽ trốn chạy, cho dù anh ấy đi rồi thì cháu sẽ ở chỗ này chờ, đợi anh ấy trở về.”

Mạc Ngôn suy sụp dựa vào tường, nước mắt đã sớm ướt vạt áo.

Tiểu Nguyên! Tiểu Nguyên! Anh không thể nào cho em một kết cục hạnh phúc, chỉ có thể rời đi để không thương tổn em! Nhưng anh lại không có cách nào ngừng yêu em!

Mạc Ngôn túm tóc, gầm nhẹ một tiếng đầy thống khổ, giống như dã thú bị thương đang gào thét.

Nước mắt mẹ Mạc rơi xuống. “Nó đã không thể tới trường giảng dạy nữa, cả người đã suy sụp rồi. Cháu ơi, bác cầu xin cháu, buông tha cho nó đi!”

Lưu Tiểu Nguyên hơi mím miệng, nhẹ nhàng nói: “Thưa bác, hai bọn cháu đã hoàn toàn hợp thành một thể rồi, cho dù có chia cắt thì trong thân thể anh ấy cũng có một nửa của cháu. Cháu không đi, cháu sẽ ở đây chờ anh ấy.” Nói xong, cậu quay người ngồi xuống bậc thang.

Mẹ Mạc vịn chặt tay vào khung cửa, ghét bỏ đóng rầm cửa lại.

Trên bậc thang, Lưu Tiểu Nguyên ngồi thẳng người nhưng không cách nào ngăn nước mắt thôi rơi. Cậu cắn chặt môi. Mạc Ngôn, em chờ anh!

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng ngoài cửa, Mạc Ngôn lao từ trong phòng ra. Mẹ Mạc chạy qua ngăn anh lại. “Tiểu Ngôn, con đã đồng ý với mẹ, không thể đối ý được! Con nên vì bản thân và cũng vì đứa nhỏ kia mà ngấm lại đi!”

Mạc Ngôn đau thương nhìn mẹ. “Mẹ, con chỉ muốn nhìn cậu ấy một chút, nói rằng con đã buông tay cậu ấy. Mẹ yên tâm, con sẽ không nuốt lời.”

Cửa mở ra, Mạc Ngôn nhìn bóng dáng gầy yếu nhưng lại cố gắng ngồi thẳng người trên bậc thang kia, tim vỡ òa; móng tay anh bấm sâu vào lòng bàn tay mới nhận được xúc động muốn ôm cậu vào ngực.

“Tiểu Nguyên...”

Lưu Tiểu Nguyên quay ngoắt người lại, vui sướng khi thấy người ngày đêm nhưng nhớ đang ở sau lưng, bỗng chốc hết thấy đau khổ đều tan thành mây khói! Cậu nhảy dựng lên rồi nhào vào ngực anh, nước mắt chan hòa cọ vào cổ anh. “Mạc Ngôn! Mạc Ngôn!”

Mạc Ngôn ôm chặt lấy cậu, mắt tràn lệ.

53. Chương 53

CHƯƠNG 53

Ôm chặt lấy nhau cho dù cánh tay bị ghì thật đau đớn. Nếu có thể cùng đối phương hòa làm một, có phải sẽ không chia lìa nữa? Tham lam hít lấy mùi thơm quen thuộc trên cơ thể của cậu nhóc, Mạc Ngôn lưu luyến không muốn buông ra. Thêm một giây thôi! Hãy để tôi quần quýt với hương vị đã khắc sâu trong lòng này trong chốc lát thôi!

Lưu Tiểu Nguyên ôm chặt cổ anh, ngoại trừ thì thầm gọi tên anh thì không nói lên lời nào nữa.

Hồi lâu, Mạc Ngôn lặng lẽ lau khô nước mắt, cố hết sức nuốt sự đắng chát trong lòng xuống, nhẹ nhàng gỡ tay cậu ra. “Tiểu Nguyên, nghe anh nói. Anh không thể tới trường được nữa, anh... anh... anh phải đi.” Mấy chữ ngắn ngủi nhưng lại bào mòn tới tận xương tủy.

Lưu Tiểu Nguyên ngược mắt, ngây ngốc hỏi: “Đi? Anh đi đâu? Anh muốn đi đâu?”

Mạc Ngôn cắn môi dưới ngăn nước mắt trào ra, khàn khàn nói: “Nước Mỹ. Bệnh viện anh thực tập lúc lưu học gửi thư mời muốn anh gia nhập. Anh đồng ý rồi, vài ngày nữa sẽ đi.”

Lưu Tiểu Nguyên kinh hoàng mở to mắt nhìn Mạc Ngôn, bỗng nhiên cao hứng nói: “Được được! Em cũng đi theo anh! Anh làm bác sĩ, em lưu học, như vậy chúng ta chẳng còn sợ gì nữa!”

“Tiểu Nguyên~” Mạc Ngôn vô lực khẽ gọi, anh không có dũng khí ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt sáng ngời của cậu. “Anh...”

“Không tốt lắm có phải không? Không sao, em có thể tìm người giúp, chỉ cần chúng ta đều ra ngoài...”

“Tiểu Nguyên!” Mạc Ngôn ngắt lời Lưu Tiểu Nguyên, ghì bả vai cậu. “Anh không thể tiếp tục nữa, anh muốn rời đi. Quá khó khăn, anh không thấy được hi vọng. Chúng ta sẽ không có kết cục hoàn mỹ cho nên... Em hãy quên anh đi.” Gian nan nói xong, Mạc Ngôn gần như cạn kiệt sức lực.

“Cho nên anh cũng sẽ quên em, đúng không?” Lưu Tiểu Nguyên đứng sững, ánh mắt như đinh ghim trên mặt Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn thống khổ nhắm mắt lại.

Lưu Tiểu Nguyên kéo mạnh tay áo anh rống lên: “Nói đi! Trả lời em! Là ai nói vĩnh viễn yêu em? Là ai nói sẽ khiến em hạnh phúc cả đời? Là ai đeo chiếc nhẫn này cho em nói sẽ ở bên em suốt đời suốt kiếp?”

“Nhưng hiện tại không làm được! Nếu tiếp tục thì càng ngày càng thống khổ hơn. Cùng đi tới cuối đường để rồi mang bao vết thương chồng chất, thà rằng...”

Lưu Tiểu Nguyên gật đầu. “Chia tay. Anh đã nghĩ lâu rồi nhỉ?”

Mạc Ngôn ôm Lưu Tiểu Nguyên. “Anh... Anh nghĩ có lẽ vài năm nữa, chờ em trưởng thành hơn một chút, nếu chúng ta vẫn không thể quên được nhau thì có lẽ...”

“Không có lẽ gì hết, chỉ cần anh rời khỏi em liền không có cái gọi là có lẽ! Mạc Ngôn, em yêu anh, anh cũng yêu em đúng không? Chúng ta ở bên nhau, đây là anh nói mà!” Lưu Tiểu Nguyên run rẩy nói, cật lực kiềm chế không bật khóc.

Mạc Ngôn đau đớn như mất đi con tim của mình nhưng không cách nào trả lời sự cầu xin của bảo bối đang khóc òa. Lưu Tiểu Nguyên ngược mắt nhìn anh, hạnh phúc từng có đã tan thành bọt nước, rốt cuộc không trở lại. Vì sao? Rốt cuộc sai chỗ nào? Vì sao anh không phải là anh, Mạc Ngôn? Cậu đột nhiên đâm một cú thật mạnh vào mặt Mạc Ngôn.

Máu chảy xuống khỏi khóe miệng, Mạc Ngôn cảm thấy lòng quặn thắt.

“Đồ nhu nhược!” Lưu Tiểu Nguyên quay người bỏ đi, bước chân cứng ngắc, lảo đảo.

Tuyệt vọng và đau đớn tràn đầy trong ánh mắt cậu bé như một con dao cùn không ngừng cứa vào trái tim đã vỡ nát của Mạc Ngôn, anh tựa vào tường, mất đi toàn bộ sức lực còn sót lại.

Trời chiều đỏ như máu chiếu lên người Lưu Tiểu Nguyên tạo ra chiếc bóng thật dài. Người đánh mất trái tim không cảm giác được độ ấm, Lưu Tiểu Nguyên đi trên đường, Mạc Ngôn tựa trước cửa sổ, cảm thấy rét lạnh thấu xương tủy.

...

Khai giảng, cửa tiệm nhỏ của Chu Kiến và Thiên Viễn lại náo nhiệt như cũ, các nhóm nữ sinh tới khi trời tối mới dần bớt đi. Thiên Viễn vì bận túi bụi trong trường học, tới cửa tiệm lại phải cười tươi giới thiệu các mặt hàng cho khách nên mệt tới mức môi cũng chẳng muốn mấp máy, nằm bò lên quầy nghỉ ngơi. Chu Kiến giúp cô bé bán hàng sửa sang lại hàng hóa sau đó chạy ra ngoài mua cho Thiên Viễn rau trộn với cà ri thịt bò mà y thích ăn.

Kéo cửa cuốn xuống, cửa tiệm nho nhỏ liền tách biệt với thế giới bên ngoài. Chu Kiến mở hộp cơm ra, mùi thơm đậm đà liền quán lấy Thiên Viễn đang đói meo. Y nhếch mũi hít hà vài cái. “A, đói quá đi!” Miệng kêu nhưng người lười động đậy.

Chu Kiến cầm một miếng thịt để bên miệng y, híp mắt cười. “Ngoan, há miệng nào.”

Thiên Viễn nghe lời há miệng nhưng miếng thịt bò thơm ngào ngạt kia cứ cọ tới cọ lui trên đôi môi cánh hóa của y mà không chịu chui vào. Thiên Viễn cắn cắn vài cái nhưng không ăn được, tức giận cầm tay Chu Kiến cắn một phát.

“A!” Chu Kiến kêu thảm thiết một tiếng, thịt bò cầm ở đầu ngón tay không còn, chỉ có một loạt dấu răng đều đặn.

Chu Kiến giơ ngón tay cho y xem như thị uy, Thiên Viễn chẳng thèm để ý, lười biếng dựa vào quầy nhón đồ ăn bỏ vào miệng, rất giống một con rắn lớn đang ngủ đông. Chu Kiến giả vờ đáng thương thối thối ngón tay, bỏ vào miệng ngậm. Thiên Viễn nhìn cười rướn người sang, kéo tay hấn hôn một cái coi như an ủi. Chu Kiến mím miệng cười trộm, ngón tay vuốt ve đôi môi trơn bóng của Thiên Viễn chậm rãi đi vào dò xét. Cảm thấy hành vi gây rối của ngón tay kia, Thiên Viễn muốn lui về sau nhưng lại bị ôm chặt vào ngực ai đó. Tiếng hít thở gần bên tai, ánh mắt mong mỏi khiến tim đập loạn xạ, Thiên Viễn bắt đầu cảm thấy chân mình như nhũn ra.

“Ô~” Đôi môi nóng bỏng áp mạnh lên, cẩn thận quần quýt lấy nhau, hai người mãi một lúc lâu sau vẫn chưa muốn dứt khỏi hương vị thơm ngọt ấy.

Thiên Viễn xoa xoa đôi môi có chút đau đớn. “Tôi muốn ăn cơm.”

Chu Kiến cười rộ lên. “Ăn cơm!”

Một ghế hai người ngồi, dựa sát vào nhau hi hi ha ha tranh đồ ăn của nhau. Chu Kiến vòng tay ôm Thiên Viễn đặt lên đùi. “Như vậy không phải rất tốt sao?”

Thiên Viễn nắm tay hấn gạt ra, tư thế như vậy rất kinh người. Chu Kiến cắn tai y. “Cậu sợ cái gì? Làm gì có ai thấy đâu. Thiên Viễn, chuyện lần trước tôi nói có được không?”

Thiên Viễn thở hắt ra, Chu Kiến vẫn nghĩ tới chuyện thuê một gian phòng bên ngoài để hai người chung sống. Nói thật, đề nghị này vô cùng hấp dẫn với cả hai, có thể sớm chiều thân mật không cần lo lắng ánh mắt xung quanh. Trong trường học, bọn họ ước ao kết thúc những ngày không thể quá mức thân mật biết

bao nhiêu; sự thống khổ của việc vụng trộm liếc nhìn một cái hay nói chuyện đều phải giả bộ đứng đắn quá thật chịu đủ rồi. Nhưng... “Không được, sẽ rất gây chú ý.”

“Nhưng người khác cũng thuê phòng trọ bên ngoài được mà!” Chu Kiến chưa từ bỏ ý định, hai người ở gần bên nhau nhưng không thể thân mật rất thống khổ.

“Nhưng họ đều ở chung mấy người với nhau, cho dù có hai ba người cũng là người khác, chúng ta không giống vậy. Đề phòng một chút sẽ tốt hơn. Lại nói, tiền thuê nhà cũng là một vấn đề lớn, bây giờ chưa có khả năng.” Thiên Viễn bình tĩnh nói.

Chu Kiến như bị dội một chậu nước lạnh, than than thở thở: “Tiểu Nguyên người ta còn có nhà riêng cơ mà.”

Giống như rút ra một cái kết u buồn, hai người nhất thời im lặng. Thiên Viễn vô thức dùng đũa gắp gắp thức ăn trong hộp cơm, hồi lâu cúi đầu nói: “Tôi cảm thấy rất không ổn, trong lòng thực loạn. Bọn họ bây giờ thế nào rồi?”

Chu Kiến nằm trên lưng Thiên Viễn thở dài. Ánh mắt ưu thương đầy tuyệt vọng của Mạc Ngôn như còn ngay trước mặt, bọn họ tại sao lại khó khăn như vậy chứ?

“Hôm nay Tiểu Nguyên không đi học, gọi điện thoại cũng không bắt máy. Ngày hôm qua còn thoăn thoắt như con thỏ nhỏ cơ mà, hay là xảy ra chuyện gì?”

“Gia đình cậu ấy sẽ không bỏ qua cho bọn họ, nhất định xảy ra chuyện rồi! Nhưng trong trường học không nghe được tin gì hết, có lẽ không tới mức long trời lở đất?” Thiên Viễn cố gắng an ủi bản thân nhưng trong lòng lại hoảng loạn vô cùng. Minh và Chu Kiến đều đang đi học, lại có gia đình ủng hộ nên cho dù có người tung tin đồn cũng sẽ không tạo nên hậu quả nào. Nhưng hai người đó thì sẽ rất thảm! Một khi có hậu quả gì, sợ rằng người đứng mũi chịu sào chính là Mạc Ngôn! Sẽ thế nào đây? Thiên Viễn không dám nghĩ tiếp nữa.

“Nếu làm căng tới cùng sẽ thế nào?” Chu Kiến nói lời này cảm thấy chẳng nắm chắc được điều gì cả.

“Không biết. Nếu gia đình Tiểu Nguyên muốn kiện thì đã kiện lâu rồi, chắc họ sợ tổn hại đến danh dự nên mới chịu đựng như vậy? Nhưng tôi sợ chuyện này không giấu lâu được, dù sao Tiểu Nguyên cũng rất cứng đầu.”

Thiên Viễn nặng nề thở dài. “Bọn họ đã đi quá xa, không còn đường lui nữa.”

Chu Kiến lặng im. Gia đình, trường học, dư luận, dù là bên nào cũng đủ ép chết bọn họ, huống chi là tất cả những điều đó. Mạc Ngôn vượt qua được sao? Tiểu Nguyên chịu được sao? Bọn họ sẽ hạnh phúc sao?

“Kiến, gặp được cậu là phúc của tôi.” Xoay người ôm cổ Chu Kiến, Thiên Viễn nói nhỏ.

Chu Kiến đang đắm mình trong ưu thương, nghe câu này thực kinh ngạc, bỗng nhiên hiểu được tâm trạng của Thiên Viễn, ôm y nhẹ nhàng nói: “Đứa ngốc này!”

...

Đôi mắt Mạc Ngôn đại ra không chút cảm xúc, yên lặng như một con rối gỗ không có sức sống. Mẹ Mạc cẩn thận hỏi: “Tiểu Ngôn, thị thực đã làm xong rồi, con... lúc nào đi đây?”

Mạc Ngôn không phản ứng.

“Tiểu Ngôn, Tiểu Ngôn!” Giọng nói mẹ Mạc cất lên.

Mạc Ngôn đột nhiên bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn mẹ. “Mẹ, chuyện gì ạ?”

Mẹ Mạc gượng cười. “Không có gì, con ăn cơm đi!”

“Vâng.” Mạc Ngôn gục đầu xuống nhìn chiếc bát bưng trong tay hồi lâu, không thể nuốt nổi.

Mẹ Mạc kìm lệ gấp đồ ăn cho anh. Cả ngày con trai ngồi ngây bên bàn học, chẳng còn năng nổ và hưng phấn của ngày xưa, không còn chút sức sống nào nữa rồi. Nhìn ánh mắt lạnh lợi thường ngày giờ chỉ như tro tàn, bà bỗng hoảng hốt.

Vài ngày nữa sẽ tốt hơn, một thời gian nữa nó sẽ không sao!

Mẹ Mạc tự an ủi bản thân nhưng khóe mắt đã ngấn lệ.

54. Chương 54

CHƯƠNG 54

Tiếng nhạc đinh tai nhức óc từ máy tính trong phòng Lưu Tiểu Nguyên vọng ra ngoài khiến toàn bộ khuôn viên rộng rãi của Lưu gia đều tràn ngập âm thanh này. Nhưng giữa những tiếng âm trời như vậy, mỗi người đều cảm nhận được sự yên tĩnh, cái tĩnh mịch bủa vây con tim gây nên sự trầm trọng không thể chịu đựng nổi.

Lưu Tiểu Nguyên quên hết thấy lắc lư theo điệu nhạc trên giường, mồ hôi đã ướt đầm tóc nhưng không có ý dừng lại. Ngoài cửa, ông nội chống gậy nhìn, hai tay gầy guộc run nhè nhẹ. Đứa nhỏ đang chảy mồ hôi đầy gương mặt nhỏ nhắn trắng xanh kia là tâm can của ông! Ngày trước Tiểu Nguyên vui vẻ nhảy nhót như con nai con, suốt ngày nghĩ trò xấu, làm không được liền trừng mắt mím môi, cả người hoạt bát vô cùng, một phút đồng hồ không thấy cậu có thể khiến người ta bị áp lực muôn vẻ. Nhưng mấy ngày nay Tiểu Nguyên đã biến thành một người khác, không khóc, không quậy, không nói lời nào, cũng không ra khỏi cửa, cả ngày không mở nhạc âm ỉ nhảy điên cuồng thì là im lìm ngồi dưới mái hiên viết chữ, viết đi viết lại chỉ một cái tên – Mạc Ngôn.

Tất cả mọi người đều thấy nhưng chẳng ai có cách nào. Ông nội vừa nôn nóng vừa bất đắc dĩ. Thật sự không chịu nổi nữa, ông đi vào phòng tắt nhạc. Lưu Tiểu Nguyên dường như không phát hiện ra nhạc đã bị tắt, vẫn chìm đắm trong tiết tấu điên cuồng.

“Tiểu Nguyên! Tiểu Nguyên!” Ông nội giận dữ hét lớn.

Lưu Tiểu Nguyên thờ ơ dừng lại, ngã ngồi trên giường, giường lớn gọn gàng đã chi chít dấu giày Nike. Ông nội ngồi xuống bên cạnh, rút khăn lau mồ hôi cho cậu, nhỏ giọng dỗ dành: “Tiểu Nguyên, đừng tự giày vò bản thân nữa! Con làm thế khác nào đang giày vò ông nội chứ! Ngoan, xuống ăn cơm với ông!”

Lưu Tiểu Nguyên luôn tỏ vẻ hờ hững bỗng cười buồn bã. “Các người đã thỏa thuận giao dịch gì vậy? Anh ấy chia tay, rời xa con rồi mọi người sẽ không làm tới cùng có phải không? Được lắm, giao dịch có lời thật!”

“Tiểu Nguyên! Không được hỗn!” Ông nội tức giận tới mức râu cũng run rẩy. “Ông biết lòng con khó chịu nhưng con không còn nhỏ nữa, phải hiểu lý lẽ chứ! Chuyện không nên làm tuyệt đối không thể làm, đã phạm sai lầm thì nhất quyết không thể sai nữa! Ông thương con, ba mẹ thương con, cô dì chú bác cùng các chị đều thương con cho nên mọi người không ai có thể giương mắt nhìn con nhảy vào hố lửa được!”

Lưu Tiểu Nguyên thì thào: “Nếu trong hố lửa có thứ vô cùng quý giá đối với con, quăng vào chắc sẽ không tìm thấy nhỉ?” Bỗng nhiên cậu cười thật quý dị. “Ông nội, ông biết không? Kỳ thật thứ trong hố lửa mới chính là Lưu Tiểu Nguyên, bên ngoài không phải đâu.”

Ông nội kinh hoàng nhìn cậu, ngây dại cả người.

...

Khai giảng, mọi thứ lại khôi phục trật tự ban đầu. Từng tốp sinh viên vội vàng đi lại, ánh mặt trời đầu thu tuy rằng không gắt nhưng vẫn có chút chói. Tiết thứ nhất của buổi chiều là Được lý học, sinh viên đã ngồi kín chỗ, vừa lật xem sách giáo khoa mới vừa lẳng lặng đợi tới giờ.

Tiếng chuông chói tai vang lên, cô Trương mập mạp mặc chiếc váy tơ tằm mình thích nhất đi lên bục giảng, nhìn sinh viên phía dưới đang ngạc nhiên, chậm rãi nói: “Khóa Được lý kỳ này do tôi đảm nhiệm, thầy Mạc có việc khác cần làm. Đây là sắp xếp của học viện, mọi người không cần thắc mắc. Chúng ta bắt đầu học thôi.”

Im lặng một lát, phía dưới vang lên tiếng thì thầm của học trò, mà những tiếng ồn này lập tức biến mất khi thoáng nhìn thấy người đang đứng kia.

Lưu Tiểu Nguyên đã vài ngày không đi học miễn cưỡng tựa vào cửa, túi sách đeo hờ hững trên vai, lạnh lùng nhìn chăm chú người trên bục giảng. Cô Trương bị cậu nhìn, tim đập thành thịch, nghiêm mặt nói: “Lưu Tiểu Nguyên, em đã đến muộn còn đứng ở cửa làm gì?”

Phòng học yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng hít thở dồn dập, tầm mắt mọi người đều hướng về Lưu Tiểu Nguyên. Chu Kiến đau lòng nhỏ giọng gọi cậu, vờ cậu tới ngồi cạnh mình. Lưu Tiểu Nguyên nhìn liếc hần hợt một cái, cặp mắt yên lặng đi tới khu gần cửa sổ, ném túi sách lên bàn, chọn một chỗ trống ngồi xuống.

Cánh tay khoát lên lưng ghế, ngồi dài người ra, Lưu Tiểu Nguyên hơi nghiêng người nhìn chằm chằm bục giảng nhỏ kia.

“Chào mọi người, tôi là Mạc Ngôn.”

“Em đang làm gì vậy?”

“Em đang nghe thầy giảng bài mà, nhưng tự dưng đau bụng, vì không muốn ảnh hưởng tới mọi người nên em đã cố gắng chịu đựng rất lâu.”

“Trong tay em là cái gì?”

“Cái kia là đồ chơi thôi, em không có đụng tới nó.”

“Em đang nói dối! Tiết học của tôi không thể hấp dẫn em thì em có thể không cần tiếp tục, nhưng tôi không cho phép học trò của mình làm càn như vậy!”

Khóe miệng khẽ nhếch lên, hai mắt Lưu Tiểu Nguyên nhòa hắt đi. Lần đầu tiên gặp mặt, dáng vẻ nghiêm trang của anh thật buồn cười! Vì con heo nhỏ kia mà mặt anh xanh mét, sớm biết thế đã chọc vài cái cho anh tức chết rồi! Khi đó còn không biết sống chết chơi xỏ anh, nếu biết bờ ngực ấy sau này sẽ là nơi duy nhất cho mình ấm áp thì có thể không chút do dự mà bám lấy hay không?

“Cái kia... Chấn dùng được không? Buổi tối có ấm không?”

“Vậy chắc không cần... chui vào chăn của người khác chứ?”

Đau đớn che tai lại. Mạc Ngôn, Mạc Ngôn, trong đầu em đều là anh, tai em không còn nghe thấy tiếng người khác nữa, anh muốn em quên anh thế nào đây? Mạc Ngôn, em sẽ không rời khỏi trường học, em vẫn mãi ở đây – chờ anh trở về!

Lớp học đang yên tĩnh bỗng nhiên vang ‘Rầm’ một tiếng, mọi người đều hoảng sợ, trở mắt nhìn Lưu Tiểu Nguyên chạy vụt ra ngoài. Chu Kiến, Thiên Viễn nhìn nhau, Chu Kiến liền đứng dậy đuổi theo. Cô Trương sau khi tỉnh táo lại liền tức giận không nói lên lời, tên nhóc này vừa mới tiết đầu tiên của mình mà đã thế rồi! Giờ thì ngay cả Chu Kiến cũng chạy mất!

Lưu Tiểu Nguyên nhanh chóng chạy xuống cầu thang, chính tại chỗ này, chính tại chỗ này đã xô ngã anh! Nếu bây giờ mình ngã sấp xuống liệu có thể xuất hiện một bàn tay kỳ tích ôm lấy mình giống như lần trước không?

“Tiểu Nguyên!”

Không phải Mạc Ngôn nhưng đều là hai cánh tay khỏe mạnh ôm lấy Lưu Tiểu Nguyên đang ngã xuống. Chu Kiến hoảng hồn thở hổn hển, ôm chặt Lưu Tiểu Nguyên không dám buông tay. “Tiểu Nguyên, cậu đang làm gì thế hả? Rất cuộc làm sao vậy?”

Lưu Tiểu Nguyên ngồi trong lòng Chu Kiến, nửa ngày nghẹn ngào nói: “Bọn tôi chia tay.”

Chu Kiến nghẹn họng nhìn chằm chằm cậu, đây là chuyện hần không thể tin nổi! Một cặp yêu nhau ngọt ngào như thế mà lại chia tay thì ai có thể tin tưởng vào tình yêu đây? “Tiểu Nguyên, không...”

“Anh bạn, tôi lạnh, ôm một cái.” Lưu Tiểu Nguyên ngắt lời Chu Kiến, đứng dưới ánh mặt trời ấm áp đầu Thu nhưng cậu cảm thấy lạnh phát run.

Hàng mi run nhẹ, Chu Kiến yên lặng vươn tay ôm cậu vào ngực.

Ở chỗ rẽ cầu thang, Thiên Viễn đang đuổi theo dừng lại, cụp mi đứng yên.

...

“Thấy Lưu Tiểu Nguyên không?” Chu Kiến thở hổn hển túm một nam sinh hỏi.

Cậu bạn kia nghĩ nghĩ, giơ tay chỉ sân thể dục bên cạnh. “Đang ở đằng kia!”

Chu Kiến chạy tới, Lưu Tiểu Nguyên đang ngồi trên ghế đu cười nhạt, Thiên Viễn u buồn đứng cạnh. Lưu Tiểu Nguyên thấy Chu Kiến, cười hì hì. “Các cậu sao vậy? Sao lại nhìn tôi chằm chằm thế? Đáng vẻ này giống muốn tự sát lắm sao?”

Chu Kiến thở hổn hển, tin tức vừa nhận được kia khiến hắn kinh ngạc không biết làm sao. Người ắt hẳn đau tan nát cõi lòng lại đang cười như không có việc gì!

“Thầy Mạc phải xuất ngoại, chuyến bay tối nay. Tiểu Nguyên, cậu... các cậu...” Chu Kiến nói không nổi nữa.

Thiên Viễn nhìn Lưu Tiểu Nguyên vẫn đang cười một cách khó hiểu, bình tĩnh nói: “Tiểu Nguyên, không phải hai người gặp rất nhiều cản trở sao? Lúc các người quyết định bên nhau phải nên nghĩ sẽ có một ngày như vậy mà chuẩn bị chứ! Thầy Mạc buông tay chẳng phải chuyện kỳ quái gì, với thân phận và tính cách của mình, thầy ấy mang rất nhiều gánh nặng trên lưng. Hiện tại cần cậu cố vũ thầy ấy! Chỉ cần cậu không muốn buông tay thì thầy ấy sẽ trở về!”

“Đúng rồi! Đi theo kéo thầy ấy về! Hai người không thể buông tay như vậy được! Ngẫm lại những ngày tháng hai người cùng nhau vượt qua, cậu cam lòng từ bỏ sao?” Chu Kiến kích động túm lấy Lưu Tiểu Nguyên.

Đột nhiên, Lưu Tiểu Nguyên cười to. “Cam lòng? Có gì không cam lòng chứ? Nếu tôi đuổi theo mà anh ấy trở về thì tôi sẽ quỳ xuống cầu xin anh ấy đừng đi. Đáng tiếc, anh ấy sẽ không trở lại. Trong chuyện tình cảm này, có lẽ từ đầu tới cuối chỉ có một vai kịch là tôi mà thôi!”

Không hề nhìn hai người đang trợn mắt há hốc miệng kia, Lưu Tiểu Nguyên lão đảo đứng lên bỏ đi. Đắt trời mệnh mỏng hòa cùng hoàng hôn dần dần làm mờ hình dáng cậu, gió đêm mang theo giọng hát lạnh lạnh kỳ quái của Lưu Tiểu Nguyên: “Chị và em gái ngồi trong vườn may vá, một chú ong mật bé nhỏ bay tới đậu trên tay, giơ tay phải rơi cả nhẫn vàng. Nhẫn vàng không phải vật đáng giá nhưng đó là của người yêu tôi mua cho...”

Lời hát quái dị gay gắt khiến lòng người nhức nhối, Thiên Viễn bịt kín hai tai không muốn nghe nữa. Nếu sớm biết kết quả sẽ như vậy, các người hối hận vì đã trả giá cho tình yêu này sao?

...

Trong sân nhảy, ánh đèn mờ ảo, tiếng nhạc bùng nổ. Nam nữ muôn hình muôn vẻ đang cuồng say lắc lư theo điệu nhạc, muốn làm cả người nhể nhại mồ hôi nhảm xua đi cô đơn và mất mát, gắng sức nắm lấy sự vui vẻ chớp nhoáng này. Lưu Tiểu Nguyên đứng giữa đám người đó, mặt đỏ hồng, do có hơi men nên cậu bất giác mỉm cười, quên hết tất cả mà nhảy múa. Trên sân khấu, một cô gái trang điểm giống như dã quỳ trong đêm tối, cất cao giọng hát bài của Vương Phi.

Vội vàng mà oanh liệt

Tình yêu của chúng ta giống như một cuộc chiến tranh

Chúng ta không đổ máu nhưng đều gục ngã

Trái tim vì nước đã hi sinh chôn vùi một đời anh danh

Lũ chim sải cánh trên tro tàn tìm kiếm những gì còn sót lại

Tinh linh trong trời đêm nhìn chăm chú bóng dáng những du hồn

Bỗng một hồi chuông vang lên, bóng đêm lập tức chìm vào yên tĩnh

Sự ca tụng lòng lấy cũng chỉ là cười nhạo thần thánh

Tình yêu vĩ đại vô cùng rồi vẫn gặp phải kết cục tàn khốc

Tình yêu không có đúng sai rồi cũng biến thành máu tanh

Tình yêu dịu dàng vô cùng rồi chỉ còn lại một đời cô đơn.

Lưu Tiểu Nguyên cười quỵn rũ, hát hay lắm, hát đúng lắm! Cậu cười khanh khách ra tiếng, chân đi liêu xiêu, đứng giữa đám người cười điên đảo, không coi ai ra gì.

Không biết bị ai ôm rời khỏi phòng khiêu vũ huyền ảo, bên tai là giọng nói ngọt ngào, nói cái gì không rõ và cũng chẳng muốn nghe. Là ai? Hắn muốn làm gì? Ha ha, kệ đi, mình còn cái gì không thể làm nữa sao?

Trong ngõ nhỏ u tối, Lưu Tiểu Nguyên say khướt cười cười, lạnh quá! Cậu cảm giác được một đôi tay ôm mình, vuốt ve trên dưới, hơi thở nóng rực phả bên tai. Lưu Tiểu Nguyên nhắm mắt lại, cảm nhận được đôi tay kia vừa khiếp sợ vừa nóng vội chui vào quần áo mình. Cả người cậu run rẩy, không thể khắc chế nổi sự ghê tởm đang xông lên. Đột nhiên, Lưu Tiểu Nguyên đẩy người trước mặt ra mà cười ha hả, cười tới nỗi phải dựa cả vào tường, cười đến gập cả lưng lại. Không được! Thân thể đã quen anh, dù thế nào cũng không chịu nổi sự tiếp xúc của người khác. Cùng một động tác nhưng đối người lại khiến mình ghê tởm muốn nôn ra. Thật nực cười, thân thể cùng trái tim này đã khắc thật sâu ký hiệu của anh mất rồi!

Người đàn ông kia không cam lòng, thiếu niên trước mặt đã say khướt rồi, không còn gì nguy hiểm nữa. Hắn đột nhiên ấn Lưu Tiểu Nguyên lên tường, dùng sức xé rách quần áo cậu. Nhưng người đàn ông này lập tức dừng lại vì có một mũi dao sáng lóa đang gi lên chớp mũi hắn. Trên mũi dao phản chiếu ánh mắt lạnh như băng của thiếu niên mới vừa rồi còn say khướt. Người đàn ông run run, ánh mắt ấy khiến hắn không hề nghi ngờ về việc chuôi dao này bất cứ lúc nào cũng có thể găm vào ngực mình, mau chóng buông tay lui về sau một bước, giọng nói run rẩy. “Đừng, đừng làm vậy! Đây là chuyện hai bên tình nguyện, nếu cậu không ôm tôi thì tôi cũng sẽ không tìm cậu. Đừng...”

“Cút!” Giọng nói bình thản không chứa chút bi ai, Lưu Tiểu Nguyên nhìn người đàn ông kia chật vật chạy đi, miệng nở nụ cười. Cậu nắm chặt con dao nhọn.

Mạc Ngôn, anh nghe thấy không? Những lời này đáng lẽ là anh nói với em mới phải! Nếu anh nói với em như vậy, có lẽ em sẽ hoàn toàn hết hi vọng!

...

Đêm khuya, mưa Thu rả rích. Không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng, cô tịch, mưa bụi nhạt nhòa như muốn ngăn bước chân người qua đường. Mạc Ngôn nắm chặt vé máy bay trong tay, không muốn bước đi. Cứ như vậy mà đi sao? Cứ như vậy mà cắt đứt hết thảy mọi thứ, làm được sao? Trong lòng đã khắc sâu hình bóng người kia, hiện tại làm được sao? Biết rõ không có khả năng nhưng anh vẫn không thể khống chế mà nhìn về phía cửa ra vào ngoài đại sảnh sân bay. Cậu ấy không quay lại, cậu ấy hận mình. Cậu ấy hận mình! Mạc Ngôn chắc chắn đây là sự thật, trái tim đã lạc mất, chỉ còn lại thể xác trống rỗng đang chìm trong đau đớn vô bờ.

Mẹ Mạc nhìn đồng hồ, thúc giục: “Mau vào thôi con, không còn thời gian đâu.”

Mạc Ngôn hít sâu một hơi, xách hành lý lên. Đột nhiên, có mấy người vội vã tiến vào đại sảnh. Mạc Ngôn kinh ngạc nhìn chị ba và Trần Mặc chạy xung quanh tìm kiếm. Chị ba thấy anh bèn chạy tới. “Mạc Ngôn! Tiểu Nguyên đâu? Nó đâu rồi?”

Mạc Ngôn sững sốt.

Trần Mặc vội nói: “Thầy Mạc, Tiểu Nguyên vẫn chưa về nhà. Bọn em đã tìm cậu ấy khắp nơi rồi, nghĩ có lẽ cậu ấy đến tiền thầy!”

Hành lý trong tay Mạc Ngôn rơi xuống đất thay tiếng trả lời, anh cầm cánh tay Trần Mặc. “Tiểu Nguyên sao rồi?”

“Phải là tôi hỏi anh mới đúng!” Chị ba tức giận mắng.

Mẹ Mạc mau chóng nói: “Chúng tôi quả thật không thấy thằng bé! Mạc Ngôn sắp lên máy bay, các người không cần ngăn cản nó.”

“Mạc Ngôn!”

Mạc Ngôn đã vọt ra khỏi đại sảnh, lao vào mưa đêm mật mù. Tiểu Nguyên, em không thể có việc gì được! Mạc kẹ em ở nơi nào, anh nhất định sẽ tìm được em!

55. Chương 55

CHƯƠNG 55

Đêm đã khuya, mưa càng rơi càng lớn. Đã quen với cái nóng ngày Hè, mưa gió lạnh lẽo của mùa Thu khiến không ai chịu nổi. Lưu Tiểu Nguyên đứng lẳng lẳng như một pho tượng không sức sống, đôi môi xanh trắng, mưa chảy dài hai gò má, những hạt mưa tụ lại trên con dao trong tay tạo thành một dòng nước nhỏ chảy xuống.

Bất tri bất giác đi tới nơi này, Lưu Tiểu Nguyên thật muốn cười, cười nhạo bản thân không bằng người khác, nhưng do khóe miệng đã lạnh cứng nên không thể làm được. Cậu ngẩng đầu nhìn ô cửa sổ tối đen như mực, đó là nhà của anh. Anh đã không còn ở đó, anh đã đi xa rồi, đi tới nước Mỹ xa xôi chẳng ai có thể ép buộc được anh. Mình còn ở đây nhìn cái gì nữa nhỉ?

Con dao trong tay vẫn trắng sáng. Mang theo dao làm gì đây? Tự vẫn hay giết anh, hay kết liễu cả hai? Lưu Tiểu Nguyên, mày thông minh chút đi! Mọi chuyện đã chấm dứt, không thể trở về như cũ, dao này coi như chặt đứt hết thảy vậy! Ôi, Mạc Ngôn, anh thấy điều này liệu có cao hứng không đây?

Dao rơi xuống đất, nhìn lên ô cửa kia, Lưu Tiểu Nguyên để mặc hạt mưa rơi vào tròng mắt.

Không biết đã đi bao lâu, mãi tới khi mệt mỗi lần át bi thương. Hai tay chạm vào tường vây quanh trường học, vách tường lạnh như băng bỗng cho Lưu Tiểu Nguyên một gợi ý, cậu nhớ tới điều gì đó, vội men theo tường mà đi. Con người sáng ngời cố gắng tìm kiếm trong đêm đen. Nơi này sao? Không, có thể là ở phía trước. Nhớ rõ lỗ hổng nho nhỏ trên tường, nhảy lên là có thể chạm tới. Lưu Tiểu Nguyên dựa vào tường, cẩn thận xem xét trong bóng đêm. Rốt cuộc đi hơn nửa vòng quanh trường mới tìm thấy nơi hai người từng trèo tường.

Vẫn là đoạn tường kia, vẫn là đêm khuya như vậy nhưng không còn ai dịu dàng chở che, cũng không còn đôi mắt chứa chan tình cảm nữa.

“Thầy cũng trèo tường á?”

“Lúc còn đi học, cùng bạn bè mãi chơi quên thời gian cho nên trèo chỗ này mà về.”

“Không bị bắt à?”

“Tôi không kém cỏi như vậy đâu!”

Tiếng lòng luôn có thể kích thích dễ dàng, chuyện nhỏ nhặt ấy một khi nhắc lại cứ như hiện ngay trước mắt, giống như mới xảy ra ngày hôm qua. Lưu Tiểu Nguyên cố gắng trèo lên nhưng cậu quá mệt mỏi nên không nhảy lên được. Với không tới! Lưu Tiểu Nguyên cắn răng nhảy lên, rất vất vả nhưng không làm được liên nổi nóng. Cậu cảm tức tự mắng bản thân, cố gắng trèo lên vách tường trơn ướt, liều mạng vươn lên trên.

Từ trên vách tường ngã xuống, Lưu Tiểu Nguyên ngồi trong bóng đêm tối như mực, không muốn động đậy gì nữa. Chính tại nơi này, cây cối um tùm, bùn đất đen ngòm, cậu còn nhớ rõ mình thiếu chút trượt ngã liền được anh ôm vào ngực, khi đó là lần đầu tiên mặt đỏ tím đập.

Lúc trước từng bước một đi theo con đường này tới tận bây giờ, hiện tại mình trở về theo con đường này thôi! Nếu cứ đi, nhất định có thể trở lại quá khứ, trở lại thế giới ấm áp kia. Lưu Tiểu Nguyên bỗng nhiên giống như thấy được thế giới xán lạn phía trước, hưng phấn đứng lên, lao đảo đi trong bóng tối.

...

Chu Kiến kéo Thiên Viễn chạy xuyên qua màn mưa đêm, không có bóng dáng của cậu, không có bất kỳ ai biết Lưu Tiểu Nguyên từng hạnh phúc tới mức khiến người khác đổ kị kia giờ đang ở đâu. Ánh mắt ưu thương của Thiên Viễn càng ngày càng ảm đạm, rốt cuộc dừng chân nhắm chặt hai mắt lại. Chu Kiến tưởng y mệt mỏi, xoa nắn khắp mặt y, nhỏ giọng nói: “Mệt sao? Lạnh không?”

Trên gương mặt lạnh như băng rõ ràng chảy dài dòng nước nóng bỏng, Chu Kiến hoảng sợ. “Thiên Viễn! Cậu làm sao vậy?”

“Thở chết thì cáo lo sợ, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.” Thiên Viễn gục đầu xuống.

Chu Kiến bị câu nói của y đâm sâu tận lòng, nâng mặt Thiên Viễn lên nhìn thật sâu vào ánh mắt đen lầy đầy ưu thương của y, nhẹ nhàng nói: “Đồ ngốc! Tôi vĩnh viễn không rời khỏi cậu, hãy tin tôi.”

Thiên Viễn cầm tay Chu Kiến, vùi mặt vào lòng bàn tay ấm áp của hắn. Chu Kiến, tôi tin cậu, nhưng tôi không tin vào vận mệnh.

...

Mạc Ngôn đứng ở ngã tư đường, không có cảm giác mưa đang xối vào người, bên cạnh là chiếc ô tô màu xám bạc từng mang lại niềm vui sướng lớn lao cho anh đang đóng cửa im lìm. Cậu ấy ở đâu? Cậu ấy đâu rồi? Sự hoảng sợ càng ngày càng lớn sắp xé rách cõi lòng anh. Chạy như điên hàng giờ đồng hồ trở về ngôi nhà ở Sơn Tây, lòng tràn đầy suy nghĩ rằng cậu bé nhất định đang ngủ trên chiếc giường như đám mây mà mình thích nhất đợi anh về nhà. Nhưng... khắp vườn là cỏ hoang, trong sân trống trơn không còn tiếng cười vui sướng, không còn bóng dáng nhảy nhót vui vẻ của cậu bé kia nữa.

Tiểu Nguyên! Em ở đâu? Anh không muốn gì cả, chỉ muốn thấy em, anh muốn thấy em bình an. Bảo bối, em ở đâu?

Bỗng nhiên một ý nghĩ đen tối dâng trào trong lòng, nếu Tiểu Nguyên tự tử thì sao? Không! Mọi tế bào thần kinh trong cơ thể đều theo bản năng kháng cự ý niệm tàn khốc này, Mạc Ngôn bứt tóc mình, không thể nào! Không thể nào như vậy được! Cậu ấy đang cách mình không xa, cậu ấy đang chờ mình!

Mạc Ngôn đột nhiên xông như điên lên xe, chiếc xe phá tan mưa đêm vọt vào bóng tối.

...

Vườn trường dưới mưa đêm mang vẻ trống vắng vô cùng, Mạc Ngôn ngừng lại hít thở rồi đi tiếp. Cậu ấy ở đây sao? Nhất định là vậy. Đây là một tia hi vọng cuối cùng, cơ hồ là tia hi vọng đột nhiên hiện ra. Tiểu Nguyên sẽ giống như lần đầu tiên ấy, ngồi mãi ở nơi này chờ mình trở về.

Trong khu thực nghiệm hoang vắng vọng lại tiếng anh bước đi, trái tim theo mỗi bước chân lên cầu thang co thắt từng chút một. Cửa sắt đã bị mở ra! Mạc Ngôn rốt cuộc không khống chế nổi trái tim đang mừng như điên, vội vàng chạy tới chỗ rẽ. Có phải là ảo giác? Hay vẫn là sự hoang tưởng? Nếu cậu ấy không ở đây, phải làm sao để thừa nhận sự thống khổ này? Khi mình bỏ qua, những tưởng đã đủ đau khổ; hiện tại mới hiểu được, sự thống khổ khi bị mất đi thật khó chịu đựng nổi.

Nhích từng chút một tới góc nhỏ, trước cửa phòng thí nghiệm, Lưu Tiểu Nguyên ướt đầm cả người đang ngồi run rẩy ngủ gục.

Sức lực của bản thân gần như cạn kiệt, Mạc Ngôn chậm rãi tới cạnh Lưu Tiểu Nguyên đang ngủ say. Anh ngồi xổm xuống, vuốt ve gương mặt tái xanh cùng đôi môi nhợt nhạt của cậu bé, nước mắt bỗng rơi xuống. Quả nhiên cậu ấy ở trong này, cậu ấy đang đợi mình!

Vươn tay ôm cậu bé ướt sũng vào ngực, đôi môi run rẩy hôn môi, hôn cái trán lạnh như băng và hai má của cậu. Việc này mang ý nghĩ gì Mạc Ngôn không biết, anh chỉ biết đây là việc duy nhất có thể làm, việc duy nhất muốn làm.

Lưu Tiểu Nguyên nhắm chặt mắt lại, tham lam hấp thu độ ấm quen thuộc từ trong ngực kia. Cậu đã tỉnh nhưng không dám cử động, cậu sợ hãi giấc mộng này sẽ tan biến ngay tức khắc. Ôm chặt em đi! Lâu hơn một chút! Em không động, không nhìn anh, cũng sẽ không bắt anh, anh đừng đi.

Cảm giác được từ cặp mắt nhắm chặt kia có thứ gì đó nóng ẩm chảy ra, Mạc Ngôn đột nhiên ghì chặt tay lại. Tiếng gầm nhẹ tựa như lưỡi dao sắc bén cắm sâu trong ngực. Lưu Tiểu Nguyên đột nhiên mở to mắt, trước mặt chính là người ngày đêm mong nhớ, yêu tận xương tủy, hận tận đáy lòng! Trong phút chốc, đủ thứ cảm xúc trong lòng xông lên hóa thành tiếng hét chói tai đầy mê lương. Những nụ hôn cuồng loạn làm người ta hít thở không thông dồn dập rơi xuống, nuốt tiếng khóc bi thương, phần nộ vào miệng. Hung ác, thô bạo, sợ hãi, quần quýt, cắn xé; mãi tới khi trong miệng nồng nặc mùi máu tanh, hai người vẫn không buông nhau ra. Quần quýt, ôm chặt giống như muốn cướp đoạt thời gian nghỉ ngơi cuối cùng này.

“Cho em, một lần cuối cùng.” Một câu nói nghẹn ngào khiến Mạc Ngôn thống khổ! Ôm chặt nhau, quần quýt không rời, giờ khắc này hãy để chúng ta ở bên nhau!

Cửa phòng thí nghiệm mở ra rồi đóng lại luôn, hai người vội vàng túm chặt quần áo đối phương. Hơi thở nặng nề càng tăng thêm khủng hoảng trong lòng, nếu nhất định mất đi thì hãy để anh khắc em thật sâu vào lòng, vào thân thể mình ngay lúc này. Dục vọng nóng rực xuyên thấu thân thể, Lưu Tiểu Nguyên phát ra tiếng rên rỉ như đau đớn, như ai thán.

...

Ánh rạng đông dần chiếu lên ô cửa sổ, bao bọc hai người đang ôm chặt nhau. Nằm trong ngực Mạc Ngôn, Lưu Tiểu Nguyên vẫn không nhúc nhích. Nếu có thể cứ vậy mà hóa đá, cứ vậy mà thoát khỏi sự thật tàn khốc thì tốt quá!

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng cười đùa từ sân thể dục, bọn họ đang trong giờ rèn luyện. Đời người đẹp nhất là những năm tháng thanh xuân, thực sự rất hạnh phúc. Nhưng hai người trong khung cửa kia lại không nghe được thanh âm của hạnh phúc.

Khó khăn đứng lên, Lưu Tiểu Nguyên nhấc quần áo vẫn còn ẩm ướt trên mặt đất mặc vào, có vết máu chảy xuống vùng đùi trắng nõn.

“Chắc anh lỡ chuyến bay rồi nhỉ? Đổi vé khác vẫn bay được đấy. Đi đi, em cũng nên đi. Người nhà chắc phát điên vì tìm em rồi.”

Giọng nói khàn khàn cố giữ bình tĩnh, cậu bé trước kia hay làm nũng và quấy phá chẳng coi ai ra gì bây giờ lại tỏ ra kiên cường, cứng cỏi khiến người ta đau thấu xương tủy. Mà mình lại chính là thủ phạm của việc này. Mạc Ngôn nhìn bóng dáng Lưu Tiểu Nguyên, môi run rẩy không nói lên lời.

“Anh yên tâm, em tuy rằng không phải sắt đá nhưng không yếu đuối tới mức khóc lóc om sòm đòi thất cố tự tử. Em sẽ sống thật tốt, anh cũng vậy...”

Tuy rằng cậu vẫn đưa lưng về phía anh nhưng Mạc Ngôn biết cậu đang khóc. Nhìn dáng vẻ đút hai tay túi quần cố gắng giả bộ không sao của cậu, Mạc Ngôn đau thắt ruột gan.

“Em không đi tiễn, anh giữ gìn sức khỏe nhé. Có lẽ giống như anh nói, một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau. Mạc Ngôn, mấy ngày quen anh, em rất vui vẻ!” Lưu Tiểu Nguyên xoay người lại, trên mặt không có một giọt lệ nào nhưng nụ cười lại như mũi dao cắt đứt sự kiềm chế cuối cùng của Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn đứng lên muốn ôm Lưu Tiểu Nguyên nhưng cậu cười lắc đầu. “Không, không cần. Chúng ta đã chào từ biệt rồi, cứ chào đi chào lại em chịu không nổi. Em đi đây.”

Từng bước đi ra khỏi khu thực nghiệm, Lưu Tiểu Nguyên vẫn luôn mỉm cười. Miệng vết thương phía sau đau thấu tim, có một câu châm biếm ai đó từng nói – đau cũng có cái vui của nó, đau chính là đau, không thể trốn tránh cũng như lựa chọn. Vậy thì cứ thừa nhận thôi!

“Tiểu Nguyên! Cậu đã đi đâu vậy? Cậu có biết tôi qua có người tìm cậu khắp nơi phát điên rồi không?” Lão Uy không biết chui từ đâu ra, chạy qua kéo cậu.

Lưu Tiểu Nguyên vừa ngẩng đầu liền thấy, oa, không chỉ Lão Uy mà trên sân thể dục đều là sinh viên năm hai khoa Lâm sàng, giờ là tiết Thể dục. Chu Kiến, Thiên Viễn thấy cậu từ xa đã chạy tới.

“Tiểu Nguyên! Cậu vẫn ở trong trường sao? Rốt cuộc... Thôi bỏ đi!” Chung quanh đều là bạn học vây xem náo nhiệt, Chu Kiến nhin câu muốn nói lại. “Mau gọi điện về nhà đi! Nhà cậu báo cảnh sát rồi đó.”

Lưu Tiểu Nguyên cười như không sao cả, lắc lư đi ra ngoài, không thèm để ý những ánh mắt kỳ dị xung quanh. Tiết mục tìm người hôm qua thật sự náo nhiệt!

“Lưu Tiểu Nguyên! Quay lại đây! Đang giờ học đó, đứng thành hàng đi!” Thầy Thế dục không bằng lòng thối còi.

Các bạn học đều xếp hàng ngay ngắn, Chu Kiến lo lắng nhìn gương mặt trắng bệch của Lưu Tiểu Nguyên, quay lại nói với thầy giáo: “Thầy ơi, thân thể Lưu Tiểu Nguyên không thoải mái, thầy cho phép bạn nghỉ đi.”

“Trời ơi! Hôm nay thi trắc nghiệm chạy ba nghìn mét! Xin nghỉ thì sau này phải thi lại, tự em nghĩ kỹ đi!” Thầy Thế dục mất kiên nhẫn nói.

Lưu Tiểu Nguyên cười ha hả, thật đúng là họa vô đơn chí! Ngay cả tiết Thế dục cũng đến góp vui. Với tình hình hiện tại, đừng nói chạy ba nghìn mét, ngay cả việc đi ra tới cổng cũng khó nói lắm. Lưu Tiểu Nguyên không nhịn được cười, gập cả lưng lại. Chu Kiến thấy cậu khác thường liền chạy tới đứng cạnh. Thiên Viễn nhìn cậu, lòng càng trĩu nặng.

Hàng một chạy trước, các nam sinh bắt đầu vào vị trí. Chu Kiến lo lắng hỏi: “Cậu ổn không? Đi xuống phía sau đi!”

Lưu Tiểu Nguyên cười hì hì. “Không thành vấn đề, Lưu Tiểu Nguyên tôi là ai chứ?”

Ánh mặt trời rất gay gắt khiến người ta không mở mắt ra được. Đường băng plastic màu đỏ sậm tạo thành một hàng dọc tách biệt, dường như mãi mãi không thấy điểm cuối.

Lưu Tiểu Nguyên ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xăm. Ông trời ơi, tôi với ông cược một ván đi! Nếu tôi ngã xuống giữa chừng, tôi giao bản thân cho ông; nếu tôi có thể chạy tới đích, ông hãy cho tôi hạnh phúc!

Xuất phát, Lưu Tiểu Nguyên cắn răng chạy. Bắt đầu cậu còn bắt kịp nhưng rất mau đã cách xa đoàn người phía trước. Mỗi bước chạy đều ảnh hưởng tới miệng vết thương, mỗi bước đều hít thở rất gian nan. Miệng vết thương bị xé rách, có thứ gì đó ẩm ướt chảy ra. Thậm chí cậu còn cảm giác được chất lỏng màu đỏ từ nơi nào đó đang chảy ướt quần jeans màu trắng, chảy xuống, chảy mãi không ngừng. Các nam sinh khỏe mạnh dễ dàng bỏ xa cậu, xa xa Chu Kiến đang ung dung dẫn đầu; phía sau, Thiên Viễn theo sát nút.

Không thể từ bỏ! Mình còn chịu được! Lưu Tiểu Nguyên liều mạng chạy! Không khí như thiêu như đốt tiến vào yết hầu, đốt cháy lực phủ ngũ tạng vô cùng đau đớn! Đường dưới chân ngày càng khó chạy, ánh mặt trời trên đầu ngày càng nóng gắt. Bên tai vang lên tiếng gào thét, Lưu Tiểu Nguyên bị thương nhìn điểm cuối vô tận kia. Quá xa, mình không chạy tới được!

Bóng tối đột nhiên đổ ập xuống, trước khi mất đi ý thức, Lưu Tiểu Nguyên thấy một bóng dáng màu trắng chạy như bay về phía mình. Là anh ấy!

Mạc Ngôn cấp tốc chạy tới, quỳ rạp xuống đất, đỡ được Lưu Tiểu Nguyên đang ngất xỉu. Ôm cơ thể nóng bỏng của cậu bé, Mạc Ngôn bỗng run rẩy, thất thanh khóc rống lên. Ánh mắt kỳ quái cùng những tiếng xì xào xung quanh không liên quan tới anh, liên hệ của anh với thế giới này đã đứt theo huyết lệ của người yêu rồi. Giờ khắc này, bên cạnh không còn gì hết, chỉ có anh và người trong ngực mình.

Nhẹ nhàng hôn lên vầng trán nóng bỏng, Mạc Ngôn ôm chặt cậu vào ngực kêu gọi: “Tiểu Nguyên! Tỉnh lại! Chúng ta không đi đâu nữa, chúng ta về nhà thôi.”

Ôm lấy Lưu Tiểu Nguyên đang hôn mê, Mạc Ngôn đi khỏi vườn trường trong sự kinh ngạc của mọi người.

Cơ hồ chỉ trong giây lát, tin tức động trời lập tức lan tới mọi góc ngách trong học viện Y. Hiệu trưởng Lâm lặng thinh. Mạc Ngôn, rốt cuộc em vẫn đi tới bước này.

56. Chương 56

CHƯƠNG 56

Xe ô tô màu xám bạc được mở rất cẩn thận, sợ động nhẹ cũng khiến Lưu Tiểu Nguyên đang bất tỉnh sẽ không thoải mái. Thỉnh thoảng Mạc Ngôn liếc mắt nhìn cậu bé đang quần chân bên cạnh, gương mặt trắng bệch mỏng manh như tờ giấy. Lưu Tiểu Nguyên đã tỉnh rồi nhưng cả người đau đớn khiến cậu không muốn cử động, trong lòng có một hố sâu lớn khiến cậu mất đi mong muốn và sức sống. Nhắm mắt cũng biết xe đi hướng nào. Về nhà, kia còn là nhà của mình sao? Về nhà có thể hạnh phúc bao lâu? Ngôi nhà kia còn có thể cất giữ hạnh phúc của mình chăng?

Cậu hơi quay đầu đi, ngoài cửa sổ là cánh đồng vàng óng ả. Lần đầu đi trên con đường này còn bị anh cười rằng không phân biệt được ngũ cốc, hiện giờ có ngu mấy cũng biết khoảng vàng óng kia là lúa mạch chứ không phải rau hẹ. Tại sao lại muốn, thật sự là muốn chết mà! Lưu Tiểu Nguyên buồn nản cắn môi, tại sao có thể không nghĩ tới anh, muốn liên quan với anh. Hiện tại anh chỉ đang đau lòng thôi, tựa như lời bài hát kia, dịu dàng còn đó nhưng tịch mịch cả đời. Lùi người vào ghế, Lưu Tiểu Nguyên nhắm hai mắt lại.

Xe chạy tới cổng, Lưu Tiểu Nguyên đẩy cửa bước xuống. Chân vừa mới chạm đất đã bị ôm lấy, cậu ngẩng đầu nhìn anh. Bây giờ là buổi sáng, xung quanh còn có người! Mạc Ngôn mím môi, ánh mắt lóe vài cái, tay càng ghi chặt hơn. Đọc được sự chột dạ và áy náy trong đó, lòng Lưu Tiểu Nguyên căng thẳng, rụt lại trong lòng anh. Động tác tuy nhỏ nhưng giống như một bàn tay bé bé nóng hằm hập sờ soạng trong lòng Mạc Ngôn. Anh vui sướng ghé vào tai cậu nói nhỏ: “Tiểu Nguyên, chúng ta về nhà rồi.”

Lại thấy khoảng sân yên tĩnh, bước vào ngôi nhà quen thuộc đã khắc sâu trong lòng, Lưu Tiểu Nguyên hít thở không vững. Lúc hơi thở ấm áp của ngôi nhà phả vào mặt, Lưu Tiểu Nguyên cắn lưỡi không để mình bật khóc nhưng không ngăn nổi đôi mắt ngấn lệ.

Mạc Ngôn úp mặt vào ngực cậu, giọng nói khàn khàn: “Bảo bối, chúng ta về nhà rồi. Không bao giờ đi nữa!”

Lưu Tiểu Nguyên đột nhiên hít sâu một hơi, nuốt tiếng khóc vào trong.

Mạc Ngôn ôm cậu lên phòng ngủ trên lầu, đặt lên giường. Mạc Ngôn giúp cậu cởi quần áo, thay áo ngủ mềm mại sạch sẽ, lấy chăn bông ấm đắp cho cậu. Cậu nhóc còn đang sốt, sợ lạnh. Sắp xếp cho Lưu Tiểu Nguyên xong, Mạc Ngôn bận rộn đun nước lấy thuốc, chăm cậu ăn sau đó tiêm thêm hai mũi. Lưu Tiểu Nguyên nhìn bóng dáng vội đến vội đi của anh, lòng thất lại, tim nhói đau. Cậu đành nhắm hai mắt lại, không nghĩ tới điều gì nữa.

Bàn tay dịu dàng xoa trán, hai gò má, sự ấm áp khiến người ta không tự chủ được mà muốn thêm nữa. Từng là sự chiều chuộng vô hạn như vậy, từng yên tâm hưởng thụ sự dịu dàng ấy nhưng tất cả đã bay theo gió; một lần nữa đối diện với tình yêu này, trong lòng rất sợ hãi. Lưu Tiểu Nguyên quay đầu né tránh.

Tay Mạc Ngôn dừng giữa không trung, anh hoàn toàn ngỡ ngàng trong nháy mắt.

Cậu ấy né tránh mình, cậu ấy không còn tín nhiệm mình hay đã chán ghét rồi? Không, hẳn là cậu ấy muốn buông tha! Tối qua lúc cậu ấy nói một lần cuối cùng cũng chính là muốn buông tha cho mình!

Mạc Ngôn bối rối nâng mặt Lưu Tiểu Nguyên buộc cậu đối diện với mình, ánh mắt giao nhau, tay Mạc Ngôn hơi run. Mình đã tổn thương cậu ấy quá sâu, mình phụ cậu ấy quá nặng! Nghĩ tới buông tha, chia lìa, xa rời tình yêu sâu đậm này, nghĩ tới trong ánh mắt xinh đẹp ấy sau này không có bóng dáng của mình nữa, thật sự sợ hãi vô cùng.

Cầm tay Lưu Tiểu Nguyên, Mạc Ngôn thì thào: “Tiểu Nguyên, thật xin lỗi. Anh biết anh sai rồi, anh tự cho rằng mình rời đi là vì tốt cho em nhưng kỳ thật do anh yếu đuối và ích kỷ. Anh không dám gánh vác sự đả kích khi mất đi danh dự, địa vị, anh không có dũng cảm cùng em gánh vác những giông tố này. Anh tự cho rằng sẽ giảm bớt thương tổn cho em nhưng thật sự lại gây ra thống khổ khôn cùng như vậy! Bảo bối, anh không biết anh đã sai lầm tới mức nào, anh chỉ muốn biết anh còn có cơ hội bù đắp lại không. Bảo bối, hãy để anh được ở bên em. Anh yêu em.”

Móng tay Lưu Tiểu Nguyên cắm vào lòng bàn tay, cắn chặt răng nhưng vẫn không thể ngăn nổi mắt chua xót. Cậu quay ngoắt đầu đi, giọng nói khó chịu: “Đừng nói mấy lời hoa mỹ đó! Chuyện hôm nay trong trường đều biết hết rồi, nhà em nhất định sẽ tới đây. Mẹ anh cũng tới, đến lúc đó bác sẽ khóc lóc, anh chống chọi nổi sao? Còn những người trong trường học, anh chịu được sao?”

Miệng Mạc Ngôn cọ ngón tay cậu. “Tiểu Nguyên, tất cả mọi người sẽ chỉ trỏ em, trường học sẽ gây áp lực, người nhà sẽ ép buộc em, có lẽ sẽ bị cấm đi học. Em chịu được sao?”

Lưu Tiểu Nguyên cười lạnh. “Em mặt dày xương trơ, không biết sợ là gì!”

Mạc Ngôn thâm tình nói: “Anh cũng mặt dày xương trơ. Anh không muốn bị người khác dắt mũi chỉ huy, anh đã biết không chỉ có một mình anh đang yêu. Anh sẽ không buông tay nữa, bởi vì anh không thể đánh mất. Bảo bối, nếu anh không làm được trò trống gì, phiền em về nhà mắng nhỏ anh một câu rằng: Anh là kẻ nhu nhược!”

Tim bị chích vài phát thật sâu, Lưu Tiểu Nguyên trở tay ôm mặt anh. “Em muốn mắng thì cần gì phải nhỏ nhẹ! Em sẽ kiếm cái loa công suất lớn nhất rồi đứng trên đường mắng...”

Gương mặt mỉm cười của Mạc Ngôn ngay trước mắt, Lưu Tiểu Nguyên bỗng cảm thấy mặt mũi đỏ bừng liền kéo chăn che kín, thẹn quá thành giận mắng: “Anh lại ra vẻ đồ dành em! Cút đi!”

Mạc Ngôn kéo chăn xuống, cậu nhóc đã đỏ chút mồ hôi, xem ra thuốc có tác dụng, bớt sốt rồi. Cầm khăn mặt lau mồ hôi cho cậu, Mạc Ngôn nhẹ nhàng nói: “Ngủ một lát đi! Em mệt mỏi rồi.”

Thật mệt mỏi, Lưu Tiểu Nguyên mơ màng chưa nghĩ xong những việc trong đầu liền ngủ mất. Có đôi tay Mạc Ngôn ôm, có hơi thở của Mạc Ngôn bên tai, giấc ngủ này vô cùng ngọt ngào. Cậu mơ mơ màng màng thấy những chuyện khiến mình đau như đứt từng khúc ruột kia thật ra đều là giả, tất cả chỉ là một cơn ác mộng! Lưu Tiểu Nguyên suýt nữa cười trong mơ, cảm thấy áp lực đè lên vai mình đều là mộng! Bây giờ đã tỉnh lại, ác mộng đã kết thúc!

Lưu Tiểu Nguyên đã ngủ no nhưng cứ lơ ngơ không muốn mở mắt, mỗi lần sau giấc ngủ trưa cậu đều như vậy, cần phải có người đánh thức. Không muốn nằm, Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy hơi nóng bên không cao hứng hừ hừ vài tiếng. Bình thường mình chỉ cần hừ một tiếng thì bàn tay của Mạc Ngôn liền vươn tới ôm lấy, vuốt ve sau lưng cho cậu tỉnh hẳn. Nhưng hôm nay không hề có động tĩnh gì, giờ tay sờ bên cạnh, trống không.

Lưu Tiểu Nguyên lập tức ngồi bật dậy, trong phòng không có ai cả! Phút chốc, hết thấy cảm giác hạnh phúc tốt đẹp đều tan như bong bóng xà phòng, thoáng cái biến mất không dấu vết. Sự thật trắng trợn hiện ngay trước mắt.

Lưu Tiểu Nguyên không hét lên, cậu đã bị sự hư không ép tới mức nghẹn lời. Một lúc lâu sau cậu mới trèo xuống giường, đi chậm chậm ra ngoài. Rốt cuộc mộng là thật sao? Mạc Ngôn với mình tới nơi này vẫn là một mình mình nằm mơ sao? Thật tỉnh mạch! Căn nhà này chắc là trống trơn?

Ra cửa, đi xuống lầu. Trái tim càng ngày càng thất lại của Lưu Tiểu Nguyên đột nhiên đập thành thịch! Phòng khách dưới lầu không trống trơn mà đầy người đứng! Ông nội, ba mẹ, các chị, còn cả cảnh sát nữa! Người trong phòng thấy cậu đều ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm, những ánh mắt phức tạp đều dồn cả về phía này.

Lưu Tiểu Nguyên giật thót một cái sau đó chậm rãi đi xuống dưới. Đôi chân trần không để lại tiếng động gì, cả phòng yên tĩnh khiến người ta khó chịu. Ông nội chống gậy uy nghiêm đứng giữa phòng, thấy Lưu Tiểu Nguyên đi ra, lo lắng liền dụ xuống. Nghĩ đến những khổ sở mà đứa cháu đích tôn bảo bối phải chịu, nghĩ tới sự khiếp sợ và đau lòng khi nghe thấy tin tức vừa rồi, đôi mắt ông nhất thời nhòa đi, run giọng kêu: “Tiểu Nguyên à, lại đây nào! Lại đây với ông!”

Lưu Tiểu Nguyên cảnh giác nhìn mấy cảnh sát đứng xung quanh và những người khác mang vẻ mặt hận thù, rồi nhìn Mạc Ngôn đứng một bên, nhẹ nhàng hỏi: “Có chuyện gì vậy? Ông, sao ông lại tới đây, còn mang theo cảnh sát nữa? Không phải ông thật sự coi con là tội phạm bị truy nã chứ?”

“Nghiep chương! Con, con đến giờ vẫn cứng đầu vậy sao?” Ông nội tức giận động mạnh gây xuống đất.

Cảnh sát vội chạy tới khuyên ngăn bọn họ. “Tôi muốn làm rõ sự việc một chút, như thế tốt hơn. Đây là Lưu Tiểu Nguyên? Đêm qua người nhà cậu báo án, nói cậu mất tích; sáng nay lại nói cậu bị thầy giáo mang đi đâu không rõ, hơn nữa còn có người thấy cậu bị thương, nghi ngờ cậu bị thương tổn nghiêm trọng. Vừa rồi chúng tôi đã hỏi Mạc Ngôn, anh ta nói hai người tự nguyện ở cùng một chỗ, không có ai cưỡng ép ai cả! Bây giờ cậu nói thế nào, do anh ta ép hay cậu tự nguyện tới đây?”

Lưu Tiểu Nguyên cười ha ha. “Đồng chí cảnh sát, anh không nhìn sao? Có tên đầu đất nào lại treo ảnh người bị bắt cóc đầy phòng không? Có tên bắt cóc nào lại để con tin ngủ trên giường mình rồi mặc tạp dề nấu cơm cho người ta không? Còn có tên ngốc bị người ta bắt cóc kia, đuổi thế nào cũng không chịu đi, cả đời này cứ dính lấy anh ấy.” Cậu ôm cổ Mạc Ngôn, vùi vào ngực anh cọ cọ, Mạc Ngôn đáp lại bằng cách ôm lấy thắt lưng cậu. Lưu Tiểu Nguyên ngửa cổ in lên môi Mạc Ngôn một nụ hôn thật sâu.

Mấy anh chàng cảnh sát mở to mắt nhìn, tình huống này chỉ nghe nói chứ chưa thấy bao giờ, bất ngờ tận mắt nhìn thấy đúng là không chịu nổi, mặt đỏ bừng như cua luộc... Một đám quay đi cúi gằm mặt xuống.

“Tiểu Nguyên!” Ông nội giận rung râu, tức giận giơ gậy lên. Mạc Ngôn gần như cùng lúc ôm chặt Tiểu Nguyên vào ngực, dùng thân mình đỡ thay cậu. Ông nội đang do dự vì sợ lần này đánh nặng quá, vừa thấy Mạc Ngôn đỡ giúp bèn chẳng nể nang gì, cả cây gậy nặng trĩu giáng xuống vai anh.

Lưu Tiểu Nguyên đau lòng hét lớn, mấy chị em nhà cậu vội vàng khuyên nhủ ông nội, ba mẹ cậu muốn cướp cậu khỏi tay Mạc Ngôn, nhóm cảnh sát mau chóng tách hai bên ra để bình ổn lại cảm xúc. Căn phòng không lớn nhất thời loạn hết cả lên.

“Thầy Mạc Ngôn, ông Lưu, chuyện này xét về lý không thể lập án được. Nhưng tôi khuyên hai vị suy nghĩ kỹ một chút, tốt nhất xử lý êm đẹp chuyện này; không cần cố chấp, tránh cho mâu thuẫn ngày càng gay gắt sẽ khó giải quyết. Tôi thấy Mạc Ngôn và Lưu Tiểu Nguyên tạm thời nên tách ra, ai về nhà nấy. Sau đó mọi người bình tĩnh thương lượng, được không?” Thanh quan khó quyết việc nhà, hướng chỉ việc lại phức tạp thế này, nhóm cảnh sát đáng thương nghĩ nát óc cũng không biết nên giải quyết thế nào, sau một hồi sứt đầu mẻ trán chỉ có thể đưa ra ý kiến như vậy.

“Tiểu Nguyên! Ông hỏi lại con lần nữa, con có theo ông về nhà không?” Ông nội nhấn chặt mi lại, lớn tiếng nói.

Lưu Tiểu Nguyên kiên quyết lắc đầu. “Không về. Trừ khi mọi người có thể chấp nhận lựa chọn của con, bằng không con sẽ không về nhà nữa.”

“Được, được lắm! Ông nội thương nhầm con rồi!” Lệ tràn hốc mắt ông nội, ông không nghĩ đứa cháu bảo bố mình nâng niu trong tay lại có thể tuyệt tình như vậy!

Lưu Tiểu Nguyên thấy dáng vẻ này của ông nội, trong lòng như bị đánh một đòn, đau ê ẩm. Ông nội, không phải con không cần ông, chỉ là con không thể chiều theo ý ông. Ông nội... Mọi cậu mắp máy vãi cái nhưng rốt cuộc không nói được gì.

“Chúng ta đi!” Ông nội đi một mạch ra ngoài.

“Ông nội!”

Lưu Tiểu Nguyên đuổi theo giữ chặt tay ông nội, ông nắm tay cậu. “Tiểu Nguyên, về nhà với ông đi!”

Lưu Tiểu Nguyên rơi lệ, sưng sốt một hồi nhưng vẫn chậm rãi rút tay ra.

Ông nội thất vọng nhìn cậu. “Được, nhà họ Lưu này không có đứa con cháu như vậy!” Sau đó bước thẳng đi.

Mẹ Lưu Tiểu Nguyên nước mắt lưng tròng, muốn nhìn xem con trai ra sao nhưng cuối cùng vẫn không dám.

Người đầu đi rồi, giống như lúc bọn họ đột nhiên tới đây. Trong sân trống trơn, chỉ còn lại hai người.

57. Chương 57

CHƯƠNG 57

Cửa khép hờ, Lưu Tiểu Nguyên đứng trong sân bỗng nhiên cảm thấy thật lạnh. Mạc Ngôn lại gần ôm lấy cậu, cậu nhóc đi chân trần đứng trên sân phủ kín lá rụng sẽ không chịu nổi rét buốt.

Tay ôm cổ Mạc Ngôn, Lưu Tiểu Nguyên cố gắng lúi sâu vào ngực anh. Mạc Ngôn cúi đầu cọ lên mái tóc của cậu, xoay người đi vào phòng. Lưu Tiểu Nguyên bỗng nhiên níu anh. “Mạc Ngôn, em muốn ăn nho.”

Mạc Ngôn hơi sững sốt. “Được.”

Anh ôm cậu đứng dưới giàn nho, từng chùm chín mọng rủ xuống, những quả tròn tròn đỏ au sáng bóng khiến người ta chảy nước miếng. Lưu Tiểu Nguyên hái được một chùm, ngắt một quả bỏ vào miệng nhắm nháp thật cẩn thận.

“Ngọt thật!” Giống như đoán trúng bí mật vô cùng quan trọng nào đó, Lưu Tiểu Nguyên hưng phấn nói cho Mạc Ngôn, sợ anh không tin nên nhét một quả vào miệng anh, hai mắt trông mong nhìn ngóng. “Ngọt không?”

Mạc Ngôn đau xót muốn rơi lệ nhưng vẫn cười nói: “Ngọt, thật sự rất rất ngọt.”

Lưu Tiểu Nguyên cười vui vẻ, úp mặt lên vai Mạc Ngôn.

Trong chốc lát, Mạc Ngôn cảm giác trên vai ấm và nóng, không nói gì mà ôm chặt cậu, nhẹ nhàng nói: “Gió lớn quá, chúng ta vào nhà đi!”

Trời tối rất nhanh, gió cũng càng lúc càng mạnh. Hai người nằm trong chăn, da thịt trần trụi dính sát vào nhau, cảm giác này giống như đã xa nhau cả một thế kỷ rồi. Hai tay Lưu Tiểu Nguyên ôm chặt cổ Mạc Ngôn, tham lam hít hà hơi thở ấm áp của anh, thì thào: “Bây giờ chỉ còn hai chúng ta.”

Mạc Ngôn căng thẳng, hôn môi cậu, trầm giọng nói: “Lạnh không?”

Lưu Tiểu Nguyên cười trong bóng đêm, ngược đôi mắt sáng lấp lánh lên. “Anh ôm chặt thì em sẽ không lạnh nữa.”

Cái ôm thật chặt, quấn quýt không rời; trong bóng đêm, hai người dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cho nhau.

...

Mẹ Mạc ngồi một mình trong căn phòng tối om, nước mắt rơi lã chã nhưng không có sức lực khóc lên. Sau khi Mạc Ngôn rời khỏi sân bay, bà không gặp lại anh nữa. Mẹ Mạc tựa đầu vào tường, một lúc lâu không động đậy gì. Mãi tới khi bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, bà mới nhúc nhích một chút.

Cửa mở, hiệu trưởng Lâm thấy dáng vẻ kia của bà không khỏi khẽ thở dài, lòng mẹ Mạc lại thổn thức. Hiệu trưởng Lâm ngồi xuống, giọng nói trầm ổn: “Chị à, đừng tổn hại bản thân. Việc cho tới nước này rồi nên buông hết phiền não xuống, suy nghĩ kỹ càng xem phải làm thế nào?”

Mẹ Mạc mờ mịt ngẩng đầu khóc thút thít. “Tôi không nghĩ nổi. Cái gì có thể làm tôi đều làm cả rồi! Tôi cầu nó, tôi quỳ xin nó! Nhưng cuối cùng nó vẫn liều lĩnh đi tìm đứa nhỏ kia! Con tôi, nó không bao giờ nhớ tới mình còn người mẹ này nữa!” Nói xong, mẹ Mạc khóc nức nở.

Hiệu trưởng Lâm đưa khăn qua, nhẹ nhàng khuyên bảo: “Đừng nói như vậy. Mạc Ngôn là thằng bé hiếu thuận, cái này chị hiểu rõ hơn tôi mà. Nhưng đứa nhỏ dù hiếu thuận tới mức nào cũng có cuộc sống độc lập của nó, trói buộc đứa nhỏ cạnh mình không phải mong muốn ban đầu của chúng ta! Hiện tại là thời điểm quyết định của bọn nhỏ, chúng ta là bề trên cũng nên suy nghĩ cho bọn chúng một chút, dù sao thế giới là của bọn chúng, vận mệnh do chính bọn chúng nắm giữ!”

Mẹ Mạc ngơ ngác nhìn hiệu trưởng Lâm, ông ôn hòa nói: “Tôi vốn định thừa dịp thứ cảm tình này chưa xâm nhập vào xương tủy sẽ kịp thời tách hai đứa ra để bọn chúng nhận rõ lựa chọn của bản thân, tránh sau này bị áp lực đè nặng mà gánh chịu những thương tổn không cần thiết. Nhưng hiện tại xem ra tôi sai lầm rồi, tình cảm của hai đứa đã sớm dung hòa vào máu thịt, nhất là đứa nhỏ kia kiên cường không chịu lùi nửa bước, sự cố chấp với tình yêu thế này thật khiến tôi hổ thẹn. Hơn nữa, so với áp lực xã hội thì thương tổn

mà thân nhân chúng ta gây ra cho bọn chúng còn sâu sắc hơn. Bọn chúng vì ứng phó với áp lực gia đình mà đã cạn kiệt sức lực, tôi rất sợ tới lúc bị đè nén bởi áp lực xã hội, bọn chúng đã không còn sức để gánh chịu nữa.”

Mẹ Mạc kinh hoàng. “Anh nói, trong trường thế nào rồi?”

“Hiện tại đã không phải vấn đề trường học nữa, chuyện của bọn chúng đã làm xôn xao dư luận rồi. Chỉ sợ cán bộ cấp trên can thiệp, dư luận xã hội cũng sẽ gây ra tác dụng không tốt. Tình huống trước mắt không ổn.” Hiệu trưởng Lâm nghiêm túc nói.

“Hiện tại bọn chúng đã bất chấp tất cả, áp lực phải đối diện chúng ta không thể gánh chịu thay cũng không thể tránh cho được. Tôi nghĩ, hiện tại chúng ta lui vài bước chính là tình yêu sâu sắc dành cho bọn chúng rồi.”

Hiệu trưởng Lâm nói rất thâm thúy, mẹ Mạc im lặng.

...

Mạc Ngôn ngồi nhìn màn hình máy tính rất lâu không nhúc nhích. Lưu Tiểu Nguyên đặt một ly cà phê nóng hổi lên bàn trước mặt anh, ôm lấy anh từ sau lưng lắc lắc. “Sao vậy? Sắc mặt anh nan kham vậy?”

Mạc Ngôn xoay lại ôm cậu đặt lên đùi, xoa tóc cậu, khe thở dài. “Mấy trường học anh dạy thêm mới thông báo cuối tuần này anh không cần đi nữa. Những bản thảo gần đây cũng bị hoãn lại, bọn họ nói sợ anh ảnh hưởng tới tính nghiêm túc của tài liệu. Ha ha, hiệu ứng dây chuyền thật nhanh!”

Lưu Tiểu Nguyên tựa vào ngực anh lặng lẽ vuốt ve. Ngực anh rất kiên cố, bờ vai rất dày rộng cho nên anh hẳn có thể thừa nhận được những đả kích này. Không cần lo lắng, không cần lo lắng! Lưu Tiểu Nguyên âm thầm lặp lại nhưng trong lòng nổi lên một làn khói mỏng bao phủ quanh cậu, mơ hồ khó tả. Đã không còn công việc, đã không có khoản thu vào, khoản vay khổng lồ kia sao mà trả đây? Ngôi nhà này có thể tồn tại bao lâu? Chúng ta về sau nên làm gì đây? Có phải ngay cả cơm chưa chắc đã có mà ăn không? Lưu Tiểu Nguyên bỗng nhiên nhớ tới bánh chèo nhân gạch cua ở nhà, sớm biết thế này thì lúc ở nhà đã ăn nhiều một chút rồi, theo bản năng nuốt nước miếng.

Mạc Ngôn nghe tiếng bụng của cậu nhóc sôi lên, vươn tay chui vào quần áo vuốt ve. “Đói bụng sao?”

Lưu Tiểu Nguyên đột nhiên đỏ mặt, xoay lại ngồi khóa trên người Mạc Ngôn, hai tay ôm bờ vai anh, lớn tiếng nói: “Mạc Ngôn, đừng lo lắng! Chúng ta sẽ có biện pháp thôi. Tiền thôi mà, chúng ta cùng kiếm! Anh không làm thầy giáo, em cũng không đi học nữa, xem ai còn gì để nói không? Ngày mai chúng ta đi tìm việc, kiếm tiền ăn trước rồi sau đó nghĩ cách...” Cách gì? Lưu Tiểu Nguyên không nghĩ ra, căn bản cậu không nghĩ tới vấn đề này – sinh tồn!

Mạc Ngôn nhìn cậu nhóc kích động tới nỗi mặt đỏ ửng, cười khở ôm chặt lấy. Mấy ngày nay hai người không ra khỏi cửa, chỉ ở trong ngôi nhà như thế ngoại đảo viên này. Những mưa gió bên ngoài đều bị ngăn cách nhưng trên thực tế Mạc Ngôn hiểu rõ hơn ai hết dư luận đang xôn xao bàn tán. Hành vi bất chấp hậu quả ngày đó, Mạc Ngôn tuyệt không hối hận. Khi anh nhìn cậu bé kiên định khiến người ta tan nát cõi lòng tập tễnh bước ra khỏi cửa, nhìn cậu liêu mình chạy trên đường băng, lòng đã hoàn toàn chặt đứt hết thấy băn khoăn, bàng hoàng. Anh hiểu được bản thân không có lý do gì buông tha cho tình yêu, buông tha cho hạnh phúc bởi vì trong cơ thể mình đã gắn bó chặt chẽ với sinh mệnh của một người khác – bọn họ là một thể duy nhất.

Hôn trán cậu nhóc, Mạc Ngôn nhìn vào mắt cậu. “Tiểu Nguyên, anh có chuyện muốn bàn bạc với em.”

“Ừm? Anh nói đi.” Lưu Tiểu Nguyên mở to hai mắt.

Mạc Ngôn trầm ngâm một hồi rồi nói: “Tình cảnh của chúng ta hiện tại không tốt, không thể một sớm một chiều có thể khắc phục được nhưng chúng ta phải vượt qua, cho nên anh muốn xuất ngoại. Tới đó anh có thể làm bác sĩ, dù sao đã sắp xếp xong cả rồi. Anh đã fax cho bạn bè bên kia, nhờ bọn họ tìm một học viện gửi thư mời cho em, như vậy em sẽ lưu học còn anh làm việc, cuộc sống của chúng ta sẽ khá hơn.”

“Đúng rồi đúng rồi! Em đã sớm nói như vậy mà!” Lưu Tiểu Nguyên hưng phấn, ra nước ngoài sẽ không lo lắng ai phát hiện nữa, chúng ta có thể quang minh chính đại sống cùng nhau. “Tốt rồi, vậy lúc nào chúng

ta đi?”

Mạc Ngôn cười khổ. “Tiểu Nguyên, khó khăn hiện tại chính là tiền bạc. Em xuất ngoại không những phải thị thực, còn phải ký quỹ một số tiền. Hơn nữa phải làm nhanh bởi thời gian thị thực của anh không còn nhiều lắm.”

Lưu Tiểu Nguyên ngắc ngứ cả người, lại là tiền! Mạc Ngôn liếm môi. “Chúng ta không có cách nào khác, chỉ có thể bán nhà và xe. Dù sao với tình huống hiện tại, nếu tiếp tục giữ lại sẽ chỉ khó khăn hơn mà thôi. Hơn nữa sau khi chúng ta xuất ngoại sẽ không dùng tới nữa. Chúng ta sẽ có nhà mới, xe mới, sẽ có cuộc sống mới.”

Mạc Ngôn khéo léo khuyên giải nhưng đầu Lưu Tiểu Nguyên càng ngày cúi càng thấp.

Phải bán sao? Nơi này là nhà của mình! Nơi này có rất nhiều kỷ niệm đẹp, còn có giấc mộng lúc ban đầu của chúng ta. Thật sự phải đánh mất sao?

Mạc Ngôn im lặng xoa tóc cậu, trong lòng mình làm sao mà dễ chịu chứ? Mỗi ngọn cỏ gốc cây ở nơi này đều là tâm huyết và hi vọng! Vốn tưởng rằng có thể sống quãng đời còn lại ở đây, ai biết đâu lại phải chạy trốn. Về phía mẹ chỉ có thể tạm thời giấu diếm, gia đình Tiểu Nguyên cũng không thể lộ tin tức được. Hết thấy phải mau chóng lo liệu thôi!

...

Trong nhà hàng, mọi người bưng phần cơm của mình chen chúc tìm chỗ ngồi. Trong góc phòng, Trần Mặc ngồi yên lặng, muống nhỏ trong tay sắp chộc nát đồ ăn trước mặt. Đám Tây Môn Phi sầm sập nhìn cô, mấy ngày nay trường học lộn xộn quá! Các kiểu bàn tán đều đủ cả, lời khó nghe có, lời lọt tai có, ngay cả bọn họ là những người ngoài cuộc cũng không chịu nổi chứ nói gì người trong nhà như Trần Mặc.

“Tiểu Mặc, ăn cơm đi!” Tây Môn Phi cẩn thận khuyên bảo.

Vai bị vỗ nhẹ, Tây Môn Phi quay đầu lại, là Chu Kiến và Thiên Viễn. “Tiểu Phi, tôi muốn nói mấy câu với Trần Mặc, các cậu qua bên cạnh ngồi nhé!”

Lớp trưởng lên tiếng, ai dám không nghe. Các nữ sinh đi rồi, Chu Kiến và Thiên Viễn mới ngồi xuống.

“Tiểu Mặc, Tiểu Nguyên vẫn không có tin gì à? Trong nhà thế nào rồi?” Chu Kiến hỏi nhỏ.

Trần Mặc ảo não lắc đầu. Trong nhà quả thực đang bị vây trong áp lực, mỗi người đều bị ép tới mức không dám thở. Ngày nào ông nội cũng khóc, ngồi trong phòng Tiểu Nguyên sờ đông sờ tây, ngồi cả một ngày như thế. Người trong nhà bắt đầu nhỏ giọng oán giận, hôm qua cậu hai với vợ làm loạn cả lên, chỉ chớ mắng mào ai nghe mà không hiểu chứ! Mẹ Tiểu Nguyên vốn là nàng dâu hiền lành, yếu đuối, không dám mở miệng nói lại, chỉ có thể trốn vào phòng lau nước mắt. Cuối cùng là chị ba đứng ra thu xếp mới ổn thỏa. Haiz!

Chu Kiến không phản đối, chỉ có thể yên lặng thở dài. Thiên Viễn u buồn cúi đầu, hai người kia tới lúc nào mới xong đây? Ba ngày nay không có chút tin tức gì, rốt cuộc bọn họ đang làm gì vậy? Chẳng lẽ không biết trong trường đang âm ỉ sao? Về sau nên làm gì đây?

Một luồng đèn flash lóe lên, Trần Mặc nhắm hai mắt lại.

“Xin hỏi em là Trần Mặc phải không?” Không biết từ lúc nào, một gã đàn ông nhỏ thó đeo máy chụp hình đứng trước bàn, cười hì hì giơ thẻ phóng viên ra. “Anh là phóng viên toàn soạn báo XX, nghe nói trong trường các em xảy ra vụ việc cưỡng bức, em là chị của người bị hại, cũng là bạn học của cậu ấy, có thể nói kỹ càng về tình huống đó một chút không?”

Ba người đều sững sốt, ngay cả những người xung quanh cũng đều dừng lại nhìn sang. Nhất thời, xung quanh im lặng đủ khiến người ta sợ hãi. Trần Mặc không trả lời. “Ai nói cho anh biết?”

Gã mau chóng nói: “Anh vừa nghe tin đã tới ngay, phỏng vấn không ít sinh viên. Tình huống mọi người kể không giống nhau cho nên tìm em...”

Chén đĩa trong tay Trần Mặc úp hết vào mặt gã, sợi mì nát bấy vương trên mặt và trên đầu nhìn rất buồn cười. Trần Mặc không tỏ vẻ gì cướp máy chụp hình trong tay gã, cầm dây đeo rồi nện lên tường, đồ nghề của gã vỡ tan rơi lả tả xuống đất.

“Tôi nói cho anh biết, hai người bọn họ không ai là biến thái hết! Biến thái chính là đám người vớ vẩn các người chuyên đi bới móc chuyện người khác!” Giọng nói sắc bén của Trần Mặc giống như dao nhọn đâm sâu vào màng nhĩ mỗi người.

“Tiểu Mặc, mắng hay lắm!” Thiên Viễn bỗng nhiên cười rộ lên. Toàn bộ nhà hàng im ắng, chỉ nghe thấy tiếng vỗ tay của Thiên Viễn.

58. Chương 58

CHƯƠNG 58

Trăng lên cao, vườn trường huyền ảo cả ngày giờ phút này rất im ắng. Thiên Viễn ngồi trên băng ghế bên hồ Như Mộng, yên lặng suy nghĩ. Hồ nước phản chiếu ánh sáng lấp lánh, cảnh liễu mảnh mai bên hồ được chiếu rọi đến phát sáng. Thiên Viễn tiện tay bẻ một cành, khuấy xuống dòng nước tạo thành những gợn sóng lăn tăn tựa như tâm tình lúc này của y.

Từ khi chuyện của Tiểu Nguyên và Mạc Ngôn vỡ lở, hai người đều bị người ta đánh giá từ đầu tới chân. Những chuyện từ bé đến lớn xảy ra khi họ bên nhau bị mọi người mang ra bàn tán rất say sưa. Cảm giác như bị lột sạch quần áo đứng trước mặt mọi người này Thiên Viễn rất hiểu. Y từng nói với Chu Kiến, thỏ chết cáo lo, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ; kỳ thật chính là cảm thán cho vận mệnh bi ai của mình mà thôi! Tiểu Nguyên là tên nhóc không sợ trời chẳng sợ đất; Mạc Ngôn mạnh mẽ, biết nhẫn nhịn, bọn họ ở cạnh nhau không biết có thể chống lại xã hội này hay không? Huống chi chúng ta?

Chu Kiến là người quyết đoán, khi cậu ấy nhìn nhận chuyện gì là đúng thì sẽ không bao giờ thay đổi. Rốt cuộc cậu ấy có từng nghiêm túc suy nghĩ về tình yêu của hai bọn mình không, có từng nghĩ tới tương lai ra sao không? Ba Chu và mẹ Chu đều là người tốt, liệu bọn họ dễ dàng tha thứ như thế có bao nhiêu phần là yêu ai yêu cả đường đi đây? Bọn họ càng hiền lành càng thân thiện, trái tim của mình lại càng giống như đang lơ lửng giữa không trung, chỉ cần đụng nhẹ cũng sẽ rung động rất mạnh. Nếu một ngày chuyện của hai bọn mình bại lộ ra ngoài, với tính tình cô chấp của Chu Kiến sẽ chịu được giày vò tới mức nào đây? Mình không phải Lưu Tiểu Nguyên, trái tim của mình rất mỏng manh, mình không sợ bất kỳ ai phỉ nhổ nhưng nếu Chu Kiến có chút xiu do dự nào cũng đủ đẩy mình vào con đường vạn kiếp bất phục! Đến lúc đó, liệu mình có đủ dũng khí để giành lại tình yêu của bản thân không đây?

Đầu Thiên Viễn càng ngày càng cúi thấp, sắp chạm tới ngực. Bỗng nhiên băng ghế hơi rung khiến Thiên Viễn giật mình, y hoảng sợ nhìn xung quanh nhưng không thấy gì; lại rung tiếp, Thiên Viễn ngẩng đầu liền thấy đôi mắt chứa nụ cười của Chu Kiến ngay trên đầu mình, hai tay hấn đặt lên lưng ghế. Trái tim đột nhiên đập loạn lên; quen nhau lâu như vậy, chuyện có thể làm đều làm cả rồi nhưng mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của hắn, y vẫn rất bối rối. Thiên Viễn liếc xéo hắn một cái, dựa lưng vào, không nói câu nào.

Tìm khắp ký túc xá chẳng thấy bóng dáng y, Chu Kiến đoán chắc tên kỳ quái này lại trốn ở chỗ nào đó miên man suy nghĩ. Cũng khó trách, mấy ngày nay bọn Tiểu Nguyên gặp khó khăn, những người xung quanh cậu cũng không chịu đựng nổi! Thật sự quá khó! Tiểu Nguyên, Mạc Ngôn, hai người nhất định phải chịu đựng! Nếu hai người suy sụp, tôi thật sự không biết làm thế nào với người có trái tim thủy tinh này đâu!

Thiên Viễn cúi đầu, mái tóc che khuất toàn bộ gương mặt. Chu Kiến âm thầm thở dài.

Chu Kiến cười hì hì đi tới, không nói gì ngồi cạnh y. Hai người ngồi sóng vai nhìn hồ nước lăn tăn. Chu Kiến cúi đầu, mũi chân di di trên mặt đất. Thiên Viễn liếc xéo, trên mặt đất là ba chữ – tên đại ngốc!

Nhìn tên kia đứng dậy rồi đi, tươi cười như kẻ trộm, môi Thiên Viễn càng mím chặt, đột nhiên nhảy dựng lên đuổi theo. Lưng Chu Kiến giống như có thêm đôi mắt, ngay lúc Thiên Viễn gần bắt được thì hắn đột nhiên co giò chạy lẩn tránh trốn phải, vui vẻ cười ha ha. Thiên Viễn thua một bước, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm bóng dáng linh hoạt của Chu Kiến chạy lướt qua, y giờ tay túm lưng áo hắn.

Không nghĩ tới Chu Kiến đột nhiên xoay người, Thiên Viễn không kịp phòng bị liền văng ra ngoài, lảo đảo vài bước rồi ngã xuống hồ nước.

Chu Kiến hoảng sợ nhìn ánh mắt lạnh buốt của Thiên Viễn đang ngồi trong hồ nước, xấu hổ gượng cười lại gần. “Tôi không cố ý, ai bảo cậu... Thôi, lại đây đi!” Chu Kiến giơ tay, lấy lòng nói: “Tôi kéo cậu lên, mau! Nước lạnh lắm.”

Thiên Viễn lườm nguýt hần vài lần. “Tốt nhất cậu đừng mong tôi lên, tôi mà lên sẽ khiến cậu phải gấp rút mua thuốc giảm đau!”

Chờ cậu đủ sức đánh người rồi nói tiếp. Chu Kiến muốn cười nhưng không dám, định bước vào trong nước kéo Thiên Viễn lên.

Nhưng trong lúc đó, Thiên Viễn vô tình trượt vài bước vào lòng hồ, Chu Kiến nhảy xuống nhưng không với tới tay y. Mắt thấy Thiên Viễn đi vòng quanh vùng nước sâu trong hồ, Chu Kiến sốt ruột đi chậm chậm hô lên: “Thiên Viễn! Đừng náo loạn! Mau lên đây, hồ nước sâu lắm!”

Thiên Viễn kinh hoảng đập mặt nước. “Tôi bị cuốn lấy! Có cái gì đó kéo tôi! A~”

“Thiên Viễn!” Trong nháy mắt, Chu Kiến bị sự sợ hãi đánh bại, không suy nghĩ được gì nữa; nhìn Thiên Viễn càng ngày càng lặn sâu vào dòng nước, hần bả nhào về phía trước.

Bọt nước văng tung tóe, Thiên Viễn bị ôm chặt trôi lên. Dưới ánh trăng, y giống như tinh linh hiện ra từ làn nước, nở nụ cười khó hiểu nhìn anh hùng đang sợ hãi kia, nói nhỏ: “Cậu không sợ trong hồ có quỷ sao?”

Chu Kiến thở hổn hển, đôi mắt sáng ngời lấp lánh. “Tôi chỉ nhìn thấy cậu!”

Nụ cười trên môi Thiên Viễn càng sâu, vươn tay ôm cổ Chu Kiến. “Vậy cùng nhau xuống địa ngục đi!”

Nụ hôn cuồng nhiệt in lên đôi môi nóng bỏng, hai người ôm chặt lấy nhau từ từ lặn vào dòng nước. Ánh trăng che phủ, cảnh liêu đung đưa.

...

Cả hai người ướt đầm nước không dám quay lại ký túc xá, lén lút chuồn ra ngoài bắt xe về cửa tiệm nhỏ của mình. Gió đêm mùa Thu không thể đùa, hai người rét run ôm bả vai không nói năng gì được. Tài xế taxi càng nhìn hai người đang co ro, rãng va lách cách như ‘Thủy quy’ lại càng chột dạ, tới nơi liền bỏ chạy, không dám dừng lại lấy tiền. Thiên Viễn run lấy bầy lấy chìa khóa ra, khó khăn lắm mới mở được cửa.

Hai người thay quần áo quần chần nằm trên giường, bắt đầu hắt xì. Chu Kiến oán giận: “Đều tại cậu, giả thần giả quỷ làm tôi sợ! Giờ không những cần thuốc giảm đau mà còn cả thuốc cảm mạo, cậu mau mua cho tôi đi!”

Thiên Viễn phì cười một tiếng. “Đáng đời! Còn không biết ai hầu hạ ai đâu!” Nói xong y nằm ngửa trên giường.

Chu Kiến ngẩng nhìn bờ ngực trắng trẻo của Thiên Viễn lộ ra khỏi áo, khăn trương liếm môi, giọng nói hơi khác. “Không mua thuốc đúng không? Vậy cậu phải chịu trách nhiệm trị cảm cho tôi!”

Thiên Viễn vừa muốn cãi lại, bộ ngực rắn chắc của Chu Kiến đã ép xuống. “Vừa rồi cậu dẫn tôi xuống địa ngục, bây giờ tôi mang cậu lên thiên đường!”

Thiên Viễn cup mắt xuống, ngón tay vuốt ve xương quai xanh của Chu Kiến, nhỏ giọng: “Cậu biết không? Địa ngục và thiên đường chỉ cách nhau một sợi chỉ, dù là địa ngục hay thiên đường...”

“Chúng ta vẫn luôn bên nhau!” Chu Kiến ngắt lời y, gần như thô lỗ nói ra đáp án. Tâm Thiên Viễn giống như sợi dây mỏng manh, gió thổi cỏ lay cũng có thể khiến trái tim mất cảm đó rung động, chỉ có phương thức hoàn toàn thuần túy nhất mới có thể ổn định nhịp đập của nó.

Lông mi Thiên Viễn chớp vài cái, y bình tĩnh nhìn đôi mắt sáng ngời của Chu Kiến, cười vô cùng xán lạn. “Ừ!”

59. Chương 59

CHƯƠNG 59

Hoàng hôn, ánh sáng hồng chiếu rọi toàn bộ khoảng sân nhìn rất ấm áp và hạnh phúc. Mạc Ngôn nằm trên ghế, trong ngực ôm Lưu Tiểu Nguyên. Hai người nhỏ giọng tươi cười nói chuyện, khung cảnh thật ngọt ngào. Cây nho bên cạnh đã chín trĩu cành, cây hải đường lại sắp héo tàn. Thời gian hạnh phúc giống như phải giành giật lấy, hưởng thụ thêm một giây tương đương với bất an thêm một phần. Nhưng hai người không ai biểu lộ sự bất an này ra ngoài.

Lưu Tiểu Nguyên nằm trước ngực Mạc Ngôn, lưu luyến nhìn hết thấy mọi thứ quen thuộc trong sân. Không đầy mấy ngày nữa, mọi thứ nơi đây đều chỉ có thể trở thành dĩ vãng. Thủ tục xuất ngoại hầu như đã chuẩn bị xong, chỉ cần nhận tiền là hai người sẽ cao bay xa chạy. Nhưng thời gian xuất ngoại càng tới gần càng khó chia lìa, lưu luyến gia đình, lưu luyến người thân, lưu luyến tất cả mọi thứ ở đây. Hai người không nói gì nhưng ai cũng hiểu được trong lòng đối phương không nguôi day dứt.

Ngón tay vẽ lên cổ Mạc Ngôn, Lưu Tiểu Nguyên cúi đầu hỏi: “Chúng ta đi rồi, có trở lại không anh?”

Mạc Ngôn không nói chuyện, vòng chặt cánh tay, môi hôn lên gương mặt cậu nhóc. “Có, chúng ta sẽ trở về. Nơi này có nhà của chúng ta mà.” Trở về sao? Mình không biết. Nên làm gì với mẹ bây giờ? Nếu bà biết con trai đã vứt bỏ mình thì sẽ đau lòng tới mức nào đây? Nhưng hiện tại mình không dám đối mặt với nước mắt của mẹ.

Cổng đóng chặt bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa. Mạc Ngôn và Lưu Tiểu Nguyên kinh hoảng, nhìn thoáng qua nhau rồi cùng đứng lên. Mạc Ngôn đi tới mở cửa, chị ba mang dáng vẻ ưu thương đang đứng ngoài.

“Chị ba?” Lưu Tiểu Nguyên theo bản năng lùi một bước. Sao chị ba lại tới? Hay là chị ấy biết cái gì rồi?

Mạc Ngôn xấu hổ nghiêng người. “Mời vào!”

Chị ba không nhìn anh, đứng trên bậc thang nhìn Lưu Tiểu Nguyên hơi cúi đầu, giọng nói hơi nghẹn ngào: “Tiểu Nguyên, chị biết em đã quyết tâm nhưng vẫn muốn nói với em, ông nội nhớ em, mẹ em nhớ em.”

Chị ba mím chặt môi quay đầu đi, không cho người khác thấy lệ trong mắt mình. Cô cố nén hồi lâu mới nói tiếp: “Ông nội ốm. Tuy ông không nói nhưng ai cũng biết ông nghĩ gì. Có về hay không do chính em quyết định. Chị đi đây!”

Chị ba bước đi nhất quyết không quay đầu lại, lệ đã sớm nhòe mắt. Lưu Tiểu Nguyên đứng thần thờ trong sân, lòng hồng một lỗ lớn, ngơ ngác nhìn chị bước đi. Mạc Ngôn tới gần ôm lấy cậu nhóc đang hoảng hốt, gượng cười. “Tiểu Nguyên, về nhà thăm ông đi! Em nên đi đi!”

“Ừm!” Lưu Tiểu Nguyên bối rối gạt đầu, lau nước mắt đuổi theo.

Mạc Ngôn nhìn Lưu Tiểu Nguyên chạy đi, bỗng nhiên cảm thấy lúc này gặp thoáng qua có lẽ sẽ không còn được gặp lại, nhất thời cảm thấy bối rối. “Tiểu Nguyên!”

Lưu Tiểu Nguyên đã chạy tới gần xe của chị ba nghe thấy tiếng gọi đầy lo âu liền quay đầu lại, thấy Mạc Ngôn đuổi theo. Mạc Ngôn mặc thêm áo khoác cho cậu, vuốt ve vai cậu gượng cười. “Trở về nhớ xin lỗi ông nội, đừng tùy hứng. Còn có... Còn có...” Mạc Ngôn không nói lên lời, trong ánh mắt ẩn chứa điều gì đó khiến Lưu Tiểu Nguyên e ẩm trong lòng.

Cậu ôm cổ anh nhỏ giọng nói: “Anh sợ cái gì chứ, không phải em đi sẽ không trở lại. Em về thăm ông nội, anh cứ ở đây chờ. Em sẽ quay lại nhanh thôi!”

Lưu Tiểu Nguyên ngồi trong xe quay đầu nhìn Mạc Ngôn đứng ở đó, trong lòng rất khó chịu. Cậu vẫy mạnh tay ý bảo anh vào nhà, đôi mắt ngấn lệ. Chị ba quay đầu nhìn Mạc Ngôn đứng trong gió, nhẹ nhàng thở dài.

Xe chạy thật lâu Lưu Tiểu Nguyên mới quay đầu lại, thấp giọng hỏi: “Ông nội làm sao vậy?”

“Tim loạn nhịp, huyết áp tăng. Bệnh chưa từng mắc phải đều phát cả ra, mấy ngày liền không ăn uống gì, bệnh viện cũng không chịu đi.” Chị ba ủ rũ nói.

“Tất cả mọi người chắc hận em lắm nhỉ? Em khiến gia đình thật mất mặt.” Lưu Tiểu Nguyên cố gắng giả vờ không sao nhưng giọng nói lại đặng chất. Chị ba vừa hận vừa đau xoa tóc cậu; nếu không có nghịệt duyên này, một đứa nhỏ chỉ biết làm nũng và bày trò làm sao có thể suy nghĩ sâu xa như vậy, nói ra những lời bi thương chừng ấy chứ!

Tạo hóa trêu ngươi, trời không chiều lòng người! Một người như châu như ngọc, một người hữu ý hữu tình, đều là thanh niên tốt khó gặp, ông trời lại sắp xếp như vậy!

...

Lại bước qua cánh cổng lớn sơn đen của nhà mình thế nhưng Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy như đã cách cả mấy thế kỷ rồi. Có lẽ hết thấy đều là một giấc mộng, hôm nay và hôm qua rốt cuộc đâu mới là thật?

Ông nội nhắm mắt nằm trên giường, cánh tay khô héo đặt lên chần nhìn thực tiêu tụy. Lưu Tiểu Nguyên thấy chua xót trong lòng, dụi dụi mũi giả vờ bày ra khuôn mặt tươi cười lặng lẽ đi vào. Cậu ngồi bên giường, bưng bình túm chòm râu bạc phơ của ông nội mà lay qua lay lại như thường ngày. Ông nội giật mình, cố gắng mở to mắt, trước mặt quả nhiên là thằng cháu đích tôn nghịch ngợm hay gây sự! Trong lòng nóng lên, đôi mắt xót xa, ông quay đầu không để ý tới cậu. Lưu Tiểu Nguyên cọt nhả bỏ nhào lên người ông. “Ông nội! Ông nội! Sao không để ý tới con vậy? Ông nội tốt, ông nội ngoan, mau đứng lên đi, con đói bụng quá!”

Lưu Tiểu Nguyên dỗ dành liên tục còn hiệu quả hơn bất kỳ loại thuốc quý giá nào trên đời này. Nhất thời trong lòng ông nội thoải mái hẳn lên, cả người vui sướng mở to mắt nhìn cậu, khàn khàn nói: “Con còn biết về nhà sao? Về làm gì nữa?”

Lưu Tiểu Nguyên ngu ngơ, chị ba này giờ đứng một bên mau chóng nói: “Trở về là trở về thôi! Đứa nhỏ còn chưa ăn cơm! Tiểu Nguyên, ở trong này ăn cơm với ông, chị đi nói bác Hoàng làm mấy món em thích nhé.”

Ông nội gật đầu. “Về là tốt rồi, về là tốt rồi!”

Lưu Tiểu Nguyên cẩn thận nâng ông dậy, mặt tuy tươi cười nhưng trong lòng khổ sở và nặng nề vô cùng.

Mẹ cậu thấy con về liền cao hứng tự mình xuống phòng bếp làm điểm tâm. Trong lòng mọi thành viên gia đình đều cất giấu kế hoạch nguy hiểm nhưng không ai muốn nói ra, không ai muốn đâm thủng lớp giấy mỏng manh này. Tất cả mọi người cố gắng duy trì không khí hòa thuận vui vẻ đã lâu không thấy này, cố gắng nhân nó lên như bong bóng xà phòng.

Trên bàn xếp đầy đồ ăn sáng phong phú và điểm tâm ngon miệng. Lưu Tiểu Nguyên thích nhất chính là điểm tâm tự làm ở nhà này, mấy ngày nay chưa có nhét đầy dạ dày, hôm nay phải ăn cho no nê mới được. Cậu ăn từng miếng từng miếng, khéo miệng dính mảnh vụn cũng mặc kệ. Ông nội cười tủm tỉm lau giúp, đau lòng nói: “Nhìn con kia, đói bụng bao lâu rồi? Đồ ăn nhà làm vẫn ngon nhất nhỉ?”

Lưu Tiểu Nguyên gật đầu thật mạnh, việc này không thể nói trái lương tâm được, tay nghề của Mạc Ngôn so với bác Hoàng ở nhà thật sự thua xa không ít.

Ông nội thở dài, nhin lời trách cứ lại. Đứa nhỏ trở về chứng tỏ nó đã biết khổ, không nên quở trách làm gì. Về nhà là tốt rồi, nói gì cũng thừa thãi cả!

“Ông ơi, cái này ngon lắm, ông ăn một miếng đi!” Lưu Tiểu Nguyên lấy muỗng nhỏ múc chút canh cá đưa lên miệng ông nội.

Thằng cháu đích tôn này là bảo bối quý giá nhất trong lòng ông, điều này chưa từng thay đổi. Ở trong lòng nó, ông nội mình đây vẫn quan trọng nhất!

Gánh nặng trong lòng buông xuống, ông nội bắt đầu thèm ăn như trước, nói với chị ba đang đứng hầu hạ bên cạnh: “Ba này, con mang rượu lại đây. Mang cho Tiểu Nguyên cái chén, thằng bé lớn rồi! Có thể uống rượu với ông!”

Chị ba do dự một chút nhưng vẫn mang rượu tới, vừa rót cho ông vừa dặn: “Ông uống một chút thôi.”

Ông nội uống cạn ba chén rượu, cao hứng nói: “Tiểu Nguyên, từ xưa tới nay có đứa nhỏ nào đi đường mà không vấp ngã chứ? Về nhà là tốt rồi, biết sai lầm là tốt rồi! Sau này đôi nhân xử thế sẽ chín chắn hơn.

Nhà Diệp Hách Na Lạp chúng ta tuyệt đối không thể để người ta coi thường được! Lòng ông đặt cả vào con rồi, vậy mà con còn không chịu thua kém ông!”

Chị ba căng thẳng liếc nhìn Lưu Tiểu Nguyên một cái, cậu chỉ lo cúi đầu ăn uống, lông mi đen nhánh che khuất ánh mắt phức tạp.

...

Ngôi nhà nhỏ ở Tây Sơn có một vị khách không mời mà đến.

Hiệu trưởng Lâm đột nhiên tới chơi khiến Mạc Ngôn hơi giật mình, mãi lâu sau anh mới bình tĩnh lại. Hiệu trưởng Lâm nhìn Mạc Ngôn, nhìn ngôi nhà nhỏ được bài trí rất ấm áp này, cảm thấy xúc động. Mạc Ngôn đã tốn biết bao công sức và tình cảm, cái nhà này giữ chặt trái tim hai người mất rồi!

“Mạc Ngôn, em không về thăm mẹ sao?” Không phải giọng nói trách cứ nhưng lại như mũi nhọn xuyên qua Mạc Ngôn. Nắm chặt hai tay lại, Mạc Ngôn nửa ngày không nói lời nào. Hiệu trưởng Lâm hòa ái nói: “Có phải sợ mẹ ngăn cản bởi em đã quyết không buông tay không?”

Mạc Ngôn im lặng gật đầu. Hiệu trưởng Lâm nhẹ nhàng thở dài. “Vậy hiện tại em tính thế nào?”

Mạc Ngôn cắn môi, khàn khàn nói: “Em và Tiểu Nguyên đã bàn bạc xong rồi, bọn em sẽ cùng nhau xuất ngoại. Cậu ấy có thể tiếp tục học tập, công việc của em cũng đã thu xếp ổn thỏa.”

“Nước ngoài cũng không phải nơi sống tốt, chuyện các em đối mặt thì vẫn phải đối mặt thôi. Mạc Ngôn, em có nghĩ không, Tiểu Nguyên còn là một cậu bé, áp lực mà nó gánh vác không ít hơn em là bao nhiêu đâu!”

“Em đã suy nghĩ, suy nghĩ rất cẩn thận. Tiểu Nguyên còn nhỏ nhưng cậu ấy cũng là một chàng thanh niên chân chính. Thứ cậu ấy cần không phải là sự bảo vệ của em mà là có thể đứng cạnh em, không lùi về sau. Có áp lực, có khó khăn, bọn em sẽ cùng nhau đối diện, điều này em không lo lắng.” Mạc Ngôn ngắt đầu, chậm rãi mà kiên định nói.

60. Chương 60

CHƯƠNG 60

Câu nói của Mạc Ngôn khiến hiệu trưởng Lâm xúc động thở dài, thật lâu sau mới từ tốn nói: “Nói hay lắm! Yêu không phải lý do lùi bước. Mạc Ngôn, thầy hâm mộ em lắm, chúc phúc cho em. Đi đi, tìm một nơi hai người các em có thể hít thở tự do.”

Nói xong, hiệu trưởng Lâm lấy một phong thư đặt lên bàn. “Đây là địa chỉ và điện thoại của người nhà thầy ở Mỹ, thầy đã nói bọn họ tận lực giúp đỡ hai đứa. Mẹ em thầy sẽ chăm sóc, cứ yên tâm. Ngôi nhà này đừng bán đi, thầy sẽ trông nom giúp em. Chỗ này có ít tiền tiết kiệm của thầy, hai đứa mang theo dùng tạm.”

“Hiệu trưởng! Cái này...” Mạc Ngôn đứng bật dậy, muốn từ chối nhưng bị hiệu trưởng Lâm ngăn cản. “Có thể trợ giúp các em là niềm vui và cũng là trách nhiệm của thầy. Nếu em để ý như vậy thì sau khi về nước trả lại cho thầy cũng không muộn đâu. Dù sao nơi này cũng là nhà của các em. Người thân đang chờ hai đứa, nguyện vọng cuối cùng của thầy cũng chờ em thực hiện.”

Mạc Ngôn nắm chặt phong thư kia trong tay, lòng rất cảm kích nhưng không biết biểu đạt thế nào, đành phải khàn khàn nói tiếng cảm ơn.

...

Mẹ Mạc vừa mừng vừa sợ nhìn con trai về đến nhà, quả thực không biết nói gì cho phải, chuẩn bị nấu nướng lại bị giành mất. Mạc Ngôn làm một bàn đồ ăn đầy ấp khuyên mẹ nên ăn nhiều. Rửa bát lau nhà xong, Mạc Ngôn vừa làm việc vừa nói chuyện trong nhà ngoài ngõ với mẹ, đầu đầy mồ hôi cũng không chịu nghỉ ngơi một chút. Không có nhiều thời gian, Mạc Ngôn hận không thể làm xong tất tần tật mọi việc trong nhà để giảm bớt thống khổ và áy náy khi biệt ly. Mẹ Mạc nhìn dáng vẻ bận rộn của con trai, lúc đầu còn

vui mừng nhưng dần dần cảm thấy chua xót cả cõi lòng. Bộ dáng con trai như vậy rõ ràng phải đi rồi. Mạc Ngôn ơi! Mạc Ngôn! Con bảo sau này trái tim mẹ nên đặt ở đâu đây?

Sau khi đấm lưng cho mẹ rồi nhìn bà chìm vào giấc ngủ, Mạc Ngôn mới quay về phòng. Ở nhà hai ngày rồi, rốt cuộc tới lúc phải đi. Mạc Ngôn lấy điện thoại bấm dãy số đã thuộc lòng kia. Điện thoại bị ngắt, Mạc Ngôn thoáng giật mình. Tuy rằng lén lút nhưng hai ngày nay anh vẫn liên lạc với Tiểu Nguyên, hiện tại không thể xảy ra vấn đề gì được! Tiểu Nguyên nói không khí trong nhà không tốt, ông nội dường như cảm giác được gì đó nên cả ngày cầm chặt tay cậu không buông, gọi điện cũng phải chờ đêm khuya người người say giấc.

Đợi mãi. Lúc lâu sau điện thoại vang lên, Mạc Ngôn nhanh tay bắt máy. “Tiểu Nguyên!”

Bên kia truyền tới giọng nói dè dặt của Lưu Tiểu Nguyên. “Mạc Ngôn, anh sao rồi?”

Mạc Ngôn nhẹ nhõm thở dài một hơi, thấp giọng nói: “Anh chuẩn bị cả rồi, giấy xác nhận đặt chỗ anh đang giữ, hành lý đã sắp xếp xong. Lúc nào em ra ngoài? Máy bay khởi hành lúc 0h, tuyệt đối đừng quên!”

“Hiện tại em không ra ngoài được, mọi người đang ở đây. Anh không cần lo lắng, em tự nghĩ cách ra ngoài được mà.”

Mạc Ngôn hơi sốt ruột, bây giờ đã tám giờ tối rồi. “Anh đi đón em!”

“Không được! Anh đừng tới đây!” Lưu Tiểu Nguyên kêu khê. “Vạn nhất để bọn họ thấy sẽ nguy! Anh yên tâm, đây là nhà em chứ không phải ngục giam. Nếu có là ngục giam thì em cũng xông ra được! Anh tới sân bay chờ, nhất định em sẽ tới!”

Lời nói chắc chắn của cậu nhóc khiến Mạc Ngôn hơi an tâm một chút, cúp máy cẩn thận kiểm tra giấy đặt chỗ và hành lý tùy thân. Anh đặt phong thư lên bàn học, đó là để lại cho mẹ. Nghĩ tới sáng mai mẹ sẽ đau lòng tới mức nào khi thấy bức thư này, Mạc Ngôn liền đau đớn không chịu nổi. Nhưng nhất định phải đi bởi vì hiện tại mình không còn độc thân, hạnh phúc của một người khác và mình đã gắn liền với nhau rồi. Hết thấy được sắp xếp xong, Mạc Ngôn mặc áo khoác chuẩn bị xuất phát.

Cửa mở ra không một tiếng động, mẹ Mạc im lặng đứng đó.

Mạc Ngôn kinh ngạc nhìn mẹ, theo bản năng nắm chặt túi trong tay. Mẹ Mạc run rẩy bước vào, lấy một bọc nhỏ đưa cho Mạc Ngôn, bên trong là xấp tiền mặt khá dày.

“Mẹ?” Mạc Ngôn kinh ngạc nhìn mẹ không dám nhận.

Mẹ Mạc đặt tiền trong tay anh, thở dài nói: “Cầm đi, tiền này vốn để dành cho con mà. Sang tới bên kia thì báo tin cho mẹ hay, mẹ sẽ yên tâm hơn.”

“Mẹ!” Mạc Ngôn cắn chặt răng ngăn nước mắt lại. “Mẹ, mẹ biết cả rồi ư?”

Mẹ Mạc ngấn lệ mỉm cười. “Suy nghĩ của con trai mình, người làm mẹ sao có thể không nhận ra được chứ? Đi rồi cũng đừng lo lắng nhiều, thân thể mẹ còn khỏe lắm! Cất tiền vào, đi đường nhớ cẩn thận.”

Mạc Ngôn lau nước mắt. “Mẹ, con có tiền. Cái này mẹ cứ giữ lấy, con trai không ở bên, mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Mẹ Mạc nói: “Cầm đi, được đồng nào hay đồng ấy. Một bà già như mẹ ở nhà dùng không hết bao nhiêu đâu. Đứa nhỏ người ta được nuông chiều từ bé, đi theo con tới nơi xa xôi như vậy, đừng để nó chịu khổ. Con cũng nên chăm sóc bản thân nhiều hơn nữa...” Mẹ Mạc không nói được nữa, lệ đã nhòe đôi mắt.

Mắt Mạc Ngôn ướm lệ, cúi đầu chào mẹ.

“Đi đi, mau đi đi!” Mẹ Mạc tựa cửa vẫy tay.

...

Lưu Tiểu Nguyên cúp điện thoại, từ từ đi ra khỏi phòng vệ sinh. Đèn trong đại sảnh sáng trưng, mọi người trong nhà đang ngồi quây quần bên nhau, ông nội ngồi trên ghế cười tủm tỉm nói gì đó. Lưu Tiểu Nguyên mím môi híp mắt; ngày hôm qua sau khi xác định phải ra đi, cậu thật sự đứng ngồi không yên, luôn luôn

thấp thỏm. Hình như ông nội cảm giác được điều gì đó, từng giây từng phút đều giữ cậu bên cạnh, nhận ra sớm nhất có lẽ là chị ba! Về mặt của cô rất phức tạp, bộ dáng muốn nói lại thôi nhìn thật khó chịu.

Mặc kệ! Mình muốn đi, không ai có thể ngăn cản nổi! Lưu Tiểu Nguyên quyết định, thoải mái nở nụ cười. Cậu đứng phía sau mẹ, vừa cắn hạt dưa vừa nghe mọi người nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường. Từ đây đến sân bay đi khoảng một tiếng, bây giờ đã là tám rưỡi rồi! Mọi người dường như cũng không yên lòng, thỉnh thoảng nói một vài câu pha trò rất khô khan. Trong lòng Lưu Tiểu Nguyên càng ngày càng hoảng. Kim đồng hồ cứ nhích chậm chậm, Lưu Tiểu Nguyên nóng vội tới mức cảm thấy dường như dưới sàn nhà rải toàn đinh nhọn.

Cậu cố gắng không gây chú ý chuồn ra ngoài.

“Tiểu Nguyên, con đi đâu vậy?” Ông nội gọi với theo.

Lưu Tiểu Nguyên hoảng sợ, giả vờ bình thường trả lời: “Con hơi mệt, muốn ngủ sớm một chút.”

“Ừ, ông cũng mệt, ông đi cùng con.”

Lưu Tiểu Nguyên dút hai tay vào túi quần, không quay đầu lại, cậu ngẩng người một hồi rồi nhẹ nhàng cười. “Ông, ông không cần lo lắng như vậy. Con muốn đi thì chẳng ai cản được. Nếu nhốt con trong cái nhà này, trái tim của con cũng sớm bay mất thôi. Giữ một cái xác không hồn còn có ý nghĩa gì đây?”

Cậu xoay người đối diện với mọi người đang trợn mắt há miệng, cười nói: “Nói thật nhé, con đã làm xong thủ tục lưu học, tối nay sẽ bay tới Mỹ. Nhân dịp mọi người ở đây con xin nói lời tạm biệt, lần này đi không biết lúc nào mới gặp lại. Có lẽ ngày nào đó thành đạt, con sẽ trở về!”

Ông nội vừa sợ vừa giận, ngón tay run rẩy chỉ vào cậu. “Con, rốt cuộc con vẫn quyết tâm làm như thế!”

Lưu Tiểu Nguyên gật đầu. “Đúng, con quyết định rồi. Đời này con sẽ ở bên anh ấy, nếu thật sự có kiếp sau, con cũng vẫn ở bên anh ấy!”

“Con... Con vì một thằng đàn ông mà không cần ông, không cần cái nhà này! Nuôi dưỡng con mười tám năm, kết quả lại thành thế này!” Ông nội tức giận không nói lên lời.

Lưu Tiểu Nguyên lùi về sau một bước, ngẩng đầu nói: “Ông nội, con xin lỗi. Con không còn muốn chạy trốn nữa, con cũng muốn ở nhà bên mọi người. Nhưng con không buông bỏ tình yêu này được. Nếu mọi người có thể chấp nhận lựa chọn của con, con sẽ không đi nữa!”

“Con phải từ bỏ ý nghĩ này!” Gậy trong tay ông nội động mạnh xuống đất.

Lưu Tiểu Nguyên cắn răng xoay người bước đi nhưng mẹ cậu lại chạy qua ôm chặt. “Tiểu Nguyên! Con không thể đi! Con đi rồi, mẹ biết làm sao đây?”

Bà ôm con trai khóc thất thanh, Lưu Tiểu Nguyên hít thở dồn dập, muốn giẫy khỏi tay mẹ. “Mẹ, mẹ thả con đi đi! Con van mẹ đó!”

Mẹ cậu ôm chặt không chịu buông tay, các bác cùng các chị cũng chạy lại lôi kéo. Lưu Tiểu Nguyên nóng nảy, cổ sức giãy giụa. “Các người buông ra!”

Ba Lưu Tiểu Nguyên vừa thẹn vừa giận; sau khi chuyện của con trai bị phanh phui, mỗi khi ra ngoài ông không thể ngẩng mặt lên nổi! Hiện tại con trai liều mạng trốn ra ngoài, ông quá uất hận kéo con ra khỏi đám người kia, tát thật mạnh mấy cái khiến miệng cậu rớm máu. Ông túm áo cậu gần giọng mắng: “Đồ súc sinh, hôm nay tao đánh chết mày! Tao không sinh ra đứa con như mày!”

Nhìn ba đỏ mắt vung nắm đấm lên, lòng Lưu Tiểu Nguyên bỗng nhiên lạnh lẽo. Nhìn những người thân xung quanh đang kéo mình, cậu tuyệt vọng lắc đầu. “Được, cứ coi như con chưa từng tồn tại! Nhưng mọi người không thả con ra thì cũng chẳng giữ nổi con đâu!” Cậu đột nhiên giẫy khỏi tay mọi người, đập đầu vào bức tranh khảm bằng gỗ tử đàn trên tường.

Trong tiếng kêu thê lương sợ hãi, Lưu Tiểu Nguyên ngã xuống. Tiếng đập thật mạnh kia giống như làn sóng vô hình đánh mạnh vào tim mỗi người, vĩnh viễn in dấu ở đó. Máu trên trán cậu chảy xuống, nhuộm đỏ sàn nhà bằng đá đã có trăm năm lịch sử.

“Con tôi!” Cát tiếng khóc náo lòng, mẹ Lưu Tiểu Nguyên nhào tới cạnh con trai.

Chị ba liều lĩnh ôm cơ thể Lưu Tiểu Nguyên gào khóc. “Tiểu Nguyên! Chị hại em rồi!”

Ngón tay ông nội chạm lên đôi mắt nhắm chặt của Lưu Tiểu Nguyên, máu tươi nóng bỏng quá, giọng nói run rẩy: “Con thật độc ác...” Phun một ngụm máu tươi, ông nội lão đảo ngã về sau.

Tiếng khóc tiếng kêu ai oán, toàn bộ Lưu gia náo loạn!

...

Bên trong đại sảnh sân bay, Mạc Ngôn nôn nóng đi qua đi lại. Loa gọi đăng ký đã vang lên nhưng Tiểu Nguyên còn chưa tới! Điện thoại gọi mấy cuộc nhưng không ai tiếp, Mạc Ngôn lo lắng bồn chồn. Tiểu Nguyên, em đâu rồi? Anh đang đợi em, mau đến đây đi! Hạnh phúc đang chờ chúng ta kìa!

...

Trong đại sảnh hỗn độn của Lưu gia không có một bóng người; dưới ghế, di động của Lưu Tiểu Nguyên bật sáng trong góc tối vang lên những tiếng chuông đầy cô độc.

61. Chương 61

CHƯƠNG 61

Trên giường bệnh phòng cấp cứu, Lưu Tiểu Nguyên bị đè mạnh xuống. Sự đau đớn kịch liệt và liên tục trong lúc khâu lại miệng vết thương khiến Lưu Tiểu Nguyên hôn mê. Lượng thuốc tê quá ít mà cậu lại là điển hình của những người sợ đau. Tiếng khóc mắng đầy tức giận vang vọng khắp hành lang yên tĩnh khiến mặt mày những người ngồi đợi ngoài cửa đều xám ngắt lại. Sau khi trải qua màn khâu vết thương chết đi sống lại, Lưu Tiểu Nguyên không la ó nữa.

Miệng vết thương trên đầu giống như dao nhọn không ngừng đâm chích, Lưu Tiểu Nguyên ôm cái đầu đau đớn quần đầy băng gạc nằm co ro trên giường.

“Tiểu Nguyên, con sao vậy? Đau phải kêu lên đấy!”

Mẹ ôm cậu khóc lóc, chị ba hoảng hốt giơ hai tay ra nhưng không biết làm thế nào để cậu bớt đau đớn, nước mắt khóc mắng: “Khổ quá đi! Em với bản thân mình có hận thù gì hả? Sao lại đập hung ác như vậy chứ!”

Lưu Tiểu Nguyên không nói lời nào, nhắm chặt mắt chịu đựng sự đau nhức. Đau quá! Đau quá đi! Mẹ nó, ai biết được đám gỗ kia lại cứng như vậy chứ?

“Tiểu Nguyên, con nói gì đi, con nói một câu thì mẹ mới yên tâm được. Tiểu Nguyên!” Trong lòng mẹ cậu vô cùng hoảng hốt, tuy bác sĩ nói không có gì đáng lo ngại nhưng nhìn con trai sao chẳng có vẻ bình thường thế này.

“Mấy giờ rồi?” Lưu Tiểu Nguyên đột nhiên giật mình ngồi dậy.

Mẹ cậu hoảng sợ, theo bản năng quay đầu lại nhìn. Đồng hồ trên tường chỉ gần mười một giờ đêm, Lưu Tiểu Nguyên vội nhảy xuống như giẫm phải đinh, mẹ cậu và chị ba còn chưa phản ứng kịp thì cậu đã mở cửa xông ra ngoài. Ngoài cửa, ba cậu vô cùng lo lắng đi tới đi lui, lúc thấy Lưu Tiểu Nguyên chạy ra, trái tim hoảng hốt mới bình tĩnh lại.

Lưu Tiểu Nguyên thấy ba, lấp bắp kinh hãi rồi đột nhiên lạnh lùng nghiêm mặt. Ba cậu thấy ánh mắt lạnh lẽo trên gương mặt loang lổ vết máu của con trai, vừa xấu hổ lại khổ sở. Thật sự không cách nào nhìn thẳng vào ánh mắt căm hận của con, ông do dự mãi mới lên tiếng định hỏi thăm nhưng lại thành: “Con... muốn đi đâu?”

“Đi thăm ông nội, Tiểu Nguyên lo lắng cho ông nội nên mới chạy vội ra đây.” Chị ba nắm tay Lưu Tiểu Nguyên kéo tới thang máy, quay lưng lại nói với ba cậu: “Cậu, cậu ở đây với mẹ đi, cháu với Tiểu Nguyên đi thăm ông nội.”

Lưu Tiểu Nguyên tỉnh tỉnh mê mê đi được vài bước, đột nhiên quay qua nhìn chị ba. “Ông nội thế nào rồi?”

Chị ba không nói chuyện, lôi cậu vào thang máy.

Cửa thang máy đóng lại, chị ba nhẹ nhàng thở dài. “Bối em mà ông nội học máu, đưa tới viện cùng lúc với em, đang ở lầu năm.”

Lưu Tiểu Nguyên mím chặt môi, mắt nhìn chăm chăm mặt đất.

Thang máy ngừng, chị ba kéo Lưu Tiểu Nguyên ra ngoài. Cậu lẳng lặng nhìn chữ 2F trên bảng điều khiển, nghi hoặc nhìn chị mình. “Đây là lầu hai mà.”

Chị ba không nói gì kéo Lưu Tiểu Nguyên tới lối thoát hiểm đối diện thang máy.

Bị kéo vù vù xuống lầu một, lén lút đi theo cửa hông tới bãi đỗ xe ở sân sau bệnh viện, Lưu Tiểu Nguyên kinh ngạc nhìn vẻ mặt đau thương của chị. “Chị?”

“Mấy tiếng nữa máy bay cất cánh rồi, chị đưa em đi.” Chị ba mở cửa xe, giọng nói run rẩy.

Lưu Tiểu Nguyên há to miệng. “Chị, chị thật sự thả em đi sao?”

“Nếu không để em đi, chẳng lẽ nhìn em chết ở chỗ này?” Chị ba quay đi lau nước mắt. “Lên xe!”

Chiếc xe đỏ thẫm chạy như bay trong đêm tối. Lưu Tiểu Nguyên ngồi nhấp nhồm không yên, cảm thấy hết thấy như một giấc mộng, hoàn toàn không có thật! “Ông nội có khỏe không?” Cậu chần chờ hỏi.

Chị ba nhìn dòng xe cộ phía trước, từ từ nói: “Cũng may cứu được nhưng phải nằm nghỉ ngơi mấy ngày. Em khiến ông rất đau lòng!”

Lưu Tiểu Nguyên gục đầu xuống, lúc sau rầu rĩ nói: “Em hẳn nên tới thăm ông.”

“Nếu vậy em sẽ không đi được đâu. Ông đã có mọi người lo, em cứ yên tâm mà đi! Chị suy nghĩ kỹ rồi, nhìn em bị nhốt như chim trong ***g thà rằng để em tự do bay lượn! Ít nhất em sẽ hạnh phúc! Tiểu Nguyên, hãy nhớ kỹ! Không được để bản thân chịu thiệt bất cứ lúc nào, có chuyện gì khó xử cứ nói với chị. Nói với Mạc Ngôn, nếu dám có chút xiu nào không tốt với em, chị sẽ tới lột da anh ta!” Chị ba vừa nói vừa khóc, em trai bảo bối từ nhỏ đã chạy qua chạy lại bên cạnh, lần này đi là xa cả nghìn cây số, lúc nào mới có thể gặp lại đây?

Lưu Tiểu Nguyên cố gắng tươi cười lau nước mắt cho chị. “Đừng khóc, có phải sẽ không gặp lại nữa đâu. Lúc nào nhớ thì gửi vé máy bay cho em, em không biết về sao? Nói với ông rằng em rất xin lỗi. Nói... Thôi quên đi. Nói cái gì cũng vô ích, sau này nói cũng được!” Lưu Tiểu Nguyên cười tự giễu, nhìn đèn đường trôi qua ngoài cửa xe, chỉ muốn thấy Mạc Ngôn ngay bây giờ! Cùng nhau bay tới nơi không ai quấy nhiễu kia, chúng ta lại bắt đầu cuộc sống hạnh phúc một lần nữa. Mạc Ngôn, chờ em, em tới ngay đây!

Tốc độ dòng xe ngày càng chậm, cuối cùng ngừng hẳn. Lưu Tiểu Nguyên lo lắng nhìn những chiếc xe đậu chen chúc xung quanh, bồn chồn ghì chặt cửa xe. Chị ba gấp gấp xuống xe hỏi người gần đó, thì ra phía trước đang xử lý một vụ tai nạn giao thông, không biết lúc nào có thể lưu thông.

Lưu Tiểu Nguyên không thể bình tĩnh lại dù chỉ một giây, thời gian dần trôi qua, đêm khuya đang tới gần! Anh ấy đang đợi mình, nhất định anh ấy đang nóng ruột đợi mình! Mỗi giây mỗi phút đều giày vò Lưu Tiểu Nguyên, cậu không kiềm chế nổi nữa, mở cửa nhảy lên trước đầu xe bên cạnh, chạy như điên trên đường.

“Tiểu Nguyên! Em làm gì vậy, mau vào xe!” Chị ba phát hiện ra hành động điên cuồng của Lưu Tiểu Nguyên, sợ hãi thất thanh kêu to. Cô ra khỏi xe đuổi theo nhưng không thể nào đuổi kịp em mình, loáng một cái Lưu Tiểu Nguyên đã biến mất trong bóng đêm. Chị ba tức anh ách, sao đứa nhỏ lại tùy hứng như vậy chứ!

Chạy thôi, chạy thôi! Những chiếc xe lớn nhỏ đứng im tại chỗ như những quái thú ẩn mình trong bóng đêm, cặp mắt trắng dã của chúng lóe sáng dưới ngọn đèn rực rỡ nhìn chăm chăm bóng dáng nhỏ gầy đang chạy

như điên kia. Lưu Tiểu Nguyên chạy trời chết, thở hồng hộc, yết hầu khô rát nhưng vẫn cắn đầu cắn cổ chạy. Chạy được một bước là gần anh thêm một bước, chỉ cần anh ấy đợi mình, khoảng cách dù rất xa cũng chẳng thấm vào đâu.

Dòng xe trên cầu vượt vẫn bất động như cũ nhưng làn xe bên dưới kia đã thông rồi. Nhìn chiếc xe chạy bon bon bên dưới, Lưu Tiểu Nguyên chợt nghĩ nếu chặn một chiếc nhờ họ chở tới sân bay có lẽ sẽ kịp giờ! Hạ quyết tâm, cậu xoay người trèo qua lan can, một tay giữ chặt thanh chắn nhìn mặt đường phía dưới.

Cao quá! Cho tới giờ chưa từng thử trèo lên nơi cao như vậy rồi nhảy xuống.

Có người thấy hành động của cậu liền kinh hoảng, lớn tiếng ngăn lại: “Này! Cậu bé! Đừng nhảy!”

Lưu Tiểu Nguyên buông tay ra.

62. Chương 62

CHƯƠNG 62

Mạc Ngôn bất an như có kim đâm dưới chân, chỉ còn mười phút nữa thôi! Rốt cuộc Tiểu Nguyên sao rồi? Do người nhà nhốt lại hay trên đường xảy ra chuyện gì? Không phải không phải, Tiểu Nguyên nhất định không sao hết! Lòng dạ bất an vô cùng, mồ hôi thấm ướt quần áo Mạc Ngôn. Trong tay anh cầm áo khoác của Lưu Tiểu Nguyên và giấy xác nhận đặt chỗ vé máy bay, đứng trên bậc thang trong phòng chờ kiểm chân ngóng trông bóng dáng quen thuộc kia. Có lẽ giây tiếp theo, bảo bối của anh sẽ xuất hiện ngay trước mặt. Chuyến bay chẳng còn quan trọng nữa, có bay hay không cũng không sao cả, mục đích duy nhất của anh lúc này là thấy cậu bé tràn đầy sức sống xuất hiện trước mặt mình! Mạc Ngôn chờ đợi.

...

Hít sâu, khi một chiếc xe tải đi qua, Lưu Tiểu Nguyên nhắm mắt nhảy xuống. Trên cầu vang lên nhiều tiếng kêu hốt hoảng.

Cậu vững vàng đáp xuống mặt đường, sự đau đớn khôn tả từ hai đùi truyền tới. Đau không nói ra tiếng, Lưu Tiểu Nguyên cắn môi cố sức chịu đựng nhanh chóng đứng lên, chỗ này là giữa đường cao tốc. Nhưng đôi chân không nghe lệnh, cậu chật vật thật lâu mới đứng lên được. Không đợi cậu đứng vững, một chiếc xe chạy vụt qua người, lái xe bối rối trách mắng một câu không rõ ràng. Lưu Tiểu Nguyên cuống quýt chạy vào làn đường đi bộ. Lại một loạt tiếng kèn vang lên, Lưu Tiểu Nguyên vội vàng xoay người, ánh sáng chói mắt bao phủ người cậu. Tiếng phanh chói tai vang lên, không đợi Lưu Tiểu Nguyên hồi hận, cả người đã bị đụng bay ra ngoài.

Tiếng thét chói tai ồn ào xung quanh, mặt đường nhốn nháo. Trăng non treo cao cuối chân trời nhưng lại có vẻ tái nhợt.

Tài xế gây chuyện bủn rủn tay chân, run rẩy leo từ trên ghế xuống. Cậu bé đột ngột xuất hiện trên mặt đường giờ đang nằm ở nơi cách đó hơn mười mét, vừa rồi còn vui vẻ nhưng hiện tại im lặng khiến người ta thật sợ hãi. Có phải cậu ta chết rồi không? Gã tài xế từ từ đi tới, cậu bé khép chặt đôi mắt xinh đẹp, hai tay buông thõng. Gã lập tức ngồi bệt xuống đất. Một loạt xe khác đâm sầm vào đuôi chiếc đang dừng đằng trước, những tài xế đều vây kín chỗ này.

“Đừng ngồi đây nữa! Mau đưa tới bệnh viện, không chừng còn cứu được!”

“Tốt nhất nên báo cảnh sát trước đã!”

“Sao đưa nhỏ lại ở chỗ này nhỉ?” Mọi người bàn tán xôn xao, gã tài xế gây chuyện tuyệt vọng giơ tay kiểm tra hơi thở của cậu bé đang nằm trên đất, đột nhiên cậu khẽ mở mắt.

Đôi mắt đau nhức của Lưu Tiểu Nguyên khó khăn lắm mới tìm thấy tiêu cự, trước mắt liền hiện lên một gương mặt kinh hoàng mà tràn đầy hi vọng. “Cháu sao rồi? Cảm thấy khỏe không? Chú đưa cháu tới bệnh viện nhé! Cố gắng một chút thôi!”

Giọng nói ong ong nghe không rõ lắm, Lưu Tiểu Nguyên chỉ cảm thấy hết thảy đều dần dần rời xa mình. Sức lực không còn, tri giác cũng mất, thân thể giống như con rối gỗ được xếp từ những mảnh vụn trong tay

cậu bé nào đó, không hề thuộc về chính mình. Bóng đêm bốn phía như bức tường chèn ép cậu, chẳng còn sức la hét nữa, mệt mỏi quá! Nhắm mắt buông tay là có thể hoàn toàn thả lỏng rồi! Nhưng trong lòng còn có một ngọn lửa chưa tắt, cố chấp bùng lên... bùng lên...

Cố sức vươn tay lên túm được áo người kia, Lưu Tiểu Nguyên dốc hết sức lực nói: “Đưa cháu... đi sân bay... sẽ... không phải lỗi... của chú nữa.”

Tài xế gây chuyện quả thật không thể tin vào tai mình nữa, đứa nhỏ này đang nói sân bay cái gì vậy? Có phải sắp chết nên thần trí không rõ không? Càng nghĩ càng bối rối, gã cẩn thận ôm cậu. “Đừng sợ, cháu không sao đâu. Chú đưa cháu tới bệnh viện.”

Tài xế đứng cạnh mau chóng mở cửa xe giúp gã. Lưu Tiểu Nguyên sốt ruột cầm chặt tay gã, ánh mắt đột nhiên bừng sáng khiến người ta sợ hãi. “Đi sân bay... mười hai giờ... có người chờ cháu.”

Đã cạn hết sức lực, Lưu Tiểu Nguyên chỉ có thể cầm chặt tay người kia không buông, ý chí của bản thân đều tràn ngập trong mắt. Gã tài xế gây chuyện đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, bỗng nhiên gật đầu. “Đi, chú đưa cháu đi.”

Gã đặt Lưu Tiểu Nguyên lên ghế, dùng đai an toàn thắt chặt thân thể mềm nhũn của cậu. Gã run rẩy khởi động ô tô, lăm bằm lằm bằm một câu rất nhỏ: “Là cháu nói đấy, đưa cháu tới sân bay là xong, không liên quan tới chú nữa. Cháu đừng có dối ý.”

Chiếc xe tải nhỏ chạy như bay, những tài xế khác cảm thấy chuyện không ổn liền báo cảnh sát.

Lưu Tiểu Nguyên đã không thể giữ vững thân thể nữa, toàn bộ sức nặng đều dựa cả vào đai an toàn. Theo mỗi đợt xóc nảy của xe, máu tươi ở khoe miệng chảy ra từng chút từng chút một. Máu nhuộm đỏ vạt áo, tựa như những bông hoa ngày Hè. Lòng gã tài xế càng ngày càng loạn, không ngừng nhìn cậu bé ngồi cạnh. Mồ hôi chảy thành dòng trên gương mặt trẻ tuổi xinh đẹp của cậu, toàn thân mềm nhũn, chỉ có ánh mắt cố chấp kia vẫn bình tĩnh nhìn về phía trước.

“Đã... mười hai giờ rồi, không còn kịp nữa.” Tài xế nói nhỏ, gã không rõ rốt cuộc cậu bé này kiên trì vì cái gì? Cậu còn trẻ, cậu vẫn là một đứa nhỏ, cậu hẳn nên bối rối, hẳn nên kêu cứu, hẳn nên từ bỏ hết thảy để bảo vệ bản thân mình chứ!

Gương mặt không còn chút máu nào của Lưu Tiểu Nguyên khê hiện lên một nụ cười nhẹ, rất đẹp. Ánh mắt sáng lấp lánh kiên quyết nhìn về phía trước, nhìn về hướng mình muốn đi. Anh ấy đang đợi mình, anh ấy đang ở đó đợi mình. Đây là giao hẹn của chúng mình, anh ấy nhất định chờ đợi, mình nhất định tới đó!

Tài xế mở to mắt, cậu bé này không hề hoảng loạn chút nào, cậu rất tỉnh táo. Cậu nhất định phải tìm người đang chờ đợi mình! Đó là loại ước hẹn như thế nào? – Đáng giá để đứa nhỏ xinh đẹp như hoa này dùng cả sinh mệnh để thực hiện! – Tận lúc sinh mệnh sắp tắt vẫn kiên định như cũ.

“Cháu ơi, ngồi cẩn thận nhé, chúng ta sẽ tới kịp!” Tài xế giẫm mạnh chân ga. Không ai có thể cướp đoạt sinh mệnh của người khác, càng không ai có quyền cướp đoạt lựa chọn mà người khác dùng sinh mệnh để đánh đổi! Thời gian của cậu bé không còn nhiều nữa!

Xe chạy như điên trên đường với vận tốc rất lớn, bất luận là đèn xanh đèn đỏ, bất luận là xuôi chiều hay ngược chiều, cứ vùn vụt lao qua. Ở phía sau, xe cảnh sát réo còi inh ỏi đuổi theo.

Trong tiếng kêu sợ hãi của mọi người, chiếc xe lao thẳng tới cửa đại sảnh sân bay. Mạc Ngôn đứng trên bậc thang nhìn Lưu Tiểu Nguyên cả người loang lổ máu tươi xuất hiện trước mặt, hô hấp như ngừng lại. Lưu Tiểu Nguyên hơi mở chân ra để bản thân đứng vững một chút, ngẩng đầu nhìn Mạc Ngôn, đột nhiên nở nụ cười xinh đẹp như hoa cỏ mùa Hè. Em đến rồi, Mạc Ngôn, chúng ta có thể đi rồi! Nhìn Mạc Ngôn phía đối diện kinh hãi đánh rơi những thứ đang cầm, mở rộng hai tay điên cuồng lao lại phía mình, Lưu Tiểu Nguyên thư thái nở nụ cười, cái ôm này thật ấm áp và thoải mái, có thể an tâm ngủ rồi.

“Tiểu Nguyên!”

...

Phòng phẫu thuật trong bệnh viện, ánh đèn rọi thật chói mắt.

Ngoài cửa, người nhà biết chuyện đều lao tới đứng chờ. Ba mẹ và người thân của Lưu Tiểu Nguyên hoảng sợ như nghe tiếng sét giữa trời quang, mẹ cậu không thể thừa nhận sự thật trong thời gian quá ngắn ngủi, lập tức hôn mê lần thứ hai. Chị ba đã không thể nói lên lời, ánh mắt mở lớn nhìn chăm chăm cánh cửa phòng phẫu thuật. Mẹ Mạc đứng trong góc, thân thể run rẩy cố gắng đứng thẳng. Đứng trước những người này – Mạc Ngôn – không nói nửa lời. Chuyện vừa xảy ra giống như một cơn ác mộng nhưng Mạc Ngôn biết rõ cậu bé bảo bối của anh có thể sẽ không quay trở lại thế giới này nữa. Khi nhìn cậu bé mỉm cười nhắm mắt lại trong ngực mình, trái tim Mạc Ngôn lập tức trống rỗng.

Tiểu Nguyên, em phải đi sao? Không sao, em phải đi, anh sẽ đi cùng; em phải ở lại, anh sẽ bên em cả đời. Bảo bối, anh đợi em. Cùng trời cuối đất, chúng ta luôn bên nhau.

Mạc Ngôn đứng lặng chờ đợi.

Trong phòng phẫu thuật, hiệu trưởng Lâm vỗ vai viện trưởng cầm dao giải phẫu. “Nhờ anh cả! Đứa nhỏ này không thể có việc gì được.”

Viện trưởng không nói chuyện, khẽ gật đầu. Hiệu trưởng Lâm biết cái gật đầu này kỳ thật không có ý nghĩa gì rõ ràng. Khi được chuyển tới bệnh viện gần sân bay, Lưu Tiểu Nguyên đã lâm vào trạng thái hôn mê sâu. Toàn thân cậu có nhiều chỗ gãy xương, nội tạng vỡ nát, khoang bụng hoàn toàn xuất huyết. Sức người nhưng ý trời, vận mệnh đứa nhỏ này ra sao phải tùy thuộc vào nỗ lực của chính cậu.

Mộng Hồ, em ở trên trời có linh thiêng hãy phù hộ cho đứa nhỏ này nhé!

63. Chương 63

CHƯƠNG 63

Trong phòng chăm sóc đặc biệt, ngay cả không khí đều yên lặng một cách trầm trọng. Trên người Lưu Tiểu Nguyên cắm đầy các loại ống, cậu bé với gương mặt tái nhợt nằm giữa một đồng dụng cụ y khoa nhìn thật đáng thương. Ca phẫu thuật thành công nhưng tình trạng của Lưu Tiểu Nguyên không mấy khả quan. Đã ba ngày, tình hình không chút khởi sắc, vạch sóng trên máy theo dõi luôn xấp xỉ mức nguy hiểm giống như một sinh mệnh tựa khóm hoa tươi có thể biến mất ngay tức khắc vậy.

Mạc Ngôn đứng sát tường thủy tinh nhìn cậu bé nằm một mình trong phòng chăm sóc đặc biệt. Lông mi thật dài khép nhẹ trên gương mặt trắng như ngọc, Lưu Tiểu Nguyên im lặng giống như đứa trẻ sơ sinh. Mạc Ngôn nhìn ngây người, ngón tay nhẹ nhàng chạm lên tấm kính vẽ lại hình dáng của cậu. Sau khi cậu nhóc được đẩy từ phòng phẫu thuật vào phòng này, Mạc Ngôn chưa từng rời khỏi nơi đó. Anh đang đợi, đợi cậu bé tràn đầy sinh lực mở mắt ra, cười xấu xa lao tới ôm chặt cổ mình.

Rất nhiều người đều đứng ở đó, cha mẹ anh chị em Lưu gia, mẹ Mạc, còn có Chu Kiến, Thiên Viễn và các bạn học. Mọi người nhìn Lưu Tiểu Nguyên đang ngủ say như em bé, nhìn Mạc Ngôn đứng lặng như tượng. Không ai có thể làm phiền anh, cũng không có ai muốn dùng lý do buồn cười này khuyên anh. Tất cả mọi người đang chờ đợi, chờ đợi kết quả rõ ràng cuối cùng. Rốt cuộc khi hiểu được có một số việc xảy ra sẽ không thể quay lại lúc ban đầu thì đã quá muộn rồi!

Đột nhiên, Lưu Tiểu Nguyên đang nằm trên giường hình như giật mình. Mạc Ngôn mở to hai mắt nhìn, hít thở không thông. “Tiểu Nguyên, Tiểu Nguyên!” Anh vô cùng kích động nhìn người nằm trên giường bệnh đau đớn giữa vài cái, từ từ mở to đôi mắt mờ mịt tìm kiếm thứ gì đó.

“A!”

Một tiếng hét lớn không phân rõ cảm xúc, Mạc Ngôn lao đảo xông qua cánh cửa ngăn cách anh và cậu nhóc. Nhóm người nửa lo nửa mừng như ong vỡ tổ theo vào.

“Tiểu Nguyên!”

“Con ơi!”

Trường hợp hỗn loạn thế này, các y tá đang trực ban không thể ngăn cản nổi, Lưu Tiểu Nguyên đột nhiên tỉnh lại cũng khiến các cô trở tay không kịp, lập tức ấn chuông cấp cứu.

Đôi mắt Lưu Tiểu Nguyên mở to không chút ánh sáng, không có tiêu điểm, một gương mặt vô cùng lo lắng xẹt qua trước mắt cũng không thể khiến cậu chú ý, cố chấp tìm kiếm trong khoảng không – chiếc phao cứu sinh của mình. Mạc Ngôn nắm chặt tay cậu, giọng nói trầm thấp vang bên tai. “Tiểu Nguyên, anh đây! Dù thế nào đi nữa, anh luôn luôn ở bên cạnh em. Bảo bối, em yên tâm!”

Giọng nói quen thuộc bên tai, nhiệt độ cơ thể quen thuộc của người bên cạnh, Lưu Tiểu Nguyên bình tĩnh nhìn anh, nét mặt toát lên sự vui sướng. Ngón tay gập vào, nắm chặt, Lưu Tiểu Nguyên nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Vẫn là đứa nhỏ như ngọc kia, an ổn ngủ thật say. Biểu đồ theo dõi không dao động nữa, im lặng khiến người ta tan nát cõi lòng.

“Con ơi!”

Tiếng khóc quặn thắt tim gan vang lên, Mạc Ngôn hoàn toàn bất động. Anh quỳ bên giường nắm chặt tay cậu, nhìn gương mặt tuyệt mỹ đang ngủ say, lặp đi lặp lại: “Tiểu Nguyên, anh ở đây, chúng ta ở cùng nhau! Mạc kẹ em thế nào, chúng ta vẫn bên nhau!”

Tiếng chuông báo động vang vọng khắp tầng lầu, không người nào nói chuyện, chỉ có những bước chân gấp gáp và vẻ mặt nghiêm trọng. Áp lực vô hình chèn ép người ta tới mức quên cả khóc lóc và sợ hãi, chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Ca cấp cứu trải qua nhiều giờ, rốt cuộc sinh mệnh yếu ớt và mong manh cũng được cứu thoát khỏi tay Tử thần. Viện trưởng nhẹ nhàng thở ra, cúi người vịn vè vành tai Lưu Tiểu Nguyên, dịu dàng nói: “Cậu bé ngoan, cháu là cậu bé tốt. Biết có bao nhiêu người quan tâm cháu không? Hãy sống nhé, cố lên!”

Phòng bệnh khôi phục sự yên tĩnh, chỉ có Mạc Ngôn được đặc cách cho phép ở lại bầu bạn bởi vì bọn họ nắm tay nhau rất chặt, gỡ không ra. Mười ngón tay đan xen, hai chiếc nhẫn giống như đúc kề bên nhau. Mạc Ngôn quỳ cạnh giường nhẹ nhàng nói liên miên những câu chỉ có hai người mới hiểu, anh tin rằng cậu nhóc nghe thấy, anh tin rằng bảo bối của mình sẽ quay trở lại!

Ngoài phòng bệnh, ông nội được mọi người dìu tới. Sợ ông cụ không chịu nổi nỗi đau đớn người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, tất cả mọi người kín như bưng, không nói câu nào. Nhưng cái gì cũng có kẽ hở, ông nội vẫn nhìn thấy sự bi thương bị che giấu trên mặt mỗi người. Nhìn đứa cháu yêu quý lẳng lặng nằm trong bức tường thủy tinh kia, mắt ông ngấn lệ. Rốt cuộc là vì sao đây?

...

Trải qua một ngày một đêm dày vò, khi ánh bình minh chiếu lên ngọn cây ngoài ô cửa sổ, Lưu Tiểu Nguyên mới mở mắt. Ánh sáng dịu nhẹ khiến cậu dễ dàng thích ứng, dần dần thấy rõ quang cảnh xung quanh. Đôi mắt mở mịt nhìn khắp phòng, Lưu Tiểu Nguyên dừng tay trên mái tóc rối bù và gương mặt mọc râu ria xồm xoàm kia. Mà đôi mắt giăng kín tơ máu trên khuôn mặt ấy đang vô cùng kinh hãi nhìn cậu.

Mạc Ngôn không dám nhúc nhích, thật cẩn thận chăm chú nhìn cậu. Lưu Tiểu Nguyên cũng không động đây, lẳng lặng nhìn Mạc Ngôn. Nhìn đôi mắt cậu bé dần dần có chút ánh sáng, anh thử nghiêng người qua. “Tiểu Nguyên? Tiểu Nguyên, anh ở đây này, có thể trả lời anh không?”

Lưu Tiểu Nguyên khẽ nhếch miệng mỉm cười. Mạc Ngôn lập tức mừng như điên, giọng nói run rẩy: “Tiểu Nguyên, gọi anh, gọi anh một tiếng đi.”

Ý cười bên khóe miệng Lưu Tiểu Nguyên càng sâu, há miệng thở dốc. “Mạc Ngôn...”

Mạc Ngôn khóc. Từ khi thấy Lưu Tiểu Nguyên cả người đầm máu ở sân bay tới khi nắm tay chờ cậu tỉnh dậy, anh chưa từng rơi một giọt nước mắt nào. Nhưng hiện tại, giọng nói mỏng manh này chính là âm thanh đẹp nhất trên thế gian. Nhẹ nhàng hôn hai má cậu, Mạc Ngôn thì thào: “Bảo bối, anh yêu em.”

Lưu Tiểu Nguyên bỗng khó chịu hừ một tiếng. “Ừm~ râu... Lại còn khóc, bẩn chết đi.”

Mạc Ngôn vừa khóc vừa cười, cọ hết nước mắt lên mặt cậu.

Lưu Tiểu Nguyên chớp mắt nhìn Mạc Ngôn, nghiêm túc nói: “Mạc Ngôn, em còn sống?”

Mạc Ngôn gật đầu thật mạnh, nước mắt chảy ào ào như lũ phá bờ. Lưu Tiểu Nguyên cao hứng nở nụ cười, mình còn sống, thật tốt quá.

Các bác sĩ thấy Lưu Tiểu Nguyên tỉnh dậy liền chạy tới đứng chật cả phòng, bận rộn kiểm tra tình trạng của cậu.

Cha mẹ Lưu Tiểu Nguyên trực ở ngoài cả đêm kích động lao thẳng tới giường con trai, vừa kéo cậu vừa lau nước mắt nước mũi, xúc động không nói lên lời. Lưu Tiểu Nguyên yên lặng quay đầu đi, mặt lạnh như băng không biểu lộ chút cảm xúc nào. Mẹ cậu khóc kêu: “Tiểu Nguyên! Con làm sao vậy? Sao không nhìn mẹ chứ?”

Mạc Ngôn cẩn thận gỡ tay đang cầm ống truyền dịch của Lưu Tiểu Nguyên ra khỏi tay mẹ cậu, không nhìn bọn họ một lần, vuốt ve cổ tay cậu rồi nhẹ giọng nói: “Tiểu Nguyên vừa mới tỉnh, tình trạng chưa rõ ràng, đừng khiến cậu ấy kích động.”

“Cậu nói cái gì?” Ba Lưu Tiểu Nguyên rống giận, cha mẹ hỏi thăm con trai mình có sao bị người ngoài ngăn cản thế này, hơn nữa người này còn là...

“Ông bà ra ngoài trước đi, bệnh nhân cần kiểm tra thêm, cảm xúc dao động không tốt với cậu bé chút nào.” Bác sĩ vừa kiểm tra xong liền yêu cầu mọi người ra ngoài.

Mẹ Lưu Tiểu Nguyên đang chìm trong cơn khủng hoảng, trong mắt con trai không có họ nữa, nỗi kinh hoàng bất chợt bùng nổ xung quanh bà. Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy chứ?

Lưu Tiểu Nguyên nhắm hai mắt lại. Mạc Ngôn nhẹ nhàng vuốt ve cậu. “Tiểu Nguyên, em muốn làm thế nào cũng được. Anh không cản em, cũng sẽ không khuyên bảo em. Nhưng có một điều, từ giờ trở đi không được khổ sở nữa.”

Một vệt trong suốt lấp lánh chảy ra từ khóe mắt nhắm chặt của Lưu Tiểu Nguyên, Mạc Ngôn dịu dàng lau đi giúp cậu.

...

Lưu Tiểu Nguyên tỉnh, mọi người đều nhẹ nhõm thở dài một hơi, thật may mắn đã sống sót sau tai nạn. Nhưng sau khi tỉnh lại, cậu không thể nào thừa nhận hậu quả của đêm điên cuồng đó – từng giờ từng phút, mỗi chỗ trên thân thể đều nhắc nhở cậu thế nào gọi là đau! Đau tới tăm mắt mũi, đau tưởng chừng không thể vượt qua nổi! Xương quai xanh và xương sườn bị gãy, phải đeo một bộ khung cố định trên giường, Lưu Tiểu Nguyên không cử động được, chẳng khác gì đang chịu khổ hình.

Đau đớn dữ dội khiến Lưu Tiểu Nguyên yếu ớt không thể chịu nổi, sự tra tấn không ngừng nghỉ khiến tính tình cậu trở nên táo bạo, khó có thể bình tĩnh lại. Cậu không để bất cứ ai chạm vào, ngay cả những y tá chịu trách nhiệm chăm sóc đặc biệt cũng không thể lại gần. Mạc Ngôn vừa rời khỏi tầm mắt, cậu liền khóc lớn; Mạc Ngôn cũng không chịu xa cậu nửa bước, một mình ở trong phòng bệnh ngày đêm chăm sóc.

“Đau~ Mạc Ngôn... Đau~” Lưu Tiểu Nguyên khóc lóc thảm thiết, đêm đã khuya nhưng cậu không thể ngủ nổi. Thuốc ngủ đã uống một liều, thuốc giảm đau cũng đã tiêm một mũi nhưng đều không đủ chống lại cơn đau thấu xương này. Từng đêm từng đêm trôi qua, Lưu Tiểu Nguyên chỉ có thể quấy khóc để phát tiết. Mạc Ngôn biết lý do khiến cậu thống khổ không chịu nổi không chỉ là đau đớn do cuộc phẫu thuật tạo thành mà còn là thân thể bị cố định không thể cử động được. Những điều này không phải trong thời gian ngắn là có thể triệt tiêu hết. Tay Mạc Ngôn hiếm khi rời khỏi người cậu, ần nhẹ, vuốt ve nhưng chỉ có thể giảm bớt khổ sở cho cậu trong nhất thời.

Bình thường Lưu Tiểu Nguyên chỉ khóc thôi, khi đau không chịu nổi mới mắng loạn lên. Mạc Ngôn luôn cọ nhẹ hai gò má cậu, nhẹ giọng từ tốn dỗ dành, cẩn thận xoa nắn. Tư thế như vậy thường diễn ra cả ngày lẫn đêm. Trên cánh tay Mạc Ngôn xuất hiện nhiều chỗ rớm máu, đó là vết cắn do cậu nhóc đau đớn quá gây ra. Thân thể cậu suy nhược cực độ, chỉ có thể uống chút sữa và nước lọc cầm chừng. Mạc Ngôn nhất quyết không dùng ống dẫn thức ăn, anh không thể dễ dàng tha thứ cho việc cái ống cứng lạnh kia cắm vào dạ dày của cậu bé nhà mình. Một ngày không biết có bao nhiêu lần, Mạc Ngôn dùng muống nhỏ chén nhỏ của em bé út cho cậu từng chút từng chút một.

Mỗi ngày sau đó, Lưu Tiểu Nguyên rất yên lặng. Một người chăm chú nhìn người kia như báu vật vô giá, cẩn thận nuốt ăn từng chút một, ánh mắt chan chứa tình yêu có thể hòa tan đối phương; một người im lặng há miệng, thỉnh thoảng sẽ làm nũng ngoảnh đầu không ăn nhưng khi lỡ tai bị cắn sẽ tươi cười quay lại.

Các y tá đã quen nhìn cảnh bệnh tật tra tấn, nhân tình ấm lạnh thường sẽ mỉm cười đi vào phòng bệnh, nước mắt ngắn dài đi ra. Chữ tình trong cuộc đời này giữa hai người bọn họ sao mà nặng tới như vậy.

Những y tá đó thấy Mạc Ngôn thật vất vả đều khuyên anh nghỉ ngơi một chút. “Thật ra Tiểu Nguyên rất ngoan, khi chúng tôi tới lúc cậu ấy không khóc không ầm ĩ, trêu đùa cậu ấy vui vẻ, cậu ấy còn gọi chúng tôi là chị nữa đấy! Nhưng lại gây sức ép với anh quá!”

Mạc Ngôn cười cười không trả lời, cậu bé nhà anh chịu khổ nhiều lắm, sao anh có thể chịu đựng nổi việc cậu cố nén đau đớn mà tươi cười với người khác chứ! Tiểu Nguyên vẫn chẳng chịu gặp người nhà nhưng không táo bạo giống mấy ngày trước đó nữa, thân thể cũng chuyển biến tốt đẹp. Mạc Ngôn rút cuộc thấy được những tia hi vọng.

Mạc Ngôn càng ngày càng gầy ốm lấy việc cậu bé dần dần thoát khỏi khổ sở, gương mặt xanh trắng của cậu đã có thêm chút sắc hồng.

...

Gió đầu Đông lạnh thấu xương ulla tới mang theo những chiếc lá cuối cùng của mùa Thu. Lưu Tiểu Nguyên rốt cuộc vượt qua khảo nghiệm sống chết kia – xuất viện. Mạc Ngôn vui sướng giúp cậu mặc quần áo, rốt cuộc có thể về nhà rồi. Đêm qua Lưu Tiểu Nguyên ngủ không yên, đôi mắt cứ mãi mong chờ hừng đông ngày hôm sau.

Tuy rằng xuất viện nhưng cậu vẫn không thể hoạt động tự nhiên được, một nữ y tá đẩy xe lăn tới. “Tiểu Nguyên, qua đây chị giúp em nào!”

“Em không ngồi xe lăn! Anh ôm em.” Lưu Tiểu Nguyên giang hai tay hướng về phía Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn cười hiền, bóp nhẹ mũi cậu. “Đi!”

Ôm cậu nhóc ra khỏi chăn, Mạc Ngôn ngẩng đầu, mím chặt môi, nước mắt từng hạt từng hạt rơi xuống. Một thanh niên mười tám tuổi nhưng nhẹ như bông thể này!

Lưu Tiểu Nguyên lau nước mắt giúp anh, miệng dỗ dành: “Ngôn, đừng khóc! A! Em sẽ khỏe lại, sẽ mau mập lên thôi. Đừng khóc~”

Các bác sĩ và y tá đứng xung quanh lặng lẽ quay đầu, lệ đọng đầy đôi mắt. Người nhà Lưu Tiểu Nguyên đang đợi ngoài cửa đều bật khóc. Ông nội đứng chờ, đôi tay run rẩy xoa gò má gầy yếu của Lưu Tiểu Nguyên nhưng cậu lại quay sang vùi đầu vào ngực Mạc Ngôn. Hành động này như một mũi kim chích vào lòng ông nội, ông lão đảo một bước, lắc đầu. “Tiểu Nguyên! Con thật sự không muốn nhận ông sao?”

Toàn thân Lưu Tiểu Nguyên khẽ run rẩy, rốt cuộc không quay đầu qua. Mạc Ngôn không chào hỏi ai, chuyên chú ôm cậu nhóc đang cuộn tròn người lại đi thẳng ra cửa lớn.

Chu Kiến mở cửa xe, Mạc Ngôn cẩn thận đặt Lưu Tiểu Nguyên vào trong. Chu Kiến chần chờ nhìn anh. “Thầy Mạc...”

Mạc Ngôn nhìn hẩn, không nói gì, chỉ mỉm cười khoát tay rồi khởi động xe.

Cứ vậy sao? Về sau thế nào? Chu Kiến phiền muộn nhìn bọn họ biến mất trong màn sương dày đặc. Thiên Viễn đứng cạnh hẩn, khỏe môi hiện nét cười. “Một kẻ ngay cả Tử thần cũng nể sợ ba phần, cậu sao phải sợ cậu ấy không nắm được hạnh phúc chứ? Hai bên giao tranh, kẻ mạnh ắt thắng, chung quy Tiểu Nguyên là người thắng cuộc!”

Chu Kiến đi tới trước mặt y nhìn nghiêm túc. “Kẻ mạnh thắng? Chúng ta thì sao? Tôi cũng rất muốn làm kẻ mạnh.”

Thiên Viễn khẽ cười xoay người tránh ra. “Giả vờ mạnh mẽ chưa chắc đã không phải mạnh mẽ. Cậu dũng mãnh, tôi đã sớm biết, không nhất thiết phải khoe ra cho người khác xem.”

64. Chương 64

CHƯƠNG 64

Cứ vậy sao? Về sau thế nào? Chu Kiến phiền muộn nhìn bọn họ biến mất trong màn sương dày đặc. Thiên Viễn đứng cạnh hắn, khoe môi hiện nét cười. “Một kẻ ngay cả Tử thần cũng nể sợ ba phần, cậu sao phải sợ cậu ấy không nắm được hạnh phúc chứ? Hai bên giao tranh, kẻ mạnh ắt thắng, chung quy Tiểu Nguyên là người thắng cuộc!”

Chu Kiến bước tới trước mặt nghiêm túc nhìn y. “Người mạnh thắng? Cậu cho rằng bọn họ có thể thắng sao? Cùng một chỗ chính là thắng sao? Hiện tại tình huống này muốn bao nhiêu không ổn thì có bấy nhiêu không ổn, tôi không tin nổi.” Chu Kiến nặng nề vuốt tóc.

Thiên Viễn nhếch môi, giọng nói tuy nhẹ nhưng rất rõ ràng. “Tôi có. Tôi tin bọn họ. Hiện tại đích thực không ổn nhưng mặc kệ bao nhiêu gian nan, bao nhiêu khổ sở, bọn họ sẽ cùng nhau gánh vác, như vậy là đủ rồi.”

Hai người trầm mặc nhìn hướng bọn họ vừa đi, Thiên Viễn nhẹ nhàng nói: “Tôi nghĩ chúng ta hẳn nên làm cái gì đó cho bọn họ.”

Ánh mắt sáng ngời của Chu Kiến nhìn y. “Cậu nghĩ làm thế nào?”

Thiên Viễn mỉm cười. “Khả năng của chúng ta có lẽ không đủ để xoay sở cái gì nhưng ít nhất có thể tăng thêm chút hi vọng cho họ.”

...

Căn nhà nhỏ ở Sơn Tây được thu dọn vô cùng sạch sẽ. Cây nho đã được cắt tỉa lại, tán cây hải đường cũng phủ đầy lá vàng, xung quanh đều đang chuẩn bị bước sang mùa Đông. Ánh mặt trời rạng rỡ tràn vào phòng ngủ trên lầu nhưng bị rèm cửa cản lại một nửa, nửa kia chiếu lên sàn nhà màu vàng nhạt. Trên giường, Lưu Tiểu Nguyên đang ngủ.

Lưu Tiểu Nguyên đang trong thời kỳ dưỡng bệnh nên chỉ có thể ngủ. Có đôi khi vài phút trước còn nói chuyện sôi nổi nhưng lúc Mạc Ngôn quay lại thì đã thấy cậu bé ngủ mất rồi. Giấc ngủ là cách hiệu quả nhất để thúc đẩy cơ thể phục hồi, tuy biết rõ điều này nhưng mỗi khi cậu bé ngủ say, Mạc Ngôn vẫn không nhìn được mà vươn tay sờ cậu, thúc cậu để xác định cậu còn thở, còn có thể tỉnh lại... Anh rất sợ.

Mạc Ngôn nhìn chăm chú gương mặt ngủ say của cậu nhóc, lòng dạ không yên. Ở bệnh viện, tinh thần của anh đều tập trung vào cậu, có rất nhiều chuyện không lo lắng gì. Hiện tại tình huống đã ổn định, các phiền nhiễu ừ ừ kéo đến. Không xuất ngoại được không phải vô cùng đáng tiếc; chỉ là vấn đề kinh tế vẫn nghiêm trọng như trước. Anh không muốn dựa vào mẹ và hiệu trưởng Lâm nhưng phỏng chừng trong một thời gian dài anh không có cách nào phân thân ra làm việc khác được, càng đừng nói có tìm được con đường mưu sinh hay không. Thân thể cậu nhóc đã có thể hoạt động được đôi chút, không giống tình trạng nằm bẹp trên giường như trong bệnh viện, thống khổ cũng giảm bớt không ít; nhưng có thể hoàn toàn khôi phục lại dáng vẻ tươi cười nhảy nhót trước kia hay không – không ai dám nói. So với thân thể, tâm tư cậu bé lại là một vấn đề lớn. Cậu nhóc hoạt bát kia chưa từng hỏi nửa câu xem mình có thể khỏe lại hay không, lại càng không nói một chút gì về tương lai. Cậu chỉ vui vẻ chuyên tâm trải qua từng giây phút được ở bên nhau.

Mạc Ngôn biết trong lòng cậu bé nhà mình còn khúc mắc không dễ dàng gỡ bỏ. Cậu không nhìn mặt người nhà, cũng không gặp mặt bạn bè; nhưng ngày thứ ba sau khi tỉnh lại liền dặn anh phải nhớ làm chứng cho viên tài xế đụng phải cậu, miễn để gã qua mặt quan tòa. Mạc Ngôn thật sự không thể chấp nhận được, nếu có thể anh hi vọng kẻ gây ra tai nạn kia sẽ biến mất khỏi thế giới này ngay lập tức!

Tiểu Nguyên đã rất sợ hãi. Cậu sợ đau! Cậu sợ lâm vào sự lựa chọn đầy tuyệt vọng thảm thiết ấy, có thể chưa từng trải qua sự sợ hãi như vậy cho nên cậu không muốn đi đối mặt với nó.

Tiểu Nguyên! Anh hiểu tâm tư của em, thương tổn trong lòng em – anh thấy được. Em đau, anh càng đau hơn, bọn họ cũng rất đau! Tiểu Nguyên, anh nên bắt em làm thế nào bây giờ?

Âm thầm thở dài, Mạc Ngôn kéo góc chăn giúp cậu, hôn nhẹ lên chóp mũi cao thẳng, nhẹ chân nhẹ tay đi xuống lầu.

Trong phòng khách dưới lầu, mẹ Mạc đang đeo kính lão cẩn thận gọt trái cây, thấy Mạc Ngôn xuống bèn nhỏ giọng nói: “Ngủ rồi sao? Con cũng mau nghỉ ngơi một chút đi, thằng bé ngủ không nhiều lắm đâu.”

Mạc Ngôn ngồi cạnh mẹ, áy náy nhìn bàn tay đang gọt trái cây của bà. “Mẹ, mẹ nghỉ một lát đi, để con gọt cho!”

“Không cần, con gọt không đẹp.” Tay mẹ Mạc run run cố gắng cầm chắc con dao nhỏ. Đĩa trái cây có táo và chuối tiêu các loại được gọt thành những miếng nhỏ tinh xảo, miếng nào cũng lộ ra vẻ đáng yêu vô cùng. Bà đặt tất cả lên một chiếc đĩa thủy tinh, xung quanh bày những chú thỏ nhỏ làm bằng trái lê giòn ngọt.

Mạc Ngôn cười nói: “Mẹ giống như đang dỗ trẻ con vậy! Hiện tại cậu ấy có thể tự ăn rồi, không cần phiền phức như vậy.”

Mẹ Mạc nhỏ giọng nói: “Người nằm mãi trên giường sẽ cảm thấy khó chịu nên thường ăn ít, con bày ra một đồng trước mặt, thằng bé nhìn thấy cũng no tận cổ rồi, nào còn lòng dạ ăn uống nữa? Gọt đẹp để như vậy ăn sẽ ngon miệng hơn, có thể dỗ dành nó nhắm nháp thêm một chút.”

Mạc Ngôn thở sâu quay mặt đi chỗ khác. Trong bệnh viện, mẹ luôn lặng lẽ mang cháo hầm thuốc tới đưa cho mình. Trong khi nhà Tiểu Nguyên không ngừng đưa cơm cháo cùng đồ ăn vặt ngon miệng tới, bà vẫn cứ làm. Anh nói bà không cần làm, Tiểu Nguyên không ăn hết nhiều như vậy, nhưng mẹ chỉ nói – coi như nhận lấy tấm lòng! Về nhà được gần nửa tháng, mẹ chỉ lặng lẽ đứng dưới lầu, sợ Tiểu Nguyên biết sẽ không vui.

Con xin lỗi, mẹ ơi! – Mạc Ngôn thầm nói trong lòng.

...

Lưu Tiểu Nguyên trở mình một cái, tuy đã tỉnh nhưng không tài nào mở mắt được. Cậu hừ khê muốn xoa nắn thắt lưng, bỗng nhiên cánh tay bị nắm lấy, sau đó hai bàn tay to nhẹ nhàng vuốt chậm xuống theo chiều dọc cơ thể, thay cậu hoàn thành động tác rất nguy hiểm với bản thân này.

Thoải mái ngọ nguậy một chút, Lưu Tiểu Nguyên chờ khăn nóng lau mũi dụi mắt. Quả nhiên, một chiếc khăn mặt nóng hầm hập nhẹ nhàng lau qua lau lại. Lưu Tiểu Nguyên mở mắt, sau khi ngủ một giấc cảm thấy tinh thần thật khoan khoái. Mạc Ngôn buồn cười nhìn cậu nằm ngẩn người trong chăn hệt một chú mèo lười biếng, nhéo nhéo tai cậu. “Ngồi dậy một lát đi, ăn chút trái cây nhé.”

Lưu Tiểu Nguyên hơi dẩu miệng tỏ vẻ chán ghét nhưng vẫn bị Mạc Ngôn dỗ dành ngồi dậy.

Tựa vào gối dựa, Lưu Tiểu Nguyên thử điều chỉnh cho mình một tư thế thoải mái nhất, xương cốt chưa khỏi hẳn nên lúc cử động vẫn rất đau nhức. Vừa nhìn thấy đĩa trái cây được cắt gọt tỉ mỉ, cậu ‘Oa’ một tiếng mở to mắt. “Anh làm à? Dạo này đúng là càng ngày càng đảm đang nhỉ!”

Mạc Ngôn xoa nhẹ tóc cậu, không nói gì. Lưu Tiểu Nguyên cầm một chiếc tăm xiên một chú thỏ nhỏ lên, vẻ mặt dần thay đổi. Cậu chẳng ngờ tới mức không nhận ra tay nghề không mấy cao siêu của Mạc Ngôn, cơm canh và trái cây mấy ngày nay được chuẩn bị rất chu đáo và đúng giờ, mà Mạc Ngôn thì luôn ngồi cạnh mỗi lúc mình tỉnh dậy. Sao có thể không nhận ra chứ?

“Ai dưới lầu vậy?”

Mạc Ngôn trầm ngâm một chút rồi nói: “Mẹ anh.”

Lưu Tiểu Nguyên cụp mắt xuống, chọc chọc chiếc tăm xuống đĩa. “Sao không gấp?” Cậu nhỏ giọng nói.

Mạc Ngôn cảm thấy tim mình như bị bóp nghẹt. “Sợ em còn hận, không dám lên thăm.”

Sự im lặng thật khiến người ta khó chịu. Ánh mắt chờ mong của Mạc Ngôn giống như một cây kim đâm vào lòng. Còn tưởng rằng mình đã hoàn toàn chẳng bận tâm thứ gì nữa, đáng tiếc vẫn cảm thấy đau lòng, thật vô dụng! Khóe miệng Lưu Tiểu Nguyên gợi lên nụ cười tự giễu.

“Em không thể đi xuống, anh giúp em mời bác lên đây đi! Dù sao cũng muốn cảm ơn đồ ăn mấy ngày nay.”

Nghe được những lời này của cậu nhóc, Mạc Ngôn cao hứng đứng bật dậy.

“Mạc Ngôn!”

Lưu Tiểu Nguyên bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh. Mạc Ngôn quay đầu lại. “Có phải em là một kẻ hết thuốc chữa luôn khiến người khác ghét bỏ không? Nếu là vậy thì đừng nói với em. Em biết bản thân mình ích kỷ, bá đạo, không nói lý lẽ, ai nói em như thế cũng được nhưng em không muốn nghe những lời này phát ra từ miệng anh. Cả đời đều không được!”

Lưu Tiểu Nguyên mím chặt môi, quật cường ngồi thẳng dậy, lệ bắt đầu tràn quanh viền mắt. Mạc Ngôn cảm động từ đáy lòng, đau đớn tận xương tủy. Anh quay qua nhẹ nhàng cầm bả vai thon gầy của cậu, dùng một nụ hôn nóng bỏng chặn miệng. Ôm cậu thật cẩn thận, anh dán lên môi cậu nói: “Anh không nói em, cũng không mắng em. Em là tên nhóc quậy phá, không có việc gì cũng giận dỗi khiến anh rất ngứa răng, phải cắn một miếng mới dễ chịu được. Nhưng anh lại thích nhìn em đùa giỡn, rất yêu cái tên xấu xa Lưu Tiểu Nguyên hay nghịch ngợm, muốn ôm chặt vào lòng mà nuông chiều.”

Nước mắt rớt cuộc chảy ra ào ào, lần đầu tiên Lưu Tiểu Nguyên chui vào lòng Mạc Ngôn khóc rống một cách thoải mái. Rất nhiều nỗi niềm chồng chất bấy lâu dần dần được hóa giải theo tiếng khóc ấy.

...

Dưới lầu, mẹ Mạc mở cổng ra, mẹ và chị ba của Tiểu Nguyên đang đứng ngoài cửa, tuy rằng thời gian này đã quen nhau nhưng khi gặp mặt vẫn rất xấu hổ. Mẹ Mạc căn bản không biết xưng hô thế nào, đành phải ậm ừ để hai người bước vào.

Bà nhỏ giọng nói: “Vừa tỉnh dậy, đang ăn trái cây!”

Mẹ Tiểu Nguyên đưa cà mèn ra, nói: “Tôi làm cho nó ít điểm tâm, Tiểu Nguyên rất thích ăn cái này.”

Mẹ Mạc nhận lấy, vốn muốn nói ‘phiền bà mang từ xa tới đây như vậy’ nhưng ngẫm lại thấy không ổn nên liền im bặt.

“Hai ngày nay có tiến triển chút nào không ạ?” Chị ba do dự hỏi. Tuy rằng ngày nào cũng đến nhưng không nhin nổi muốn hỏi. Lúc trước nếu giữ cậu lại bệnh viện thì đã không có thảm họa kia, nếu đã buông tay khiến cậu thoải mái thì sao giờ đây lại không muốn gặp người nhà chứ? Chị ba suy nghĩ vòng vo, khổ sở trong lòng chỉ có thể tự mình gặm nhấm.

65. Chương 65

CHƯƠNG 65

Mạc Ngôn xuống lầu, thấy mẹ và chị ba của Tiểu Nguyên thì bỗng chần chờ một chút, nhanh chóng chào hỏi. Mẹ Tiểu Nguyên nhỏ giọng hỏi: “Hôm nay Tiểu Nguyên khỏe không? Ăn được nhiều không?”

Mạc Ngôn mau lẹ nói: “Tiểu Nguyên rất tốt, khôi phục nhanh lắm, có thể ăn được một vài thứ rồi. Cô yên tâm.”

Lời nên hỏi đã hỏi xong, mọi người đều rơi vào sự im lặng xấu hổ, rất nhiều lời muốn nói ra nhưng lại không thể mở miệng.

Ngồi trong chốc lát, chị ba nhẹ giọng: “Chúng tôi phải đi rồi.”

“Xin chờ một chút!” Mạc Ngôn bỗng nhiên đứng lên, nắm chặt hai tay khấn thiết nói: “Mời mọi người lên thăm Tiểu Nguyên! Tiểu Nguyên không chịu gặp người nhà kỳ thật không chỉ do cậu ấy tùy hứng. Cậu ấy gây tổn thương bản thân tới mức này là đã mang một quyết tâm không gì lay chuyển được. Cậu ấy không chữa đường lui cho mình nên không có dũng khí quay đầu đối mặt với sự che chở của người nhà. Nhưng cháu biết trong lòng cậu ấy luôn luôn nhớ thương mọi người. Đừng để ý tới sự ích kỷ của cậu ấy, từ nhỏ mọi người đã nuông chiều cậu ấy, hiện tại nuông chiều thêm một lần nữa đi! Mất đi tình yêu của người thân, cậu ấy vĩnh viễn không thể có được hạnh phúc đích thực. Kính nhờ mọi người!”

Mạc Ngôn cúi đầu thật sâu. Mấy người phụ nữ bật khóc.

Cửa mở, Lưu Tiểu Nguyên ngồi tựa đầu giường kinh ngạc thấy mẹ và chị ba đứng ngoài phòng. Mọi nỗi niềm bị ép chặt xuống đáy lòng nhất thời bùng nổ, cậu nắm chặt hai bàn tay lại, người hơi nghiêng về phía trước, cố gắng mở to hai mắt để không rơi lệ. Mẹ cậu bị ai bước từng bước tới gần, ngồi xuống cạnh giường sờ nắn gương mặt nhỏ gầy của con trai, run giọng: “Con à, khổ cho con rồi!”

Lưu Tiểu Nguyên chậm chậm cúi đầu, giơ tay ôm tay áo của mẹ, im lặng khóc. Nước mắt ướt đầm áo mẹ.

Chị ba ngồi cạnh, đau lòng vuốt ve bả vai gầy trơ xương của cậu, khóc nói: “Cái thằng này, xem như em giỏi! Chị còn tưởng rằng em có thể nhẫn tâm tới cùng, uống công ngàn ấy năm cả nhà thương em!”

Hai vai Lưu Tiểu Nguyên run run, đôi mắt sưng đỏ, nước mắt từng giọt từng giọt thi nhau nhỏ xuống.

Ngoài cửa, Mạc Ngôn đỡ vai mẹ khi bà đang quay mặt đi, mẹ Mạc lặng lẽ lau nước mắt. Mẹ Tiểu Nguyên lau nước mắt cho con trai, nhẹ giọng trách cứ: “Con cứ liệu mình như vậy, không quan tâm trong lòng mẹ chịu đựng thế nào sao? Con tổn thương tới mức này cũng không để mẹ chăm nom cơm nước, con... Lại còn phỉn mẹ Mạc mấy ngày nay vất vả chăm sóc, ngay cả một chữ cảm ơn cũng không nói.” Mẹ cậu khóc lặng đi.

Mẹ Mạc mau chóng xua tay. “Đừng, nói cái này chỉ bằng thừa. Thằng bé vừa mới hồi phục được một chút, đừng để nó khóc. Cháu à, sau này phải biết quan tâm tới bản thân. Người làm mẹ, chỉ cần thấy mấy đứa có thể sống bình yên hạnh phúc đã cảm thấy tốt lắm rồi!”

“Mẹ, con xin lỗi!” Một câu đánh trúng đáy lòng, Lưu Tiểu Nguyên ngửa mặt lên trời gào khóc; giờ phút này, những gì tích tụ trong lòng đều tiêu tan hết.

...

Hoàng hôn, mẹ và chị ba lưu luyến ra về. Tiểu Nguyên ngừng khóc, mỗi một nằm trên giường, mắt mở to nhìn không trung. Mạc Ngôn sợ Tiểu Nguyên khóc sẽ tổn thương cơ thể nên luôn bắt an nắm chặt tay cậu dỗ dành khuyên nhủ, thỉnh thoảng bắt mạch, thỉnh thoảng nghe nhịp tim, sợ có gì đó không ổn. Thật lâu sau, Lưu Tiểu Nguyên khàn khàn nói: “Mạc Ngôn, em muốn yên tĩnh một lát.”

Mạc Ngôn sưng sốt, sau khi cậu nhóc bị thương liền quấn lấy mình cả ngày lẫn đêm, chỉ cần mở mắt không thấy mình sẽ kinh hoảng khóc hét om sòm, bây giờ muốn ở một mình trong chốc lát?

“Tiểu Nguyên, mệt mỗi thì ngủ một lúc. Đừng nghĩ gì cả, mọi thứ sẽ tốt đẹp thôi, nhé!” Mạc Ngôn hôn nhẹ mặt cậu.

Lưu Tiểu Nguyên nhắm mắt. “Anh ra ngoài trước đi!”

Mạc Ngôn đành phải đứng lên, lo lắng nhìn cậu một cái rồi đi ra ngoài.

Trong phòng yên tĩnh giống như đã cách ly khỏi thế gian. Lưu Tiểu Nguyên vẫn nằm im không nhúc nhích. Lúc lâu sau, cậu từ từ nghiêng người cầm lấy điện thoại, do dự nửa ngày mới ấn dây số trong nhà.

...

Thấy mẹ và chị ba Tiểu Nguyên từ ngoài đi vào, ông nội không kìm lòng nổi mà đứng lên nhưng ngẫm thấy dáng vẻ của mình không ổn nên đành chậm chạp ngồi xuống. Tuy rằng chính miệng mình đã ra lệnh không cho phép bất cứ ai nhắc tới thằng cháu bất hiếu kia nhưng không nói tới không có nghĩa là không nhớ; cả ngày lẫn đêm ông đều nhớ tới bộ dáng nghịch ngợm từ nhỏ tới lớn của đứa cháu trai, nhớ tới khuôn mặt đáng yêu luôn tươi cười của nó, khổ sở muốn khóc nhưng không khóc nổi. Biết rõ bọn họ cứ cách hai ngày

sẽ tới Sơn Tây một lần nhưng không có cách nào mở miệng hỏi han. Ông cau mày há miệng không nói lời nào.

Mẹ và chị ba của Tiểu Nguyên cũng không dám lên tiếng, vốn muốn đón cậu về nhà chăm sóc nhưng về phía ông nội phải xử lý thế nào đây? Tiểu Nguyên có thể đồng ý sao? Hơn nữa, hiện tại Tiểu Nguyên không tiện di chuyển nên ý nghĩ trong đầu này càng không thể nói ra được. Bây giờ thấy ánh mắt nghiêm khắc của ông nội, hai người thầm run sợ trốn về phòng mình.

Ông nội thất vọng chống gậy xuống, chòm râu bạc vểnh lên, thật lâu sau mới thở dài một tiếng. Mấy đứa này đều gạt mình, có phải Tiểu Nguyên không khỏe hay không? Nghĩ vậy, trong lòng ông tựa như bị nhéo thật mạnh, đau đến trào nước mắt. Đứa nhỏ như đóa hoa vừa mới hé nở, ông trời, ông không thể nhắm mắt làm ngơ được!

Điện thoại đổ chuông, ông nội đứng lên thông thả bước qua bắt máy. “Alo~”

Đầu dây bên kia không nói chuyện, chỉ có tiếng nước nở bi thương bị đè nén.

Tay ông nội hơi run rẩy, vội vàng hỏi lại: “Alo?”

“Ông nội~”

Một tiếng gọi cất lên, Lưu Tiểu Nguyên ở đầu dây bên kia òa khóc, ông nội ở bên này cũng không nén nước mắt được nữa. Không nói thêm câu nào nữa, hai ông cháu ở hai đầu điện thoại cùng nước nở.

...

Đêm đã khuya, một nhóm sinh viên tụ tập trong phòng tự học, mãi không muốn giải tán, trên mỗi gương mặt trẻ tuổi đều hiện lên vẻ kích động khi được tham gia một hoạt động bí mật mang ý nghĩa sâu xa. Thiên Viễn ngồi trên ghế dựa ngẩng đầu nhìn mọi người xung quanh. “Ngày mai chính thức ra trận, các cậu chuẩn bị tốt cả chưa?”

Trần Mặc giơ cả hai tay lên. “Bên nữ không thành vấn đề! Hơn nữa đang không ngừng tuyên truyền, một truyền mười, mười truyền trăm!” Vài người xung quanh cô lập tức gật đầu phụ họa.

Lão Uy và Tiểu Phác nhanh nhẹn nói: “Mấy ngày nay bọn tôi cũng đã cố gắng hết sức, kết quả không tồi! Có không ít người đồng ý sáng mai sẽ ủng hộ chúng ta!”

Thiên Viễn nhìn về phía Chu Kiến, Chu Kiến đang ngồi trên bàn bèn mỉm cười dựng thẳng ngón tay cái. Y cười hiểu ý, người này ra tay sao có thể thất bại chứ? Mấy ngày liên tiếp, Chu Kiến đều vất hết óc tuyên truyền, tuy rằng có không ít người vì nhìn thấy nụ cười xán lạn của hắn mà nhận lời gia nhập lên tiếng ủng hộ, nhưng có sao đâu? Thêm một người là thêm một phần sức mạnh mà.

Một bàn tay rất tự nhiên khoát lên đùi Chu Kiến, Thiên Viễn tiếp tục nói: “Tốt lắm, có thể nói đây là một trận chiến chỉ có thể thành công, không được phép thất bại! Phải biết rằng chúng ta không chỉ đấu tranh cho hạnh phúc của bạn mình mà đồng thời cũng để rất nhiều người đang bị thế lực truyền thống phê phán nhìn thấy hi vọng!”

“Thiên Viễn, cậu cứ yên tâm đi! Tôi tin chúng ta sẽ thành công!” Chu Kiến lại giơ ngón tay cái với ý lần nữa, nụ cười xán lạn khiến trái tim Thiên Viễn ấm dần lên. Y giơ tay ra, hứng phần nói: “Nào, vì Tiểu Nguyên, vì hạnh phúc bọn họ nên có, cổ lên!”

Hơn mười hai bàn tay cùng nắm chặt nhau.

...

Trong trường không còn một chỗ trống, tiết mục chính trong buổi lễ nghệ thuật mỗi năm tổ chức một lần của trường – thi đấu thơ ca diễn thuyết – bắt đầu rồi.

Tám màn đồ thảm trên sân khấu từ từ hạ xuống, nhóm thí sinh trải qua chọn lựa kỹ càng đang khẩn trương chuẩn bị trong hậu trường. Hội trưởng hội Sinh viên – Cung Học Yến – đứng bên cánh gà nhìn khán giả đồng nghệt phía dưới, không khỏi lo lắng hỏi Thiên Viễn bên cạnh: “Thiên Viễn, em thật sự quyết định làm như vậy sao? Em không lo lắng tới hậu quả hả?”

Thiên Viễn mỉm cười xán lạn. “Chị à, lúc bạn bè gặp nạn mà em còn ngồi đó tính toán hại thì dù có thể duy trì được hình tượng nhưng sẽ vĩnh viễn đánh mất trái tim mình. Lần này em lấy danh nghĩa trong hội để làm chuyện này, nếu ảnh hưởng không tốt tới mọi người thì em sẽ xin rút lui. Về phần hậu quả, nếu chị đồng ý nghe theo lời em thì sẽ không có chuyện này xảy ra cả. Thế nào? Gia nhập đi! Em sẽ mời chị mười ly kem miễn phí.”

Cung Học Yến liếc mắt đánh giá y một cái. “Được lắm Thiên Viễn, hiện tại cũng biết nói những lời ngon ngọt rồi. Cẩn thận chị đập một phát cho em bay xuống dưới đài đấy! Chị chỉ đáng giá mười ly kem thôi ấy hả?”

Thiên Viễn cười vui vẻ nhưng trong lòng rất bồn chồn. Nhất định phải thành công!

“Thí sinh số mười!”

“Chào mọi người, tôi là Phí Thiên Viễn. Hôm nay đề tài diễn thuyết của tôi là: Tuổi Trẻ, Nhiệt Huyết, Tình Yêu.”

Ban giám khảo dưới đài nhìn thoáng qua nhau, trước đây thí sinh lên sân khấu rồi đổi tiết mục trình bày rất hiếm gặp. Thiên Viễn tạm dừng một chút, nhìn khán giả bên dưới một lượt. Chu Kiến ngồi ở hàng đầu tiên, giơ ngón cái cả hai tay lên. Thiên Viễn thấy cảm xúc dưới đáy lòng đang dâng lên mãnh liệt, cần phun trào. Nụ cười tràn ngập tự tin và can đảm của y hấp dẫn ánh mắt mọi người, giọng nói du dương trong trẻo tràn ngập ngôi trường.

“Có một đôi người yêu như vậy, một người là cậu nhóc tình nghịch, một người là giảng viên giỏi giang, từ ngày bọn họ bắt đầu quen nhau, tình yêu chân thành say đắm rung động lòng người ấy đã vượt khỏi phạm vi nhận thức bình thường!... Tôi không có ý giải thích hàm nghĩa của tình yêu, tôi chỉ biết đó là một tiêu chuẩn mà thiên nhiên dùng để phân biệt con người và động vật. Tình yêu trong sáng thuần khiết là thứ mà mọi người luôn luôn cố gắng theo đuổi! Từ cổ chí kim, mọi người đều ca tụng những tình yêu kinh điển, tôi sẽ cảm động, sẽ rơi lệ; bởi vì những người đó rất đẹp đôi. Nhưng khi thứ tình yêu này hiện hữu ngay bên cạnh mình, tôi lại cảm thấy rung động và khâm phục! Tôi nhìn thấy bọn họ, chứng kiến bọn họ từ quen biết tiến tới cảm mến, từ thấu hiểu tâm hồn biến thành sống chết có nhau. Tình yêu của bọn họ chân thành chẳng sợ điều gì nhưng thứ tình yêu ấy lại bị nghi ngờ, bị tổn hại, bị ngăn cấm! Chỉ vì bọn họ là đồng tính! Tôi không biết tình yêu vĩ đại là cái gì, tôi chỉ biết khi tồn tại một thứ tình cảm khiến cả hai người nắm chặt tay nhau đi tới cùng trời cuối đất, nếu nó không phải tình yêu thì tôi chẳng biết trên đời này liệu còn cái gì có thể định nghĩa tình yêu nữa!”

“... Bọn họ không phải thế giới khác, bọn họ và chúng ta đều giống nhau, đều có thời thanh xuân không biết hối hận, đều có nhiệt huyết sôi trào, đều muốn dùng cả tính mạng để bảo vệ tình yêu của mình! Ai nói tình yêu nhất định phải tuân theo tiêu chuẩn của xã hội? Vì cái gì phải dùng giới tính để phân chia đáng khinh và cao thượng? Tình yêu của bọn họ rất trong sáng, bọn họ là những con người ngay thẳng vậy nên ắt hẳn phải được tôn trọng và có hạnh phúc của riêng mình!”

“Các bạn, cùng giơ tay lên nào, hãy đeo một sợi dây màu đỏ để biểu đạt lời chúc phúc của mình tới họ, hãy cổ vũ bọn họ – những người đang lâm vào khốn cảnh nhưng vẫn không ngừng cố gắng – hãy mang lại chút hi vọng cho bọn họ!”

Thiên Viễn đứng trên bục giơ cao cánh tay lên, trên cổ tay đeo sợi dây màu đỏ chói. Bài diễn thuyết chứa chan tình cảm mãnh liệt đánh động trái tim nhiệt huyết của người thanh niên; trong tiếng vỗ tay vang dội, Chu Kiến giơ tay đeo sợi dây màu đỏ lên cao mở đường. Giống như lửa cháy lan khắp đồng cỏ, các góc toàn trường nhất thời có hơn mười cánh tay cũng đeo dây đỏ giơ lên. Nhóm Trần Mặc, Lão Uy cầm một bó dây đỏ thật lớn đi xuyên qua đám người kia, càng ngày càng có nhiều người nghiêm túc thắt sợi dây màu đỏ mang biểu tượng chúc phúc lên cổ tay mình.

66. Chương 66

CHƯƠNG 66

Hội diễn nghệ thuật trong trường bắt đầu náo nhiệt rồi nhưng có một sự khác biệt so với trước đây – điểm hấp dẫn mọi người không phải tiết mục ca múa hay biểu diễn thời trang mà là sợi dây màu đỏ nho nhỏ kia.

Bản thảo diễn thuyết của Thiên Viễn bị sửa đổi rất nhiều chỗ, nhóm Trần Mặc lòng vòng giữa đám đông phân phát dây đeo tay. Từng bó từng bó dây màu đỏ nổi bật trong sân trường, đan xen lẫn nhau.

Khúc mắc tình cảm của Lưu Tiểu Nguyên và Mạc Ngôn bỗng nhiên biến hóa thành đủ loại bản sao lan rộng khắp trường học, trong lòng mọi người âm thầm có những sự giải thích riêng cho mình.

Buổi nói chuyện của Thiên Viễn giống như một hòn đá khơi dậy tầng tầng lớp lớp những gợn sóng trong ngôi trường yên tĩnh này. Rất nhanh sau đó, những luận điệu phản đối sự tồn tại của đồng tính cũng như việc đeo sợi dây màu đỏ trong trường học được hình thành, thậm chí biến thành sự biện luận rất gay gắt. Nhưng dù vậy, bên cạnh những cá nhân kịch liệt phản đối thì càng ngày càng có nhiều người đeo vòng tay màu đỏ, thậm chí một vài nhóm còn dùng dây màu đỏ làm trang sức khiến ngôi trường nhất thời tràn ngập một màu đỏ mang ý nghĩa chúc phúc này.

Trong lòng những người trẻ tuổi, khi xảy ra chiến tranh giữa tình yêu và xã hội, tình yêu mãi mãi đứng.

Một số nữ sinh viên sống cảm tính còn treo những trang giấy nhỏ biểu đạt sự chúc phúc lên nhánh cây, bên trên tràn ngập những câu nói khiến lòng người chua xót:

‘Tiểu Nguyên, mau trở về!’

‘Phải mau chóng khỏe lại đó, hạnh phúc đang đợi cậu.’

‘Thầy Mạc, em ủng hộ thầy! Cố lên, tình yêu vô tội!’

Tình huống như vậy nằm ngoài dự đoán của nhóm Thiên Viễn; thỏa mãn nhìn màu đỏ chói lọi, Thiên Viễn không biết nên cảm động hay òa khóc. Chu Kiến đứng bên cạnh, hai tay khoát lên vai y dè mạnh xuống. “Thiên Viễn, cậu thật giỏi!”

Thiên Viễn mỉm cười, khoe miệng ẩn chứa chút đắng chát. “Cậu biết không? Thật ra tôi rất sợ hãi. Sợ không có ai ủng hộ, sợ sẽ khiến càng nhiều người khinh thường hơn, càng sợ sẽ gây ra họa vô đơn chí cho bọn Tiểu Nguyên.”

“Nếu không phải kết quả như ngày hôm nay, cậu sẽ hối hận sao?”

Thiên Viễn nhướng mi cười. Chu Kiến lặng lẽ gỡ tay ra, hai vòng tay màu đỏ siết chặt lấy nhau, hai người đứng sòng vai nhau.

...

Trong văn phòng, hiệu trưởng Lâm nhìn một sợi dây màu đỏ nằm ngay ngắn trên bàn nhện không được nở nụ cười. Thằng bé Thiên Viễn này, vừa can đảm lại sâu sắc, dám mang vòng tay đưa tới tận chỗ mình, thật là hết lòng mà.

Mấy ngày nay nhìn màu đỏ tràn ngập sân trường, cảm xúc trong lòng hiệu trưởng Lâm quả thật không thể diễn tả bằng lời. Bọn trẻ thật dũng cảm! Lòng bọn chúng tràn đầy nhiệt huyết, trái tim cũng thật rộng lượng.

Giáo viên chủ nhiệm đứng cạnh nói rất nhẹ nhàng: “Hiệu trưởng, cứ để như vậy ổn không? Dù sao cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, để lan truyền đi sợ sẽ ảnh hưởng tới danh dự của trường học.”

“Đối với mỗi sự việc, bọn chúng đều có cách nhìn của riêng mình, dù đúng dù sai thì bọn chúng vẫn có quyền tự do biểu đạt. Huống chi với chủ đề tình yêu này, chúng ta không thể làm trọng tài phân giải được.” Hiệu trưởng Lâm bình tĩnh nói.

“Vậy tin mừng Mạc Ngôn đoạt được giải thưởng có thông báo hay không?”

“Vì sao không thông báo chứ? Dán thông báo lên bảng vàng danh dự đi, đó là vinh dự của toàn bộ giáo viên cũng như sinh viên trường ta mà!”

...

Thiên Viễn và Chu Kiến tới, kéo theo anh em phòng 315 và các cô gái phòng 438. Một nhóm trai gái đeo vòng tay đỏ chói tiến tới căn nhà nhỏ yên tĩnh ở Sơn Tây, khắp nơi nhất thời tràn ngập tiếng nói cười. Thiên Viễn đưa một chiếc hộp nhỏ cho Lưu Tiểu Nguyên, bên trong đầy những trang giấy nhỏ màu đỏ thắm. Đó là những tin nhắn chúc phúc được treo trên các nhánh cây trong trường. Chu Kiến lấy một sợi dây màu đỏ cẩn thận đeo lên cổ tay Lưu Tiểu Nguyên, hân nhin cậu. “Tiểu Nguyên à! Cố gắng chiến đấu vì hạnh phúc mà tên nhóc cậu vốn nên có, bọn tôi ủng hộ cậu!”

Lưu Tiểu Nguyên dang hai tay ôm lấy Chu Kiến. “Lão đại, cảm ơn.”

Chu Kiến không dám mạnh tay, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu. Lão Uy vừa thối kính vừa nói: “Tôi nói Tiểu Nguyên này, không phải có câu nói gặp đại nạn không chết ắt có phúc sau này sao? Cậu cứ từ từ hưởng phúc đi nhé!”

Nhóm Tây Môn Phi vừa đánh vừa mắng cậu ta: “Cậu không thể nói câu nào hay hơn sao?”

“Thiên Viễn, tôi nên cảm ơn cậu thế nào đây? Quên đi, coi như cho các cậu cơ hội giúp đỡ tôi.” Lưu Tiểu Nguyên nhìn vòng tay, xem qua xem lại như báu vật, mắt mát nói: “Ái chà, thực muốn nhìn cảnh tổ quốc núi sông tràn ngập một màu đỏ trắng lệt, chắc náo nhiệt lắm ấy nhỉ!”

Nghe câu trước, Thiên Viễn còn muốn nói: ‘anh em với nhau mà cảm ơn gì chứ’ nhưng nghe xong câu sau, y hoàn toàn hiểu được thế nào gọi là cái nét đánh chết không chữa. Y dở khóc dở cười kéo hai tai Lưu Tiểu Nguyên.

Mạc Ngôn bưng trái cây lên. Ở trước mặt học trò của mình, anh vẫn thấy xấu hổ lắm. Trần Mặc nhanh nhẩu nói trước: “Thầy Mạc, thành quả nghiên cứu khoa học của thầy đã đoạt giải thưởng rồi! Thông báo đỏ thắm được dán trên bảng vàng danh dự của trường hân hoi đấy.”

Mạc Ngôn cười cười. “Tôi biết rồi.”

Thiên Viễn nói: “Thầy Mạc, trường học có ra quyết định gì không? Sao tận giờ bọn em vẫn chưa nghe tin tức gì cả?”

Mạc Ngôn cầm trái cây đưa cho mọi người, ôn hòa nói: “Tôi đã không còn là giảng viên của học viện Y nữa rồi.”

“Hả?” Hai mặt kính ngạc nhìn nhau. “Thầy Mạc! Thầy...” Giọng nói thất vọng của toàn thể mọi người. Nghĩ mãi nhưng không ngờ vẫn là kết quả này, rốt cuộc sau này không thể nhìn thấy Mạc Ngôn ở trường, mọi người rất ảo não.

“Vậy hai người có đi Mỹ nữa không?” Chu Kiến hỏi.

Mạc Ngôn cười lắc đầu. “Không, chúng tôi không đi đâu nữa. Mùa xuân tới, Tiểu Nguyên sẽ quay lại trường tiếp tục học tập, hoàn thành bài vở của mình. Còn tôi thì tới sở Nghiên cứu Y học báo danh, làm một chuyên viên nghiên cứu. Đương nhiên, tôi sẽ đảm nhận thêm chức giảng viên khách mời của học viện Y.”

“Yeah!” Tất cả cùng hô mừng cho kết cục đẹp đẽ này.

Chỉ có Mạc Ngôn biết phía sau kết quả này có hiệu trưởng Lâm phải chịu áp lực rất nặng cùng với sự giúp đỡ to lớn của gia đình Tiểu Nguyên.

...

Sau khi mọi người ra về, căn nhà nhỏ nhanh chóng trở lại trạng thái yên tĩnh. Lưu Tiểu Nguyên bỗng nhiên ôm Mạc Ngôn kêu lên: “Em muốn ra ngoài phơi nắng! Ngạt chết mất!”

Mạc Ngôn phản bác theo bản năng: “Không được! Trời rất lạnh, em sẽ không chịu nổi!”

Nhưng Lưu Tiểu Nguyên kiên quyết muốn ra ngoài, Mạc Ngôn không lay chuyển được. Cũng may giờ là giữa trưa, ánh mặt trời lại ấm áp nên anh đành phải gật đầu.

Mũ, khăn quàng cổ, áo khoác dày, Lưu Tiểu Nguyên bị bao bọc như một chiếc bánh chưng, cả khuôn mặt đều bị lớp lông viền mũ phủ kín, chỉ nhìn thấy chóp mũi cao cao và đôi mắt to tròn đen lầy. Mạc Ngôn buồn cười nhìn cậu, nghiêng người hôn vài cái. Lưu Tiểu Nguyên khó chịu nhéo mặt anh thật mạnh.

Ánh mặt trời chiếu lên người thực ấm áp, Lưu Tiểu Nguyên ngẩng đầu nhìn không trung, bầu trời vẫn mãi mãi xanh thẳm một màu như thế. Một năm ngắn ngủi đã trôi qua, thế giới này trong mắt mình đã thay đổi đôi chút. Từ một màu xanh biếc biến thành muôn màu muôn vẻ, từ u ám tối chẳng còn trời đất, hiện tại lại thấy được màu lam thuần khiết kia. Có lẽ cho tới giờ thế giới chưa từng thay đổi, cái thay đổi biết đâu lại là ánh nhìn.

“Thả em xuống dưới.” Lưu Tiểu Nguyên buông tay đang ôm cổ Mạc Ngôn ra, giẫy giụa muốn xuống dưới.

“Đừng cố sức, chậm một chút!” Mạc Ngôn cẩn thận đặt cậu xuống đất, hai cánh tay lo lắng đỡ lưng cậu.

Lưu Tiểu Nguyên gạt tay anh ra, đứng vững vàng trên đất sau đó đi chậm chậm từng bước tới giữa sân, dang hai tay hít thật sâu luồng không khí trong lành mới mẻ. Cậu ngửa đầu nhìn bầu trời xanh biếc trên cao. Ha ha ha! Lưu Tiểu Nguyên đánh không chết, dè không bẹp, phúc lớn mệnh lớn đã trở về rồi!

...

Sau khi Lưu Tiểu Nguyên có thể đi lại liền được đón về nhà chăm sóc. Hai ông cháu trải qua nhiều khúc mắc cuối cùng lại đoàn tụ. Giống như sợ không chú ý thì cháu trai sẽ biến mất không để lại dấu vết, sau khi đem Lưu Tiểu Nguyên về nhà, ông nội nắm chặt tay không chịu buông. Tiểu Nguyên nhớ Mạc Ngôn chỉ có thể gọi vài cuộc điện thoại, Mạc Ngôn muốn đón người về nhưng chẳng tìm được lý do gì.

Lễ mừng năm mới sắp tới rồi.

Trong phòng ông nội, chị ba cùng với bác và mẹ Tiểu Nguyên nhỏ giọng khuyên nhủ. Ông nội vẫn không chịu nói một lời, từ chối cho ý kiến. Chị ba đành phải nói: “Ông nội, việc đã tới nước này, ông có thừa nhận hay không thì nó vẫn thế. Nếu ép buộc Tiểu Nguyên nữa thì chẳng ai chịu nổi đâu!”

Chòm râu bạc phơ của ông nội run lên, bỗng nhiên gõ mạnh gậy xuống đất, tức giận nói: “Ông không thể cứ thế mang cháu mình cho nó được! Ít nhất... nó cũng phải tặng ông một cái lễ gì đó chứ!”

Người trong phòng ngậy ra như phồng.

...

Thành phố Bắc Kinh chuẩn bị đón Tết, không khí vui vẻ lan tỏa khắp mọi nơi. Đại sảnh Lưu gia treo lụa hồng, mọi người ngồi thật nghiêm trang, hơi khấn trương chờ đón một vị khách đặc biệt. Lưu Tiểu Nguyên ngồi cạnh ông nội, thẳng cổ trừng lớn mắt, đứng ngồi không yên. Từ đầu đã không biết trong hồ lô của ông nội bán thuốc gì, Lưu Tiểu Nguyên tò mò không chịu nổi. Sau khi đột nhiên hiểu được, nếu không thì bây giờ đã nhảy tung tung lên rồi, cậu vừa nghĩ vừa vui mừng khôn siết. Không biết hôm nay Mạc Ngôn mặc gì đến, chắc là nên nói trước để anh chuẩn bị hai tấm đệm quỳ lót sẵn ở đầu gối nhỉ!

Bỗng nhiên, Trần Mặc đang đứng canh ở cửa vui vẻ kêu một tiếng: “Đến rồi! Đến rồi!”

Mạc Ngôn mặc một bộ chính trang, dáng người cao ráo bình tĩnh bước vào cửa. Kỳ thật lúc sáng trước khi ra khỏi cửa, anh không thể kiềm chế nỗi trái tim đang đập loạn của mình, từ trước tới nay chưa từng trải qua tâm trạng như vậy. Từ khi biết ông nội muốn chính thức gặp mặt mình, Mạc Ngôn hoảng loạn vô cùng. Không có gì, chỉ là gặp mặt người nhà cậu ấy thôi mà. Tự an ủi bản thân như vậy nhưng Mạc Ngôn vẫn suy nghĩ lung tung lắm, rốt cuộc nên chào hỏi thế nào đây?

Liếc mắt một cái liền thấy cánh cửa mở rộng của đại sảnh, bên trong ngồi đầy những con người đẹp đẽ, tài giỏi đang tràn ngập tò mò nhìn anh. Ông nội ngồi nghiêm chỉnh chính giữa, tên nhóc kia thì đang ra vẻ không có chuyện gì ngồi cười nhàn nhõng ngay bên cạnh. Mạc Ngôn vừa phiền não vừa chột dạ.

Dù có chân chừ tới mấy cũng phải bước vào thôi, xấu hổ không phải cách cư xử hay ho gì. Đồng chí Mạc Ngôn cất bước lên đường, bàn chân tiến về phía trước.

67. Chương 67

CHƯƠNG 67

Qua năm mới, Mạc Ngôn lấy lý do ôn tập bài vở đón Lưu Tiểu Nguyên về nhà. Kỳ thi cuối kỳ cậu nhóc không tham dự nên sau khai giảng phải thi lại. Cho dù Lưu Tiểu Nguyên không thể đến trường ngay nhưng vẫn phải tham gia cuộc thi.

Ăn cơm chiều xong, Lưu Tiểu Nguyên quần xắn ngồi trên giường, cầm bút máy xem bài thi thử trong tay. Ngồi học lâu như vậy nên có hơi quá sức. Cho dù có Mạc Ngôn kèm học nhưng muốn bắt kịp tiến độ trong thời gian ngắn vẫn rất khó khăn. Mạc Ngôn ngồi phía sau nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cậu nhóc, nhìn không được cản tai cậu. Lưu Tiểu Nguyên bực tức, giơ tay huých anh. “Đi đi! Anh ở đây thì em viết lách thế nào được chứ!”

Mạc Ngôn nhướn mi, cười nói: “Anh muốn giám sát!”

Lưu Tiểu Nguyên đăm anh một cái. “Trước kia anh đều giám sát như vậy hả?”

Mạc Ngôn quay sang cười ha ha. Lưu Tiểu Nguyên không bằng lòng, túm chặt quần áo của anh không buông, kéo nhéo: “Nói đi! Có phải mỗi lần anh đều giám sát chăm chú như vậy hay không?” Dù sao bài thi này rất tốn chất xám, ồn ào chỉ đơn giản để thả lỏng thôi.

Mạc Ngôn bị đẩy ngã xuống giường, nhìn cậu nhóc đang cười trên người mình, cười nói: “Chỉ cần em không phản đối, anh không ngại mỗi lần đều giám sát em như vậy.”

“Hừ! Còn đánh trống lảng!”

Lưu Tiểu Nguyên túm áo Mạc Ngôn lắc thật mạnh, hai đùi kẹp chặt eo anh. Mạc Ngôn bỗng nhiên ngừng cười, nhả mồm quay mặt qua chỗ khác. Lưu Tiểu Nguyên nhìn dáng vẻ này của anh bèn bĩu môi cố ý cọ sát trên người anh. “Sao nào? Chê em béo hả? Hừ, đề chết anh!”

Mạc Ngôn hừ một tiếng, nắm chặt chân cậu khàn khàn nói: “Đừng nhúc nhích!”

Lưu Tiểu Nguyên cảm thấy không bình thường, nơi mình đang ngồi lên bắt đầu nóng rát và căng cứng.

Mặt mũi đỏ ửng, Lưu Tiểu Nguyên xoay người trèo xuống. Sau khi bị thương, Mạc Ngôn ngày đêm ở cạnh nhưng không làm chuyện này nữa, nhiều nhất cũng chỉ ôm hôn vài cái, có đôi khi mình chơi xấu muốn nhiều một chút thì anh luôn chẳng hiểu ý mà tránh đi. Đôi lúc thật sự... bực cả mình. Bây giờ anh lại thế rồi! Em đã khỏe lên nhiều, có biết không hả? Ngu ngốc!

Nhìn cậu nhóc giận dữ quay đi, Mạc Ngôn biết cậu không vui vẻ. Nhưng bản thân mình có dễ chịu gì đâu! Mấy ngày trước đó cậu nhóc bị thương nặng, anh một lòng tắm gội dứt cơm dứt cháo cho cậu, không hề có tư tưởng khác trong lòng. Nhưng bây giờ cậu nhóc càng ngày càng khỏe dần, cơ thể trắng trẻo càng ngày càng hấp dẫn, đáng chết chính là đôi khi cậu còn dán người ôm chặt anh khiến Mạc Ngôn thiếu chút nữa lấy dây thép trói ghieén mình lại.

Mạc Ngôn cười khỏ ôm Lưu Tiểu Nguyên từ sau lưng, thấp giọng dỗ dành: “Tiểu Nguyên, anh...”

“Em muốn đi tắm!” Lưu Tiểu Nguyên ngắt lời anh, lưu loát cởi quần áo ra, nháy mắt đã trần như nhộng.

Mạc Ngôn hoảng sợ, mau lẹ lấy khăn quấn cậu lại, trừng mắt nói: “Em điên rồi! Cắm lạnh thì sao? Muốn tắm rửa thì phải chờ anh pha nước đã chứ!”

Lưu Tiểu Nguyên quần khần ngồi trên giường nhìn bóng dáng Mạc Ngôn vội vã đi vào phòng tắm, xấu xa cười trộm.

Hơi nóng bốc lên trong phòng tắm, Mạc Ngôn ôm Lưu Tiểu Nguyên mềm mại ngồi vào trong nước trước, sau đó đặt cậu ngồi trên người mình. Làn nước ấm áp vỗ về da thịt, Lưu Tiểu Nguyên thỏa mãn than nhẹ một tiếng, ngửa mặt nằm trước vòm ngực nóng bỏng của Mạc Ngôn, nhắm mắt hưởng thụ đôi tay dịu dàng đang vuốt ve cơ thể mình – cổ, xương quai xanh, đầu vai, dần trượt đến trước ngực rồi dừng lại ở đầu nhũ nhỏ nhỏ kia. Lưu Tiểu Nguyên chột nín thở.

Mạc Ngôn từ từ siết chặt cánh tay, mặt úp vào gáy cậu nhóc, thống khổ hít thở để ổn định cảm xúc của mình. Không được, cậu ấy mới hồi phục được một thời gian ngắn, không thể để bị thương được!

Cảm giác được động tác của Mạc Ngôn, Lưu Tiểu Nguyên chợt mở mắt ra.

Nhẹ nhàng ngồi dậy, Lưu Tiểu Nguyên xoay người nhìn Mạc Ngôn, mái tóc ướt sũng dính chặt vàng trán. Ánh mắt bức bối liếc xéo, đôi môi mềm mại mím chặt, Lưu Tiểu Nguyên ngồi trên người Mạc Ngôn nhìn anh chăm chăm. Mạc Ngôn nhìn thấy liền có vẻ khó sở. “Tiểu Nguyên, đừng nhìn anh như vậy. Anh thực không chịu nổi đâu.”

Lưu Tiểu Nguyên cúi người áp lên ngực anh, ngón tay vẽ theo viền môi Mạc Ngôn. “Em muốn anh, biết không hả? Nếu anh không chiều theo ý em, đừng trách em tố cáo anh ngược đãi!”

Biết bảo bối chưa bao giờ nói những lời này, Mạc Ngôn liền bị ghen thiếu chút nữa trượt vào nước. Cái miệng mềm mại nhỏ nhắn cọ bên tai, thân mình mềm nhũn ôm trong ngực, vật nhỏ dưới bụng bảo bối nóng cứng vui vẻ chọc vào bụng mình, còn có thể nói gì nữa đây? Làm thôi!

Có lẽ do nước ấm, có lẽ do ***, thân thể trắng nõn của cậu nhóc được bọc trong tấm chăn mềm mại trở nên hồng hào. Mạc Ngôn lưu luyến cuốn lấy đầu lưỡi hồng hồng của cậu, tay phải nhẹ nhàng du ngoạn trên làn da láng mịn như trẻ em. Hơi ẩm lẫn quất trong không khí giống như dòng rượu nóng, say suốt đêm khuya miên man.

...

Tuần cuối cùng của mùa Xuân, Lưu Tiểu Nguyên rốt cuộc trở lại trường học. Ngày tới trường hôm đó, cậu ăn mặc rất chói lọi. Mạc Ngôn bảo giống búp bê, đổi lấy cái liếc mắt xem thường kèm theo một quả đấm. Vào trường học, nhóm Chu Kiến Thiên Viễn đã sớm đứng đón. Chu Kiến ôm gương mặt tròn tròn của Lưu Tiểu Nguyên xem trái xem phải, cảm khái nói một câu: “Bảo bối à, cậu nên giảm béo đi.”

Chu Kiến trở thành bia ngắm quyền anh thứ hai trong buổi sáng nay.

Lấy cơm có người xếp hàng giúp, tự học có người nhường chỗ ngồi, Lưu Tiểu Nguyên đi đến chỗ nào cũng đều được hưởng thụ sự chăm sóc chu đáo của nhóm con gái, vui tới mức cả ngày đều hát khê ngày giải phóng là ngày hạnh phúc. Đáng tiếc, cuộc sống hạnh phúc trôi qua chưa được một tuần, tin xấu đã ập tới.

Thi lại chạy ba nghìn mét!

Có thể lực là một trong những yêu cầu cơ bản dành cho sinh viên học viện Y, một bác sĩ không có thể lực tốt thì tuyệt đối không thể được. Cho nên, môn Thể dục không có kiểu miễn thi. Nghe được tin tức này, Lưu Tiểu Nguyên rũ người nhào lên mặt bàn. “Tại sao không thể tha cho mình chứ?”

...

Trên sân thể dục, ánh mặt trời chói lọi không hề thu lại vẻ kiêu ngạo của nó. Đường băng đỏ thẫm vẫn giống một vòng tròn không hề có điểm cuối. Đứng tại điểm xuất phát, Lưu Tiểu Nguyên lại nghĩ tới cuộc chạy đua hụt hơi kia, giây giũa thảm thiết cộng thêm lời đánh cuộc tuyệt vọng giữa mình và ông trời. Cậu khê rùng mình, sự giãy vò như dưới địa ngục ấy vĩnh viễn không quên được nhưng mà, cũng sẽ vĩnh viễn không sợ hãi nữa. Ông trời, tôi sẽ đánh cuộc với ông một lần nữa. Tôi muốn hạnh phúc, tự tôi sẽ giành lấy!

Bên cạnh có người, Lưu Tiểu Nguyên không cần quay đầu lại cũng biết đó nhất định là người sẽ sóng vai chạy như điên với mình.

Mạc Ngôn nhẹ nhàng nói: “Chuẩn bị tốt chưa?”

Lưu Tiểu Nguyên cười ha ha. “Đừng để em chạy vượt anh đấy!”

“Chuẩn bị — Chạy!” Giáo viên Thể dục bấm đồng hồ đếm giây.

Chạy! Chạy! Không khí vẫn thiêu đốt như vậy, đường băng vẫn dài đằng đẵng như thế nhưng khác nhau chính là – người chạy không hề cô đơn nữa.

Xung quanh đứng đầy người cổ vũ bọn họ, có Chu Kiến, Thiên Viễn, còn có nhóm Trần Mặc, Lão Uy, cũng có rất nhiều người không quen biết đứng cổ vũ bọn họ cổ lên.

Thiên Viễn mở máy ghi âm, từng câu từng chữ của bài ‘Mặt trời đỏ’ đánh sâu vào lòng người.

“Vận mệnh – cho dù nay đây mai đó, vận mệnh – cho dù khó khăn trắc trở, vận mệnh – cho dù khiến bạn mất mặt khi đối nhân xử thế. Đừng chua xót rơi lệ, càng đừng vội bỏ qua. Tôi nguyện cả đời vĩnh viễn làm bạn với bạn.”

Yết hầu vẫn đau đớn như vậy, đi lại vẫn gian nan vô cùng nhưng mà, cố lên! Lưu Tiểu Nguyên thầm hô.

Mình nhìn thấy điểm cuối rồi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-tieu-hai-tu-luu-tieu-nguyen>